

Gần Nhau Lúc Phồn Hoa Tan Mất

Contents

Gần Nhau Lúc Phồn Hoa Tan Mất	2
1. Q.1 - Chương 1: Hận Này Dằng Dặc, Biết Thuở Nào Phai	3
2. Q.1 - Chương 2: Nghi Vấn Trong Cung Chông Chặt Đến Chín Tầng Mây	6
3. Q.1 - Chương 3: Đế Vương Tướng Quân Hiện Tài Năng	9
4. Q.1 - Chương 4: Nửa Đêm Thu Đồ Đệ Thật Đáng Nghi	12
5. Q.1 - Chương 5: Hồng Nhan Thắm Thoát Xuân Qua	15
6. Q.1 - Chương 6: Đêm Khuya Suy Tính Cướp Phấp Trường	18
7. Q.1 - Chương 7: Một Khúc Ca Hết Dầu Phồn Hoa	21
8. Q.1 - Chương 8: Pháo Hoa Thẳng Ba Bay Về Nam Linh	24
9. Q.1 - Chương 9: Nam Linh Hiểm Yếu Nổi Phong Vân	27
10. Q.1 - Chương 10: Trong Mộng Ngoài Mộng Minh Là Khách	33
11. Q.1 - Chương 11: Uyên Ương Dệt Cánh Muôn Cùng Bay	36
12. Q.1 - Chương 12: Thảo Nguyên Gió Bụi Sắc Trời Mờ Mịt	40
13. Q.1 - Chương 13: Hoa Nở Hoan Tàn Tự Có Lúc	42
14. Q.2 - Chương 14: Trở Về Lời Đồn Đã Nảy Sinh	45
15. Q.2 - Chương 15: Thế Gian Khó Có Cách Vẹn Toàn	47
16. Q.2 - Chương 16: Hồng Trần Phù Sinh Tình Về Ai	52
17. Q.2 - Chương 17: Ngày Tốt Nhất Như Vây Hợp Sống Chung	55
18. Q.2 - Chương 18: Ý Định Của Minh Chỉ Phí Phạm	59
19. Q.2 - Chương 19: Vừa Vào Cửa Sung Sâu Như Biển	62
20. Q.2 - Chương 20: Từ Nay Tỷ Muội Là Người Qua Đường	65
21. Q.2 - Chương 21: Ngôi Sao Biển Áo Trời Đất Trào	68
22. Q.2 - Chương 22: Đường Dài Dằng Dẵng Không Đường Về	71
23. Q.2 - Chương 23: Hồng Trần Tục Thế Ai Nhìn Thấu	75
24. Q.2 - Chương 24: Gió Thổi Bao Giông Tố Sắp Đến	78
25. Q.2 - Chương 25: Phồn Hoa Như Gấp Ai Nhớ Kỹ	81
26. Q.2 - Chương 26: Đèn Đóm Leo Lắt Kiếm Giai Nhân	86
27. Q.2 - Chương 27: Trà Mi Nở Khi Trăm Hoa Tàn	90
28. Q.3 - Chương 28: Đài Quỳnh Thềm Ngọc Mưa Gió Nổi	94
29. Q.3 - Chương 29: Nửa Bàn Cờ Giang Sơn	97
30. Q.3 - Chương 30: Nhất Triều Thiên Tử Nhất Triều Thần	100
31. Q.3 - Chương 31: Chiếu Báu Ván Nước Nghĩ Từ Từ	103
32. Q.3 - Chương 32: Nụ Cười Nháy Mắt Định Càn Khôn	105
33. Q.3 - Chương 33: Gió Thổi Mạnh Hương Hoa Tàn Phai	108
34. Q.3 - Chương 34: Cung Đình Thắm Thắm Sâu Cờ Nào	111
35. Q.3 - Chương 35: Núi Sông Mệnh Mông Rút Quân Về	114
36. Q.3 - Chương 36: Bên Trong Khó Bề Phân Biệt Được	117
37. Q.3 - Chương 37: Việc Đời Khó Liệu Tình Đã Qua	120
38. Q.3 - Chương 38: Sa Trường Điểm Binh Chiến Tranh Nổi Lên	123
39. Q.3 - Chương 39: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân	125
40. Q.3 - Chương 40: Sóng Gió Lại Nổi Tình Hình Đổi	128
41. Q.3 - Chương 41: Tình Sâu Vô Cùng Làm Sao Tổ	131

42. Q.3 - Chương 42:	Họa Đền Đông Môn Lòng Người Biến	134
43. Q.3 - Chương 43:	Rồng Chiếm Thiên Hạ Phượng Múa Lên	137
44. Q.3 - Chương 44:	Rồng Chiếm Thiên Hạ Phượng Múa Lên (2)	139
45. Q.3 - Chương 45:	Trăng Sáng Biển Xanh, Châu Đổ Lệ	143
46. Q.3 - Chương 46:	Kiếp Này Vô Duyên Đành Hứa Hẹn	147
47. Q.3 - Chương 47:	Tình Này Còn Như Cảnh Năm Đó	149
48. Q.3 - Chương 48:	Quay Đầu Nhìn Lại Đã Hết Cách	152
49. Q.3 - Chương 49:	Chỉ Oán Đế Vương Gia	155
50. Q.3 - Chương 50:	Sông Uyển Chuyển Chảy Quanh Điện Hương	158
51. Q.3 - Chương 51:	Thiên Hạ Chia Ba Khó An Định	161
52. Q.3 - Chương 52:	Tung Bay Theo Ý Nguyên Của Minh	163
53. Q.3 - Chương 53:	Mười Năm Tung Tích Mười Năm Tâm	166
54. Q.3 - Chương 54:	Loan Phượng Tranh Nhau Rơi Nhà Ai	169
55. Q.3 - Chương 55:	Vì Ai Đứng Giữa Sương Gió Nửa Đêm	173
56. Q.3 - Chương 56:	Cung Vàng Điện Ngọc Đều Trả Lại	177
57. Q.3 - Chương 57:	Cung Vàng Điện Ngọc Đều Trả Lại (2)	179
58. Q.4 - Chương 58:	Gió Thu Vạn Dặm Cuốn Cát Bụi	184
59. Q.4 - Chương 59:	Chịu Đựng Sóng Gió Bắt Đầu Mới	187
60. Q.4 - Chương 60:	Gió Vàng Sương Ngọc Rớt Cuộc Gặp Nhau	190
61. Q.4 - Chương 61:	Hương Loạn Thoang Thoảng Nghe Thở Gấp	194
62. Q.4 - Chương 63:	Trên Trời Dưới Đất Tình Đã Hứa	196
63. Q.4 - Chương 64:	Trời Đất Có Tình Ngọc Vạn Gia	198
64. Q.4 - Chương 65:	Trời Tuyết Mây Nhật Ánh Nắng Lạnh	200
65. Q.4 - Chương 66:	Giang Sơn Thiên Cổ Nhẹ Vì Nàng	203
66. Q.4 - Chương 67:	Sáng Sớm Ai Nhuộm Rừng Sương Say	206
67. Q.4 - Chương 68:	Lần Này Từ Biệt Sơn Thủy Tận (thượng)	209
68. Q.4 - Chương 69:	Lần Này Từ Biệt Sơn Thủy Tận (hạ)	212
69. Q.4 - Chương 70:	Người Như Quân Cờ Mộng Như Thật	217
70. Q.4 - Chương 71:	Cửu Trọng Lầu Canh Mặc Quân Chọn	221
71. Q.4 - Chương 72:	Hầu Hết Nhạc Cùng Chàng Bay Bên Nhau	224
72. Q.4 - Chương 73:	Ngoại Truyện 1: Mộ Thịnh Phong	229
73. Q.4 - Chương 74:	Ngoại Truyện 2: Tiêu Dật	231
74. Q.4 - Chương 75:	Ngoại Truyện 3: Giang Sơn Mỹ Nhân	235
75. Q.4 - Chương 76:	Ngoại Truyện 4: Phu Thê Như Lạ Như Quen - Kiêm Gia	237
76. Q.4 - Chương 77:	Ngoại Truyện 5: Phu Thê Như Lạ Như Thân - Bích Ngô	240

Gần Nhau Lúc Phồn Hoa Tàn Mất

Giới thiệu

Nàng là công chúa Kỳ quốc, quanh năm bị bệnh nằm trên giường. Một tờ chiếu thư lại khiến nàng tr

1. Q.1 - Chương 1: Hận Này Dằng Dặc, Biết Thuở Nào Phai

Trong màn đêm an tĩnh, nàng lại tỉnh táo mở mắt ra lần nữa, đập vào mắt lại là tấm rèm cổ trên đỉnh đầu, cùng với căn phòng cổ kính và ánh nến hơi tối trên bàn. Cuối cùng nàng cũng chỉ có thể khẽ thở dài, tiếng than phiêu tán trong màn đêm tĩnh mịch.

Không muốn trần trọc trở mình, suy nghĩ lung tung trên giường, nàng xoay người, cầm chiếc áo choàng đặt ở bên giường khoác lên, đi ra khỏi phòng, chậm rãi bước đi thông thả đến mái đình trong vườn hoa. Nàng ngồi trên bậc thang, vòng tay ôm chặt lấy mình, tựa đầu trên lan can.

Nàng tới nơi này đã bao lâu rồi? Có lúc tỉnh lại vào lúc nửa đêm rạng sáng thế này, chung quanh mờ mịt, trái tim chợt trở nên trống không, không tìm được điểm tựa, không biết mình đang ở đâu. Sau đó sự khủng hoảng sẽ không ngừng lan tràn, xông lên đầu.

Muốn trở về không? Có lúc cũng từng hỏi mình như vậy, chỉ là trở về thì có nghĩa lý gì?

Ở thời đại đó, tuy nàng có cha mẹ, nhưng bọn họ chưa bao giờ lo lắng cho nàng.

Từ lúc bắt đầu có trí nhớ, nàng chỉ biết tắt đèn trước, sau đó từ từ bò lên giường trong bóng tối mịt mờ.

Không có cha, không có nụ hôn ngủ ngon, không có mẹ thì thậm kể truyện cổ tích.

Chỉ có bóng đêm sâu thẳm.

Lúc mười tuổi, nàng trông thấy một quả cầu thủy tinh có thể phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Gom góp hết tiền riêng của mình vẫn không đủ, cho nên khi thấy trong ví của mẹ lòi ra tờ một trăm đồng thì ma xui quỷ khiến thế nào, nàng lại lấy trộm. Nàng đặt quả cầu thủy tinh đó ở đầu giường để ánh sáng nhẹ nhàng đó giúp nàng xua đuổi bóng tối.

Khoảng thời gian đó nàng rất vui vẻ, bởi vì mỗi khi mở mắt nhắm nhìn, nàng biết sẽ không còn bóng tối nữa.

Nàng thích cảm giác có ánh sáng lan tỏa khắp phòng, có đôi khi ngỡ rằng đó chính là hạnh phúc. Sau đó vẫn bị mẹ phát hiện, đánh nàng một trận rất đau tra hỏi xem lấy tiền làm gì. Mẹ tự tay ném vỡ quả cầu thủy tinh trước mặt nàng, những mảnh vụn kia bắn vào trên người, giống như nện thẳng vào lòng của nàng, tạo nên những cơn đau buốt mơ hồ.

Lặng lẽ lan tràn.

Không ngừng không nghỉ.

Mầm mống căm hận bắt đầu bén rễ trong lòng nàng, lặng yên không một tiếng động.

Từ khi biết đồ càng muốn giữ lại càng không giữ được, thì nàng bắt đầu lạnh nhạt. Nàng luôn an tĩnh trong dòng người xô bồ, nhìn người đến rồi lại đi, đi rồi lại đến, xa lạ rồi quen thuộc, quen thuộc rồi lại xa lạ, đến gần mỗi người, nhưng vẫn giữ vững khoảng cách nhất định. Nàng không biết mình có thể giữ lại cái gì, cho nên cũng không cố gắng giữ lại nữa.

Ở thời đại đó, dường như thật sự không có thứ gì đáng để mình trở về.

Như vậy sao mình tới được nơi này?

Nàng nhìn thấy một đứa trẻ khoảng sáu bảy tuổi, làm nũng muốn mua mút quả ở con đường đối diện, mà người mẹ đó thì nhẹ nhàng vỗ về, trong mắt tràn ngập cưng chiều, rất là hạnh phúc! Người mẹ đó rất cuộc không thể từ chối đứa bé, vì vậy liền bảo đứa bé chờ ở đó, để bà băng qua đường mua mút quả. Bà mỉm cười dịu dàng với đứa trẻ đứng đối diện. Chưa bao giờ hạnh phúc gần sát nàng đến vậy, giống như chỉ cần giơ là có thể chạm vào. Tất cả đều rất là tốt đẹp, nàng lặng lẽ đứng nhìn họ. Nếu như đứa bé kia không cười quá rực rỡ, quá vui vẻ, muốn chạy tới bên cạnh mẹ nó, có lẽ tất cả mọi chuyện sẽ không xảy ra. Nhưng

khi ánh đèn sáng ngời hắt vào mắt nàng, nàng nhìn thấy sự tuyệt vọng trong mắt người mẹ. Vì vậy không chút do dự, nàng lap tới đẩy đứa bé trai kia ra.

Cảnh cuối cùng nàng nhìn thấy là mứt quả trong tay người mẹ lặn trên mặt đất, lấp lánh dưới ánh đèn pha chói mắt. Nàng lại đột nhiên nhớ lại quả cầu thủy tinh vỡ nát năm mười tuổi, từng mảnh không trọn vẹn giống như như giấc mơ hạnh phúc, gần trong gang tấc mà biến trời cách mặt.

Đau — thật sự rất đau —

Quay đầu đi, nàng rút cuộc thấy được người mẹ đó kinh hãi kéo tay đứa bé bình yên vô sự.

Như vậy thật tốt, hạnh phúc vẫn tồn tại. Mình chết đi, sẽ không có ai khấn nguyện như vậy.

Không nghĩ tới mình còn có thể tỉnh lại, nhưng không phải ở thế kỷ hai mươi mốt.

Đau — đau quá —

Không phải mình đã chết sao? Tại sao vẫn còn đau đến vậy?

“Công chúa! Công chúa! ——”

“Công chúa tỉnh rồi, nếu công chúa có chuyện gì —— nô tỳ biết làm sao ăn nói với nương nương đây.” Trong cơn mê man, nàng nghe thấy tiếng nghẹn ngào đầy lo lắng, có vẻ hơi gấp gáp của một nữ tử.

Ai đang khóc? Còn có người quan tâm đến mình sao? Là ai vậy?

Nàng cố gắng mở mắt ra, thấy một nữ tử mặc y phục cổ khoảng mười lăm tuổi, đang lo lắng đứng bên giường nhìn nàng bằng đôi mắt ngấn lệ.

Nàng ta là ai? Hình như mình không biết nàng? Tại sao nàng ấy lại khóc?

Nàng khó hiểu vươn tay: “Đừng khóc —— cô——” Nàng giật nảy mình, bởi vì nàng nhìn thấy cánh tay mình đưa ra rất nhỏ, giống như một cô nhóc mười tuổi. Nàng giãy dụa ngồi dậy, nhìn thấy một gian phòng được xây dựng theo lối kiến trúc cổ xưa.

“Công chúa, thân thể công chúa suy yếu, không nên ngồi dậy. Nếu công chúa cần gì, nô tỳ xin lấy giùm công chúa.” Nữ tử kia thấy nàng tỉnh lại, thì hồ hởi nhìn nàng.

“Ta —— không cần gì cả —— chỉ là ——” nàng dừng một chút, không biết nên trao đổi với nữ tử này thế nào.

“Xin công chúa đừng nghĩ quẩn, chắc chắn nương nương luôn hi vọng công chúa sống thật khỏe mạnh.” Nữ tử kia vội vàng khuyên nhủ nàng.

“Người —— người là ai?” Nàng khẽ nhíu mày. Bất kể thế nào, phải biết tên của nàng ta trước đã.

“Công chúa, ngài làm sao vậy? Nô tỳ luôn theo hầu nương nương và công chúa, sao công chúa lại ——” Trong mắt của nữ tử thoáng hiện vẻ kinh ngạc.

“Ta dường như —— đã quên rất nhiều việc, không nhớ rõ bản thân, cũng không nhớ rõ rất nhiều chuyện.” Nàng hơi do dự một chút, vẫn quyết định nói như vậy, có vẻ tương đối hợp lý.

“Công chúa mất trí nhớ! —— vậy ——” Thoạt đầu nữ tử kia có vẻ cực kỳ nóng nảy, sau đó hình như nghĩ đến chuyện gì, “Công chúa thật sự không nhớ rõ chuyện trước kia, không nhớ nương nương nữa sao ——” Nữ tử hơi chần chờ, lặng lẽ quan sát nàng.

“Ta —— quả thật không nhớ ra ——” Nàng khẽ nhíu mày, giống như đang cố hết sức suy nghĩ.

Trong mắt nữ tử kia lại thoáng hiện lên vẻ nhẹ nhõm: “Công chúa không cần phải lo lắng, từ nhỏ công chúa đã có nô tỳ hầu hạ. Công chúa không nhớ thì có nô tỳ giúp người nhớ, nô tỳ sẽ giúp công chúa nhớ lại chuyện trước kia.”

“Uh! Vậy người tên gì?” Nàng lại nằm xuống giường lần nữa, nhìn nữ tử kia, mặc dù tuổi của nàng ta chỉ khoảng mười sáu mười bảy, nhưng trong thời gian ngắn đã lập tức tỉnh táo đón nhận sự thật nàng mất trí nhớ, có thể thấy được nàng ta cũng là một nữ tử thông minh. Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng

nàng thật sự cảm thấy mệt chết được. Giống như thật vừa trở về từ quỷ môn quan, không, chính xác mà nói đã lượn một vòng ở quỷ môn qua rồi!

“Nô tỳ tên là Bích Ngô, luôn phục vụ mẫu thân công chúa - Lam Bình nương nương, nô tỳ nhìn công chúa lớn lên, cho nên công chúa không cần phải lo lắng.” Bích Ngô nhìn nàng, đôi mắt tràn đầy tình thương xa lạ.

Nàng chợt nghĩ, chưa từng có ai dùng ánh mắt như thế nhìn nàng, nàng đột nhiên thấy hâm mộ vị công chúa đó, thân phận tôn quý lại có rất nhiều người thương yêu. “Uh, vậy thì tốt ——” thân thể suy yếu khiến nàng lại thiếp đi.

Đợi đến thân thể nàng từ từ khôi phục, nàng rốt cuộc cũng biết thân thế của thân thể này.

Quốc gia của nàng tên Kỳ, nàng là công chúa của quốc gia này, tên là Ninh Tiểu Thất, bởi vì đứng thứ bảy, cho nên mới có cái tên đó. Khi nàng nghe thế, khóe miệng liền nhếch lên thành một đường cong châm chọc.

Nhất định là một công chúa không được sủng ái, bằng không cũng sẽ không bị tùy tiện đặt tên như thế. Hóa ra phỏng đoán lúc trước của mình là sai, còn tưởng rằng có thể hưởng kế hạnh phúc của nàng ta.

Nàng nhẹ nhàng thở dài, vận khí của mình thật là kém, đi tới một thời không khác, vẫn là như thế.

Tại thời không đó, mình không có vương bận, cho nên khi mình đến đây cũng không quá bài xích, dù sao trước kia mình cũng không ngừng đổi chỗ ở, công việc, không biết mình có thể dừng lại ở đâu, cũng không biết có gì có thể khiến mình dừng lại. Không ngừng tỉnh lại ở những hoàn cảnh xa lạ. Vào buổi sớm yên tĩnh, có thể nghe được âm thanh của những người dậy sớm mua đồ ăn sáng, tiếng xe hơi ầm còi, sau đó lại quên mất bây giờ mình đang ở đâu.

Như vậy đã rất tốt rồi, dù sao cũng không chết.

Lam Bình nương nương - mẫu thân Tiểu Thất đã qua đời một tuần trước khi nàng đến. Tiểu Thất bởi vì nổi đau mất mẹ, buồn bã quá độ cho nên mới ngã bệnh.

Sau này Tiểu Thất chính là nàng, mà nàng chính là Tiểu Thất.

Nàng nghĩ, dù sao Tiểu Thất vẫn hạnh phúc, có lẽ mẫu thân của nàng rất thích nàng, nếu không nàng cũng sẽ không đau đớn đến thế.

Trong cuộc sống vốn có rất nhiều điều không biết và ngoài ý muốn.

Nàng đã đi nơi khác, nhưng trong lòng vẫn trống rỗng, trắng tay không có gì.

Thật may là, cổ đại còn có nệm, nàng ngủ cũng không thối tắt nệm, ánh nệm như ánh hoàng hôn, ấm áp, khiến cho nàng cảm thấy an tâm.

Chỉ là —— nửa đêm nàng vẫn thức giấc, sau đó sẽ cảm thấy bản thân vô dụng. Không phải do nàng chưa quen với cuộc sống nơi đây, mà trong lòng vẫn tồn tại nỗi buồn đau mịt mờ. Bất kể ở đâu, vẫn không có cách nào thoát khỏi.

Nhưng vẫn có điểm không giống, chính là Bích Ngô.

Khi nàng rời phòng lúc nửa đêm theo thói quen, Bích Ngô sẽ phủ thêm áo choàng thật dày cho nàng. Bích Ngô cũng không phải một nữ tử lắm lời, chỉ là mỗi lần thấy nàng mặc áo lót mỏng manh, nàng luôn không ngại phiền phức phủ thêm áo cho nàng, quan tâm trách cứ nàng không nên mặc ít y phục như vậy mà đi ra ngoài. Sau nhiều lần khuyên nhủ không có hiệu quả, Bích Ngô cũng không nói thêm gì nữa, đã quen với sự cổ quái của nàng, khoác thêm áo cho nàng xong, yên lặng ở bên cạnh nàng. Khi đó nàng cảm thấy ấm áp, tựa như cảm giác khi ánh nệm kia chiếu vào mặt. Có một sự an tâm dịu dàng hiếm thấy.

Nàng cũng không cự tuyệt ý tốt của Bích Ngô. Nhưng thấy Bích Ngô dù mỗi một lần đi theo thì nàng luôn không an lòng. Dù sao nàng biết Bích Ngô vẫn cho rằng nàng chính là công chúa, cho nên mỗi khi chạm đến ánh mắt đau lòng của Bích Ngô thì luôn cảm thấy áy náy. Sự khác thường và hoảng hốt của nàng, ở trong mắt của Bích Ngô đều là vì nàng mất đi mẫu thân. Nhưng, sự thật lại không phải như thế. Nàng cũng không phải Tiểu Thất, cũng không phải đang khổ sở vì mất đi mẫu thân, nhưng không cách nào giải thích cho Bích Ngô biết được.

Trước kia có lẽ Tiểu Thất là một công chúa tính khí ôn hòa, dù sao không được yêu thương, không có tư cách kiêu ngạo. Cho nên Bích Ngô càng giống như là tỷ tỷ của Tiểu Thất, mặc dù ở một thời không khác số tuổi của nàng không khác Bích Ngô mấy, nhưng trong tiềm thức của nàng coi nàng ấy như tỷ tỷ, dù sao ở chỗ này nàng cũng chỉ là một đứa trẻ mười tuổi.

Khi nàng không cẩn thận ngủ quên trên hành lang trong đình, Bích Ngô sẽ cẩn thận ôm lấy nàng, đặt nàng lên giường. Mặc dù khi Bích Ngô ôm lấy nàng thì nàng đã tỉnh, nhưng nàng thích sự ấm áp này, thích cả lồng ngực có hương thơm đặc biệt của nữ tử. Có lúc, nàng nghĩ, được mẫu thân ôm vào lòng chắc là sẽ ấm áp, làm người ta an tâm như thế.

Tiểu Thất, mặc dù nàng cảm thấy cái tên này được đặt tùy ý, nhưng nàng vẫn ưa thích nó, không hoa lệ, thật đơn giản. Cho nên nàng cứ lấy tên Tiểu Thất đi.

Nếu như thế kỷ hai mươi mốt đã trở thành quá khứ, như vậy ——

Như vậy rất tốt.

Dù sao cũng có một người cho người sự ấm áp lúc người thấy lạnh. Mặc dù cô ấy không cách nào xua đuổi khủng hoảng trong lòng giùm người.

Nàng vẫn luôn là một người khát vọng ấm áp. Cho nên khi thấy chiếc xe kia vọt tới đứa bé thì nàng quên mình xông ra ngoài, thậm chí không kịp suy nghĩ gì. Nàng chỉ thấy được ấm áp, hạnh phúc, cho nên không đành lòng thấy nó âm ỉ sụp đổ ngay trước mắt mình, cho nên phải trả giá bằng cả sinh mệnh, nàng cũng bằng lòng.

Cho nên, một khắc sau cùng đó là nàng tâm cam tình nguyện, thậm chí hết sức vui mừng.

Bởi cho tới bây giờ nàng không hề mong mỗi được sống.

Có lúc, nàng sẽ nghĩ tới cha mẹ ở thời không đó, sẽ nghĩ gì khi bọn họ nghe tin mình chết, bọn họ sẽ có biểu hiện như thế nào? Sẽ hối hận vì chưa từng quan tâm tới nàng hay là sẽ cảm thấy không sao cả? Dù sao mình có ở đó hay không cũng chẳng ảnh hưởng đến cuộc sống của họ.

Nhưng nàng không thấy được, giống như tất cả mọi chuyện đã không còn liên quan tới nàng nữa. Nàng vẫn không hiểu được vì sao bọn họ không thích nàng, lại sinh ra nàng?

Sinh mạng được kéo dài, lại không còn mấy may quan hệ đến họ.

Khi tình yêu đã phai mờ, thì cũng khó lòng cảm hận nữa.

Tất cả mọi chuyện đều có thể tha thứ, chỉ cần không còn liên quan đến tình yêu.

2. Q.1 - Chương 2: Nghi Vấn Trong Cung Chồng Chết Đến Chín Tầng Mây

Một tháng sau khi sức khỏe của nàng hồi phục, liền phải nghênh đón Dục phi nương nương đến dò xét. Ngày đó nàng đã ngây ngốc hết một lúc, không biết nên gọi nữ tử nhìn có vẻ dịu dàng thân thiện này thế nào, những nữ tử trong cung đều có thủ đoạn riêng của mình, mặc dù nàng chưa từng trải qua cuộc sống ở hậu cung, nhưng thông qua sách vở cùng với TV vẫn biết ít nhiều, nữ tử nhu nhược vô lực chưa chắc thật sự là mặc người chém giết, nước mắt hồng nhan mới là độc dược xuyên tim, sự thật là như thế.

Bích Ngô ở phía sau nàng cung kính quỳ: “Tham kiến Dục phi nương nương, nương nương cát tường.” Tiếng hô vang dội, nàng hiểu Bích Ngô đang nhắc nhở nàng, đồng thời cũng thầm nhắc nàng thân phận của nữ tử kia.

Nàng lập tức bình tĩnh, nhẹ nhàng cúi người: “Tiểu Thất thỉnh an nương nương.”

Dục phi nương nương thân thiết tiến lên, kéo nàng, tỉ mỉ quan sát, nói: “Tiểu Thất gầy rồi, mẫu phi con thấy sẽ đau lòng. Bồn cung nên sớm tới thăm con mới đúng.”

“Tiểu Thất đã không có gì đáng ngại, cảm tạ nương nương quan tâm.” Nàng đáp rất kính cẩn, thật sự không biết quan hệ của Tiểu Thất và Dục phi trước kia, chỉ nghĩ kính cẩn một chút sẽ tốt hơn.

Dục phi chợt vươn tay. Dịu dàng vén sợi tóc bên tai nàng ra sau: “Tiểu Thất xa lạ với ta rồi, có phải con đang trách ta.”

Tiểu Thất hơi ngẩn ra, vì Dục phi tự xưng “Ta”, trong lòng âm thầm suy nghĩ, cô lẽ Dục phi này quan hệ khá thân với mình, như vậy rốt cuộc muốn có nên nói chuyện mất trí nhớ cho nàng biết hay không? Dù sao người quen với Tiểu Thất sớm muộn cũng phát giác. Nàng hơi mím môi, mở miệng: “Là vì Tiểu Thất——”

“Mẫu phi, người tới thăm Tiểu Thất sao không bảo con!” Ngoài cửa chợt truyền đến tiếng la trong trẻo, Tiểu Thất ngẩng đầu, liền thấy một nữ tử mặc y phục đỏ chạp vội tới, nhanh trộm ngọc trên đầu leng keng vang dội. Trên gương mặt xinh xắn là nụ cười sáng lạn, đôi mắt trong veo như nước, nhẹ nhàng lấp lánh, lộ vẻ giảo hoạt và đặc ý. Một nữ tử tràn đầy sức sống thế này, Tiểu Thất đột nhiên cảm thấy hâm mộ.

Dục phi nửa cứng chiều nửa trách cứ: “Hô to gọi nhỏ, làm phiền sự thanh tịnh của người khác.”

Thiếu nữ mới tới tựa sát vào ngực Dục phi làm nũng: “Mẫu phi, không phải con gấp gáp muốn thăm Tiểu Thất sao, khi chúng ta rời cung, đúng lúc là Lam Bình nương nương ——”

“Gia Nhi, lại chọc Tiểu Thất thương tâm, tỷ tỷ như con ——” Dục phi cắt lời thiếu nữ, có ý trách cứ.

“Ai nha! Con ——” thiếu nữ hốt hoảng nhìn Tiểu Thất, “Thất muội, chớ có trách tỷ, đều là tỷ ——” thiếu nữ không biết nên giải thích làm sao, gương mặt ảo não.

“Tam tỷ, không có gì đáng ngại!” Tiểu Thất cười nhạt nhìn nữ tử kia, trước giờ nàng luôn ưa thích nữ tử thẳng thắn. Nàng ấy là Tam tỷ của nàng, việc này là do Bích Ngô lặng lẽ đến gần nàng nói, xem ra Bích Ngô không muốn cho họ biết chuyện mình mất trí nhớ. Nàng liền nuốt lời chưa nói xong vừa rồi vào bụng.

“Tiểu Thất không trách tỷ thì tốt.” Thiếu nữ thoải mái, trên mặt lại khôi phục vẻ tràn đầy sức sống, tiếp tục riu rít.

Hôm đó, Tử Nhiễm cung của nàng thật náo nhiệt.

Sau đó Bích Ngô nói cho nàng biết, Dục phi —— là nữ tử duy nhất quan hệ tốt với mẫu phi của nàng trong cung này. Quan hệ của họ thân như tỷ muội! Tuy Bích Ngô hình dung quan hệ của họ thì dùng từ như thế, nhưng nàng lại nhận thấy sự chán ghét trong mắt Bích Ngô, mặc dù nó chỉ chợt lóe rồi biến mất, nhưng khả năng quan sát của nàng từ trước đến giờ vốn không tệ, cho nên cảm xúc thoáng qua này vẫn không thoát khỏi mắt nàng. Đây cũng là nguyên nhân Bích Ngô không muốn cho họ biết chuyện nàng mất trí nhớ. Bích Ngô ghét Dục phi, nàng mơ hồ có thể đoán ra, hậu cung làm sao thật sự có quan hệ thân như tỷ muội. Nhưng Bích Ngô không nói tỉ mỉ, nàng cũng không hỏi nhiều. Mất đi mẫu phi, hơn nữa không được ưu ái, công chúa này vẫn còn cần người giống Dục phi trông nom.

Dục phi sinh nhị hoàng tử và tam công chúa, là người duy nhất có thể so sánh cao thấp với hoàng hậu ở trong hậu cung này, hơn nữa nhà mẹ của Dục phi, cũng chính là phụ thân cùng với ca ca của Dục phi nắm giữ một phần ba binh lực Kỳ quốc, cuộc sống của Dục phi ở trong hậu cung tất nhiên như cá gặp nước, từng có một lần, cả hoàng hậu cũng kiêng kỵ nàng ba phần. Những điều này, Tiểu Thất tất nhiên không biết, đều là Bích Ngô nói với nàng. Tuy Bích Ngô chỉ là một cung nữ nhỏ, nhưng cũng có thể nhìn thấu sóng gió trong hậu cung, nàng cảm thấy Bích Ngô cũng là một nữ tử thông tuệ.

Tiểu Thất không muốn tham dự lực đọe đấu đá trong hậu cung, đó là chuyện giữa các tần phi. Cho nên nàng rất ít khi ra ngoài cung của mình, nàng chỉ là một công chúa không được sủng ái, tất nhiên cũng không có ai đến lấy lòng nàng. Vì vậy phần lớn thời gian thì Tử Nhiễm cung của nàng đều rất an tĩnh. Nàng thích một mình lẳng lặng đi lại trong đình viện. Cúi đầu hát những ca khúc còn nhớ rõ, không biết bao nhiêu lần, một bài rồi lại một bài.

Một năm này lặng lẽ trôi qua trong sự yên bình an tĩnh, giống như từ từ mang đi những bất an và phiền não trong lòng nàng. Cuộc sống yên tĩnh như vậy, nàng cũng dần cảm thấy an tâm. Lúc trước có một lần khi Dục phi tới Tử Nhiễm cung thì nàng lo lắng còn có phi tử khác của hoàng đế tới “Thăm” nàng, hơn nữa nàng còn nghĩ đến những chuyện thình an phiến toái ở cổ đại, cho nên nàng cũng run run rẩy rẩy hỏi Bích Ngô về chuyện này, nàng vừa lo lắng chuyện mình mất trí nhớ bị vạch trần, lại nghĩ đến mình còn phải quỳ

xuống, nói mấy lời trái lòng thì liền nhức đầu. May mà Bích Ngô kể một chuyện với nàng, tuy nó khiến cho nàng cảm thấy rất hoang mang.

Bích Ngô nói cho nàng biết, Hoàng đế —— phụ hoàng của nàng từng hạ một đạo thánh chỉ sau khi nàng bệnh nặng một trận lúc còn nhỏ, nói là thân thể Thất công chúa suy yếu, không nên đi lại nhiều, miễn đi thỉnh an sớm tối. Đạo thánh chỉ này từng khiến người trong cung suy đoán rối rít, vừa mới bắt đầu thì cho là thương tiếc Thất công chúa, nhưng không ngờ từ đó về sau Hoàng đế không hề bảo Tiểu Thất đến thỉnh an, cũng cực ít đến Tử Nhiễm cung thăm nàng, vì vậy dần dà rất nhiều người liền biết thật ra là phụ hoàng của nàng không muốn nhìn thấy nàng, mà mẫu phi nàng cũng thất sủng vào lúc đó.

Nàng từng nghĩ, khi đó nhất định đã xảy ra chuyện gì! Nhưng Bích Ngô lại không chịu nói tí mả, Tiểu Thất có thể cảm thấy Bích Ngô có một số việc giấu giếm nàng, nhưng Bích Ngô không nói, nàng cũng không ép hỏi nàng ấy. Từ trước đến giờ nàng không thích miễn cưỡng người khác, thay vì dựa vào ép hỏi để có được “sự thật giả tạo”, nàng tình nguyện không hỏi, tình nguyện không biết.

Mặc dù Tiểu Thất không được sủng ái, nhưng đồ dùng ăn mặc mà Tử Nhiễm cung nàng được phân phối cũng không ít, càng không làm khó nàng, nàng nghĩ chắc là bởi vì Dục phi, có một lần nàng lơ đãng hỏi thì Bích Ngô không nói gì. Cho nên nàng cũng không ghét Dục phi, cuộc sống ở hậu cung, nữ tử nào không có một chút thủ đoạn, cho dù người thuần khiết vào chỗ này cũng không thể không thay đổi, kẻ khôn thì sống, vốn là việc không thể thay đổi.

Tử Nhiễm cung của nàng chỉ có Dục phi thỉnh thoảng đến thăm nàng, đại đa số mọi người đều không nguyện ý tốn thời gian với một công chúa không được yêu thương như nàng. Người cần lấy lòng trong hoàng cung này quá nhiều, nàng tự nhiên không có sức làm, nhưng nàng lại vui vẻ chịu đựng, âm thầm thấy may mắn vì phụ hoàng của nàng đã hạ đạo thánh chỉ kia.

Tam tỷ của nàng lại thường xuyên đến thăm nàng, thiếu nữ rực rỡ giáo hoạt đó, lớn hơn Tiểu Thất ba tuổi, lại có một tấm lòng thẳng thắn, Tiểu Thất rất ưa thích sức sống tản mát ra trên người thiếu nữ. Tốt đẹp như ánh mặt trời, người như vậy rất “quý giá” trong cung, cũng chỉ có những thiếu nữ sống trong sự yêu thương của mọi người mới có trái tim trong trắng như vậy.

Tam tỷ có một cái tên rất êm tai, Ninh Kiềm Gia.

Lau sậy xanh tươi và rậm rạp,

Móc làm sương phủ khắp mọi nơi.

Người mà đang nói hiện thời,

Ở vùng nước biếc cách vời một phương.

Ví ngược dòng tìm đường theo mãi,

Đường càng thêm trở ngại xa xôi.

Thuận dòng theo đến tận nơi,

Giữa vùng nước biếc, thấy người ở trong.[1]

Lúc ấy nàng nhớ tới bài thơ này. Một nữ tử thật tốt đẹp!

Khi nàng lơ đãng bật thốt, lại khiến Kiềm Gia kêu lên: “Tiểu Thất cũng biết bài thơ này.”

Trong lòng nàng cả kinh, không khỏi hỏi: “Còn có ai từng đọc bài thơ này sao?”

“Mẫu phi muội đó! Khi đó ta còn chê tên ta quá nhiều nét, gọi Tiểu Thất giống muội, thật đơn giản —— cho nên ta còn cố ý muốn đổi! Sau đó Lam Bình nương nương đọc câu thơ này, còn nói sơ ý thơ với ta, ta mới không làm loạn lên! Ai nha! Ta thật là dần, bà là mẫu phi của muội, nhất định muội đã nghe bà nói?” Ninh Kiềm Gia thoải mái kể, mới phát hiện bộ dáng ngày ngốc của Tiểu Thất.

“Tiểu Thất, muội không sao chứ?” Ninh Kiềm Gia đẩy đẩy nàng, nàng mới phản ứng được, tin tức này đối với nàng mà nói thật sự là quá kinh người. Nàng đang suy nghĩ, chẳng lẽ Lam Bình nương nương đó cũng xuyên qua.

Nhưng nghi vấn này mãi mãi chìm vào biển rộng, không có đáp án.

~[1] Đây là bài thơ Kiêm gia 1 (Lau sậy 1) của Khổng Tử. Bài thơ được dịch bởi Tạ Quang Phát. Bản gốc là:

Kiêm gia thương thương,
Bạch lộ vi sương.
Sở vị y nhân,
Tại thủy nhất phương.
Tổ hồi từng chi,
Đạo trở thả trường,
Tổ du từng chi,
Uyển tại thủy trung ương.

3. Q.1 - Chương 3: Đế Vương Tướng Quân Hiện Tài Năng

Bão tuyết bay lá tả xuống đất cả ngày.

Tiểu Thất quần cái chần thật dày, cơ hồ nằm cả ngày ở trên giường. Tam tỷ nàng tới tìm nàng, muốn kéo nàng đi chơi, cũng nhờ nàng gắt gao ôm lấy chần mới không bị lôi ra. Nàng từ trước đến giờ cực kỳ ghét mùa đông, khí trời rét lạnh luôn là khiến nàng khó di chuyển, thấy Tam tỷ chỉ mặc một cái áo bông không tính là dày cộng thêm một cái áo choàng đã tới kéo nàng đi chơi tuyết, khiến nàng thật bội phục nàng ấy. Nhưng ngày hôm sau vẫn không chống lại Tam tỷ được, nàng bọc một tầng thật dày, mới dám đi ra ngoài, còn bị Ninh Kiêm Gia “Cười nhạo” một phen.

Chơi đùa tuyết xong, hai người bọn họ thở hồng hộc ngồi ở trên bậc thang cung điện, lòng bàn tay khê nóng lên, thở ra hơi thở nóng, toàn thân tựa hồ đã thoải mái nhiều.

Nhìn tuyết trắng phau phau trước mắt, Kiêm Gia chợt nói với nàng: “Tiểu Thất, ‘Chiến thần’ của Kỳ quốc chúng ta sắp về kinh.”

Tiểu Thất lập tức không hiểu, quay đầu đi, nghi ngờ nhìn nàng: “Cái gì?”

Gương mặt Kiêm Gia ửng đỏ, gờ gờ tay cố ý che giấu, giải thích: “Tiểu Thất quên rồi, mỗi cuối năm, quan viên đại thần từ nhị phẩm trở lên ở ngoài kinh đều phải về gặp phụ hoàng!”

Tiểu Thất thấy mặt đỏ ửng lóe lên rồi biến mất trên mặt nàng, chế nhạo: “Ta hỏi ‘Chiến Thần’ mà tỷ nói.”

Gương mặt Kiêm Gia lúng túng, đầu không được tự nhiên xoay lòng vòng, không nhìn nàng, ấp a ấp úng nói: “Ai nha, Tiểu Thất chưa nghe nói à, đó là tướng quân canh giữ ở phía nam Kỳ quốc ta! Nghe nói hần từ một binh lính dựa vào chiến công mới lên làm tướng quân, dùng thời gian hai năm đã bình định rất nhiều man di phương nam! Cho nên người ở đó đều gọi hần là ‘Chiến thần’.”

Tiểu Thất lẳng lặng nghe, trên mặt luôn mang nụ cười đùa giỡn, chọc ặt của Kiêm Gia nhất thời đỏ một mảng lớn.

Kiêm Gia rốt cuộc không nhịn được, xông lại, chọc nách nàng: “Tốt! Tiểu Thất dám can đảm giễu cợt Tam tỷ của muội à!”

Tiểu Thất tránh trái tránh phải khỏi ma trảo của nàng, không nhịn được cười khanh khách.

Náo loạn một lúc lâu, họ mới thở hổn hển ngồi trở lại trên bậc thang lần nữa. Tiểu Thất nửa đùa nửa nghiêm túc hỏi: “Chẳng lẽ tam tỷ coi trọng hần?”

Kiem Gia lại nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, trên mặt không có vẻ thẹn thùng của tiểu nữ nhi, nói: “Sang năm ta sẽ cập kê rồi, thay vì gả cho những hoàng tôn quý tộc tôn quý trong kinh, còn không bằng gả cho ‘quân nhân nhà nghèo’ trong mắt họ.”

Một khắc kia, trên mặt Kiem Gia có sự quật cường làm cho người ta không thể bỏ qua. Tiểu Thất Vi đứng nhẹ nhàng, ở trong lòng của nàng, Tam tỷ của nàng vẫn luôn dũng cảm, nàng sẽ hết sức đi tranh thủ tất cả mình muốn, mà nàng lại luôn là không biết thì sẽ không chủ động xuất kích, đối với cái gì cũng duy trì tư thái có cũng được mà không có cũng không sao, có lúc, nàng thậm chí không biết mình rốt cuộc muốn cái gì.

Lúc nàng đang suy nghĩ lung tung thì Kiem Gia bu lại: “Tiểu Thất, ta phát hiện muội thật luôn thích mất hồn.”

Tiểu Thất cười xấu hổ nói: “Nào có? Ta chỉ đang suy nghĩ một ít chuyện thôi.”

Kiem Gia nghe, gương mặt lại hứng thú dồi dào: “Đang suy nghĩ gì? Có phải đang suy nghĩ ‘Chiến thần’ đó trông như thế nào hay không? Nghe nói hần còn rất trẻ, ” Kiem Gia nhìn phương xa, lẩm bẩm nói: “Không biết đáng đáp hần có đẹp hay không?”

Tiểu Thất cũng nhìn phương xa, vẫn đang suy nghĩ, bất tri bất giác mình tới thế giới này đã một năm rồi sao. Lần đầu tiên mừng năm mới ở chỗ này, không biết náo nhiệt như thế nào. Chợt nghĩ đến bữa tiệc mừng năm mới mà mấy ngày trước Bích Ngô nhắc tới với nàng, nàng cũng phải tham gia, nói cách khác, nàng sẽ phải gặp “Phụ hoàng” của nàng rồi. Mặc dù ở nơi này gần một năm, nhưng nàng cũng chỉ là núp ở trong Tử Nhiệm cung nhỏ nhỏ của nàng, cũng không tiếp xúc người trong cung nhiều, vừa nghĩ tới sẽ gặp Hoàng đế của thời đại này liền thấy hoảng hốt.

Kiem Gia thấy Tiểu Thất mất hồn, hiển nhiên là hiểu lầm, nàng hào hứng nói: “Tiểu Thất, nghe nói mấy ngày nữa Chiến thần đó sẽ khai hoàn hồi triều, chúng ta len lén đi xem một chút đi!”

Lúc này Tiểu Thất mới phục hồi tinh thần lại, khai hoàn hồi triều? Nàng do dự một chút, chắc là một trường hợp trùng vĩ, những trường hợp chỉ xem trên ti vi đã cảm thấy sóng lòng sôi sục, quả thật đáng giá xem, nhưng nghĩ đến thời tiết lạnh giá, không khỏi lại co rúm lại một chút: “Như vậy —— không tốt lắm đâu —— nếu ——”

Kiem Gia lại vội vàng cắt đứt nàng: “Không có chuyện gì! Chúng ta đứng xa xa nhìn. Tiểu Thất đi đi!” Ánh mắt nàng nhìn Tiểu Thất có vẻ chờ mong.

Tiểu Thất vẫn chạy không khỏi sự đeo bám dai dẳng của Kiem Gia, đành đồng ý.

Nhưng vẫn không đi được, bởi vì buổi tối hôm đó nàng bị bệnh. Vì ở trên bậc thang ngoài trời tuyết cả ngày, nên bị sốt cao. Kiem Gia bị Dục phi khiển trách dữ dội. Tiểu Thất rốt cuộc không cách nào thích ứng khí trời rét lạnh như vậy, mấy ngày liền đều sốt cao không lùi, Bích Ngô gấp đến độ thiếu chút nữa rơi lệ với Kiem Gia. Cho nên lúc Tiểu Thất mở mắt ra, Kiem Gia khóc đầu tiên: “Tiểu Thất, muội làm ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng ——” Bích Ngô đứng ở bên giường, mắt cũng hồng hồng. Nàng rốt cuộc biết thì ra cảm giác được người quan tâm chính là như vậy, thời điểm mở mắt ra không phải bóng tối, mà là những ánh mắt ân cần. Nàng chậm rãi đưa tay ra, vỗ nhẹ Kiem Gia nằm ở trên người nàng: “Tam tỷ, ta không sao rồi, đừng lo lắng.”

Bích Ngô lại vội vàng bỏ tay nàng vào trong chăn ấm: “Công chúa, cơn sốt của người không dễ dàng hạ, không thể xảy ra chuyện nữa.”

Thấy bộ dáng chuyện bé xé ra to của Bích Ngô, Tiểu Thất và Kiem Gia đều cười ra tiếng. Vui vẻ như sống sót sau tai nạn, Kiem Gia lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Cho đến nửa tháng sau, bệnh của Tiểu Thất mới bắt đầu dứt quãng tốt lên, mà bởi vì Kiem Gia vẫn cho rằng là nàng hại Tiểu Thất sinh bệnh nặng, rất an phận ở trong Tử Nhiệm cung với nàng mấy ngày. Cho nên đến ngày khai hoàn hồi triều, Kiem Gia cũng không dám nhắc lại chuyện đi xem, chỉ là ngày đó, nàng hơi mất hồn mất vía. Tiểu Thất rất nhanh liền phát hiện, vì vậy rất là “Khẳng khái hào phóng” thả nàng nghỉ một ngày.

Mãi cho đến sau này, nàng mới biết đó là lúc tất cả vận mạng bắt đầu, bỏ không xong, để ý lại loạn, dây dưa quần quít, không người nào trốn thoát.

Nàng vẫn nhớ ngày đó Tam tỷ nàng hưng phấn chạy vào, ríu ra ríu rít nói nửa ngày, nguyên lai là lúc nàng đang nhìn trộm thì bị phụ hoàng của nàng phát hiện, vì vậy bắt nàng ra ngoài khiển trách, lại bị Tướng quân đó khen một câu “Nữ nhi nhà trời, nhất định là bậc cân quốc không thua đáng mảy râu”. Nghe Kiêm Gia miêu tả có thanh có sắc như thế, khéo miệng Tiểu Thất không khỏi giương lên một độ cong đẹp mắt. Tam tỷ nàng cũng giống như những thiếu nữ khác, đang mong đợi bạch mã hoàng tử của nàng, nắm tay của nàng, kết thúc kiếp sống thiếu nữ của nàng.

Mấy ngày sau, vẫn không thể trốn gia yến, mặc dù bệnh của nàng cũng chưa hoàn toàn khỏe, mặc dù nàng một vạn lần không muốn đi, vẫn bị Bích Ngô mời qua. Nàng vừa sanh bệnh, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng sau khi được Bích Ngô trang điểm thì lại có một vẻ “bệnh” duyên dáng, như cành liễu đu đưa theo gió, đẹp dễ động lòng người. Bởi vì, nàng luôn luôn cáo ốm không ra cung, cho nên ngày hôm đó ra sân rồi, “sự thật” Thất công chúa là một mỹ nhân bệnh lại càng được chứng tỏ.

Ngày đó khi nàng chậm rãi đi vào đại điện thì ngược lại không còn hốt hoảng như vừa bắt đầu, nàng nhẹ nhàng quỳ lạy, chỉ cảm thấy ở trên ghế rồng cao cao —— phụ hoàng của nàng —— xa lạ và cao quý, long bào vàng óng ánh lấp lánh sáng lên, nàng hơi ngẩng đầu, ở trong phồn hoa, nàng căn bản không cách nào thấy rõ mặt của phụ hoàng nàng, trong hoảng hốt. Nàng chỉ nghe một thanh âm trầm thấp uy nghiêm thản nhiên nói: “Tiểu Thất à? Tới an vị bên kia đi.” Nàng nhìn thấy hắc chỉ vị trí ở bên cạnh Dục phi, Kiêm Gia bên cạnh trống mắt nhìn nàng, vì vậy nàng thuận theo đi qua. Nàng ngồi xuống, Kiêm Gia lôi kéo ống tay áo của nàng, đến gần nàng, lặng lẽ nói: “Tiểu Thất. Thấy vị trí thứ hai bên trái không? Hắc chính là Tiêu Dật.”

Tiểu Thất quay người lại, mang theo nghi ngờ: “Tiêu Dật là ai?” Thanh âm của nàng hơi lớn, vì vậy nàng liền thấy Tiêu Dật mà Kiêm Gia nói đang nhìn về phía họ, cái nhìn kia, nàng đột nhiên cảm thấy khắp cả người sinh lạnh, ánh mắt âm trầm như vậy, giống như tất cả chuyện thế gian mà hắc thấy được đều trong suốt.

Kiêm Gia nhất thời có chút lúng túng, lặng lẽ lườm nàng một cái: “Chính là ‘Chiến thần’ mà chúng ta từng nhắc đến.”

Tiểu Thất không nhịn được lại nhìn qua bên kia, chỉ thấy một bóng lưng kiên nghị cương dũng, cầm ly rượu trấn định tự nhiên uống rượu, giống như chưa từng để ý tất cả bên cạnh, tựa hồ cảm ứng được cái gì, hắc bỗng nhiên lại nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lùng trực tiếp chạm vào nàng, ở trong lúc ánh sáng bắn ra bốn phía, nàng mơ hồ cảm thấy người này quả nhiên là đảm đương nổi danh hiệu “Chiến thần”. Thật ra Tiểu Thất cũng không thấy rõ diện mạo của hắc, chỉ dựa vào thân hình thì đã cho là như vậy. Nhưng nàng nghĩ đến Kiêm Gia, hơi cau lông mày, hắc và Tam tỷ, một như mặt trời, một như trăng, thật thích hợp sao?

Có lẽ là nghĩ đến nhập hồn rồi, cũng không có phát hiện mình vẫn nhìn chăm chăm vào Tiêu Dật đợi đến nàng lấy lại tinh thần, nhìn thấy ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hắc thì mới phát giác cư nhiên mình nhìn hắc thật lâu, vì vậy làm bộ như thẹn thùng cúi đầu, không ngoài dự đoán phát hiện nụ cười đùa cợt ở khéo miệng hắc. Lúc này Tiểu Thất mới thoải mái cười, nàng cũng không muốn trở thành “Con mồi”. Nhưng nghĩ đến Tam tỷ của nàng, trong lòng nàng lại hơi lo lắng.

Người tham gia cung yến cũng không nhiều, có mặt đều là quan viên nhị phẩm trở lên của Kỳ quốc. Đa số tiệc như vậy đều nhằm chán, đã thấy rất nhiều loại giải trí ở hiện đại, cho nên những vũ điệu ở cổ đại cũng không có hấp dẫn bao nhiêu hứng thú của Tiểu Thất, vì vậy nàng liền không biến sắc bắt đầu quan sát quan viên có mặt. Ngồi ở bên phải là một lão nhân mặt mũi hiền lành, nhưng Tiểu Thất cảm thấy ông ta cũng không dễ dàng chung đụng như vẻ bề ngoài, trong mắt ông ta thỉnh thoảng lóe lên sáng loáng, làm cho người ta không thể phân biệt, mà tay trái chính là một lão nhân tinh thần quá thục, thỉnh thoảng nâng ly cùng uống với mọi người, bảo đao không già, càng già càng dẻo dai chính là người này. Mà bên phải, lại làm cho ánh mắt Tiểu Thất sáng lên, trong đầu lập tức hiện ra bốn chữ tao nhã lịch sự. Mái tóc dài của hắc tùy ý thả sau ót, khéo miệng có nụ cười ôn hòa, thỉnh thoảng cười nhạt cùng người chung quanh, ngũ quan tuấn lãng, giở tay nhắc chân có tự tin nhàn nhạt, mát mẻ tuấn dật.

Nàng khẽ nghiêng đầu đi: “Tam tỷ, trái phải có gì khác nhau?” Lúc nàng quan sát thì phát hiện, người bên

trái tựa hồ có vẻ tao nhã lịch sự, mà người bên phải thì có vẻ phóng khoáng cởi mở.

Kiên Gia lại gần nàng lần nữa: “Thất muội có phải coi trọng Mộ Thịnh Phong rồi hay không?” Giọng nói đùa giỡn rõ ràng.

Nàng do dự chốc lát, vì phòng ngừa lúng túng xuất hiện lúc trước, nàng lại gần Kiên Gia: “Tam tỷ nói là người vị trí thứ hai bên trái à?”

Kiên Gia nghe, xoay đầu lại, trên mặt không có đùa giỡn, ngược lại có chút nghi ngờ không hiểu: “Tiểu Thất, có lúc, ta thật sự hoài nghi số tuổi của muội.”

Tiểu Thất cả kinh trong bụng, vẫn vững vàng mở miệng: “Tam tỷ, nói gì Tiểu Thất không hiểu.”

“Ai! Muội ít nhiều cũng đỡ mặt chút chút, lại còn không chút hoang mang hỏi ta phải hay không? Thật không biết cả ngày muội đang suy nghĩ gì, cứ luôn ngăn người.” Kiên Gia nhìn Tiểu Thất, hơi không có cách nào.

Nàng mới nhớ tới lời nhạo báng vừa rồi của Tam tỷ, chỉ là lời như vậy trước kia đã nghe nhiều rồi, có lẽ đã miễn dịch, nhưng quả thật trước nay mình biểu hiện không giống một nữ tử 11 tuổi, nhưng thật bảo nàng giả bộ u mê ngu ngốc, vẫn rất khó khăn, nàng bắt đắc dĩ “Thẹn thùng” nói: “Tiểu Thất còn nhỏ, mới không suy tính chuyện như vậy!”

Sau bữa tiệc, Tiểu Thất thật sự cảm thấy nhàm chán, liền nói với Dục phi thân thể khó chịu muốn hồi cung trước, Dục phi cũng không làm khó nàng, để nàng đi khỏi.

Nàng từ một góc hẻo lánh chuyển qua Thiên Điện, thời điểm bước ra màn cửa, chỉ cảm thấy một cơn gió lạnh thẳng tắp ụp vào mặt. Nàng nín chặt áo choàng trên người, bước nhanh đi ra ngoài. Quay đầu lại nhìn về phía tiền điện đèn đuốc sáng trưng, cảm thấy hoảng hốt, nơi đó lại có vẻ hư ảo như ảo ảnh, gần ngay trước mắt, nhưng không cách nào chạm đến.

Náo nhiệt là của bọn họ, mà ta đến tốt cùng có thể lấy được cái gì đây? Nàng vừa nghĩ vừa bước nhanh đi về phía trước, ban đêm tuyết rơi, ở dưới ánh trăng càng có vẻ yên tĩnh và thanh u, nơi xa mơ hồ có thể thấy được ánh đèn, trong đêm tuyết, lại lộ ra ảm áp nhàn nhạt.

4. Q.1 - Chương 4: Nửa Đêm Thu Đồ Đệ Thật Đáng Nghi

Năm mới náo nhiệt rất nhanh đã qua, quan viên không thuộc về kinh đô cũng đều lục tục trở về lãnh địa.

Sau đó Tiểu Thất mới biết. Nam tử ôn tồn nho nhã ở bữa tiệc hôm đó là Hữu Tướng Mộ Thịnh Phong, Kỳ quốc tôn vinh tả (trái), nói cách khác hẳn là người được đề cử làm Tả Tướng. Lúc biết tin tức này, nàng cũng chỉ cười nhạt, trong lòng suy nghĩ, một văn một võ, vả lại đều là thanh niên tài俊, Kỳ quốc cũng có rất nhiều anh hùng.

Cuộc sống đã khôi phục bình tĩnh lúc trước, không nhanh không chậm. Có lúc nàng cũng sẽ hoảng hốt nhớ tới chuyện ở hiện đại trước kia, giống như đang nhớ lại kiếp trước của mình! Sự bình tĩnh so với sự phiêu bạt trước kia, tựa hồ mang theo một chút hạnh phúc không rõ! Nàng tham luyến sự ảm áp này, mặc dù những người đó không biết linh hồn trong người đã sớm thay đổi!

Ngày đó, nàng đột nhiên lại tỉnh dậy vào nửa đêm yên tĩnh, cũng không phải vì nguyên nhân giống như thường ngày, mà là bị kinh sợ tỉnh, nàng luôn nhạy cảm đối với sự khác thường. Khi Tiểu Thất mở mắt ra, phát hiện có một nam tử trung niên ánh mắt thâm thúy đứng bên giường của nàng, thân hình của hắn cao lớn, ánh trăng chiếu bóng của hắn lên người nàng, Tiểu Thất cảm thấy mơ hồ không rõ, nhưng trong tiềm thức lại cảm thấy hắn như thiên thần, làm lòng người nảy sinh kính sợ.

Sau đó Tiểu Thất thấy nam tử kia rất tự nhiên ngồi ở bên giường của nàng, ung dung mở miệng: “Tiểu Thất.”

Lúc này Tiểu Thất mới thấy rõ dung mạo của hắn, ngũ quan cũng không xuất chúng, nhưng góc cạnh rõ ràng, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi dày, nhưng ánh mắt nhìn nàng rất sắc bén, đường hoàng xông vào tầm cung của nàng như vậy, cũng không sợ không vội.

Tiểu Thất hơi nhú mày: “Người là?”

Nàng nghĩ, chẳng lẽ là người quen của Tiểu Thất trước kia sao?

Nam tử kia nhìn nàng, khoe mắt lại mang theo một tia dịu dàng: “Nha đầu, không biết ta?”

“Ta —— mất trí nhớ.” Do dự một chút, nàng vẫn quyết định nói ra sự thật.

“A —— xem ra con đang nói sự thật.” Hắn như có điều suy nghĩ nhìn nàng một cái, giọng nói biểu thị sáng tỏ.

Tiểu Thất không nói, nàng cũng không phải không có cảnh giác, chỉ là cảm thấy hắn tựa như đã biết tất cả. Đây là một người không dễ lừa gạt, trực giác của nàng nhất định chính xác, hơn nữa đã nhận ra vẻ dịu dàng không mấy rõ ràng trong mắt của hắn, nàng tin tưởng hắn sẽ không hại nàng.

Yên lặng chốc lát, hắn lại mở miệng: “Ta là sư phụ con.”

“Vậy sao?” Một năm này, Bích Ngô đã kể hết về những người mà Tiểu Thất quen biết, nhưng chưa từng nghe Bích Ngô nói nàng có một sư phụ.

“Thế nào? Không tin?” hắn tựa hồ cũng không tức giận vì nàng không tin tưởng.

Tiểu Thất thản nhiên nhìn thẳng hắn, cũng không che giấu hoài nghi trong đáy mắt, nói: “Xác thực không tin!”

”Ha ha

~~” nhưng hắn lại cúi đầu nở nụ cười, “Nha đầu, mấy năm không gặp con, ngược lại khiến ta rửa mắt mà nhìn. Không hổ là —— con gái của nàng!”

Nàng? Tiểu Thất xoay chuyển con người, âm thầm suy tư ý tứ trong lời nói của hắn, hỏi: “Như vậy người tốt cuộc là ai?”

Nàng không thích cảm giác như thế, tựa hồ mình vẫn còn rơi vào trong sương mù, mà hắn đã sớm nắm giữ tất cả.

“Đã nói với con rồi, nha đầu, nhanh như vậy đã quên, từ nay về sau, ta chính là sư phụ của con.” Trong lời nói có chứa khí thế khiến không ai có thể cự tuyệt.

“Tại sao?” Nàng nghi ngờ, đối với người đột nhiên xông vào gian phòng của nàng, cố ý muốn nhận nàng làm đồ đệ, nàng chỉ cảm thấy không giải thích được.

“Không có vì sao. Nha đầu, hôm nay quá muộn, ngày mai ta lại tới. Ngày mai sẽ chính thức bái sư.” Vừa dứt lời, chỉ chớp mắt hắn đã không thấy bóng dáng.

Vì vậy Tiểu Thất nghĩ, đây là khinh công mà Kim Dung đại hiệp miêu tả.

Ngày hôm sau, quả nhiên hắn lại tới.

Tiểu Thất chỉ lười biếng tựa vào đầu giường, nhìn hắn: “Tại sao ta nhất định phải bái người làm sư?”

Hắn dùng giọng nói giống vậy trả lời: “Ta biết rõ mỗi ngày trong khoảng thời gian này con đều không ngủ được, sao không dứt khoát học tập?” Giống như là chuyện đương nhiên.

“Nhàm chán là một chuyện, có muốn học hay không là một chuyện khác. Còn có theo người học hay không càng là một chuyện khác.” Tiểu Thất không để ý sự cường thế của hắn, lạnh nhạt nói.

“Nha đầu này, mấy năm không gặp lại thú vị hơn.” Hắn ẵm nàng từ trên giường lên, vừa bay vừa chạy, chạy tới một khu rừng cây bí ẩn, buông nàng xuống, rồi nói: “Về sau mỗi ngày vào giờ này, ta ở chỗ này chờ con.”

“Không phải ta nói không học sao!” Vừa rồi nàng cư nhiên hoàn toàn quên mất mình vẫn chỉ là một đứa bé 11 tuổi, quên mất thể yếu của mình, bị hắn dễ dàng mạnh mẽ mang ra ngoài.

“Ta dạy võ công cho con.” Người tự xưng sư phụ hần thản nhiên nói, ám chỉ nàng không biết điều.

“Hừ! Không học!” Tiểu Thất quát cường, lạnh lùng nói. Bị một người hơn nửa đêm mạnh mẽ kéo tới nơi này, cho dù là người dễ chịu cũng không thể thờ ơ.

“Võ công có thể cường thân kiện thể. Còn có thể tự vệ.” Người sư phụ kia tựa hồ đã nhận ra sự quát cường của nàng, tốt bụng giải thích tiếp.

“Không cần!”

“Người nói cái gì!” Trong giọng nói đã có chút tức giận.

“Luyện võ rất tốn thời gian, hơn nữa còn mệt chết.” Tiểu Thất đã nhận ra cơn giận của hần, lại suy tính tình huống thực tế, trực giác cho là lúc này chọc giận hần không phải là chuyện nên làm, vì vậy nàng không tự chủ thả nhẹ giọng nói. Nhưng nghĩ đến sự thống khổ phải chịu lúc luyện võ trong những tiểu thuyết võ hiệp kia, nàng vẫn không muốn lâm vào khổ nạn.

“Người —— ném trái được khổ đau, mới là người trên mọi người.” Hần nhin xuống tức giận, kiên nhẫn nói.

“Ta lại không muốn làm người trên người khác.” Nàng lại nói một câu.

Lần này, hần không còn tốt tính để ý nàng có cam tâm tình nguyện hay không, trực tiếp đề nàng xuống đất, hai chân co lại. Tiểu Thất chỉ cảm thấy một cỗ khí nóng từ bàn tay của hần liên tục đi vào trong cơ thể nàng, nàng cũng không dám lộn xộn, trong lòng suy nghĩ, đây chính là nội lực sao?

Vừa mới bắt đầu, nàng cảm thấy trong cơ thể có một cỗ khí nóng tán loạn, sau nửa canh giờ mới từ từ chuyển biến tốt.

“Quạt cường giống như mẫu thân ngươi” truyền xong nội lực, sư phụ của nàng đứng dậy đẩy nàng một cái, thản nhiên nói, “Về sau đến đúng giờ, cho ngươi nội lực 10 năm, không cho phép ngươi tổn hại.”

10 năm! Con số không nhỏ a! Tiểu Thất âm thầm cảm thán, mình rốt cuộc là may mắn hay là xui xẻo.

“Người rốt cuộc là ai? Có liên quan gì với mẫu thân ta?” Nàng không có bỏ qua việc hần nhắc đến mẫu thân lúc nãy. Có lẽ hôm nay nghi vấn như đá chìm xuống biển sẽ lấy được đáp án.

“Đã nói là sư phụ của con. Nha đầu, trí nhớ quá kém không được đâu.” Hần lại bỏ qua vấn đề này.

Tiểu Thất không cam lòng quay đầu sang chỗ khác, nếu hần không nói, nàng cũng không muốn miễn cưỡng người khác.

Cứ như vậy, Tiểu Thất không giải thích được có thêm một người sư phụ, hơn nữa còn là một sư phụ không thấy ánh sáng. Hơn nữa người sư phụ này cực kỳ nghiêm nghị.

Trời nổi mưa to, nguyên tưởng rằng không cần đi, nhưng vẫn bị sư phụ của nàng kéo ra ngoài, còn hung hăng giáo huấn một trận.

Cũng biết luyện võ là một việc khổ sai, nếu không phải nàng cảm thấy thiếu hần 10 năm nội lực, Tiểu Thất dù chết cũng sẽ không luyện võ. Cho nên, Tiểu Thất nhất định không chịu gọi hần sư phụ, mà gọi hần, lão già.

Lúc ấy hần hậm hực nói: “Ta rất già sao?”

Tiểu Thất nhìn hần, rất nghiêm túc lắc đầu: “Không phải.”

Hần thật sự nhìn qua cũng chỉ 40 tuổi, ở thời đại của Tiểu Thất, tuyệt đối là “một cành hoa”.

Vì vậy hần không cam lòng hỏi: “Vậy tại sao gọi ta lão già.”

Tiểu Thất tiếc hận, nói: “Người không biết đạo lý một ngày là thầy, suốt đời là cha sao?”

“Điều này —— có gì liên quan đến việc con gọi ta là sư phụ.” Hần hiếm khi không hiểu.

“Người đừng quên, ta là công chúa a!” Tiểu Thất rất kiên nhẫn giải thích.

“Nói như vậy —— Tiểu Thất người là bởi vì sợ phụ hoàng người.” Biết rõ là sự nguy hiểm của nàng, nhưng hắn lại nói theo lời của nàng.

“Không phải sợ! Là kính sợ.”

“Kính sợ? Chẳng lẽ Tiểu Thất không hận phụ hoàng của con sao?”

“Hận? Vì sao ta phải hận hắn ta.” Tiểu Thất nhìn hắn, mang theo nghi ngờ.

“Hắn bỏ con trong hoàng cung tự sinh tự diệt.”

“Ta mới không hận hắn !” Khi đó Tiểu Thất nhìn phương xa, thản nhiên nói.

“Tại sao không hận?” Hắn nhìn nàng, trong mắt có thương yêu.

“Hắn cho ta sinh mạng, lại cung cấp cuộc sống áo cơm không lo cho ta. Vì sao ta phải hận hắn? Thứ gọi là tình thân, vốn là không tồn tại sẵn.” Tiểu Thất yếu ớt mở miệng nói, nàng không biết nàng đang nói là cha mẹ của mình ở hiện đại hay là —— phụ hoàng của nàng ở đây.

“Bởi vì không thích nên cũng không hận sao? Bởi vì con —— chưa từng có coi hắn là phụ thân của con, mà chỉ là một người xa lạ trợ giúp con?” Thanh âm của hắn cũng nhàn nhạt, lại có ưu thương không dễ dàng phát giác.

“Có lẽ, ta chỉ muốn mình được tốt hơn!” Nàng chợt chậm rãi cười.

Đúng vậy, nàng không hận cũng không oán, cuộc sống chính là như vậy, không có ai có nghĩa vụ tốt với người, trần truồng, không chỉ nói về thân thể, càng nói về cảm tình. Chúng ta chỉ có thể sinh ra cảm tình khi kết giao, không kết giao thì bất luận kẻ nào cũng có thể là người xa lạ. Chúng ta luôn cảm tạ những người trợ giúp mình dù chỉ gặp một lần, nhưng lại luôn trách móc nặng nề những người lạnh nhạt có quan hệ máu mủ với mình, luôn cho rằng bọn họ không cho đủ, nhưng thật ra thì đâu có ai nhất định phải đối xử tốt với ai. Chúng ta càng phải biết cảm tạ.

Đây là chuyện sau khi nàng đi tới nơi này, từ từ suy nghĩ thông được, cho nên tâm mới có thể từ từ yên tĩnh và lạnh nhạt.

Hiện tại, việc duy nhất nàng có thể làm chính là cảm kích những người cho nàng ấm áp, quên lãng những người đã khiến nàng đau đớn.

5. Q.1 - Chương 5: Hồng Nhan Thấm Thoát Xuân Qua

Gió thu dần dần lên, mùa đông lạnh lẽo tựa hồ cũng sắp đến rồi. Lá rụng bay loạn xuống, khiến cho các cung nữ trong cung quét dọn hết lần này đến lần khác, tiếng quét sân xào xạc, ở trong sáng sớm yên tĩnh có vẻ đột ngột lại cô đơn.

Tiểu Thất chần chờ một lát bên ngoài Dục Lê cung, nhẹ nhàng thở dài, cất bước đi vào.

Chánh điện trong tam cung, rèm thật dày rũ xuống, biểu thị chủ nhân đang ngủ.

Xuân Y nha hoàn cận thân của Dục phi đã sớm tiến lên đón. Tiểu Thất hỏi thật nhỏ: “Nương nương ngủ?”

Xuân Y nhỏ giọng nói lại: “Lúc rạng sáng nương nương mới vừa ngủ. Nhận được thư của tam công chúa rồi mới an tâm ngủ.”

Xuân Y từ trong ống tay áo móc một phong thư, đưa cho Tiểu Thất, “Đây là thư Tam công chúa gửi cho Thất công chúa.”

“Cảm tạ Xuân Y tỷ tỷ.” Nhận lấy thư, Tiểu Thất vội vàng mở ra xem.

Xuân Y cúi cúi thân thể, nói: “Nô tỳ cáo lui.”

Trong thơ là giọng điệu Tiểu Thất quen thuộc, trong xinh đẹp mang theo một chút thành thực, tỉ mỉ kể lại chuyện xảy ra một tháng nay với nàng, nhẹ nhàng vuốt ve lo lắng của nàng. Khép thư lại, Tiểu Thất rất cuộc hơi yên lòng thở phào nhẹ nhõm.

Nửa năm trước phương nam lại xảy ra bạo loạn lần nữa, Tam tỷ mới vừa cập kê lại cực kỳ cố chấp kiên trì muốn đến phương nam bình loạn. Mãi cho đến khi đó, nàng mới biết Kỳ quốc chọn nhân tài cũng không phân nam nữ, nhưng để ột công chúa đi bình loạn, làm quốc quân Kỳ quốc, phụ hoàng của nàng làm sao cũng không đáp ứng. Kiêm Gia quỳ gối van xin cả ngày, phụ hoàng của nàng vẫn không chịu đáp ứng, cuối cùng nàng cứ nhiên len lén theo viện binh đến phương nam. Mặc dù Tiểu Thất không có thấy bộ dạng phụ hoàng nàng nổi giận, chỉ là nghe người ngay lúc đó hồi báo hoàng thượng phần nộ, thậm chí rất tức giận với Dục phi. Mà Dục phi vừa phải lo lắng nữ nhi, lại phải trấn an Hoàng đế, tâm lực đều quá mệt mỏi, gần đây thân thể cũng không khỏe.

Ở bên ngoài tắm cung gần một canh giờ, Tiểu Thất chỉ nghe thấy bên trong có tiếng mặc quần áo xột xột xoạt xoạt, nghe được tiếng nói của Dục phi bên trong: “Là Tiểu Thất đến sao?”

Vì vậy, nàng liền vén rèm vào: “Nương nương tỉnh!”

Dục phi trang điểm xong tựa vào nệm mềm mại, sắc mặt hơi tái nhợt: “Tiểu Thất chờ lâu rồi!”

“Tiểu Thất cũng không có chuyện gì, có thời gian rất nhiều, đợi nương nương cũng không sao. Thân thể nương nương khỏe hơn chưa?” Thấy sắc mặt Dục phi tái nhợt, Tiểu Thất hơi lo âu nói. Kể từ sau khi Kiêm Gia lên đi đến phương nam, nàng liền thường thường đến thăm Dục phi, bất kể là vì Kiêm Gia, hay là vì nàng ấy quan tâm nàng ở trong cung, nàng rất cuộc vẫn mong nàng ấy được khỏe.

Dục phi nhẹ nhàng thở dài: “Bệnh cũ, đều là vì tức giận tam tỷ con. Nếu nó hiểu chuyện được một nửa như con, ta cũng sẽ không như vậy.”

Thấy Dục phi muốn đứng dậy, Tiểu Thất đi tới bên cạnh Dục phi, vươn tay đỡ Dục phi từ từ đi ra ngoài: “Nương nương đừng lo lắng quá mức, tam tỷ tất nhiên có phúc khí của tỷ.”

“Trong cung này, nào có lúc không cần quan tâm? Nếu thật có một ngày không cần quan tâm nữa, như vậy đó là ——” Dục phi chậm rãi lắc đầu một cái, không nói thêm gì nữa.

Tiểu Thất cúi đầu, mí mắt hơi rũ, không thấy rõ nàng đang suy nghĩ gì. Lúc này, nàng không cần nói tiếp, chỉ cần lắng nghe, sau đó quên là được rồi.

“Nương nương muốn ra ngoài dạo à?” Xuân Y mắt tinh đã sớm vén màn cửa, một nhóm người kính cẩn cúi thấp đầu ngoài cửa.

Dục phi nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Đoàn người của họ còn chưa đến gần Chung Thúy cung, đã nghe được rất nhiều tiếng cười thanh thúy từ trong cung truyền tới, giống như tiếng chuông thanh thúy để nghe tuyệt vời nhất trong gió mát, làm cho người ta không nhịn được suy nghĩ.

Trong Chung Thúy cung đều là tú nữ năm nay, họ giống như hướng dương mới nở, có dung nhan xinh đẹp nhất của nữ tử, đang lộ ra quyến rũ câu hồn người.

Bên ngoài Chung Thúy cung có cây phù dung[1], trải qua mùa thu, rốt cuộc trút bỏ hết phần hoa khi mùa đông lại tới, hoàn thành sứ mạng cả đời, cành cây gãy khô tan hoang, ở trong gió thu lạnh lạnh, run lẩy bẩy, bày ra một tư thái thê lương.

“Nương nương, nghe nói hoa lan ở Ngự Hoa Viên vừa nở, nương nương đi xem một chút không?” Xuân Y không lưu dấu vết quẹo qua khúc quanh, cúi đầu hỏi.

Dục phi như có điều suy nghĩ nhìn nàng một cái, liền đi tới theo phương hướng của nàng.

Tiểu Thất không có nói gì, chỉ im lặng đi theo, người trong cung, muốn tồn tại thì phải có thủ đoạn sinh tồn, Xuân Y cũng là một nữ tử nhạy cảm và thông tuệ.

Nhưng, dù sao trong hoàng cung không thiếu nhất chính là người. Họ còn chưa đi đến Ngự Hoa Viên, xa xa đã nhìn thấy Lăng phi bụng lớn, đang mang theo một đoàn người cười cười nói nói đi tới, trên mặt có

vui sướng và kiêu ngạo vì vừa được làm mẹ lần đầu, đi đến gần cũng chỉ hơi cúi người, dù sao nàng đang mang long chủng, không ai dám bắt nàng quỳ xuống thật. Nhưng dần dần đi xa, liền nghe được thanh âm đứt quãng từ đằng xa truyền đến: “. . . Nhị hoàng tử tầm hoa vẫn liễu, . . . Tam công chúa lại mặc giáp trụ ra trận. . . ” Thanh âm từ từ theo bóng người đi xa phiêu tán ở rong gió.

“Nương nương, những người này thật là ——, để nô tỳ ——” có một nha hoàn không hiểu chuyện nhân cơ hội này tranh công.

“Để cho các nàng nói đi! Người cô đơn trong cung này quá nhiều, nếu cả nói cũng không cho phép, thì thật đúng là không có gì để làm rồi.” Dục phi nhàn nhạt cắt đứt lời nha hoàn nói, giọng nói thông thả, nghe không ra là bi thương hay là giận.

Tiểu Thất Vi hơi nghiêng đầu, thấy sắc mặt của Dục phi lạnh nhạt, lạt hơi ngẩng đầu, liền nhìn thấy Xuân Y hung hăng trừng mắt nhìn tỳ nữ vừa nói.

Lúc đoàn người các nàng rút cuộc đi tới Ngự Hoa Viên, thì lại đụng phải hoàng hậu.

Đầu Tiểu Thất bắt đầu đau đớn, một năm cũng khó gặp người trước mắt một lần, sao hôm nay lại đụng phải ! Hôm nay thật nên xem Hoàng Lịch, xem có phải viết hôm nay không nên ra cửa hay không.

Hoàng hậu mặc áo bào tím, đoan trang đứng ở nơi đó, một đôi mắt vừa phải sắc bén, ngũ quan xinh xắn, cũng không bởi vì thời gian mà suy tàn, ngược lại có một loại thành thực và quyến rũ sau khi trải qua việc đời, mắt phượng đẹp mắt cười như không cười nhìn Dục phi, chậm rãi nói ra: “Trần gia (nhà mẹ Dục phi họ Trần) thật là cả nhà trung liệt! Ngay cả tam công chúa cũng chờ không kịp muốn hy sinh thân mình vì nước, nhưng không biết nhị hoàng tử thể hiện trung thành thế nào?”

Trên mặt bình thần của Dục phi rút cuộc đã hiện lên một tia sơ hở, lại chỉ thấy nàng khẽ mím môi, lạnh nhạt nói: “Tất nhiên không lương thiện bằng tứ hoàng tử. Trong cung này có ai không biết tứ hoàng tử đôn hậu thiện lương !”

Lời nói không mặn không nhạt, ý tứ lại hết sức châm chọc, người nào không biết tứ hoàng tử là đứa con mà hoàng hậu thật vất vả mới cầu xin được, vì vậy tất nhiên quân giáo rất nghiêm, nhưng lại khiến hần dưỡng thành tính tình mềm yếu vô năng. Mấy câu như vậy, đã thành công bắt được xương sườn mềm của hoàng hậu. Phi vị của Dục phi chỉ thấp hơn hoàng hậu một cấp, hơn nữa nhà mẹ của nàng nắm giữ một phần ba binh lực Kỳ quốc, trong hoàng cung này, chỉ có nàng có thể ganh đua cao thấp với hoàng hậu, mặc dù phụ thân của hoàng hậu cũng là người quyền cao chức trọng trong triều —— Tả Tướng dưới một người, trên vạn người, nhưng đúng là vẫn còn thiếu một chút khí thế.

Tức giận chợt lóe lên trên mặt hoàng hậu rất nhanh bị che giấu, khi đi ngang qua Dục phi thì nhẹ nhàng hừ một tiếng, liền nghiêng ngang rời đi. Rút cuộc đều là hai người rất có giáo dục, lại có thân phận tôn quý, làm sao cũng sẽ không diễn tiết mục nữ nhân chanh chua chửi đổng ở trước mặt một đám tỳ nữ nô tài.

Đợi đến khi đoàn người của hoàng hậu đi sạch, đoàn người của họ cũng đã không còn hăng hái ngắm hoa.

Hành lang trong đình ngự hoa viên đang đặt một cây đàn cổ, tựa hồ đang đợi chủ nhân rũ lòng thương xót. Tay Tiểu Thất không khỏi đưa tới, nhẹ nhàng linh hoạt đùa bỡn. Tới chỗ này hai năm, bởi vì nhàn rỗi, nàng trừ bỏ bị người khác buộc luyện võ, cũng học được đánh đàn, mặc dù không tính là tinh thông, nhưng rất thích khảy vài khúc nhạc nàng ưa thích ở hiện đại, vì vậy đối với loại đàn cổ này coi là quen tay hay việc.

Nàng ngẩng đầu nhìn Dục phi, chỉ thấy trên mặt không có kẻ hở của nàng ấy lại hiện lên mỗi một, mắt mắt hờn nhìn nơi xa, nhìn bóng dáng tú nữ truy đuổi trên đồi nơi xa, làm như ngưng thần suy tư điều gì, lại giống như là bộ dạng chợt hiểu ra. Trước kia, nàng cũng là một người trong đó, khóe mắt đuôi mày mang theo xinh đẹp, mong được Quân Vương tươi cười nhìn, mong đợi ân sủng của Quân Vương là vĩnh viễn. Nhưng khi nàng từng bước từng bước tới gần phu quân của nàng, khi nàng đứng vững chân trong hậu cung này, nàng rút cuộc mất đi sự đơn thuần và ước mơ khi trẻ, học được che giấu, hiểu được đón ý thừa hoan, thứ tốt đẹp nhất rút cuộc bao phủ ở trong nước lũ thời gian, rút cuộc không thấy dấu vết.

Tiểu Thất đột nhiên cảm thấy bốn phía đều có bi thương không nhìn thấy được, đầu ngón tay thông qua âm điệu quen thuộc, môi son hé mở: ”

Quân không thấy, đằng sau muôn hoa khoe sắc này,

Có rất nhiều, tươi cười rơi lệ rỉ máu.
 Tâm chưa tỏ, từ ánh mắt đắm vào trong lòng,
 Có tình yêu say đắm quá sâu quá sâu mỗi mắt chờ mong.
 Trời tối trời sáng mỗi một ngày,
 Mỗi lúc tâm sống tâm chết chỉ trong nháy mắt.
 Quân không thấy, tình yêu ở trong tường đỏ tử cấm thành.
 Dao và kiếm, phân người có duyên trong thiên hạ ra hai bên.
 Tâm chưa tỏ, ai đã phá vỡ lời thề hay thay đổi này.
 Sau tranh đấu, tưởng niệm dung nhan mỹ lệ phù hoa này.
 Quân không thấy, mơ ước ở trong tường đỏ tử cấm thành.
 Dao và kiếm, phân người có duyên trong thiên hạ ra hai bên.
 Tâm chưa tỏ, ai đã phá vỡ lời thề hay thay đổi này.
 Sau tranh đấu, tưởng niệm dung nhan mỹ lệ phù hoa này.”[2]

Thanh âm bi thương, sau lần trần trọc sau cùng, dần dần trầm thấp xuống, chỉ còn lại hồi âm nhàn nhạt.
 Dục phi rút cuộc quay đầu lại, khước mắt động lại một giọt lệ không dễ phát giác: “Tiểu Thất, bài hát này thật dễ nghe, chỉ là quá mức bi thương, nên ít đàn lại, thâm cung này có quá nhiều kiêng kỵ”
 Tiểu Thất Vi hơi nhú lông mày, lên tiếng nói: “Tiểu Thất hiểu.”
 “Tiểu Thất, Tiểu Thất” Dục phi cúi đầu hô tên của nàng, mấy câu gần như không thể nghe thấy truyền vào trong lỗ tai của nàng, “Con thật thông tuệ, giống như mẫu phi của con, vĩnh viễn chỉ bàng quan. Xem chúng ta dùng hết thủ đoạn, mà nàng chỉ luôn thờ ơ, lại dễ dàng đạt được thứ chúng ta tranh hết cả đời.”
 Vào buổi trưa khi mùa đông sắp bắt đầu này, lần đầu tiên Tiểu Thất thấy trên mặt Dục phi lộ ra tuyệt vọng bi thương, lần át cả rét lạnh ngày đông.

~~[1] Cây phù dung:

[2] Đây là bài Quân không thấy, ca khúc chủ đề của phim Đại Thanh hậu cung, do Vinh Tinh Vũ biểu diễn, do không tìm thấy lời Việt nên mình đành edit sơ sơ... Các bạn có thể nghe nhạc ở đây

6. Q.1 - Chương 6: Đêm Khuya Suy Tính Cướp Pháp Trường

Đêm khuya đầu mùa đông, mặc dù không rét lạnh bằng lúc giữa mùa đông, nhưng mơ hồ đã thấy hơi lạnh phủ người xua mãi không tan. Mấy cái đèn cung đình nhỏ run rẩy giữa trời gió lạnh, đông đưa lúc lắc, ánh nền lạnh lạnh trút xuống đầy đất.

Đêm, đã rất sâu, cơ hồ không thấy người.

Ở dưới đèn cung đình mờ tối, chợt thoáng qua một bóng người, tốc độ thật nhanh, làm cho người ta lầm tưởng mới vừa rồi chỉ là một đám mây đen bay qua, che đi ánh trăng.

Một nhóm thị vệ đi qua, có người nhãn lực tốt thấy được bóng đen kia, chỉ là còn chưa thấy rõ đã không thấy nữa, vì vậy cũng chỉ lắc đầu, nghĩ là mình bị hoa mắt.

Bóng người kia thấy được thị vệ xa xa, âm thầm suy tư một lát, nhanh chóng nhận định phương hướng chính xác bay đi.

Không biết là ai xui xẻo, khi hần chuyển qua một chỗ ngoặt, lại vừa vặn đụng phải thị vệ đi tới. Còn chưa kêu lên, đã nghe một tiếng rên, bị hần nhanh chóng đánh ngất xỉu, tất cả chỉ ở trong nháy mắt, bốn phía lại khôi phục yên tĩnh thường ngày. Bóng người lại nhanh chóng đi về phía trước, nhưng mà lần này hiển nhiên cẩn thận hơn vừa rồi rất nhiều, bước chân cũng thả chậm nửa nhịp.

Bóng người kia cấp tốc xuyên qua mấy hành lang, đi tới trong rừng cây bí ẩn. Ở cuối rừng cây đó, có một người nam tử mạnh mẽ kiên cường đang đứng thẳng, hai tay chấp sau lưng, nụ cười bình tĩnh, nhìn phương xa, tựa hồ đang trầm tư cái gì. Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trên người hần, buộc vòng quanh bóng dáng lạnh lạnh.

“Tiểu Thất, lần này con tới trễ một nén nhang.” Nam tử chợt xoay đầu lại, ung dung nói với bóng người vừa xuất hiện.

“Lão già, đã không tệ! Hôm nay đụng phải thị vệ tuần tra.” Tiểu Thất lạnh nhạt nói, mới vừa nói xong tựa hồ mới ý thức được cái gì, đột nhiên có chút ảo não, “Lão già, ông rốt cuộc có thân phận gì? Thị vệ hôm nay không phải do ông an bài chứ?”

Nam tử xoay người, đưa lưng về phía nàng, đôi tay vẫn để ở phía sau, vẻ mặt bình tĩnh: “Ta là Ân Linh.”

Tiểu Thất ngây người một hồi lâu, mới phản ứng được. Lão già đang cho nàng biết thân phận của hần, người này hơn một năm nay vẫn không chịu nói tới thân phận của hần, hôm nay lại ngoài ý muốn báo cho nàng.

Nhưng Ân Linh? Tại sao nghe vào không giống như tên?

“Ân Linh? Là một chức vị sao?” Tiểu Thất hỏi.

“Không sai! Mỗi quốc gia đều có một thế lực âm thầm, mà ta chính là người nắm trong tay thế lực âm thầm này.” Thanh âm của hần lạnh lạnh bình tĩnh, giống như chỉ đang nói về một chuyện nhỏ nhặt.

“Nói như vậy, ông trực tiếp vâng mệnh hoàng đế. Như vậy ——” Tiểu Thất như có điều suy nghĩ nhìn hần.

“Tiểu Thất. Con thật là thông minh. Chỉ mấy câu nói đơn giản của ta, con đã nghĩ thông suốt. Nhưng thu con làm đồ, cũng không phải —— ý của phụ hoàng con, mỗi Ân Linh đều có quyền lợi tự chủ thu đồ đệ.”

“Như vậy —— hôm nay ông ta đã biết?” Tiểu Thất hỏi, nhưng cũng không lộ vẻ hốt hoảng.

“Hần đã sớm biết, hôm nay chỉ là một lần khảo nghiệm. Thật cao hứng, Tiểu Thất, con thông qua khảo nghiệm.” Ánh trăng lạnh lạnh chiếu trên người của hần, đột ngột cảm thấy hần có chút cô tịch, nhưng trong giọng nói lại có vui mừng không dễ dàng phát giác, “Năng lực phản ứng và năng lực ứng biến của con rất mạnh, đây là điều kiện cần có của người học võ, cho nên, vì sự quyết định ——” hần dừng một chút, lại tiếp tục nói, “Phái con đi hoàn thành một nhiệm vụ.”

Tiểu Thất nghe xong, không có lộ ra vui mừng khi được tán dương, lại khẽ cau mày, không vui nói: “Ta lại không có ý định ——”

“Tiểu Thất” hần nhẹ nhàng ngắt lời nàng, “Hoàn thành nhiệm vụ rồi, ta có thể thỏa mãn bất kỳ điều kiện nào của con, nói thí dụ như —— đến phương nam!” Thanh âm rất nhẹ, lại mang theo hấp dẫn trí mạng.

“Ông làm gì có quyền làm chủ. Ta chính là ——” Tiểu Thất do dự nói.

“Trong ẩn vệ, mọi người chỉ cần thông qua khảo nghiệm liền có thể ra ngoài tung hoành hai năm.” Hần lại ngắt lời nàng một lần nữa.

Tiểu Thất cũng không tức giận, suy tư một lát, nói: “Được, ta đồng ý với ông. Nhiệm vụ gì?” Trực tiếp và dứt khoát.

“Con có biết Lâm Thừa Ân không?” Hần hỏi.

“Lâm Thừa Ân?” Nàng lẩm bẩm nhớ tới cái tên này, “Ông nói ‘Chiến Vương’ Lâm Thừa Ân?” Nàng hơi nghi ngờ nhìn hần, không biết sao lại nhắc tới người như vậy.

“Tiểu Thất, ta từng nói với con về thế cục triều đình hiện nay” hần dừng một chút, thở nhẹ một hơi, “Hiện tại cũng không phải là thế bình thịnh thế, phía nam Kỳ quốc có Hoàng Vũ, Bắc có Bắc Liêu, còn có một số nước nhỏ đã tâm bưng bưng, mặc dù Kỳ quốc có thể cùng Hoàng Vũ, Bắc Liêu xưng là ba nước lớn, nhưng vốn dĩ đang tràn ngập nguy cơ rồi, trong triều đình Kỳ quốc cũng là sóng ngầm dữ dội. . . .”

Tiểu Thất lắng lắng nghe, cũng không cảm thấy xa lạ và kinh ngạc đối với mấy việc này, trong một năm nay, một nguyên nhân khác khiến nàng còn có thể kiên trì không ngừng tới nơi này luyện võ—— chính là nghe hần đàm luận thế cục hiện nay.

Phần lớn thời gian nàng đều ở trong thâm cung, nữ tử luôn không hiểu tình hình quốc gia và triều cục bằng nam tử. Tiểu Thất thủy chung cho là, nếu mình muốn sinh tồn được ở thế giới này, thì phải nhanh chóng hiểu được phương pháp sinh tồn ở đây, cho nên mỗi lần lão già giảng giải việc này cho nàng, nàng đều vô cùng nghiêm túc ghi tạc trong lòng.

Nàng biết Kỳ quốc nhìn như bền vững không thể gãy, kì thực nội loạn khắp nơi, Sở tướng (tả tướng) nhà mẹ hoàng hậu quyền khuynh triều dã, Trần lão tướng quân nhà mẹ Dục phi thì tay cầm binh quyền Kỳ quốc. Mà Tiêu Dật trẻ tuổi mơ hồ có ý leo lên cao, còn Mộ Thịnh Phong, thì không biến sắc, nhưng cũng tự tạo thành một thế lực trẻ tuổi không kém. Nhưng sau Tiêu Dật, gần một năm nay lại xuất hiện một Lâm Thừa Ân, cùng Tiêu Dật tạo thành một xu thế nam bắc kỳ lạ, bị người đời coi là Nam Chiến Thần, Bắc Chiến Vương. Mặc dù thế lực của Lâm Thừa Ân yếu hơn một chút, nhưng ở phía bắc - thiên hạ của Trần gia, lại vững vàng chiếm cứ một mảnh thiên địa, khiến cho thế lực Trần gia kịch liệt xuống dốc.

Tiểu Thất nghĩ đến tình hình của Dục phi gần mấy tháng qua, cùng với chê cười của người trong cung, không tự chủ thở dài.

“ Vốn cho rằng kế sách hiện nay chính là cứu ra Lâm Thừa Ân.”

Khi Tiểu Thất phục hồi tinh thần lại, liền nghe được một câu như vậy, nàng thoáng sửng sốt: “Cứu ra Lâm Thừa Ân? Hần —— thế nào?”

“Tiểu Thất, khó được có lúc con không yên lòng.” Hần xoay người nhìn Tiểu Thất, sắc mặt có một tia lo lắng.

“Ta —— chỉ hơi lo lắng cho Tam tỷ.” Từ một tuần lễ trước, nàng từ chỗ Dục phi biết được tin tức Kiêm Gia mất tích xong, tâm thần vẫn luôn không tập trung.

Tam tỷ —— nữ tử có ánh mắt sáng rõ kia, người cho nàng ấm áp nhiều nhất khi nàng đến thế giới này, hôm nay lại không biết đang ở phương nào. Nàng đã sớm không cách nào yên tâm sống ở trong cung, cho nên khi nghe có thể đi ra ngoài, nàng liền không chút do dự đồng ý.

“Tiểu Thất, có lúc —— năng lực của chúng ta có hạn, chưa chắc nhất định có thể bảo vệ người con muốn bảo vệ” hần nhìn Tiểu Thất, trong giọng nói chợt có một loại bi thương và tuyệt vọng không che giấu được, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền nghe được thanh âm sóng nước chằng xeo lẫn nữa, “Khi Lâm Thừa Ân đang chiến đấu với Bắc Liêu, thì bị Bắc Liêu bày kế ly gián, mà Trần lão tướng quân lại thuận nước đẩy thuyền vọng tưởng thừa cơ trừ đi Lâm Thừa Ân, hoàng thượng có tâm cứu hần, nhưng chúng có xác thật, cho nên tính toán phải ẩn vệ cứu hần.”

Tiểu Thất nhìn lên nam nhân ẩn ẩn trước mặt, lúc này không khỏi cảm thấy đau lòng vì hần. Ở chung một năm. Tiểu Thất không phải là một người máu lạnh, nàng biết, trong ánh mắt nghiêm nghị của hần luôn có một sự quan tâm vô hình của hần dành cho nàng.

Tiểu Thất cũng không vạch trần hần, trong lòng của mỗi người đều có một vết thương thuộc về mình, thỉnh thoảng tự mình xoa nhẹ là được, người khác cần gì lấy cớ khuyên răn để nhắc nhở hần. Cho nên giờ phút này nàng vẫn làm bộ như không có việc gì, mở miệng nói: “Làm sao mà cứu?”

“Cướp pháp trường.” Ba chữ kia được chậm rãi khạc ra, thông dong kiên định.

Tiểu Thất cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, gật đầu phụ họa nói: “Cướp pháp trường dễ hơn cướp ngục, nhiều người có thể gây ra hỗn loạn.”

“Tiểu Thất lần này do con phụ trách dẫn dụ sự chú ý của mọi người. Sau đó sẽ do ẩn vệ ra tay.”

Tiểu Thất hơi trầm ngâm, không hiểu hỏi: “Tại sao —— phụ hoàng ta muốn cứu Lâm Thừa Ân một cách khó khăn vậy?”

Hắn nhìn Tiểu Thất một cái, ý vị sâu xa nói: “Lâm Thừa Ân —— là một nhân tài hiếm có. Chỉ là ——” hắn không nói thêm gì nữa, lại nói một câu khiến Tiểu Thất khó hiểu hơn nhiều, “Tiểu Thất, an bài như thế, ta có thể yên tâm hơn.”

Ngay lúc đó Tiểu Thất lại chỉ cố suy tư nửa câu đầu. Nàng khẽ rủ lông mi, lông mi thật dài che lại nội tâm bất an, cũng chỉ nghĩ tới có lẽ tương lai Lâm Thừa Ân chính là con cờ dùng để đối phó nhà mẹ Dục phi.

Nhưng cho đến thật lâu về sau, nàng mới hiểu được hành động hôm nay không chỉ thay đổi số mạng của mình nàng. Ngày hôm đó, bánh xe vận mạng rút cuộc không thể dần lại chuyển động, tạo nên một cuộc dây dưa hoa lệ và tàn khốc.

7. Q.1 - Chương 7: Một Khúc Ca Hết Đầu Phồn Hoa

Trên đường đi ra An Đức môn, một chiếc xe tù đang chậm rãi lướt qua mặt đất. Xiềng xích trên xe phát ra thanh âm đinh đing đương đương dứt quãng khi xe đi tới, và tiếng cửa trục xe, ở trong sáng sớm mùa đông yên tĩnh, càng tăng thêm một phần không khí âm u.

Thị vệ vây chung quanh tù xa, từng người nện bước trầm ổn, cảnh giác ngó nhìn bốn phía. Người đi trên đường cũng không nhiều, tốp năm tốp ba, vây quanh xe tù chỉ chỗ chỗ.

“Là ‘Chiến Vương’ đó! Sao lại bị xử tử tội?”

“Vị đại ca này không biết đúng không! Đó là giặc bán nước! Cầu kết với Bắc Liêu đấy!”

“Không nghĩ tới đường đường tướng quân lại có thể làm ra chuyện như vậy!”

“Chúng ta nên lấy lại công đạo vì người bị chết!”

Càng ngày càng nhiều đám người bắt đầu vây công xe tù, tiếng chửi rủa đột nhiên cao hơn, giống như có người đang im lặng điều khiển mọi người tức giận.

Người trong xe tù không nói một lời, lẳng lặng nhìn về phía trước, bộ dáng hơi nhếch nhác, lại vẫn khí định thần nhàn, tựa như không có nghe được tiếng mắng của người khác. Ánh nắng nhàn nhạt chiếu vào trên mặt của hắn, lúc sáng lúc tối, che giấu vẻ mặt chân thật của hắn.

“Boong boong ——” thanh âm khảy đàn đột nhiên vang lên trong tiếng huyên náo, không nhìn thấy được, nên có vẻ quỷ dị và lạnh lạnh.

Tiếng người từ từ nhỏ xuống, chỉ nghe thanh âm lạnh lạnh của một nữ tử theo gió tiến vào màng nhĩ của bọn họ từng chút.

Thanh âm kia mang theo một phần bất đắc dĩ, ba phần bi thương, bốn phần rung động đến tâm can, làm người ta không nhận được nghiêng tai lắng nghe.

”Kiếm ra khỏi vỏ nổi sát khí

Giữa chiến trường gió thổi không trăng

Một mình xông giữa thiên quân vạn mã

Nam nhi tốt cực kỳ gan góc

Tình nam nữ nợ từ kiếp trước

Làm sao quên được nụ cười của người

Lệ mỹ nhân đứt ruột người

Phấn son có thể lấy đi tính mạng người ta
Quyết biệt thi giữa ba quân
Viết trên đường mưa xuân tháng ba
Giá còn có thể che dù đi bên cạnh người
Quyết biệt thi giữa ba quân
Ai tới hát vì ta trên đường hoàng tuyền
Nếu ta có thể chết ở bên cạnh người
Cũng không uống cuộc đời này. . .”[1]

Từ ngữ xa lạ, điệu nhạc cổ quái, ngưng rồi lại khiến người ta có cảm giác anh hùng đoản mệnh, nhi nữ tình trường sầu triền miên.

Thanh âm dừng lại một lát, càng thêm vang lên rõ ràng, làm cho người ta không khỏi chấn động, nữ tử ca hát dùng nội công truyền âm, tựa hồ cố ý muốn khiến người khác chú ý, càng thêm đầu độc lòng người,

”Kiếm ra khỏi vỏ nổi sát khí
Giữa chiến trường gió thổi không trăng
Một mình xông giữa thiên quân vạn mã
Nam nhi tốt cực kỳ gan góc
Tình nam nữ nợ từ kiếp trước
Làm sao quên được nụ cười của người
Lệ mỹ nhân đứt ruột người
Phấn son có thể lấy đi tính mạng người ta
Quyết biệt thi giữa ba quân
Viết trên đường mưa xuân tháng ba
Giá còn có thể che dù đi bên cạnh người
Quyết biệt thi giữa ba quân
Ai tới hát vì ta trên đường hoàng tuyền
Nếu ta có thể chết ở bên cạnh người
Cũng không uống cuộc đời này. . .”

Thanh âm rót cuộc dần dần mê, chỉ còn lại thanh âm nhẹ nhàng của dây đàn, tràn trọc vang lên, giống như một đôi người yêu đang nhỏ giọng kể nỗi tương tư bất tận lúc sắp ly biệt, khi lưu luyến đưa mắt nhìn đối phương thì đáy mắt chứa đầy vẻ không muốn xa rời.

Khi tiếng hát ngừng, giống như rộng mở trong sáng, ở trong một khách điểm không thấy được bên đường, đến gần cửa sổ, mọi người rốt cuộc thấy được nữ tử ca hát.

Nàng, không tính là đẹp đẽ, trên đầu chỉ có một câu trâm trắng sáng bóc búi lên một ít tóc, đa số tóc đen rủ xuống đầu vai, lọn tóc bay nhẹ theo gió, bộ áo trắng ẩn trong sương mù nhàn nhạt, tựa như tiên nhưng không phải tiên, làm người ta hoảng hốt không chừng, giống như chỉ một cái chớp mắt, nàng sẽ bay đi.

Đầu của nàng hơi cúi, không chút để ý đùa bỡn dây đàn trong tay, vạn vật ở trong mắt nàng giống như chỉ còn lại có dây đàn trong tay nàng, làm cho người ta không nhận được đồ kỵ với cây đàn này.

Nàng rút cuộc từ từ ngẩng đầu lên, ánh mắt lạnh lạnh quét qua đám người đứng nghiêm. Đám người vây xem đều cả kinh, nhìn hình dáng nữ tử, cũng còn là một nữ tử chưa cập kê, lại có một đôi mắt nhìn rõ lòng người như thế.

Người trong xe tù cũng hơi ngược nhìn, trong nháy mắt có một cảm giác xao động lướt qua trái tim. Cho dù là tướng quân luôn luôn ở trên chiến trường luyện thành tinh táo tợn giữ, trong một khắc kia cũng không khỏi hơi ngáy dại.

Nhưng “Chiến Vương” rút cuộc vẫn là “Chiến Vương”, cũng chỉ là một cái nháy mắt, hần liền nhanh nhẹn phát hiện, bốn phía tràn đầy sát khí.

Khi mọi người rút cuộc bị những tiếng kêu rên đánh thức, chỉ thấy một đám người áo đen đang nhanh chóng đến gần xe tù, một đám thị vệ đã ngã trên đất.

Bọn họ cướp đi tù phạm ở trong sáng sớm mờ mờ trước mặt mọi người.

Mà nữ tử áo trắng đó đã sớm không biết tung tích.

Tất cả đều chỉ là chuyện trong nháy mắt, làm cho người ta ứng phó không kịp, giống như mới vừa chỉ là một giấc mộng.

Đệ Nhất Thiên Hạ lâu —— khách điểm lớn nhất kinh đô Kỳ quốc.

Một nam tử lẳng lẳng bưng ly trà, đang ưu nhã tỉ mỉ thưởng thức từng chút, giở tay nhắc chân thật nho nhã, khéo miệng chứa đựng một nụ cười nhàn nhạt, giống như đang thưởng thức món ngon nhất thế gian, chốc cho người đi ngang qua không nhìn được ghé mắt, nhưng rất nhanh lại nhanh chóng quay đầu đi. Chỉ vì hai nam nhân mặt nghiêm khắc đứng bên cạnh nam tử, mặt của bọn họ hơi căng thẳng, tựa hồ đang suy nghĩ một câu đồ khó giải.

“A Hình, chuyện này như vậy —— chưa chắc là chuyện xấu, tối thiểu bọn họ không phải người của Sở tướng.” Nam tử nho nhã rút cuộc nhẹ nhàng mở miệng.

“Thiếu gia có ý tứ là —— bọn họ là người cùng phe với chúng ta?” Nam tử tên A Hình hỏi.

“Vậy cũng chưa chắc” trong thanh âm nam tử có một chút nghi ngờ, “Một nữ tử áo trắng, một đám thích khách áo đen, phối hợp thật là không chê vào đâu được, Kỳ quốc này thật là tiềm tàng nhân tài, A Hâm, người thấy nữ tử kia thế nào?” Hần hô một thuộc hạ khác bên cạnh, trong thanh âm mang theo đùa giỡn.

“Thuộc hạ cho rằng —— nội công của nữ tử kia ít nhất hơn mười năm.” Nam tử tên A Hâm giống như mới vừa phục hồi tinh thần lại, cố gắng che giấu hoảng hốt vừa rồi.

“A Hâm, mới vừa rồi ngươi rất hiếm khi nhìn một nữ nhân đến ngây người như thế!” Nam tử nho nhã vuốt vuốt ly trà trong tay, khéo miệng lộ ra nụ cười đùa giỡn.

“Thuộc hạ ——” A Hâm ảo não cúi thấp đầu xuống, sau mấy giây, rút cuộc phun ra một câu nói nhỏ xíu, “Nhìn ngây người đầu chỉ mình thuộc hạ.” Lời ngậm là, thiếu gia cũng nhìn ngây người.

Nam tử thoáng sửng sốt, đứng dậy, tiếp theo cười lên: “Ca khúc rất hay, người sao? ——” thanh âm theo bóng người đi xa, dần dần nghe không rõ. A Hâm và A Hình theo sát phía sau hần đi ra khỏi khách điểm.

Đợi đến bóng ba người đã đi xa, khách điểm mới bắt đầu vang tiếng kêu la.

“Đó không phải là hữu tướng Mộ Thịnh Phong sao?” Một câu nỉ non nhẹ nhàng bay ở trong đám người, lẳng yên không một tiếng động.

Tử Nhiễm cung.

Tiểu Thất mặc áo trắng lạnh nhạt nói với tám cung không có một bóng người: “Đi ra đi!”

Lúc này một người áo đen mới chần chờ đi ra, đã quỳ gối trên đất: “Công chúa!”

Thanh âm rõ ràng là Bích Ngô!

“Bích Ngô, đứng lên đi! Ngươi biết ta không trách ngươi!” Tiểu Thất đi tới đỡ Bích Ngô dậy, nhẹ nhàng nói.

“Công chúa! Nô tỳ chỉ lo lắng cho công chúa, cho nên mới ——” Bích Ngô lại vội vã giải thích.

“Bích Ngô, những thứ này ta đều biết, tựa như —— ta cũng biết người có một vài chuyện gạt ta.”

“Công chúa, nô tỳ là ——” trong thanh âm của Bích Ngô có một vẻ bối rối.

“Bích Ngô, không cần phải nói, ta cũng không hy vọng người nói ra ở giờ phút này. Giống như khi nào ta biết võ công, ta cũng không báo cho người.” Tiểu Thất lại nhẹ nhàng cắt đứt lời nói của Bích Ngô.

“Công chúa —— và nô tỳ không giống nhau. Chuyện của công chúa nô tỳ không có quyền hỏi tới, nhưng chuyện của nô tỳ ——” thanh âm Bích Ngô càng nói càng nhỏ, trong giọng nói để lộ ra hốt hoảng và chột dạ.

“Như vậy, giờ phút này người có tính toán báo sự thật với ta hay không?” Nàng thấy trong mắt Bích Ngô đều là sự lưỡng lự, “Cho nên —— nếu Bích Ngô không nói thật, ta tình nguyện người không nói, ta sẽ chờ đến ngày người chân chính nguyện ý nói ra. Ta không hy vọng giữa chúng ta có bất kỳ lừa gạt, hoàng cung này đã có đủ lời nói dối.”

“Công chúa!” Bích Ngô quỳ xuống lần nữa, “Nô tỳ xin công chúa tin tưởng nô tỳ tuyệt đối sẽ không tổn thương công chúa.” Thanh âm trịnh trọng.

“Bích Ngô, người biết ta luôn luôn tin tưởng người, bằng không hôm nay cũng sẽ không muốn nói với người những điều này” nàng đi tới đỡ dậy Bích Ngô lần nữa, “Ta cũng từng nói, không thích người khác động một chút là quỳ gối trước mặt của ta, người cũng không nên phạm vào đại kỵ của ta.” Trong giọng nói đã có ý đùa giỡn.

“Nô tỳ biết.” Thanh âm như trút được gánh nặng.

Tiểu Thất đi tới bên giường, nới lại vạt áo Bích Ngô: “Bích Ngô, ta phải ngủ một giấc, mệt chết đi được!” Có một chút làm nũng, nhưng cũng rất hữu hiệu hóa giải khoảng cách nhỏ giữa hai người.

Bích Ngô nhìn tấm cung không có một bóng người, nói: “Công chúa, nô tỳ đi múc nước rửa mặt cho người!”

Tiểu Thất đã sớm ngã xuống trên giường, đầu chui vào chăn, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng.

Bích Ngô đi qua điện ngoài, mới có tới tở quét dọn kính cẩn gọi nàng, Bích Ngô tỳ tỳ.

Hai năm trước, Tiểu Thất không có quen chung quanh luôn có một đoàn người, cho nên ở trong tấm cung của nàng trên căn bản là không có ai, cũng chỉ có Bích Ngô có thể sống bên cạnh nàng.

Khi Bích Ngô múc nước trở lại tấm cung, Tiểu Thất đã sớm nằm ở trên giường ngủ thiếp đi, y phục cũng chưa cởi, trên mặt ngây thơ có chút mệt mỏi, không còn tìm được sự lạnh lạnh vừa rồi.

Bích Ngô im lặng thở dài một tiếng, dùng khăn tay êm ái lau mặt của nàng, lại nhẹ nhàng cởi y phục của nàng, cẩn thận đắp chăn lên trên người của nàng, bước chân chậm chạp đi ra khỏi tấm cung.

Ánh nắng sáng sớm rót cuộc xua tan đám sương, nghiêng hắt vào, chiếu sáng cả phòng mờ mịt.

8. Q.1 - Chương 8: Pháo Hoa Tháng Ba Bay Về Nam Lĩnh

Mùa đông lạnh lẽo rốt cuộc ở đầu mùa xuân lại tới hết sức từ từ tiêu tán.

Tiệc năm nay, bởi vì chiến sự ở phương nam mà vắng đi không ít người. Năm này vừa qua, trong cung liền bắt đầu truyền lưu bệnh của Thất công chúa lại tăng lên. Chỉ vì Hoàng đế ban bố một đạo thánh chỉ ở đầu mùa xuân: Thất công chúa không khỏe, thái y mỗi ngày đứng giờ ngó nhìn, những người khác không có ý chỉ không được quấy nhiễu.

Mà lúc này ở trong ánh nắng yếu ớt. Một chiếc xe ngựa đang lẳng lẳng chạy ra ngoài cung, chạy như bay về phía nam.

Khi xe ngựa sắp sửa biến mất ở khúc quanh thì một tuần mã màu đen cũng im hơi lặng tiếng ra hoàng cung, nam tử mặc áo dài màu đen, mí mắt đôi môi, ánh mắt hơi thu lại, chuyên chú nhìn chằm chằm xe ngựa đi xa, thoáng ổn định hơi thở của mình, đi sát phía sau xe ngựa.

Bên trong thành cung thật cao, một nam tử cao quý, hai tay chấp sau lưng, lẳng lặng đứng ở đầu tường cao vút, nhìn xe ngựa đi xa, ánh mắt trong nháy mắt đột nhiên trở nên thâm trầm và phức tạp, tiếp theo cúi đầu nỉ non: “Ta rút cuộc buông tay, nhưng rút cuộc đã quá muộn, đã không kịp sao? Thanh nhi, ta cũng không thể ra sức. . . .” Thanh âm bể tan tiêu tán ở trong gió, không thể ngửi nổi.

Kỳ quốc —— Nam Lĩnh.

Mùa xuân tháng ba, hương bay bốn phía, trên đường phố Nam Lĩnh cảnh xuân sáng rõ.

Hai bên đường lớn, sắc liễu xanh xanh, hoa đào như mây, sóng người qua lại không dứt

Những nữ tử Giang Nam đi qua đi lại, mông lung và tốt đẹp.

Một chiếc xe ngựa khéo léo hơi dính bụi đất, đang chậm rãi đi tới.

Đánh xe ngựa chính là một nam tử trung niên thật thà, cầm roi ngựa trong tay, hơi nghiêng người qua, hô với người bên trong xe ngựa: “Hai vị cô nương, đi lên trước nữa là đến biên giới rồi, nơi đó đang đánh giặc. Làm phiền Chiến Thần bảo vệ phần hoa nơi này đây.” Trong giọng nói có kiêu ngạo không che giấu được.

Trong xe ngựa có một đôi tay mảnh khảnh trắng nõn lộ ra, vén tấm rèm màu xám nhạt lên, gò má quay vào trong xe, nhẹ nhàng nói: “Tiểu thư, sắp đến phía nam rồi!”

“Ừ! Bích Ngô, chúng ta xuống ở chỗ này đi.” Trong thanh âm nhu hòa của nữ tử trong xe có chút lạnh lạnh.

Bích Ngô khẽ sửng sốt một chút: “Tiểu thư, ở chỗ này sao? Không phải nói ——”

“Ở chỗ này đi.” Tiểu Thất xúc vấy ngón màu trắng lên, liền đỡ tay Bích Ngô nhẹ nhàng nhảy ra xe ngựa.

Đáy mắt Bích Ngô hiện lên một tia bất đắc dĩ, vội vã trả tiền, rồi đi sát sau lưng Tiểu Thất.

Sóng người chật chội, họ đi qua trong dòng người, theo người đến người đi, tùy ý đi dạo trên đường cái.

Chợt, Tiểu Thất nắm tay Bích Ngô, nhẹ giọng nói: “Quá nhiều người, cẩn thận đừng tách rời.”

Bích Ngô khẽ gật đầu, lại rõ ràng cảm thấy, đôi tay dắt mình đã là dùng tới nội lực, cất bước càng thêm nhẹ nhàng nhanh chóng. Nàng nhỏ giọng nói: “Công chúa, thế nào?”

“Bích Ngô, suốt đoạn đường này, ta cảm thấy chúng ta giống như bị người ta theo dõi.” Trong thanh âm có một chút nặng nề, “Hơn nữa ta cơ hồ không cảm thấy hấn.”

Lúc nói chuyện, Tiểu Thất dẫn theo Bích Ngô vào một tiệm y phục.

Tiểu nhị ân cần chào đón, khéo môi nở nụ cười mỉa: “Hai vị tiểu thư cần y phục gì?”

“Cần hai bộ y phục nam tử.” Tiểu Thất nhanh chóng nói.

Tròng mắt xoay động, dựa vào kinh nghiệm, lập tức liền hiểu. Liền lấy ra hai bộ áo dài màu nhạt, nói: “Vị cô nương này, tiểu nhân thấy cô nương mặc đồ màu trắng rất đẹp mắt, mà một vị khác, mặc màu xanh nhất định là hợp màu da.”

Bích Ngô nhận lấy y phục trong tay tiểu nhị, hỏi: “Tiểu thư, chúng ta cần tìm khách điểm không?”

Tiểu Thất nhận lấy y phục, cười nói: “Không, Bích Ngô! Chúng ta cứ thay ở đây.” nàng quay đầu hỏi tiểu nhị, “Tiểu nhị, chỗ các người có phòng thay quần áo không?”

Tiểu nhị vội nói: “Có! Đương nhiên là có!”

“Tiểu thư ——” Bích Ngô vội vàng đi tới bên Tiểu Thất, “Nơi này —— sao có thể?”

“Bích Ngô, không việc gì! Có người bên cạnh, ta tất nhiên biết.”

“Nhưng ——” Bích Ngô có chút gấp gáp.

“Vị cô nương này, bốn tiệm tuyệt sẽ không duy trì loại chuyện trộm cắp, nếu cô nương không yên tâm, có thể canh giữ ở cạnh cửa.” Khó được, tiểu nhị lộ ra mặt mũi nghiêm túc.

Bích Ngô nắm tay, vẻ mặt có chút mất tự nhiên: “VẬY NÔ TỴ CHỜ Ở ĐÂY.”

Mấy phút sau, trong tiệm y phục liền có hai công tử y phục tao nhã đi ra. Khi nam tử áo trắng quét thấy một đồ án quái dị ở cạnh góc tường, bước chân hơi dừng lại, tiếp theo liền thản nhiên thẳng bước đi ra ngoài.

Bích Ngô đi theo một bên, cúi đầu hỏi: “Tiểu thư, bây giờ chúng ta đi đâu.”

“Đương nhiên là tìm khách điểm ở.” Trong giọng nói đã có sự nhẹ nhõm, hoàn toàn không thấy sự cẩn thận vừa rồi.

Bích Ngô vẫn sững sốt, há mồm tựa hồ còn muốn hỏi cái gì, nhưng giống như nghĩ tới điều gì, cuối cùng chỉ hơi hơi mở miệng: “Được! Nó tỳ đi an bài ngay.”

Tiểu Thất không chút để ý, quay đầu lại nói với Bích Ngô: “Bích Ngô, ở bên ngoài, người không cần tự xưng là nô tài, huống chi bây giờ chúng ta còn mặc nam trang. Người kêu ta công tử đi.”

“Được! Nó —— ta hiểu.” lúc Bích Ngô nói chuyện, có chút lúng túng.

Tiểu Thất vỗ trán, cười bất đắc dĩ, cũng không cố gắng thay đổi tư tưởng của người ở thời đại này nữa, tư tưởng nô dịch thâm căn cố đế cũng là phép tắc sinh tồn của người thời này. Nhưng hôm nay, ra khỏi hoàng cung rồi nên muốn sống tùy ý chút.

Mãi cho đến hoàng hôn buông xuống, Tiểu Thất và Bích Ngô mới trở lại khách điểm.

Đi cả một ngày, mỗi mệt liền dễ dàng hiện lên mặt. Hai người rửa mặt một phen, rất nhanh đã buồn ngủ. Ánh hoàng hôn chợt lóe, chiếu vào trên mặt điềm tĩnh của Tiểu Thất, thân thể của nàng khẽ co rúc, tạo thành một tư thế của em bé trong cơ thể mẹ, có chút đơn thuần và vô dụng.

Đêm, im ắng yên tĩnh, chợt có mấy con chim tước không biết tên, phát ra tiếng kêu thâm thì, đơn điệu và rõ ràng.

Ở trong bóng ma, có hai bóng người như ẩn như hiện dưới ánh trăng chiếu sáng.

“Lui về phía sau đừng đến quá gần. Công chúa đã phát hiện.” Là thanh âm quen thuộc của nữ tử.

“A! Không nghĩ tới công chúa yếu ớt nhiều bệnh lại là một cao thủ nội công.” Thanh âm nam tử trầm thấp, có chút xa lạ.

Hai người tựa hồ lại rỉ tai mấy câu, nhưng đã nhẹ vô cùng rồi. Tiếng lẩm bẩm nói chuyện theo gió tan ra.

Cõi đời này rốt cuộc không có tường nào không lọt gió.

Mây thổi qua, che đi trăng sáng, rồi sau đó lại dần dần tản ra. Khi ánh trăng không còn bị cản trở chiếu rọi xuống, đã là bốn bề vắng lặng rồi.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, thổi tan màn khói bao phủ.

Trong giấc mộng Tiểu Thất bất an giật giật, lật người, tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau, ánh mặt trời hơi lộ ra, cả phòng trong sáng.

Tiểu Thất khẽ mở mắt ra, thấy Bích Ngô đã ăn mặc chỉnh tề, mắt nhanh chóng mở ra, khẽ cười nói với Bích Ngô: “Sáng tốt lành, Bích Ngô, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

Đáy mắt Bích Ngô lướt qua một tia kinh ngạc, thoáng mở to mắt nói: “Công chúa đổi chỗ nên ngủ không ngon sao?”

Dáng vẻ Tiểu Thất hơi bất đắc dĩ: “Uh, có chút.”

Bích Ngô trong nháy mắt kinh hoảng.

Tiểu Thất lại tăng thêm một câu: “Nhưng ngày hôm qua quá mệt mỏi, ngủ như chết!”

Bích Ngô thoáng thở phào nhẹ nhõm. Sảng giọng: “Mới vừa qua hết năm, công chúa không nên hơi một tí đã nói chữ chết.”

Tiểu Thất hơi nhú mày: “Bích Ngô, ngươi lại quên mất, ngươi đó, phải nhớ gọi ta công tử.” Cười khế, có vẻ tâm tình rất tốt.

Bích Ngô cúi cúi người, cười nói: “Biết, công tử.”

9. Q.1 - Chương 9: Nam Lĩnh Hiểm Yếu Nổi Phong Vân

Sóng người chật chội trên đường cái, tiếng rao hàng liên tiếp.

Đông nam hùng tráng,

Giang Ngô đô hội,

Tiền Đường nổi tiếng phồn hoa.

Liễu khói cầu sơn,

Màn xanh rèm gió,

Lô nhô mười vạn nóc nhà[1]

Chắc là nói tình cảnh phồn hoa thế này!

Mà giờ khắc này, địa phương Tiểu Thất dẫn theo Bích Ngô đến lại là chợ ngựa.

Tiểu Thất vẫn mặc áo trắng, ở bên trong chợ ngựa hỗn loạn, đột ngột dễ thấy. Mà nàng lại tựa hồ hồn nhiên không biết, không chút để ý, thỉnh thoảng dừng lại xem những người đang đóng móng ngựa.

Một lúc lâu sau, nàng và Bích Ngô cũng dắt một con ngựa của mình ra ngoài.

Bích Ngô lại hơi bất an: “Công tử, chúng ta cưỡi ngựa đi sao?”

“Dĩ nhiên!” Tiểu Thất buồn cười nhìn Bích Ngô, “Chúng ta đã mua ngựa, dĩ nhiên là cưỡi ngựa đi rồi.”

“Nhưng, thuật cưỡi ngựa của công tử ——”

“Bích Ngô, ngươi không nên xem thường công tử nhà người!” Vừa dứt lời, chỉ thấy một bóng dáng nhanh nhẹn nhảy lên, đã ổn định ngồi ở trên lưng ngựa. Tay Tiểu Thất kéo dây cương, chân kẹp lấy bụng ngựa, lập tức chạy như bay.

Bích Ngô vội vàng lui về phía sau một bước, chân đạp lên yên ngựa, nghiêng người nhanh chóng lên ngựa chạy theo.

Nữ tử Kỳ quốc không hề giống những nữ tử phong kiến không ra cổng trước không bước cổng trong, hơn phân nửa nữ tử đều được học kỹ năng cưỡi ngựa từ nhỏ.

Ra khỏi phố Nam Lĩnh, họ liền lên đường quan, vó ngựa cấp tốc đi tiếp về phía nam.

Dần dần không nhìn thấy bóng người, một con tuần mã màu đen khác mới chậm rãi chạy ra khỏi phố Nam Lĩnh, liếc mắt lên đồ án quái dị bí ẩn xong, mới nhanh chóng xoay người lên ngựa, nghênh ngang rời đi.

Khi Tiểu Thất và Bích Ngô chân chính đạt tới vùng hiểm yếu Nam Lĩnh, đã là hoàng hôn rồi. Mưa bụi bay mù mịt trên không trung, đánh vào trên mặt, hơi có chút lạnh lẽo.

Có một chiếc xe ngựa chở vài người đang chạy vội, phía sau xe ngựa thì chất vật dụng. Một con ngựa già kéo bước chân nặng nề, chậm rãi, bước lên phía trước từng bước từng bước.

Có vài người tùm năm tùm ba, mặc rách nát áo, di chuyển bước chân ở phía trước, thời điểm nghe được tiếng vó ngựa thì ngẩng đầu lên, ánh mắt quét qua bọn Tiểu Thất, sau đó lại thần thờ đi về phía trước.

Bầu trời bao la mờ mịt, mưa phùn mịt mờ, những người chạy nạn, cả ngày đều cảm thấy thê lương và vô lực sao?

Đây cũng là chiến tranh! Một quốc gia dù cường thịnh thế nào, tử vong vẫn sẽ theo chiến tranh bao phủ mọi người.

Tiểu Thất xuống ngựa, dắt ngựa, chậm rãi đi về phía trước, Bích Ngô lặng lẽ đi theo phía sau của nàng, hai người đều không có nói chuyện.

Họ trải qua Nam Lĩnh phồn hoa, lại thấy được cảnh hoàng tàn ở vùng hiểm yếu, hai loại so sánh cực đoan, càng lộ vẻ tàn khốc và thê lương.

Mưa tháng ba, róc rách ẩm ướt mặt đất, dính chặt tóc mai, hơi nước ẩm ướt này giống như ưu thương nảy sinh trong lòng người đi đường, lan tràn ra, cô đơn mà tang thương.

Khi Tiểu Thất và Bích Ngô miễn cưỡng tìm được một khách điếm, trời đã hoàn toàn tối. Các nàng đi bộ đến, hai con ngựa đã tặng người ta.

Một số người vì thoát đi chiến tranh, đều tiến về phía Nam Lĩnh, trên đường gặp phải giặc cướp, đứa bé mới 5, 6 tuổi bị kinh sợ, phát sốt cao, ông cụ thì mệt mỏi vô cùng ngã trên mặt đất, đứa bé hơi lớn hơn một chút thì gầy đến da bọc xương. Khi họ dắt ngựa đi qua bên cạnh cả nhà bọn họ thì ánh mắt của đứa bé kia, vừa cầu khẩn lại mang theo một chút khiếp đảm. Khi các nàng cho họ hai con người, trong ánh mắt của bọn họ tràn đầy không thể tin.

Đi cả ngày, Tiểu Thất qua loa rửa mặt xong, ngồi ở trên giường. Ánh trăng chiếu ở trên mặt của nàng, có một chút ưu thương nhàn nhạt. Đầu của nàng tựa vào đầu giường, trong tay cầm một bức bản đồ của vùng hiểm yếu.

Đây là thói quen nhiều năm qua của Tiểu Thất, mỗi khi nàng đến một chỗ mới đều làm quen địa hình của nó trước. Hơn nữa nếu muốn tìm Tam tỷ nàng, bản đồ nhất định là không thể thiếu. Bức địa đồ trong tay nàng, là nàng tốn thời gian ba ngày, hỏi thăm rất nhiều dân bản xứ, đi qua sơ một số nơi mới vẽ xuống. Nàng khẽ nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra bản đồ trong tay.

Trên đường nàng đi tới, thỉnh thoảng đều dừng lại nghe người của địa phương bàn về cuộc chiến tranh này. Nàng nghĩ đến Hoàng Vũ phía nam Kỳ quốc, nó đã sớm nhìn chằm chằm Kỳ quốc, mà phía nam Kỳ quốc nội loạn thời gian dài, sợ rằng đã sớm không có đơn giản như vậy. Chuyện tam công chúa đến trại lính vốn là bị gạt, nhưng mà đối với phương lại chớp được nàng chuẩn xác, giống như mục đích từ đầu của họ đã vốn là bắt tam tỷ của nàng. Như vậy là ai âm thầm tiết lộ tin tức ra ngoài đây? Mà Tam tỷ nàng đã mất tích gần nửa tháng, tin tưởng Tiêu Dật đã âm thầm phái không ít người đi tìm, lại vẫn không có một chút âm tín?

Tất cả an tĩnh đến đáng sợ.

Là bình tĩnh trước bão táp sao?

Chợt, Tiểu Thất mở hai mắt ra, trong tròng mắt đen bóng rạng rỡ phát sáng.

Ba ngày sau.

Đêm, mới vừa vào khí trời mùa xuân, đợi đến đêm khuya, trong gió luôn xen lẫn lạnh lẽo.

Khí trời phương nam, mặc dù ẩm lại rất sớm, nhưng mưa cũng nhiều nhất.

Nếu mưa suốt một hai ngày, thì có thể xưng nó mưa bụi mông lung, nhẹ nhàng đậm bạc.

Nhưng nếu là đứt quãng xuống hơn nửa tháng, như vậy chính là thời tiết mưa dầm mà người Giang Nam cực kỳ ghét.

Trên đường không có một ánh sáng, tối tăm mờ mịt biểu thị ngày mai có thể vẫn là thời tiết xấu.

Trong lều của Nam Man tộc (một tộc nhỏ chế tạo bạo loạn ở Kỳ quốc), một hàng binh lính cầm thương dài trong tay, tuần tra một cách trật tự.

Trong bóng tối chợt lóe lên bóng người, một có vẻ nhỏ nhắn, một thì cao lớn.

“Ra ngoài!” Giọng nói lạnh lạnh, nho nhỏ, lại mang theo khí thế không thể kháng cự.

Bóng dáng mạnh mẽ rần rỏi rớt cuộc như nguyệt xuất hiện tại trước mắt Tiểu Thất: “Công chúa, thuộc hạ chỉ phụng mệnh bảo vệ công chúa!” Mặc dù hấn tự xưng thuộc hạ, tư thế lại thông dong, có một cỗ quý khí trời sinh.

Tiểu Thất mặc áo trắng đứng ở trong màn đêm, mà nam tử kia lại mặc áo dài màu đen, mặc dù cả hai đều nhìn không rõ mặt của đối phương, lại tùy ý giống nhau —— hai người cũng không có bất kỳ ý đồ che giấu, giống như bọn họ chỉ đi vào ngõ phố tầm thường, mà không phải trong doanh địch đang đối đầu với Kỳ quốc lúc này.

“Là ai phái người tới?” Tiểu Thất nhỏ giọng hỏi.

“Công chúa, thuộc hạ không thừa nhận lúc này là thời cơ tốt để người ‘tra hỏi’” Nam tử cũng nhỏ giọng trả lời.

“Người ——” Tiểu Thất còn chưa nói hết, đột nhiên cảm thấy cánh tay hơi đau, người đã nhanh chóng bị nam tử kéo dài tới chỗ bí ẩn hơn, một đám thị vệ tuần tra đang đi qua chỗ bọn họ vừa đứng lúc này.

“Công chúa còn muốn hỏi tiếp không?” Hấn cúi đầu hỏi Tiểu Thất.

Bởi vì vừa rồi bị hấn lôi kéo, Tiểu Thất không kịp đề phòng, hơn nữa người cơ hồ đều dựa vào trong ngực hấn. Giờ phút này hấn khẽ cúi đầu, đôi môi đã gần sát bên tai của nàng, hơi thở ấm áp từ cổ truyền vào.

Tiểu Thất tức giận, hơi dùng nội lực tránh thoát ngực của hấn: “Buông tay!”

Nam tử áo đen chợt nhếch khóe miệng thành một nụ cười tà, thân thể thoáng lui ra một bước, đôi môi lại thừa cơ như có như không sát qua gò má của Tiểu Thất: “Thuộc hạ cũng không có ý mạo phạm.” Vốn là một câu kính cẩn, lại rõ ràng mang theo chút trêu chọc, khóe miệng nhẹ nhàng giương lên, có vẻ hơi bất cần đời.

Mặt của Tiểu Thất trong nháy mắt đỏ hết, nàng cúi đầu thoáng sửa sang lại áo, hơi cúi nói: “Lúc này xác thực không nên nói nhiều. Chỉ là ——” nàng xoay người, đi về phía trước, “Người theo ta từ kinh thành tới đây không khổ cực sao?”

“Đây là chuyện thuộc bốn phận của thuộc hạ.” Trong giọng nói của nam tử cũng không có hốt hoảng khi bị phát hiện, ngược lại thì thản nhiên.

Trời mới vừa mờ mịt sáng lên !

Tiếng chiêng trống vang dội cả bầu trời, tiếng kêu gào chói tay, tiếng chửi rủa, chộc cho nam nhi nhiệt huyết trong quân doanh đã sớm giận dữ, nhưng lúc này tướng quân “Chiến Thần” của họ không có bất kỳ chỉ thị, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Huống chi trong quân doanh đã đồn đãi, người Nam Man bắt được tam công chúa Kỳ quốc, giờ phút này đang cột vào chỗ hai quân giao chiến chờ huyết tể chiến trường.

Trong lều tướng quân Kỳ quốc.

“Tướng quân thật tin tưởng nữ nhi giả nam trang đó?” Một người có bộ dáng quân sư hỏi nam tử trầm giọng mà đứng bên cạnh.

“Chúng ta thử tin tưởng nàng một lần, huống chi trong tay nàng có tín vật của Dục phi.” Tiêu Dật suy tư một lát sau lại nói, “Huống chi giờ phút này thật sự chúng ta không còn cách nào, Kiêm Gia còn bị vây ở nơi đó.” trong giọng nói âm trầm của Tiêu Dật có chút bàng hoàng.

Quân sư như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Tiêu Dật: “Dật, chẳng lẽ thật anh hùng khó qua ải mỹ nhân?” Tiếng gọi thân mật không tự chủ được bật thốt lên.

Tiêu Dật nhíu lông mày, lạnh nhạt nói: “Cảnh Thắng, ta còn biết mình cần cái gì.” Hấn tự tay lấy một bức bản đồ từ trên bàn sách mở ra, chỉ vào một chỗ nói: “Nơi này là Tây Lĩnh, phía nam thông với sông Sở, bắc liên kết sông Lăng —— nếu chứa nước quá mức, sẽ thành họa lớn, chỉ cần đề vũ, hậu quả ——” Tiêu Dật không có nói thêm gì nữa, thông minh như Công Tôn Cảnh Thắng, suy nghĩ chút liền hiểu.

Đáy mắt Công Tôn Cảnh Thắng hiện lên hoảng sợ: “Ông trời! Nếu thật bị người Nam Man lợi dụng, như vậy cả Nam Lĩnh đều thành vùng nước rồi.”

“Uh! Chúng ta đều quên! Chúng ta đều cho rằng bọn họ bắt Kiên Gia chỉ là vì uy hiếp quân ta, nhưng mục đích chủ yếu là vì dời đi lực chú ý của chúng ta, để thừa loạn phá hủy đê. Xem ra bọn họ muốn một công đôi việc!” Tiêu Dật chậm rãi nói xong, lại khiến cho sắc mặt Công Tôn Cảnh Thăng trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi.

“Thủ đoạn của bọn họ thật là sắc bén!” Công Tôn Cảnh Thăng lạnh lùng nói, “May nhờ kịp thời phát hiện.”

“Việc này —— cũng không phải là ta phát hiện.” Tiêu Dật nói.

“Chẳng lẽ là nữ tử mà công tử nói phát hiện.”

“Người đoán không sai! Đây cũng là một trong nguyên nhân ta nguyện ý tin tưởng nàng.” ngón tay Tiêu Dật gõ mặt bàn từng cái từng cái, “Người này là một nhân tài, nếu không thể sử dụng cho ta, cần phải trừ trước.”

Trên đầu tường thành cao vút, Bích Ngô yên lặng đứng ở nơi đó, nơi xa là người Nam Man không ngừng kêu gào, chọc cho trong lòng cực độ phiền não. Bích Ngô bất an ngẩng nhìn phương xa, muốn tìm bóng dáng quen thuộc, nhưng mà cái gì cũng không có. Việc này càng khiến nàng phiền não bất an, chà chà hai chân đã đứng chết lặng, nàng cất bước đi hai bước, lại dừng lại.

Ba ngày trước, Tiểu Thất bảo Bích Ngô nghĩ cách ổn định đại quân, mình thì biến mất. Giờ phút này người Nam Man đã là tên đã lấp vào cung rồi, nàng còn có thể có biện pháp gì đây?

Tiếng bước chân dần dần đến gần vang lên, Bích Ngô vội vàng quay đầu lại, lại thấy Tiêu Dật mặc áo giáp màu đen dẫn theo thị vệ đi về phía nàng.

Nàng nghênh đón: “Tướng quân đây là ——”

Sau đó Tiêu Dật đứng lại, hai tay chấp sau lưng nói: “Ta nghĩ thời giờ ta có thể cho người không nhiều lắm.”

Bích Ngô vội vàng nói: “Tướng quân không phải nói, đến giờ Mẹo sao?”

“Bản tướng quân nói đến giờ Mẹo thì nhất định sẽ làm được.” Tiêu Dật quay đầu, nhìn Bích Ngô nói, “Cũng hi vọng cô nương không khiến ta thất vọng mới phải!”

Mặt Bích Ngô đỏ lên, vì hấn nhìn thấu thân phận nữ tử của mình, ngay sau đó liền bình tĩnh lại: “Chẳng lẽ giờ phút này Tướng quân nghênh chiến không sợ Tam công chúa thật gặp bất trắc sao?”

Tiêu Dật nhìn phương xa, tay chỉ nơi xa: “Nơi đó —— người biết có bao nhiêu binh lính đã chết đi không? Chức trách của chúng ta là bảo vệ Kỳ quốc, mà không phải vì một công chúa buông tha cả quốc gia.” Thanh âm của hắn trầm thấp có lực, xuyên thấu lòng người.

Một khắc kia, hắn đứng ở nơi đó, thân hình đứng thẳng, giống như thiên thần. Đã từng, cho dù lâm vào tình cảnh nguy hiểm cỡ nào, chỉ cần bọn lính quay đầu lại, phát hiện bóng dáng đứng thẳng như vậy, liền có hi vọng vô hạn, đó là một bóng dáng bền bỉ, vĩnh viễn ở chỗ không xa bình tĩnh chỉ huy. Lúc nói cười, Giặc mạnh tro bay khói hết[2], mang theo bọn họ đánh ra một lần lại một lần kỳ tích.

Giờ phút này Bích Ngô rõ cuộc hiểu rõ, danh xưng “Chiến Thần” chính là thế này.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, bên ngoài tường thành, người Nam Man càng khiêu khích, hô hào, càng ngày càng không nhịn được.

Tiêu Dật mặc áo giáp màu đen lù lù như núi, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía nơi xa, giống như báo dữ vận sức chờ phát động.

Bích Ngô đứng ở sau lưng Tiêu Dật, nàng cảm thấy chung quanh đều tràn đầy không khí khắc nghiệt, nàng biết thời gian đã vô cùng cấp bách rồi, nhưng vẫn không thấy được bóng dáng của Tiểu Thất.

Ngoài thành là sóng đánh mãnh liệt, mà bên trong thành thì chờ xuất phát, tất cả yên lặng.

Sự yên tĩnh trước cơn bão táp, đè nén làm cho người khác hít thở không thông.

Giờ Mẹo đến.

Một khắc kia, Chiến Thần rút cuộc giơ lên kiếm nặng dài ba thước trong tay lên. Mũi kiếm chỉ hướng bầu trời, thanh âm thâm trầm lạnh lùng vang dội ở bên tai mỗi người: “Toàn quân chuẩn bị!”

Mặt biển yên tĩnh tức khắc có sóng đánh mãnh liệt, đợt sóng màu đen trào ra từ tường thành. Tiếng những áo giáp trên người chiến sĩ vang lên không dứt bên tai.

“Tướng quân, có thể. . .” Bích Ngô còn chưa nói hết, chỉ thấy ánh mắt sáng như đuốc của Tiêu Dật quay tới đây. Trong phút chốc, cái gì nàng cũng không nói ra được.

Hai quân rút cuộc đối trận.

Tiêu Dật mặc áo giáp màu đen sừng sững ngồi ở trên ngựa, ánh mắt xuyên thấu qua tầng tầng trở ngại, rút cuộc thấy được nữ tử bị trói trên cọc gỗ.

Ninh Kiêm Gia thường ngày tràn đầy tinh thần phấn chấn, nhưng lúc này gương mặt tái nhợt, tóc đen tán loạn, mặc dù sắc mặt thật không tốt, nhưng y phục cũng chỉnh tề, hiển nhiên đối phương cố kỵ thân phận công chúa của nàng mà không dám lộn xộn.

“Tiêu Dật, tam công chúa Kỳ quốc ở trong tay ta, ta muốn ngươi dùng một Nam Linh đổi một công chúa. Nếu ngươi tiến gần một bước nữa, chúng ta sẽ dùng công chúa huyết tể chiến trường.” Thanh âm của đối phương lộ ra bối rối.

Kiêm Gia cách cự ly xa xôi nhìn Tiêu Dật, nam tử kia, thâm trầm như biển, không thấy rõ trên mặt hấn đang suy nghĩ gì.

Đã từng, nàng đứng ở sau lưng hấn, ngăn đi nguy cơ cho hấn.

Đã từng, hấn hộ ở phía sau nàng, dẹp sạch chướng ngại trên đường về cho nàng.

Đã từng, nàng nói, ta chỉ muốn trải qua mỗi một lần nguy hiểm với ngươi.

Hấn từng nói lúc nàng bị thương, về sau chớ liều mạng như vậy, trước mặt của ngươi còn có ta che chở!

Khi đó, nàng chỉ cảm thấy ngọt ngào.

Nàng đi xa vạn dặm, đi tới bên cạnh hấn.

Nàng là công chúa, hấn là tướng quân. Anh hùng mỹ nhân, vốn là một đôi giai nhân, hôm nay bọn họ cách một chiến trường, lại như cách cự ly sống chết.

Làm sao mà chịu nổi.

Hấn nên đổi mặt sự thâm tình hoặc là mềm yếu của nàng thế nào.

Nàng lại nên đổi mặt sự quyết tuyệt hoặc thỏa hiệp của hấn thế nào.

Rút cuộc, hấn chậm rãi giơ kiếm trong tay lên. Thời gian ngưng kết trong một khắc kia, Kiêm Gia hoảng hốt nhắm nghiền hai mắt.

Hấn vẫn là anh hùng của nàng, chỉ là từ xưa tình nghĩa —— khó khăn lưỡng toàn.

Mũi kiếm của hấn chỉ phía trước: “Toàn quân ——”

“Tiêu tướng quân ——” thanh âm đột ngột vang lên, một tuần mã màu đen, lập tức một nam tử mặc áo dài màu đen đột nhiên xuất hiện ở trên chiến trường đối trận của hai quân.

“Ngươi là ——” Tiêu Dật khẽ cau mày, sự xuất hiện của hấn cư nhiên im hơi lặng tiếng, nếu là kẻ địch, chính là một kẻ địch mạnh.

“Tiêu tướng quân, tại hạ tới đưa Tướng quân một phần quà tặng.” nam tử lập tức vung tay lên, một món đồ bay thẳng đến Tiêu Dật.

Tiêu Dật nhanh nhẹn bắt được vật bay tới, chộp trong tay nhìn, là một đứa bé không tới 10 tuổi.

Nam tử lập tức quay đầu ngựa lại, hướng về phía quân đội bên kia hô: “Nói cho chủ tướng các người biết, bây giờ Thiếu chủ các người đang ở trong tay chúng ta, nếu muốn Thiếu chủ các người vô sự, thì lấy công chúa để đổi.”

Toàn bộ chiến trường xôn xao, tình thế đột nhiên nghịch chuyển, giống như bị người nhẹ nhàng gạt, thế cục liền dễ dàng bị khống chế.

Trong quân đội Nam Man, rốt cuộc có một nam tử râu quai nón chậm rãi đi ra. Ngay từ lúc rạng sáng, đã có người tới báo, Thiếu chủ mất tích. Bọn họ đã phái một số người trong quân đội đi tìm, vẫn không tìm được. Cho nên, hắn mới vội vã muốn đánh vào bên trong thành như thế, chỉ sợ lắm thời cơ tốt nhất. Chỉ là —— hắn thở dài trong lòng một cái, cuối cùng ông trời vẫn không đứng bên bọn họ.

Nam tử râu quai nón cưỡi ngựa đi tới trước trận: “Ta không ngờ —— Tiêu tướng quân cũng dùng thủ đoạn này.”

Trông mắt Tiêu Dật trầm xuống, lạnh nhạt nói: “Chẳng qua là lấy đạo của người trả lại cho người mà thôi.”

Râu quai nón ngẩn ra, bất đắc dĩ nói: “Được, Tiêu tướng quân, vậy chúng ta chỉ đành phải đổi người. Chúng ta phái một người của mình ra chiến trường đổi người, ý Tiêu tướng quân như thế nào.”

“Được.”

“Tướng quân, tại hạ nguyện ý mang theo Thiếu chủ bọn hắc đổi về công chúa.” Nam tử áo đen khom người nói.

Tiêu Dật nhìn hắc một cái thật sâu, gật đầu một cái.

Trên chiến trường tăm tối, im ắng yên tĩnh. Từng dãy binh sĩ, toàn quân chờ phân phó. Khí khắc nghiệt tràn đầy.

Giữa chiến trường, hai người đang di chuyển đến gần nhau, mỗi người mang một người.

Toàn quân cũng nín thở liềm khí, ánh mắt theo sát di động bốn người.

Rốt cuộc hai đội người chỉ còn lại cự ly không tới ba thước, hai người đồng loạt buông con tin trong tay ra, chậm rãi đưa ra một tay khác đỡ người của mình.

Hai cái tay từ từ đến gần, rốt cuộc chạm đến đầu ngón tay.

“Vèo!” Một cây tên sắc bén thẳng tắp bay tới đây, bắn thẳng về phía Kiêm Gia. Nam tử áo đen cười lạnh một tiếng, nhanh chóng đưa Kiêm Gia ra sau lưng, tay nhẹ nhàng vung lên, tên liền rơi xuống trên đất.

Vậy mà, giống như đã tính toán tốt động tác của nam tử áo đen, cũng trong lúc đó, một phi tiêu nhanh như sấm sét, im hơi lặng tiếng bắn thẳng đến.

Cơ hồ không có ai thấy đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra. Một nam tử áo trắng đột nhiên xuất hiện ở đây, chỉ thấy tay của hắc nhẹ nhàng đỡ sau lưng Kiêm Gia, thân thể Kiêm Gia liền nhẹ nhàng liền bay thẳng tới Tiêu Dật.

Một tiếng nguyên rủa hoảng sợ, nam tử áo trắng đã ngã xuống trong ngực nam tử áo đen, mà người từ khi xuất hiện trên chiến trường luôn biểu hiện bình tĩnh, giờ phút này thấy nam tử áo trắng trong ngực thì trong nháy mắt sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Mà Kiêm Gia bay ở giữa không trung đã thành công được Tiêu Dật ôm trong ngực.

“Tiến công!” Là thanh âm giống như thiên thần của Tiêu Dật, mơ hồ có một cỗ tức giận.

“Giết!” thanh âm như chẻ tre vang dội bầu trời, chấn động lòng người.

Tức giận như biển rộng rốt cuộc bộc phát ra lực lượng làm người ta sợ nhất. Các chiến sĩ quơ múa đao kiếm, không chút do dự chém xuống đỉnh đầu đối phương.

Ngựa bị kinh sợ mất khống chế, không ngừng phát ra tiếng ngựa hí, giương lên vó trước, muốn bỏ rơi người cưỡi ngựa, có người nhanh chóng chém xuống vó ngựa trước, máu văng khắp nơi, vung vẩy ở trên mặt. Binh lính tùy ý xoay người lại nhanh chóng chém xuống vài cái đầu người.

Ngựa tùy ý chà đạp thi thể ngã xuống. Bụi đất cuộn cuộn nổi lên theo phần còn lại của chân tay đã bị cụt. Mùi máu tươi tràn đầy toàn bộ chiến trường.

Tiêu Dật mặc áo giáp màu đen che chở Kiêm Gia, tay nâng kiếm, trong nháy mắt đã chém rụng hàng chục đầu người.

Kiêm Gia lẳng lặng nằm ở trước ngực Tiêu Dật, khôi giáp lạnh như băng trước ngực hắn thỉnh thoảng chà qua mặt của nàng, hơi đau nhói.

Chỉ là, tất cả, lại làm cho nàng an tâm.

Sống hoặc chết, nàng chỉ muốn có thể nhìn hắn nhiều hơn chút, sau đó tìm hắn ở kiếp sau.

Vậy mà hôm nay, nàng ở trên chiến trường, vẫn có thể nghe được tiếng tim đập trầm ổn của hắn, vẫn có thể cảm nhận được cánh tay giam cầm của hắn. Cho dù hoàn cảnh ác liệt đến đâu, nàng vẫn ích kỷ hi vọng, cuộc chiến tranh này vẫn kéo dài tiếp.

Giờ khắc này, giống như dấu ấn, khắc thật sâu vào trong lòng của Kiêm Gia. Trong chiến trường đầy khói lửa, giờ phút này nàng lại hạnh phúc vì được một người ôm vào trong ngực, chặn lại tất cả sóng to gió lớn.

Trong cuộc đời, có một khoảnh khắc trở thành vĩnh hằng. Cho dù đối mặt sống chết, nhớ tới cũng sẽ làm việc nghĩa không chùn bước.

~[1]Đây là bài Vọng hải triều (Ngắm nước triều ở biển) của Liễu Vĩnh. Được dịch bởi Nguyễn Xuân Tảo. Bản gốc là:

Đông nam hình thắng,

Giang Ngô đồ hội,

Tiền Đường tự cổ phồn hoa.

Yên liễu hoa kiều,

Phong liên thủy mặc,

Sâm si thập vạn nhân gia.

[2]Đây là bài Niệm nô kiều - Xích Bích hoài cổ của Tô Thức. Bản dịch được lấy từ Tô Đông Pha, Nguyễn Hiến Lê, NXB Văn hoá-Thông Tin, 2003 Hai câu gốc là:

Đàm tiếu gian,

Cường lỗ hoi phi yên diệt.

10. Q.1 - Chương 10: Trong Mộng Ngoài Mộng Mình Là Khách

Trong đêm tối, sao lốm đốm đầy trời, một chiếc xe ngựa chạy nhanh cuộn lên bụi đất, cấp tốc chạy như bay về phía cửa thành Nam Lĩnh.

Một vệ binh tận trung cương vị công việc chặn lại xe ngựa chạy như bay đến: “Sau khi trời tối, bất luận kẻ nào cũng không cho phép ra khỏi cửa thành!”

Rèm màu xám tro bị vén lên, một nam tử sắc mặt nghiêm nghị đưa ra một lệnh bài màu đen tuyền.

Vệ binh kinh hoàng vội vàng quỳ xuống: “Tham kiến hoàng thượng, Ngô Hoàng. . .”

Vệ binh lời còn chưa nói hết, xe ngựa chạy nhanh đã không còn thấy bóng dáng.

Vệ binh run run rẩy rẩy đứng dậy, xoa xoa mồ hôi lạnh trên mặt, trong lòng âm thầm nói: nam nhân vừa rồi thật là đáng sợ, chỉ một ánh mắt lạnh lùng cũng đã khiến cho hắn toát ra mồ hôi lạnh rồi.

Trong quân trưởng Nam Lĩnh.

Tiêu Dật đứng ở bên bàn sách, ngón tay gõ mặt bàn từng cái từng cái, nói với Công Tôn Cảnh Thăng đang ngồi: “Ba người bọn họ đã ra khỏi thành Nam Lĩnh?”

Công Tôn Cảnh Thăng trầm tư nói: “Theo báo cáo, giờ Hợi đã đi ra ngoài, hơn nữa —— trong tay nam tử kia có Bàn Long lệnh ngự tử.”

“Bàn Long lệnh?” Tiêu Dật nghe thế ba chữ này thì cũng hơi run sợ chốc lát, vẻ mặt khó lường nói, “Xem ra chúng ta thật đã xem thường bọn họ rồi.”

Công Tôn Cảnh Thăng tiếp lời của hắn: “Chỉ là —— xem tình hình, bọn họ là bằng hữu không phải là kẻ địch.”

“Trước mắt thì phải, nhưng mà ta lại có một việc không nghĩ ra —— nếu nam tử áo trắng kia vì cứu Kiêm Gia mà trúng độc, vì sao khi chúng ta xử lý chiến loạn, ba người bọn họ lại tự động rời đi?” Tiêu Dật chậm rãi đập mặt bàn, trầm giọng nói, “Hơn nữa —— Cảnh Thăng, công tử mà nữ tử đến tìm chúng ta đã nói, đều chỉ là một người, hôm nay lại đột nhiên toát ra hai, như vậy đến tột cùng người nào mới là công tử mà nữ tử kia nói?”

“Xác thực quá dị! Huống chi hiện tại, người có thể khiến cho Hoàng đế tin tưởng cũng không nhiều! Trong tay bọn họ giữ Bàn Long lệnh, đến tột cùng có ai sẽ có khả năng như vậy đây?”

“Theo ta phỏng đoán, người này phải là người hoàng gia, hôm nay hoàng quyền phân tán, tất cả quyền thần đều lo nắm quyền, đã là một tai họa ngầm lớn của hoàng thượng, ông ta không cho phép hoàng quyền lại bị phân tán nữa.” Tiêu Dật phân tích thế cục bây giờ, “Con cháu của hoàng thượng không nhiều lắm, trừ Đại hoàng tử và Ngũ công chúa mất sớm ra, mấy người khác ——”

“Nhị hoàng tử tuy có dũng mãnh, lại thiếu một phần âm trầm và tâm cơ để vương nên có, Tứ hoàng tử tuy là con trai trưởng, lại quá do dự, không có sự độc đoán của đế vương, Lục công chúa và Thất công chúa, một người mềm yếu đôn hậu, một người hàng năm đều nằm trên giường bệnh, Bát hoàng tử —— lại quá nhỏ.” Công Tôn Cảnh Thăng phân tích từng người từng người, “Chỉ có Tam công chúa, có thể nói là có tài. Cho nên. . .”

“Cảnh Thăng!” Tiêu Dật đột nhiên cắt đứt lời của hắn, “Kiêm Gia chỉ là một cô gái.”

“Dật, ta và người quen nhau nhiều năm, hôm nay ta cũng không ngại nói một câu. Ở Kỳ quốc này, trừ Đường Kim hoàng thượng ra, người duy nhất ta khâm phục chính là ngươi. Hôm nay hoàng thượng ——”

“Cảnh Thăng, cẩn thận tai vách mạch rừng.”

“Tình hình của hoàng thượng hiện nay, lòng dạ của ta và ngươi biết rõ.” Công Tôn Cảnh Thăng nhỏ giọng, “Kỳ quốc chúng ta cũng không phải chưa từng có nữ đế. Nhưng Tam công chúa dù sao cũng là nữ tử, tuy là thông tuệ, nhưng không đủ khí phách, không có sự hung ác của Đế Vương. Cho nên —— ta lại rất là nguyện ý người cưới Tam công chúa, nếu có con cháu khi Hoàng đế còn tại thế thì ——” thanh âm của Công Tôn Cảnh Thăng càng nói càng nhỏ, dần dần chỉ còn lại mấy tiếng rỉ tai.

Tiêu Dật chấp tay đứng ở cửa sổ, nhìn bóng đêm thâm trầm nơi xa. Ánh trăng lạnh lạnh chiếu vào bóng dáng to lớn cương nghị như một Atula của hắn, giống như chim ưng dũng mãnh vỗ cánh muốn bay.

Trong xe ngựa, Bích Ngô một lần một lần lau mồ hôi trên mặt Tiểu Thất, sắc mặt nóng nẩy hốt hoảng: “Công chúa trúng độc gì?”

Sắc mặt nam tử áo đen nặng nề: “Cây phi tiêu kia, ta đã tìm rất nhiều đại phu kiểm nghiệm, nói là độc được đặc chế của Nam Man tộc —— Tuyệt Phách Tinh.”

“Vậy vì sao phải rời đi Nam Lĩnh, tình trạng hiện tại của công chúa sao còn có thể lên đường?” giọng Bích Ngô mang trách cứ.

“Tuyệt Phách Tinh —— ở Nam Lĩnh không người nào có thể giải.” Trầm mặc một lúc sau, nam tử áo đen rốt cuộc khó khăn nói.

Trong nháy mắt sắc mặt Bích Ngô trở nên trắng bệch: “Người nói cái gì? Vậy —— chúng ta —— đang đi đâu?”

Nam tử áo đen trầm giọng nói: “Trong bảy ngày, chúng ta phải chạy tới Thương Sơn, tìm một người có ngoại hiệu là Thiên Cơ Tử”

“Bắc Thương Sơn! Đó không phải là biên giới của Bắc Liêu và Kỳ quốc rồi sao? Chúng ta —— kịp sao?” Bích Ngô nhìn Tiểu Thất hôn mê, trong lòng đột nhiên trở nên hốt hoảng vô cùng.

“Chúng ta phải chạy tới.” Giọng điệu của hắn kiên định có lực, khiến tâm tình luống cuống của Bích Ngô dần dần ổn định lại.

Đêm tối trầm tĩnh, chỉ nghe được thanh âm xe ngựa nhanh chóng dè dặt chướng ngại vật trên đường. Hai người trong xe cũng im ắng yên tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng rên rỉ vỡ vụn từ miệng Tiểu Thất tràn ra.

Bích Ngô nắm tay Tiểu Thất, cảm thụ mạch đập hơi yếu của nàng. Tựa hồ chỉ có vậy, nàng mới có thể xác định nữ tử mặt mày tái nhợt này còn sống.

Trong mắt nam tử áo đen có một vẻ trầm thống nhanh chóng lóe lên rồi biến mất.

“Tiểu Thất, Tiểu Thất. . .” Trong bóng tối, Tiểu Thất nghe được giọng của một nữ tử dịu dàng không ngừng hô tên của nàng. Nàng nỗ lực mở mắt, lại phát hiện bốn phía của mình đều là bóng tối, cái gì cũng không nhìn thấy. Nàng đưa tay ra, cố gắng muốn lục lọi một vài đồ vật, nhưng mà cái gì cũng không nắm được. Nàng lảo đảo ở trong bóng tối, dựa vào thanh âm, tìm nguồn sáng. Nàng liều mạng tự nói với mình, không nên hốt hoảng, nhất định có thể tìm được. Sau đó, nàng rốt cuộc thấy được một chút nguồn sáng ảm đạm.

Nàng bước nhanh tới, trước mắt đột nhiên sáng lên. Nàng phát hiện mình trở lại Tử Nhiễm cung. Nàng nhìn thấy một nữ tử mặc cung trang đang nhã nhặn lịch sự tựa tại trên giường đọc sách, nàng khẽ cúi đầu, lộ ra nơi da thịt nõn nà tốt đẹp ở cổ, tóc vừa gội tùy ý xỏa ra, có ánh sáng mặt trời nhàn nhạt chiếu ở trên mặt của nàng, bên trong phòng tràn đầy không khí an bình. Nàng thỉnh thoảng ngẩng lên đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, một bá gái 5, 6 tuổi ngoác tay với nàng, tiếng cười như chuông bạc: “Mẫu phi, nơi này !” Trên mặt nữ tử tràn đầy nụ cười nhàn nhạt, nhạt như cúc, lại kỳ dị làm người ta an tâm.

“Tiểu Thất!” Nữ tử dịu dàng kêu, Tiểu Thất nghe được nữ tử trong bóng tối kêu nàng một tiếng, nàng muốn đi tới, lại hoảng sợ phát hiện mình căn bản không thể động, mà tiểu cô nương kia lại nhẹ nhàng nhào vào trong ngực nữ tử.

Nữ tử sửa sang lại sợi tóc hơi rối rắm của bé gái trong ngực: “Nóng à! Cứ như một con khỉ.” Trong thanh âm êm ái có nhàn nhạt cưng chiều.

Bé gái cọ xát trong ngực của nàng, đưa tay lấy bút trên bàn ra: “Mẫu phi dạy con viết chữ chứ?”

Nữ tử cưng chiều vuốt vuốt đầu của nàng, đưa tay cầm tay nhỏ của bé gái, cúi đầu, viết từng nét, thanh âm nữ tử mềm mại, nhẹ nhàng thì thầm: “Nhớ —— chẳng —— thất —— tịch —— đêm —— gì? —— Trường —— Sinh —— điện —— vắng —— thăm —— thì —— cầu —— xin ——[1].” Bé gái cao hứng ngẩng đầu lên, “Mẫu phi, những chữ này con đều biết ! Bên trong còn có chữ ‘Thất’ của Tiểu Thất.”

Nữ tử vén sợi tóc rơi trên trán bé gái lên, cười yếu ớt như cúc: “Tiểu Thất thích câu thơ này sao?”

Bé gái lại dùng thanh âm mềm nhũn chậm rãi đọc một lần, sau đó nặng nề gật đầu một cái.

“Nhớ chẳng thất tịch đêm gì? Trường Sinh điện vắng thăm thì cầu xin. . . .” Nữ tử kia cúi đầu nhớ tới, trong thanh âm triền miên lộ ra một cổ ưu thương nồng đậm.

Trước mắt Tiểu Thất chợt đổi thành gương mặt ưu thương của nữ tử, sau đó hình ảnh càng ngày càng trở nên mơ hồ, bên tai là thanh âm của một nữ tử khác: “Tiểu thư, tiểu thư. . .” Lo lắng, lại hết sức quen thuộc.

Tiểu Thất rốt cuộc chậm rãi mở mắt ra, “Ta. . .” Âm thanh khàn khàn quái dị, đã dùng hết hơi sức nhưng không cách nào khạc ra một chữ nữa.

“Tiểu thư tỉnh!” Là thanh âm trầm thấp của một nam tử.

“Nhanh đi gọi thần y! Tiểu thư, người cảm thấy như thế nào?” trong thanh âm hốt hoảng của Bích Ngô có vui sướng rõ ràng.

“Hiện tại tiểu thư nhà ngươi rất suy yếu, nói không ra lời!” Theo tiếng nói, một lão nhân hoa râu rìa đi vào. Dáng người của ông ta không cao, hơi có chút béo phì, trán rộng mặt mũi hiền lành.

“Lão tiền bối, độc của tiểu thư khó giải không?” Bích Ngô vội vàng hỏi.

Thiên Cơ Tử lắc đầu một cái: “Độc của Nam Linh rất sắc bén, độc không cách nào giải hết, nhưng đã giữ được mạng.”

“Vậy còn có biện pháp gì giải hết độc tố?” Là thanh âm trầm thấp của nam tử.

Thiên Cơ Tử suy tư chốc lát, nói: “Nếu có thể tìm được quả Lam Điền Ngọc, có lẽ. . . Chỉ là thứ này chỉ từ tin đồn, mặc dù độc của tiểu thư nhà ngươi chưa được giải hết, nhưng cũng sẽ không lập tức nguy cấp sinh mạng, nhưng thể chất sẽ sợ rét lạnh, lúc trời rất lạnh chú ý không để bị lạnh, nếu không ——” Thiên Cơ Tử dừng một chút, “Nếu không, hàn độc có thể sẽ tái phát.”

“Tại sao có thể như vậy! Ngươi không phải là Thần Y sao? Cả ngươi cũng không biện pháp, này ——” Bích Ngô tức giận nói, chợt nàng cảm thấy tay của nàng bị kéo nhẹ, lời cuối liền nuốt vào trong bụng. Là Tiểu Thất khó khăn giữ nàng lại.

Tròng mắt trong trẻo của Tiểu Thất nhìn nàng, chậm rãi lắc đầu một cái.

“Tiểu thư!” Bích Ngô chợt hơi nghẹn ngào, “Tiểu thư còn chưa có cập kê! Đã ——” nàng im lặng dời mắt, che giấu nước mắt trong mắt. Công chúa của nàng, còn bé như vậy, thân thể nhỏ nhỏ đắp ở trong chăn, chỉ là một thứ rất nhỏ. Vào giờ khắc này, nàng chợt nhớ tới Lam Bình nương nương. Ánh mắt thật tương tự. Lúc đó, nàng còn nhỏ. Lam Bình nương nương bệnh nặng thì nàng cũng ở bên giường chăm sóc nương nương, chẳng qua cảm thấy Lam Bình nương nương là một người vô dục vô cầu, nhẹ như cúc. Nhưng sau đó, nàng mới hiểu được, cái gọi là lạnh nhạt, chỉ là nước đọng trong sóng lớn. Nhưng —— công chúa của nàng, chưa cập kê, tại sao có thể có ánh mắt thông suốt như vậy?

Tiểu Thất chỉ cảm thấy vô lực, mơ màng nhắm nghiền hai mắt, mơ hồ nghe được thanh âm quen thuộc của một nam tử: “. . . Ta. . . quả Lam Điền Ngọc. . .” Trong đầu rõ ràng hiện ra một người nam tử mặc áo đen.

Khi đó, nàng trúng phi tiêu vô lực ngã xuống trong ngực của hắn. Bên tai là tiếng chém giết đinh tai nhức óc, nàng lại có thể cảm thụ được cánh tay ôm nàng trầm ổn có lực, lồng ngực ấm áp cản trở tất cả nguy hiểm.

Lúc đó, nguy cấp nặng nề. Hôm nay nghĩ đến, lại như tham lam ấm áp khi đó.

,

[1]Đây là hai câu thơ gần cuối trong bài Trường hận ca của Bạch Cư Dị. Được dịch bởi Đoàn Văn Liêm. Hai câu gốc là:

Thất nguyệt thất nhật Trường Sinh điện

Dạ bán vô nhân tư ngũ thì:

11. Q.1 - Chương 11: Uyên Ương Dệt Cánh Muôn Cùng Bay

Đêm đã khuya rồi, trong nhà rất tối, ánh nến hoàng hôn sắp cháy hết rồi, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng thiêu đốt “tí tách”. Nữ nhân nằm trên giường, gương mặt nhỏ nhắn dưới ánh nến mờ ảo, giống như đồ sứ dễ vỡ, càng có vẻ tái nhợt mềm yếu.

Nam tử áo đen yên lặng đứng ở phía trước cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ, ánh nến mờ tối lần lượt thay đổi chiếu vào trên mặt tuấn dật của hắn. Gương mặt cương nghị của hắn cường tráng, cằm nhọn, đôi môi hơi mím chặt, cho dù ở dưới ánh trăng cũng không có vẻ nhu hòa. Hắn nghiêng đầu, ánh mắt phức tạp rơi vào trên mặt nữ nhân.

Hắn chợt nhớ tới một khắc kia, hắn tự tay ôm lấy thân thể mềm mại thì chạm được rất nhiều máu đỏ sau lưng nữ nhân đó, tâm giống như bị người ta xé ra, trái tim đau đớn.

Khi đó, hắn chỉ cảm thấy nếu không dùng sức ôm lấy nữ nhân trong ngực, nàng tùy thời có thể bay đi. Giống như sáng sớm đầy sương đó, cho dù cách một phố, hắn vẫn có thể nhớ rõ bộ dạng hơi cúi đầu ca hát của nàng, khói mù lượn lờ, một bộ áo tơ trắng, đẹp giống như tiên tử hạ phàm.

Đó là lần đầu tiên hắn thấy nàng.

Lúc đó, hắn cho rằng nàng chỉ là một ca cơ bình thường.

Kinh hồng liếc nhìn (chỉ một cái nhìn nhưng để lại ấn tượng sâu sắc), cũng chỉ là lần gặp gỡ tình cờ đầu tiên trong phạm trù tục thể mà thôi.

Từ đó về sau, nàng vẫn là tuyệt đại giai nhân, sẽ không có mấy may liên quan với hắn.

Nhưng, số mệnh đột nhiên đi dọc theo đường cong mà người ra không có cách nào đoán trước, không thể buông tha, cuối cùng không thể may mắn thoát khỏi. Kế trong kế, cục trong cục, vốn là một bàn cờ hoàn mỹ, lại giống như bị người nào đó tính kế lừa gạt, thế cục đổi chuyển, không thể tiếp tục dễ dàng khống chế.

Ken két, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Bích Ngô cầm nến trong tay, chậm rãi đi vào. “Công tử, hoàng thượng biết chuyện này không?” Bích Ngô nhẹ giọng nói.

Nam tử áo đen nhẹ nhàng ừ một tiếng, nhìn Bích Ngô thay cây nến đã cháy hết, nghe được thanh âm yếu ớt của Bích Ngô: “Kể từ sau khi Lam Bình nương nương qua đời, công chúa luôn đốt đèn mới có thể ngủ được, nô tỳ nghĩ, có lẽ nến đã cháy hết rồi, nếu công chúa tỉnh lại không thấy ánh nến sẽ sợ, công chúa——” thanh âm Bích Ngô dần dần hạ thấp xuống, “Công chúa còn nhỏ như vậy, sao lại. . .” Nàng cũng không phải người nói nhiều, nhưng hôm nay nàng cảm thấy khổ sở, trong lòng giống như bị một thứ gì đó thật nặng đè lên, đè tới nàng không thở nổi.

“Bích Ngô chăm sóc công chúa đã bao lâu?” Nam tử áo đen khẽ hỏi, thông minh chuyển đổi đề tài.

“Đã lâu rồi, từ khi công chúa ra đời, nô tỳ luôn chăm sóc.” thanh âm Bích Ngô có chút khàn khàn, nhận nhạo lên ở trong phòng yên tĩnh, “Lúc công chúa chưa ra đời, Lam Bình nương nương đối với nô tỳ cũng rất tốt, chưa từng đối đãi với nô tỳ như hạ nhân, còn nhớ rõ ngày công chúa ra đời, Lam Bình nương nương đã nói với nô tỳ, đây là muội muội của nô tỳ, khi đó, công chúa thật rất nhỏ, cũng rất đẹp. . .”

Trong cả căn phòng, chỉ có thanh âm bình tĩnh từ từ của Bích Ngô, giống như có rất nhiều ưu thương truyền tới khắp các giải đất. Nam tử áo đen lắng lắng nghe, khóe miệng thỉnh thoảng nở một nụ cười nhàn nhạt, lan tràn ra, khiến cho trên mặt cương nghị mơ hồ có một chút nhu hòa.

Quân trưởng Kỳ quốc.

Tiêu Dật ngồi ở bên giường, lòng ngón tay thô ráp nhẹ nhàng ma sát khuôn mặt hơi tái nhợt của Kiêm Gia. Đáy mắt hắn lại không hề xao động.

Hắn giữ nàng ở bên người, bởi vì nàng là công chúa. Khi hắn biết nàng bốn ba ngàn dặm, chỉ vì có thể đứng ở bên cạnh hắn thì trong lòng chợt có một chút khác thường lướt qua. Vì vậy hắn liền giữ lại nàng, nhìn nàng ở bên cạnh hắn giết địch hiển kế, tuy là nữ nhân, nhưng cũng có một cổ quả cảm và khí thế của nhà đế vương. Hắn lại cảm thấy nữ nhân như vậy thích hợp với mình!

Kiêm Gia chỉ cảm thấy trên mặt hơi tê tê nhột nhột, khi nàng mở mắt ra, vừa đúng chống lại tròng mắt đen như mực của Tiêu Dật.

Khóe miệng hắn nhếch lên, đưa tay vén luồng tóc rơi trên trán nàng: “Đã tỉnh rồi hả?” Thanh âm lười biếng, đầu óc lơ đãng.

“Ừ!” Nàng vừa tỉnh ngủ, còn có chút hoảng hốt, mơ mơ màng màng hừ ra một tiếng, lại mang theo một loại thân mật giữa tình nhân.

Tiêu Dật nhẹ nhàng vỗ vỗ mặt của nàng: “Đứng lên ăn chút gì đi.”

Kiên Gia đứng dậy, cặp mắt mờ mịt nhìn chăm chú vào Tiêu Dật đang muốn đứng lên. Chợt trong lòng của nàng sinh ra sợ hãi, vội vàng kéo hắn lại, thân mình khẽ nghiêng, đầu liền tựa vào trên đùi của hắn: “Dật, ta cho rằng không thể gặp lại chàng nữa.” Trong thanh âm có khàn khàn không che giấu được, còn mang theo một chút khủng hoảng.

Nàng không muốn suy đoán, lúc đó, khi hắn giơ kiếm về phía phương xa phát ra mệnh lệnh cuối cùng của hắn. Nàng chỉ biết một khắc kia, mình thật sợ, sợ đau đớn trên người, càng sợ vĩnh viễn không được gặp hắn, nhưng nàng biết nàng không thể khóc, không thể biểu hiện ra. Hôm nay, nàng ở trong ngực hắn, nàng rất cuộc có thể không cố kỵ gì khóc lên, mang theo hoảng sợ lớn hơn.

Tiêu Dật chẳng qua cảm thấy có thứ lạnh lẽo chảy xuống trên quần áo hắn, lan ra, ẩm ướt một chút. Hắn rất cuộc không đành lòng, xoa đầu của nàng, cúi đầu, tỉ mỉ hôn nước mắt ở khóe mắt nàng, dịu dàng an ủi: “Ngoan, không sao.” Giọng nói thật nhỏ, có tác dụng làm yên lòng. Tiếng khóc sù sùi của nàng mới chậm rãi dừng lại.

Tiếng gõ cửa “cốc cốc”, phá vỡ cảnh kiều diễm: “Tướng quân!” Là thanh âm Công Tôn Cảnh Thăng.

Kiên Gia liền biết hắn có chuyện rồi, mặc dù không rõ, nhưng vẫn từ từ rời đi ngực của hắn.

Tiêu Dật sửa lại tóc mai của nàng, nhẹ giọng nói: “Đi trước ăn một chút gì đi, buổi tối ta lại qua thăm người.”

“Ừ!” Nàng nhẹ nhàng gạt đầu, mở to mắt, ý đồ len lén lau đi nước mắt trên mặt.

“Sớm bị ta thấy được, còn giấu cái gì mà giấu!” Tiếng cười thật nhỏ từ đỉnh đầu của nàng truyền đến.

Kiên Gia nũng nịu trừng mắt nhìn hắn một cái, nhanh chóng đứng dậy, chạy ra ngoài phòng rửa mặt.

Công Tôn Cảnh Thăng thoáng đợi một lát ở bên ngoài, mới nhìn thấy Tiêu Dật chậm rãi đi ra khỏi cửa. Hắn nghiêng đầu, nói: “Người do chúng ta âm thầm ai phục ở đề đập đã bắt được gần một trăm người, trong đó có mấy người không phải là người Nam Man, giống như là Hoàng Vũ.”

“Ừ! Trận nội loạn này vốn cũng không đơn thuần, có người của Hoàng Vũ cũng không phải lạ. Cảnh Thăng, Hoàng Vũ đã sớm nhìn chằm chằm Kỳ quốc, trận đánh này xem ra không thể kết thúc nhanh chóng.” thanh âm Tiêu Dật trầm ổn có lực.

Công Tôn Cảnh Thăng nói: “Đúng! Khó tránh tổn thêm ba năm năm năm.” Hắn nghiêng đầu, liếc bên trong phòng, “Công chúa như thế nào?”

“Mấy ngày nay nghỉ ngơi một chút nên tốt hơn nhiều.”

“Chờ trận đánh này xong, tướng quân liền đi cầu xin hoàng thượng chỉ hôn đi!” Công Tôn Cảnh Thăng trầm tư một lát bỗng nhiên nói.

Tiêu Dật không nói gì, đi về phía trước mấy bước, trầm mặc hồi lâu, mới lạnh nhạt nói: “Cũng được!”

Núi Bắc Thương.

Khi Tiểu Thất chân chính thanh tỉnh, đã là chuyện một tháng sau rồi.

Nàng thật là không ngờ, cứ nhiên mình vượt qua Kỳ quốc, đi tới chỗ biên giới giữa Bắc Liêu và Kỳ quốc. Nàng vốn tính ở lại phương nam tham quan thêm chút, nhưng kế hoạch lại xuất hiện thay đổi.

Mỗi ngày Bích Ngô đều thận trọng chăm sóc nàng. Có lúc, nàng hoảng hốt cảm thấy giống như trở lại năm nàng vừa tới thế giới này, cơ hồ mỗi ngày đều nằm ở trên giường. Mỗi ngày có thuốc uống không hết. Nàng cũng không sợ đắng, nhưng cho dù là thức ăn ngon, ăn nhiều, cũng sẽ cảm thấy ngán, huống chi là thuốc đắng như vậy. Cho nên khi thân thể nàng ngày càng tốt, luôn điều Bích Ngô đi vào lúc uống thuốc. Nhưng, hôm nay —— lại đến phiên hắn tới đưa thuốc, nam tử áo đen đó. Nàng không biết thân phận của hắn, nhưng hắn vẫn biết thân phận của nàng. Tiểu Thất có thể đoán được một chút, chắc là có liên quan với sự

phụ của nàng. Bởi vì cả hoàng cung chỉ có sư phụ của nàng biết nàng xuất cung. Nhưng nàng không biết, nam tử áo đen này rốt cuộc có thân phận gì trong Ấn Tinh mà sư phụ nhắc đến?

Tiểu Thất nhìn chén thuốc hắc đang bung trong tay, khẽ ngẩng đầu, quét mắt nhìn hắc một cái, nói lần nữa: “Để xuống đi.”

Nhưng chén kia thuốc lại đưa tới trước mắt nàng, thanh âm nam tử dị thường kiên định: “Uống thuốc!”

Tiểu Thất cảm thấy không kiên nhẫn, nàng đã nói hai lần rất rõ: “Ta nói ngươi để xuống, sau đó đi ra ngoài.” Nàng luôn mềm giọng dụ dỗ Bích Ngô đi ra ngoài, nhưng đối với hắc, nàng chỉ có thể trực tiếp ra lệnh.

Nam tử áo đen khẽ nheo cặp mắt lại, ánh mắt bén nhọn nhìn chằm chằm nàng: “Uống cạn nó trước mặt ta.” Trước kia hắc còn có thể tự xưng thuộc hạ, nhưng lúc này tức giận, cho dù qua loa kính cẩn cũng bị hắc tóm tắt. Nàng cho là hắc không biết, chỉ cần hắc vừa đi ra khỏi cái cửa này, những thuốc kia liền được đút cho hoa cỏ.

Tiểu Thất cảm nhận được tức giận trên người của hắc, chỉ cảm thấy không giải thích được: “Nóng, đợt lát ta uống.” Nàng không kiên nhẫn giải thích lần nữa.

“Không nóng!” Hắc tiến tới gần lần nữa.

Tiểu Thất rốt cuộc tức giận: “Làm sao ngươi biết? Ngươi đâu có Uống....uồ...ng!”

Nam tử áo đen hơi ngẩn ra, chợt đưa chén thuốc tới khoe miệng, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, đưa tới trước mắt nàng lần nữa: “Không nóng, Uống....uồ...ng!”

Tiểu Thất tức cười, tính khí quật cường của nàng vọt lên, quay đầu đi: “Không uống!” Nàng từ trước đến giờ chính là như vậy, khi người khác càng bắt nàng làm gì, nàng liền càng không muốn.

“Không uống sao?” Hắc chợt bình tĩnh lại, một âm tiết cuối cùng bị hắc kéo thật dài, mang theo chút lười biếng.

Tiểu Thất chỉ cảm thấy quái dị, ngẩng đầu nhìn hắc liền thấy khoe miệng hắc mang theo một nụ cười tà, hắc lại ưu nhã bung chén lên lần nữa, lại hợp một ngụm lớn. Đợi đến Tiểu Thất ý thức được hắc muốn làm cái gì, một cái tay của hắc đã sớm đưa qua, nắm hông của nàng thật chặt, một cái tay khác chiếm lấy cằm của nàng, cúi người hôn nàng, thuốc liền theo cái miệng của hắc mớm vào trong miệng nàng.

Tiểu Thất giùng giàng, nhưng cánh tay siết chặt eo nàng khiến cho nàng không nhúc nhích được chút nào. Thuốc cuối cùng bị nàng nuốt vào. Nhưng, nhưng hắc lại vẫn hôn nàng, miệng đầy vị đắng, lại bị hắc quét sạch một lần, cho đến cuối hắc vẫn chưa thỏa mãn liếm liếm hai mảnh môi mỏng của nàng, mới chậm rãi buông tay ra, miễn cưỡng nói ở bên tai của nàng: “Ta không ngại về sau cho ngươi uống thuốc như vậy!”

Sắc mặt hơi tái nhợt của Tiểu Thất trong nháy mắt đỏ tươi. Nàng chợt lui ra một bước, đưa tay ra, tránh khỏi hắc nghiêng người đi, nhanh chóng đẩy rơi thuốc trên bàn, tròn mắt đen bóng quật cường nhìn chằm chằm hắc: “Uống hay không là việc của ta, ngươi có thân phận gì mà trông nom ta!”

Chén thuốc rơi trên mặt đất vang lớn, che giấu thanh âm hơi tức giận của nàng. Nhưng thính giác của hắc lại rất tốt, sắc mặt thay đổi trong nháy mắt, lửa giận mạnh như cơn bão: “Thân phận gì?” Hắc đến gần một bước, nhanh chóng ôm nàng vào ngực lần nữa, chiếm lấy đôi môi đỏ thắm của nàng, trần trọc mút vào, đầu lưỡi không chút kiêng kỵ đưa vào trong miệng nàng, trêu chọc đầu lưỡi của nàng, cho đến trước một giây nàng cảm giác hít thở không thông, hắc mới nhả ra. Nhưng hắc vẫn không có buông tay, hơi thở ầm ập thổi tới bên tai của nàng: “Ninh Tiểu Thất, nàng nhớ, cho dù ta không có thân phận gì, chỉ cần ta muốn trông nom, ta liền có thể trông nom nàng!”

12. Q.1 - Chương 12: Thảo Nguyên Gió Bụi Sắc Trời Mờ Mịt

Phương bắc là bầu trời bao la như chiếc lều, bao trùm khắp nơi, màu sắc xanh đậm giống như biển rộng thần bí và bát ngát, làm người ta không tự chủ chìm đắm trong đó.

Giờ phút này, bầu trời trong xanh. Tiểu Thất đang nằm nhả nằm ở trên thảo nguyên lớn. Nàng khép hờ cặp mắt, ánh nắng ấm áp chiếu lên người, cảm thấy thật an tâm. Trong không khí mát mẻ xen lẫn mùi thơm thoang thoảng của hoa cỏ.

Trời xanh xanh, đất mênh mông, gió thổi cỏ rạp xuống thấy bò dê[1]

Thảo nguyên rộng lớn, mênh mông bát ngát, tựa hồ cả trái tim cũng biến thành sâu xa yên tĩnh rồi.

Mấy ngày nay, Tiểu Thất không làm gì thì đều chạy đến thảo nguyên lớn này. Cảnh vật hùng vĩ, thường xuyên khiến nàng lưu luyến quên về. Mưa phùn phương nam mông lung ưu thương, thật khác xa sự say sưa ở đây.

Trái tim, giống như rộng mở trong sáng.

Tiểu Thất cảm thấy ánh sáng tối đi, nghiêng đầu, khẽ mở hai mắt ra, là gương mặt hơi tức giận của Bích Ngô. Nàng đứng ở bên người Tiểu Thất: “Công chúa, người lại ăn mặc phong phanh chạy ra ngoài nữa!”

Tiểu Thất chống nửa người lên, miễn cưỡng nói: “Bích Ngô, mặt trời mạnh như vậy, không có việc gì!”

Bích Ngô cau mày, giả vờ cả giận nói: “Công chúa không thể bị lạnh, công chúa không biết tự quan tâm cho sức khỏe của mình sao!”

Tiểu Thất hơi bất đắc dĩ nói: “Tốt lắm, Bích Ngô, ta biết rõ rồi, trời giá rét, ta tự nhiên sẽ trở về.”

Bích Ngô lại nhíu lông mày sâu hơn, “vụt” đứng dậy: “Nô tỳ phải đi lấy y phục cho công chúa.”

Tiểu Thất há mồm muốn gọi nàng lại, nhưng trong nháy mắt, bóng dáng của Bích Ngô đã sớm đi ra thật xa rồi.

Tiểu Thất biết hàn độc trên người mình cũng chưa trừ hết, cho nên Bích Ngô vẫn luôn chăm sóc nàng cẩn thận. Nhưng, nàng cảm thấy ba năm ở đây, mỗi một ngày đều giống như nhiều hơn, nàng vốn là người đã chết, có thể sống lâu thêm một ngày đã là một ân huệ rồi. Cho nên đối với sinh mạng, nàng lại càng cảm thấy thông dong và không để ý. Sinh ra sáng rỡ như hoa hè, chết đi tĩnh đẹp như lá thu, tất cả ở thế gian, nhân duyên pháp tắc, cũng chỉ là muối bỏ biển. Người rộng lượng, thì cảm thấy biết ơn sinh mạng hơn. Cho nên, rất lâu, nàng đã biết làm sao tiếp nhận sự thật, cho dù tàn khốc, thì hi vọng vẫn luôn tồn tại.

Khi Tiểu Thất ý thức được có bóng đen bên cạnh lần nữa thì nhắm mắt lại, không suy tư thêm, liền thò tay kéo lại tay người tới, nhẹ nhàng kéo. Người tới tựa hồ cũng không đề phòng, rất dễ dàng bị nàng lôi xuống. Vậy mà, trong nháy mắt, nàng đột nhiên ý thức được bàn tay này thật dày và mạnh mẽ, không phải là tay của một cô gái. Nàng mở choàng mắt, đột nhiên bị ánh mặt trời sáng ngời chiếu vào khiến nàng choáng váng trong nháy mắt, trong ánh sáng mờ mờ chỉ cảm thấy gương mặt nam tử thoáng hiện trước mắt, tuy là hình dáng mơ hồ, nhưng đường cong cương nghị tuần lẫm.

Tiểu Thất nhanh chóng chống thân thể lên, nghiêng đầu đi, trong mắt là gương mặt quen thuộc, đang cười như không cười nhìn nàng. Nàng nhíu lại đôi mày thanh tú, há mồm muốn chất vấn hắn, lại đột nhiên nghĩ đến là mình kéo hắn xuống, lời nói liền mạnh mẽ nghẹn trong cổ họng, đôi môi hé mở, lại không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ hơi bất mãn nhìn hắn.

Giữa hắn và nàng, kể từ sau chuyện móm thuốc lần đó, quan hệ của cả hai cũng không có xuất hiện bao nhiêu biến hóa. Tính tình nàng từ trước đến giờ lành lạnh lạnh nhạt, không so đo đối với rất nhiều chuyện. Nhưng mỗi lần gặp hắn, tâm tình của nàng luôn sẽ bị hắn dễ dàng khơi lên. Cho nên sau lần đó, nàng vừa vô tình vừa cố ý ản núp hắn. Mà hắn cũng không cố ý xuất hiện trước mặt nàng, mấy tháng qua mỗi ngày trừ đúng lúc đưa thuốc tới cho nàng ra, bọn họ cũng ít gặp mặt. Hắn vẫn kính cẩn xưng nàng công chúa, nàng không nói một lời bưng chén uống thuốc. Giống như, lần thân mật kia chỉ là một cơn ảo giác.

Mà giờ khắc này, hấn nằm nghiêng ở đối diện nàng, một cái tay của nàng còn bị hấn nắm ở trong tay, một cái tay khác của hấn thì đang chống trên đất, cả khuôn mặt rất gần nàng, cơ hồ có thể thấy rõ ửng hồng trên mặt nàng. Tư thái của hấn ưu nhã, không có chút nhếch nhác.

Tiểu Thất có thể cảm thấy hơi thở ấm áp, ngựa ngựa của hấn thổi tới trên mặt của nàng rõ ràng. Nàng không để lại dấu vết ngựa ra sau, ý đồ thoát đi sự bao quanh của hơi thở hấn. Nhưng hấn lại không muốn thả nàng ra, thân thể hơi nghiêng tới trước, buông lỏng tay nắm tay của nàng ra, lại vén lên ít tóc rơi trên mặt nàng, nhẹ nhàng nói: “Đỏ mặt, nắng sao?” Giống như là lơ đãng hỏi thăm, cũng không kỳ vọng nàng hỏi đáp, nhưng ngón tay lại xoa phần tóc trong tay, không khí mập mờ lưu động đầy trong không khí.

Trong lòng Tiểu Thất dâng lên tức giận, nhưng mà trên mặt lại yên tĩnh, lạnh nhạt rút tóc của mình về, tay chống trên đất thoáng dùng sức, muốn đứng dậy.

Nhưng hấn lại sớm hơn nàng một bước, cánh tay dùng sức kéo nàng về, hai người đều ngã xuống trên cỏ. Mà Tiểu Thất thì té trong ngực hấn như hấn đoán.

Một khắc kia, bốn phía an tĩnh, Tiểu Thất cơ hồ có thể nghe được tiếng tim đập mạnh mẽ của hấn. Giờ phút này nàng chợt nhớ tới khoảnh khắc mình trọng thương té trong ngực hấn, thật là an tâm, thật là ấm áp, nàng sưng sờ chốc lát, mới hơi giằng co.

Mà hấn giờ khắc này, đang ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, cánh tay đưa ra đã vững vàng quấn chặt nàng, cho nên nàng giãy giụa thế nào cũng không được. Hai người giằng co một thời gian, rốt cuộc vẫn là hấn nói chuyện: “Đừng động nữa!” Trong thanh âm đã có một chút tình dục khàn khàn.

Tiểu Thất cũng đã nhận ra sự khác thường của hấn, cuối cùng bất đắc dĩ, ngoan ngoãn để cho hấn ôm, không dám động nữa.

Mọi nơi yên tĩnh, hai người cũng không có nói chuyện, chỉ có thanh âm từ bấy dề nơi xa truyền đến, từ từ nhỏ đến không thể nghe nổi. Hấn chỉ ôm nàng, cầm đặt tại đỉnh đầu của nàng, khoe miệng gương nhẹ, giống như là nụ cười khi thực hiện được vật xấu. Đám mây lơ lửng nơi xa, tản ra rồi tụ lại, thay đổi hình dạng.

Tiểu Thất không ngờ mình ngủ mất. Nàng cho rằng mình ngồi ở trên xe buýt, vấp vấp, vô cùng không thoải mái. Cho nên khi nàng tỉnh lại, phát hiện mình cứ nhiên đang ngồi ở trên ngựa, trong nháy mắt thật không biết được mình rốt cuộc ở đâu. Cả người nàng đều núp ở trong lòng của hấn, một cái áo choàng thật dày che kín nàng từ trên xuống dưới.

Tiểu Thất hơi giãy giụa, nam tử lập tức nhận ra, tiếng cười khê vang lên bên tai nàng: “Tĩnh!” Lúc hấn nói chuyện, lồng ngực phập phồng. Tiểu Thất cảm thấy khó chịu, liền hơi cách ra, khê gập đầu một cái, tiếp theo lại nghĩ đến cả người mình đều bị bọc trong áo choàng, sao hấn có thể không phát hiện được, lại nhẹ nhàng ừ một tiếng. Đáy lòng của hấn đột nhiên lướt qua một chút khác thường, hơi kéo kéo áo choàng của nàng. Đầu của nàng liền lộ ra. Nàng mới vừa tỉnh ngủ, gương mặt hơi hồng, có vẻ kiều mỵ của nữ nhân, không còn sự lạnh nhạt thường ngày. Đáy mắt hấn thoáng qua ánh sáng, ánh mắt nhìn nàng từ từ tỉnh mạch tựa như biển.

Tiểu Thất lại hồn nhiên không biết, nhìn chung quanh một lần, trời chiều đã dần dần chìm xuống, nên biết đã đến hoàng hôn. Nhưng, nàng phát hiện bọn họ không phải đang trên đường về, ngẩng đầu nghi ngờ nhìn hấn, vừa đúng nhìn vào tròng mắt tĩnh mạch của hấn. Nàng cảm thấy quái dị, giùng giàng muốn ngồi thẳng thân thể.

Hấn rốt cuộc mở to mắt, một cái tay vững vàng vòng chắc hông của nàng, kẹp lấy bụng ngựa, ngựa liền chạy như bay ra ngoài. Nàng bất đắc dĩ ngã vào trong ngực của hấn lần nữa, bên tai là thanh âm đùa giỡn của hấn: “Ngồi vững! Dẫn người đến một chỗ!”

Bọn họ đi đường núi, đường dưới chân càng ngày càng xoắn, Tiểu Thất có thể cảm thấy, con ngựa đi rất là khó khăn. Gần sau nửa canh giờ, bọn họ rốt cuộc tới đỉnh núi.

Khi Tiểu Thất chân chính đứng ở đỉnh núi, nàng thật chấn kinh vì cảnh tượng hùng vĩ này. Dưới chân của bọn họ là thảo nguyên lớn quanh co, nơi xa loáng thoáng vài người với vàng dất bấy dề, hát ca, hét lớn về nhà. Ánh nắng chiều vào, độ lên một tấm lụa mỏng vàng óng ánh cho thảo nguyên, cả thảo nguyên đắm

chìm ở trong mùi thơm ngào ngạt, và hương vị âm u lại tăng thêm một phần thần bí cho thảo nguyên. Trời chiều gần trong gang tấc, giống như vừa vươn tay là sẽ sờ tới. Trời chiều rắng đỏ sặc sỡ, hay thay đổi. Ánh đỏ đầy trời, thỉnh thoảng có bầy chim bay qua. Mà giờ khắc này, bọn họ từ trên cao nhìn xuống, có thể thấy hết cảnh tượng hùng vĩ.

“Sa mạc bùng khói trắng, Chiều tàn rơi sông giăng[2]. Quả nhiên hùng vĩ!” Tiểu Thất thở dài nói.

“ĐSa mạc bùng khói trắng, Chiều tàn rơi sông giăng.” Hần cúi đầu lặp lại, “Quả nhiên thích hợp. Ngoại giới đều nói Thất công chúa Kỳ quốc luôn trên giường bệnh, xem ra là chỉ nghe mà không thấy!” Hần nhìn nàng, mang theo một chút tìm tòi nghiên cứu.

“Như vậy, ngươi thì sao? Có thân phận gì mà không muốn người biết? Ta nghĩ ngươi cũng không phải là một người đơn giản trong Ấn Tinh các!” Tiểu Thất thần nhiên nhìn lại hần.

Đây là lần đầu tiên, Tiểu Thất sinh ra hứng thú với thân phận của hần.

Hần xoay người sang chỗ khác, đứng chấp tay. Tay chỉ chỗ cao nói: “Mỗi tộc dân ở chỗ này đều gọi người anh dũng nhất nơi này là Thương Ưng.”

“Như vậy —— ngươi là Thương Ưng của bọn họ sao?”

“Uh!”

Đơn giản một chữ, lại có khí thế kiêu ngạo trên thiên hạ.

“Thương Ưng, bay lượn chín tầng trời!” Nàng thì thầm.

“Rong ruổi bốn biển.” Hần nhàn nhạt tiếp lời.

Nàng bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về hần. Một khắc kia hần đứng trong gió, vẻ mặt bình tĩnh, trên trán lại có khí tôn quý của đế vương. Khi đó, nàng liền tin tưởng sự tự tin khi hần nói ra câu rong ruổi bốn biển.

~[1]Đây là một trong 2 câu thơ của bài “Sắc Lặc ca” của phương bắc đời Nam Bắc triều tả cảnh sinh hoạt của dân du mục. Bài thơ này được chép trong “Nhạc phủ quảng đề”, bản dịch sưu tầm trên mạng... không rõ ai dịch.

[2]Đây là 2 câu thơ trong bài Sứ chí tái thượng của Vương Duy. Hai câu gốc là: “”Đại mạc cô yên trực, trường hà lạc nhật viên.”

13. Q.1 - Chương 13: Hoa Nữ Hoan Tàn Tự Có Lúc

Ngày hôm sau, khi Tiểu Thất thấy Bích Ngô bưng thuốc xuất hiện trong phòng nàng thì trong lòng chợt lướt qua một chút mất mát. Có lúc, thói quen thật sự là một chuyện đáng sợ.

Tiểu Thất uống thuốc xong, giống như lơ đãng hỏi: “Hôm nay tại sao ngươi tới đưa thuốc?”

Bích Ngô khẽ chuyển mắt, nhẹ nhàng nói: “Công tử bị hoàng thượng triệu hồi đi.”

“A!” Tiểu Thất như có suy nghĩ nhìn Bích Ngô một cái, nhàn nhạt hỏi, “Bích Ngô cũng là người của Ấn Tinh à?”

“Nô tỳ đích xác là người của Ấn Tinh các!” Bích Ngô đột nhiên quỳ xuống, “Nô tỳ cũng không phải cố ý giấu giếm, mà là.”

“Mà bởi vì Ấn Tinh các là tổ chức bí mật của Kỳ quốc, vì vậy ngươi không thể tiết lộ thân phận.” Tiểu Thất đi tới, đỡ Bích Ngô dậy, “Ta cũng không trách ngươi giấu giếm, trước kia ta đã nói, ngươi không muốn nói có thể không nói, hôm nay ta chỉ là ——” nàng trầm mặc chốc lát, rốt cuộc vẫn phải nói, “Ta chỉ là muốn biết công tử ngươi nói là thân phận gì?”

“Công tử là Âm Ảnh của Ẩn Tinh các.” Bích Ngô lại giải thích, “Âm Ảnh và Âm Linh đều là hộ pháp của Ẩn Tinh các, chia ra trông coi bộ ám sát và bộ mật thám. Nô tỳ là Ảnh Vệ phụ trách ám sát. Cho nên nô tỳ mới biết công tử.”

“Như vậy —— hẳn làm Âm Ảnh bao lâu rồi?”

“Nhiệm kỳ của hai đại hộ pháp Âm Ảnh và Âm Linh cũng có quy định, nhiều nhất bốn năm.” Bích Ngô suy tư chốc lát, lại trả lời, “Nô tỳ suy đoán công tử chắc làm hai năm rồi.”

“Sau khi hết bốn năm nhiệm kỳ thì thế nào?”

“Điều này ——” Bích Ngô do dự một lát, nói, “Các loại phương thức xử trí đều có, có người bị ban cho cái chết, cũng có người bị sai làm những nhiệm vụ khác, còn có người vẫn có thể ở lại Ẩn Tinh các.”

Tiểu Thất yên lặng chốc lát, chợt nói: “Bị ban chết? Phần lớn là nguyên nhân gì?”

“Nô tỳ cũng không rõ, điều này tùy thuộc Ẩn Linh đại nhân.”

“Ẩn Linh sao?” Tiểu Thất lẩm bẩm nói, nhớ tới sự phụ của nàng ở kinh đô xa xôi. Nàng ra ngoài đã hơn một năm, trong kinh cũng không có truyền ra bất kỳ tin tức gì về nàng, xem ra chuyện này được giấu giếm rất tốt, nhưng trong bụng lại cảm thấy hơi mờ mịt, một loại cảm giác bất an từ trong đáy lòng lan tràn ra.

“Bích Ngô, chuyện ta trúng độc có truyền về trong kinh hay không?” Tiểu Thất chợt vội vàng hỏi.

“Khi đó nô tỳ rất sợ, công tử nói hẳn đã truyền tin tức về kinh, cho nên nô tỳ cũng không ——” Bích Ngô hơi nghi ngờ nhìn Tiểu Thất, “Công chúa hoài nghi công tử che giấu chuyện này?”

“Ta —— không biết, chỉ là cảm thấy tựa hồ có chỗ không nghĩ ra.” Tiểu Thất lắc lắc, suy tư chốc lát, nói: “Bích Ngô, người chuẩn bị một chút, chúng ta cũng hồi kinh.”

Bích Ngô đáp một tiếng, liền bưng chén đi ra ngoài.

Tiểu Thất ngồi một lát ở trong phòng, chỉ cảm thấy có chút phiền não, liền chuẩn bị đi ra ngoài, đi tới khúc quanh hành lang thì lại vừa vận dụng vào Thiên Cơ Tử.

“Công chúa muốn đi ra ngoài?” Thiên Cơ Tử tùy ý hỏi.

Tiểu Thất cả kinh trong lòng, Bích Ngô vẫn luôn xưng nàng là tiểu thư ở trước mặt người ngoài, nàng thật không ngờ ông cụ này biết thân phận mình.

Thiên Cơ Tử làm như đã nhìn ra nghi ngờ của nàng, nhưng cũng không giải thích liền, chỉ là không nặng không nhẹ tăng thêm một câu: “Ngày đầu tiên lão phu đã biết thân phận của công chúa rồi.”

Tiểu Thất chỉ cảm thấy buồn cười, xem ra sự che giấu của họ ở trước mặt ông cụ này chỉ là trò cười, vì vậy liền thần nhiên cười nói: “Tiền bối quả nhiên nhãn lực tốt.”

“Nhân lực à, thật cũng không tốt mấy, chỉ là lão phu cao tuổi rồi, cũng không dễ bị lừa.” Thiên Cơ Tử chậm rãi nói.

Tiểu Thất hơi nhú mày, mặc dù mạng của nàng là vị cụ ông trước mắt này cứu về, nhưng trong vòng mấy tháng qua, bọn họ ít gặp mặt. Hôm nay có thể xem là lần đầu bọn họ chính thức nói chuyện. Nhưng, nàng lại có thể cảm thấy ông ấy tựa hồ rất có ý kiến đối với nàng.

“Công chúa, lão phu vừa đúng cũng muốn đi ra ngoài, nếu công chúa không chê, hãy đi với lão phu một đoạn đường đi.” Thiên Cơ Tử nói xong liền đi về phía trước, mơ hồ mang theo chút ý ép buộc.

Tiểu Thất cảm thấy quái dị, nhưng cũng không tiện cự tuyệt, liền đi theo phía sau ông.

Ông ấy dẫn nàng tới một thảo nguyên lớn, cách đó không xa có mấy chục cái lều, gò đồng, người nhón nha nhón nháo đi quanh trong đó, thật bận rộn. Lúc này vừa qua hết năm, không khí vui vẻ còn chưa tản đi, các cô nương ăn mặc cực kỳ diễm lệ, mọi người mặc các loại áo dài cổ trài áo màu trắng sữa, lam nhạt, hồng tím, đỏ thắm, xanh nhạt, dây lưng bên hông thắt chặt, làn váy rũ xuống, hiện ra tư thái xinh đẹp của nữ tử. Trên đầu quấn khăn trùm đầu, bên phải thắt một cái nơ, tua khăn rũ xuống. Dưới chân mang ủng ngắn, càng lộ vẻ hiên ngang. Nữ tử đã lấy chồng thì mặc áo ngoài cộc tay, khăn trùm đầu bao quanh đỉnh

đầu một vòng, không có tua rũ xuống. Mà nam tử cũng mặc áo khoác, dây lưng bằng bông ở ngang eo, có vẻ xốc vác tiêu sái. Có bảy tám đứa bé truy đuổi đùa giỡn ở trên thảo nguyên lớn, tựa hồ đang chơi trò gì, mỗi người đều la hét muốn làm “Thương Ưng”.

Khi Tiểu Thất nghe được “Thương Ưng” thì hơi sững sốt một chút, nàng nhớ tới người kia đã từng dùng tư thế từ trên cao nhìn xuống nói cho nàng biết, hẳn là Thương Ưng ở thảo nguyên này. Khi đó, nàng đã tin tưởng không chút nghi ngờ, chỉ vì khí thế trên người của hắn tản mát ra giống như thần.

“Công chúa, không bằng công chúa làm quyết định cho bọn họ đi!” thanh âm Thiên Cơ Tử vang lên.

Lúc này Tiểu Thất mới phục hồi tinh thần lại, mới nhìn những đứa bé túm tụm bên cạnh. Thì ra trò chơi những đứa bé kia đang chơi là chọn lựa một người trong bọn họ làm “Thương Ưng”. Bọn nhỏ đều dùng ánh mắt mong đợi nhìn nàng, trông mắt sáng long lanh, khiến cho nàng khó xử. Nàng sờ sờ đầu của bọn họ, cười yếu ớt nói: “Thương Ưng cũng không phải dễ làm.” Nàng khẽ mím môi, suy tư chốc lát, liền nói ra, “Mỗi người đều muốn làm Thương Ưng, nhưng Thương Ưng chỉ có thể có một, như vậy các người nên lấy ra thực lực của các người để chứng minh mình có tư cách làm Thương Ưng, mà không phải đi hỏi người khác. Như vậy gọi là có tài thì thắng.”

Mấy đứa bé cái hiểu cái không, cúi đầu trầm tư. Chợt có một đứa bé hô: “A Mộc nhã, ta và người đánh một trận, nếu người thắng, ta sẽ không tranh với người.”

“Đúng, Mộc Lạp Hi, ta cũng muốn so với người một lần.”

“Được, so thì so!”

Đứa bé giống như hiểu ra, nói với Tiểu Thất: “Tỷ tỷ thật là thông minh, về sau chúng ta sẽ dùng phương pháp này quyết định ai làm Thương Ưng, cũng không cần mỗi lần đều cãi vả không thôi.” Nói xong, liền đẩy đẩy kêu la mà đi xa.

Tiểu Thất nhìn mấy đứa bé đi xa, bất đắc dĩ cười cười. Đơn thuần như đứa bé, tự nhiên không thể hiểu cái gì là thực lực chân chánh, nếu cha mẹ bọn họ biết mình cứ nhiên dạy họ dùng phương thức đánh nhau giải quyết vấn đề, không biết có trách nàng không.

“Có tài thì thắng!” Thiên Cơ Tử như có điều suy nghĩ nhìn nàng, “Nhưng nếu như bên trong những đứa bé này có một đứa người thân là của người? Công chúa cũng sẽ nói như vậy sao?”

Tiểu Thất hơi sững sờ, cười nói: “Cũng chỉ là trò chơi của một đứa bé thôi.”

“Nhưng nếu là thiên hạ thì sao?” Thiên Cơ Tử cũng không tính thả nàng, gương mặt vốn là hiền lành mặt lại hiện ra nghiêm túc khác thường, ép hỏi từng bước, “Hiện nay, quần hùng nổi lên bốn phía, thân là công chúa Kỳ quốc, người có phải có tài thì thắng hay không?”

“Chẳng lẽ tiền bối không nghĩ như thế sao? Người thắng làm vua, người thua làm giặc, vốn là có tài thì thắng.” Tiểu Thất lạnh nhạt nói, mang theo sự hồ hững không liên quan mình.

Thiên Cơ Tử lại sững sốt: “Không ngờ công chúa có tâm lòng này. Chẳng lẽ công chúa không hi vọng Kỳ quốc có thể nhất thống thiên hạ sao?”

Trong mắt Tiểu Thất lướt qua một tia giảo hoạt, chợt cười nói: “Ta chưa nói Kỳ quốc không có thực lực như vậy.”

Thiên Cơ Tử lại sững sốt một chút, tiếp theo lộ ra nụ cười đầu tiên trong hôm nay: “Nha đầu này, thật thú vị, không trách được. . . .” Ông nhìn nàng, “Chỉ là, qua ánh mắt của người, ta thấy người thật ra không quan tâm thiên hạ.”

Tiểu Thất nhìn phía xa, lạnh nhạt nói: “Đẹp như vậy, nếu phá hư, thật là đáng tiếc.”

“Như vậy công chúa có nguyện ý bảo vệ bọn họ không?” Thiên Cơ Tử tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng.

Tiểu Thất cười yếu ớt lắc đầu: “Ta —— thật ra thì rất ích kỷ, không muốn gánh chịu bất luận hạnh phúc của ai.”

14. Q.2 - Chương 14: Trở Về Lời Đồn Đã Nảy Sinh

Nam Linh Kỳ quốc.

Hoàng hôn, mặt trời di chuyển về phía tây. Ánh sáng chiếu vào đầu tường cao vút, tạo thành ấn ký nhàn nhạt trên tường, theo thời gian trôi qua càng ngày càng nhạt.

Một nam tử đang đứng ở trên tường thành cao vút, ánh sáng vàng óng ánh chiếu vào trên người của hắn, khiến cho bóng dáng vốn to lớn cao ngạo cường tráng của hắn thêm một phần nhu hòa.

“Chiến tranh rốt cuộc kết thúc.” Công Tôn Cảnh Thăng cảm khái nói, “Còn sớm hơn so với dự đoán của chúng ta.”

“Ừ!” Tiêu Dật nhẹ nhàng hừ một tiếng, qua một lúc lâu thanh âm của hắn mới vang lên lần nữa, “Cảnh Thăng, lần này hồi kinh, chưa chắc gió tanh mưa mát ít hơn nơi này.”

“Tướng quân ——” Công Tôn Cảnh Thăng muốn nói lại thôi, làm như nghĩ sâu xa, lại nói, “Chuyện của tướng quân và tam công chúa ——”

“Dật, chàng quả nhiên ở chỗ này!” Công Tôn Cảnh Thăng còn chưa nói xong, một âm thanh trong trẻo liền truyền tới.

Kiểm Gia mặc một bộ y phục nữ bằng những màu đỏ, hiện ngang mạnh mẽ đứng cách bọn họ không xa, cười yếu ớt nhìn bọn họ: “Cũng biết hai người trốn tới chỗ này rồi, tất cả mọi người chờ rót rượu cho hai người!”

Công Tôn Cảnh Thăng háng giọng cười to: “Công chúa, đã như vậy, thuộc hạ liền đi gặp bọn họ một chút.” Nói xong, hắn hơi cúi, liền thông minh rời đi.

Kiểm Gia đến gần Tiêu Dật, trêu nói: “Có phải Tướng quân không bỏ được nơi này hay không, cho nên bây giờ còn đi tới nơi này nhớ lại!”

Trông mắt trong suốt của Tiêu Dật nhìn nàng, cúi đầu cười: “Xem ra nàng thật vui vẻ.”

Kiểm Gia đến gần bên người hắn, tay khoác trên cánh tay mạnh mẽ của hắn, khẽ cười nói: “Chàng nói đúng rồi, ta là thật cao hứng.”

“Có phải bởi vì được đi về hay không?” Hắn nghiêng đầu, nhìn nàng, trong con ngươi tuấn tú mang theo một nụ cười.

Mái tóc dài của nàng nhẹ nhàng tựa vào trên vai của hắn, nói nhỏ: “Dật, ta rất nhớ nơi đó, trước kia không cảm thấy thích, cảm thấy nơi đó quá mức lạnh lùng vô tình. Hiện tại —— ta cũng rất muốn trở về, ta nhớ mẫu phi ta, phụ hoàng ta, còn có Tiểu Thất, rất nhớ rất nhớ. Ta biết rõ mẫu phi rất lo lắng, phụ hoàng có lẽ —— rất tức giận, mà Tiểu Thất, năm nay nàng sẽ cập kê rồi, người làm tỷ tỷ như ta không thể bỏ qua, nàng. . .”

Tiêu Dật đưa tay nhẹ nhàng ôm hông của nàng, trong không khí tĩnh lặng, chỉ có tiếng rì tai nhỏ của Kiểm Gia, lưu động trong không khí pha lẫn ngọt ngào. Ánh nắng chiều chiếu vào trên người hai người, khắc thành một bức tranh xinh đẹp.

Núi Bắc Thương.

“Công chúa!” Bích Ngô hô Tiểu Thất hơi mất hồn.

Tiểu Thất hướng nhân nhật cười một tiếng với Bích Ngô, nói: “Bích Ngô, thật hy vọng có thể ở nơi này mãi. Nơi đó ——”

“Nếu công chúa thích nơi này, lão phu sẽ luôn giữ lại căn phòng kia cho công chúa.” thanh âm Thiên Cơ Tử vang lên ở ngoài cửa.

“Vậy thì một lời đã định rồi!” Tiểu Thất nhẹ nhàng mở miệng.

Thiên Cơ Tử đến gần, đưa cho nàng một cái bình tinh xảo, nói: “Đây là thuốc viên ta đặc biệt nghiên cứu cho người, mặc dù không cách nào thanh trừ độc tố bên trong cơ thể người hoàn toàn, nhưng mà sẽ có trợ giúp với thể chất sợ lạnh của người.”

Tiểu Thất nói lời cảm tạ xong liền nhận lấy bình thuốc, không từ chối nhiều. Quan hệ giữa bọn họ từ lần nói chuyện đó ngược lại cải thiện không ít.

Lúc đi khỏi núi Bắc Thương, Tiểu Thất ở trên xe ngựa nhìn dãy núi và thảo nguyên từ từ mờ hồ co lại thành một điểm đen nho nhỏ, trong lòng chợt sinh ra không nở. Những hình ảnh lóe rồi mất kia, cuối cùng ở lại chỗ sâu đáy lòng, trở thành một loại ấn ký không bao giờ mất trong trí nhớ.

Kinh đô Kỳ quốc.

Trong Đệ Nhất Thiên Hạ lâu, tiếng người huyền ảo, khí thế ngất trời. Trong hành lang, tiểu nhị thét một tiếng, tiếng mọi người nói cười, không dứt bên tai. Sóng người bắt đầu khởi động, trong đám người thỉnh thoảng lại phát ra từng trận tiếng ủng hộ.

“Tiểu nhị, còn có nhã gian không?” Một thanh âm thanh lệ của nữ tử đột nhiên vang lên.

Sóng người có một trong nháy mắt bất động, tất cả mọi người không hẹn mà cùng chuyển đầu nhìn về nơi cửa. Chỉ thấy một nữ tử mặc y phục màu đỏ nhạt đứng ở nơi đó, số tuổi ước chừng trên dưới hai mươi, phía trên tóc dùng hai cây trâm màu xám tro nhặt cài lại, tóc mềm xỏa đến eo, dây lưng màu vàng nhạt bên hông buộc quanh hình thể quyến rũ của nữ tử. Một đôi mắt linh động nhìn tiểu nhị phía trước điều tra.

Tiểu nhị vội vàng nghênh đón, nói: “Ai! Khách quan, thật không khéo, hôm nay buôn bán bận rộn, nhã gian đều hết, người xem ——” tiểu nhị tỏ vẻ không còn cách nào, tựa hồ cảm thấy để cho nữ tử như vậy ngồi ở trong hành lang thật sự là sơ sót.

“Tiểu thư, nhã gian không có, chúng ta phải ở chỗ này ăn sao?” Nữ tử áo đỏ xoay người sang chỗ khác hỏi.

“Bích Ngô, không sao, ở trong đại sảnh cũng giống vậy.” Chỉ nghe một thanh âm nhẹ nhàng của nữ tử truyền đến. Lúc này người trong đại sảnh mới phát rõ sau lưng nữ tử áo đỏ còn có một nữ tử mặc áo lông chồn bạc, nữ tử kia có vóc người nhỏ nhắn, cả thân thể cơ hồ đều bọc trong áo lông chồn, cái mũ áo lông cơ hồ che khuất hết mặt cô, chỉ có một đôi mắt trong suốt lộ ở bên ngoài. Nhìn ra được, nữ tử tựa hồ rất sợ lạnh. Mà áo lông chồn bạc hiếm thấy của phượng nam lại tỏ rõ thân phận của nữ tử không giàu cũng quý.

Mà giờ khắc này, nữ tử kia lại tùy ý ngồi xuống, thuận tay phất cái mũ trên đầu xuống, một mái tóc đen nhánh như tơ rủ xuống trong nháy mắt. Lúc này người trong đại sảnh mới thấy rõ tướng mạo của nữ tử, da trắng nõn, lông mày thanh tú, mặc dù nàng không mềm mại đáng yêu như nữ tử áo đỏ, lại tự có một loại lạnh lạnh xinh đẹp tuyệt trần, trên người mơ hồ có một loại khí tôn quý tuyệt vời, làm cho người ta không dám nhìn thẳng. Mà nữ tử áo đỏ cũng ngồi ở bên người nữ tử áo trắng ngay sau đó, nói với tiểu nhị: “Tiểu nhị, người mang hết các món ngon trong tiệm người ra đây, phải nhanh!”

“Được rồi!” Tiểu nhị tuy sững sờ chốc lát, nhưng lập tức liền phản ứng lại, thét to lên với bên trong, “Các món ngon số 23!”

Trong hành lang lại âm ỉ lần nữa, thanh âm phong phú vang lên tiếp.

Mặc dù cũng không thiếu ánh mắt hữu ý vô ý nhìn về họ, Tiểu Thất và Bích Ngô vẫn ăn thức ăn như không có việc gì, bộ dạng như không liên quan đến mình.

Gần bàn họ chính là hai tục nam tử trung niên tăng, một người trong đó tùy ý khoác một chân lên trên ghế dài, còn một người coi như lịch sự, thanh âm lại rất lớn. Bọn họ giống như đang bàn luận chiến sự Nam Lĩnh.

“Chiến sự Nam Lĩnh kết thúc à?” Một cụ ông giống như vô tình tới gần, đưa tay bưng lên ly rượu trên bàn uống một hơi cạn sạch, rồi sau đó lại vẫn chưa thỏa mãn chép chép miệng.

“Hả? Chuyện lớn như vậy người cư nhiên không biết.” Người khoác chân lên trên ghế ngồi xem thường nhìn cụ ông, “Ngay từ ba ngày trước, Tiêu tướng quân đã chiến thắng trở về rồi. A! Không đúng, hiện tại nên xưng Định Nam vương rồi, đó là hoàng thượng tự phong hôm khải hoàn hồi triều, trận đồn ngày đó thật là ——” nam nhân kia dừng lại chốc lát, tựa hồ vắt hết óc chọn từ thích hợp để diễn tả.

“Cái đó cũng không coi là cái gì!” Nam tử lịch sự nhú mày, nhưng mà vẻ mặt lại quái dị, “Các người có biết đồng thời trở về cùng Định Nam Vương còn có ai không?”

“Người nào?” Hai người còn lại tới gần, người ở mấy bàn gần đó tựa hồ cũng hứng thú nghe, có mấy người rõ ràng dựng lỗ tai lên lắng nghe động tĩnh.

Nam tử lịch sự thần bí cười một tiếng, trên mặt đều là vẻ mập mờ: “Không biết à? Là Tam công chúa!”

Vừa dứt lời, mấy người phía dưới đều cười lên, có người nhỏ giọng nghị luận, cũng có người lớn tiếng ồn ào.

Sau khi Tiểu Thất nghe ngược lại cả kinh, xem ra Tam tỷ nàng đã trở lại. May là mình sắp đến hoàng cung rồi, bằng không muốn lừa gạt tiếp cũng khó khăn.

“Không có chuyện như vậy, ngày đó hoàng thượng đã chỉ hôn rồi.” Trong đám người đột nhiên có một thanh âm vang lên. Mặt người nọ lộ vẻ kiêu ngạo mà nói, “Biểu đệ con trai của thúc thúc bà con xa của ta đi theo Định Nam Vương đánh giặc, lúc ấy hắn ở nơi đó, nghe được rõ ràng, thánh chỉ kia trừ phong vương ra, liền chỉ hôn tại chỗ. Định Nam Vương phi là ——” hắn cố ý kéo dài thanh âm, hài lòng thấy mọi người nhìn hắn, mới nói tiếp, “Là Thất công chúa.”

“Xoảng” một cái ly rơi xuống mặt đất vang lên thanh âm thanh thúy, đột ngột vang dội. Toàn trường đều yên lặng lại, mọi ánh mắt đều nhìn chòng chọc tới, lại thấy mặt mày nữ tử áo đỏ vừa rồi trắng bệch, đang không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào nữ tử áo trắng trước mặt, đôi môi khẽ lay động: “Công. . .”

Mà nữ tử áo trắng giống như cũng sững sờ chốc lát, mới nghe được thanh âm của nàng vang lên: “Bích Ngô, chúng ta lập tức trở về!”

“Dạ!” Bích Ngô vội vàng đứng dậy, lại không cẩn thận lão đảo một cái, mới vội vàng đuổi theo.

Họ đi ra khỏi một khoảng, loáng thoáng còn có thể nghe được tiếng người: “Định Nam Vương kiến công lập nghiệp, hôm nay hoàng thượng tứ hôn, chắc chắc ——”

“Công chúa, vì sao ——?” Bích Ngô nhìn Tiểu Thất, mặt càng trắng hơn, lo lắng nói.

“Bích Ngô, chúng ta về cung trước rồi nói, dù sao lời đồn phổ thường không thể cả tin.” mặc dù trong bụng Tiểu Thất cũng là hốt hoảng, nhưng cảm thấy chuyện như vậy thế nào cũng không thể cả tin. Nhưng, nếu là thật, nàng làm sao đối mặt Tam tỷ của nàng!

Ở giữa trời chiều, một chiếc xe ngựa cấp tốc chạy về phía cửa cung, thấy thị vệ ở cửa cũng không có ý chậm lại. Thị vệ giữ cửa đang định đi lên chặn lại, đột nhiên chứng kiến thấy một nữ nhân trên xe ngựa cầm lệnh bài sắt màu đen thì nhanh chóng quỳ xuống. Theo xe ngựa càng không ngừng chạy về phía trước, thị vệ cũng thẳng tắp quỳ đầy đất. Chỗ xe ngựa đi qua, nâng lên bụi bặm đầy đất, văng vào trên người thị vệ lù lù bất động.

15. Q.2 - Chương 15: Thế Gian Khó Có Cách Vẹn Toàn

“Để bản công chúa đi vào!” Dưới ánh nến nhàn nhạt, Kiêm Gia mặc y phục xanh đứng ở cửa Tử Nhiễm cung, trên gương mặt xinh đẹp hiện ra vẻ tức giận.

“Công chúa bớt giận! Hoàng thượng có chỉ, bất luận kẻ nào không có chỉ ý thì không được quấy nhiễu Thất công chúa tĩnh dưỡng.” Ba bốn nô tài quỳ gối cửa chặn Kiêm Gia lại.

“Ta là công chúa Kỳ quốc, chẳng lẽ ta muốn thăm Thất muội của mình còn phải có chỉ ý sao?” Kiêm Gia ở trên chiến trường vài năm giờ phút này hơi tức giận cũng có một loại khí thế khiếp người.

Nô tài quỳ đầy đất, trên mặt mọi người toát ra mồ hôi lạnh, lại vẫn không chịu di động chút nào, chỉ càng không ngừng cầu xin tha thứ: “Công chúa bớt giận! Công chúa bớt giận!”

Kiểm Gia đứng ở đó, ngơ ngác nhìn đèn dầu sáng rõ trong Tử Nhiễm cung. Ba ngày rồi, kể từ đạo thánh chỉ kia hạ xuống, nàng đã tới nơi này ba lần rồi, nhưng vẫn không được vào. Nàng đi tìm phụ hoàng của nàng lại bị khiển trách một trận, cho tới bây giờ phụ hoàng đều hiểu rõ nàng nhất, nàng muốn cái gì từ trước đến giờ phụ hoàng đều làm cho nàng, cho dù nàng len lén chạy đi Nam Lĩnh, cũng chỉ nói công tội bù trừ liền sơ lược qua. Nhưng lần này, phụ hoàng nàng lại hung hăng khiển trách nàng, nói quân vô hí ngôn, còn nói nàng là một nữ nhân mà không biết thẹn. Đây là lần đầu tiên nàng phụ hoàng rống nàng. Nhưng nàng không cam lòng, đó là hạnh phúc nàng tin chắc từ trước đến giờ, vì sao trong một đêm liền thành công đã trảng rồi? Nàng đi tìm mẫu phi của nàng, mẫu phi lại luôn luôn trầm mặc, cũng không nói gì với nàng. Nàng tìm đến Tiểu Thất, nhưng Tiểu Thất lại tránh không gặp. Nàng đột nhiên cảm thấy mờ mịt, đây là thế nào? Tại sao? Tại sao? Khi nàng cho là sẽ được hạnh phúc, người thân cận nhất bên người nàng lại cho nàng một kích nặng nề. Khi nàng ở Nam Lĩnh vô cùng gấp gáp muốn chia sẻ hạnh phúc của mình với bọn họ, nàng muốn nói cho bọn họ biết nàng rốt cuộc tìm được phò mã của mình, tìm được kết cục của mình. Nhưng, một khắc kia bọn họ lại dùng phương thức tàn khốc nhất nói cho nàng biết, tất cả chỉ là chính nàng mơ mộng.

Hoàng hôn càng ngày càng đậm, trong bóng tối có một chiếc xe ngựa lặng lẽ chạy vào Tử Nhiễm cung.

“Không!” Kiểm Gia lắc đầu, dứt khoát kiên định nói, “Hôm nay bản công chủ nhất định phải đi vào.” Nàng bước về trước một bước nữa.

“Công chúa!” Một thanh âm lạnh lạnh vang lên.

Kiểm Gia bước ra bước cuối cùng vẫn dừng lại, đứng bất động tại nơi đó, qua một hồi lâu mới chậm rãi quay đầu lại: “Vạn công công.” Khi thấy tới người tới, nàng đột nhiên cảm thấy uất ức, thanh âm đã hơi khàn khàn. Vạn Đức Trung là thái giám cận thân bên cạnh phụ hoàng nàng, từ nhỏ trông nàng tới lớn. Kiểm Gia tất nhiên có một phần thân thiết đặc biệt đối với hắn.

“Công chúa mau trở về cùng lão nô đi! Chớ chọc hoàng thượng tức giận nữa.” Vạn Đức Trung đi tới, nhẹ nhàng nói.

“Không! Ta không muốn! Tại sao phải như vậy! Vạn công công người nói cho ta biết, phụ hoàng hắn —— hắn tại sao ——” thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào, đầu tựa trên vai Vạn Đức Trung, bả vai khẽ lay động. Nàng không hiểu khi đó nàng ngày nhớ đêm mong muốn về cung là vì cái gì, nếu như sớm biết là kết quả như vậy, nàng tình nguyện sống ở Nam Lĩnh cả đời.

“Tam công chúa của ta, hoàng thượng làm như vậy tự có lý do của ngài.” Vạn Đức Trung thương tiếc vỗ lưng của nàng, nhẹ nhàng thở dài một cái, “Tam công chúa phải thông cảm phụ hoàng của người. Chớ khiến ngài loạn thêm.”

“Ta ——”

“Tam tỷ!” Thanh âm quen thuộc đột nhiên vang lên.

Kiểm Gia đột nhiên ngẩng đầu lên, thấy Tiểu Thất đứng ở cửa Tử Nhiễm cung, dưới ánh sáng ảm đạm, Tiểu Thất mặc y phục trắng, lụa mỏng bao phủ, mặc dù vóc người nhỏ nhắn nhưng tư thái quyền rũ hấp dẫn cũng đã mơ hồ hiển hiện ra, ở dưới ánh trăng mờ lung có một loại sức quyến rũ đoạt hồn người.

“Tiểu Thất! Muội ——” nàng nhìn Tiểu Thất, đột nhiên dừng lại.

Nàng thật racó rất nhiều lời muốn nói với Tiểu Thất.

Nàng muốn nói, Tiểu Thất, muội biết không? Ta yêu một người tên là Tiêu Dật.

Nàng muốn nói, Tiểu Thất, kiếp này ta chỉ muốn gả cho hắn.

Nàng muốn nói, cho nên, Tiểu Thất, muội đừng gả cho hắn.

Nhưng, lúc này, ánh mắt của nàng lại từ từ chuyển lạnh, nàng nghĩ đến ba ngày nay Tiểu Thất trốn tránh không gặp, phụ hoàng tức giận, mẫu phi trầm mặc, tất cả giống như đã nhất định, chỉ có mình vẫn còn hèn mọn, cố chấp cho là còn có thể thay đổi.

“Tại sao? Tiểu Thất, tại sao các người có thể không để ý cảm thụ của ta như vậy!” Nàng chợt kêu lên một câu với Tiểu Thất, xoay người lao đảo chạy xa.

“Tam tỷ! Khụ khụ ——” Tiểu Thất mau chóng đuổi mấy bước, hơi thở lập tức không điều chỉnh xong, tay che miệng cúi đầu ho khan.

“Công chúa!” Bích Ngô vội vàng cầm đèn lồng đuổi theo ra. Ánh nến đèn đưa sáng ngời, soi sáng ra sắc mặt trắng bệch tràn đầy mỗi mặt của Tiểu Thất. Bích Ngô hốt hoảng khoác áo lông chồn bạc lên trên người của nàng, “Sao công chúa lại chạy ra, cẩn thận hàn độc ——”

“Bích Ngô, ta —— khụ —— ta không sao! Người giúp ta —— đi xem Tam tỷ.” một tay Tiểu Thất nắm chặt áo lông trên người, một tay vẫn che miệng, dứt quãng nói.

“Nhưng công chúa ——” Bích Ngô lo âu nhìn Tiểu Thất, chỉ vì giờ phút này nàng thật sự không muốn rời đi.

“Thất công chúa không cần phải lo lắng, an nguy của Tam công chúa hãy giao cho lão nô đi.” Vạn Đức Trung kính cẩn nói với Tiểu Thất.

Tiểu Thất quay đầu, lúc này mới thấy rõ bên người nàng có một lão thái giám cao tuổi, ánh mắt của ông trầm ổn kín kẽ, hơi sáng loáng, nhìn ra được là người rất am hiểu đạo sống trong cung. Tiểu Thất liếc mắt nhìn Bích Ngô, Bích Ngô lập tức hiểu ý, nhẹ nhàng cúi người nói: “Vậy làm phiền Vạn công công.”

Tiểu Thất mới biết thì ra ông chính là Vạn Đức Trung. Tiểu Thất ở trong cung thỉnh thoảng cũng nghe cung nữ thái giám đề cập tới ông, biết ông là tâm phúc bên cạnh phụ hoàng nàng, sống ở bên cạnh hoàng đế mấy chục năm, cho tới bây giờ đều không kiêu ngạo không nóng nảy, làm người cũng chu đáo, là người có tố chất già nhất trong cung, dù quan viên tam phẩm nhìn thấy ông cũng phải rất cung kính xưng ông một tiếng “Vạn công công”.

“Vạn công công” Tiểu Thất lại gọi ông, “Chuyện tìm Tam tỷ hãy để cho Bích Ngô đi làm là được. Hôm nay ta muốn gặp phụ hoàng ta.”

“Công chúa!” Bích Ngô không để ý tới lễ phép, gấp giọng hô, “Sức khỏe của công chúa lúc này làm sao có thể gặp hoàng thượng?”

“Hôm nay công chúa hãy nghỉ ngơi thật tốt đi. Lão nô nhất định giúp công chúa chuyển lời. Ngày mai hoàng thượng sẽ triệu kiến công chúa, cũng không gấp ở nhất thời.” Vạn Đức Trung bình tĩnh nói, trong giọng nói có sáng tỏ.

Tiểu Thất lại nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, ý thức được hôm nay xác thực không ổn, vì vậy liền nhẹ gật đầu nói: “Như thế làm phiền Vạn công công.”

“Lão nô không dám nhận. Vậy lão nô đi tìm Tam công chúa ngay.” Vạn Đức Trung khẽ khom người liền đi về hướng Kiềm Gia chạy đi.

Tiểu Thất vẫn đứng ở nơi đó, trong nháy mắt sững sờ. Khi nàng thấy tam tỷ xuất hiện ở Tử Nhiễm cung, nàng liền biết chỉ hôn là thật.

“Công chúa? Trời lạnh, trở về đi thôi.” Bích Ngô nhẹ giọng nói.

“Tại sao lại như vậy chứ?” Tiểu Thất cơ hồ nỉ non, thanh âm tỏ ra vô lực.

“Công chúa.” thanh âm Vạn Đức Trung vang lên trong thư phòng rộng rãi, “Công chúa, hoàng thượng đang nghị sự ở phòng nghị sự, xin công chúa chờ chốc lát.”

Tiểu Thất khẽ gật đầu, dạo bước đi tới gần giá sách, dùng ngón tay chạm rãi lướt qua sách. Mùi thơm ngát từ những cuốn sách kia thấm vào trong mũi nàng, có tác dụng dẹp yên lòng người.

“Ken két”, thanh âm cửa bị đẩy ra kinh động Tiểu Thất đang xem sách, ánh sáng mãnh liệt tuyền chiếu vào, khiến tiểu Thất hơi hốt hoảng.

“Tiểu Thất!” Bóng đen dưới ánh mặt trời hô nàng.

Ánh sáng mãnh liệt, Tiểu Thất không thấy rõ mặt của người tới, nhưng có thể cảm giác được bóng người kia đang nhìn nàng. Nhưng, nàng biết đó là thanh âm nàng quen thuộc.

Người tới rút cuộc chậm rãi đi vào. “Rầm” một tiếng, cửa bị nặng nề đóng lại. Bên trong thư phòng lập tức tối xuống.

Tiểu Thất biết, đây không phải là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt. Nàng chỉ đứng ở nơi đó không di động chút nào, sắc mặt bình tĩnh nhìn người mặc áo vàng sáng ngời càng đi càng gần. Rút cuộc hắn dừng ở ngoài ba thước: “Nha đầu, không biết ta?”

Hắn tự xưng là “Ta”, mà không phải tiếng gọi cao cao tại thượng. Đáp án nàng đã sớm nghĩ kỹ bị cấm lại trong cổ họng, không cách nào khắc ra miệng. Nàng nên xưng hắn một tiếng phụ hoàng, nếu hắn nói “Trẫm”. Nhưng hắn lại kêu nàng “Nha đầu”, hắn tự xưng “Ta”, Tiểu Thất chợt không biết nên gọi hắn là gì, lão đầu? Sư phụ? Phụ hoàng?

“Tiểu Thất! Ta sớm biết không thể gạt được con! Xem dáng vẻ trấn định của con, xem ra con đã sớm biết thân phận của ta?” Hắn chậm rãi mở miệng, thoáng hóa giải lúng túng giữa hai người.

“Ừ!” Tiểu Thất đảo tròn mắt, cúi đầu, nhẹ nhàng ừ một tiếng.

“Biết lúc nào?” Hắn tựa hồ rất hứng thú, hỏi.

“Ta —— lần đầu tiên còn có điều hoài nghi. Trong thâm cung người có thể ra vào như thế cũng không nhiều, huống chi ngài còn thần nhiên như thế.”

“A! Nói như vậy —— mấy lời của con lúc đó, là cố ý nói cho ta nghe rồi!” Hắn như có điều suy nghĩ nói.

Tròng mắt Tiểu Thất khẽ lay động, rút cuộc lên tiếng nói: “Phụ hoàng.”

Khóe miệng của hắn cong lên, trong tươi cười lại có khổ sở: “Ta biết rõ tiếng phụ hoàng này của con cũng có mục đích.”

“Phụ hoàng!” Tiểu Thất rút cuộc ngẩng đầu lên nhìn thẳng hắn, trong con ngươi trong suốt có vài phần nghi hoặc, “Con không hiểu rõ tại sao ——”

“Tiểu Thất, con thông tuệ như thế sao có thể không hiểu?” Hắn ngắt lời nàng, hai mắt cơ trí nhìn nàng, “Hôm nay cho dù không phải con, cũng sẽ không là Kiêm Gia. Cho dù bất luận kẻ nào cũng có thể giả cho Tiêu Dật, chỉ có Kiêm Gia không thể.”

“Nhưng —— bất luận kẻ nào cũng có thể, tại sao là con?” trong mắt Tiểu Thất có sự đau đớn chợt lóe rồi mất, “Cái gọi là hoàng quyền thật sự quan trọng như thế sao?”

“Tiểu Thất —— khụ khụ ——” hắn đột nhiên che ngực mãnh liệt ho khan, có chất lỏng đỏ tươi từ khóe miệng của hắn chảy ra, nhìn thấy mà ghê.

“Phụ hoàng!” Nàng rút cuộc hoảng hốt, đến gần bên cạnh hắn đỡ hắn, lo lắng nói, “Tại sao có thể như vậy? Thái y đâu? Con đi gọi thái y.”

“Không cần!” Hắn kéo lại thân thể gấp muốn đi xa của nàng, “Thất nha đầu, con nên biết, mười năm trước ta đã sớm trúng độc, độc này kéo mấy năm, nếu không phải có nội lực, thân thể này đã sớm như đèn cạn dầu rồi. Khụ khụ —— Tiểu Thất, ta không còn bao nhiêu thời gian, nhưng, ta là Hoàng đế Kỳ quốc, trẫm —— không thể để cho Kỳ quốc hủy ở trong tay trẫm.” Thanh âm của hắn bởi vì ho khan mà có vẻ dồn dập và vô lực. Nhưng cặp tay níu nàng lại, lại chặt đến khiến Tiểu Thất thấy hơi đau đau!

Nội lực? Tay Tiểu Thất đỡ hoàng đế dừng lại, không cự tuyệt được nữa: “Phụ hoàng —— con ——”

“Tiểu Thất” Kỳ hoàng điều chỉnh hơi thở rối loạn của mình, chậm rãi nói ra, “Khi đó, mỗi đêm ta trừu tượng võ công cho con, cũng thường phân tích thế cục thiên hạ này với con, xu thế hiện nay, nước lớn nước nhỏ ở riêng các nơi, quân hùng tranh bá thiên hạ, ngoại trừ nước ta ra, Hoàng Vũ, Bắc Liêu, còn có Tây Trữ, Đại Yên trong mấy năm qua cũng đều nhanh chóng lớn mạnh, xu thế tam quốc đã từ từ tan rã, hiện ra loạn thế. Nhưng Kỳ quốc bây giờ loạn trong giặc ngoài, thế lực ngoại thần ngày càng lớn mạnh, trong hoàng tộc cũng không có tướng tài, Kỳ quốc như vậy ——” Kỳ hoàng vô lực thở dài, “Trẫm không muốn nhìn thấy một Kỳ quốc dân chúng lâm than.”

Tiểu Thất đột nhiên cảm thấy giống như có thứ gì đè ở ngực nàng, trong nháy mắt không thở nổi. Nàng nên trả lời như thế nào? Nàng nhìn phụ hoàng nàng, nàng biết người này ở hoàng cung này vẫn dùng phương thức của hắn bảo vệ nàng. Nàng đã từng có thể xem như việc không liên quan đến mình nói thiên hạ vốn là người tài thì được. Nhưng giờ phút này nàng thật có thể nhẹ nhàng nói Kỳ quốc loạn nữa cũng không liên quan với nàng sao?

Khi Tiểu Thất đi ra thư phòng đã là hoàng hôn rồi, mưa bụi trên bầu trời rơi xuống, bay ở trên mặt rừng cả mình.

“Công chúa” nàng nghe được thanh âm Bích Ngô, ngẩng đầu mới nhìn thấy Bích Ngô cầm một cây dù đứng ở cách đó không xa, trong tay còn cầm áo lông chồn bạc.

Bích Ngô đứng ở nơi đó đã rất lâu rồi, thấy Tiểu Thất đi tới từng bước từng bước, thủy chung chưa từng ngẩng đầu, chỉ là mờ mịt đi về phía trước. Nàng chưa từng thấy Tiểu Thất như vậy. Bích Ngô luôn cho rằng công chúa của nàng mặc dù còn bé, nhìn như cái gì cũng không biết, thật ra thì cái gì cũng hiểu, chỉ là công chúa cho tới bây giờ đều là đáng vẻ bình tĩnh, đối với bất cứ chuyện gì cũng không quá quan tâm để ý, chưa từng có đáng vẻ khổ sở như hôm nay.

Bích Ngô đi lên phía trước, tỉ mỉ phủ thêm áo lông cho nàng, nhẹ nhàng kêu nàng, “Công chúa.”

“Bích Ngô” tiêu cự ánh mắt nàng rớt cuộc dừng ở trên người của Bích Ngô, “Ta nên làm cái gì.”

Khi họ sắp đi tới Tử Nhiễm cung, Tiểu Thất lại dừng bước, xoay người nhìn một hàng cung điện đứng cách đó không xa, trầm mặc một hồi lâu mới rớt cuộc lạnh nhạt nói: “Bích Ngô ——, chúng ta đi thăm Dục phi nương nương thôi.”

“Công chúa ——” Bích Ngô theo trực giác muốn ngăn cản, nhưng Tiểu Thất cũng đã đi về phía trước. Nàng chỉ có thể bước nhanh đuổi theo.

Lúc các nàng đi tới Dục Lê cung, thái giám cung nữ đứng đầy đất ngoài cửa, trên mặt mọi người đều là vẻ khẩn trương. Cho đến khi Tiểu Thất đến gần, mới có thái giám vội vàng quỳ xuống thỉnh an. Tiểu Thất khoát tay, tiếp tục đi về phía trước.

“Thất công chúa ——” Xuân Y muốn nói lại thôi nhìn nàng, “Hoàng thượng ở bên trong.”

Tiểu Thất hơi ngừng lại, nhưng vẫn tiếp tục bước đi.

“Cạch ——” là thanh âm vật gì vỡ vụn, tiếp chính là tiếng giận dữ hơi xa lạ: “Dục phi, người lớn mật!”

“Hoàng thượng, nô tì chỉ đang tranh thủ hạnh phúc nữ nhi mình muốn giùm nàng. Hoàng thượng cũng là phụ hoàng của nàng!” Là thanh âm hơi kích động pha một loại chất vấn không tiếng động của Dục phi.

“Dục phi, người phải rõ ràng trẫm là Hoàng đế Kỳ quốc trước tiên, sau đó mới là phu và phụ!” Trong thanh âm giận dữ có sự bất đắc dĩ không dễ phát giác.

Sau đó tất cả thanh âm đều không nghe được, bốn phía lập tức an tĩnh lại. Mấy thái giám tỳ nữ đều không dám thở mạnh, sắc mặt trắng bệch bất an nhìn cửa chính đang đóng.

Bước chân bước ra của Tiểu Thất rớt cuộc thu trở lại, không tiếng động xoay người sang chỗ khác, lại thấy Kiêm Gia đứng ở cách đó không xa, đang lẳng lặng nhìn nàng.

Sắc mặt của Kiêm Gia cũng không phải dễ nhìn, chắc là cũng đã nghe được đối thoại vừa rồi. Mấy ngày trôi qua, cảm của nàng rõ ràng gây đi. Một đôi mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vào nàng, dường như muốn nhìn thấu nàng. Thanh âm của nàng ở trường hợp tĩnh lặng như vậy có vẻ đột ngột vang dội: “Người đi tìm phụ hoàng rồi hả?”

Tiểu Thất gật một cái, há mồm còn muốn giải thích cái gì, nhưng đôi môi hé mở thủy chung không cách nào nói ra một chữ. Qua thật lâu, nàng mới lên tiếng: “Tam tỷ.” Nàng cuối cùng vẫn còn chuyển mắt, thanh âm gọi Kiêm Gia yếu ớt đến cơ hồ không người nào nghe.

Kiêm Gia lui về phía sau từng bước từng bước, giống như khó có thể tin nhìn nàng: “Tiểu Thất, thì ra việc chỉ hôn này thật sự là người muốn! Ta thật sự ngu! Ta còn tưởng rằng ——” còn chưa nói hết lời bóng người đã đi xa trong không khí đè nén, tiêu tán không thấy.

“Tam tỷ!” Tiểu Thất nhìn bóng lưng Kiêm Gia đi xa, lẩm bẩm hô, bước chân muốn đuổi theo lại đành dừng lại. Nếu giữa các nàng chỉ còn dư lại trăm mặc, nàng cần gì phải đuổi theo. Nàng nên giải thích với nàng ấy như thế nào, cần bản không thể nào giải thích.

Họ đều thấy được bắt đầu sáng lạng, liền cho rằng lấy được cam kết cả đời, đợi đến phải vừng vàng nắm lấy thì mới biết mầm móng vận mạng đã sớm lạng lẽ chôn xuống, nẩy mầm mọc rễ ở chỗ họ không nhìn thấy, rắc rối khó gỡ, đã sớm không rõ sai lầm lúc đầu rốt cuộc là bắt đầu khi nào.

16. Q.2 - Chương 16: Hồng Trần Phù Sinh Tình Về Ai

“Công chúa! Công chúa!” Bích Ngô đứng ở bên giường cúi đầu hô Tiểu Thất vô cùng không yên ổn trong giấc mộng.

Tiểu Thất bất an nỉ non một tiếng, tay nắm chặt lộ ra bên ngoài. Bích Ngô nhẹ nhàng vén tấm rèm thật dày lên, lúc chạm được tay của nàng lại đột nhiên cả kinh. Nàng vội vàng vạch ra sợi tóc trên gương mặt Tiểu Thất, thấy gương mặt vốn thanh tú lại hơi ửng đỏ khác thường.

“Công chúa! Công chúa!” Bích Ngô lại gọi thêm vài tiếng.

Tiểu Thất mới mê mê hồ hồ đáp một tiếng, ánh mắt mê ly nhìn nàng một cái, lại vô lực nhắm lại.

Đang ngủ mê man, đầu tiên nàng cảm thấy thứ lạnh lạnh dính vào trên trán, một lát sau, trong hoảng hốt thấy có đầu người không ngừng đung đưa, còn nghe được giọng nói xa lạ của ai đó. Tiểu Thất liền biết mình lại bị bệnh. Chỉ mới mắc một lát mưa thôi, không ngờ lại lập tức phát sốt, hôm nay thân thể của nàng đã không chịu nổi một kích như thế sao? Còn có thể áp chế hàn độc trong cơ thể bao lâu? Minh yếu ớt như thế mà còn có thể cam kết cái gì sao?

“Phía bắc Bắc Liêu, phía nam Hoàng Vũ, ở ngoài Kỳ quốc, một vùng ngăn cách, sương mù bao phủ.” Là thanh âm non nớt của một đứa bé, đơn thuần lại hiểu kỳ, “Mẫu phi, đây là ý gì?”

“Đây là —— nói một địa phương.” Là thanh âm quen thuộc của một nữ tử.

Tiểu Thất lại trở lại trong giấc mộng lần nữa, tất cả đều thật quen thuộc, lúc này đang ở trong Tử Nhiễm cung. Nàng loáng thoáng biết đó là Tiểu Thất chân chính lúc nhỏ và mẫu phi nàng.

“Là ở đâu?” Cô gái nhỏ ngược đầu nhìn nữ tử, trong mắt có sự hồn nhiên của đứa bé.

“Là một địa phương rất đẹp. Tiểu Thất muốn đến sao?” Nữ tử ngồi xổm xuống ôm đứa bé ở trên đầu gối.

“Rất đẹp rất đẹp sao?” trong mắt đứa bé có sự khát vọng.

“Đúng, rất đẹp rất đẹp!” Nữ tử cười nhìn đứa bé trong ngực. Nhưng Tiểu Thất trong mộng lại rõ ràng thấy được trong mắt nữ tử thoáng qua ưu thương.

Nhưng đứa bé còn nhỏ lại không phát hiện được gì. Đứa bé nắm vạt áo nữ tử hưng phấn nói: “Mẫu phi, con muốn đến đó.”

“Nếu con muốn đến, về sau sẽ không gặp được tam tỷ của con nữa!” Nữ tử đùa với đứa bé trong lòng.

Đứa bé cúi đầu trong chốc lát, tựa hồ cảm thấy đây là một vấn đề cực khó khăn, “Vậy —— phụ hoàng đâu? Tiểu Thất còn có thể gặp phụ hoàng không?” Tròng mắt sáng lóng lánh của đứa bé nhìn nữ tử.

Nữ tử sững sốt một lát, ngẩng đầu lên, kéo con, nhẹ nhàng nói: “Không thể, về sau con không thể gặp phụ hoàng của con nữa.”

Sau đó thanh âm có chút nghi ngờ của đứa bé vang lên: “Tại sao phụ hoàng không thể ở cùng chúng ta?”

“Bởi vì phụ hoàng con có rất nhiều chuyện phải làm. Hơn nữa hẳn phải làm một mình.”

Tiểu Thất rõ ràng nhìn thấy khóe mắt nữ tử đã hơi ướt át, tan ra, dần dần thành một tầng khói mù thật mỏng.

Lúc Tiểu Thất tỉnh lại, vẫn là vào buổi tối. Ánh nến mờ ảo lẳng lặng thiêu đốt trong phòng.

Nàng trừng mắt nhìn, cảm giác đầu tiên là mình vẫn còn nằm mơ. Vì vậy, nàng nhắm mắt lại sau đó chậm rãi mở ra, nàng nhớ mình ở Tử Nhiễm cung, nhưng bây giờ tất cả bên cạnh đều xa lạ, đỉnh đầu có tấm rèm rất tươi, trong phòng có mùi hương nhẹ nhàng, nhưng không phải mùi thơm ngát nàng quen thuộc. Nàng quay đầu, lại bị sợ hết hồn, một bóng dáng quen thuộc đang đứng ở ngoài cửa sổ, đưa lưng về phía nàng.

Nàng cứ như vậy nhìn mặt bên của hắn, cũng không lên tiếng. Nàng biết dáng dấp hắn thật ra rất đẹp mắt, ngũ quan sâu sắc tuấn lãng, đôi mắt sáng như ngôi sao, đôi môi mỏng, thời điểm cười lên, hơi có phần tà khí.

Hắn chỉ đứng ở nơi đó, bóng tối bao phủ, lại vẫn có thể mãnh liệt cảm nhận được sự kiêu ngạo tự nhiên phát ra trên người hắn. Nam nhân này, nàng luôn cho rằng thân phận của hắn không đơn giản, cho nên luôn lẩn tránh hắn. Nhưng, có đôi khi, người càng tránh né càng có thể nhận ra hắn đầu tiên.

Giống như là tâm ý tương thông, hắn chợt nghiêng đầu, đôi mắt thâm thúy thẳng tắp nhìn về phía nàng. Trong nháy mắt nàng kinh ngạc, quên mất phải thu lại tầm mắt. Hắn cũng không nói chuyện, đi về phía nàng từng bước từng bước, ngồi ở đầu giường, mới dùng ngón tay xoa lông mày nàng, nhẹ nhàng nói: “Lại gầy rồi!” một câu nói vô cùng bình thường, cũng bị hắn nói cực kỳ tự nhiên, giống như giữa bọn họ vốn rất thân mật.

Tiểu Thất cảm thấy giống như có người nhẹ nhàng khuấy lên tiếng lòng của nàng, một góc nơi đó đã mềm mại, lay động làm cho tâm hồn con người hoảng hốt, có giọt nước mắt chợt tuôn ra khóe mắt, rơi vào trên áo gối, tan ra, ẩm ướt một mảnh.

Hắn cúi người xuống, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, dáng vẻ thận trọng giống như là ôm búp bê ngọc hắn trân quý nhất. Đầu của hắn chôn ở trong cổ của nàng, giọng buồn buồn: “Tiểu Thất, ta nhớ nàng! Sao ta lại nhớ nàng như vậy!” Thanh âm giống như là đứa bé không cam lòng nhận sai rồi lại không thể không nói xin lỗi, tràn đầy quật cường và tùy hứng.

Tiểu Thất không có nói gì tiếp, mặc cho hắn ôm, không hề giãy giụa giống quá khứ. Thời gian tiếp xúc với hắn trước đó, nàng đã hiểu rõ ràng, chuyện người này muốn làm luôn luôn nhất định sẽ làm được, người càng áp chế hắn, hắn càng bá đạo.

Hắn cứ ôm nàng. Mùi thơm nhàn nhạt trên người nàng thấm vào trong mũi hắn. Hắn chợt có một cảm giác hài lòng, giống như trong ngực đang ôm cả thế gian.

“Đi theo ta đi!” Hắn chợt ra tiếng, cắt đứt tĩnh lặng.

“Đi đâu?” Trong giọng điệu của nàng có sự ngạc nhiên, “Thương Ưng đại mặc, người —— có thể mang ta đi đâu?”

Tim của hắn ben nhộn đau đớn, đầu chôn ở cổ nàng lại không di động chút nào: “Tiểu Thất, tại sao nàng có thể thông minh như vậy. Có lúc, ta tình nguyện nàng hơi ngu ngốc.”

“Nói như vậy, người còn có thể ở chỗ này sao?”

Nàng biết sau khi nàng nói xong câu đó, hắn liền nhếch môi cười, cánh môi mềm mại thỉnh thoảng lại chạm vào bả vai nàng vài cái, có một trận tê dại. Nàng tưởng tượng thấy nụ cười của hắn lúc này nhất định mang theo tà khí.

“Ta —— thật ra thì nơi nào cũng không muốn đi.” thanh âm trầm thấp của hắn vấp lượn ở bên tai của nàng, hơi thở ấm áp đầu độc lòng người, “Chỗ ta muốn đến là chỗ trong lòng của nàng.”

Mặt trời sáng chói, chân trời dần dần có ánh sáng xuyên qua đám sương chiều vào trên giọt nước sáng trong, giống như nước mắt rơi xa người.

Trên đường phố yên tĩnh thỉnh thoảng có người đi qua, bước chân vội vã. Ở trong một ngõ phố tầm thường có một chiếc xe ngựa lẳng lặng dừng lại.

Thanh âm “Ken két”, cánh cửa trong ngõ bị đẩy ra, một nữ tử và nam tử đi ra. Nữ tử mặc một cái áo lông cáo màu trắng trên người, thân thể nhỏ nhắn hầu như được bao bọc trong cái áo lông, làm cho người ta không thấy rõ. Nam tử lại mặc một cái áo dài màu đen, y phục mỏng manh nổi bật lên vóc người to lớn cao ngạo vô cùng của hắn.

“Tiểu Thất!” Hắn chợt gọi nàng lại, “Vì sao không hỏi tên của ta?”

Tiểu Thất nhàn nhạt cười một tiếng, tròn mắt đen bóng chợt phát sáng rạng rỡ: “Ta sớm muộn gì sẽ biết.”

Trong đôi mắt đen như ngọc của hắn chợt dâng lên thâm tình như biển, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm mặt của nàng. Khi nàng hồn nhiên không hay, hắn chợt tiến lên một bước, bàn tay thật dày có lực ôm lấy mặt nhỏ nhắn của nàng, khóe miệng không có ý tốt cong lên, nói nho nhỏ: “Tiểu Thất, ta quên mất một chuyện thật quan trọng.”

Nàng nhìn nụ cười như vậy của hắn, theo bản năng liền muốn rút lui, ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn, không hiểu giữa bọn họ có thể có chuyện quan trọng gì. Sau đó, một giây kế tiếp, nàng liền hiểu.

Hắn hôn nàng, vừa bắt đầu chỉ nhẹ nhàng chạm vào bờ môi nàng, sau đó lại thử tiến vào. Nàng khẽ giãy giụa, nụ hôn êm ái càng ngày càng mạnh hơn, giống như là mang theo ý trừng phạt.

Đây là lần thứ hai hắn hôn nàng, vẫn bá đạo không cho phép nàng nói không. Nàng cảm thấy bốn phía đều tràn đầy hơi thở của hắn. Nàng muốn đẩy hắn ra, nhưng tay chống lồng ngực hắn lại không có chút hơi sức.

Hắn vẫn chuyên chú ôm mặt của nàng hôn, tức giận dần dần lại biến chuyển thành say mê vui thích, giống như hắn có thể hôn nàng cả đời, vĩnh viễn cũng sẽ không dừng lại.

Nàng cảm thấy mình dần dần bị lạc trong nụ hôn của hắn. Bọn họ như vậy là sao? Nàng đã bị chỉ hôn, chưa tới một tháng sau thì chính là vương phi Kỳ quốc. Nàng biết hắn rõ ràng sự thật này.

Nhưng coi như nàng chỉ là một công chúa Kỳ quốc thì thế nào, nàng thật có thể đi với hắn sao?

Lúc đó, nàng cho là cả người mình đều trong sạch, cả thân thể này đều không phải của nàng.

Nàng có thể không để cái gì ở trong mắt. Thiên hạ, quá lớn, nàng căn bản không thể nào để ý.

Nhưng giờ phút này, hắn nói, đi theo ta.

Tất cả chỉ là bởi vì quá muộn sao? Nếu chỉ là Tiểu Thất, nàng có thể đi với hắn sao?

Nếu hắn không phải Thương Ưng đại mặc, nếu nàng không phải công chúa Kỳ quốc, tất cả có thể thuận nước đẩy thuyền hay không?

Nhưng cho dù những chuyện kia đều là thật, trong biển người mệnh mông, bọn họ có thể chỉ bằng tên tuổi của nhau để gặp nhau lần nữa không?

Không có đáp án, giờ phút này chỉ có nhiệt độ lồng ngực của hắn thông qua tay của nàng, truyền vào trong lòng của nàng, không để cho nàng trầm luân trong đó.

Hắn rút cuộc thở khê buông nàng ra, tay của hắn đã sớm vịn thân thể mềm yếu vô lực của nàng, siết chặt cánh tay ôm eo nhỏ nhắn của nàng. Hắn bế nàng lên, cái trán đặt ở cái trán của nàng, có chút khàn khàn nói: “Về sau đừng cười với người khác như vậy.”

Nàng chỉ có thể vô lực tựa vào trong ngực của hắn, tỉ mỉ thở, căn bản không để ý nghe lời hắn nói.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, gò má mềm mại ửng hồng, môi đỏ tươi ướt át hấp dẫn lòng người. Hắn nhất thời động lòng, lại cúi đầu tỉ mỉ chạm một phen, mới tức cười nói: “Tiểu Thất, ta thật sự muốn trời nàng lại.”

Tiểu Thất nhắm mắt lại, chỉ lo điều lý hơi thở không ngừng tăng của mình. Một lát sau, cảm thấy nơi ngực chợt lạnh, nàng cúi đầu xem xét, chỉ thấy một khối ngọc bội tinh xảo khéo léo đeo ở trên người nàng. Tiểu Thất cầm lên nhìn, là một khối ngọc bội đồ hết. Ở giữa khắc một chữ “Vũ”, nàng ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt còn có một tia mê ly: “Đây là tên của ngươi?”

“Bắc Thiên Vũ” hắn dừng một chút lại nói, “ ‘ Bắc ’ là họ của hoàng tộc Bắc Liêu.”

Nàng nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Hắn tự tay, rút đi ngọc bội trong tay nàng, lại bỏ vào bên trong vạt áo nàng lần nữa, nói: “Nàng phải luôn mang theo ngọc bội này.” Giọng nói không cho phản bác.

“Ừ! Ta phải đi! Trời sáng mau quá, hồi cung không tiện.” Nàng thủy chung không hỏi hắn làm sao ra ngoài.

Hắn ôm nàng lên xe ngựa, cánh tay siết chặt chột không nở buông ra.

Cuối cùng, Tiểu Thất thừa dịp hắn lơ là, dùng nội lực tránh ra ngực của hắn, nhanh chóng chuyển vào trong xe ngựa.

Trong nháy mắt đó, trong mắt của hắn lóe lên hốt hoảng và giận dữ nhanh như sấm sét, mà Tiểu Thất đưa lưng về phía hắn không có nhìn thấy. Hắn cứ đứng ở nơi đó, không có bất kỳ vẻ mặt gì nhìn nàng, dường như muốn nhìn thấu tim của nàng.

Nàng gọi phu xe nơi xa một tiếng, vươn tay ra kéo xuống tấm rèm thật dày kia, chặn lại tầm mắt của hắn. Nàng biết hắn đang tức giận, nhưng giữa bọn họ tựa hồ chỉ có thể như thế. Nàng cũng hiểu rõ hắn, hắn sẽ không vén tấm rèm kia, bởi vì từ vừa mới bắt đầu bọn họ cũng không tính toán làm khó mình, cũng không muốn làm khó đối phương.

Xe rốt cuộc chậm rãi chạy ra khỏi tầm mắt của hắn, nhưng hắn lại vẫn đứng ở nơi đó nhìn chiếc xe kia càng lúc càng xa, cuối cùng hóa thành một điểm nhỏ đen kịt. Nhưng, nhưng hắn lại cảm thấy điểm đen kia càng lúc càng từ từ biến thành một nốt ruồi chu sa đỏ tươi, khắc vào trong lòng của hắn, trọn đời không thể phai mờ.

17. Q.2 - Chương 17: Ngày Tốt Nhất Như Vây Hợp Sống Chung

Kỳ quốc, năm Nguyên Triệu 21, mồng ba tháng giêng, đại cát, hợp cưới gả.

Kinh đô Kỳ quốc, bất luận là quan lại, hay là bình dân bách tính, ngày này nhà nhà đều treo đầy ruy băng vui mừng, ngay cả tên ăn xin cũng có thể dễ dàng chiếm được thức ăn phong phú trong ngày này.

Trên đường phố, người người tấp nập, mọi người dè nhau vọt tới trước mặt xem kiệu hoa. Từng dãy binh sĩ nghiêm chỉnh huấn luyện ngăn trở dân chúng muốn xông lên trước, trên đường phố rộng rãi có một kiệu hoa hoa lệ chậm rãi đi qua, thanh âm diễm tấu sáo và trống, đình tai nhức óc, vang tận mây xanh.

Lần đầu tiên hoàng tộc Kỳ quốc gả nữ nhi trong hai mươi năm nay, phô trương hết sức xa hoa, đội ngũ rước dâu từ cửa cung điện kéo dài đến ngoài kinh thành ba trăm dặm, quan viên lớn nhỏ đều gặp vua chúc mừng.

Một ngày kia, tất cả mọi người kinh đô đều tham dự sự phồn hoa này, từ rạng sáng mãi cho đến đêm khuya, cơ hồ không người nào ngủ.

Một năm kia, tất cả mọi người nhớ ngày Thất công chúa Kỳ quốc xuất giá.

Nhưng, ai cũng không ngờ một năm này cũng là khi thời đại mới của Kỳ quốc bắt đầu.

Tham lam che giấu ở dưới phồn hoa rốt cuộc bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy.

Tiểu Thất ngồi ở trong kiệu hoa đung đưa, khăn voan đỏ đến chói mắt sáng rõ tâm thần hoảng hốt của nàng. Nàng biết tất cả mọi người bên ngoài đang rất vui vì cuộc hôn lễ này.

Một là thiên cổ danh tướng vạn người kính ngưỡng, một là kim chi ngọc diệp công chúa Kỳ quốc, anh hùng mỹ nhân, vốn là một giai thoại.

Nhưng, quay đầu trong hoàng cung, chân chính cao hứng cho nàng lại có mấy người, cho dù mình, chỉ sợ cũng không một chút mừng rỡ! Nàng chợt muốn biết một nhân vật chính khác của lần thành thân này — Tiêu Dật lại có tâm tình gì khi đến đón nàng?

Nàng vốn có thể tiêu sái rời đi, từ nay về sau, mặc kệ tứ hải thiên địa, không để ý mưa gió thiên hạ, Kỳ quốc, Bắc Liêu, Hoàng Vũ, thậm chí còn có thiên hạ, vốn không chút liên quan với nàng. Nhưng, hôm nay nàng vẫn ngồi trong cái kiệu hoa này như phụ hoàng mong muốn, váy đỏ màn hoa, phượng quan hà bí, chỉ vì trả lại ân tình phụ hoàng quan tâm nàng trong năm năm hoặc chỉ là vì nàng hốt hoảng khi nhìn thấy hắc học máu?

Trong năm năm kia, phụ hoàng của nàng cũng như sư phụ. Hắc kêu nàng nha đầu, giữa mày có sự thương tiếc hiềm thấy.

Lúc đó, nàng chỉ lạnh lùng nhìn, muốn biết đế vương ném nữ nhi ở trong hoàng cung liều mạng mười năm rốt cuộc có tâm tư thế nào? Vì vậy, nếu chính hắc không muốn phơi bày, nàng cũng thản nhiên.

Nhưng, năm năm qua vẫn thay đổi nàng. Thân tình phụ nữ đúng là vẫn còn tồn tại, cho dù nàng chỉ là một cô hồn nhập vào thân thể này, nơi đây rốt cuộc có một nửa dòng máu của hắc.

Kiệu hoa rốt cuộc dừng ở Tuyên Hoa môn, cách phủ Định Nam Vương một trăm trượng. Hỉ nương đỡ nàng ra khỏi kiệu hoa. Khăn voan che tất cả ánh sáng của nàng, nàng chỉ cảm thấy mình bị giao vào tay một nam tử, nàng có thể chạm được vết chai thật dày trong lòng bàn tay hắc, tiếp đó nàng bị hắc lôi kéo chậm rãi đi. Tiểu Thất biết đó là tập tục quan trọng nhất của Kỳ quốc, đi trăm trượng. Đi hết 100 trượng, đại biểu phu thê có thể đi hết cả đời. Sau đó liền bá thiên địa. Theo một tiếng thật dài của hỉ nương, vào động phòng. Nàng liền bị người dắt đi vào tân phòng lần nữa.

Tiểu Thất chẳng qua cảm thấy vô tri vô giác cuối cùng hết một ngày, mệt mỏi tựa tại bên giường, không muốn động chút nào. Khăn voan màu đỏ vẫn đắp lên đỉnh đầu của nàng, chờ đợi tân lang vén lên. Bích Ngô cũng không cùng hồi môn tới đây, mà là ở lại Tử Nhiễm cung, bởi vì Bích Ngô và Tiêu Dật đã gặp mặt ở Nam Lĩnh.

Bên cạnh bàn có cây nến đỏ thật to đang lẳng lẳng cháy, phòng ngoài thỉnh thoảng có thanh âm huyền ảo truyền tới, mơ hồ có thể nghe được một số đoạn ngắn. Tỳ nữ và hỉ nương lẳng lẳng đứng ở một bên, chờ đợi nghi thức còn lại cần hoàn thành.

Tiểu Thất bận rộn cả ngày hơi buồn ngủ, không biết qua bao lâu, mơ hồ cảm thấy có tiếng bước chân đến gần tân phòng, sau đó là thanh âm tỳ nữ hỉ nương bắt đầu đi lại. Nàng liền hoàn toàn thanh tỉnh, dù sao đây là lần đầu tiên trong cuộc đời nàng, ít nhiều gì vẫn có chút khẩn trương.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, nhưng thanh âm trong phòng đột nhiên ngưng rồi. Tiểu Thất theo bản năng muốn kêu Bích Ngô, há mồm mới nghĩ đến Bích Ngô vẫn còn ở Tử Nhiễm cung, lại kêu: “Bích thủy!”

“Công chúa.” Là thanh âm hơi sợ hãi của Bích Thủy.

Tiểu Thất vừa định mở miệng hỏi thăm, liền nghe được thanh âm của một nam tử vang lên: “Thuộc hạ Công Tôn Cảnh Thăng tham kiến công chúa, Vương Gia hân —— hân nghe nói trên đường Tam công chúa hồi cung bị đâm liền chạy tới xử lý thích khách rồi.”

“Bị đâm?” Thanh âm nhẹ nhàng của Tiểu Thất từ trong khăn voan đỏ truyền tới, “Vậy Tam tỷ ta không sao chứ?”

Công Tôn Cảnh Thăng sửng sốt, hiển nhiên hắc không ngờ Thất công chúa lại hồ hững với việc tân lang không có mặt vào đêm tân hôn như thế, ngay người chốc lát mới nói: “Tam công chúa vô sự, chỉ là Vương Gia hân không yên lòng. . .” lời của Công Tôn Cảnh Thăng vừa ra khỏi miệng liền lập tức ý thức được không đúng, ngay sau đó lại nói, “Vương Gia không yên lòng an toàn trong cung.”

Tiểu Thất ngồi ở chỗ đó, nhưng không có lên tiếng, khăn voan chặn lại tầm mắt mọi người. Không khí tĩnh lặng khiến cho trên lưng của Công Tôn Cảnh Thăng chảy ra một tầng mồ hôi lạnh thật mỏng. Trong lòng hắc cũng kinh ngạc không thôi, hắc biết Thất công chúa chỉ là một nữ tử mới vừa cập kê, nhưng hôm nay nàng ngồi ở chỗ đó, lại làm cho lòng hắc đột nhiên dâng lên một loại kính sợ.

Sau một lúc yên lặng, Tiểu Thất mới lên tiếng: “A! Nếu như thế —— vậy làm phiền Công Tôn đại nhân chuyển cáo Tướng quân một tiếng, giờ lành đã qua, đêm đã khuya, ta cũng mệt mỏi, nếu Tướng quân trở lại xin phiền Tướng quân tìm một nơi khác an giấc đi.” Thanh âm nhàn nhạt nghe không ra là bi thương hay là giận.

Tỳ nữ và hỉ nương trong phòng đều ngây ngẩn cả người, hỉ nương lo liệu nhiều hôn lễ cũng chưa từng gặp qua trường hợp như vậy, trong lúc nhất thời tất cả mọi người trong phòng không kịp phản ứng.

“Đều đi xuống đi!” Tiểu Thất lại lạnh nhạt nói.

Mọi người mới phản ứng kịp, Công Tôn Cảnh Thăng kính cẩn nói: “Thuộc hạ cáo lui.” Liền dẫn đầu lui ra khỏi phòng, một đoàn tỳ nữ từ từ theo ở phía sau lui khỏi gian phòng.

“Hỉ nương, người khoan đi ra, thay ta để ý gian phòng này.” Tiểu Thất gọi lại hỉ nương muốn lui ra ngoài.

Hỉ nương bước ra một nửa bước chân mới rụt trở về, khiếp đảm đứng nghiêm một bên, lo lắng nhìn Tiểu Thất. Bất đắc dĩ, Tiểu Thất còn chưa lột khăn voan đỏ, bà căn bản không thấy rõ chánh chủ này đến cùng có phải đang tức giận không.

Rất nhanh trong phòng liền chỉ còn lại hỉ nương và Tiểu Thất. Hỉ nương đứng ngồi không yên nhìn Tiểu Thất, lúc muốn nói lại thôi đột nhiên cảm thấy hoa mắt, chỉ thấy một nam tử khí vũ hiên ngang đứng ở bên người của nàng, duỗi tay ra thật dài vén lên khăn voan đỏ trên đầu Tiểu Thất.

Tiểu Thất chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc chỉ cách mặt của nàng vài thước, đang cười như không cười nhìn nàng.

“Thế nào? Tức giận?” Bắc Thiên Vũ lại gần nàng nói nho nhỏ, “Thật đáng tiếc rồi, đêm động phòng hoa chúc, sao không có tân lang?”

Tiểu Thất kinh ngạc xong lại thản nhiên, nàng đã sớm quen với sự bất thường của hắn, nhẹ nhàng nói: “Sao người lại ở chỗ này?”

“Quấy rầy nàng? Chỉ là ——” hắn ngấm nhìn bốn phía, nở nụ cười châm chọc, “Ngày tốt cảnh đẹp vì sao không thấy tân lang?”

Tiểu Thất nhìn hắn, chợt nhàn nhạt cười ra: “Còn không phải do người làm hại!”

Sau khi hắn nghe ngược lại đắc ý cười lên, tùy ý ngồi ở đầu giường nàng, mắt sáng mũi nhọn: “Chuyện này thật đúng là ta làm. Nàng thành thân ở đây, sao ta nhịn được, ta cũng đến khiến cho nàng không được tốt.” Khi hắn cười lên mơ hồ có thể thấy được trên gương mặt có một lúm đồng tiền nhàn nhạt, cực kỳ giống một bé trai tùy hứng vô hại.

Tiểu Thất cũng chưa từng thấy hắn cười như vậy, hơi hoảng hốt.

Nhưng hắn lại sớm bưng rượu trên bàn lên, nhét một ly vào trong tay nàng, còn một ly thì hắn tự cầm, vòng qua cánh tay của nàng, đùa giỡn nói: “Khăn voan đỏ ta cũng vén rồi, rượu này cũng uống chung đi.”

Tiểu Thất đột nhiên cảm thấy buồn cười, hôn lễ của mình lại có thể như vậy, báỉ đường là một người, hôm nay vào động phòng với nàng lại là người khác, thật là biến thành một trò hề.

“Uống nhanh!” Hắn thấy nàng hơi hoảng hốt, cũng có chút không vui.

Hỉ nương đứng ở một bên, gương mặt nhìn nhìn nam tử xa lạ vừa xông vào, theo bản năng mở miệng: “Vị công tử này, rượu giao bôi là cho tân lang và ——”

“Tân lang không có ở đây, chẳng lẽ ta không uống được!” Hắn chợt xụ mặt xuống, giọng nói nhẹ nhàng lại làm cho người ta nghe thấy mà hốt hoảng trong lòng.

“Không —— điều này —— công tử ——” hỉ nương hơi hơi run rẩy quỳ xuống, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch.

Tiểu Thất rót cuộc bắt đắc dĩ, nhấp một miếng rượu. Nhưng hắn lại hơi ngửa đầu nâng ly uống hết sạch.

“Kế tiếp thì sao? Còn phải làm gì?” Tâm tình hắn chợt chuyển tốt, liêu lĩnh hỏi hỉ nương quỳ gối một bên, làm cho người ta có ảo giác là hôm nay thật sự là hắn và nàng thành thân.

Hỉ nương len lén liếc nhìn Tiểu Thất, thấy nàng tựa hồ cũng không phản đối, liền run rẩy đứng dậy đi tới bên cạnh hai người, thắt vạt áo của họ lại cùng nhau, khiếp đảm nói: “Chúc mừng tân nương tân lang vĩnh kết đồng tâm.”

Hắn nghe xong ngược lại thật đắc ý cười lên, rồi lại giống như nghĩ tới điều gì, cắn răng nói: “Nàng thật sự muốn động phòng với hắn sao, hả?” Âm cuối kéo thật dài, mang theo ý uy hiếp.

“Đã thành thân dĩ nhiên phải vào động phòng.” Tiểu Thất lại nói như chuyện đương nhiên.

“Nàng ——” hắn không ngờ đáp án của nàng sẽ thản nhiên như thế, thậm chí vờ vịt với hắn cũng không có, há mồm lại không thể nào phản bác. Hắn hơi tức giận nhìn chăm chăm nàng, lại liếc thấy ý cười ở đáy mắt nàng, vì vậy duỗi tay dài một cái, tức giận túm nàng vào trong ngực mình, đôi môi tiến tới bên tai của nàng nói: “Sợ rằng không thể như nàng mong muốn rồi, bởi vì nàng đã sắp vào tay ta rồi.”

Tiểu Thất đẩy hắn một cái, bất đắc dĩ nói: “Còn có người ở đây!”

Vì vậy hắn thoáng nhìn hỉ nường một cái, hỉ nường lại run rẩy cúi đầu: “Nô tỳ —— cáo lui.” Nói xong liền giống như chạy trốn, thậm chí đã quên khom người.

Tiểu Thất ở trong ngực hắn hỏi: “Người không sợ bà ta đi mất báo?”

“Bà ta không dám!” Giọng đơn giản lại có tự tin.

“Phụ hoàng ta hắn —— người ——” Tiểu Thất chợt muốn nói lại thôi, giữa bọn họ tựa hồ có một loại ăn ý, cũng không nói đến vấn đề thân phận của nhau.

Thế mà hắn tựa hồ đã sớm biết rõ vấn đề của nàng: “Phụ hoàng của nàng đã biết thân phận của ta rồi, cho nên ta đã sớm không phải người của Ấn Tinh các rồi.”

“Là bởi vì người dẫn ta đến núi Bắc Thương sao?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Bắc Thiên Vũ chợt khẽ thở dài một tiếng, nữ tử này sao mà thông minh, ngay từ lúc chuyện mới bắt đầu đã có phát giác. Hắn ôm chặt nàng, cảm đặt ở đỉnh đầu của nàng, nói thật nhỏ: “Phụ hoàng của nàng không hề đơn giản như nàng nghĩ, hắn đã sớm bắt đầu hoài nghi ta rồi, chỉ là sự kiện kia cho hắn một chứng cứ xác thực thôi.”

Tiểu Thất trầm mặc trong ngực hắn, có lúc, có một số việc, thật sự nàng không biết nên lựa chọn như thế nào. Tựa như hiện tại, nàng rất cuộc nên vì mình liên lụy hắn bại lộ thân phận mà đau lòng hay thờ phào vì Kỳ quốc ít đi một mật thám mạnh mẽ?

Hắn chợt ôm lấy nàng, đặt nàng lên trên giường, ngay sau đó mình cũng lại gần, nằm ở bên người nàng, nhanh chóng ôm eo của nàng, nhỏ giọng dụ dỗ nói: “Bây giờ chúng ta có phải nên tiến hành một bước cuối cùng khi động phòng hay không!”

“Người ——” Tiểu Thất hoảng loạn lên, tay đột nhiên không biết nên để vào đâu, chỉ cảm thấy tựa hồ nơi đó thật nóng.

Nhưng hắn lại liệu mạng hôn, đầu tiên là cái trán, sau đó là mặt, tiếp đó lại là môi đỏ mọng, trần trọc mát. Mềm mại, dị thường êm ái, nhiều loạn tiếng lòng nàng, cuối cùng lại đến bên cổ, nàng cảm thấy nơi đó ẩm ướt, hơi thở ấm áp bao trùm toàn thân nàng. Cúc áo thứ nhất trên áo ở trong mơ màng tựa hồ bị ngón tay thon dài cởi ra. Tay kia từ từ dò vào, rồi lại không kịp chờ đợi dời đến phía dưới, cách vật liệu may mặc mỏng manh, vô hạn ôn tồn xoa nắn phần mềm mại đầy đà của nàng.

“Bác —— Thiên Vũ” nàng rên rỉ tên của hắn, ánh mắt mê ly nhìn hắn, tay vẫn đặt tại ngực của hắn, làm như đang khước từ, vừa tựa như muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào.

Tay của hắn chống tại đỉnh đầu của nàng, cúi đầu nhìn nàng, tròng mắt đen nóng bỏng vô cùng, tựa hồ do dự một chút, rốt cuộc vẫn phải vùi đầu ở cổ của nàng, ngưng lại một bước động tác, thanh âm trầm thấp vô cùng: “Tiểu Thất, ta không biết hôm nay có thể hối hận hay không!”

Tiểu Thất cứng đờ nằm ở trong ngực của hắn không dám động, hạ thân của hắn còn dây dưa cặp chân mảnh khảnh của nàng thật chặt, nàng có thể cảm thấy hắn tùy thời có thể vận sức chờ phát động. Trong một khắc kia, nàng hơi sợ, hơi mờ mịt, mình và hắn, tất cả có phải quá nhanh! Trong đêm tân hôn, hắn nằm ở bên cạnh nàng, nhưng tâm lang cũng không phải hắn. Quái dị đến khiến nàng không cách nào tiếp nhận.

Bắc Thiên Vũ rút cuộc thoảng buông lỏng nàng, thay nàng sửa lại sợi tóc bên tai và y phục bị hấn vén lên, tay còn vòng ở bên hông của nàng, ôm cả người nàng vào trong ngực, buồn bực nói: “Mau ngủ đi, ta không động đến nàng.”

Tiểu Thất cho là mình tất nhiên không ngủ được, tay bên hông khiến cho nàng rất không quen. Nhưng, qua không được bao lâu nàng liền chìm vào giấc ngủ rồi. Có lẽ chỉ là quá mệt mỏi, có lẽ trong lúc vô tình nàng đã sớm quen hơi thở trên người của hắn, chỉ là, một khắc kia, nàng hoảng hốt nghĩ đến, trong loạn thế gặp hắn, có thật có thể thực hiện thần thoại nắm tay nhau mà chết, bên nhau đến già hay không?

18. Q.2 - Chương 18: Ý Định Của Mình Chỉ Phí Phạm

Nhạc cung.

Dục phi mặc y phục đẹp để đứng ở trước mặt của Tiêu Dật và Ninh Kiêm Gia, trên mặt còn chưa bôi lớp trang điểm lộ ra sự mệt mỏi rõ ràng, nàng chợt bất đắc dĩ thở dài, hướng về phía Tiêu Dật nói: “Chẳng lẽ Định Nam Vương quên hôm nay là ngày gì sao?”

“Thần nghe Tam công chúa bị đâm ở trên đường về cung vì vậy đặc biệt hộ tống Tam công chúa hồi cung.” Trả lời kiểu cách, hoàn mỹ không chê vào đâu được.

“Vương Gia, giờ này ngày này đã không giống ngày xưa, uy nghiêm của hoàng gia, Vương Gia đối đãi như thế sao?” giọng của Dục phi từ từ trở nên nghiêm nghị.

“Mẫu phi.” Kiêm Gia sắc mặt hơi có vẻ phải tái nhợt vội vàng lên tiếng nói.

“Nương nương, thần cũng không phải là ý đó, nếu như thế, vậy. . .” Tiêu Dật nhàn nhạt lên tiếng nói.

“Không cần!” Tiêu Dật còn chưa nói xong, Kiêm Gia đột nhiên lên tiếng cắt đứt hắn, kéo ống tay áo hắn lại, trong mắt nhìn hắn có một tia cầu khẩn.

“Chát!” Một cái bạt tai vang dội đánh vào trên mặt Kiêm Gia, sắc mặt Dục phi thâm trầm nhìn nàng, lạnh lùng nói: “Thân là công chúa, lại vô liêm sỉ như thế! Bỏ cung liền phạt ngươi đóng cửa suy nghĩ. Kể từ hôm nay không được ra khỏi Trường Nhạc cung nửa bước.”

Mặt Kiêm Gia không thể tin nhìn mẫu phi nàng, tuyệt vọng nói: “Không! Ta không sai! Tại sao? Mẫu phi, ta muốn bảo vệ hạnh phúc của mình cũng sai lầm sao?”

“Đúng! Ngươi sai lầm rồi!” Dục phi rút cuộc không đành lòng, quay đầu đi, phân phó, “Người đâu, nhốt công chúa vào phòng, nếu không có chỉ ý của Bổng cung, không được cho công chúa ra cửa nửa bước.”

“Nương nương.”

“Vương Gia, đây là chuyện hậu cung.” Dục phi hung dữ cắt đứt lời nói của Tiêu Dật.

Tiêu Dật trầm mặc chốc lát, vẫn lạnh nhạt nói: “Kiêm —— dù sao Tam công chúa cũng là nữ nhi của ngài, kính xin nương nương nghĩ kỹ rồi mới làm.”

Dục phi liếc hắn một cái, trong tròng mắt có bén nhọn: “Hôm nay nếu không phải nàng là nữ nhi của ta, chuyện này sẽ đơn giản như thế sao? Sợ rằng hiện tại đứng ở trước mặt ngươi không phải là Bổng cung rồi, Bổng cung cũng muốn xin Vương Gia trước khi làm phải nghĩ kỹ.”

Phủ Định Nam Vương.

“Vương Gia, hôm nay vì sao ——” bên trong thư phòng, Công Tôn Cảnh Thăng nhìn Tiêu Dật đứng ở bên cửa sổ muốn nói lại thôi.

“Ngươi muốn hỏi ta hôm nay vì sao rời đi?” Tiêu Dật nhìn nơi xa, đột nhiên lên tiếng nói.

“Chuyện hôm nay, không giống tác phong của người, vì Tam công chúa mà khiến hoàng thượng chú ý,” Công Tôn Cảnh Thăng lắc đầu nói, “Vừa bắt đầu, ta còn tưởng rằng người ít nhất sẽ cự tuyệt, không nghĩ tới người cư nhiên bình tĩnh đón nhận, nhưng hôm nay lại ——”

“Cảnh Thăng, ngươi nghĩ vì sao hoàng thượng không cho ta cưới Kiêm Gia?” Tiêu Dật không đáp hỏi ngược lại.

“Dĩ nhiên là kiêng kỵ binh lực của các người, nếu phủ Định Nam Vương kết hợp với Trần gia, trong hoàng thành sẽ không có ai có thể khống chế.” Công Tôn Cảnh Thăng nói rõ.

“Nếu thật riêng chỉ là như thế, hoàng thượng cũng không cần vội vã chỉ hôn.” Tiêu Dật lạnh nhạt nói.

“Chẳng lẽ nhân tuyển cho ngôi vị hoàng đế của hoàng thượng cũng không phải nhị hoàng tử hoặc Tam công chúa?” Công Tôn Cảnh Thăng kinh ngạc nói.

“Sợ rằng đúng là như thế.” Tiêu Dật trầm giọng nói.

“Nếu thật như thế, vậy chẳng lẽ hoàng thượng muốn chọn Tứ hoàng tử?” ngay sau đó Công Tôn Cảnh Thăng lại lắc đầu nói, “Không thể nào! Vậy còn ai chứ?”

“Thất công chúa thì sao?” Tiêu Dật chợt xoay đầu lại, như có điều suy nghĩ hỏi, “Ngươi từng gặp nàng chưa?”

Trong đầu Công Tôn Cảnh Thăng thoáng qua một đường sáng, tựa hồ đã nghĩ tới điều gì, rồi lại lập tức không bắt được, “Ta chưa từng thấy dáng vẻ của nàng, chỉ là ——” Công Tôn Cảnh Thăng nhớ tới phản ứng của mình ở tân phòng lúc ấy chỉ cảm thấy nghi hoặc không thôi, không biết nên miêu tả như thế nào.

“Chỉ là cái gì?” Tiêu Dật có chút kinh ngạc hỏi, đối với người mà Công Tôn Cảnh Thăng cũng nhìn không ra, hẳn thật có chút hứng thú.

“Ta cảm thấy Thất công chúa này mặc dù còn nhỏ, nhưng ngồi ở chỗ đó ngược lại ——” Công Tôn Cảnh Thăng dừng lại chốc lát nói, “Ngược lại tự có một loại khí thế của hoàng gia.”

“A! Thật ra thì lần này ta vào cung đầu tiên là vì ——” khoe miệng Tiêu Dật có một nụ cười lạnh, nói tiếp, “Tất nhiên vì tỏ rõ với hoàng thượng lần này ta phụng chỉ lấy vợ cũng không phải hoàn toàn sợ hãi uy nghiêm hoàng gia của họ, thứ hai, cũng muốn xem Thất công chúa này sẽ có phản ứng như thế nào.”

“Thất công chúa?” Công Tôn Cảnh Thăng do dự nói, “Người nói là người hoài nghi hoàng thượng muốn cho Thất công chúa thừa kế ngôi vị hoàng đế?”

“Theo hình thức trước mắt, chúng ta chỉ có thể suy đoán như vậy!” Tiêu Dật gõ mặt bàn một cái lại một cái, lạnh nhạt nói.

“Nhưng Thất công chúa, lợi thế lên ngôi mà nàng có thể dùng cũng không nhiều, trước không nói Sở tướng (Tả Tướng) sẽ không đáp ứng, cho dù là Trần lão tướng quân cũng không nhất định phục tùng. Mặc dù Thất công chúa từ nhỏ thân thiết cùng Dục phi, nhưng hai người con ruột của Dục phi còn đó, Trần gia làm sao không đồng ý chứ? —— cho nên hoàng thượng muốn người cưới Thất công chúa, sau đó ——” Công Tôn Cảnh Thăng chợt ngừng.

Tiêu Dật trầm tư chốc lát, chợt đi tới phía cửa, nói: “Cảnh Thăng, trời chiều rồi, ngươi trở về phòng nghỉ ngơi trước đi!”

“Dật!” Công Tôn Cảnh Thăng đột nhiên gọi lại Tiêu Dật.

Tiếng gọi thân mật khiến Tiêu Dật dừng bước, Tiêu Dật hiểu một khi Công Tôn Cảnh Thăng kêu tên hắn, thì chuyện tương đối khó giải quyết.

“Việc này —— thật ra thì không phải là ta nói” Công Tôn Cảnh Thăng nói năng không có mạch lạc, đẩy mắt lại thoáng qua một nụ cười, bộ dáng muốn nói lại thôi khiến Tiêu Dật không kiên nhẫn trừng mắt liếc, hắn mới nói ra một hơi, “Vương phi nói giờ lành đã qua bảo ngươi tự tìm chỗ an giấc đi nàng sợ ngươi trở lại sẽ âm ỉ nàng dậy.” Sau khi Công Tôn Cảnh Thăng nói xong, liếc Tiêu Dật một cái, chỉ thấy lông mày Tiêu Dật run lên, hắn liền biết đây là điềm báo hắn nổi giận.

“A! Đây là ý của nàng?” Tiêu Dật trầm giọng nói.

“Uh!” lúc này Công Tôn Cảnh Thăng tỏ vẻ việc không liên quan đến mình thêm một cây đuốc nữa, nói, “Nói cách khác đêm động phòng hoa chúc hôm nay người bị tân nương chặn ở ngoài cửa.”

Tiêu Dật đột nhiên cười nhạt, lại bước vào thư phòng, tùy ý nằm ở trên giường: “Đã như vậy, vậy ta liền nghỉ một đêm tại thư phòng!”

Lúc này Công Tôn Cảnh Thăng vốn định xem kịch vui trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Dật: “Các người —— đây coi là thành thân à? Thậm chí đêm động phòng hoa chúc cũng chẳng qua.”

Mà Tiêu Dật nằm ở trên giường như có điều suy nghĩ nói: “Thất công chúa này thật sự làm cho người ta nhìn không thấu!”

Khi Tiểu Thất mở mắt, trong nháy mắt hoảng hốt, ánh mặt trời ngoài cửa sổ sáng ngời chói mắt, vài ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào căn phòng hơi xa lạ, màn đỏ thẫm nhắc nhở nàng ngày hôm qua là đêm tân hôn của nàng. Bên cửa sổ tựa hồ còn có một bóng người đứng, nàng hơi kinh hãi, mở trừng hai mắt, mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

“Công chúa đã tỉnh rồi hả?” Là thanh âm hơi xa lạ của nam tử, bởi vì ánh sáng, Tiểu Thất chỉ cảm thấy mặt của hắn mơ hồ, nhưng bóng dáng cao lớn rắn rỏi, mơ hồ có một loại khí thế bức người.

Tiểu Thất giơ tay lên, thoáng cảm tia sáng le lói, mới nói: “Vương Gia có thể dừng đứng ở nơi đó hay không, ta nhìn hoa cả mắt.” Giọng nói mới vừa tỉnh ngủ của nàng có chút mơ mơ hồ hồ, cũng hơi có tính trẻ con.

Tiêu Dật sững sờ, vì vậy chậm rãi đi tới bên cạnh nàng, cúi đầu, mang theo một tia tìm tòi nghiên cứu nhìn nàng: “Người chính là vương phi của Bốn vương sao?”

Tiểu Thất kéo chăn ngồi ở đầu giường, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Ta dĩ nhiên là vương phi của người.” Ngay sau đó nàng lại nói, “Vương Gia có thể đi ra ngoài một chút hay không, ta muốn mặc quần áo.”

“Nếu đã thành thân rồi, vì sao ta còn phải đi ra ngoài đây?” Tiêu Dật đứng ở nơi đó, không có ý muốn rời khỏi chút nào.

“Vương Gia” Tiểu Thất cúi đầu, cắn khước môi, mới lên tiếng, “Cuộc hôn nhân này ta người đều không muốn, huống chi, chúng ta cả động phòng cũng không có, có thể nói lần thành thân nàng thật ra là ——”

“Bốn vương cũng không có nói không muốn, công chúa có gì nói ra lời ấy!” Tiêu Dật đột nhiên ngắt lời nàng, “Chỉ là, công chúa nói không muốn, là vì sao?”

“Ta —— ta —— Tam tỷ —— các người ——” Tiểu Thất không biết làm sao, cuối cùng mới nhẹ nhàng nói, “Ta đều biết.”

Tiêu Dật hơi sững sờ, làm như còn muốn nói điều gì, rồi lại cảm thấy không thể nào nói, vì vậy không thể làm gì khác hơn là xoay người, vừa đi ra ngoài liền nói ra: “Hôm nay chúng ta còn phải vào hoàng cung, Bốn vương chờ người ở sảnh ngoài.”

Tiểu Thất nhìn hắn đi ra khỏi cửa, mới cười nhạt, trong con người trong suốt đều là thần nhiên.

“Vương Gia” Công Tôn Cảnh Thăng thấy Tiêu Dật nhanh vậy đã ra khỏi phòng, không khỏi nghi ngờ nói, “Vương phi nàng ——”

“Nàng đuổi ta ra ngoài.” Tiêu Dật có chút nghi hoặc nói, “Cảnh Thăng, công chúa này thật là người hoàng thượng muốn chọn sao?”

“Vương Gia, vì sao hỏi vậy?” Công Tôn Cảnh Thăng kinh ngạc nói.

“Lời nói như đứa trẻ, không có bất kỳ tâm cơ. Người như vậy ——” tròng mắt Tiêu Dật đột nhiên trầm xuống, “Nhưng nếu là ——”

“Vương Gia hoài nghi Thất công chúa đang che giấu sao?” Công Tôn Cảnh Thăng lại không hiểu, “Nhưng nếu theo phỏng đoán của chúng ta, nếu hoàng thượng thật tính toán để Thất công chúa lên ngôi, Thất công chúa nên mau sớm để cho chúng ta tiếp nhận nàng, mà không phải che giấu.”

Lời nói của Công Tôn Cảnh Thăng khiến cho hai người đều rơi vào trầm tư.

“Vương Gia!” Chỉ nghe một thanh âm êm ái vang lên, Tiểu Thất mặc quần áo tím nhạt đứng ở cửa nhìn hai người bọn họ, trên mặt nhỏ nhắn trang điểm nhàn nhạt, có vẻ trong veo thanh nhã, “Hiện tại chúng ta vào cung ngay chứ?”

Tiêu Dật nhàn nhạt liếc nhìn Tiểu Thất, nói: “Nếu Vương phi chuẩn bị xong, dĩ nhiên là có thể vào cung.”

“Ừ! Ta có thể rồi!” Tiểu Thất hơi cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

Tiêu Dật xoay người đi về phía trước, Tiểu Thất cúi đầu, dáng vẻ nhu thuận đi theo phía sau của hắn, sau lưng của bọn họ là ánh mắt thăm dò của Công Tôn Cảnh Thăng.

19. Q.2 - Chương 19: Vừa Vào Cửa Sung Sâu Như Biển

Nếu như nói, trong cuộc sống có một ngày người vĩnh viễn không bao giờ muốn đối mặt, như vậy hôm nay chính là ngày mà Tiểu Thất hết sức muốn trốn tránh!

Nàng và Tiêu Dật đi báii kiến phụ hoàng của nàng trước, bọn họ cũng rất có ăn ý không nói việc xảy ra tối hôm qua, cả hai đều là người thâm tàng bất lộ, tự nhiên đều giấu huyền cơ trong lời nói. Tiểu Thất chỉ cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, nên nói muốn đi báii kiến Dục phi rồi cáo lui trước.

Khi đi ra thư phòng, nàng hơi thở ra, giống như cả không khí cũng trở thành trong veo. Nàng cũng không vội đi Dục Lê cung, chỉ chậm rãi đi ở trong vườn hoa. Mùa đông đã sớm qua, đầu xuân cũng đã lặng lẽ đến, mùi thơm ngào ngạt mang theo hương trong lành đặc biệt của sáng sớm thối vào trên mặt của nàng, nàng hít thật sâu rồi thở ra một hơi, giống như có thể ngửi thấy hương thơm bùn đất. Đi đến gần, nàng lại nghe thấy thanh âm dầy dờ ai của ma ma nào đó. Tiểu Thất hơi nhíu lông mày, vốn định đi đường vòng, chuyện không công bằng trong thâm cung này quá nhiều, nếu chuyện gì cũng muốn tỏ vẻ chánh nghĩa, không thể nghi ngờ là đang tạo ra vô số kẻ địch, nhưng bước chân vừa bước ra của nàng lại dừng lại khi nghe được hai chữ “công chúa”. Khi Tiểu Thất men theo thanh âm tìm qua, thấy ma ma vô cùng không nhịn được đẩy ra nữ tử kéo bà, nữ tử tựa hồ không đứng vững, lập tức té lên mặt đất, trên khuôn mặt hơi có vẻ lo lắng mơ hồ mang theo uất ức.

“Lục công chúa! Dù người là Lục công chúa thì như thế nào, chuyện cung quy lão nô cũng không làm chủ được.” Là thanh âm có chút châm chọc của ma ma.

“Quê ma ma, van cầu người! Cứu bà vú của ta đi!” Thanh âm nữ tử mềm yếu vô lực, đã có chút nghẹn ngào.

Tiểu Thất chỉ cảm thấy trong lòng có cái gì lướt qua, có một chút không thoải mái, công chúa Kỳ quốc trong cung lại có thể bị cung ma ma khi dễ sao? Đây cũng là “Cá lớn nuốt cá bé” trong cung sao

Tiểu Thất đi lên, vốn định lên tiếng hỏi chuyện này, lại có một người sớm hơn nàng một bước.

“Lục công chúa” là thanh âm văn nhã của một nam tử, “Vì sao ngã trên mặt đất?” Chỉ thấy hắn đi tới, thần nhiên đỡ Lục công chúa dậy, nhàn nhạt liếc nhìn Quê ma ma.

“Thỉnh an Mộ tướng!” Quê ma ma cũng không khiếp đảm khi bị thấy như những nô tài bình thường, lễ phép chu đáo hành đại lễ mới trả lời “Mới vừa rồi là công chúa đi gấp rồi, đụng phải nô tỳ mới ngã xuống.” Giọng nói kính cẩn cũng không mấy may áy náy.

“Vậy sao?” Nam tử nhàn nhạt tăng thêm một câu, trong giọng nói ôn tồn nho nhã dẫn theo khí thế không giận mà uy.

“Thịnh Phong ca ca, ta không sao, là ta không cẩn thận. . .” Thanh âm nữ tử sợ hãi, tay kéo kéo ống tay áo nam tử.

Nam tử như có như không liếc nhìn Quế ma ma bên trên, người kia mới hơi sợ hãi cúi đầu, không dám nhìn hẳn.

“Thịnh Phong ca ca, ta —— vú nuôi của ta bị bệnh, cho nên ta muốn xin hoàng mẫu phi phái ngự y đến xem bệnh cho vú.” Thanh âm nữ tử có chút không xác định, “Nhưng, Quế ma ma nói ——”

Nam tử ôm ái vuốt ve cổ vụn trên người nàng, quay đầu lại nói với Quế ma ma: “Cung quy là chết, người là sống, Quế ma ma không phải không biết đạo lý này chứ?”

“Lão nô cũng chỉ là một nô tỳ, không có quyền làm chủ.”

“A! Hôm nay một Hữu Tướng như ta thêm một vị công chúa còn có một vị vương phi cũng không mời nổi một ngự y sao?” Nói xong, nam tử liền thẳng tắp nhìn về phương hướng Tiểu Thất đang đứng yên.

“Thỉnh an vương phi!” Quế ma ma quay đầu lại thấy Tiểu Thất đang đứng ở cách đó không xa, lập tức khom người nói.

Tiểu Thất đến gần mới nhìn rõ thì ra nam tử kia chính là Hữu Tướng Mộ Thịnh Phong. Mà nữ tử đứng cạnh Mộ Thịnh Phong chắc là Lục tỷ của nàng. Nàng tựa hồ chưa từng gặp Lục tỷ của nàng, trong mấy năm đầu, nàng cực ít xuất cung, lui tới với người trong cung cũng không nhiều, thậm chí không biết nàng còn có một Lục tỷ. Tiểu Thất nhìn nữ tử này, mặc trang phục màu xanh đơn giản, không có bất kỳ đồ trang sức, chiều cao hơi hơn nàng nửa cái đầu, lông mày nhàn nhạt, trên mặt gầy gò có một đôi mắt khiếp đảm, lông mày hơi run động, cúi đầu, tựa hồ không dám nhìn nàng. Cho đến khi Tiểu Thất đến gần, nàng mới hốt hoảng ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Thất một cái, lại cúi đầu, tay càng không ngừng thắt ống tay áo của mình.

Tiểu Thất nhìn bộ dáng của nàng, hơi sửng sốt một chút, đi tới, nắm tay của nàng, kêu lên: “Lục tỷ!”

Khi đó, Tiểu Thất không ngờ tới mình sẽ chủ động đi lên phía trước dắt tay của nàng, nàng từ trước đến giờ không phải một người chủ động thân cận người khác, có lẽ chỉ là vì sự bối rối trong mắt nàng ấy lại mang theo một chút vui sướng khi gặp người thân. Có lẽ chỉ là bởi vì đồng bệnh tương liên, họ đều là người không quyền không thế trong thâm cung này, chỉ là có lẽ Tiểu Thất may mắn hơn nàng một chút.

Đáy mắt nữ tử tựa hồ thoáng qua vui mừng, rốt cuộc ngẩng đầu lên nhìn nàng, sợ hãi nói: “Tiểu Thất.”

Tiểu Thất và Mộ Thịnh Phong liếc nhau một cái, quay đầu đi, nói với Quế ma ma: “Quế ma ma, nói thế nào đều là một mạng, hôm nay nếu gặp phải, kêu một ngự y cũng không sao chứ?”

“Việc này —— nô tỳ —— là nghe hoàng hậu —— cung quy ——” giờ phút này Quế ma ma lại sợ hãi, dù sao một là Hữu Tướng, còn một là vương phi mới vừa gả cho Định Nam Vương, không nể mặt tăng cũng phải xem mặt phật, thế lực Định Nam Vương không thể khinh thường, cho dù là hoàng hậu cũng kiêng kỵ ba phần.

“Công chúa!” Bốn người đang giằng co, bỗng nhiên có người lên tiếng kêu.

Tiểu Thất quay đầu lại, Bích Ngõ đối diện bọn họ nhẹ nhàng cúi đầu, khi đứng dậy hơi lo âu nhìn Tiểu Thất một cái, muốn nói lại thôi, rốt cuộc nói: “Công chúa, tối hôm qua. . .” Tựa hồ lúc này mới nhớ tới bốn phía còn có người, vì vậy lại cẩn thận cúi thấp đầu xuống.

“Bích Ngõ!” Tiểu Thất đi tới, kéo tay của nàng, không để lại dấu vết lắc lắc đầu, nói: “Người đến Thái Y Viện mời một ngự y đến, nói thân thể ta khó chịu.”

Bích Ngõ nhìn tình cảnh chung quanh, đáp một tiếng, liền đi về phía Thái Y Viện.

“Nếu Quế ma ma còn muốn xin phép hoàng mẫu phi, ta không ngại đi một chuyến với người.” Tiểu Thất nhìn Quế ma ma còn muốn mở miệng, nhàn nhạt tăng thêm một câu.

“Nô tỳ sợ hãi! Thân thể Vương phi khó chịu tự nhiên phải mau chóng mời ngự y! Nô tỳ cáo lui trước, hoàng hậu nương nương vẫn còn chờ nô tỳ hầu hạ!” Dù sao cũng là nô tài, ở trong thâm cung nhiều năm đã sớm học được nhìn mặt mà nói chuyện.

“Ừ!” Tiểu Thất nhẹ nhàng đáp một tiếng. Sau khi Quế ma ma đứng dậy liền vội vàng đi thẳng, đi xa mới nhìn thấy nàng giơ tay lên xoa xoa mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

“Tiểu Thất! Cảm ơn muội!” Lục công chúa chủ động kéo váy Tiểu Thất, trong mắt vẫn có chút khiếp đảm.

Mộ Thịnh Phong nhìn tình cảnh như thế lại thấy hơi buồn cười, tình cảnh như thế thật đúng là hơi quái dị, nữ tử cao hơn Tiểu Thất nửa cái đầu lại kéo váy Tiểu Thất như đứa con nít, nhìn thế nào cũng có vẻ không hợp.

Lục công chúa tựa hồ cũng ý thức được điểm này, lập tức buông lỏng tay, cũng có chút nũng nịu trừng mắt liếc Mộ Thịnh Phong: “Thịnh Phong ca ca giữu cợt ta!” Sóng mắt lưu chuyển, nhẹ nhàng sinh động.

Trong mắt không còn vẻ khiếp đảm rồi.

Tiểu Thất sáng tỏ cười một tiếng, nhìn Bích Ngô cách đó không xa đã mang theo ngự y đi tới, nói: “Lục tỷ, ngự y mời tới rồi, ta không thể đi theo Lục tỷ, còn phải đến chỗ Dục phi nương nương thỉnh an!”

“Tiểu Thất, muội ——” trong mắt Lục công chúa mang theo vẻ chờ mong, nói, “Về sau muội còn vào cung thường xuyên không?”

Tiểu Thất nhìn nàng gật đầu một cái, hơi lúng túng hỏi: “Lục tỷ ở cung nào, về sau ta vào cung sẽ tới thăm tỷ.”

Lục công chúa hưng phấn chỉ chỉ một cung điện cách đó không xa nói: “Là ở chỗ đó, gọi Vân Nhược cung.”

“Tốt! Biết!” Giống như bị lấy sự vui vẻ của nàng, Tiểu Thất cũng cười cười với Lục công chúa.

Lục công chúa bật thốt lên: “Tiểu Thất, muội cười lên thật là đẹp mắt.”

Tiểu Thất sửng sốt một chút, hiển nhiên không ngờ rằng Lục công chúa sẽ trực tiếp khen ngợi nàng như thế, ngược lại nhất thời không biết nói cái gì cho phải.

Mộ Thịnh Phong giống như rất hiểu rõ Lục công chúa, vuốt vuốt tóc của nàng, mỉm cười nói nói: “Trong mắt muội ai cũng xinh đẹp, chỉ có muội xấu nhất.”

Lục công chúa tựa hồ bĩu bĩu môi, rồi lại rất nghiêm túc nói một câu: “Tiểu Thất cười lên thật rất đẹp mắt rất đẹp mắt.” Mang theo chút cổ chấp như đứa bé.

Mộ Thịnh Phong ý vị sâu xa nhìn Tiểu Thất một cái, làm như đồng ý: “Thất công chúa đã từng đàn một khúc oanh động kinh thành, tự nhiên sẽ không thùy mị như thường.”

Khi nghe được câu này, trong lòng Tiểu Thất cực kỳ kinh ngạc, trên mặt lại vẫn không biến sắc.

Lục công chúa tựa hồ rất cảm thấy hứng thú hỏi: “Có thật không? Sao chưa từng nghe huynh nhắc đến? Lúc ấy là thế nào?”

Mộ Thịnh Phong lại cười nhạt một tiếng nói: “Muội thật muốn nghe?”

“Ai nha! Vú còn đang chờ ta đấy. Ta phải đi.” Nói xong nàng liền phất phất tay, vội vàng chạy tới chỗ Bích Ngô.

Trong lúc nhất thời trong vườn hoa lớn chỉ còn lại Tiểu Thất và Mộ Thịnh Phong.

Mộ Thịnh Phong không e dè nhìn thẳng Tiểu Thất nói: “Thần không ngờ, người nọ lại có thể là Thất công chúa.”

“Người nào? Chỉ sợ là Mộ tướng nhìn lầm rồi! Ta lại không nhớ rõ mình có một khắc kinh ngạc như thế.” Tiểu Thất lặng lẽ nói, nhưng mà trong nội tâm lại một mỗi, thứ mà mình vừa mới cảm thấy không chịu, trong nháy mắt lại bắt đầu vận dụng tự nhiên.

“Thất công chúa! À nên gọi người là vương phi! Trí nhớ của ta từ trước đến giờ không kém.” Mộ Thịnh Phong đứng ở nơi đó cười thật nhẹ nhàng, đáy mắt có sự khẳng định không công kích được.

“A! Như thế —— nàng kia thật rất giống ta! Nếu Mộ tướng có rãnh thì dẫn ta đến gặp một lát, ta thật rất hiếu kỳ! Chỉ là hôm nay ta không rãnh, ta còn phải đến Dục Lê cung.” Tiểu Thất nói xong cũng xoay người đi, trực giác nói cho nàng biết người này là không dễ lừa gạt, chỉ là nàng không thừa nhận, hẳn cũng không có cách nào.

“Công chúa! Ngày đó châu sai (trâm ngọc trai) cài trên đầu ngài chỉ có trong hoàng cung mới có.”

Sau lưng Tiểu Thất lại truyền đến thanh âm bình tĩnh của Mộ Thịnh Phong, nàng không có dừng lại bước chân, tiếp tục đi về phía trước, nhưng mà trong nội tâm lại mơ hồ có lo lắng, trong hoàng cung thật là mỗi người đều có một đôi Hỏa Nhân Kim Tinh, để vương và tướng không có một ai dễ dàng lừa gạt.

Nàng bắt đầu dĩ vượt cái trán, cuộc sống như thế, mình cũng đang từng bước từng bước đi vào, đến tận cùng từ lúc nào mình đã học được phương pháp sinh tồn này.

Con đường phía trước tựa hồ càng ngày càng rộng lớn, nhưng lại không thấy được cuối cùng, rốt cuộc mình sắp bị lạc ở chỗ này sao?

20. Q.2 - Chương 20: Từ Nay Tỷ Muội Là Người Qua Đường

Tiểu Thất không ngờ gặp phải Kiêm Gia ở cửa Dục Lê cung, các nàng kể từ ngày đó Tiểu Thất trở về đã gặp mặt một lần, thì chưa từng gặp mặt lại. Trong chuyện này, người nàng duy nhất cảm thấy không cách nào đối mặt chính là Tam tỷ của nàng.

Sắc mặt của Kiêm Gia hơi tái nhợt, mắt hồng hồng, làm như mới vừa khóc, vẻ mặt hơi hoảng hốt, cúi đầu đi, tựa hồ không có nhìn thấy Tiểu Thất đi tới.

“Tam tỷ!” Tiểu Thất do dự một chút, vẫn lo âu hỏi, “Tỷ không sao chứ?”

Kiêm Gia mở miệng ngẩng đầu lên, ánh mắt trống rỗng nhìn nàng: “Tiểu Thất?”

Ở trong lòng của Tiểu Thất đột nhiên cảm thấy đau đớn vô cùng, Tam tỷ của nàng, nữ tử như nắng gắt tràn đầy sức sống đó, hôm nay lại là bộ dáng mắt hờn nhếch nhác này. Tất cả đều là nàng làm hại sao?

“Tam tỷ ——” Tiểu Thất đưa tay ra, muốn kéo tay của nàng.

“Tiểu Thất, ta quên còn phải chúc mừng ngươi.” Kiêm Gia mở miệng nhìn nàng, thân thể lại nghiêng đi, tránh khỏi bàn tay đuổi ra của Tiểu Thất.

“Tam tỷ. . . . Thật xin lỗi.” Lời nói vô lực phiêu tán trong không khí giữa hai người, cả nói xin lỗi cũng có vẻ tái nhợt và tuyệt vọng sao?

“Tiểu Thất!” Kiêm Gia mở to mắt nhìn tới nơi xa, sâu xa nói, “Ta làm sao tha thứ ngươi, ta đã từng —— cảm thấy may mắn vì cho rằng nắm được hạnh phúc mình muốn, chỉ cần một bước, ta cho là chỉ cần trở lại hoàng cung tất cả sẽ có thể trở thành sự thật, nhưng —— ngươi tự tay đánh nát hạnh phúc của ta.”

“Tam tỷ!” đáy mắt Tiểu Thất lướt qua ưu thương, “Tỷ thật yêu hấn như vậy sao? Ta —— an bài như thế, Tam tỷ thật chẳng lẽ —— cũng không hiểu sao?”

Kiêm Gia đột nhiên xoay đầu lại, trong mắt nhìn Tiểu Thất mang theo khiển trách: “An bài? Tiểu Thất, hôm nay ngươi cũng nói những lời này với ta. Ta không hiểu! Ta cũng không muốn hiểu! Mẫu phi như vậy! Tiểu Thất ngươi —— hôm nay cũng là như thế! Tại sao khi các ngươi xem là đương nhiên, hy sinh hạnh phúc của ta, còn muốn ta hiểu. Ta ——” đột nhiên thanh âm ngưng lại. Trong mắt vô hồn của Kiêm Gia dần dần nổi lên ánh sáng.

Tiểu Thất quay đầu lại, nhìn thấy Tiêu Dật mặc trang phục màu vàng đang đứng ở nơi đó, trong tròng mắt thâm trầm có ánh sáng phức tạp, đang nhìn hai người họ, chỉ đứng ở nơi đó không nhúc nhích, ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt của hấn, mơ hồ không rõ, làm cho người ta cảm thấy mịt mờ, đôi môi mím chặt không nhìn ra bất kỳ biểu lộ gì.

Thời gian giống như bất động ở nơi đó, quá khứ xa xôi giống như ánh lửa bập bùng, trong nháy mắt rốt cuộc tan thành mây khói, không còn tìm được nụ cười như trẻ con lúc xưa. Đến tận cùng là thời gian che mắt trí nhớ tốt đẹp lúc đó hay là mới bắt đầu chỉ nhớ rõ những thứ ảm áp thoáng qua rồi biến mất?

Tiểu Thất rút cuộc xoay người, đi vào Dục Lê cung.

“Dật!” Là thanh âm êm ái trong trí nhớ của Tiểu Thất, tốt đẹp như lúc ban đầu.

Thứ gọi là tình thân, đúng là vẫn không bù được yêu say đắm trong cuộc đời sao?

Trên xe ngựa trở về vương phủ, cả đường yên tĩnh.

Tiểu Thất không nói một lời ngồi ở trong xe ngựa, vén rèm cửa sổ lên nhìn đường phố người đến người đi ngoài xe ngựa, lẳng lặng trầm tư.

Ánh mắt tìm kiếm của Tiêu Dật thỉnh thoảng quét tới.

Trong xe ngựa hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe được thanh âm bánh xe dè nát chướng ngại vật, đột ngột rõ ràng.

“Tại sao Vương Gia lại đồng ý lấy ta?” thanh âm nhẹ nhàng của Tiểu Thất đột nhiên vang lên.

“Như vậy tại sao công chúa lại gả cho ta?” Tiêu Dật không đáp hỏi ngược lại, dáng vẻ thản nhiên giống như không để tâm nghi vấn của nàng.

“Nguyên nhân của chúng ta giống nhau sao?” Đôi mắt trong suốt của Tiểu Thất không hề chớp nhìn hắn, giống như là đang có quyết định gì đó.

“Có lẽ!” đáy mắt Tiêu Dật thoáng qua một tia khác thường, lại vẫn lặng lẽ nói.

“Vậy sao?” Tiểu Thất lại nhìn ngoài cửa sổ lần nữa, lạnh nhạt nói, “Ta hi vọng chúng ta giống nhau, nói như vậy, đợi đến chuyện kết thúc, chúng ta có thể có tự do của riêng mình.”

“Kết thúc? Vương phi cho rằng như thế nào mới coi là kết thúc?” Tiêu Dật chợt vặn cầm của nàng qua, nhìn thẳng vào mắt nàng, ánh mắt bức người giống như lập tức có thể nhìn thấu trong lòng của nàng.

Tiểu Thất hơi sững sờ, trong nháy mắt trả lời không được, kết thúc? Đúng vậy, như thế nào mới coi là kết thúc?

“Bộ dáng bây giờ của Vương phi, Bốn vương ngược lại hài lòng vô cùng.” Trong giọng của Tiêu Dật có chút tức giận.

Tiểu Thất chợt khép mắt, tóc mái thật dài che kín lông mi của nàng, một mối thoáng qua rồi biến mất trong đôi mắt, thanh âm nhẹ nhàng mang theo một tia yếu ớt không dễ cảm thấy: “Ta —— có lẽ chỉ quá mệt mỏi.”

Tiêu Dật đột nhiên sững sốt, nhìn nữ tử gầy yếu nhỏ nhắn trước mắt, đột nhiên cảm thấy không đành lòng, tức giận trong mắt trong lúc vô tình chuyển hóa thành thương tiếc, vươn tay, nhẹ nhàng ôm nàng vào ngực. Một khắc kia hắn cảm thấy trong ngực chỉ là một thứ nhỏ nhỏ, giống như vừa dùng lực sẽ bị hắn bóp vỡ.

“Vương —— Vương Gia!” Công Tôn Cảnh Thăng giương mắt nhìn nhìn Vương Gia kèm bằng hữu tốt của mình ôm một nữ nhân vào vương phủ, quả thật cảm thấy như đầm rồng hang hổ, “Vương Gia —— nữ tử này là?”

Tiêu Dật liếc hắn một cái, nói: “Vương phi cũng không nhận ra?”

Cầm của Công Tôn Cảnh Thăng cả kinh thiếu chút nữa rơi xuống đất, việc này thật không thể trách hắn, cả khuôn mặt của nữ tử kia đều chôn ở trong ngực Tiêu Dật, chỉ bằng vào hình thể, hắn thật không thể nhìn ra, mặc dù hắn cũng đã gặp vương phi mấy lần, nhưng nhãn lực của hắn còn chưa có tốt như vậy.

“Đi vào cung mời một ngự y đến.” Tiêu Dật lại lạnh nhạt nói.

“À?” Trong nháy mắt Công Tôn Cảnh Thăng không có phản ứng được, theo sát mấy bước, mới bừng tỉnh hiểu ra, “Vương phi bị bệnh?”

“Ừ! Hình như trán hơi nóng. Người đi mời ngự y tới đây.”

Lúc này Công Tôn Cảnh Thăng mới vội vàng ra cửa.

Tiểu Thất chỉ có cảm thấy mình lúc lạnh lúc nóng, cực kỳ khó chịu giống như lúc mới vừa trúng độc. Thanh âm của người bên cạnh luôn mơ hồ truyền tới, có tiếng tức giận, có tiếng cầu xin tha thứ, cũng có tiếng cúi đầu khóc lóc, giống như ngăn cách ở không gian khác nhau, mặc dù gần ngay trước mắt, trong lòng lại chợt cảm thấy xa xôi không thể chạm tới như ở cuối chân trời. Khi tất cả an tĩnh lại, nàng rút cuộc nặng nề ngủ.

“Vương phi! Vương phi!”

Trong ánh trăng mờ, nàng nghe được có người không ngừng kêu nàng ở bên tai nàng.

Nàng rút cuộc khó khăn mở mắt, có chút mê mang nhìn người đang cười yếu ớt canh chừng nàng trước mắt, một giây kế tiếp, lập tức trở nên không thể tin.

Người đối diện cũng là dáng vẻ ung dung: “Vương Gia, tại hạ may mắn không làm nhục mệnh, vương phi đã tỉnh rồi.”

Ánh mắt bén nhọn của Tiêu Dật quét về Bắc Thiên Vũ: “Nếu Bốn vương nhớ không lầm, ngày đó xuất hiện trên chiến trường cũng là ngươi.”

“Vương Gia quả nhiên có trí nhớ tốt!” Bắc Thiên Vũ thản nhiên nhìn thẳng hắn, trong tròng mắt tỉnh táo không có một tia sợ hãi.

“Như vậy —— người rút cuộc là ai?” Tiêu Dật từng bước ép hỏi.

“Vương Gia, chẳng lẽ quên lúc ấy đã đáp ứng tại hạ nếu cứu tỉnh vương phi, Vương Gia sẽ không ép hỏi tại hạ.” giọng của Bắc Thiên Vũ chợt trở nên thâm trầm.

“Vương Gia, hoàng thượng triệu kiến.” Đang lúc hai người đấu tranh, ngoài cửa vang lên thanh âm của Công Tôn Cảnh Thăng.

“Như vậy xin mời ——”

“Tại hạ còn phải viết phương thuốc, nếu Vương Gia có chuyện bận, cũng không cần ở lại chỗ này nữa, vương phi đã không có việc gì.” Nói xong, Bắc Thiên Vũ liền ngồi vào cái bàn bên cạnh, không coi ai ra gì cầm bút, nhún lông mày suy tư.

Tiêu Dật mặc dù cảm thấy quái dị, nhưng cũng không thể nào phản bác, lại có hoàng mệnh trong người, lập tức không làm khó hắn, rời đi.

Tiêu Dật vừa rời đi, Bắc Thiên Vũ liền vo phương thuốc đã viết một nửa thành một cục, làm như cực độ tức giận nói: “Đều đi ra ngoài! Mấy người đứng ở đây thật khiến người ta tâm phiền ý loạn, viết một phương thuốc cũng viết không xong.”

Người trong phòng hoảng hoảng hốt hốt quỳ đầy đất, Bích Thủy khó xử nhìn thoáng qua Tiểu Thất, do dự nói: “Vương phi.”

Tiểu Thất vô lực gật đầu một cái, Bích Thủy mới dẫn nô tài cả phòng lui ra ngoài.

Một giây kế tiếp, nàng liền bị hắn ôm vào trong lòng, nhanh đến cơ hồ không thấy rõ động tác của hắn.

“Vương phi?” Thanh âm của hắn tựa hồ là vô cùng giận, “Nàng có biết nếu hôm nay không có ta, vương phi này đã sớm đi gặp quỷ.”

Tiểu Thất chỉ làm như không biết, đầu lại vùi vào trong ngực của hắn, tay ôm chặt hông của hắn.

Chỉ là một động tác nho nhỏ lại thành công hóa giải cơn giận của hắn, hắn không nói một lời ôm chặt Tiểu Thất, đột nhiên cánh tay cố ý buộc chặt, chọc cho tiểu Thất kinh hô một tiếng, hắn mới giống như thở ra: “Tiểu Thất, ta rút cuộc làm gì nàng đây? Nàng có biết hay không ——” hắn dừng một chút mới nói tiếp, “Hàn độc của nàng đã hơi tái phát.”

“Bắt đầu từ lúc chàng dẫn ta xuất cung lần trước sao?” Tiểu Thất giống như đã sớm biết, nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ!” Bắc Thiên Vũ chợt cắn răng nói, “Ngày đó ta vốn định trói nàng đi.”

“Vậy sao?” Tiểu Thất cúi đầu trong ngực hắn cười lên, “Vậy tại sao chàng không làm như vậy?”

“Sợ nàng trách ta!” Thanh âm của hắn đột nhiên trở nên êm ái, chậm rãi nói, “Ta muốn nàng cam tâm tình nguyện. Nhưng bây giờ mới phát hiện, tánh mạng của nàng so với sự cam tâm của nàng, ta càng cần nàng còn sống hơn.” Trong thanh âm cực kỳ dịu dàng của Bắc Thiên Vũ có một tia đầu độc, “Tiểu Thất, đi theo ta đi. Cuộc sống như thế thật sự là nàng muốn sao?”

“Bắc Thiên Vũ!” Tiểu Thất buồn bực trong ngực hắn, yếu ớt nói, “Chàng có thể dẫn ta đi đâu?”

“Tiểu Thất, hiện tại cái gì ta cũng không muốn, ta chỉ muốn đưa nàng đến Bắc Thương Sơn, nơi đó Thiên Cơ Tử nhất định có biện pháp khống chế hàn độc của nàng.”

“Ta ——”

“Tiểu Thất, nếu nàng còn là không yên lòng Kỳ quốc, đợi đến hàn độc khống chế được, nàng trở về nữa có được hay không?” Bắc Thiên Vũ nhỏ nhẹ dụ dỗ Tiểu Thất trong ngực.

Tiểu Thất giống như thở dài một cái, nhẹ nhàng nói: “Ta —— phải nói với phụ hoàng ta một tiếng trước mới có thể đi theo chàng.”

“Tốt! Một lời đã định!” Bắc Thiên Vũ lập tức ôm mặt của nàng thừa cơ hôn một cái, cười đắc ý giống như đứa bé, “Tối mai, ta liền tới bắt cóc nàng - vương phi Kỳ quốc.” Nói xong, giống như sợ nàng hối hận, vội vàng ra khỏi cửa phòng.

Tiểu Thất lại có cảm giác bị lừa, người này đến lúc đó thật có thể dễ dàng để nàng rời đi sao?

21. Q.2 - Chương 21: Ngôi Sao Biển Ảo Trời Đất Trào

Trong thư phòng hơi có vẻ u ám, Kỳ hoàng chấp tay đứng ở bên bàn sách, ánh mắt thâm trầm sâu thẳm chăm chú vào nơi nào đó, rồi lại tựa hồ không nhìn gì cả, giống như lọt vào trong kỷ niệm nào đó. Trên bàn sách có một cuốn sách mở ra một nửa, thỉnh thoảng lật theo gió, phát ra tiếng vang tùy tiện.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra “Ken két”.

Kỳ hoàng quay đầu lại, trong con ngươi bình tĩnh vô sóng đột nhiên lướt qua một tia mừng rỡ như điên, làm như không dám tin tưởng, khẽ há mồm, rồi lại ngậm lại, chỉ thẳng tắp nhìn chăm chăm nữ tử đang đi vào.

“Phụ hoàng!”

“Là —— Tiểu Thất à!” Vốn là ánh sáng chờ mong trong nháy mắt lại trở nên ảm đạm không có ánh sáng, làm như tự lảm bảm, “Nàng làm sao tới đây.”

“Phụ hoàng!” Tiểu Thất hơi chần chờ rồi mở miệng, “Hôm nay ta ——”

“Tiểu Thất!” Phụ hoàng của nàng lại ngắt lời nàng, vẫy vẫy tay với nàng, “Tới đây.”

Tiểu Thất đi tới, thấy trên bàn sách lẳng lặng trưng bày mấy bức tranh, nàng hơi không hiểu nhìn phụ hoàng của nàng.

“Mở nó ra!” Kỳ hoàng cười nhìn nàng nói.

Tiểu Thất thò tay tiếp nhận những bức tranh kia, mở ra bức tranh đầu tiên thì trong nháy mắt sợ ngây người, nữ tử trong tranh có làn da trắng nõn, tròn mắt trong suốt linh động, mái tóc dài đen nhánh rũ xuống, tóc mai hơi bay lên theo gió, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên tạo ra một nụ cười như có như không, mặc dù cười cũng không rõ ràng lại làm người ta cảm thấy thân thiện và ấm áp không nói ra được, y phục màu xanh biển buộc vòng quanh hình thể tốt đẹp của nữ tử, nàng —— lại có cảm giác thật quen thuộc, tựa như đang nhìn mình, nhưng Tiểu Thất biết rất rõ nữ tử kia không phải nàng, bởi vì nữ tử trong tranh mặc cung trang phi tần.

“Có phải rất giống không!” Là thanh âm hơi hoảng hốt của Kỳ hoàng.

“Mẫu —— phi sao?” Tiểu Thất nhẹ nhàng nói.

“Đúng! Mẹ con hai người quá giống, vừa rồi ta còn tưởng rằng ——” Kỳ hoàng cười cười như tự giễu, “Nhưng ta biết rõ mẫu phi con vĩnh viễn sẽ không tới nơi này, nàng ấy là người như vậy, cho tới bây giờ luôn không đòi hỏi ta điều gì, luôn là bộ dạng thanh thanh đạm đạm, luôn là ——” ánh mắt của hắn từ từ trở nên nhu hòa, làm như xuyên thấu thời gian rơi vào quá khứ xa xôi, trong lòng dâng lên sự không màng danh lợi, phượng hoàng hoa nở, bướm bướm cùng bay, lời hứa thật tốt đẹp, lúc ấy cho là có thể bổ khuyết tương lai trông mòn con mắt, nhưng —— nhưng vẫn là tình sâu duyên cạn, nắm thiên hạ này, lại nắm không được nữ tử dịu dàng như đóa sen kia.

“Phụ hoàng!” Tiểu Thất gọi lại hắn đang lâm vào trong trí nhớ.

“Tiểu Thất!” Hắn từ từ phục hồi tinh thần lại, lại mang theo chút ưu thương nói, “Ta gần đây luôn mơ thấy mẫu phi con, nhưng nàng không nói gì với ta, chỉ nhìn ta, ta biết rõ nàng đang trách ta, nàng vẫn luôn trách ta ——”

“Phụ hoàng!” Tiểu Thất lộ vẻ xúc động, một nam tử quyền khuynh thiên hạ như vậy, nhưng mà trên mặt lại lộ ra yếu ớt ưu thương, mẫu phi của nàng thật là may mắn!

“Tiểu Thất!” Phụ hoàng của nàng chợt điểm trúng huyệt đạo của nàng, trong bụng Tiểu Thất hoảng hốt, chỉ cảm thấy một cỗ khí nóng liên tục không ngừng từ sau lưng của nàng truyền vào trong cơ thể nàng.

“Phụ hoàng!” Tiểu Thất chỉ cảm thấy hốt hoảng, nàng biết là phụ hoàng của nàng đang truyền nội lực cho nàng.

“Tiểu Thất!” thanh âm Kỳ hoàng lại trở nên bình tĩnh, “Ta đã sớm không chịu nổi, ta —— ta sớm muốn tới chỗ mẫu phi con nói xin lỗi, sau đó vĩnh viễn ở cùng với nàng, ta luôn cho rằng nàng ở trong cung này đều không vui, ta biết rõ nàng vẫn —— vẫn —— oán trách ta ——” thanh âm của hắn từ từ trở nên yếu ớt, “Trẫm là Hoàng đế Kỳ quốc, làm sao —— có thể chỉ ở với nàng —— một mình nàng ——” nhưng dường như muốn nói hết lời của cả đời, “Nàng chết cũng không nguyện vào Đế Lăng, nàng —— vẫn —— vẫn cầu xin ta —— chôn nàng ở —— chôn ở trong rừng cây —— chúng ta gặp mặt lần đầu ——”

“Phụ hoàng ——” Tiểu Thất có thể cảm thấy cái đôi tay sau lưng nàng dần dần suy yếu vô lực, nhưng nàng lại không cách nào quay đầu lại.

“Kỳ quốc! Trẫm vì Kỳ quốc ——”

Còn chưa có nói xong, Tiểu Thất chỉ cảm thấy tay sau lưng vô lực rũ xuống.

“Phụ hoàng!” Tiểu Thất hốt hoảng hô, trong cơ thể có một cỗ khí nóng mạnh mẽ đâm tới đảo loạn dòng suy nghĩ của nàng.

“Trầm ngâm định khí! Nếu không sẽ thất bại trong gang tấc!” Sau lưng lại truyền đến thanh âm trấn định. Tiểu Thất rút cuộc cố gắng khiến mình định tâm lại, vận chuyển cỗ chân khí trong cơ thể.

Ước chừng qua thời gian một nén nhang, nàng mới khổng chế tự nhiên, vội vàng xoay người sang chỗ khác, mới nhìn thấy phụ hoàng của nàng nhắm chặt cặp mắt vô lực tựa vào bên bàn sách.

“Phụ hoàng! Người ——”

“Tiểu Thất!” Hắn chợt mở mắt ra, nắm tay nàng thật chặt, “Hàn độc của con, ta đã dùng nội lực ngăn chặn nó, ta biết rõ —— nhưng phụ hoàng đã không còn biện pháp. Kỳ quốc —— Kỳ quốc —— giúp phụ hoàng bảo vệ nó. Còn có Ân Tinh các —— Âm Ảnh ——” hắn hô một tiếng về phía không trung, chỉ thấy hai bóng người chợt lóe, trong nháy mắt xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Âm Ảnh, từ —— từ hôm nay —— trở đi —— Thất công chúa chính là —— chính là Ân Linh của Ân Tinh các.” Thanh âm thờ đốc đã từ từ yếu ớt.

“Thuộc hạ Âm Ảnh (Âm Linh) tham kiến Ân Linh đời thứ mười bảy.” Là hai thanh âm kính cẩn trầm ổn.

“Tại sao!” Tiểu Thất lại ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ nhìn phụ hoàng nàng, “Phụ hoàng, người —— người tại sao muốn làm như vậy?” Trong thanh âm có cảm giác vô lực nặng nề.

“Tiểu Thất —— Tiểu Thất!” Tay hắn hơi run rẩy, làm như muốn nỗ lực nâng lên, nhưng không có chút hơi sức, “Còn nhớ rõ —— con —— con lần đầu tiên rời kinh, ta —— ta —— đưa cho con —— khối —— lệnh bài sắt đen tuyền không? Cái đó —— cái đó có thể điều động —— binh lực Kỳ quốc —— Tiểu Thất, ta rốt cuộc —— rốt cuộc nợ —— mẹ con hai người —— ta khiến —— mẫu phi con —— chờ đợi cả đời, nợ —— nợ con —— tự do. Nhưng ——”

“Phụ hoàng —— người đừng nói nữa, ta đi gọi thái y!” Tiểu Thất vội vàng muốn rời đi.

“Tiểu Thất! Đồng ý với ta! Bảo vệ Kỳ quốc!” Phụ hoàng dùng sức giữ nàng lại như hồi quang phản chiếu.

“Được!”

“Tiểu Thất —— ta nghĩ mẫu phi con nhất định lại muốn cho ta thêm một tội.” Hắn rốt cuộc chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, giống như tự lẩm bẩm, “Tháng bảy —— ngày bảy —— Trường Sinh Điện, nửa đêm —— nửa đêm ——, Tiểu Thất, Tiểu Thất ——”

Rèm ngoài cửa sổ chợt bị gió mạnh thổi lên, bầu trời bao la nguyên bản hơi ảm đạm càng trở nên âm u hơn. Bức họa trên bàn bị cuốn “bịch bịch” rơi trên trên đất, một bức tranh chậm rãi mở ra, trong bức họa là một nam tử ôm một nữ tử, trong tròng mắt lạnh lạnh của nam tử có một tia ôn tình, tròng mắt nữ tử chói lọi như sao, khóe môi nhếch lên nụ cười yếu ớt, nhộn nhạo, đoạt hồn phách người. Bên cạnh hình vẽ là một hàng chữ thanh tú: Nhớ chăng thất tịch đêm gì? Trường Sinh điện vắng thăm thì cầu xin.

“Phụ hoàng, phụ hoàng!” Tiểu Thất chợt hô, “Vạn Đức Trung! Vạn công công!”

“Công chúa!” Vạn Đức Trung vội vàng đẩy cửa ra, lại sững sờ nhìn bên trong, “Công —— công chúa —— hoàng thượng ——”

“Mau đi mời ngự y! Mau đi!” Tiểu Thất kinh hoảng hô.

“Dạ! Dạ!” lúc này Vạn Đức Trung mới phản ứng được, xoay người chạy ra ngoài.

“Đinh đinh đinh” tiếng chuông vang vọng trong không khí xám xịt, thanh âm thê lương kèm theo tiếng mưa rơi, bay khắp cả hoàng cung. Mưa to tầm tã hắt vào, cả bầu trời mê mang, cơ hồ cái gì cũng không nhìn rõ.

Dục Lê cung.

“Nương nương!” Xuân Y hốt hoảng xông vào tấm điện của Dục phi, thẳng tắp quỳ gối trên đất.

“Xuân —— Xuân —— Y —— thanh âm này —— là —— là ——” Dục phi ngơ ngác nhìn mưa như trút nước ngoài cửa sổ, hơi giật mình mất hồn nói.

“Nương nương, hoàng thượng —— hoàng thượng —— hoảng (có nghĩa là chết, từ này dành riêng cho vua chúa vương hầu) rồi !” Trong thanh âm nặng nề của Xuân Y tràn đầy hoảng hốt.

“Xoảng” ly trà đã uống một nửa trong tay bị rơi xuống đất, “Hoảng rồi hả?” Giống như là không thể tin, thì thầm nói, “Hắn —— sao —— lại ——” nàng giơ tay lên xoa mặt mình, chạm tay toàn ẩm ướt, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, tiếng chuông “đinh đinh đinh” nơi xa truyền vào trong lỗ tai của nàng cực kỳ rõ ràng, càng ngày càng vang dội, càng ngày càng chói tai. Rốt cuộc nàng giống như là không chịu nổi, bưng kín lỗ tai ngồi xổm xuống khóc sùi sụt giống như đứa bé.

“Nương nương!” Xuân Y bò đến bên cạnh nàng, luống cuống kêu.

“Xuân —— Y ——” Dục phi chợt kéo tay Xuân Y thật chặt, giống như bắt được một cây gậy nhỏ trong biển rộng.

“Nương nương! Nương nương!”

Nàng rốt cuộc không nghe rõ bất kỳ tiếng chuông nào, thanh âm Xuân Y kêu nàng cũng càng ngày càng mơ hồ.

“Vương phi!” Vạn Đức Trung lo âu hô Tiểu Thất.

Tiểu Thất có một khoảnh khắc không phản ứng kịp. Vương phi? Là ai? Nàng ngẩng đầu lên mê mang nhìn thoáng qua Vạn Đức Trung, mới hiểu được ông ấy kêu mình.

“Vạn công công!” Nàng mờ mịt gọi ông một tiếng.

“Vương phi! Các đại thần đều đến ngoài thư phòng. Chờ —— chờ ——” trong thanh âm Vạn Đức Trung cũng có hốt hoảng.

Ánh mắt mờ mịt của Tiểu Thất rốt cuộc dần dần ngưng tụ lại ánh sáng, ngẩng đầu liếc thấy Âm Ảnh và Âm Linh còn quỳ trên mặt đất, nàng chậm rãi bước xuống bậc thang, lấy ra lệnh bài sắt đen tuyền trong ngực, trầm giọng nói: “Âm Ảnh, cầm cái này phân phó binh lính trong kinh phong tỏa các cửa thành, người lại dẫn dắt 5000 tinh binh vây quanh thành cung. Không có chỉ ý, bất luận kẻ nào cũng không thể xuất cung.”

“Dạ! Chủ tử!” Thanh âm trầm ổn của Âm Ảnh không có một chút do dự, nhận lấy lệnh bài sắt đen liền phi thân đi.

“Âm Linh! Người đến nhà các đại thần ‘quan tâm’ người nhà của bọn họ.” Trong thanh âm tỉnh táo đã tìm không ra chút mê mang.

“Dạ!” ngay sau đó Âm Linh cũng lĩnh mệnh đi.

“Vạn công công!” Tiểu Thất lại chuyển hướng về phía Vạn Đức Trung, phân phó, “Xin mời Vạn công công nói với các vị đại thần một tiếng, ta muốn rửa mặt, sau nửa canh giờ, sẽ ban bố chỉ ý về tân hoàng.”

“Dạ! Lão nô đi ngay.” Thấy nàng tỉnh táo rồi, lòng của Vạn Đức Trung rốt cuộc bình tĩnh lại, ở thâm cung nhiều năm, rốt cuộc vẫn còn có chút kinh nghiệm.

Mưa còn chưa ngừng rơi, thỉnh thoảng xen lẫn tiếng vang rung trời, tia chớp chợt sáng lên ở chân trời khiến người ta thấy mà ghê.

Một đám người quỳ ngoài cửa, đứng đầu hàng là nhị hoàng tử, Tam công chúa, Tứ hoàng tử, Lục công chúa và Bát hoàng tử, Bát hoàng tử mới sáu tuổi, mặc dù còn tằm bé lại giống như đã biết tất cả, cúi đầu lặng lẽ đứng. Xuống chút nữa chính là Trần lão tướng quân, Sở tướng, Tiêu Dật và Mộ Thịnh Phong. Có mưa bụi thỉnh thoảng lại bay tới trên người của bọn họ, nhưng một nhóm người vẫn đứng thẳng ở ngoài thư phòng, không có di động chút nào.

“Ken két!” Cửa chính khép chặt của thư phòng rốt cuộc chậm rãi mở ra, ánh mắt của mọi người lập tức tụ tập lên người của người ra.

Khi một đạo sét sáng lên, mọi người rõ ràng nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn của một nữ tử, trên người khoác một cái áo lông thật dày, cả khuôn mặt lạnh lạnh không nhìn ra chút vẻ mặt, áo choàng tóc dài bay loạn trong gió, ánh mắt nhàn nhạt quét qua mọi người đang quỳ. Sau đó nàng chợt giơ lệnh bài sắt trong tay lên, trong thanh âm lạnh lạnh mang theo uy nghiêm làm cho không người nào có thể nhìn thẳng: “Tiên hoàng có chỉ ——”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Tất cả mọi người cùng nhau quỳ xuống, tiếng sấm ầm ầm vang lên nơi xa, lại như cũ không lẫn át được tiếng hô to đình tai nhức óc này.

Một khắc kia, Tiểu Thất đứng ở trong vạn người, trên người tản mát ra khí thế giống như nữ thần.

22. Q.2 - Chương 22: Đường Dài Dằng Dẵng Không Đường Về

“Phụng Thiên Thừa Vạn, Hoàng đế chiếu viết, trăm từ khi vào chỗ, kỷ cương phép tắc, dùng người đúng đắn, mặc dù không thể tốt toàn bộ, cũng không cách xa. Tổ tiên để lại cơ nghiệp, liên quan nặng nề, người thừa kế, không thể trốn lêu ——” thanh âm lạnh lạnh bình tĩnh xuyên thấu qua tầng tầng trở ngại, truyền vào trong lỗ tai mỗi người thật rõ ràng, mọi người lẳng lặng quỳ trên mặt đất, trầm ngâm yên lặng nghe, “Con trai thứ tám Huyền Phong của trăm, dp Lăng phi sinh. Năm nay sáu tuổi, cực kỳ thông minh, thừa hưởng tốt tông, lập làm Hoàng Thái Tử, tuân theo quy chế pháp luật, sau hai bảy ngày lên ngôi hoàng đế. Đặc mệnh nội đại thần Sở Trung Lâm, Trần Văn Thiên, Tiêu Dật, Mộ Thịnh Phong làm phụ thần, các

trọng thần cũ, trầm lấy tim gan ký thác, hết lòng phò tá, bảo vệ chủ tử, giúp việc chính vụ, thông báo trong ngoài, để mọi người biết. Khâm thủ!”

“Ừng ừng ——” thanh âm diếc tai nhức óc vang lên lần nữa, giống như là hơi thở đè nén lấy ruột cuộc bộc phát ra trong nháy mắt, vang dội cả trời mây.

Ngoài thư phòng, lại yên tĩnh đáng chết, tất cả mọi người cúi thấp đầu, mưa bụi bay tới trên mặt của bọn họ, không người nào dám lau.

“Thần —— cần tuân thánh dụ, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế.” Là thanh âm của Hữu Tướng Mộ Thịnh Phong, cho dù xen lẫn trong tiếng sấm vẫn tỉnh táo và bình tĩnh.

“Bọn thần cần tuân thánh dụ, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế.”

Người quỳ gối bên cạnh Mộ Thịnh Phong cũng lên tiếng phụ họa.

Ánh mắt lạnh lạnh bình tĩnh của Tiểu Thất nhìn Mộ Thịnh Phong thản nhiên tự nhiên, hơi ngoài ý muốn, nàng chưa bao giờ nghĩ đến Mộ Thịnh Phong là người đầu tiên đứng ra.

“Thần muốn hỏi vương phi, hoàng thượng trừ khẩu dụ ra, có chiếu thư không?” Là thanh âm của Tả Tướng Sở Trung Lâm.

“Không có!” Tiểu Thất lạnh nhạt nói.

“Vậy ——”

“Sở tướng! Bàn Long lệnh này đại biểu cái gì, chẳng lẽ Sở tướng quên?” Trong thanh âm hơi đề cao có uy nghiêm không thể bỏ qua.

“Thần ——” Sở Trung Lâm đang nói đột nhiên nghe tiếng bước chân trầm ổn thì dừng lại, ngẩng đầu lên, hung hăng nhìn Tiểu Thất một cái.

“Thống lĩnh Kinh Cơ vệ - Chương Uy Đặc phụng hoàng mệnh dẫn dắt 5000 tinh binh thủ vệ hoàng cung.” Thanh âm uy nghiêm trầm ổn không có chút do dự và kinh hoảng.

Ánh mắt Tiểu Thất nhẹ nhàng đảo qua, xẹt qua từng người: “Các vị đại nhân, khí trời rất lạnh, sớm lĩnh mệnh cũng sớm về nhà tận hưởng vui thú.”

Vừa mới dứt lời, chỉ thấy trên mặt tất cả quan viên quỳ phía sau đều lộ ra khiếp sợ khó có thể tin, mặt căng thẳng cũng trở nên trắng bệch.

Ánh mắt Tiểu Thất quét qua yên lặng nhìn về phía Tiêu Dật. Hắn cũng không có tránh né thẳng tắp nhìn thẳng vào mắt nàng, chột khoé miệng nở một nụ cười phức tạp, làm như giễu cợt, vừa tựa như tán thưởng, lại hắng giọng nói: “Thần tuân chỉ!” Lời nói ngắn gọn có lực, lại thấm vào lòng người. Lời này vừa nói ra, gần một nửa quan viên đều rớt rít tiếp chỉ.

“Tốt! Tốt! Không ngờ Kỳ quốc còn lại một công chúa như ngươi,” Trần Văn Thiên đột nhiên lên tiếng nói, “Thật không hổ là —— hôm nay một nhóm người chúng ta cư nhiên thua bởi một nha đầu như ngươi! Nếu như thế, thần tuân chỉ!”

“Bọn thần tuân chỉ!”

Giờ phút này, dù là Sở tướng lễ thẳng khí hùng vừa rồi cũng thả tay xuống.

“Nương nương! Nương nương!” Là tiếng bước chân vội vàng của một cung nữ, trên mặt vẫn hiện ra vui mừng.

Lăng phi có vẻ hơi mệt mỏi ngẩng đầu lên, trừng mắt liếc cung nữ xông vào, mắng: “Hô to gọi nhỏ làm gì, hoàng thượng —— vừa mới hoảng.”

“Nương nương” cung nữ cuống quýt quỳ gối trên đất, lắp bắp nói, “Mới vừa có —— có thánh chỉ truyền đến —— nói —— nói tiên đế hạ chỉ —— Bát hoàng tử đăng cơ làm đế.”

“Cái gì!” Sắc mặt Lăng phi trong nháy mắt trở nên không có chút huyết sắc nào, “Cho Phong nhi lên ngôi?”

“Dạ —— Dạ!” Cung nữ nghe được thanh âm sắc lạnh của Lăng phi thì sợ cúi thấp đầu xuống.

“Tại sao có thể như vậy! Làm sao lại như vậy?” Lăng phi tự lẩm bẩm, trong thanh âm tràn đầy kinh hoàng, “Lục Nhi, mau! Người mau ra cung một chuyến, gọi phụ thân ta!” Nàng làm như tỉnh ngộ, vội vàng phân phó.

“Nương nương ——” Lục Nhi khó hiểu nhìn Lăng phi, “Nô tỳ ——”

“Còn không mau đi!” Lăng phi hung dữ nói.

Lúc này Lục Nhi mới tựa như hiểu ra cái gì, vội vàng đi ra ngoài.

Đêm, rốt cuộc hoàn toàn an tĩnh lại, mưa rào có sấm chớp suốt hai canh giờ dần dần ngừng nghỉ, mưa bụi càng ngày càng nhỏ thỉnh thoảng rơi vào trên xà nhà, phát ra tiếng tí tách nhẹ nhàng, và tiếng kêu vang nho nhỏ của con trùng, càng có vẻ im ắng yên tĩnh.

Trong Tử Nhiễm cung, ánh nến yếu ớt chiếu sáng tấm cung mờ tối, Tiểu Thất ôm đầu gối ngồi ở trên giường, cầm đặt trên đầu gối, mắt yên lặng nhìn về phía trước, khẽ chớp cặp mắt, ánh nến bập bùng chiếu trên khuôn mặt trắng nõn của nàng, hơi có vẻ tái nhợt.

Dưới ánh sáng mơ hồ, có một bóng đen nhanh chóng thoáng qua.

Ám Ảnh vẫn canh giữ ở cửa tấm cung nhanh chóng chớp động thân thể, tay vươn ra đẩy cửa lại bị một đôi tay mảnh khảnh cản lại. Ám Ảnh không nhìn người, trực giác bóp nhẹ cổ tay đưa tới, tiếng hô nhẹ nhàng vang lên, mới chọc cho hắn quay đầu lại liếc mắt nhìn: “Là người! Vì sao ngăn cản ta?” Trong thanh âm có chút gấp gáp và lo lắng.

“Chớ vào! Công chúa không có việc gì.” Bích Ngô nhẹ nhàng nói.

“Vì sao?” Ám Ảnh buông lỏng tay, lại vẫn muốn đi đẩy cánh cửa kia.

Bích Ngô lại vội vàng dùng thân thể chặn cửa, kiên định nói: “Người không tin ta? Ta là thị nữ cận thân của công chúa, tự nhiên sẽ không hại công chúa.”

“Ai ta cũng không tin! Ta chỉ tin chính ta! Người tránh ra!” Hắn lạnh lùng nói.

“Người ——” Bích Ngô tức giận, vừa định mở miệng, bên trong cửa truyền đến thanh âm nhàn nhạt.

“Các người không cần vào!”

Lúc này Bích Ngô mới ngừng nói, ngẩng đầu liếc Ám Ảnh một cái, lại thấy trong mắt của Ám Ảnh nhanh chóng thoáng qua ảo não, tay bên người dần dần nắm thành quyền.

Dưới ánh nến ảm đạm, bóng dáng màu đen bị kéo thật dài, lại vẫn ó thể rõ ràng cảm thấy trên người hắn tản mát ra xu thế mãnh liệt bức người.

“Người đã đến rồi!” Tiểu Thất chợt ra tiếng, nhẹ nhàng nói với bóng người phía trước, thân hình lại không thay đổi chút nào.

“Ninh Tiểu Thất! Ta có nên tức giận hay không!” Người phía sau phát ra tiếng rống giận dữ.

“Ừ! Chàng nên tức giận!” Tiểu Thất vẫn không xoay người, đầu lại chôn sâu ở trong khuỷu tay, trong thanh âm mang theo giọng mũi nặng nề.

Hắn rốt cuộc không đành lòng, bước nhanh tiến lên, lôi cả người nàng vào trong ngực, ôm chặt hông của nàng, giọng cảm hận, nói: “Nàng có biết hay không ta ở trong mưa đợi nàng hai canh giờ, ta vẫn không dám đi khỏi, sợ nàng không tìm được ta, hàn độc của nàng lại ——” hắn làm như bất đắc dĩ gặm nhẹ, “Nàng rốt cuộc có biết hay không!?”

Thân thể vốn nhỏ nhắn của Tiểu Thất cơ hồ bị hắn ôm hết vào ngực, thật chặt, chặt đến nàng thở không nổi, nàng chỉ có thể quấy người một cái, nhưng việc này lại khiến hắn giận dữ, hắn lại ôm nàng chặt hơn.

“Bác —— Bác —— Thiên Vũ” nàng chỉ có thể kéo kéo ống tay áo của hắn, mơ hồ không rõ kêu hắn một câu, lúc này hắn mới thoáng buông ra một chút, lại vẫn trầm mặt không nói tiếng nào.

Tiểu Thất nhẹ nhàng thở dài, buồn bực ở trong lòng hần nói: “Tức giận thì tức giận đi!” Nàng dừng một chút lại nói, “Dù sao chuyện ta đồng ý với chàng đúng là được làm không rồi, chàng cứ tức giận đi!”

“Ninh Tiểu Thất!” Hần rốt cuộc không chịu nổi giận dữ hết, nâng cằm của nàng lên, hung hăng trừng mắt nhìn nàng. Nhưng, khi tiếp xúc ánh mắt vô tội của nàng thì hần rốt cuộc bắt đầu dỗi thua trận, “Đời trước ta nhất định thiếu nàng cái gì, kiếp này mới bị nàng hành hạ như vậy.”

“Tại sao?” Tiểu Thất ngoài ý muốn hỏi.

Hai chữ đơn giản, làm như ông nói gà bà nói vịt, nhưng hần lại nghe hiểu: “Ta cũng không biết, ta cũng đã tự hỏi ta, ta cũng đã từng thử không để ý tới nàng, khi nàng trốn tránh ta, ta liền nghĩ tới như vậy cũng tốt, cho nên vào lúc đó ta không có cố ý đi tìm nàng, nhưng ——” hần giống như đang khổ não, nhớ lại, nói, “Nhưng, Tiểu Thất, khi phụ hoàng nàng cho đòi ta trở về, ta biết có lẽ ta thật không thể gặp nàng nữa, khi đó ta chỉ nghĩ tới muốn gặp được nàng, Tiểu Thất, ta cũng không biết nàng đã ở sâu trong lòng ta, khi ta nhận ra được điều này, ta liền không có ý định thả nàng ra rồi. Ta cho tới bây giờ đều hiểu mình muốn gì, biết làm sao để tranh thủ. Ta chỉ biết —— nàng, ta chắc chắn muốn. Nhưng, Tiểu Thất, nàng biết nàng muốn cái gì không?”

Nhưng, Tiểu Thất, nàng biết nàng muốn cái gì không?

“Vương Gia, vương phi nàng ——” Công Tôn Cảnh Thăng nghiêng đầu len lén liếc khuôn mặt bình tĩnh của Tiêu Dật, lại tiếp tục nói, “Hành động lần này của vương phi thật là làm cho người ta ứng phó không kịp.”

Sắc mặt Tiêu Dật hơi trầm xuống, mặt không thay đổi liếc nhìn Công Tôn Cảnh Thăng: “Nàng —— thật đúng là làm cho người ta lau mắt mà nhìn.”

“Nhưng đúng là một kế sách hay, ban đầu còn tưởng rằng sau khi tiên hoàng băng hà, triều đình mặt ngoài bình tĩnh này nhất định sẽ gió nổi nước xuôi, nhưng giờ lại tạo nên cục diện không ai có thể đánh vỡ rồi.” trong giọng của Công Tôn Cảnh Thăng lại có thưởng thức.

“Mọi người ngăn nhau, thật sự là bị nàng khống chế. Phụ chính đại thần có đến bốn, rõ ràng là vì kềm chế lẫn nhau, chiêu này ——” khóe miệng Tiêu Dật nở nụ cười bí ẩn, “Chiêu này không biết tiên hoàng có hài lòng hay không.”

“Ý của tiên hoàng cứ nhiên thật sự muốn cho Thất công chúa lên ngôi sao?” Công Tôn Cảnh Thăng hơi kinh ngạc, rồi lại sáng tỏ, “Người như vậy thật sự đúng là do tiên hoàng chọn.”

“Chỉ là —— loại cục diện này sẽ không quá lâu, không biết nàng còn có chiêu gì.” Tiêu Dật ý vị sâu xa nói.

“Ken két” cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, là tiếng bước chân rón rén của Bích Ngô, nhưng khi nàng nhìn thấy Tiểu Thất lặng lẽ ngồi trên giường thì hơi sửng sốt một chút.

“Công chúa!” Bích Ngô nhẹ nhàng kêu.

“Bích Ngô!” Tiểu Thất ngẩng đầu, cặp mắt hơi mê mang yên lặng nhìn Bích Ngô.

“Công chúa ——” Bích Ngô đột nhiên cảm thấy bị thương, trong thanh âm của nàng có chút nghẹn ngào.

“Thứ ta muốn thì không được, thứ ta không muốn lại không bỏ được.” Tiểu Thất chợt nói thật nhỏ, lúc ấy mình đã trả lời hần như vậy.

Như vậy, còn hần?

“Tiểu Thất, nàng quá mức thanh tĩnh, cho nên ta không muốn làm khó dễ nàng. Ta càng không muốn khiến nàng hối hận, cho nên ta rốt cuộc muốn chính nàng làm ra lựa chọn, nhưng hôm nay ta lại hối hận, ta hối hận lúc ấy vì sao không giữ nàng lại núi Bắc Thương, ta hối hận lúc ấy vì sao không dẫn nàng đi, bởi vì ta phát hiện hiện tại thật sự không dẫn nàng đi được rồi.”

23. Q.2 - Chương 23: Hồng Trần Tục Thế Ai Nhìn Thấu

Trong thư phòng, những bức tranh chưa được thu hồi trên bàn vẫn lẳng lẳng nằm đó, chưa từng có người sửa sang lại. Hoàng đế băng hà, người trong cung đã sớm loay hoay người ngã ngựa đổ rồi, ngay cả tranh rơi vãi đầy đất cũng vẫn chưa kịp thu hồi.

Tiểu Thất đi tới, cúi người xuống, cẩn thận từng li từng tí nhặt lên, hơi hoảng hốt. Nữ tử như vậy rốt cuộc là may mắn hay không may mắn? Nàng chợt rất muốn hiểu rõ, nụ cười mê hoặc lòng người như vậy, trong một khắc đó chắc là rất hạnh phúc! Nhưng, nếu như biết trước kết cục, nàng có còn xông tới không chùn bước không?

Hạnh phúc luôn tràn đầy hấp dẫn, nhưng cũng luôn ẩn giấu nguy cơ rất trí mạng. Bắt đầu sáng lạng, kết thúc thê lương, thường thường luôn trở thành định luật cuộc đời. Xoay người hoa lệ, rồi đi tiêu sái; không quên tình yêu, si mê lưu luyến, chỉ chớp mắt, chính là cả đời, để lại cái gì, quên mất cái gì, cuối cùng cũng biến mất theo sinh mạng, tan thành mây khói. Như vậy cho dù có tìm tòi nghiên cứu bọn họ có hạnh phúc hay không có phải đã không còn ý nghĩa gì?

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Vạn Đức Trung đi tới bên cạnh Tiểu Thất, hơi do dự nói nhỏ: “Vương phi, di chiếu của tiên hoàng ——”

Tiểu Thất chậm rãi dọn dẹp tranh trên bàn, ngẩng đầu liếc nhìn Vạn Đức Trung, lạnh nhạt nói: “Phiền toái Vạn công công cất di chiếu trước.”

“Vương —— vương phi này ——” giọng của Vạn Đức Trung kinh hoảng.

“Vạn công công, ta biết rõ người là người duy nhất phụ hoàng tin tưởng qua nhiều năm, nếu phụ hoàng đã tin người, ta làm sao lại hoài nghi người!” Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn ông, nghiêm túc nói.

Vạn Đức Trung ngẩng đầu nhìn Tiểu Thất một cái, rốt cuộc trịnh trọng quỳ xuống nói: “Vương phi! Lão nô nhất định thề canh kỹ di chiếu!”

Tiểu Thất đi tới đỡ ông dậy, đưa bức tranh trong tay cho Vạn Đức Trung: “Vạn công công, ta tất nhiên tin người! Những bức tranh này ——” nàng do dự một chút, lại nói tiếp, “Những bức tranh này hãy chôn chung với phụ hoàng. Phụ hoàng hân —— có lẽ cũng hy vọng như vậy.”

“Dạ!” Vạn Đức Trung xoay người, làm như nhớ ra cái gì, lại chần chừ xoay người lại, “Vương phi, bữa tối đã chuẩn bị tốt, ngài —— ít nhiều cũng nên ăn chút!”

“Ừ!” Tiểu Thất lại tựa như không yên lòng, nhìn ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nói, “Tam tỷ ta như thế nào?”

“Tam —— Tam công chúa —— nàng —— có ——” Vạn Đức Trung muốn nói lại thôi, tựa hồ cực kỳ khó xử, “Thân thể Dục phi nương nương khó chịu, cho nên Tam công chúa luôn ở chung.”

Tiểu Thất cũng không để ý câu trả lời hơi qua loa này, cúi đầu, lạnh nhạt nói: “Ừ! Người đi ra ngoài đi!”

Vạn Đức Trung há mồm tựa hồ còn muốn nói cái gì, do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói gì lui ra khỏi thư phòng.

Ông ôm tranh trong lòng, lại hơi không yên lòng, cúi đầu tựa hồ còn đang suy nghĩ chuyện gì, khi quẹo cua liền đụng phải một tiểu thái giám chạy vội tới. Ông phiền lòng ngẩng đầu lên, vừa định mắng mấy tiếng, khóe mắt lại liếc thấy hai bóng dáng quen thuộc, một duyên dáng yêu kiều, một người cao lớn, trong lòng nhất thời kinh ngạc một chút.

Tiểu thái giám cũng không biết nguyên do, thấy Vạn Đức Trung trầm mặc càng thêm hoảng hốt liền tiếp cầu xin tha thứ.

Vạn Đức Trung bị tiếng cầu xin tha thứ của tiểu thái giám kéo hồn về, phiền loạn cúi đầu nhìn qua tiểu thái giám một cái, không kiên nhẫn phất tay một cái: “Đứng lên! Nên làm gì thì làm đi!”

Lúc này tiểu thái giám mới vội vàng đứng dậy, lảo đảo chạy về phía trước.

Vạn Đức Trung vội vàng đi vài bước, vẫn dừng lại, quay đầu lại lo âu liếc mắt nhìn thư phòng một cái, cuối cùng bất đắc dĩ thở dài, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Thất đi tới cửa Dục Lê cung, nghe được bên trong truyền ra thanh âm, chần chừ một chút, khẽ mím môi, chậm rãi đi vào.

Trong tiền điện Dục Lê cung, bữa tối trên bàn tựa hồ vừa bùng lên, bên cạnh bàn có ba người đang ngồi, khi thấy nàng, trên mặt đều có một chút giật mình. Vẫn là Dục phi hồi hồn lại trước, đứng dậy kéo nàng, nói: “Tiểu Thất, sao tối cũng không nói trước một tiếng, ta cũng có thể kêu Xuân Y chuẩn bị vài món ăn con thích.”

Tiểu Thất hơi cười, không thêm để ý nói: “Ta nghe nói thân thể nương nương khó chịu liền tới xem một chút.”

“Chắc còn chưa ăn cơm! Cùng nhau ăn đi! Con cũng gầy! Định Nam Vương vừa nói đến muốn đón con trở về, ta đang định ăn tối xong phái người đi tìm con!” Dục phi làm như thuận miệng nói, ấn nàng ngồi bên cạnh Tiêu Dật.

Tiểu Thất nghiêng đầu, vừa đứng dưng vào ánh mắt hơi dò xét của Tiêu Dật, vì vậy nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Vây ta thật là đúng lúc.”

Bữa cơm này, bốn người ăn cực kỳ an tĩnh. Tiểu Thất ngồi ở dưới Dục phi, bên cạnh là Tiêu Dật, tiếp là Kiêm Gia. Từ khi Tiểu Thất vào phòng Kiêm Gia vẫn chưa nhìn nàng, an tĩnh ăn cơm. Quy củ của hoàng gia cũng là ăn không nói ngủ không nói, cũng không ai cảm thấy quái dị.

Sau bữa tối, Dục phi và Tiêu Dật rảnh rang hàn huyên mấy câu. Sắc mặt của Dục phi rất là không tốt, giống như lập tức già hơn rất nhiều. Hoàng đế, trong lòng của nàng rốt cuộc đã từng là phu quân của nàng, mặc dù về sau nàng từ từ hiểu hần cũng không phải của mình nàng.

Hoàng đế băng hà đã nửa tháng rồi, trên triều đình tuy là mặt ngoài bình tĩnh, nhưng vụng trộm sóng ngầm mãnh liệt, có ai không biết. Tuy nói lên ngôi chính là Bát hoàng tử, nhưng ngoài sáng thừa nhận, vụng trộm đều đang so tài. Có lẽ tất cả mọi người chưa từng ngờ, Thất công chúa luôn luôn nằm trên giường bệnh vào ngày ấy sẽ có xu thế như thế, thủ đoạn quả quyết, làm cho người ta ứng phó không kịp, cho dù là Tiêu Dật đã nhìn ra nhưng cũng không ngờ. Nếu như nói lúc ấy Thất công chúa gả cho Định Nam Vương là việc mọi người trong triều đình đều nghi ngờ, như vậy hôm nay sự nghi ngờ này cũng đã từ từ rõ ràng.

Trên xe ngựa trở về vương phủ, Tiểu Thất cúi đầu, nhớ tới vừa rồi nàng đi ra Dục Lê cung liếc thấy Dục phi nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp, và Tam tỷ nàng vẫn trầm mặc không nói, trong lòng cũng sáng tỏ bây giờ tình cảnh của mình chỉ sợ chính là mục tiêu công kích. Quan hệ của nàng và Tam tỷ, Dục phi đúng là vẫn còn khác biệt!

Thật ra thì hôm nay nàng cũng không tính trở về phủ Định Nam Vương, nhưng khi nàng ra khỏi Dục Lê cung xoay người muốn đi tới Tử Nhiễm cung, Tiêu Dật đột nhiên kéo lại tay của nàng, tựa hồ hơi tức giận, nói nho nhỏ một câu, sao cả hướng về nhà cũng không nhận ra?

Nhà? Lúc ấy nàng hơi bừng tỉnh, phủ Định Nam Vương là nhà của nàng sao? Nếu như không phải, vậy nơi nào mới phải? Tử Nhiễm cung? Hay là ở thế kỷ hai mươi mốt? Nàng vốn muốn tránh khỏi hần, nhưng khi nhìn thấy gương mặt tức giận của hần lại không hiểu, vì vậy cũng không muốn tranh chấp vô vị với hần làm gì, liền đi theo hần.

Từ khi Tiêu Dật lên xe ngựa vẫn luôn không nói chuyện, trong lòng giống như có một cỗ lửa giận, rồi lại chẳng biết tại sao. Nữ tử đối diện hần ngược lại lặng yên ngồi ở chỗ đó, bộ dạng sụm mi thuận mắt, thời điểm bị hần lôi chạy cũng vô cùng ngoan ngoãn, nhưng hần lại có thể cảm thấy rất rõ ràng sự cự tuyệt, lạnh nhạt bộc phát ra từ trong lòng nàng, giống như bức tường vô hình, không nhìn thấy, nhưng làm thế nào cũng không đi vào được.

Xe ngựa đi cũng không vững vàng, sau một chấn động mãnh liệt, Tiểu Thất không thể không được nghiêng về phía trước, vừa đứng ngã xuống trong lòng ngực giống như đã chuẩn bị tốt của Tiêu Dật. Mới đầu thân thể nàng hơi cứng, nhưng khi cảm thấy hơi thở xa lạ của nam tử thì lập tức giùng giàng muốn thoát khỏi ngực của hần. Tiêu Dật lại không có ý buông tay, tay bên eo nàng rõ ràng dùng sức lực rất lớn.

“Buông tay!” Tiểu Thất ngưng giây giữa, trong giọng lạnh nhạt có sự cự tuyệt rõ ràng.

“Vì sao?” Tiêu Dật trầm mặt tức giận nói, “Chớ quên người đã là vương phi của ta rồi.”

“Vậy thì thế nào?” Tay Tiểu Thất chống trước ngực hần hơi dùng nội lực, rốt cuộc cũng thành công thoát khỏi ngực của hắn, ngồi ở đối diện hắn lần nữa, cúi đầu sửa sang lại y phục hơi xốc xệch của mình, lạnh lùng nói, “Ngay cả như vậy cũng không thể đại biểu người có thể muốn làm gì ta thì làm.”

“Ta không thể sao?” Hắn đột nhiên nghiêng thân thể về phía trước, lại gần nàng, dùng sức nâng cằm của nàng lên, trên mặt cương nghị tràn đầy lo lắng, “Người đã là vương phi của ta, hiện tại ta liền nói cho người biết ta rốt cuộc có thể hay không!” Hắn dùng sức lần nữa, không chút nào thương tiếc ôm nàng vào trong ngực.

“Vụt!” cái đỉnh xe ngựa đột nhiên bị lật ra, tiếng nổ lớn khiến hai người cũng ứng phó không kịp. Tiêu Dật lập tức phản ứng kịp, lôi kéo Tiểu Thất phi thân rời đi xe ngựa. Hai người mới vừa đứng vững, một bóng đen liền chạy nhanh đến, tựa hồ còn mang theo sát khí. Tiêu Dật nhanh nhẹn bảo vệ Tiểu Thất ở phía sau, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào người tới, nhanh chóng ra tay, đấu với người tới. Võ công của hai người cũng là sần sần nhau, trong khoảng thời gian ngắn khó đánh cho ngang tay, thời gian một ly trà vẫn chưa phân ra thắng bại.

“Dừng tay! Âm Ảnh!” Tiểu Thất đột nhiên lên tiếng, hô với hai người đang đánh nhau.

Một cái bóng người trong đó nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, tránh thoát chưởng phong bèn nhón, nhẹ nhàng nhón chân phi thân đến bên cạnh Tiểu Thất, quỳ một chân trên đất, kính cẩn nói: “Thuộc hạ tham kiến công chúa.” Thanh âm bởi vì mới vừa đánh nhau mà hơi gấp rút, thân hình lại không di động chút nào.

“Âm Ảnh —— sao người lại ở chỗ này?” Tiểu Thất hỏi.

“Thuộc hạ là —— thị vệ của công chúa. Bảo vệ công chúa là trách nhiệm của thuộc hạ.” Âm Ảnh trả lời.

“Bảo vệ?” Tiêu Dật lại lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt như sương, trầm giọng nói: “Vương phi của bổn vương còn chưa tới phiên người ngoài tới nhúng tay!”

“Vương Gia! Thuộc hạ là tiên hoàng khâm định! Hơn nữa, thuộc hạ cũng không biết người trong xe ngựa là Vương Gia, thuộc hạ nghe công chúa kinh hô mới ra tay.”

Sắc mặt của Tiêu Dật càng lạnh thêm mấy phần, vừa định mở miệng, nơi xa vang lên tiếng ngựa đang chạy nhanh đến.

Thì ra xe ngựa đã đến gần phủ Định Nam Vương, thị vệ giữ ở ngoài cửa đã sớm liếc thấy đánh nhau, vội vàng bấm báo Công Tôn Cảnh Thăng. Công Tôn Cảnh Thăng liền dẫn theo người chạy tới.

“Tham kiến Vương Gia!” Một nhóm người hiển nhiên không ngờ sẽ là Vương Gia nhà mình, nhìn nhau quỳ xuống.

“Vương Gia!” Công Tôn Cảnh Thăng thấy cảnh tượng như vậy cũng nghi ngờ không hiểu, ánh mắt tìm kiếm nhìn Tiểu Thất đứng bên cạnh, “Vương phi không có sao chứ?”

“Nàng sao có thể có chuyện!” trong thanh âm lạnh lạnh của Tiêu Dật xen lẫn tức giận, tay chấp sau lưng, lạnh lùng nói, “Đều trở về!” Nói xong liền nghênh ngang rời đi, để lại Công Tôn Cảnh Thăng kinh ngạc đến ngây người.

Công Tôn Cảnh Thăng khó xử nhìn Tiểu Thất một cái, Vương Gia bỏ một mình vương phi ở lại nơi này, chẳng lẽ hắn thật không lo?

“Ta không sao! Công Tôn đại nhân trở về với Vương Gia đi.” Tiểu Thất lạnh nhạt nói.

“Vậy ——” Công Tôn Cảnh Thăng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, suy nghĩ hồi lâu vẫn không biết trả lời thế nào, lại thấy cịn có một người đang quỳ bên cạnh Tiểu Thất, nhìn ra được bản lĩnh cũng là bất phàm, liền không thể làm gì khác hơn là dẫn theo một đám thị vệ rời đi.

“Âm Ảnh, người cũng đứng lên đi!” Tiểu Thất chậm rãi đi tới trước, gió thổi vào mặt, lạnh đến làm cho người ta run run.

Một cái áo lông thật dày khoác ở trên người của Tiểu Thất, Tiểu Thất quay đầu lại, thấy Âm Ảnh dắt ngựa lặng lẽ đi theo phía sau của nàng.

“Bích Ngô nghe nói công chúa xuất cung rồi, liền bảo thuộc hạ đưa tới.” Hắn đột nhiên lên tiếng nói.

“Ừ! Cám ơn người!” Tiểu Thất nói tiếp.

Ám Ảnh hơi kinh ngạc, nhỏ giọng nói: “Không cần!”

Tiểu Thất đi vài bước, giống như là nghĩ tới điều gì, nhìn phía xa, lạnh nhạt nói: “Về sau chớ kích động như thế nữa.”

“Dạ!” Ám Ảnh cũng không có phản bác, trước sau như một kính cẩn nói.

24. Q.2 - Chương 24: Gió Thổi Bão Giông Tố Sắp Đến

“Vương phi!”

Khi Tiểu Thất vừa bước vào vương phủ, lại nghe được thanh âm quen thuộc lần nữa. Tiểu Thất hơi nhíu mày, làm như không hiểu nhìn Công Tôn Cảnh Thăng: “Công Tôn đại nhân, mấy ngày gần đây người thường xuyên đến tìm ta, không biết đến tột cùng vì chuyện gì?”

Công Tôn Cảnh Thăng than thở một tiếng thật dài trong lòng, kể từ lần đó hắn nhìn thấy Tiêu Dật tức giận đùng đùng rồi đi liền trực giác cảm thấy nhất định là xảy ra chuyện gì. Nhưng bất kể hắn nói khách sáo thế nào cũng hỏi không ra, hơn nữa gần đây tính khí Vương Gia rất nóng, tướng lãnh chịu tội đêm không xuể. Hắn chưa từng thấy Tiêu Dật như vậy. Trước kia, hắn còn dám khuyên vài câu lúc Tiêu Dật nổi giận, nhưng lần này hắn không khỏi cảm thấy mình đừng đụng vào mới tốt. Sự thật chứng minh sự lựa chọn của hắn đích xác là sáng suốt, hiện tại trừ hắn ra, ai cũng giữ mình không để ý ra, cơ hồ tất cả mọi người đều bị phạt không nhẹ thì nặng. Mặc dù Vương Gia luôn luôn trị quân nghiêm khắc, nhưng cũng chưa từng xảy ra chuyện như vậy, vì vậy tất cả mọi người biết tâm tình của Vương Gia thật không tốt. Tại sao không tốt? Có lẽ chỉ có một người thân thiết với vương gia là hắn biết, cho nên cơ hồ tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng đến tìm hắn, hướng tới hắn thăm dò tin tức, ý đồ tránh khỏi lửa giận của Vương Gia, dù sao hắn là người duy nhất trước mắt còn chưa bị Vương Gia trừng phạt. Nhưng, trên thực tế hắn lại căn bản không biết gì cả, chỉ trừ việc hắn biết chuyện này có liên quan với vương phi. Cho nên, hắn không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày ngồi dò thăm tin tức sau khi vương phi từ trong cung trở về. Nhưng, hắn nghĩ tới đây lại nặng nề thở dài một cái, Vương Gia cả ngày lạnh lẽo băng sương, vương phi cũng lãnh lạnh nhạt nhạt, tựa hồ đã sớm quên mất chuyện hôm đó.

“Vương phi!” Công Tôn Cảnh Thăng bắt đầu dĩ cười cười, nói, “Thuộc hạ, thật ra là muốn hỏi ——” Công Tôn Cảnh Thăng rốt cuộc quyết định nên gọn gàng dứt khoát lên tiếng hỏi chuyện xảy ra ngày đó.

“Công Tôn đại nhân!” Tiểu Thất lại cắt đứt lời nói của Công Tôn Cảnh Thăng, trong mắt tựa hồ đã hiện lên một nụ cười, lạnh nhạt nói, “Nghe nói hôm nay Vương Gia sẽ trở về phủ sớm, nên phiền toái Công Tôn đại nhân phân phó phòng bếp chuẩn bị thêm mấy món vương gia thích ăn, rồi chuẩn bị thêm chút rượu.”

Công Tôn Cảnh Thăng lập tức phản ứng lại, lập tức tươi cười rạng rỡ nói: “Tốt! Thuộc hạ lập tức đi chuẩn bị.” Cái gọi là cõi chuông cần người buộc chuông, sẵn có vương phi ra tay. Hắn tự nhiên cũng không cần quan tâm.

Tiểu Thất nhìn Công Tôn Cảnh Thăng vội vàng đi, hơi buồn cười. Nàng làm sao không biết Công Tôn Cảnh Thăng vì chuyện gì? Nhưng, nàng cũng không cảm thấy sai lầm, nên cũng không có lý do đi phụ trách hỉ nộ ái ố của Tiêu Dật. Huống chi, trong hoàng cung phụ hoàng của nàng mới hạ táng, tân hoàng sắp lên ngôi, những chuyện này đã đủ khiến nàng phiền toái, nàng thật sự là không có tâm tình bận tâm ai. Nhưng hôm nay thì khác, bởi vì ngày mai chính là ngày tân hoàng lên ngôi, có lẽ thật sự bọn họ nên nói chuyện rõ ràng.

Đêm dần dần chìm vào bóng tối, trăng sáng treo trên cao, ánh sáng lạnh lùng hắt vào, càng tăng thêm sự yên tĩnh.

Tiêu Dật xuyên qua phòng khách, đi qua hành lang, đang định quẹo về phía thư phòng của mình thì giống như cảm thấy cái gì, đột nhiên quay đầu lại.

Ánh trăng sáng chiếu vào lương đình, tất cả mông lung, màn sương bao phủ, trong ánh trăng mờ có một bóng dáng nhẹ nhàng điềm tĩnh như nước.

Tiểu Thất mặc áo trắng lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, ánh trăng như nước hòa làm một thể với nàng, như có đám mây vây quanh, càng tăng thêm khí chất dịu dàng. Hai mắt bình tĩnh nhìn qua khiến tim Tiêu Dật hơi đập mạnh và loạn nhịp, khẽ mỉm cười, bưng ly rượu, nói: “Vương Gia, đoàn tụ sum vầy, có nhã hứng cùng nhau thưởng thức một ly hay không?”

Tiêu Dật đi tới từng bước từng bước, mắt thẳng tắp nhìn nàng, trông mắt khẽ lóe ánh sáng giống như sao sáng nơi chân trời, cho đến khi đi đến gần, mới phát hiện những món ăn bày trên mặt bàn trong lương đình. Hắn xem xét đồ ăn đầy bàn này, phất áo dài, tùy ý ngồi ở đối diện Tiểu Thất, “Nếu vương phi lao lực như thế, Bổng vương tất nhiên sẽ không làm mất nhã hứng của vương phi.”

Tiểu Thất vô tình cười, nhấp nhẹ ly rượu, nói: “Đời khi đắc ý hãy nên vui, Chớ để chén vàng tro trước nguyệt[1]. Vương Gia, sau ngày hôm nay, sợ là triều đình sẽ nổi gió bão, không còn ngày nhàn hạ rồi.”

Tiêu Dật một tay chống đầu, một tay bưng ly rượu, hơi lắc lắc, lưỡi biếng mở miệng “Xem ra ngươi đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.”

“Chuẩn bị?” Tiểu Thất hơi lắc đầu, “Cuộc sống như sương bụi, ngày tháng dài đằng đẳng[2]. Chuẩn bị xong thì như thế nào? Tranh đến thì như thế nào? Ta thật sự không muốn bị cuốn vào tro.”

Trông mắt Tiêu Dật hơi trầm xuống, giống như có thứ gì từ trong mắt hắn lướt qua, mở miệng rồi lại không chút để ý: “Vương phi nói thế ý gì đây?”

“Tiêu Dật!” Đây là lần đầu tiên Tiểu Thất kêu tên của hắn, cực kỳ nghiêm túc nhìn hắn, nói: “Ta biết rõ xu thế hôm nay, ta cũng không kéo được bao lâu, người, Sở tướng, Mộ tướng, Trần lão tướng quân đều hơn thế lực ta có, mọi người chỉ là đều bằng quan thôi, nhưng nếu có một bên leo lên chỗ đó, liền lập tức trở thành đích ọi người chỉ trích, cho nên thế cục hôm nay, muốn lập tức khống chế không dễ dàng, nhưng muốn đánh rách cũng không sáng suốt, không phải sao?”

Trong mắt của Tiêu Dật có một tia tán thưởng, chậm rãi nói: “Không tệ! Nhưng thế cuộc như vậy lại có ai cam tâm. Chẳng lẽ ngươi lại có kế sách tốt gì.”

Tiểu Thất nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Ta đã gả cho ngươi, ta nghĩ chúng ta chẳng lẽ không có thể hợp tác sao?”

“Hợp tác? Nhưng ta có thể được cái gì đây?” Hắn lại gần nàng, chợt cúi đầu hỏi, mùi rượu làm người ta say mê phả vào trên mặt của nàng, nóng nực.

“Ngươi sẽ được thứ ngươi muốn.” Tiểu Thất thoáng lui ra, thản nhiên nhìn hắn.

Tiêu Dật nhìn chăm chăm nàng, không nói, tựa hồ đang nghiệm chứng độ tin cậy trong lời nói của nàng: “Tốt!” Rốt cuộc hắn chậm rãi nói ra, “Ngươi nói không sai, ta nhất định phải nhận được thứ ta muốn.” Hắn ngửa đầu uống xong rượu trong tay, trong mắt đột nhiên bắn ra ánh sáng bén nhọn, nhìn nàng tỏ ý tình thế nhất định.

Kỳ quốc Nguyên Triệu năm thứ 21, tháng 5. Bát hoàng tử Ninh Huyền Phong đăng cơ làm đế, đổi quốc hiệu thành Thụy Hòa năm thứ nhất.

Trong nghi thức lên ngôi, hoàng hậu được tôn sùng thành Hoàng thái hậu, mặc dù nhi tử của nàng không được làm Hoàng đế, nhưng nhi tử của Dục phi cũng không được làm hoàng đế, mà phụ thân Lăng phi mẹ của Bát hoàng tử chỉ là một Binh Bộ Thị Lang Tứ Phẩm, đối với mọi người mà nói đều không đủ sợ hãi, đối với bọn họ mà nói, cơ hội còn tồn tại, ai chết vào tay ai vẫn chưa rõ. Vì vậy, nghi thức cũng tiến hành rất thuận lợi, kết quả như thế, đối với mọi người mà nói đều là không hài lòng, nhưng đồng thời có ai không âm thầm thở phào nhẹ nhõm đây?

Bát hoàng tử mới sáu tuổi cũng không khóc cũng không náo, còn nhỏ tuổi mặc dù lúc mới bắt đầu dùng sức kéo lại tay Tiểu Thất, không chịu buông, nhưng khi thụ phong là, những lời được dạy hắn cũng nói đầu

ra đây chưa từng mất khí thế của hoàng gia.

“Thất tỷ! Ta không có làm gì sai chứ!” Lên ngôi xong Ninh Huyền Phong lôi kéo Tiểu Thất khẩn trương hỏi.

“Huyền Phong làm rất tốt!” Tiểu Thất sờ sờ đầu của hắn, nhớ tới mấy ngày trước khi lên ngôi vì không để cho hắn phạm sai lầm, mỗi ngày trời còn chưa sáng đã gọi hắn dậy dạy hắn, vì vậy cúi đầu cười hỏi hắn, “Huyền Phong muốn được thưởng gì?”

“Thất tỷ!” Rốt cuộc là đứa bé, nghe nói có phần thưởng liền lập tức hưng phấn lên, “Cái gì cũng được sao?”

“Dĩ nhiên!” Tiểu Thất cười nhìn hắn, “Chỉ cần là hoàng cung có thì đều có thể.”

“Thật ra thì! Thất tỷ ——” hắn muốn nói lại thôi, hỏi một câu, “Về sau đệ đều phải rời giường sớm vậy sao?”

Tiểu Thất sững sốt một chút, ngồi xổm xuống, hỏi: “Huyền Phong —— có phải mệt chết hay không?”

“Ừ! Thật ra thì hiện tại Phong nhi chỉ muốn ngủ một giấc thật ngon.” Hắn lẩm bẩm, mang theo chút bất mãn, “Thì ra trước kia phụ hoàng đều phải dậy sớm vậy, một chút cũng không tốt!”

Tiểu Thất cười, chỗ ngồi đó nhiều người muốn vậy nhưng cũng không thể sánh bằng giấc ngủ của một đứa bé, nâng ôm lấy Huyền Phong mới sáu tuổi: “Huyền Phong mệt mỏi thì đi ngủ đi! Thất tỷ ôm đệ trở về Đế Uyển.”

“Thất tỷ, tại sao không thể trở về chỗ mẫu phi?” Đứa bé nho nhỏ mơ hồ hỏi một câu ở trong lòng nàng.

“Bởi vì về sau Huyền Phong làm Hoàng đế rồi, không thể ngủ ở chỗ mẫu phi của đệ nữa.”

“A!” Đứa bé mặc dù vẫn không rõ lý lẽ nhưng cũng cực kỳ hiểu chuyện, lại vô cùng mệt mỏi, tựa vào trong ngực Tiểu Thất ngủ mất, không tiếp tục hỏi nữa.

Một đám thái giám bưng đồ trong tay đi qua bên người Tiểu Thất, kính cẩn cúi người, đứng ở một bên, chờ Tiểu Thất đi xa mới lại tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Thất ôm Ninh Huyền Phong, chưa từng để ý, đi vài bước mới giống như nghĩ tới điều gì, quay đầu lại nhìn đám thái giám đi xa, lại nhìn đứa bé trong ngực, chân mày không tự chủ nhíu lại, trong mắt ánh lên phân biệt khó phân biệt.

Tiểu Thất giao Huyền Phong đang ngủ a ma chăm sóc liền rời đi Đế Uyển, bước chân hơi gấp gáp, trên đường lại gặp được Vạn Đức Trung.

Sắc mặt của Vạn Đức Trung nhìn qua rất là nghiêm túc, cúi đầu nói mấy câu ở bên tai Tiểu Thất. Sắc mặt của Tiểu Thất cũng thay đổi, hỏi một câu: “Bây giờ đang ở chỗ nào?”

Vạn Đức Trung trả lời một câu: “Lăng Tiêu Cung.” Tiểu Thất trầm mặt đi nhanh về phía Lăng Tiêu Cung. Vạn Đức Trung đi theo sát phía sau.

Lăng Tiêu Cung.

Mọi âm thanh đều tắt, khắp mọi nơi tự nhiên không tìm được một bóng người. Cửa sổ quên đóng phát ra âm thanh kéo kẹt.

Ở bên trong lòng của Tiểu Thất nhất thời lạnh đi, khi đi tới bên ngoài tấm cung, mới phát hiện có hai tỳ nữ đang quỳ gối ở cửa tấm cung, lúc thấy Tiểu Thất tiến vào thì sắc mặt trở nên trắng bệch, ấp a ấp úng thỉnh an: “Vương —— vương phi —— cát —— Cát Tường!”

“Chủ tử các người đâu?” Tiểu Thất hỏi.

“Nương nương —— đang —— đang an giấc!” Tay hai cung nữ đều khẽ run.

Tiểu Thất đến gần tấm cung một bước, đưa tay muốn vén rèm lên.

“Vương —— vương phi ——” một tỳ nữ chột chân trước người của nàng, nói ra rất là chột dạ, “Nương nương —— nói không muốn bị người khác quấy nhiễu.”

“Tránh ra!” Tiểu Thất hung dữ nói.

Vạn Đức Trung phát phát tay, thái giám đi theo lập tức đỡ hai tỳ nữ này.

Tiểu Thất bước từng bước vào trong tấm cung, chỉ cảm thấy một mùi máu tươi thẳng tắp xông vào chóp mũi. Nàng nhanh chóng đi nhanh mấy bước, rút cuộc cách giường hẹp mấy bước thì thấy được một nữ tử không có chút huyết sắc nào lẳng lẳng nằm ở nơi đó, miệng phun máu tươi, giống như đã không còn hơi thở.

“Lăng phi! Lăng phi!” Tiểu Thất đi lên phía trước, đỡ dậy thân thể xụi lơ của nàng, tìm kiếm hơi thở ở chóp mũi nàng.

“Công —— công chúa! Vương —— vương phi!” thanh âm yếu ớt của Lăng phi chợt vang lên, môi hơi nhúc nhích, tựa hồ muốn cố gắng nói gì.

Tiểu Thất tiến tới bên miệng của nàng, mới nghe rõ nàng, nàng đang nói: “Vương —— phi, ta —— ta nguyện chết —— đổi được —— Phong nhi —— Phong nhi bình an cả đời, chỉ cầu —— chỉ cầu vương phi có thể —— có thể giữ được Phong nhi.” Tay của nàng níu lại ống tay áo Tiểu Thất thật chặt, mắt vững vàng nhìn Tiểu Thất, người sắp sửa chết lại có thể dùng sức thật mạnh.

Tiểu Thất nhìn nữ tử ngã trong vũng máu này, nếu nàng không chịu, như vậy sợ rằng Lăng phi chết cũng không nhắm mắt. “Được! Ta đáp ứng người.” Nàng rút cuộc chậm rãi mở miệng, nhẹ nhàng nhưng không cho hoài nghi.

Lăng phi nghe được câu này rồi rút cuộc vô lực buông lỏng tay níu Tiểu Thất ra, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

“Vương phi!” Vạn Đức Trung ở bên cạnh nhẹ nhàng kêu nàng.

Tiểu Thất chậm rãi đứng lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn ngoài cửa sổ, hồi lâu mới lạnh nhạt nói: “Công bố với bên ngoài Lăng phi bạo bệnh! Tất cả đơn giản!”

Rốt cuộc vẫn có người không kịp đợi sao? Bất kể chuyện này là Dục phi hay là hoàng hậu gây nên, đã đủ để nói rõ những thế lực kia bắt đầu rục rịch chộn rộn.

Mà hôm nay, Thụy Hòa năm thứ nhất, ngày thứ nhất tân hoàng lên ngôi. Lăng phi chết đi rốt cuộc chậm rãi kéo ra tấm màn nội loạn của Kỳ quốc.

~[1]Đây là 2 câu thơ trong bài Tương tiến tửu (Sắp mời rượu) của Lý Bạch. Hai câu thơ trên được dịch bởi Ngô Văn Phú, 2005 trong Thơ Lý Bạch trang 53-56. Hai câu gốc là:

Nhân sinh đắc ý tu tận hoan,

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt!

[2]Đây là 2 câu thơ trong bài bài Vịnh hoài thi tứ 32 (tổng cộng có 82 bài) của Nguyên Tịch. Ở trên do mình edit. Hai câu gốc là: Nhân sinh nhược trần lộ, thiên đạo mạc du du.

25. Q.2 - Chương 25: Phồn Hoa Như Gấp Ai Nhớ Kỹ

Tử Nhiễm cung, nửa đêm không người nào, từng ánh sao chiếu vào, sáng tối giao tiếp, gió thổi động màn cửa, nhẹ nhàng lắc lư.

Không có bất kỳ báo trước, Tiểu Thất chợt tỉnh lại vào nửa đêm yên tĩnh này, nháy mắt nhìn chằm chằm tấm màn quen thuộc, hơi giật mình mất hồn.

Hôm nay là ngày đầu tiên của năm Thụy Hòa, rốt cuộc Nguyên Triệu cũng đã thành quá khứ. Nàng chợt nhớ tới đã từng có một ngày như vậy, người kia thân nhiên ngồi ở đầu giường nàng nói, ta là sư phụ của con. Hắn chưa được nàng đồng ý thì cho nàng mười năm công lực. Hắn đã từng nghiêm nghị đẩy nàng từ trong chăn ra ngoài luyện công.

Nhưng những điều đó, ở tối nay, nàng rút cuộc xác định sẽ không bao giờ xảy ra nữa.

Đột nhiên, nàng rất tưởng niệm rất tưởng niệm cuộc sống bữa bãi tự nhiên ở Bắc Thương Sơn và nam tử kiều ngạo nhìn thiên hạ đó. Nàng nhớ tới đêm đó hần nói xong những lời đó liền xoay người quyết tuyệt đi mất, tư thái giống như buông tha. Khi đó nàng nhớ trong lòng của mình chợt trống không, giống như có vật gì đó đã đi theo hần, bất thể nào cũng không được. Lúc đó là lần đầu tiên nàng ý thức được hần có tầm quan trọng thật lớn trong lòng mình.

Rút cuộc là bắt đầu từ lúc nào? Là lần hần ôm nàng quyết chiến sa trường, hay là lần hần mạnh mẽ dứt nàng uống thuốc, hay là lần đó hần ôm nàng nói muốn mang nàng đi, hay là lần hần xông vào tân phòng lại thản nhiên muốn động phòng với nàng? Thì ra là tỉ mỉ nghĩ đến, giữa bọn họ đã từng có nhiều chuyện như vậy!

Nhưng từ sau khi phụ hoàng của nàng chết, nàng luôn rất bận, bận đến căn bản không có thời gian suy nghĩ gì. Mà giờ khắc này, trong lòng của nàng chợt có chút bị thương, từng chút từng chút thấm vào tim, giống như tấm màn mỏng luôn che lại nàng rút cuộc lặng lẽ bị vạch trần vào thời khắc yên tĩnh này, lộ ra bộ phận yếu ớt nhất.

“Phụ hoàng! Sư phụ!” Nàng chợt cong thân thể, ôm lấy đầu gối của mình, thanh âm tự lâm bầm bể tan tành không chịu nổi, giống như tâm tình bị đè nén thật lâu rút cuộc từ từ được phóng thích ra, mang theo mê mang và vô dụng đối với tương lai.

Có người từ phía sau ôm lấy nàng, hơi thở quen thuộc làm nàng không khỏi cứng đờ. Nhưng tay ôm lấy đầu gối của nàng lại không buông ra, giữ vững tư thế như cũ, vùi đầu ở giữa đầu gối không có ngẩng lên nhìn người nọ.

Người tới rút cuộc bắt đầu dĩ thử dài một cái, bế cả người nàng lên, đặt trên đùi hần, lại nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, tỉ mỉ hôn nước mắt trên mặt nàng, nhẹ nhàng nói: “Ngoan! Đừng khóc!”

Tiểu Thất mặc cho hần ôm, nhưng ánh mắt lại không nhìn về phía hần, cắn môi, không nói một lời nhìn về phía nơi khác, mơ hồ mang theo một cỗ quật cường.

“Tiểu Thất!” Bắc Thiên Vũ vừa như tức giận, vừa như bắt đầu dĩ vận cằm của nàng qua, “Nhìn ta!” Nhưng khi hần nhìn thấy sự yếu ớt trong mắt nàng thì rút cuộc để thấp tư thái, nói thật nhỏ: “Tiểu Thất, thật xin lỗi, ngày đó ta không nên rời khỏi nàng như vậy, nhưng ta thật tức giận, nàng biết ta rất tức giận, ta tiếp tục ở lại cũng không biết sẽ làm ra cái gì.”

Tiểu Thất rút cuộc đưa mắt chậm rãi nhìn mặt của hần, lên tiếng nói: “Ta —— khiến người thật khổ sở vậy sao?”

“Tiểu Thất!” Hần ôm chặt nàng vào trong ngực, ngón tay lướt qua tóc đen mềm dài của nàng, trong lòng mềm mại thành bông vải, “Uh! Ta rút cuộc không biết làm gì với nàng mới phải? Nàng biết ta là hoàng tử Bắc Liêu, ta không hy vọng nàng bị cuốn vào trong trận đấu tranh này của Kỳ quốc, càng không hy vọng nàng có thể thắng được, nhưng ta lại sợ nếu nàng thất bại, nàng sẽ —— Tiểu Thất, ta không thể mỗi thời mỗi khắc đều ở bên cạnh nàng, nếu nàng gặp nguy hiểm thì sao?”

“Ta ——” Tiểu Thất mở miệng, vẫn không biết nói gì, vùi đầu trước ngực hần, trầm mặc không nói.

Nhưng hần lại cố chấp nâng đầu nàng lên, ngón tay lướt qua gò má trắng nõn của nàng. Lúc này Tiểu Thất mới phát hiện ra khoảnh khắc nàng ở trong lòng hần lại khóc nữa. Hần không lên tiếng, cúi đầu nhẹ nhàng hôn, từ từ hút nước mắt trên mặt nàng, nhẹ giọng dụ dỗ: “Ngoan! Tiểu Thất! Ta không ép nàng! Đừng khóc! Khóc nữa sẽ xấu.”

Thật ra khi nàng khóc cũng không có bất kỳ thanh âm gì, chỉ là có từng giọt từng giọt nước mắt rơi ra từ trong mắt, từ từ ướt cả khuôn mặt.

Bắc Thiên Vũ hôn khô nước mắt trên mặt nàng, lại ôm nàng vào trong ngực, ngón tay cắm vào tóc nàng, chậm rãi vuốt ve tóc dài đến eo của nàng, giống như mang theo quyền luyện thật sâu.

Tiểu Thất ngửi mùi hương bình yên trên người hần, đột nhiên cảm thấy dường như đã qua mấy đời. Trước kia dù đứng trong vạn người, nàng vẫn có thể trấn định tự nhiên. Nhưng giờ phút này nghĩ đến, lại chỉ cảm

thấy mệt mỏi.

Hồng trần vạn tượng, nàng thật có thể một lòng hứa hẹn, cầm tay đến già?

Trên đỉnh hồng trần, nàng thật có thể thu phóng tự nhiên, nhìn xuống thiên hạ?

Nàng muốn gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt, nàng không muốn như hình với bóng!

Trong phòng ánh nến đung đưa, soi sáng ra một bức tranh đầy ý nghĩa.

Dài đằng đằng, biển cạn đá mòn, có phải chỉ là kỳ tích?

Ở trong phần hoa, khi đối trá phòng bị trở thành quán tính, khi tranh quyền đoạt thế trở thành tất nhiên, còn có thể giữ sự tốt đẹp lúc đầu hay không?

“Người điên rồi!” Trong bóng tối một bóng người im lặng đến gần một bóng người khác, chặn lại động tác tiến một bước của hắn, nhỏ giọng nói, “Nàng đã là vương phi rồi!”

“Nàng không phải!” Là thanh âm hơi khàn khàn của Ám Ảnh.

“Không phải?” Ám Linh chăm chọc nhìn hắn, “Vậy thì như thế nào? Nàng căn bản cũng không nhớ người.”

“Ta —— căn bản không nghĩ tới nàng sẽ nhớ ta!”

“Vậy người có ý gì? Người trong phòng, nếu không phải công chúa ——”

“Ám Linh, chuyện của ta không cần người quan tâm!” Thanh âm lạnh lùng không có chút nhiệt độ.

“Người cho rằng ta muốn quản người! Còn không phải nể tình đã hợp tác một năm với người! Có một số việc không muốn nổi thì đừng vọng tưởng!” trong thanh âm trầm thấp của Ám Linh ẩn giấu tức giận, sau khi nói xong xoay người rời đi.

Tay vươn đi ra đẩy cửa của Ám Ảnh rồi cuộc chạm rã thu trở lại, tay xuôi ở bên người nắm thành quyền thật chặt, làm như đang cực lực nhấn nài cái gì, rồi cuộc quay người sang, đi tới nơi xa.

Lúc này Bích Ngô ẩn ở trong bóng tối mới từ từ đi ra, như có điều suy nghĩ nhìn bóng người đi xa.

Khi ánh rạng đông thứ nhất chiếu vào, Tiểu Thất liền tỉnh, sờ bên cạnh, trống không, lại còn độ ẩm, ám chỉ hắn mới vừa đi không lâu. Nàng ngồi dậy, quần chăn tử, dúm đầu vào trong chăn, qua một lúc lâu mới chậm rãi ngẩng đầu.

Rèm bị người ta nhẹ nhàng vén lên, Bích Ngô thấy Tiểu Thất ngồi ở cạnh giường, lúc này mới vén màn cửa thật dây lên, đi tới bên người Tiểu Thất nói: “Công chúa, hoàng thượng tỉnh, nghe nói chuyện Lăng phi, đang cầu kinh! Vạn công công đang chờ trước điện!”

Tiểu Thất nhẹ nhàng ừ một tiếng, rửa mặt xong, liền dẫn Vạn Đức Trung đi tới Đế Uyển. Vừa đi đến cửa liền nhìn thấy nô tài cả phòng đang mạnh mẽ lao tới để giữ lại một đứa bé.

“Tất cả dừng tay!” Vạn Đức Trung thấy sắc mặt Tiểu Thất âm trầm, vội vàng hô.

Lúc này mọi người quay đầu mới thấy tổng quản thái giám và vương phi xuất hiện tại cửa vội vàng hốt hoảng quỳ xuống đất thỉnh an. Một bóng người nhỏ nhỏ lại nhanh chóng nhào vào trong ngực Tiểu Thất: “Thất tỷ!” Giọng buồn buồn rất là uất ức.

Tiểu Thất lạnh lùng liếc mắt nhìn người quỳ trên mặt đất, lúc này mới ngồi xổm người xuống, vuốt đầu của hắn nói: “Huyền Phong, bây giờ đệ là Hoàng đế rồi, không thể càn quấy như thế nữa.”

“Thất tỷ! Nhưng bọn họ nói mẫu phi đệ bị xử tử rồi. Mẫu phi đệ là người tốt. Thất tỷ —— đệ muốn mẫu phi.” Trong mắt của tiểu hoàng đế chảy ra nước mắt, đầu lại nâng lên thật cao, làm như đang cực lực ngăn chặn nước mắt.

“Huyền Phong! Mẫu phi đệ —— chỉ là quá nhớ phụ hoàng, cho nên muốn đi chung với phụ hoàng.” Tiểu Thất ôm hắn vào trong ngực, chậm rãi vỗ lưng của hắn, nhẹ nhàng nói.

“Mẫu phi giống như phụ hoàng sao? Đệ —— trầm không thể gặp mẫu phi nữa sao?” Huyền Phong đột nhiên vươn tay ôm cổ của Tiểu Thất, nức nở nói.

“Ừ! Nhưng Huyền Phong là Hoàng đế rồi, cho nên phải kiên cường giống phụ hoàng!”

“Thất tỷ! Làm —— làm Hoàng đế —— không thể khóc nữa sao?” Bả vai gầy yếu hơi run rẩy, lại vẫn đang cực lực ngăn chặn tiếng khóc.

“Có thể khóc! Có Thất tỷ giúp đỡ ngăn trở, người khác sẽ không biết!” Tiểu Thất ôm thân thể hơi run rẩy của đứa bé, nhẹ nhàng nói, “Nhưng khóc xong rồi, Huyền Phong sẽ phải làm nam tử hán, biết không?”

“Biết! Thất tỷ!” Lúc này đứa bé trong ngực mới cúi đầu nức nở, thanh âm dần dần phóng đại, nước mắt theo gương mặt nhỏ nhỏ chảy xuống, ướt vấy Tiểu Thất. Đợi đến khóc mệt, hẳn mới cúi ở đầu vai Tiểu Thất, nặng nề ngủ.

“Vương phi!” lúc này Vạn Đức Trung mới đi tới, “Giao hoàng thượng cho lão nô đi!”

Tiểu Thất giao đứa bé trong ngực cho Vạn Đức Trung, ánh mắt sắc bén liếc qua những người còn quỳ đầy đất, lạnh lùng mà nói: “Ta bất kể các ngươi là ai người do ai phái tới, nhưng hoàng thượng vẫn là hoàng thượng Kỳ quốc, bất kể hần bao nhiêu, tất cả đều nhớ kỹ cho ta!”

“Nô —— nô tài (nô tỳ) ghi nhớ!”

Hoa trong ngự hoa viên lại đỏ lên, thời tiết tháng sáu, muôn hoa đua thắm khoe hồng, đua tranh nở ra, mùi thơm xông vào mũi chọc cho bướm bướm lưu luyến trong đó. Trong không khí tĩnh lặng tựa hồ có thể nghe được thanh âm ong mật bay múa. Cách đó không xa có mấy cây hoa lan rậm rạp như rừng, lại đã mất đi mùi hương vốn có.

Phi tử của tiên hoàng trong cung, người thì chết người thì bị trục xuất, người lại đến lãnh cung, đã không tìm ra huyền ảo ngày xưa rồi.

Hàng năm hoa nở đều như thế, người lại không còn như năm xưa.

Trong ngự hoa viên yên tĩnh không người, Tiểu Thất chậm rãi đi, chợt nhớ tới từng tình cờ gặp Lăng phi lúc đang lớn bụng ở đây, khi đó nàng đang kiêu ngạo vì đứa bé sắp ra đời, vậy mà hôm nay lại cũng chỉ đổi được một ly bụi đất, ai phải ai trái, tranh thủ tình cảm, sau trăm tuổi, cuối cùng cũng tan thành mây khói, chỉ có sự phồn hoa kia là chứng kiến đời người dài đằng đẵng.

“Tiểu Thất!” Là thanh âm hơi quen thuộc của nữ tử.

Khi Tiểu Thất ngẩng đầu, thấy một nữ tử mặc y phục màu xanh dương đang đi về phía nàng: “Lục tỷ!” Tiểu Thất nhớ nàng, mặc dù từng nói sẽ đến thăm nàng, nhưng sau lần đó trong hậu cung xảy ra quá nhiều chuyện, căn bản không có thời gian bận tâm những chuyện khác.

“Vương phi!” Mộ Thịnh Phong vẫn đứng ở bên người Lục công chúa, mỉm cười chào hỏi nàng.

“Tiểu Thất!” Lục công chúa lôi kéo nàng, làm như oán giận nói, “Sao không tới tìm ta?”

“Lục tỷ! Gần đây trong cung rất bận, cho nên quên chuyện này.” Tiểu Thất cười giải thích.

“A! Đúng! Muội đã là ——” nàng chợt ngừng miệng, chỉ hơi vô dụng nhìn Mộ Thịnh Phong.

“Lục tỷ!” Tiểu Thất tỏ vẻ hòa nhã, nhàn nhạt cười, không thèm để ý nói, “Gần đây trong cung có thể hơi loạn, Lục tỷ có nguyện ý rời đi một khoảng thời gian hay không?”

“Rời đi?” Ninh Huyền Vân làm như không hiểu nói, “Ta rời khỏi có thể đi đâu?”

Tiểu Thất lại nhìn về Mộ Thịnh Phong, nói: “Không biết Mộ tướng có nguyện ý để Lục tỷ ở lại một khoảng thời gian hay không?”

Đáy mắt Mộ Thịnh Phong lại thoáng qua kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ra, nói: “Vương phi! Đây là vinh hạnh của thân!”

“Tiểu Thất! Nhưng ——” Ninh Huyền Vân vội vàng mở miệng, gương mặt hơi hồng hồng.

“Lục tỷ! Chỉ là ở một khoảng thời gian!” Tiểu Thất lại cắt đứt nàng, “Lục tỷ, có được hay không?”

“Nhưng Thịnh Phong ca ca hẳn ——” mặt của nàng đỏ hơn, làm như hơi gấp gáp muốn nói rõ cái gì.

“Vân nhi, muội không tin tưởng ta sao?” Mộ Thịnh Phong lại mở miệng, có phần đùa giỡn, “Yên tâm, ta nhất định có thể đưa muội trở về.”

“Ai nha! Ta nói không lại hai người! Ta trở về Vân Nhược cung.” Nàng vội vàng dậm chân một cái, xoay người liền đi.

Tiểu Thất buồn cười nhìn Huyền Vân đi xa, xoay người, ánh mắt dò xét rơi vào trên người: “Mộ tướng Mộ Thịnh Phong, ta còn phải cảm tạ người!”

Trong mắt đen của Mộ Thịnh Phong cực nhanh lướt qua một hồi thất vọng, lạnh nhạt nói: “Không cần!”

“Người ——” Tiểu Thất đột nhiên không hiểu được sự biến chuyển của hắn, nhưng lại nghĩ đến cái gì nên không nói tiếp, “Bất kể như thế nào, Lục tỷ ta phải nhờ người rồi.”

“Vương phi yên tâm!”

Tiểu Thất khẽ gật đầu, liền sát qua bên người hắn, chuẩn bị rời đi.

“Phía bắc Bắc Liêu, phía nam Hoàng Vũ, ở ngoài Kỳ quốc, một vùng ngăn cách, sương mù bao phủ.” Thanh âm rõ ràng truyền đến từ sau lưng nàng, nho nhỏ, lại cực kỳ rõ ràng.

“Người ——” Tiểu Thất chậm rãi quay đầu, không thể tin nhìn hắn, “Làm sao người biết mấy câu nói này?”

Mộ Thịnh Phong lại đưa tay ra, phất qua sợi tóc trên vai nàng, nói thật nhỏ: “Tiểu Thất, muội thật không nhớ rõ ta sao?”

Trong không khí lạnh lạnh yên tĩnh, nàng chỉ nghe được một câu, Tiểu Thất, muội thật đã không nhớ ta sao?

Kinh ngạc và khiếp sợ trong nháy mắt căng đầy toàn bộ suy nghĩ của nàng, là ai đây? Mộ Thịnh Phong đến tột cùng là ai?

“Ta —— thật xin lỗi, ta thật sự đã không nhớ rõ.” Trong mắt như nước mùa thu là mê mang thật sâu.

Trên mặt dịu dàng nho nhã của Mộ Thịnh Phong bị bao phủ bởi một tầng bi thương: “Ta là ca ca của muội.”

“Ca ca?” Tiểu Thất lâm bầm lập lại, ngẩng đầu nhìn về phía hắn, “Mẫu phi ta. . . .”

“Xem ra muội thật quên rồi?” Hắn nhìn nơi xa, ống tay áo tung bay, có cảm giác xuất trần, “Mẫu thân của ta và mẫu phi của muội là chị em ruột. Phía bắc Bắc Liêu, phía nam Hoàng Vũ, ở ngoài Kỳ quốc, một vùng ngăn cách, sương mù bao phủ. Mấy câu nói đó từ nhỏ chúng ta đã bắt đầu đọc. Muội thật không biết ý nghĩa sao?”

Tiểu Thất chậm rãi lắc đầu, ánh mắt mê hoặc.

“Phía bắc Bắc Liêu, phía nam Hoàng Vũ, ở ngoài Kỳ quốc, đó là một thế giới không tồn tại.” Trong ngữ điệu thanh nhã của Mộ Thịnh Phong dần dần mang theo thê lương, “Nhưng nó đã từng tồn tại, nó gọi là Tây Loan, Tiểu Thất, đó là quê quán của chúng ta!” Ánh mắt của hắn như mộng ảo, xuyên qua trí nhớ rất xưa, rơi vào vũ trụ mệnh mông.

“Tây Loan?” Tiểu Thất lặp lại cái tên này, trong lòng không khỏi phát lên một loại cảm giác quen thuộc.

“Đó là một đảo thần bí mà an tĩnh, ở giữa ba nước. Khi đó chúng ta căn bản không biết ở ngoài Tây Loan còn có quốc gia khác, người Tây Loan đã từng sống an tĩnh trên đảo đó, trên đảo nhân kiệt địa linh, văn minh lâu đời dạy cho người Tây Loan thông minh mà lạnh nhạt.” Mộ Thịnh Phong chậm rãi nói, “Nhưng năm Nguyên Triệu thứ ba của Kỳ quốc, mừng mười tháng ba, đó là ngày thứ nhất chúng ta bị buộc rời đi Tây Loan. Ngày đó, Tây Loan đất rung núi chuyển, phòng lương sập hủy, dãy núi chìm biển, đại dương mệnh mông, đưa mắt nhìn qua, không còn một vật.” Thanh âm nhàn nhạt, sâu thẳm trống trải, “Mẫu thân của muội năm đó là Thánh nữ Tây Loan, bà dùng hết linh lực trọn đời, dẫn theo chúng ta trốn ra Tây Loan. Nhưng năm vạn dân tộc Tây Loan, có thể chạy ra khỏi. . . . Không tới trăm người, mà chạy ra rồi lại tán loạn bốn phương, cuối cùng không tìm được nữa rồi. Cho đến bảy năm sau, ta và mẫu thân mới gặp được mẫu phi muội, lúc ấy đã là Lam Bình nương nương của Kỳ quốc.”

“Vậy mấy người có từng trở về?” Tiểu Thất nhẹ nhàng hỏi, nàng nhớ nàng từng có một giấc mộng, nữ tử trong mộng bảo là muốn mang nàng trở về.

“Không có” Mộ Thịnh Phong chậm rãi lắc đầu, tròng mắt trầm trầm nhìn nơi xa, “Tây Loan, sợ rằng đã sớm là phế tích rồi, hơn nữa chúng ta cố gắng đi tìm đường trở về, nhưng hai năm không thu hoạch được gì, mà phụ hoàng muội tựa hồ đã phát hiện chúng ta có điều bất thường, vì vậy liền không đồng ý cho chúng ta vào cung tìm hai người.”

“Vì sao phải nói với ta những chuyện này?” Nàng chợt nhìn thẳng hắn, tròng mắt bình tĩnh không sóng nhàn nhạt khóa lại ánh mắt của hắn.

“Tiểu Thất, lúc muội năm tuổi, mẫu thân của ta và mẫu phi của muội nói với ta, đây là muội muội duy nhất của ta, là người thân ít ỏi còn sống trên thế giới này. Cho nên ta nhất định phải chăm sóc muội thật tốt.” Hắn vươn tay xoa mái tóc dài của nàng, nhẹ giọng nói, “Chúng ta là chứng cứ duy nhất cho sự tồn tại của Tây Loan, ta kể với muội, chỉ là muốn nói uội biết, bất kể như thế nào, ta chắc chắn sẽ không hại muội, muội phải tin tưởng ta.”

“Ca ca!” Nhẹ nhàng khắc ra hai chữ này, đáy lòng Tiểu Thất chợt lướt qua một cảm giác mềm mại.

Huyết mạch thân tình có phải là như thế đây? Mặc dù giờ phút này, nàng biết rõ ràng, nàng cũng không thuộc về Tây Loan. Nhưng, trong máu nàng xác thực chảy xuôi máu của người Tây Loan. Người luôn là động vật thích ở chung, bởi vì trên người chảy huyết mạch giống nhau, quan hệ giữa người và người sẽ trở nên không giống nhau, đó là một loại cảm giác thân thiết bẩm sinh!

26. Q.2 - Chương 26: Đèn Đóm Leo Lắt Kiểm Giai Nhân

Năm đầu Thụy Hòa, sau khi tân hoàng lên ngôi một tháng, các quốc gia đều phái sứ thần tới Kỳ quốc ăn mừng tân quân lên ngôi. Dĩ nhiên, nói là ăn mừng, thật ra thì đa số là có mưu đồ khác. Vì thăm dò thể lực hiện nay của Kỳ quốc, vì nhìn tân quân có tài hay không. Chỉ là, giờ phút này Hoàng đế Kỳ quốc mới sáu tuổi, nhưng vẫn thoải mái hướng về phía những người thăm dò hư thật, vì lợi ích mà đến.

Điện Quang Hoa, điện cao chín trượng, bậc thềm nạm ngọc, sừng sững uy nghiêm, tầng tầng lớp lớp, cao vút trong mây. Hồ Thái Minh trước điện, ánh sáng chiếu rọi, nước gợn lăn tăn, trên mặt hồ làm như nhện nhạo một đoàn khối thật mỏng, mặt nước không sóng. Hành lang hai bên dài quanh co khúc khuỷu, kéo dài đến vườn ngự uyển, ngẩng đầu nhìn về nơi xa, trong sáng mờ, có thể thấy được làn áo tung bay mờ mờ của các cung nữ, xuyên qua trong đó, nhẹ nhàng linh hoạt chậm rãi bước đi, làm như hồ ngọc thần tiên.

Dù sóng to gió lớn cỡ nào, nước dù sao cũng là nước, cho dù bên trong chiến đấu không ngừng, mặt ngoài hoa lệ vẫn không mất.

Giờ Thìn canh ba, văn võ bá quan vào điện hầu giá, trước điện hàn huyên với nhau, phái trẻ tuổi tất nhiên lấy Hữu Tướng Mộ Thịnh Phong cầm đầu, phái lâu năm luôn cẩn thận khinh thường người vì vậy lấy Tả Tướng Sở Trung Lâm làm chủ, còn những người xuất thân nhà nghèo đều vây tụ chung quanh Định Nam Vương Tiêu Dật, nhóm sĩ tộc lại cùng Trần Văn Thiên hợp thành một phái, huyền cơ bí mật, miệng lưỡi sắc bén không ngừng. Chỉ có bốn người quyền cao chức trọng nhìn thẳng, thỉnh thoảng liếc qua một cái, ánh mắt nhìn nhau, khẽ mỉm cười, đều không biến sắc.

“Hoàng thượng giá lâm!” Theo một tiếng la lên thật cao của nội thị, người trong điện nhanh chóng chia làm hai bên.

Màn che lụa, sau bức rèm che linh lung, chỉ thấy một nữ tử ăn mặc đơn giản dắt tiểu hoàng đế chậm rãi đi đến, hai mắt lạnh nhạt, sáng rỡ chói lọi, sắc mặt ôn nhã nhu hòa, giữa bình tĩnh tự có một cỗ uy nghiêm làm người ta không dám nhìn thẳng. Xu thế như vậy cũng không ai dám dị nghị, Thất công chúa vừa là Định Nam Vương phi, vừa nắm giữ Bàn Long lệnh Kỳ quốc, ngay từ lúc tân hoàng mới bắt đầu lên ngôi, mọi người đều đã lĩnh giáo thủ đoạn của nàng, tự nhiên cũng chấp nhận hành vi như vậy.

“Ngô hoàng vạn tuế vạn vạn tuế!” Quần thần hô to, theo thứ tự mà quỳ, mũ quan bằng lụa đen khê buồng xuống. Trên điện cao, tiểu hoàng đế khéo léo ngồi ở chỗ đó, hai chân chưa chạm đất không nhúc nhích rũ xuống, cố gắng ngồi thẳng thân thể nho nhỏ, hai mắt trong suốt nhìn qua các đại thần đang quỳ, quay đầu làm như vô dụng nhìn thoáng qua Tiểu Thất bên cạnh, nhưng thấy Thái hậu một bên khác nhẹ nhàng tròn mắt nhìn xuống, hẳn mới chợt nhớ tới cái gì, giơ tay lên về phía trước, giọng non nớt vang lên: “Chúng ái khanh bình thân.” Nội thị lại cao giọng tuyên chỉ miễn lễ, mọi người mới hô to vạn tuế tạ ơn bình thân.

Tiếp theo là tất cả sứ thần tấn kiến, kỳ trang dị phục, phục trang đẹp đẽ, tiểu hoàng đế cũng không lộ chút khiếp đảm, lời nói cử chỉ, mơ hồ đã là có phong phạm của vua một nước. Tiểu Thất ngồi ở dưới hoàng đế, cung trang nhẹ nhàng, luôn thanh nhã cười yếu ớt, sóng thu lần lần như nước, đẹp mắt sáng rõ, mê hoặc lòng người.

“Sứ thần Bắc Liêu tấn kiến!” Theo tiếng hô to của nội thị, một người nam tử trung niên khôi ngô trầm giọng cất bước đi vào, ba vị tùy tùng đi theo ở đằng sau, có hai người mang một cái rương.

“Sứ thần Bắc Liêu Lang Nhĩ Mộc Nhã ra mắt quốc quân Kỳ quốc.” Nam tử khôi ngô vung tay lên, một vài cái rương liền được mang lên trước mặt, cái rương vừa mở ra, mọi người không khỏi thổn thức không dứt, từ trong rương chiếu ra ánh sáng sáng rọi, đầu tiên là màu đỏ, nữa là màu xanh lá cây, tiếp theo là màu tím, sắc thái phong phú giao nhau trong nháy mắt, chiếu sáng cả phòng, lại thấy trong rương chỉ có một bộ áo lông vũ mỏng.

“Thiên Tàm Vũ Y chính là y phục của thiên hậu triều ta, đặc biệt hiến tặng cho Thất công chúa Kỳ quốc, nguyện nước ta và Kỳ quốc trọn đời hòa bình!” Giọng cao vút trong trẻo rõ ràng truyền vào trong tai mỗi người ở đại điện.

Nhất thời, trong đại điện xôn xao. Trong nháy mắt sắc mặt của Tiêu Dật đứng bên phải tối lại, mặt mày đã tụ lại một tầng lửa giận. Mộ Thịnh Phong đầu dưới bên trái ngẩng đầu làm như lo âu nhìn Tiểu Thất một cái. Khóe miệng của Trần Vân Thiên ở đầu dưới bên phải hơi vênh, vẻ mặt nhìn có phần hả hê.

“Thần nghĩ quý quốc nghĩ sai rồi! Thất công chúa đã sớm là Định Nam vương phi rồi!” Tả Tướng Sở Trung Lâm không mặn không nhạt nói.

“Điều này sao có thể!” Lang Nhĩ Mộc Nhã lại phản bác, trên mặt như có không cam lòng, “Bắc Liêu ta tuy là đất cực bắc nhưng cũng có đất đai phì nhiêu, giàu có cường thịnh, sẽ không bạc đãi công chúa.”

“Nàng quả thật đã là vương phi của Bốn vương!” Trong tiếng ồn ào thanh âm uy nghiêm lạnh lạnh của Định Nam Vương Tiêu Dật mang theo khí thế bức người mơ hồ đè xuống, không cho phản bác.

“Này ——” trên mặt cứng cỏi như đao khắc của Lang Nhĩ Mộc Nhã thoáng qua vẻ lúng túng, khê nghiêng đầu, làm như không hiểu nhìn mọi người đang đứng một cái.

“Quà tặng của quý quốc bốn vương phi thu rồi!” Trong ánh nến chập chờn, bờ môi Tiểu Thất mỉm cười, màu sắc sắc sỡ chiếu vào trên gương mặt thanh nhã của nàng, ánh sáng sắc bén xuyên qua tầng tầng bức rèm che, “Để trả lễ lại, nước ta sẽ tặng Hoàng đế quý quốc một cái long bào, hi vọng vài năm sau có thể kết duyên tảo hôn.”

“Vây. . .” Lang Nhĩ Mộc Nhã do dự một chút, rốt cuộc khom người nói, “Tạ ý tốt của vương phi.”

Hết hai canh giờ mới xong châu mừng, tiếp theo là ca múa ăn mừng, rượu ngon món ngon, lụa mỏng vải nhẹ, ca hát múa may, đều là vẻ mê say.

Ánh sáng lần lượt thay đổi, lung lay sinh động, đôi mắt long lanh trong suốt đôi mắt một đôi mắt cười như không cười, nụ cười tà ở khóe miệng trước sau như một. Cách một đám nữ tử hát hay múa giỏi, đôi mắt sắc bén của hắn bình tĩnh nhìn nàng, lưỡi biếng cười một tiếng, nhẹ nhàng nâng ly về phía nàng, uống một hơi cạn sạch.

Tiểu Thất nhíu lông mày, khê cúi đầu, ánh đèn tựa như ảo mộng đánh tới trên mặt của nàng, loáng thoáng thành một mảnh mơ hồ, mịt mờ.

Trong nghìn vạn người, cho dù hắn sửa lại trang phục, nàng vẫn có thể rõ ràng nhận ra ánh mắt mãnh liệt của hắn. Không liên quan trí nhớ, chỉ bằng cảm giác, liền có thể dễ dàng phân ra.

Sau khi châu mừng, buổi tối còn có dạ tiệc. Chỉ là dạ tiệc này, phi tử công chúa cũng có thể tham gia. Hoàng đế còn bé, vốn cũng không có Tần phi, ngoại trừ hoàng hậu trước kia tức là Thái hậu bây giờ thì cũng chỉ có Dục thái phi, công chúa hoàng tử cũng đều cùng đi.

Hoàng thượng còn bé cần người chăm sóc, Tiểu Thất vẫn ngồi ở trên, gấp thức ăn bưng rượu, dáng vẻ thản nhiên.

Dưới ngọn đèn tàn, mọi người đều là bộ dạng say mê, bất kể là cố ý hay vô ý, mặt ngoài phồn hoa vẫn cần duy trì.

Kiên Gia ngồi cạnh Tiêu Dật, bất luận là ai an bài, đều có ý xem kịch vui, chỉ là Tiểu Thất ở trên tuy thảnh thơi đưa mắt nhìn xuống, nhưng vẫn lạnh nhạt như lúc ban đầu. Mà trên mặt tuần lạnh của Tiêu Dật cũng không nhìn ra bất kỳ bất mãn, trong ánh mắt nhìn về Tiểu Thất chứa sự âm trầm, phức tạp khó hiểu.

Lục công chúa Ninh Huyền Vân bên cạnh Mộ Thịnh Phong cũng là Tiểu Thất cố ý an bài. Lục công chúa bởi vì không được sủng ái, vì vậy trong bữa tiệc lớn vậy nàng cũng câu nệ, một đôi mắt sáng hơi lo lắng nhìn sang Mộ Thịnh Phong, trong hưng phấn có chút bối rối. Mộ Thịnh Phong dịu dàng gấp thức ăn nàng muốn ăn cho nàng, ánh mắt ấm như gió xuân hóa giải khắt khe của nàng, tình cờ cúi đầu lại gần bên tai của nàng nói chuyện cùng với nàng. Tâm tình lo lắng của Ninh Huyền Vân cũng chậm chậm tan ra, không biết có phải vì rượu hay không, mặt từ từ trở nên đỏ bừng.

Ánh mắt nhàn nhạt của Tiểu Thất thảnh thơi chạm với Mộ Thịnh Phong, khẽ mỉm cười, thản nhiên quay đầu đi chỗ khác, nhưng vẫn không muốn đi tìm tìm cặp mắt tuần dật nóng rực trong trí nhớ, chỉ là ở trong ánh sáng rực rỡ này, hần tất nhiên đang ở nơi đó.

Hắn luôn luôn ra ngoài dự đoán của nàng, lần động phòng đó đột nhiên xông vào là như thế. Trên điện Quang Hoa cố ý cầu hôn cũng là như thế. Mỗi một chiêu đều đánh bất ngờ, rồi lại từng bước từng bước ép sát, mang theo thói quen nắm quyền trong tay.

Tiêu Dật trầm giọng không nói, sắc mặt lại từ từ tối, uống rượu liên tục. Kiên Gia cố gắng khuyên hắn, lại bị hắn lạnh lùng không để mắt đến. Một khắc kia, ánh mắt của nàng trầm thống, trong sáng tỏ có chút u oán.

Rượu tới uống chưa đủ độ, tiểu hoàng đế Huyền Phong đã buồn ngủ. Tiểu Thất cũng thiếu hăng hái, vì vậy ôm Huyền Phong, khai báo một tiếng cùng Thái hậu, liền chân thành rời đi. Vạt áo xẹt qua cửa điện Quang Hoa, ánh sáng nhẹ nhàng lướt qua, hương thơm lay động, đã có bóng người chột lóe lên.

An trí hoàng đế xong, Tiểu Thất từ Đế Uyển ra ngoài, cho lui mọi người, kéo áo dài, chậm rãi đi trên hành lang cửu khúc, gió mát phất qua, sợi tóc gương nhẹ, vạt áo tung bay.

Trăng lạnh như nước, nhẹ nhàng như đoá hoa sen, từ từ soi sáng khuôn mặt tuần tú, tư thái linh lung hấp dẫn được ánh trăng tôn lên càng có vẻ mê hoặc lòng người.

Thân hình tuần dật cao lớn từ từ nhót chặt nữ tử nhỏ nhắn dưới ánh trăng. Nàng cũng không giãy giụa, ngược lại thuận thế nằm chết dí trong ngực của hắn. Có lẽ là nữ tử thuận theo ngoài dự đoán, dưới ánh trăng, đáy mắt nam tử kia giống như ánh sao đầy trời, rất có tinh thần, rạng rỡ phát sáng, khoe miệng từ từ nhếch lên, không có chút tà mị, chỉ ấm áp tan ra, dần dần thành một vẻ dịu dàng.

“Lạnh không?” Bắc Thiên Vũ dịu dàng hỏi.

“Không lạnh!” Nàng nhàn nhạt cười lên, “Hiện tại đã là tháng bảy rồi.”

“Nàng luôn khác biệt như thế!” Đầu của hắn chôn ở trong cổ của nàng, tận tình ngửi mùi thơm ngát yếu ớt trên người nàng. Có lẽ vì thường uống thuốc, trên người Tiểu Thất có mùi thuốc nhàn nhạt, là một mùi hương đẹp yên lòng người, làm người ta say mê trong đó.

Hai người ôm nhau mà đứng, tựa hồ cực kỳ hưởng thụ yên tĩnh khó được giờ phút này, đều trầm mặc không nói chuyện. Từ từ ánh sao cũng chỉ làm nền.

“Tiểu Thất!” Đầu hắn chôn ở cổ nàng giật giật, tựa hồ do dự hồi lâu, mới chậm rãi nói, “Lần này sau khi châu mừng, ta thật phải về Bắc Liêu rồi!”

Trong nháy mắt tim Tiểu Thất đập mạnh và loạn nhịp, trong mắt xẹt qua một tia khác thường cực nhanh, lại vẫn hướng về phía chân trời chậm rãi cười cười nói: “Ừ! Bắc Liêu dù sao cũng là nhà của chàng, chàng sớm muộn gì đều phải trở về!”

“Ninh Tiểu Thất!” Hắn ảo não lại bất đắc dĩ, trên núi Bắc Thương hắn thật ghét sự nhẹ nhàng của nàng, giờ phút này hắn cũng giận nàng không thêm để ý, giống như hắn vừa đi, tất cả giữa bọn họ thật có thể giải tán, giọng điệu của hắn bất giác mềm xuống mấy phần, từ từ giải thích, “Tiểu Thất, nàng có biết, nếu ta muốn dẫn nàng đi, đầu tiên cần phải có cái gì không?”

Tiểu Thất ngẩng đầu lên nhìn về bầu trời xa xôi, ánh mắt trong nháy mắt trở nên mê ly: “Chàng xem” nàng chợt đẩy hắn một cái, tay chỉ bầu trời, chợt hỏi một đấng đáp một nẻo, “Vũ trụ mênh mông như vậy, sông biển chìm nổi rồi biến mất, chúng ta cũng chỉ nhỏ bé như hạt cát, giăng co, không gì hơn, vì sao còn nguyên ý lao lực tâm cơ tranh được quyền thế nhất thời?”

Hắn càng ôm chặt nàng thêm mấy phần, lắc đầu nói: “Sinh lão bệnh tử, một đời con người! Vì vậy mọi người đều trăm sông đổ về một biển, cho nên liền muốn sáng tạo ra cuộc sống khác nhau. Nếu như sớm biết chết mà chần chừ không tiến, đó là hành động hèn nhát. Đã biết ngắn ngủi, thì càng thêm hết sức thử một lần, hoặc lưu danh trăm đời, hoặc để tiếng xấu muôn đời, cũng không hối hận.” Thanh âm của hắn nhẹ nhàng chậm chạp bình tĩnh, có một mùi vị bề ngoài thiên hạ.

Tiểu Thất bật cười, người như hắn làm sao cam tâm sống bình thường, đang muốn trả lời, chợt nghe nơi xa từ từ truyền đến tiếng bước chân hơi nhỏ. Hai người đều có nội lực cực tốt, hơn nữa người tới cũng không có cố ý nín thở, vì vậy cho dù cách khá xa, vẫn nghe được rất rõ ràng. Tiểu Thất giùng giàng muốn thoát khỏi ngực của hắn, nhưng hắn lại thản nhiên ôm lấy, cũng không có ý buông tay.

Nàng hơi nóng nảy giận quay đầu lại trừng mắt liếc hắn một cái, hắn mới không cam lòng thu tay về, trước khi trốn đến chỗ tối còn giận dữ ném ra một câu: “Không cho phép đi!”

Đợi đến khi Tiểu Thất sửa sang quần áo xong, ngẩng đầu lại thấy Tiêu Dật đang chậm rãi đi tới, ánh mắt thâm trầm vững vàng nhìn chăm chú vào nàng, lông mày nhíu lại, liền thò tay kéo tay của nàng, đè nén thanh âm nói: “Trở về với ta!”

Tiểu Thất hất tay tránh ra sự kiềm chế của hắn, lạnh nhạt nói: “Hôm nay hoàng thượng có chút không thoải mái, ta muốn ở lại trông đệ ấy.”

Tiêu Dật chau chặt lông mày anh tuấn, thân hình như ngọn núi lạnh băng, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm nàng nói: “Trong cung nhiều nô tài như vậy còn chăm sóc một Hoàng đế không nổi à, nàng theo ta trở về!” Hắn lại kèm cánh tay nàng nhanh như chớp.

Thân hình hai người chợt đến gần, Tiểu Thất có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người hắn, khiến người khó chịu. Cổ cây chỗ tối nhẹ nhàng lắc lư, vang sáo sạt, làm như có đồ vật gì đó từ dưới đất chui lên.

“Tiêu Dật! Dật! . . .” Đang lúc hai người giăng co, tiếng kêu của Kiêm Gia vang lên, càng ngày càng gần, dần dần đi về phía họ.

“Tam tỷ đang tìm người!” Nàng thừa dịp hắn hoảng hốt né tránh lần nữa, nhanh chóng thối lui đến bên buội cỏ, rút mu bàn tay ra phía sau, lạnh lùng nói, “Mời Vương Gia trở về đi!”

Ánh mắt phần nộ của Tiêu Dật nhìn chăm chăm nàng, làm như muốn nhìn vào trong lòng của nàng đi, rốt cuộc đột nhiên phát tay áo, xoay người rời đi.

Lúc này Tiểu Thất mới thở phào nhẹ nhõm, thoáng qua, cũng đã bị người ôm nhảy lên không, tiếp đó nụ hôn đầy đặc ùn ùn rơi xuống, đầu tiên là chân mày, tiếp theo là mắt, cuối cùng dừng lại ở trên môi mềm mại, êm ái trần trọc, đôi môi ấm áp thuần thực cạy ra hai mảnh môi mỏng của nàng, tiến quân thần tốc, công thành đoạt đất, linh xảo dây dưa không nghỉ cùng với đầu lưỡi của nàng, quấn quanh trong đó. Mãnh liệt đoạt lấy hơi thở tràn ngập toàn thân nàng, nàng chỉ có thể bị động chịu đựng, thân thể từ từ xụi lơ bị hắn ôm thật chặt trong ngực, giữa bọn họ cơ hồ không có chút khe hở. Hắn dùng hết toàn lực hôn nàng, giống như hắn thật có thể đem hít nàng vào lồng ngực.

“Lần sau ta nhất định sẽ hôn nàng trước mặt hắn! Cho hắn biết cả đời này nàng chỉ có thể là của ta. Thành thân thì thế nào? Vào động phòng là ta!” Hắn nói nho nhỏ bên tai của nàng, trong thanh âm phần hận có

sự quyết tuyệt vì tình thế bất buộc!

27. Q.2 - Chương 27: Trà Mi Nở Khi Trăm Hoa Tàn

Ánh mặt trời hơi lộ ra, đám sương nhàn nhạt còn chưa tản đi, ánh mặt trời mỏng manh chiếu vào trong rừng, loang lổ sáng tối, chỉ tốt ở bề ngoài. Trên cỏ cách đó không xa, mấy con chim tước thâm thì kêu, thỉnh thoảng nhảy lên ở trong nắng sớm, mờ mờ cỏ trên đất. Gió thổi cỏ lay, bọn chúng nhảy nhảy mấy bước, giương cánh bay đến một chỗ khác.

“Dật! Sáng sớm hơi lạnh, áo choàng này chàng mặc đi!” Thanh âm tỉ mỉ tự nhiên cũng không phải là cao, lại vẫn làm con chim kinh hoảng bay đi, tiếng kêu chít chít vang lên.

Tiểu Thất dừng lại thân hình, khẽ nghiêng người sang, tựa hồ muốn xoay người tránh qua, vừa ngẩng đầu, lại phát hiện ánh mắt của hai người đều rơi vào trên người của nàng. Cách một khoảng rừng trúc thưa thớt, chợt có chim bay ra, cản trở tầm mắt nhau, chỉ chốc lát sau ánh mắt ba người đan vào chung, phức tạp khó hiểu, sáng tỏ trong suốt, u ám thâm trầm, làm như số mệnh quấn quanh.

Nếu tránh không kịp, Tiểu Thất chỉ đành phải chậm rãi tiến lên, váy hơi dài, kéo qua buôi cổ, lưng ảm ướt dính vào vạt áo.

Tay Kiêm Gia nắm lấy Tiều Dật cũng không buông ra, ánh mắt lại có chút nhếch nhác, cổ trấn định nói: “Tiểu Thất!”

“Tam tỷ!” Tiểu Thất lại ngược mắt cười, mắt trong veo như nước, tỏa ra ánh sáng như ánh mặt trời, “Thời gian lâm triều sắp đến rồi, ta đang muốn đi tới Đế Uyển!” Bước chân nhẹ nhàng không ngừng, đi qua bên cạnh của bọn hắn, vạt áo tung bay, vô ý xẹt qua bên người Tiều Dật.

Nếu đã là định cục, gặp mặt đã tăng thêm thương cảm, như vậy không gặp không biết, giữ lại sự tốt đẹp ban đầu trong lòng là được.

Tay Tiều Dật khẽ động, làm như muốn nâng lên níu lại vạt áo kia, rồi lại khó khăn nhịn xuống, xuôi ở bên người nắm thành quyền.

“Công chúa! Công chúa!”

Tiểu Thất còn chưa đi xa, đã nghe được thanh âm hơi lo lắng của Bích Ngô truyền đến. Trên mặt của nàng thoáng qua chút khác thường, vội vàng xoay người, Bích Ngô đã xuyên qua rừng trúc, xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Công chúa! Trời lạnh. . .” Bích Ngô còn chưa nói hết lời đột nhiên dừng lại, hốt hoảng cúi đầu quỳ xuống đất: “Nô. . . Nô tỳ tham kiến Vương Gia, Tam công chúa.”

Không khí yên lặng lan tràn ra, gió thổi qua rừng trúc, âm thanh xào xạc.

Bích Ngô cúi thấp đầu, mặt cơ hồ muốn áp vào trên mặt đất.

“Người ngẩng đầu lên!” Một hồi lâu, thanh âm lạnh như băng mới vang lên.

“Vương Gia! Không cần làm khó Bích Ngô, ta tự sẽ giải thích với người tất cả!” Tiểu Thất nhàn nhạt ra tiếng, đỡ Bích Ngô, nhận lấy áo khoác trong tay nàng.

Đáy mắt Tiều Dật lộ vẻ bén nhọn, nhìn chằm chằm nàng và Bích Ngô, rốt cuộc lên tiếng nói: “Tốt! Kinh ngạc mà Vương phi cho ta cũng thật nhiều! Hi vọng tới nay Bôn vương có thể hiểu ra!”

Sắc trời đỏ sậm, ánh trời chiều còn lại, chiếu nghiêng vào, mái hiên đứng thẳng thật cao, uy nghiêm giống như cầu vồng. Thị vệ ngoài cửa thấy Tiểu Thất, cúi đầu, kính cẩn nói: “Vương phi!”

Tiểu Thất không dừng lại, xuyên qua nhà trước, lại chỉ gặp được Công Tôn Cảnh Thăng.

“Vương phi! Vương Gia chờ người ở trong phòng!” Công Tôn Cảnh Thăng nhớ tới sắc mặt không tốt của Vương Gia vừa rồi, hơi lo âu ngẩng đầu liếc nhìn Tiểu Thất.

Tiểu Thất chỉ uh nhỏ một tiếng, tròn mắt bình tĩnh không sóng quét qua hần, tiếp tục đi về phía trước.

Bên trong phòng cũng không thấp nển, ánh vàng óng ánh mỏng manh xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào, sáng tối không ngừng, lộ ra một loại tĩnh mỹ quỷ dị.

Tiểu Thất đẩy cửa đi vào, bóng dáng bên cửa sổ không di động chút nào, trầm giọng mà đứng, trong ánh nhìn lộ ra kiên nghị. Tiểu Thất hơi than thở, không thể không thừa nhận Tiêu Dật này cũng là một anh hùng loạn thế. Khí phách trên người của hắn giống như người kia, mãnh liệt không cho bỏ rơi.

“Vương Gia!” Tiểu Thất kêu, “Ngày đó người cứu Tam tỷ đúng là ta!”

Tiêu Dật xoay người lại, ngày dần dần chìm, trong mơ hồ chỉ chiếu ra một mặt mũi tuấn lạnh: “Như vậy công tử trong miệng của tỷ nữ kia ngày đó cũng là người?”

“Không tệ!” Tiểu Thất lên tiếng nói, nhìn đôi mắt hắn không có chút né tránh.

“Bốn vương nhớ ngày đó trừ ngươi ra, còn có một người” hắn đến gần nàng từng bước từng bước, mang theo một loại khí thế bức người, “Người đó là ai?”

“Hắn là. . .” Tiểu Thất nhấp môi, nghiêng đầu đi, tránh ánh mắt sắc bén của hắn, nhưng không có nói thêm gì nữa.

“Không muốn nói sao?” Hắn đến gần nàng, hai tay có lực nắm thật chặt hai vai nàng, trầm thấp chậm chậm nói, “Người không nói ta tự sẽ đi thăm dò! Nhưng mà ta lại muốn chính miệng người nói cho ta biết, người và hắn có quan hệ như thế nào?”

Ánh sáng đã hoàn toàn tối xuống, tầng mây tựa hồ chặn lại ánh trăng, chỉ có đèn lồng ở hành lang bên ngoài chiếu ánh xám xịt vào trên mặt họ, tạo nên một vầng sáng nhàn nhạt mơ hồ. Tiếng côn trùng kêu vang ngoài cửa sổ thỉnh thoảng truyền đến, càng nổi bật lên sự im ắng yên tĩnh.

Sóng mắt Tiểu Thất khẽ nhúc nhích, trong mắt sâu tĩnh trong veo khó khăn lắm mới thoáng qua chút khác thường, lại vẫn trầm mặc không nói.

“Nói!” Tiêu Dật nhìn dáng vẻ trầm mặc của nàng, sắc mặt từ từ lạnh như sương lạnh, đáy mắt ba đào mãnh liệt.

Ngày mùa hè chói chang, lại có một làn khí lạnh lẽo lan tràn ra giữa họ, dần dần xuyên vào tim.

“Ninh Tiểu Thất! Người nhớ! Người là vương phi của ta! Cho là ta không đụng người, người có thể tùy ý hành động à!” Đáy mắt hắn tràn đầy lo lắng, trầm giọng đè ép làn sóng tức giận, “Không có quan hệ gì cả, đúng không! Như vậy chúng ta không cần đợi thêm nữa!” Sau khi nói xong, hắn hung hăng đẩy nàng lên giường, ngay sau đó nặng nề đè lên, nụ hôn mang theo sự xâm lược rơi xuống trên cổ của nàng, rậm rạp chẳng chừa, nổi lên chút máu ứ đọng.

“Roẹt” y phục đầu vai bị mạnh mẽ xé rách, lộ ra cánh tay trắng nõn nà.

Ngoài cửa sổ ánh nến chập chờn, bóng người đứng đưa, mơ hồ có thanh âm ồn ào truyền đến.

“Tiêu Dật!” Tiểu Thất đột nhiên ngưng giãy giụa, mặt không thay đổi nhìn hắn, trên mặt tái nhợt như tuyết có một đôi mắt đen như nước sơn lại lạnh lẽo lắm liệt, “Đừng để ta xem thường người!”

“Ta không quan tâm!” trong tròn mắt thâm trầm của hắn thoáng qua khát máu điên cuồng, khom đầu ở cổ của nàng thở thật nhẹ.

“Vương Gia!” Cánh cửa nguyên bản không đóng kỹ bị ai đó đẩy ra.

“Đi ra ngoài!”

“Vương Gia tha tội!” Công Tôn Cảnh Thăng lập tức cúi đầu cúi người, trong lòng mắng nhỏ một câu, “Bên ngoài có thích khách xông vào, cho nên.”

Tiêu Dật rút cuộc chậm rãi ngẩng đầu lên, đụng vào một đôi con ngươi trong suốt như băng, chỉ cảm thấy tim trong nháy mắt bị chìm vào đáy biển, đè nén đến không cách nào hô hấp: “Ta. . . Tại sao phải gặp người?” Thanh âm giống như tự lầm bầm, nhẹ đến cơ hồ không người nào có thể nghe rõ, là áy náy? Là ảo não? Hay không cam?

Tiểu Thất im lặng quay đầu đi, không liếc hẳn một cái, trong con ngươi lạnh lùng có vài phần xa cách nồng đậm.

“Để hẳn vào đi!” Hẳn rút cuộc đứng dậy, kéo một cái chăn mỏng qua tử mĩ bọc lại thân thể nửa lộ của nàng.

“A! Để. . .” Công Tôn Cảnh Thăng kinh ngạc, còn chưa lên tiếng, đã nghe được một thanh âm lạnh lẽo vang lên.

“Thuộc hạ tham kiến Vương Gia!” Ám Ảnh đã quỳ gối nơi đó, sống lưng thẳng tắp không hề có cảm giác hèn mọn.

“Hừ!” Tiêu Dật chậm rãi xoay người, bóng dáng làm như cố ý chặn lại tầm mắt của mọi người, trên mặt đều là vẻ bèn nhẹn, “Ảnh thị vệ xông tới như vậy, chẳng lẽ cả phủ Định Nam Vương cũng không nhận được?”

“Thuộc hạ là bởi vì thân thể hoàng thượng khó chịu, cho nên đặc biệt tới bẩm báo, bởi vì bị thị vệ trong phủ cản lại, vì vậy mới. . .”

“Nếu bị thị vệ trong cung cản, Ảnh thị vệ chẳng lẽ cũng muốn xông vào cung!”

“Thuộc hạ không dám!”

“Đều đi ra ngoài!” giờ phút này Tiểu Thất đã ngồi ở trên giường, tay ôm lấy chăn mỏng, tầm mắt lại không có nhìn về phía bất luận kẻ nào, chỉ nhẹ nhàng nói, không cho phản bác.

Tiêu Dật đứng chấp tay, môi mỏng hơi mím, sắc mặt căng thẳng hơi cứng ngắc, một hồi lâu, rút cuộc giẫm chân đi ra.

Tử Nhiễm cung.

Trăng non như vết, mọc ở thật cao. Hành lang cửu khúc, ánh nến lay nhẹ. Ánh trăng mỏng lung chiếu vào những chỗ điêu khắc ngọc ngà kia, giống như mang theo sự mềm mại nhẹ nhàng, lại thật sự như cung điện Dao Trì, làm cho người ta hoảng hốt.

Tiểu Thất chợt đứng lại, ánh mắt như có như không nhìn nơi xa khẽ mắt hờn.

Về đi thôi hề, sao ta không về?[1]

Năm đó Đào Tiềm viết xuống mấy chữ này có phải cũng có cảm giác hốt hoảng như mộng thể này không?

Phồn hoa một giấc chiêm bao hóa thành bờ Trường Hà, thiên cổ có một không hai trần trọc xalẹ người. Dừng hết cuộc đời ta có thật có thể vô hồi trong trời đất hay không?

Ám Ảnh một bên lặng lẽ đứng, trong mắt thoáng qua một tia thương tiếc, rồi lại nhanh chóng che giấu, trầm mặc không nói.

“Công chúa!” Bích Ngô từ xa xa đi tới, trên mặt tràn đầy áy náy và lo lắng.

“Bích Ngô!” Nàng khẽ lắc đầu, chỉ cười nhạt, lại nhẹ nhàng dẹp yên lòng người,

“Công chúa! Nô tỳ đến Ngự Thiện Phòng làm chút thức ăn, công chúa ăn chút gì nhé!” Bích Ngô nhẹ nhàng nói.

Tiểu Thất gạt một cái, nói: “Thuận tiện lấy ít rượu.”

“Công chúa! Uống rượu hại thân!”

“Bích Ngô! Sẽ không uống quá nhiều, có được hay không?” Tiểu Thất kéo tay Bích Ngô, hơi làm nũng.

Bích Ngô cảm thấy hoảng hốt, tư thế nũng nịu của Tiểu Thất, từ sau khi trốn đi Nam Lĩnh, thì không còn gặp nữa, trong lòng đột nhiên cảm thấy khổ sở, liền vội vã gạt đầu: “Nô tỳ sẽ đi an bài ngay!”

Đình bên bờ hồ, lá liễu buông xuống, dưới ánh trăng, tung bay theo gió, yếu điệu như bóng dáng nữ tử. Mặt hồ bình thản không có sóng, trời sao sáng ngời, như mộng như ảo.

“Ám Ảnh! Cùng ngồi xuống đi!” Tiểu Thất chợt lên tiếng hô người ở chỗ tối, “Thấy người đứng, thật sự là không thoải mái!”

Ám Ảnh do dự một chút, rồi cuộc vẫn chậm rãi đi tới, ngồi ở đối diện Tiểu Thất.

Tiểu Thất cười đưa cho hần ly rượu, nụ cười sạch sẽ mà trong suốt.

Ám Ảnh hơi hoảng hốt, thuận tay nhận lấy, ngửa lên cạn sạch, mắt sáng chớp động, tựa hồ che giấu cái gì.

Tiểu Thất bưng rượu khẽ nhấp một ngụm, mùi rượu vào mũi, tinh khiết say lòng người, giống như bị dụ hoặc, chợt ngửa đầu dốc hết một ly.

Ám Ảnh cũng không ngăn cản, uống mấy ly với nàng. Mùi rượu nồng nặc, ai cũng không có mở miệng nói chuyện. Cho đến khi nàng uống ly rượu thứ tư, Ám Ảnh mới đề xuống ly rượu, nói: “Rượu hại thân!”

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn hần, híp mắt, hai gò má bởi vì rượu mà ửng đỏ, nói: “Lâm Thừa Ân, đáng vẻ hiện tại có phải người muốn hay không?”

Tay Ám Ảnh trong nháy mắt cứng đờ, ngẩng đầu nhìn nàng, trong mắt đều là vẻ phức tạp: “Người biết?”

“Ta làm sao không biết?” Nàng đứng lên, thân thể lay nhẹ, đưa tay đỡ lan can, nhìn nước hồ trong xanh, nói, “Ngày đó là ta cứu người.”

“Ta không ngờ người lại còn nhớ ta!” Hần đứng ở phía sau của nàng, nhìn nàng, thần sắc hoảng hốt.

“Phụ hoàng ta —— Đế Vương! Đế Vương! Quả nhiên ——” nàng cúi đầu nhớ tới, đã là hơi say, ánh mắt mê ly, “Năm đó ông ấy cứu người, nhưng cũng làm người không còn cách kiến công lập nghiệp, hôm nay như vậy, người cam nguyện?”

“Thuộc hạ —— cam tâm tình nguyện!”

“Cam tâm tình nguyện?” Nàng quay đầu nhìn hần, gió thổi nâng ống tay áo, mờ ảo như sương, “Người bởi vì ta là công chúa mà không dám oán trách!” Ngôn ngữ của nàng từ từ mơ hồ, “Mà ta. . . . Cũng không có người oán trách, ông ấy dùng ân đức vây khốn khát vọng của người, không cách nào lập công, không cách nào thành mộng, làm sao sẽ cam tâm tình nguyện đây? Hôm nay, ông lại dùng một mạng. . . .” Thanh âm càng ngày càng thấp, bỗng bèn trong gió, mãi không tan biến.

Ánh mắt Ám Ảnh hơi đau, chậm rãi nói ra: “Ta —— hiện tại cam tâm tình nguyện!”

“Lâm Thừa Ân! Nếu có một ngày có thể, ta sẽ thả người tự do!” trong đôi mắt nàng nhìn hần mang theo sắc say mê ly, miễn cưỡng nằm ở trên bàn đá, mắt làm như chống đỡ không nổi, chậm rãi nhắm nghiền hai mắt.

Hần lặng lẽ đứng ở nơi đó, nhìn nàng. Mặt của nàng đỏ thắm, mí mắt buông xuống ngăn trở hai mắt không có sóng, tốt đẹp giống như con nít. Trong ấn tượng nàng luôn tinh khiết như nước, nhàn nhạt không có sóng, cái gì cũng không thêm để ý. Hần đã từng hoài nghi quyết định của tiên hoàng có phải vô cùng qua loa hay không? Vậy mà xem cách làm việc quả quyết của nàng ngày đó, thủ đoạn nhanh chuẩn, hần rồi cuộc tin phục ánh mắt tiên hoàng, cho đến khi đó, hần mới từ từ bắt đầu thấu hiểu nàng.

Mới đầu, nàng là tuyệt đại giai nhân, mà hần là tù nhân. Lúc đó vô vọng, cũng không thể như hần nghĩ. Nhưng hiện tại chỉ cách vài thước, lại vẫn xa như chân trời.

Hần cúi người ôm ái ôm lấy nàng, chỉ cảm thấy nàng nhẹ như không xương, tay khẽ buộc chặt, chậm rãi đi về phía Tử Nhiễm cung.

“Bắc —— Thiên Vũ!” Nàng làm như hé mắt một nửa, mê mê hồ hồ ngó hần một cái, làm bầm khắc ra ba chữ.

Bước chân Ám Ảnh hơi chậm lại, nhìn phía trước, lộ ra một tươi cười đắng chát, tiếp tục đi tới nơi đèn dầu sáng rõ.

~[1]Đây là 2 phần trong câu thơ đầu tiên của bài Quy khứ lai từ (Lời từ biệt khi về) của Đào Tiềm. Câu thơ trên được dịch bởi Trần Trọng San. Vì tác giả có thêm 1 từ ta vào, cho nên mình cũng thêm 1 từ ta vào. Hai câu gốc là:

Quy khứ lai hề, điền viên tương vu, hồ bất quy!

Về đi thôi hề, ruộng vườn sắp hoang vu, sao không về ?

28. Q.3 - Chương 28: Đài Quỳnh Thềm Ngọc Mưa Gió Nổi

Năm Thụy Hòa thứ hai của Kỳ quốc, vừa qua khỏi tháng giêng, đèn lồng đỏ lớn trước điện Quang Hoa còn chưa tháo, lão đảo ở trong gió lạnh, hồ Thái Minh trước điện còn đông thành băng, mặt trời loáng thoáng phản xạ ra ánh sáng nhạt đung đưa lòng người. Không khí vui mừng còn chưa tản đi, nhưng trong điện lại như khí trời lạnh lẽo, lạnh như sương lạnh.

Bốn vị phụ chính đại thần đứng trước điện Quang Hoa, thần sắc khác nhau. Quan viên còn lại thì cúi đầu đứng một bên, khom người cúi đầu, một đám người kéo dài thẳng đến cửa cung điện, ngẩng đầu lên chỉ có thể thấy những chiếc mũ cánh chuồn nhẹ nhàng lắc lư. Mà quan viên quý gối bậc thềm ngọc cách đó không xa lắm như sợ hãi, tay chống trên đất hơi phát run, vành nón rũ xuống bên trán, rỉ ra mồ hôi lấm tấm trong không khí lạnh.

Tiêu Dật bên phải, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt lợi hại như có như không lướt qua đám người đang quỳ, rồi lại rơi vào nơi xa.

Bên phải phía dưới là Trần lão tướng quân Trần Văn Thiên đang ngẩng đầu lên nhìn người trên ngai trên ghế vàng trên bậc thềm ngọc, đáy mắt thoáng qua ý thăm tra.

Bên trái là Sở tướng Sở Trung Lâm, tuy hơi cúi đầu, nhưng khoe miệng lại nhếch ra một đường cong đùa cợt, thông qua rồi biến mất.

Bên trái phía dưới là Hữu Tướng Mộ Thịnh Phong, ánh mắt nhàn nhạt như rơi vào người quỳ dưới bậc thềm ngọc, trong sự nhẹ nhàng mang theo chút sắc bén.

Kỳ quốc mới vào đầu mùa xuân, tấu chương phía nam đưa tới lại như tuyết tràn đầy đất. Khí trời nam bộ trở lạnh, chợt giáng tuyết lớn, bay lả tả cả một tháng, không hề có khuynh hướng dừng lại, việc này đối với Kỳ quốc mà nói là càng thêm họa vô đơn chí. Nam bộ Kỳ quốc hiếm thấy mưa tuyết, cho tới nay đều luôn mưa thuận gió hòa, hơn phân nửa nguồn gốc của quốc khố là đến từ phía nam, năm nay mới vừa tuyết rơi thì chỉ cảm thấy kinh ngạc, nhưng vẫn chưa để ý, vì vậy các biện pháp đề phòng càng thêm không kịp thời chuẩn bị, khiến hoa màu hạt thóc đều không thu được, cây ăn quả chết rét, lễ mừng năm mới lại thảm đạm.

Mà quan viên địa phương cũng bởi vì sơ sót lúc đầu dẫn đến thiên tai thảm thiết, vì vậy liền dỗi trên gạt dưới, muốn che giấu khuyết điểm, kỳ vọng thu hoạch đầu năm nay bổ khuyết thiệt thòi tổn hại năm nay, nhưng không ngờ tuyết lại quá dữ, cho đến khi không thể tránh, mới vội trình tấu chương lên, vì vậy triều đình cũng không để ý, chỉ “Duyệt” hết.

Vậy mà qua hết năm, một quan viên lục phẩm ở một huyện phía nam lại gửi tấu chương, kiện Hộ bộ thượng thư Đồng Chung Thư bỏ rơi nhiệm vụ, biết chuyện không báo, lừa quân chủ, tất cả mọi điều đều có lý có cứ, giọng điệu mang hai ý nghĩa, gián tiếp chỉ mũi giáo về phía Tả Tướng Sở Trung Lâm. Quan lại bao che cho nhau vốn là chuyện thường gặp trong quan trường, nhưng tấu chương này lại đưa thẳng vào trong tay Hữu Tướng Mộ Thịnh Phong.

Mà giờ khắc này, tấu chương này đang lẳng lặng nằm ở bên cạnh bậc thềm bạch ngọc, được phê hai chữ to màu đỏ bắt mắt: “Nghiêm tra”, đỏ đến chói mắt.

“Về tai nạn tuyết lần này, thần. . . Thần trước đó cũng không nhận được bất cứ tin tức gì.” Hộ bộ thượng thư Đồng Chung Thư quỳ trên mặt đất muốn giải thích.

“A!” trông mắt Mộ Thịnh Phong hơi đỏ, làm như sáng tỏ, nói: “Nói như vậy Đồng Thượng Thư không hề biết?”

“Thần. . . Thần quả thật. . . Quả thật không biết chuyện.” Trong thanh âm cố gắng trấn định của Hộ bộ thượng thư Đồng Chung Thư chứa chút rung động.

“Tình hình tai nạn đến đây, thân là Hộ bộ thượng thư lại không hiểu rõ tình hình, chẳng phải là tội thất trách?” Mộ Thịnh Phong mỉm cười, thanh âm nhàn nhạt lại giấu giếm vài phần bén nhọn.

“Thần. . .” sắc mặt Đồng Chung Thư trắng bệch, giơ tay lên làm như muốn phát nhẹ mồ hôi lạnh trên trán, rồi lại vô lực rũ xuống.

Tiếng nói vừa dứt, lời nói của Tả Tướng Sở Trung Lâm lại truyền tới: “Mộ tướng tội gì gây sự, Hộ bộ thượng thư vốn là một ngày kiếm tỷ bạc, chuyện nhỏ như thế, vô ý bỏ sót cũng có nguyên do!”

Tội thất trách có thể lớn cũng có thể nhỏ, hôm nay Sở tướng nói như vậy, lại có mấy phần châm chọc hằn xé chuyện bé ra to.

Nụ cười ở bờ môi Mộ Thịnh Phong từ từ biến mất, lạnh lùng cười một tiếng, đang định mở miệng. Thanh âm lạnh lạnh lại chậm rãi vang lên trên đại điện: “Chuyện nhỏ? Vậy theo Sở tướng chuyện gì mới lớn?” Trên bậc bạch ngọc, bên cạnh ghế vua, Tiểu Thất ngẩng đầu lên nhìn về phía Sở Trung Lâm, ánh mắt lạnh nhạt, chỉ cảm thấy trong nhu hòa lại có sắc bén khiến cho không ai có thể nhìn thẳng.

Sở tướng lập tức nói: “Lãnh thổ bị xâm lấn chính là chuyện lớn của quốc gia!”

Tiểu Thất chau đuôi lông mày, mắt phượng dần tối, ánh mắt từ từ sâu không thấy đáy, nói: “Nếu không có dân chúng, làm sao có nước?”

Sở Trung Lâm hí mắt lại, nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Dân sống vì vua, Kỳ quốc là nước lớn mệnh mông, lo gì không dân chúng, không có vua là làm sao trị quốc?”

Tiểu Thất ung dung đứng lên từ bên cạnh ghế vua: “Gốc rễ trị quốc, giữ lấy lòng dân. Lấy quân làm thứ, giúp nước an khang. Làm sao được lòng dân, chẳng lẽ Sở tướng quên rồi?” Từng chữ từng câu từ từ tăng thêm, từng bước từng bước mà ép sát, giọng mang sắc bén.

Đáy mắt Sở Trung Lâm thoáng qua vẻ lo lắng: “Công chúa nói không sai! Cựu thần nghe lời! Chỉ là hôm nay chúng ta thảo luận tình hình tai nạn.” Sở Trung Lâm chậm rãi xoay đầu, nói với mọi người: “Không biết các vị đại nhân còn có cái nhìn thế nào?”

Trên đại điện, mỗi người đều cúi đầu, như việc không liên quan đến mình, chỉ bo bo giữ mình, khắp nơi cứ nhiên vắng ngắt.

Tiêu Dật và Trần Vân Thiên trong tứ đại phụ thần chưa từng nói tiếng nào, chỉ lạnh lùng nhìn tới trước. Ánh mắt Tiêu Dật nhìn về ghế ngồi từ từ sâu hơn, một chút khác thường lướt qua trông mắt. Trần Vân Thiên lại hơi tìm tòi nghiên cứu liếc nhìn người ngồi ở trên, tuy tán thưởng nhưng cũng hơi nhăn mày.

“Chuyện này há có thể trách tội mình Đồng thượng thư, nếu nói là bỏ rơi nhiệm vụ, Hộ Bộ Thị Lang cũng là bụng làm dạ chịu. Bàn về đến biết chuyện không báo, như vậy Lâm An Tri Phủ Hồ Dung trông coi ba châu lớn Nam Lĩnh, Nam Thục và Nam Tích cũng khó trốn tội lỗi! Vả lại lừa quân chủ, Ngự sử đại phu cũng tring nhóm đó, Công Bộ Thượng Thư trông nom kiến tạo công trình, đồn điền thủy lợi, lại không thể đề phòng tức thì, luận tội cũng nên cùng phạt. Còn có. . . .” Trưởng Sử đứng ở dưới Sở tướng lại đứng lên lúc này, nói liên tục, từng câu từng chữ, thật là rõ ràng mạch lạc, một chuỗi tên dài gần như bao gồm hết những người trên đại điện.

“Bọn thần biết tội! Xin hoàng thượng xử phạt!” Trong điện vừa dứt lời, chỉ thấy một đồng người quỳ xuống. Vào triều sớm phần lớn là quan văn, giờ phút này quan viên còn đứng đã là lác đác lơ thơ.

Sở tướng ngẩng đầu nhìn về ghế trên, mang theo chút khiêu khích nhìn Tiểu Thất một cái, trong mắt hiển thị rõ vẻ trào phúng.

Trên đại điện chợt yên lặng như nước đọng, tựa hồ có thể nghe được tiếng hít thở khản trương của quan viên dưới bậc thêm ngọc, những tiếng hít thở dường như cách nhau một đoạn thời gian khá dài. Không khí

đông lạnh lan tràn ra, áp bức thần kinh, chỉ cảm thấy hô hấp cũng trở thành chuyện khó khăn!

Tiểu Thất chỉ hơi ngẩng đầu, không nói một lời nhìn những người đang quỳ, đầm nước lại bình tĩnh như lúc đầu, không hề tỏ vẻ gì cả.

“Thần cho rằng, nếu các vị đại nhân có lòng cầu xin, như vậy tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.” Tiêu Dật nói năng có khí phách, lạnh lùng phá vỡ cục diện cương cứng, đồng thời cũng kích thích ngàn tầng sóng lớn trong lòng của mỗi người.

Cổ ngữ viết: pháp không trách chúng (pháp luật không trị số đông). Hôm nay thế cục này, chẳng lẽ ngày mai điện Quang Hoa thật phải hủy bỏ lâm triều sao?

Ánh mắt bình tĩnh của Tiểu Thất nhìn vào ánh mắt hơi thâm trầm của Tiêu Dật, tựa hồ là tâm ý giống nhau, trong hai tròng mắt đều không hèn mà cùng thoáng qua quyết tuyệt. Giống như đã có quyết định, tầm mắt của nàng nhìn Mộ Thịnh Phong lần nữa, tỏ vẻ kiên quyết đã tính trước kỹ càng. Mộ Thịnh Phong hiểu ý, cười nhạt, hiểu rõ trong lòng, nói: “Định Nam Vương nói rất đúng!”

Vừa nói xong, cơ hồ có thể nghe trong triều đình, có người hít vào một hơi, có mấy người như muốn té xỉu, tay miến cứng đờng sức chống trên đất càn run rẩy lợi hại hơn.

Ánh mắt dò xét của Tiêu Dật xét qua Mộ Thịnh Phong, hần với hần ta luôn không có cơ hội cộng sự, cho nên giữa cả hai ngược lại vẫn bình an vô sự, chưa từng có tranh chấp, cũng không giao tình, không biết vì sao hôm nay đứng chung. Trên mặt bốn người bọn họ vẫn luôn là đạm lãnh xa cách, mỗi người đều có thể lực, liên hiệp nai, chèn ép ai cũng chỉ là thủ đoạn vụng trộm, mặt ngoài thì ai cũng bất động. Hôm nay Mộ Thịnh Phong nói ra lời này đã tỏ rõ lập trường của mình.

Tiêu Dật nhìn về phía người trên cao lần nữa, giống như nghĩ tới điều gì, ánh mắt từ từ lạnh xuống, đè nén hoài nghi trong lòng, đứng lặng yên.

Trần lão tướng quân chỉ nheo mắt, làm như kinh ngạc nhìn hai người, lại vẫn trầm mặc không nói .

Trên đại điện yên tĩnh, thanh âm lạnh lạnh chậm rãi vang lên: “Nếu hai vị phụ chính đại thần đều nói như vậy, như vậy nhất định phải phạt đấy! Hôm nay thời gian lâm triều đã qua, không bằng các vị đại thần về nhà trước để suy nghĩ! Ngày mai lâm triều tự có định đoạt!”

“Bãi triều!” Thanh âm lạnh lạnh của nội thị từ trên đại điện truyền ra, nhiều tiếng vang vọng trên hành lang cửu khúc.

“Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!” Trong tiếng hô to, chỉ thấy một bóng trắng dạt tay tiểu hoàng đế lạnh nhạt rời đi, đợi đến thanh âm tiêu tán, đã sớm không thấy bóng dáng.

Các vị đại thần vẫn cẩn thận từng li từng tí đứng lên, làm như thoáng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trên trán lại càng thêm buồn thương.

Tiêu Dật và Mộ Thịnh Phong lần lượt rời đi, Trần Vân Thiên không có ý ở lại cũng vội vã đi.

“Sở tướng! Vậy. . .” Có quan viên lộ vẻ buồn rầu, đi đến gần muốn dò hỏi, nhưng sau khi thấy sắc mặt khó coi của Sở Trung Lâm lại thôi.

“Đều trở về!” Sở Trung Lâm nhìn phương hướng bóng dáng màu trắng đã biến mất, lạnh lùng nói, rút cuộc phát tay áo đi ra khỏi điện Quang Hoa.

Ngoài điện bầu trời âm trầm, nơi xa có nhiều đám mây đen từ từ bay tới, trời đất mịt mờ hỗn độn, gió thổi nâng ống tay áo, đi vào trong cơ thể, lạnh đến làm cho người ta run rẩy. Một quan viên đi ra khỏi điện Quang Hoa, ngay sau đó tóc liền bị thổi bay loạn, có thể thấy rõ vài sợi tóc bạc. Hần ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm, tự lẩm bẩm: “Trời muốn thay đổi sao?” Tiếp theo tựa như bất đắc dĩ lắc đầu một cái, không tự chủ rụt thân thể, bước chân chậm chạp đi về trước.

Kỳ quốc năm Thụy Hòa thứ hai, sắp đi vào mùa xuân tháng hai, lại ngênh đón đầu xuân lạnh nhất trong lịch sử, mang theo thê lương vì gió thổi bão giông sắp đến.

29. Q.3 - Chương 29: Nửa Bàn Cờ Giang Sơn

Bên trong ngự thư phòng đều yên tĩnh, lò lửa nơi cửa lẳng lặng thiêu đốt, hơi thở ấm áp tản ra ấm áp cả phòng. Trong lò lửa thỉnh thoảng phát ra thanh âm đom đóm đom đóm, cùng với tiếng gió ào ào ở ngoài, càng có vẻ vắng vẻ nhạt nhẽo.

Trên tường đối diện bàn sách có treo một bức phong cảnh đại mạc, nét vẽ tiêu sái tùy ý, trong sự nhẹ nhàng lại lộ ra khí phách kiêu ngạo trên quần húng. Bên cạnh bức tranh có hai hàng chữ to lớn đẹp đẽ: Sa mạc bùng khói trắng, Chiều tàn rơi sông giăng[1]. Nét bút sắc bén, trong ngạo nghễ mơ hồ có thể cảm nhận được khí thế làm lòng người mê mẩn.

Tiểu Thất dừng lại bút son trong tay, thời điểm ngẩng đầu theo thói quen nhìn bức tranh đối diện, cảnh vật trong tranh là phong cảnh bọn họ thấy được ở núi Bắc Thương lúc trước, giang sơn thật tốt, bao la hùng vĩ, như thơ như họa, chẳng trách mỗi người đều muốn ném thử cảm giác kiêu hùng có được thiên hạ, chỉ điểm giang sơn.

Sau lần châu mừng đó, Bắc Thiên Vũ thật sự trở về Bắc Liêu rồi. Tiểu Thất cũng không đi tiễn hân, thật ra thì nàng muốn đi tiễn cũng không biết khi nào hân rời đi, chỉ biết là ngày đó ở trong tầm cung của nàng đột nhiên nhiều hơn một bức họa. Từ sau khi nàng tiếp nhận Ẩn Tinh các, cũng biết không ít về những gợn sóng ở giữa các quốc gia, Bắc Liêu — ngoài mặt là một quốc gia quyền lợi thống nhất, so với Kỳ quốc thì có phần chiếm ưu thế hơn, nhưng vài năm nay theo hoàng tử Bắc Liêu lớn lên, tranh đấu gay gắt lẫn nhau cũng nhiều hơn, Bắc Liêu nhìn như bình tĩnh thật ra thì cũng sắp nổi sóng to gió lớn rồi!

Tiểu Thất hơi mệt mỗi vuốt vuốt cái trán, địa phương có người thì có tranh đấu, quả nhiên là danh ngôn chí lý. Hôm nay, trong phút chốc bách quan quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nàng lại muốn hất tay bỏ đi, cho đến một khắc kia, nàng mới biết rõ mình chán ghét cuộc sống như thế. Cho nên, vào lúc đó nàng mới có thể quyết định đánh vỡ cục diện này, nên tới thủy chung không tránh khỏi, chỉ là không biết sẽ có ngày thật sự kết thúc hay không.

Một tiếng “ken két”, cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, Vạn Đức Trung đứng ở ngoài cửa, kính cẩn nói: “Vương phi! Định Nam Vương đã ở ngoài cửa.”

Tiểu Thất khẽ gật đầu, gác bút son lại trên bàn rồi, bước ra ngoài cửa.

Ở ngoài thư phòng, cũng là cảnh tuyết trắng phau phau, thời gian giống như lắng đọng giống, đưa mắt nhìn lại chỉ nhìn thấy bông tuyết chậm rãi rơi xuống đất, vừa chạm đất liền biến mất không thấy. Trong một đồng trắng xóa đó, một bóng dáng lạnh lạnh mạnh mẽ rắn rỏi đứng chấp tay, làm như đã dừng chân thật lâu, tình cảnh này nổi bật lên sự cô đơn trong bóng dáng của hân.

Bước chân Tiểu Thất đi về phía hân có phần chần chừ không dễ dàng phát giác, hai tháng gần đây, bất kể muện bao nhiêu, Tiêu Dật luôn chờ nàng ở Ngự Thư Phòng, sau đó hai người cùng nhau trở về phủ Định Nam Vương. Tiểu Thất có thể mơ hồ nhận thấy được Tiêu Dật giấu giếm dụng ý, có lẽ chỉ là bởi vì nàng là vợ của hân, hoặc giả có nguyên nhân khác, nhưng giờ khắc này bất kể là vì cái gì, nàng lại chỉ xem như không biết.

Tiêu Dật nghe được tiếng bước chân quay đầu lại, ánh mắt nhìn nơi xa xa dừng trên người nàng. Hân bước nhanh đi tới bên cạnh nàng, cởi xuống áo lông trên người hân, tay phất qua sợi tóc trên vai nàng, áo lông còn mang theo mùi hương đặc biệt trên người hân khoác lên người nàng. Mặt mày hân hiện vẻ dịu dàng: “Bên ngoài lạnh lẽo, thể chất của nàng sợ hàn, đừng để lạnh.” Giọng nói thân mật, động tác cực kỳ tự nhiên, giữa phu thê tựa hồ vốn nên như thế.

Tiểu Thất lại khẽ giật mình, tiếp theo lại cúi mắt, nhẹ giọng nói: “Tiêu Dật, người không cần phải như thế.”

Thân thể Tiêu Dật rõ ràng cương cứng một chút, ánh mắt nhìn nàng sâu mấy phần, chậm rãi cười cười, làm như tự giễu, rồi lại mang theo mấy phần chất vấn: “Ta đây làm vậy, nàng cho rằng là vì cái gì?”

Tiểu Thất ngẩng đầu, sợi tóc rối loạn, nàng sửa lại tóc mai bay loạn, giống như là đã nghĩ rõ ràng, chậm rãi nói ra: “Thật ra thì ta thật sự không biết được!”

Ánh mắt Tiêu Dật càng thêm tối mấy phần, giọng nói lại chuyển thành bất đắc dĩ: “Tiểu Thất, nếu giữa ta và nàng không có Kiêm Gia, có phải sẽ không hề hững như thế?”

Tiểu Thất lại không có trả lời, hơi giật mình nhìn bông tuyết bay xuống nơi xa, nếu không có Tam tỷ, nàng có thể nguyện ý chấp nhận, an tâm làm Định Nam Vương phi của hắn hay không. Nhưng giờ phút này trong đầu của nàng lại rõ ràng chứa bóng dáng của một người, khí thế tôn quý kiêu ngạo nhìn thiên hạ trên núi Bắc Thương, vẻ ăn vạ trẻ con vào đêm đông phòng hoa chúc, bất đắc dĩ ưu thương trong Tử Nhiễm cung, từng màn nhanh chóng xẹt qua đầu nàng như sấm sét. Nàng chợt nói: “Tiêu Dật, nhưng trên đời không có nếu như, những chuyện đã xảy ra cũng đã xảy ra, bọn chúng không thể nào biến mất trong trí nhớ của chúng ta.”

Tiêu Dật im lặng, kéo nàng chậm rãi đi, một hồi lâu, làm như đã hạ quyết định, nhỏ giọng nói: “Chúng ta rốt cuộc là phu thê!”

“Tiêu Dật, ngươi có từng yêu Tam tỷ?” Tiểu Thất chợt ngừng bước chân, mắt phượng nhìn hắn chằm chằm, mang theo sự kiên trì cái gì cũng biết.

Ánh mắt Tiêu Dật có một phần dao động, làm như chưa từng ngờ tới nàng sẽ hỏi vấn đề này trực tiếp như thế. Ánh mắt của hắn rơi xuống nơi xa không biết tên, nhớ lại nói: “Có lẽ. . . . Ta từng động lòng, hoặc là chỉ là cảm động vì tình cảm sâu đậm của nàng. . . .”

“Tiêu Dật ngươi quá tàn nhẫn, đã biết Tam tỷ có tình cảm sâu đậm tội gì cho nàng hi vọng rồi lại tự tay đánh vỡ nó!” Trong lời nói lạnh nhạt của Tiểu Thất có chút không vui.

“Ninh Tiểu Thất! Ngươi cứ vội vã muốn giao ta cho người khác vậy sao? Ngươi có từng quan tâm ta sao!” Hắn chợt nắm hai vai của nàng, cúi đầu rống lên một câu, đè nén tức giận, “Ồ trong lòng của ngươi, hoàng tử Bắc Liêu Bắc Thiên Vũ hay là Hữu Tướng Mộ Thịnh Phong?”

“Ngươi. . . .” lúc Tiểu Thất nghe được hắn nói ra cái tên “Bắc Thiên Vũ” thì hơi ngẩn ra, nhưng lại nghĩ đến hắn làm Định Nam Vương, nếu một người từng xuất hiện hai lần cũng không tra được thì nên hoài nghi năng lực của hắn rồi.

Mọi nơi chợt trở nên im ắng yên tĩnh, trong trời đất mịt mờ tựa hồ chỉ có bông tuyết rơi vô tận vẫn còn đang bay múa giữa trời xanh. Gió thổi tuyết, thỉnh thoảng bay tới trên mặt, lạnh lạnh, nhưng cũng không rét lạnh.

Tiêu Dật nhìn Tiểu Thất trầm mặc, ngoài ý muốn không có cưỡng bách nàng trả lời, chỉ kéo nàng tiếp tục đi, thân thể cao lớn rắn rỏi cố ý đi ở hành lang bên ngoài đình, ngăn trở bông tuyết muốn bay vào.

Khi hai người đi tới trên xe ngựa, hắn chợt kéo nàng, vượt nhẹ một ít bông tuyết rơi trên người nàng, giống như vô ý nói: “Bất kể là ai, nàng cuối cùng là vợ của ta, ta sẽ không buông tay!” Trong giọng nói lạnh nhạt có cường thế rõ ràng.

Thiên Hạ Đệ Nhất lâu ở kinh đô Kỳ quốc, bên trong đại đường tiếng người ồn ào, qua lại không dứt. Bốn bề đình đài lầu các, hương thơm bốn phía, ca múa mừng cảnh thái bình, đập vào mắt đều là thịnh cảnh phồn hoa. Ở tại một chỗ chỗ dễ thấy lại có dựng một cái bảng hiệu dễ thấy, chữ viết phía trên rất rõ ràng: nơi này không thể bàn về triều chánh.

Trong một gian phòng trang nhã trên lầu, các cánh cửa khép lại ngăn cách bên ngoài ồn ào, có vẻ an tĩnh khác thường, trên cửa sổ mở phân nửa treo rèm cửa sổ tím nhạt, khe khung đưa theo gió. Trên bàn tinh xảo để các loại bánh ngọt, tản ra mùi thơm ngát nhẹ nhẹ. Hương trà nhẹ nhàng lan tới, hòa lẫn hương bánh ngọt lại làm cho người ta cảm thấy một loại mùi vị trầm ngâm yên ổn, đây cũng là chỗ độc đáo của Đệ Nhất Thiên Hạ lâu.

Trong phòng cũng không đốt bất kỳ đàn hương, chỉ bằng mùi thuốc cất giấu trong hương trà và hương bánh ngọt cũng đủ tạo ra một mùi vị đặc biệt.

Nhưng giờ phút này, tiểu nhị đứng hầu hạ trong nhĩ gian có thể cảm nhận rõ ràng sự phiền muộn nôn nóng của chủ nhân căn phòng. Chỉ nửa khắc thời gian ngắn ngủi, trên bàn trà đã thêm đến ly thứ tư, nhưng ông ta lại không hề phát hiện, chỉ theo bản năng uống một ly lại một ly, thỉnh thoảng ngẩng đầu trầm ngâm nghe tiếng bước chân đi lại ngoài cửa.

Khoảnh khắc ửa bị đẩy ra, ông ta tựa hồ rất nỗ lực trấn định tâm thần, ngẩng đầu hướng về phía người ngoài cửa nói: “Trần tướng quân quả nhiên đúng giờ.”

Trần Vân Thiên không chờ ông kêu liền tùy ý ngồi ở đối diện với ông, giống như vô cùng không nhịn được nói: “Không biết hôm nay Sở tướng hẹn ta ra vì chuyện gì?”

Sở Trung Lâm liếc mắt nhìn tiểu nhị kia một cái, tiểu nhị lập tức hiểu ý tứ của ông, khom người thối lui ra khỏi nhĩ gian.

Lúc này Sở tướng mới đưa mắt nhìn Trần Vân Thiên, nói: “Trần tướng quân chẳng lẽ không cảm thấy ta và người đã sắp trở thành kẻ nằm trên thớt gỗ để bị chém sao?”

Ánh mắt Trần Vân Thiên lóe lên, lạnh nhạt nói: “Sở tướng tự nghĩ sai rồi. Giờ phút này nguy hiểm là người, tình thế trong triều đình hôm nay ta và người đã thấy rõ ràng.”

Sở Trung Lâm nhấp một ngụm trà, tựa hồ tính trước kỹ càng, nói: “Hôm nay ta và người cũng không cần nói vòng vo, bây giờ đúng là ta gặp khó khăn, nếu ta ngã, sau này Trần tướng quân làm sao tự xử?”

Ánh mắt Trần Vân Thiên nhìn ra ngoài cửa sổ, tựa hồ đang suy tư ý tứ trong lời nói của Sở tướng, trong không khí tĩnh lặng cũng mang theo chút khẩn trương.

Sở Trung Lâm bưng ly trà, tựa hồ cũng không vội vã muốn đáp án của ông, chỉ tựa như vô ý nói: “Trong triều đình hôm nay, cả ta và người đều thấy rất rõ ràng, phu thê Định Nam Vương và công chúa đồng tâm cũng ở trong tình lý, chỉ là Mộ tướng. . .” Ông dừng lại không hề nói nữa, cúi đầu lại nhấp một ngụm trà, khi ánh mắt xẹt qua Trần Vân Thiên thì mang theo chút tìm tòi nghiên cứu.

“Như vậy Sở tướng có ý tứ là. . . . ?” Trần Vân Thiên cầm lên ly trà trên bàn, nhẹ nhàng phát nấp ly ua ly trà, hỏi.

“Dĩ nhiên là hợp tác!” Sở Trung Lâm vừa nói ra liền thấy mình có vẻ hơi gấp gáp, thật vất vả che giấu tâm tư cả buổi tối lại sắp phí công nhọc sức, lúc này ông mới hơi dừng lại một chút, giống như là đang hóa giải tâm tình của mình, chậm rãi nói, “Tình thế hôm nay đã rất rõ ràng, thế lực ba phía của họ đã sớm kết lại với nhau, nếu Trần tướng quân bằng quan nữa, hậu quả kia.”

Trần Vân Thiên hơi nhíu mày, nói: “Việc này. . . . Việc Sở tướng nói ta tự nhiên biết, chỉ là nếu hợp tác, như vậy sau này.” Ông ngẩng đầu, ánh mắt lợi hại nhìn chằm chằm Sở Trung Lâm, làm như muốn nhìn thấu tâm tư của ông ta.

Sở Trung Lâm tự nhiên biết Trần Vân Thiên không biết có chuyện gì, nói: “Trần tướng quân, xu thế hôm nay cũng còn chưa quyết, sao đã nói đến sau này? Nếu thật có sau này, như vậy ta và người cũng chỉ có thể bằng bản lãnh của mình rồi.”

Nói thế mặc dù không có cố ý lấy lòng, cũng là lấy lui làm tiến, mơ hồ có một loại cảm giác thôi miên.

Trần Vân Thiên chợt hắng giọng cười một tiếng, rồi cuộc nói: “Sở tướng nói rất được lòng ta. Ta và người cùng chung trải qua triều đình ba năm, hôm nay có cơ hội này, ta và người tự nhiên hợp tác.”

Cánh môi Sở Trung Lâm rốt cuộc thoải mái mà cười, cúi đầu che lại ánh sáng thoáng qua trong mắt.

Phía ngoài tựa hồ rơi tuyết cả đêm. Trời sắp sáng, cả kinh đô như một thế giới bị ánh bạc bao lấy. Dưới tuyết dày, che giấu phần hoa, giờ phút này kinh đô bày ra dung nhan vô cùng mộc mạc, trong nắng sớm, lại tự có một phong thái đặc biệt.

~~[1]Đây là hai câu thơ trong bài Sứ Chí Tái Thượng (Ra biên ải) của Vương Duy. Hai câu trên được dịch bởi Hoàng Nhất Phương ở thivien.net. Hai câu gốc là: Đại mạc cô yên trực, Trường hà lạc nhật viên.

30. Q.3 - Chương 30: Nhất Triều Thiên Tử Nhất Triều Thân

Mặt trời tỏa sáng, chân trời dần dần lộ ra màu đỏ nhạt, trận tuyết rơi sắp hai tháng rồi cuộc có dấu hiệu dừng lại. Kính đô trắng phau phau, lộ ra một cảm giác phồn hoa tan mất trong sáng sớm yên tĩnh không người này, trở về lại không khí tinh khiết.

Một chiếc xe ngựa chậm rãi dẫm nát mặt tuyết thật dày, lưu lại một chuỗi dấu vết bánh xe thật dài.

Bên trong xe ngựa rộng rãi hoa lệ, trên xe cũng treo rèm gấm thật dày, cản trở khí lạnh phía ngoài, hương nhang nhàn nhạt trong lò hương mang theo từng tia ấm áp tỏa đầy xe, làm cho người ta cảm thấy thoải mái và thích ý. Tiêu Dật nửa khép mắt, tựa hồ vẫn còn đang ngủ. Tiểu Thất nhấc rèm cửa sổ một bên lên, không khí lạnh lạnh ngoài cửa sổ hòa lẫn hương thơm bùn đất mát mẻ liền xuyên thấu qua cửa sổ mở phần nửa mà vào.

Tiêu Dật đã nhận ra hơi lạnh kia, mở mắt ra, khẽ nhíu mày kiểm lại, vươn tay ra phát nửa tấm rèm cửa sổ kia xuống, nói: “Bên ngoài lạnh!”

Tiểu Thất cười nhạt, đưa tay muốn vén rèm cửa sổ lên lại: “Không việc gì! Cảnh tượng sau tuyết, cũng đáng giá nhìn đấy!”

Tiêu Dật lại đưa tay kéo tay hơi lạnh của nàng, không vui nói: “Muốn ngắm cảnh tuyết cũng không gấp nhất thời, có thể về phủ ngắm!”

Bàn tay hơi lạnh lẽo này bị hắn giữ chặt trong lòng bàn tay ấm áp thật dày, trong nháy mắt nàng không cách nào thích ứng cử động thân mật như thế của hắn, thoáng dùng lực muốn rút về tay của mình. Nhưng bàn tay nhìn như không dùng sức nắm chặt của hắn lại rất có kỷ xảo khiến nàng không cách nào nhúc nhích.

Tiểu Thất ngẩng đầu, nhìn hắn một cái. Hắn cũng lạnh lạnh nhìn lại nàng, ánh mắt thản nhiên, khí định thần nhàn y hệt chuyện đương nhiên. Nàng cũng đành phải mặc hắn nắm, làm như vì hóa giải không khí mập mờ giữa hai người giờ phút này, nàng mở miệng hỏi: “Hôm nay vào triều, người tính toán như thế nào?”

Tiêu Dật hơi nhíu mày, chậm rãi nói: “Dĩ nhiên là nên như thế nào thì như thế đó!”

Tiểu Thất trầm ngâm, giống như vẫn còn đang suy tư ý tứ trong lời nói của hắn, thời điểm ngẩng đầu lại mang theo quyết định nào đó, mắt sáng loang loáng: “Người đã chuẩn bị tốt muốn quyết đánh đến cùng?”

“Quyết đánh đến cùng?” Hắn lắc đầu, cặp mắt khép hờ chợt bắn ra ánh sáng bén nhọn, nói, “Phải là giải quyết tận gốc mới đúng.”

Tiểu Thất nhìn hắn nói: “Làm sao giải quyết tận gốc?”

Tròng mắt Tiêu Dật hơi trầm xuống, lại hơi nhíu mày kiểm, tính trước kỹ càng nói: “Ép bên kia tự loạn trận cước, lấy loạn chế loạn, bên loạn nên thắng!”

Ánh mắt Tiểu Thất chuyển động, đã hiểu lời của hắn, nói: “Ép họ nhanh chóng phản sao?”

“Không tệ!” Tiêu Dật rảnh rang dựa vào cái đệm, lạnh nhạt nói, khóe môi lạnh lùng khẽ mỉm, dường như đã sớm hiểu rõ tất cả trong lòng.

Trong điện Quang Hoa, bốn cây cột cao đứng vững sừng sững, ánh sáng lạnh lạnh rơi vào lòng người, ép bóng người lo lắng đọng đưa.

Thời gian lâm triều còn chưa tới, trong điện đã sớm có đầy người, nhưng không khí lại không có sự nhẹ nhõm thường ngày. Bách quan lặng lẽ đứng thẳng, vành nón buông xuống, lại vận có thể nhìn thấy thần sắc lo lắng trên mặt.

Mọi người hoặc cúi hoặc ngẩng, hai người nhìn nhau, liền không khỏi dâng lên một chút khổ sở.

Chỉ có bốn vị phụ chính đại thần vẫn đáp lễ thăm hỏi thần nhiên tự nhiên. Sở Trung Lâm rốt cuộc là nguyên lão tam triều, trong ba đào gợn sóng tự cũng có thể lâm nguy không loạn. Mộ Thịnh Phong mỉm cười, trong ôn hòa vẫn nhàn nhạt xa cách. Tiêu Dật nghiêm nghị đứng, trong sắc mặt lạnh lùng lộ ra một cổ ngạo nghễ. Trần Văn Thiên âm thầm quan sát hai người, cảm thấy quái dị, nói là hai người hợp tác, rồi lại tự xa cách lẫn nhau, nhưng hôm qua trong triều đình lại là cảnh tượng khác, trong nghi hoặc lại tựa như mơ hồ bắt được cái gì, nhưng chỉ lóe lên rồi mất không cảm nhận được.

“Hoàng thượng giá lâm!” Thanh âm lạnh lạnh của nội thị truyền đến, bách quan nghiêng đầu, trước sau như một nhìn đến một bóng dáng màu trắng dẫn theo tiểu hoàng đế đi đến, trong bụng tựa hồ lại lo lắng, cố gắng trấn định tâm thần, lúc này mới quỳ xuống dập đầu, sau khi hô vạn tuế ba lần, lâm triều rốt cuộc bắt đầu.

“Chuyện hôm qua chuyện, trầm suy tư liên tục” trên đại điện, trong giọng non nớt của tiểu hoàng đế không có một chút hốt hoảng, mỗi tiếng nói cử động đều mơ hồ có phong phạm hoàng gia, “Cổ Ngữ viết, pháp không trách chúng, nhưng trầm cũng biết Thiên Tử phạm pháp cùng tội với dân, trầm tự làm được thưởng phạt phân minh. Chuyện này quan hệ vạn dân, không thể coi thường! Vạn Đức Trung tuyên chỉ!”

Trong lòng bách quan đều rét, trong hoảng hốt đã nghe phải thanh âm lạnh lạnh vang lên ở trên đại điện.

“... Tai nạn tuyệt năm nay liên lụy rất rộng, nhưng thiên tai không thể dự liệu, trầm tự xử lý khoan hồng, Công Bộ Thượng Thư không thể kịp thời đề phòng, Ngự Sử đại phu không giám sát được, Lâm An Tri Phủ cứu tế trễ. ... Những người liên can phạt bổng lộc hai năm để trừng phạt. ...”

Người phía dưới nghe đến đó, không tự chủ hơi thở ra một hơi, lòng thấp thỏm cũng rốt cuộc từ từ để xuống.

“Nhưng Hộ bộ thượng thư Đồng Chung Thư đã biết tình hình tai nạn, lại không báo, tri pháp phạm pháp, biếm truất U châu, Hộ Bộ Thị Lang cấu kết với nhau làm việc xấu, tội không thể xá, cắt quan chức. ...”

Trong yên lặng liền có tiếng người xôn xao nho nhỏ, sắc mặt của Sở tướng đứng bên trái càng có vẻ âm trầm khó coi, tờ chiếu thư này đã tỏ rõ hoàng thượng đang giảm bớt thế lực của Sở tướng, hoặc là càng thêm minh xác đây chính là ý của Thất công chúa bên cạnh ghế vua.

“Về phần Tả Tướng Sở Trung Lâm. ...”

Một khắc kia, Sở Trung Lâm đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hung dữ nhìn về nữ tử bên ghế vua, không thể tin nhìn chăm chăm vào nàng.

Sau màn che lụa, Tiểu Thất chỉ cười yếu ớt, nhẹ nhàng nhìn thẳng hần như một vũng nước ấm, đáy mắt tĩnh mịch không thấy đáy, nhưng là tâm tình gì thì không thể tính ra.

“Thái hậu giá lâm!” Một thanh âm lạnh lạnh khác đột ngột vang lên.

Vạn Đức Trung không dừng lại, chỉ hơi do dự nhìn Tiểu Thất một cái. Tiểu Thất ra hiệu, Vạn Đức Trung liền ngừng lại, trong tay nâng thánh chỉ, cúi đầu mà đứng.

Sau khi bách quan quỳ lạy, Tiểu Thất nghênh đón, cười nhạt nói: “Hôm nay vì sao hoàng mẫu phi lại tới?”

Trong mắt Thái hậu cực nhanh thoáng qua không vui, nói: “Chuyện lớn như vậy, tại sao ai gia có thể không đến xem một chút.” Nói xong nàng chợt kéo tay Tiểu Thất, nói: “Tiểu Thất, ngươi rốt cuộc là nữ nhi, tuổi vẫn còn nhỏ, chuyện triều đình làm sao cũng không hiểu rõ bằng bọn nam tử, có một số việc chúng ta nhìn là được, nếu muốn hạ quyết sách gì thì phải nghĩ lại, khiến quốc gia sai lầm thì không hay!”

Thần sắc Tiểu Thất hơi thu lại lại, nói: “Hoàng mẫu phi, phụ hoàng giao lệnh bài sắt đen ngự tứ cho ta, dĩ nhiên là tin ta.” Giọng nói vô cùng đậm, không có một chút không vui cũng không có nửa phần khoe khoang, giống như chỉ đang nói lại một sự thật đơn giản.

Thái hậu đã trầm mặt, chưa từng ngờ tới nàng sẽ mang tiên hoàng ra áp chế nàng, hồi lâu không thể nói ra bất kỳ lời phản bác nào.

“Hoàng mẫu phi!” Hoàng đế Ninh Huyền Phong nhảy xuống từ trên ghế vua, lôi kéo vạt áo Thái hậu, bộ dạng đơn thuần giống như không để ý gợn sóng trên triều đình giờ phút này chút nào, “Lúc này trầm vừa

đúng nói đến Sở tướng! Sở tướng hiểu biết uyên bác, trầm khâm phục đã lâu, cho nên trầm muốn phong Sở tướng làm đế sư, tốt không?”

Thái hậu ngăn người một chút, rất nhanh liền hiểu Đế Sư thật ra chỉ là một chức hữu danh vô thực, hiển nhiên là một sách lược ngoài thắng trong giằng: “Này. . .” Nàng trong khoảng thời gian ngắn cũng tìm không ra bất kỳ lý do gì, ánh mắt khổ sở nhìn về Sở tướng ở dưới ghế vua.

“Hoàng mẫu phi, không thể được sao?” Tiểu hoàng đế nghiêng đầu, dáng vẻ không hiểu, thật là vô tội, “Nhưng Định Nam Vương đã nói trầm muốn cho ai làm gì thì người đó phải làm cái đó, chẳng lẽ không đúng như vậy sao?”

Tiểu Thất nghe lời ấy, ngẩng đầu nhìn về Tiêu Dật, trong ánh mắt có vẻ kinh ngạc, không ngờ hẳn dự đoán được cả tình huống như thế này, nguyên tưởng rằng mới vừa rồi Huyền Phong lên tiếng là chủ ý của chính đệ ấy, xem ra là ý của Tiêu Dật.

Tiêu Dật đối diện tầm mắt của nàng, nở một nụ cười vô cùng nhẹ, trong nụ cười đó có mấy phần an ủi, nhiều hơn cũng là tự tin nắm chắc phần thắng.

“Dĩ nhiên là có thể.” Trước mặt bách quan, Sở tướng rút cuộc trầm giọng nói.

“Vậy thì tốt!” trong mắt của tiểu hoàng đế thoáng qua vẻ hả hê, đối mặt bách quan, hắng giọng nói, “Hôm nay trầm liền phong Tả Tướng làm Đế sư. Khâm thử!”

“Cựu thần tạ thánh ân của hoàng thượng!” Sở tướng quỳ xuống đất tiếp chỉ, khoảnh khắc đứng dậy thì nhìn lướt qua thái hậu.

Thái hậu vốn định phản bác nhưng chứng kiến ánh mắt kia thì rút cuộc chuyển thành im lặng.

“Nếu Tả Tướng đã là Đế Sư, như vậy Mộ tướng liền thăng làm Tả Tướng đi! Chuyện lần này Mộ tướng không thể không có công!” Tiểu Thất chậm rãi nói ra, “Hôm nay việc triệt tiêu quan viên liền do Mộ tướng tìm người thích hợp bổ túc vào! Về phần vị trí Hữu Tướng thì tạm thời gác lại! Các vị đại nhân có ý kiến gì không?”

“Bọn thần tuân chỉ!” Bách quan bái tạ, người nhìn ra đầu mối rút cuộc lo lắng nhăn mày lại, triều cục thay đổi, mưa gió cũng sắp tới rồi! Rút cuộc là khoan tay đứng nhìn, bo bo giữ mình là lựa chọn thứ nhất, hay nên ra sức đánh một trận? Thật phải xem suy nghĩ trong lòng từng người họ.

“Bãi triều!” Khoảnh khắc thanh âm của nội thị vang lên, trong lòng mọi người đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trong điện Quang Hoa, bách quan đều lui gần hết, có mấy người dạo bước đến bên cạnh Sở Trung Lâm, nhỏ giọng nói: “Tướng. . .” Chợt nghĩ đến Tả Tướng đã đổi người rồi, liền dừng lại, trong khoảng thời gian ngắn lại quên mình phải nói gì.

“Đế Sư? Hừ!” Sở Trung Lâm hung ác nói, “Cho là cất chức của ta liền có thể không chế triều cục rồi hả? Thật là vọng tưởng!”

“Vậy. . . Đại nhân, sau này chúng hạ quan phải làm thế nào?” Những người đó hết sức lo sợ nói.

“Sau này ——” Sở Trung Lâm nhắm mắt suy tư chốc lát, rút cuộc chậm rãi nói, “Sau này các người đều thu lại chút cho ta, nếu để cho bọn họ tìm được nhược điểm, tự giải quyết cho tốt!”

“Dạ! Dạ!” Những người đó bất giác hoảng hồn, liền tiếp nói.

Trong chốc lát trong điện Quang Hoa rút cuộc lại khôi phục yên tĩnh như lúc ban đầu, ghế vua cao cao tại thượng và bốn cây cột cao, lộ ra một loại khí thế lạnh lùng không thể xâm phạm.

31. Q.3 - Chương 31: Chiếu Báu Vân Nước Nghĩ Từ Từ

Hoàng cung Bắc Liêu.

Tất cả cung điện san sát nối tiếp nhau, ngói lưu ly màu vàng sáng phát sáng rạng rỡ, mái hiên tiếp giáp nhau, rường cột chạm trổ, trưng bày trong đó, không khỏi chương hiển khí thế tôn quý của Đế Vương. Từng tầng cung điện nhìn như tùy ý, vậy mà từ chỗ cao nhìn qua sẽ kỳ dị phát hiện bọn chúng rộng lớn làm thành một cái vòng tròn, trung ương là một chánh điện cao hơn các cung điện khác. Điện đường cao vút trong mây, nguy nga giống như cầu vồng. Mái hiên được điêu khắc thành hai con thương ưng giương cánh muốn bay, hai cánh to lớn, oai hùng uy dũng, ánh mắt lợi hại nhìn chăm chăm trời xanh, làm như muốn nhảy lên.

Mà giờ khắc này bên trong chánh điện, đèn đuốc sáng trưng, nữ tử kiều diễm mặc áo lụa mỏng cổ tròn, lộ ra cổ trắng nõn. Tư thế tốt đẹp như ẩn như hiện dưới ánh đèn rực rỡ, nhảy ra những điệu vũ xinh đẹp quyến rũ, càng thêm mê lòng người.

Quan viên hai bên có người cao giọng ồn ào, uống ly rượu lớn, có người trầm mê nhìn nữ tử nhảy múa trước mặt, một số ít người khẽ mỉm môi nhấp rượu, tự mình thoải mái vui vẻ.

Nam tử mặc áo màu đen nam vàng bên trên vương tọa, lười biếng ngồi trên ghế vua, tay cầm ly rượu nhấp từng ngụm từng ngụm, híp lại hai mắt nhìn xuống dưới, dưới ghế vua là mấy nhi tử của ông. Ông làm đế vương Bắc Liêu chắc rất thành công, Bắc Liêu ở trong tay ông từ từ lớn mạnh, vùng đất rộng lớn phương bắc đều bị ông chiếm vào bản đồ của mình. Mà bây giờ sức khỏe của ông vẫn cường tráng, thể lực của mấy nhi tử của ông cũng ngày càng lớn mạnh.

Ông tự nhiên nhận thấy lực đực đầu đá giữa các nhi tử, chỉ là ông không muốn nhúng tay, mặc cho bọn họ so tài với nhau. Ông hẩn lại ở một bên âm thầm quan sát, chọn người thừa kế thích hợp. Vị trí đầu dưới ghế vua là Đại hoàng tử Bắc Thiên Thụy, đối đãi người ôn hòa, mưu lược không hề thua các hoàng tử khác, lại thiếu một phần hung ác và khí thế khiếp người. Nhị hoàng tử Bắc Thiên Dực cương mãnh quả quyết, có dũng có mưu, lại có một chút bảo thủ. Tam hoàng tử chừng chặc tự giữ, lại bản khoả thận trọng, làm việc có chút sợ đầu sợ đuôi. Tứ hoàng tử tuy là hoàng tử lại xuất trần hậu thế, yêu thích du sơn ngoạn thủy, hồ hững đối với chuyện trong triều. Mấy vị hoàng tử ở sau hoặc nhiều hoặc ít luôn khiến ông không hài lòng lắm. Chỉ có. . . . Ánh mắt của ông chuyển đến vị trí cuối cùng thì hơi thu lại, một tia tức giận chợt lóe lên. Chỉ vì ở trong một hàng ghế này lại thiếu đi một người, cửu hoàng tử Bắc Thiên Vũ, cũng là con nhỏ nhất của Bắc đế.

Tựa hồ là đã nhận ra ánh mắt không vui của người trên ghế vua, Đại hoàng tử Bắc Thiên Thụy liền nhìn lướt qua vị trí chót nhất, theo dự liệu thấy được vị trí kia không có ai. Hắn cũng không vui nhú lông mày, rĩ tai mấy tiếng với người bên cạnh, liền nhỏ giọng thối lui ra khỏi chánh điện ồn ào.

Cách chánh điện không xa là hành lang dài trên mặt nước, đầy hồ nước hồ lắng đọng một vòng trăng sáng, ánh trăng trong sáng, sóng nước lăn tăn, trong sự vắng lạnh lại có vẻ kiều diễm rực rỡ không gì sánh bằng, cực kỳ giống gương mặt của một nữ nhân.

“Đệ quả nhiên ở chỗ này!” Thanh âm nho nhã mặc dù không vang dội, lại làm cho người đứng ở trên hành lang dài hơi ngẩn ra.

“Đại ca!” Bắc Thiên Vũ xoay người sang chỗ khác, khóe miệng kéo ra một nụ cười bất cần đời, “Sao huynh ở chỗ này? Lão già tốt bụng thả huynh ra ngoài?”

“Ồ đồ! Cửu đệ, ông ấy là phụ hoàng của chúng ta, hôm nay là thọ yến của phụ hoàng, sao đệ lại chạy ra ngoài!” trong giọng nói hơi nghiêm túc của Bắc Thiên Thụy lại có một tia bất đắc dĩ rõ ràng.

“Ông ta có nhiều nhi tử như vậy, thêm ta cũng không nhiều! Ít ta cũng không ít! Ta không muốn đi nhận sự náo nhiệt này.” Hắn nằm ở trên lan can, rảnh rang nói.

“Cửu đệ.” Bắc Thiên Thụy nhìn hắn, “Năm đó ——”

“Đại ca.” Bắc Thiên Vũ lại cắt đứt lời của hắn, “Huynh cũng khuyên ta nhiều năm rồi, rất nhiều việc thật ra thì ta sớm đã nghĩ thông suốt.” Hắn xoay người đi, đối mặt với nước hồ, nụ cười bất cần đời ở khóe miệng trong chốc lát từ từ ngưng kết thành sương, “Chỉ là ta vẫn luôn không cam lòng!”

“Cửu đệ. . . .” Bắc Thiên Thụy há mồm còn muốn khuyên lớn cái gì, nhưng thấy trên mặt Bắc Thiên Vũ lại mang theo vẻ không cam lòng thì rốt cuộc dừng lại, khẽ lắc đầu, thở dài một cái nhẹ vô cùng.

Gió nhẹ lướt qua mặt hồ, tạo nên từng gợn sóng, bốn phía lập tức tĩnh mịch không tiếng động, chánh điện chợt truyền tới tiếng đàn sáo bay bổng giống như đến từ phía chân trời xa xôi, như có như không. Ánh trăng mát mẻ như nước chiếu ở trên mặt hồ, cái bóng khẽ đưa đưa tản ra lại từ từ tụ lại.

Giữa hai người tựa hồ lập tức không tìm được lời nói, Bắc Thiên Thụy ngẩng đầu lên nhìn về người bên cạnh, đệ đệ từ nhỏ đã do một tay hắn nuôi nấng này. Hắn còn nhớ rõ năm đó khi hắn là một thiếu niên nhanh nhẹn, thì đệ ấy chỉ là một đứa con nít được hắn ôm trong ngực, có gò má mềm mại, ánh mắt tinh khiết, tuy là người nhỏ nhất trong các huynh đệ, nhưng cũng là người được sủng ái nhiều nhất, cá tính nghịch ngợm hơi làm nũng luôn khiến người bên cạnh bó tay hết cách. Nhưng năm tháng cuối cùng chỉ có thể bị chôn giấu ở trong ký ức, đứa bé đã từng đơn thuần như nước rốt cuộc cũng bị bao phủ ở trong hoàng cung này.

“Đang suy nghĩ gì?” Bắc Thiên Thụy đột nhiên lên tiếng, “Hôm nay khó được thấy đệ tâm thần bất định, mới vừa rồi ta đi tới, đệ cơ hồ cũng không phát hiện!”

Bắc Thiên Vũ ngẩng đầu lên nhìn trời xanh phía xa, lốm đốm, làm như hơi mất hồn: “Đang nghĩ về một người.”

Khóe mắt Bắc Thiên Thụy thoáng qua một nụ cười, chế nhạo: “Nữ nhân?”

Trong mắt Bắc Thiên Vũ lướt qua một đạo ánh sáng cực nhanh, nghiêng tay, nhìn đại ca của hắn, môi mỏng cong lên: “Một nữ nhân ta cố gắng muốn bắt được!”

Bắc Thiên Thụy tựa hồ là bị làm cho hứng thú, hơi buồn cười: “Còn chưa có bắt được?”

Bắc Thiên Vũ khẽ mỉm cười, hất mặt nhìn nơi xa, nhưng chỉ trầm mặc không nói lời nào.

“Đệ đó ——” tay Bắc Thiên Thụy gác qua bờ vai của hắn, “Xem ra thật đúng là chưa có bắt được. Theo tánh khí của đệ, nếu thật đã đến tay, bất kể là thân phận gì đã sớm mang theo nàng xuất hiện, làm sao nhịn đến bây giờ, chỉ có thể nhìn trăng nhớ giai nhân !”

“Sớm muộn gì ta cũng sẽ đoạt được.” Hắn cúi đầu, thanh âm trầm thấp, lại mang theo một chút bất đắc dĩ cắn răng nghiêng lợi.

Bắc Thiên Thụy cũng sửng sốt, thần sắc như vậy tuy hắn ít nhìn thấy, lại hết sức quen thuộc. Trong trí nhớ, mỗi khi đệ đệ này của hắn có quyết định gì, đều là bộ dáng này, cũng không thương lượng với người khác, luôn thích tự mình lẳng lặng đứng ở một bên âm mưu, sau đó tính toán từng bước. Từ lúc nào, người đại ca một tay nuôi hắn cũng đã không xem rõ tâm tư của hắn, chỉ có thể nhìn bóng lưng đứng lặng yên của hắn, luôn mang theo một cỗ khí thế ngạo nghễ và sự tự tin do tình thế bắt buộc. Trong khoảnh khắc đó, Bắc Thiên Thụy tựa hồ đã hiểu rõ ràng nguyên nhân vì sao lúc này phụ hoàng hắn không vui.

Khi Bắc Thiên Vũ ngẩng đầu lần nữa, ánh mắt tự nhiên tối sầm lại, cúi đầu nói với Bắc Thiên Thụy: “Đại ca! Ta có việc đi trước! Chỗ phụ hoàng phải nhờ huynh rồi!” Thanh âm còn mang gấp gáp, không chờ Bắc Thiên Thụy đáp lời liền vội vàng xoay người rời đi.

Bắc Thiên Thụy há mồm muốn gọi lại bóng người màu đen, chỉ là hơi hơi do dự, đã không còn thấy thân hình vốn có thể mơ hồ thấy được. Hắn khẽ thở dài một tiếng, mặc dù gọi lại thì người cũng là không giữ được, thôi thôi, để hắn đi thôi.

Mây sáng nơi xa, che đầy ánh trăng trong trẻo. Chỗ rừng sâu, gió mát yếu ớt, lộ ra không khí lạnh lẽo. Con đường xanh miết, rừng trúc đưa đưa, ánh trăng xuyên thấu qua rừng trúc chiếu vào loang lổ bác bác, thoáng giảm một phần lạnh lẽo.

“Như thế nào?” Bắc Thiên Vũ đứng chấp tay, sắc mặt lạnh lùng đã sớm không thấy sự thanh thản vừa rồi.

Bóng đen núp trong bóng tối đến gần hắn, khẽ sát vào lỗ tai nhỏ giọng nói cái gì.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, theo thanh âm của người cúi đầu nói chuyện, ánh mắt của hắn càng lăm liết khiếp người, nhưng cũng không nhìn về phía người bên cạnh, nhẹ nhàng vượt qua nơi xa, tựa hồ

nghe được điều gì không vui, mày rậm dài hơi nhú lại, lạnh lùng hừ một tiếng. Bóng đen kia trong nháy mắt cương cứng lại, lờ ra đến khoe miệng liền ép xuống.

“Còn gì nữa không?” Bắc Thiên Vũ nhàn nhạt liếc hắt một cái, lạnh lùng hỏi.

“Không có. Không có. !” Bóng đen cúi đầu, cố gắng không nhìn gương mặt đang lạnh lẽo lấp liếm.

“Không rõ chi tiết!”

“Dạ. Thất công chúa mỗi ngày đều về phủ Định Nam Vương với Định Nam Vương, chưa từng ngủ lại trong hoàng cung!”

“Hả?” Tay hắn đặt trên trúc xanh, như có điều suy nghĩ nhìn nơi xa, hừ ra một âm tiết đơn điệu, tay đỡ trúc xanh hơi dùng sức lực, khắp rừng trúc vang lên sào sạt.

“Cửu. Cửu điện hạ.” hai chân người tới lại run rẩy, tựa hồ muốn quỳ xuống, rồi lại cố nén.

“Đi xuống đi!” Tay hắn nhanh chóng phát ra sau, trong nháy mắt đã đi về phía trước vài bước.

“Thuộc hạ cáo lui!” Vừa dứt lời, chỉ thấy bóng đen chợt lóe lên liền cách xa núi rừng vài trượng.

“Râm râm” cơ hồ là thanh âm đất rung núi chuyển truyền tới từ rừng trúc kia trong đêm khuya lạnh lẽo không người đêm khuya.

Nghe được tiếng vang bóng đen lại không dừng bước, tay nâng lên, lau đi mồ hôi lạnh trên trán, thở phào nhẹ nhõm thật sâu giống như tránh được một kiếp, dưới chân không có chậm nửa bước, vẫn nhanh chóng đi về phía trước, từ đầu chí cuối cũng chưa từng quay đầu lại nhìn tình trạng phía sau.

32. Q.3 - Chương 32: Nụ Cười Nháy Mắt Định Càn Khôn

Kỳ quốc, tuyết tai cuối năm khiến bầu trời bao la ở phương nam bị bao phủ bởi một tầng sương mù nhàn nhạt, may mà phương nam trước kia là mảnh đất giàu có, tài phú còn lại sau nhiều năm qua ùng có thể chống đỡ qua trời đông giá rét nghiêm khắc này. Trong triều đình, quan viên bởi vì sự kiện lần này mà bị biếm truất cũng không ít, mặc dù trong lòng phần lớn quan viên trong triều đã hiểu rõ rằng việc nghiêm tra nghiêm trị lần này là do hoàng tộc muốn tiêu diệt thế lực của Sở Trung Lâm hiện đã thành đế sư, nhưng tâm tư của người trên cao thì những người như họ làm sao có thể đoán ra được. Vì vậy đối với việc đến phương nam cứu nạn, mọi người đều không mấy để ý, quốc gia đang ở thời buổi rối loạn, vẫn nên án binh bất động mới tốt, tiền tài quyền thế tốt thật, nhưng tính mạng bản thân mới là thứ nhất.

Bên trong ngự thư phòng, mấy phần tấu chương xóc xếch đặt ở trên bàn. Buổi trưa ánh mặt trời chiếu vào dọc theo màn cửa sổ, từ từ hơi khiến con người lười biếng hơn.

Tiểu Thất cầm phần tấu chương trên bàn vua lên xem tỉ mỉ, tấu chương này là danh sách an bài các quan viên sai vụ biếm truất. Tên tuổi trên danh sách nàng cũng không xa lạ, đó là những người được bắt đầu an bài từ nửa năm nay. Nàng tự nhiên biết phần lớn quan viên nhị phẩm trở lên trong triều là người của Sở Trung Lâm, cho nên nàng liền tìm Mộ Thịnh Phong, có lẽ thật sự là vì máu mủ, đối với hắn, kể từ sau khi biết hắn là ca ca của nàng, liền không tự chủ có thêm một phần tin tưởng. Mà ở trên triều đình Mộ Thịnh Phong cũng là người duy nhất có thể so đo cao thấp với Sở tướng. Mặc dù phần lớn người bên cạnh Mộ Thịnh Phong là phẩm cấp hơi thấp, nhưng bọn họ cũng chỉ thiếu hụt người cất nhắc họ mà thôi, cho nên hắn liền làm người kia.

Trong thời gian nửa năm, nàng và Mộ Thịnh Phong âm thầm chu toàn, an bài mọi người vào triều đình, không chọc người khác chú ý, cũng chưa bao giờ khiến người ta hiềm nghi. Bọn họ luôn chờ một cơ hội, một cơ hội có thể thừa cơ đổi người của Sở Trung Lâm thành người của bọn họ. Mà tuyết tao phương nam lần này là cơ hội để bọn họ thừa dịp. Phần tấu chương này nhìn như chỉ là một tội chứng của quan viên

cương trực công chính kiện Hộ bộ thượng thư Đồng Chung Thư, rồi lại cố tình rất khéo rơi vào trong tay Mộ Thịnh Phong, thật ra thì trên đời làm gì thật sự có chuyện trùng hợp như vậy?

Tình thế hôm nay thật là tên đã lấp vào cung rồi, nàng, Mộ Thịnh Phong và Tiêu Dật từng bước từng bước ép sát, cố tình thay thế người, Sở Trung Lâm cũng sắp không nén giận được nữa rồi, trong mật báo Âm Linh đưa tới nói cơ hồ mỗi ngày Sở Trung Lâm đều âm thầm có lui tới với Trần Văn Thiên, rốt cuộc giữa bọn họ có âm mưu gì?

Tiểu Thất hơi mệt mỗi day day huyết thái dương, mi tâm lại không tự chủ nhíu lại. Trận đánh này cho đến bây giờ bọn họ đã chuẩn bị xong rồi, hiện tại cũng chỉ có thể ép hai con lão hồ ly này tự loạn tay chân, mà bọn họ nhìn như đã chiếm tiên cơ, kì thực bây giờ cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi biến hóa, gặp chiêu phá chiêu.

Trong lúc nàng suy tư cửa Ngự Thư Phòng bị chậm rãi mở ra, Tiểu Thất cho rằng người đi vào là Vạn Đức Trung nên cũng không ngăn đầu, nhưng hơn một hồi lâu cũng không có bất kỳ tiếng vang, nàng nghi ngờ ngăn đầu lên nhìn về cửa, lại thấy tiểu hoàng đế Ninh Huyền Phong không nhúc nhích đứng ở ngoài cửa, tựa hồ là mới vừa tỉnh ngủ, một đôi mắt tựa như tỉnh nhưng không phải là tỉnh, có chút bất lực nhìn Tiểu Thất.

“Huyền Phong!” Tiểu Thất vẫy vẫy tay với cậu, “Sao lại đứng ở ngoài cửa?”

“Thất tỷ!” Tiểu hoàng đế bĩu môi, từ từ đi vài bước, rồi lại dừng ở nửa đường, ngăn đầu nhìn Tiểu Thất, “Thất tỷ rất bận sao?”

Tiểu Thất cười nhạt nhìn cậu: “Huyền Phong có chuyện gì sao?” Đứa bé mới tám tuổi này, làm Hoàng đế hai năm rồi nên đã hiểu rất nhiều việc, có lúc hiểu chuyện đến mức không giống đứa bé.

“Thất tỷ!” Huyền Phong rốt cuộc nhanh chóng chạy tới bên cạnh của nàng, rủ đầu xuống, nhẹ giọng nói, “Thất tỷ, ta gặp ác mộng, ta —— sợ!”

Tiểu Thất đưa tay ôm cậu lên đầu gối, hỏi: “Nằm mơ thấy cái gì?”

Huyền Phong cắn môi một cái, chậm rãi nói: “Ta nằm mơ thấy mẫu phi của ta!”

Tiểu Thất hơi sững sờ, tay nhẹ vuốt lưng của cậu, nói: “Như vậy tại sao sợ chứ?”

“Bởi vì. . .” Tiểu hoàng đế chột vùi đầu ở trong ngực Tiểu Thất, thanh âm hơi mơ hồ, “Thất tỷ, ta hận những người đó, ta biết rõ mẫu phi ta bị bọn họ hại chết.”

“Huyền Phong muốn báo thù sao?” tay Tiểu Thất vuốt Huyền Phong dừng lại chốc lát, rốt cuộc chậm rãi lên tiếng nói.

“Không thể sao?” Tiểu hoàng đế ngăn đầu lên, trong mắt nhìn Tiểu Thất có quật cường và không cam lòng.

“Không phải không thể được” Tiểu Thất nhìn hắn, trong mắt nhu hòa mang theo mấy phần nghiêm túc, “Nhưng Thất tỷ muốn Huyền Phong nhớ, về sau bất kể Huyền Phong muốn làm cái gì, nhớ phải ỉn hạnh phúc, mà hận thì không thể có hạnh phúc.”

“Thất tỷ!” trong mắt của Huyền Phong có chút nghi hoặc, cái hiểu cái không kêu Tiểu Thất một tiếng.

Tiểu Thất nhẹ nhàng vỗ lưng của hắn, nói: “Hiện tại Huyền Phong không cần nghĩ quá nhiều! Có Thất tỷ ở đây!”

Tay tiểu hoàng đế kéo lại ống tay áo của Tiểu Thất thật chặt, có vẻ hơi vô dụng, đầu cũng cọ sát trong ngực Tiểu Thất, nhẹ nhàng ừ một tiếng, lại từ từ ngủ đi.

Tiểu Thất nhìn đứa bé từ từ ngủ say trong ngực, trong mắt thoáng qua một tia áy náy. Vì giữ cho Kỳ quốc bình yên nhất thời, là nàng đưa đứa bé mới tám tuổi lên vị trí này, cho tới gián tiếp hại chết mẫu phi của nó. Nàng đột nhiên cảm thấy vô lực, ở Kỳ quốc này nàng chân chính để ý cũng không có nhiều người, nhưng cũng không thể nào lẽ thảng khí hùng thuyết phục mình buông tha những người xấu xa kia.

“Vương phi!” Vạn Đức Trung ở ngoài cửa nhỏ giọng nói, “Phía nam có quân tình khẩn cấp truyền đến!”

“Vào đi!” Tiểu Thất nhẹ giọng nói.

Vạn Đức Trung thấy tiểu hoàng đế trong ngực Tiểu Thất, tựa hồ là hơi sưng sốt một chút, mới bỏ tấu chương trong tay vào trên bàn vua.

“Thế nào?” Tiểu Thất đặt Huyền Phong ở trên giường, nhẹ giọng hỏi.

“Bích Ngô cô nương không nhìn thấy hoàng thượng ở Đế uyển đang gấp rút tìm khắp nơi!” Vạn Đức Trung nói.

Tiểu Thất cầm tấu chương trên bàn vua lên, xem một lát thì sắc mặt biến hóa, nhìn Vạn Đức Trung nói: “Vạn công công đi gọi Bích Ngô, bảo nàng đến chăm sóc hoàng thượng. Bây giờ ta phải lập tức về phủ Định Nam Vương.”

“Dạ!” Vạn Đức Trung tựa hồ cũng đã nhận ra có gì không đúng, vội vàng lĩnh mệnh rời đi. Tiểu Thất ra khỏi Ngự Thư Phòng, cúi đầu, còn đang suy nghĩ chuyện trong tấu chương vừa rồi, bước chân không khỏi tăng nhanh mấy phần, lúc quẹo qua hành lang thì đụng phải một người.

“Cẩn thận!” Một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy thân thể sắp ngã của nàng, thanh âm ôn tồn nho nhã vang lên ở bên tai của nàng.

“Ca!” Tiểu Thất vịn tay của hắn, trấn định tâm thần, nhìn vào cặp mắt mang theo nụ cười nhạt kia, hốt hoảng ở đáy lòng dần dần chuyển thành bình yên, “Huynh cũng xem phần tấu chương này rồi à?”

“Ừ!” Hắn tự tay sửa lại những sợi tóc xốc xếch vì vừa rồi thiếu chút nữa bị ngã của Tiểu Thất, mới nói, “Lúc này Hoàng Vũ xuất binh quả thật bất lợi với Kỳ quốc!”

“Không chỉ như thế, ta còn lo lắng ——” Tiểu Thất có chút phiền loạn ngẩng đầu nhìn về nơi xa, đột nhiên kinh ngạc nói, “Tiêu Dật!”

Ánh mặt trời ửng đỏ, trên hành lang cách đó không xa, Tiêu Dật đang chống tay đứng, môi mỏng khẽ mím, trong mắt tựa như lộ ra một tia bén nhọn, ánh mắt yên lặng rơi vào trên tay đang nắm của hai người, giống như đã đứng nghiêm thật lâu, nhưng chỉ đứng vậy mà không đến gần.

Tiểu Thất đã nhận ra ánh mắt của hắn, thản nhiên rút tay về, nâng bước đi về phía Tiêu Dật, nói: “Sao người lại tới đây? Ta đang muốn đi tìm người đấy!”

Tiêu Dật rút cuộc cũng đi về phía trước mấy bước, lúc giữa hai người còn cách vài bước thì hắn đột nhiên duỗi tay nhanh chóng kéo Tiểu Thất đến bên cạnh mình, ánh mắt lại nhìn về phía Mộ Thịnh Phong, lạnh nhạt nói: “Mộ tướng thật hăng hái!”

Trung đầy mắt ôn hòa của Mộ Thịnh Phong ẩn nụ cười, thản nhiên nói: “Mặt trời về chiều, giai nhân cùng nhau, quả thật không tệ!”

“A!” Hắn cúi đầu làm như vuốt vuốt tay Tiểu Thất, trầm giọng nói, “Giai nhân mà Mộ tướng nói là vương phi của bốn vương?”

“Giai nhân đúng là vương phi, Vương Gia thật rất có phúc!” Mộ Thịnh Phong giống như không có nghe được ý nghĩa, ánh mắt trầm tĩnh, khoe miệng lại tràn ra một nụ cười yếu ớt.

Sắc mặt của Tiêu Dật từ từ hiện ra một chút nhu hòa, ánh mắt lại không hề chớp mà nhìn chằm chằm vào Tiểu Thất, chậm rãi nói: “Đúng là Bốn vương có phúc!”

Tiểu Thất nhìn tay mình bị Tiêu Dật xoa nắn trong lòng bàn tay, hơi không vui, muốn dùng lực rút ra, lại bị hắn nắm thật chặt.

Tiêu Dật dừng lại động tác, nhưng vẫn không có buông tay nàng ra, trong mắt nhìn chằm chằm nàng mang theo thần sắc không vui.

“Vương Gia cũng vào cung vì chuyện Hoàng Vũ xuất binh!” Mộ Thịnh Phong mở miệng nói, làm như trong lúc vô tình hóa giải giằng co như có như không giữa hai người.

“Chuyện này có gì thương lượng, muốn đánh liền đánh là được!” Hắn chột tay Tiểu Thất, xoay người muốn phẩy tay áo bỏ đi.

“Tiêu Dật!” Tiểu Thất vội vàng kéo tay hắn lại, nói, “Chẳng lẽ ngươi không cảm thấy chuyện này có bất sao?”

Tiêu Dật cúi đầu nhìn vào bàn tay đang lôi kéo của nàng, yên lặng chốc lát rồi cuộc kéo lại, nói: “Tiểu Thất, lần này bất kể có bất hay không, chúng ta đã không còn đường lui!”

“Nếu Sở Trung Lâm và Trần Vân Thiên liên hiệp với Hoàng Vũ chuẩn bị diệt trừ ngươi. . .” Tiểu Thất lo âu nói.

Tiêu Dật chợt lại gần nàng, nói nhỏ nhỏ: “Nàng đang lo lắng cho ta sao?” Giống như không trông cậy vào câu trả lời của nàng, lại quay đầu nói với Mộ Thịnh Phong, “Chuyện này Mộ tướng cũng tán thành nên chiến!”

“Không tệ!” Mộ Thịnh Phong chậm rãi nói ra, “Chuyện này nếu quả như là mưu đồ của hai người họ, như vậy thì càng phải tiếp tục.”

Tiêu Dật nói tiếp: “Tiểu Thất, những chuyện chúng ta làm lúc trước không phải vì ép họ ra tay sao?”

Tiểu Thất trầm ngâm, nói: “Như vậy lần này tỷ lệ thành công của chúng ta là bao nhiêu?”

“Không biết!” Tiêu Dật và Mộ Thịnh Phong cơ hồ trăm miệng một lời.

Vừa dứt lời, hai người cũng kìm lòng không được quay đầu nhìn đối phương một cái. Trong mắt Mộ Thịnh Phong là bình tĩnh nhẹ nhàng tự nhiên. Trên mặt tuấn tú của Tiêu Dật là tự nhiên tùy ý.

Tiểu Thất tựa hồ đã hiểu ra cái gì, rồi cuộc thoải mái cười, lạnh nhạt nói: “Cuộc sống cũng nên đánh một trận.”

Một khắc kia, Kỳ quốc mới bắt đầu triển khai từ ba người họ. Trừ ba người bọn họ ra, ai cũng không biết đây chính là báo trước của một cơn bão, tuy ngoài mặt bọn họ vẫn ung dung, nhưng giờ phút này trong lòng bọn họ cũng không hề chắc chắn.

33. Q.3 - Chương 33: Gió Thổi Mạnh Hương Hoa Tàn Phai

Thụy Hòa năm thứ hai, Kỳ quốc nội loạn, Hoàng Vũ lại xuất binh, đóng hai mươi vạn quân ở biên cương, mắt nhìn chằm chằm, muốn nhân lúc yếu đuối mà vào.

Là chiến hay là hòa? Trong triều đình, bách quan rối rít góp lời, ý kiến không giống nhau nên tranh cãi không ngừng, trong khoảng thời gian ngắn hỗn loạn không chịu nổi.

Vừa bắt đầu các quan viên trong triều thấy Tiêu Dật và Thất công chúa liên thủ dùng thủ đoạn có khí thế sét đánh không kịp bưng tai trừ đi hơn phân nửa thế lực của Sở Trung Lâm, vốn định dựa theo chiều gió, nhưng lại bởi vì trận chiến tranh gần ngay trước mắt này mà đứng đưa không ngừng. Chỉ vì Tiêu Dật thân là Định Nam Vương tự động xin đi làm thống soái giết giặc trong lúc bách quan tranh chấp không xong.

Hôm nay triều đình ba đào gợn sóng, mưa gió đảo điên, ở trong mắt mọi người, giờ phút này rời đi đều là không sáng suốt. Ngoài ngàn dặm, cho dù tay cầm trọng binh, nếu bị người khác lấy được tiên cơ, như vậy muốn thắng lại cục diện sẽ trở nên khó như lên trời. Nhưng vào lúc mấu chốt này, hành động của Định Nam Vương Tiêu Dật lại làm cho người ta lập tức trợn mắt hốc mồm, không cách nào nhìn thấu bí mật bên trong.

Mà giờ khắc này bách quan sắp bãi triều, giương mắt nhìn lên lại bỗng nhiên phát hiện Định Nam Vương và Mộ tướng đi cùng với nhau. Trước điện Quang Hoa ven hồ Thái Minh, sóng gợn lăn tăn, ánh sáng phản xạ, hai người mặc triều phục khề nghiêng đầu, tựa hồ muốn nói gì. Tiêu Dật hơi thu lại tài năng, yên lặng nghe gặt đầu, Mộ Thịnh Phong mỉm cười, mắt đi ba phần xa cách. Mọi người thấy một màn này, tựa hồ đã hiểu ra cái gì, rồi lại cảm thấy nó ẩn ở chỗ tối, làm cho người ta mịt mờ.

Sở Trung Lâm đã là Đế Sư thấy một màn như vậy thì trái tim tựa hồ cũng xẹt qua chút lo lắng, chậm rãi đi tới cạnh Trần Vân Thiên, nghiêng đầu nói: “Trần tướng quân, hôm nay xem ra ta và ngươi phải thực hiện kế sách rồi!”

Trần Vân Thiên cau lại lông mày, nói: “Theo lý thuyết, chẳng lẽ bọn họ không hề hoài nghi? Lần này vốn định phí công sức một phen khiến cho Tiêu Dật làm thống soái xuất binh. Nhưng hôm nay. . .”

“Quá thuận lợi rồi hả?” Sở Trung Lâm tiếp lời, “Thời khắc này hẳn quả thật không nên rời khỏi.” Sở Trung Lâm cúi đầu trầm tư một lát, mới nói: “Nhưng bất kể như thế nào, mục đích của chúng ta đã đạt thành! Trần tướng quân chớ bỏ vớ vẩn chùng chừ?”

Trần Vân Thiên ngẩng đầu liếc hẳn một cái, nói: “Được làm vua thua làm giặc, đã ra quân, tự nhiên không thu cò!”

Lúc này Sở Trung Lâm mới lộ ra một nụ cười thoải mái.

Hai người cũng tự nhiên sóng vai đi ra khỏi Quang Hoa điện, trong lòng bách quan bất giác lại kinh sợ, trong thời gian ngắn ngủn chớp lát này, đã có mấy người xem hiểu cuộc tranh giành quyền lợi chân chính đã sớm diễn ra khi bọn họ không hay không biết.

Trên hành lang khúc khuỷu, ở sau những rèm gấm sắc sỡ, Tiểu Thất mới vừa hạ triều dắt tay tiểu hoàng đế chuẩn bị trở về Đế uyển.

“Tiểu Thất!” Thanh âm êm ái của nữ tử truyền đến ở bên trong đám người phía sau, trong quen thuộc lại mang theo mấy phần xa lạ.

Tiểu Thất dừng bước chân lại, nhưng vẫn chưa nóng lòng xoay người, chỉ là trong mắt nhìn về phía trước chợt có chán nản nồng đậm.

“Công chúa!” Bích Ngô cúi đầu gọi nàng một tiếng, “Là Tam công chúa! Nô tỳ có cần. . .”

“Bích Ngô người dẫn hoàng thượng về Đế uyển trước đi!” Tiểu Thất nghiêng người sang, lạnh nhạt cắt đứt lời Bích Ngô nói.

“Nhưng Tam công chúa nàng. . .” Bích Ngô lại lo âu nhìn Tiểu Thất, chần chừ không chịu đi trước.

“Có một số việc tránh được nhất thời nhưng lại không tránh được cả đời!” Tiểu Thất nhẹ giọng nói, rốt cuộc xoay người sang chỗ khác đi về phía người ở chót nhất.

Đám người sột sột soạt soạt từ từ đi xa, trên hành lang yên tĩnh chỉ còn lại hai người bọn họ, ánh mặt trời vụn vặt chiếu vào trên hai gương mặt có phần tương tự, ẩn ra thì giờ như nước, lúc đó thâm cung tựa như biển, nhưng họ lại từng ở chung chuyện trò vui vẻ, trong cung tuy là nhân tình lạnh nhạt, ít nhất còn có thể tìm đến một tia chân thành trên mặt nhai. Nhưng hôm nay, họ đứng mặt đối mặt, lại rốt cuộc không tìm được sự thân mật ban đầu, việc đời khó đoán, luôn không như ý người, cho dù ý nguyện khó thành nhưng lại không oán được ai!

“Tam tỷ! Có việc gì thế?” Nàng nhìn Kiêm Gia hỏi, hoảng hốt nghĩ đến đã bao lâu — cho dù cùng ở trong cung, hai người bọn họ lại một năm chưa gặp mặt rồi.

“Tiểu Thất” trong ánh mắt Kiêm Gia nhìn nàng có xa cách nhàn nhạt, nói, “Ta —— lần xuất chinh này, ta muốn cùng đi với Tiêu Dật!”

Tiểu Thất hơi sững sờ, mở miệng nóng lòng muốn giải thích cái gì, trong nháy mắt lại dừng lại, một hồi lâu rốt cuộc mở miệng nói: “Tam tỷ, chuyện này nếu Dục thái phi đồng ý, ta tự nhiên cũng không còn ý kiến!”

“Chỗ mẫu phi ta tự nhiên sẽ đến nói, chỉ là. . . .” Kiêm Gia nghiêng đầu, ánh mắt làm như không dám nhìn nàng, chỉ nhìn về chân trời mờ mịt, chậm rãi nói ra, “Tiểu Thất, Tiêu Dật là ta gặp trước, ta. . . . Không thể nhường hẳn cho người, ta. . . . không thể buông tha!”

“Tam tỷ!” Tiểu Thất , che giấu sự u ám ở đáy mắt, “Hôm nay triều cực rung chuyển, Tam tỷ để ý nhiều, chấp nhất mọi việc chưa chắc là chuyện tốt!”

Kiên Gia hoảng hốt, chốc lát mới lộ ra một nụ cười khổ sở: “Sớm biết hôm nay, ban đầu ta chưa chắc có dũng khí như thế, chỉ là việc đời khó liệu, đã giao trái tim ra thì không thể thu về được nữa.”

Tiểu Thất đứng lặng yên, tìm không ra bất kỳ lời an ủi, trong không khí buồn bực, chỉ còn lại hơi thở của nhau, nhẹ nhàng chậm chạp ứ đọng.

“Nếu tam tỷ không có chuyện khác, ta liền đi trước, lần xuất chinh này còn có một ít công việc phải an bài.” Tiểu Thất mở miệng nói.

“Ừ!” Kiên Gia nhẹ nhàng lên tiếng, xoay người đi mấy bước, chợt quay đầu lại nhìn vạt áo màu trắng này xẹt qua lan can, từ từ đi xa không thấy, tự lẩm bẩm, “Tiểu Thất nếu không có người. . . Nếu không có người. . .” Thanh âm kia ẩn ở trong miệng không ra, khổ sở ở khóe miệng rót cuộc chuyển thành thế lương và quyết tuyệt.

Thụy Hòa năm thứ hai, mừng mười tháng tư, Định Nam Vương Tiêu Dật lãnh binh xuất chinh lần nữa, vó ngựa chà đạp, cát bụi cuộn cuộn nổi lên vạn dặm, lên đường từ An Nghiễm môn, hai mươi vạn hùng sư trùng trùng điệp điệp thẳng tiến Nam Lĩnh. Một người trong bốn đại thần phụ chính đã đi, trong triều đình dần dần lộ ra một cổ tẻ nhị.

“Bích Ngô!” Tiểu Thất mới vừa tiến hai mươi vạn đại quân ra kinh đô trở về, khi đi ngang qua Dục Lê cung, chợt trầm giọng hỏi, “Tam tỷ ta như thế nào?”

Bích Ngô nói: “Nô tỳ nghe nói sáng sớm hôm nay Tam công chúa còn thật tốt, nhưng giờ Thìn, Tam công chúa đến chỗ Dục thái phi thỉnh an, Thái phi nương nương chợt gọi thái y đến rồi lập tức cấm túc Tam công chúa, nói là Tam công chúa thỉnh thoảng cảm giác buồn nôn, cần tĩnh dưỡng!”

Tiểu Thất nghe xong, đáy mắt xẹt qua một tia sáng tỏ, nâng bước đi vào Dục Lê cung.

Trong tiền điện Dục Lê cung, Xuân Y thấy Tiểu Thất tiến vào, trong đôi mắt từ trước đến giờ trầm ổn chợt chuyển thành hốt hoảng, vội vàng nghênh đón, nhìn như cung nghênh, lại như có tính vô ý cản trở bước chân của Tiểu Thất: “Thỉnh an vương phi! Nương nương đang an giấc trong tẩm cung, nô tỳ đi thông báo ngay!”

Mặc dù Tiểu Thất cảm thấy kinh ngạc, nhưng trước kia nàng vào Dục Lê cung mà đụng phải Dục phi đang an giấc thì vẫn luôn chờ ở thiên điện, chưa từng để ý, nên gật đầu một cái, nàng liền đứng chờ ở bên cửa sổ. Bên ngoài cửa sổ là cảnh cây rậm rạp, cành cây tươi tốt tầng tầng lớp lớp che kín ánh mặt trời. Tiểu Thất hơi nhắm chán, ánh mắt chuyển động, nhìn quanh rừng cây ngoài cửa sổ.

Qua chốc lát, chợt nghe thanh âm Xuân Y, Tiểu Thất nguyên tưởng rằng là Xuân Y trở lại, vốn định xoay người sang chỗ khác, nhưng khi nghe tiếng bước chân từ rừng cây truyền tới thì thân hình hơi khựng lại, không biến sắc ẩn mình ở chỗ không thấy được, nghiêng tai lắng nghe.

“Lương thái y, chuyện hôm nay.” Xuân Y chỉ nói một nửa, liền nghe được một thanh âm lớn tuổi, mang theo rung động, trả lời: “Vi thần. Hiếu!”

Tiểu Thất nhíu lông mày, rõ ràng nghe ra ý uy hiếp ẩn trong câu nói chưa xong của Xuân Y, thân là Dục phi — hiện đã là nha hoàn cận thân của Dục thái phi, lại uy hiếp rõ ràng như vậy, không khó xác định là ý tứ của Dục thái phi, nhưng nếu chỉ muốn tìm một lý do giam lỏng Kiên Gia, không để cho nàng đi Nam Lĩnh thì căn bản không cần phải như thế. Trong lúc Tiểu Thất suy tư, bên cạnh chợt vang lên thanh âm của một đứa nha hoàn: “Vương phi! Nương nương tỉnh, Xuân Y tỷ tỷ bảo nô tỳ dẫn vương phi vào!”

Tiểu Thất hơi cả kinh, hồi hồn nhìn lại rừng cây bên kia lần nữa, bóng cây đung đưa, khe vang dội, nhưng đã sớm không thấy một bóng người.

Nha hoàn đó thấy Tiểu Thất mất hồn nhìn bên ngoài, bất giác lại kêu một tiếng: “Vương phi!”

Lúc này Tiểu Thất mới hồi hồn, lạnh nhạt nói: “Mang ta đi đi!”

Thiên điện trong tẩm cung, Dục thái phi ngồi ở trên giường êm, trên trán có sự nặng nề, thấy Tiểu Thất tiến vào thì lộ ra nụ cười, nhưng nụ cười này lại chưa tới trong mắt: “Tiểu Thất” nàng kéo tay Tiểu Thất, an trí nàng ở bên cạnh, mới nói: “Nha đầu này đã lâu rồi không đến thăm ta!”

Tiểu Thất nhàn nhạt cười một tiếng, nói: “Gần đây sự vụ trong triều hơi nhiều.”

Dục phi lại ngưng cười, thở dài một hơi, nói: “Hôm nay Tiểu Thất đến thăm ta cũng là có mục đích sao?”

Lời này vừa nói ra, không khí cả phòng giống như ngưng trệ, giữa hai người dường như lập tức sinh ra một khoảng cách thật dài, sự nhu hòa vừa rồi không còn sót lại chút gì.

Tiểu Thất đứng lên, hôm nay nàng thật cũng không muốn xuyên thủng tấm giấy nát cơ hồ đụng nhẹ là có thể rách giữa hai người. Nhưng vừa mới chứng kiến một màn kia của Xuân Y thì trong lòng đột nhiên cảm thấy lo lắng. Dục thái phi thanh tâm quả dục, trong lòng đậm bạc, không nhúng tay vào thế cục trong triều, từ trước đến giờ không hề tỏ vẻ gì. Tiểu Thất luôn không làm khó nàng, nếu nàng chỉ muốn làm một người đứng xem, nàng cũng không muốn kéo Dục thái phi vào cục diện hỗn loạn này, nhưng mà hôm nay Tiểu Thất lại bắt đầu hoài nghi, Dục thái phi như vậy là thật không quan tâm hay chỉ là không biến sắc đây?

“Nương nương, ta cho tới bây giờ cũng không muốn làm khó người, phụ hoàng giao Kỳ quốc cho ta, huyết mạch của Ninh thị, ta sẽ hết sức giữ được, bất kể là ai.” Tiểu Thất chậm rãi nói.

Ánh mắt Dục thái phi phức tạp nhìn nàng, nói: “Một là gia tộc của ta, một là thiên hạ của hân, Tiểu Thất, ta không muốn nhìn thấy bất kỳ bên nào sụp đổ.”

Không khí giữa hai người thả lỏng, Tiểu Thất nghe được sự bất đắc dĩ trong lòng nàng, hơi áy náy nói: “Tiểu Thất tự biết hôm nay lỗ mãng, không nên nói chuyện như thế với nương nương.”

Sắc mặt Dục thái phi hơi hòa hoãn, nói: “Tiểu Thất, những lời ngươi nói với ta hôm nay, ta lại hi vọng ngươi chớ quên mất.”

Tiểu Thất không hiểu nhìn nàng: “Nương nương nói là.”

“Huyết mạch của Ninh thị bất kể là ai, ngươi cũng sẽ hết sức giữ được!”

Tiểu Thất ngẩn ra vì thần sắc nghiêm túc trong mắt Dục thái phi, rốt cuộc chậm chạp và kiên định nói: “Ta vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên!”

34. Q.3 - Chương 34: Cung Đình Thăm Thăm Sâu Cỗ Nào

Bên bờ Yên Ba đình, trong chân trời mịt mờ, mưa bụi lất phất rơi xuống, toàn bộ nhỏ vào trong hồ nước lẫn tăn xanh biếc, tạo nên từng vòng sóng. Không khí lạnh lùng, thỉnh thoảng có vài giọt giọt mưa bay vào trên mặt, lộ ra lạnh lẽo.

Mộ Thịnh Phong mới vừa hạ triều đang cầm một cây dù, tay nắm dù thanh tú mà thon dài. Nước mưa chảy từ cái ô xuống bắn vào vạt áo của hân, ướt một mảng lớn. Nhưng hân vẫn vô tình đi, bước chân hơi có vẻ vội vàng mang theo mưa bụi trên mặt đất, bắn ướt ống quần. Khi chỉ còn cách Yên Ba đình khoảng bốn bước, nhưng hân lại thả chậm bước chân, khóe miệng không tự chủ cong một đường cong dịu dàng.

Trong đình có một nữ tử mặc y phục thanh nhã đưa lưng về phía hân, nhìn hồ sen cách đó không xa, làm như rơi vào trầm tư. Ở trong lòng của Mộ Thịnh Phong chợt căng thẳng, trong tâm tình buồn bã lại mơ hồ mang theo một chút khổ sở, lo lắng dần dần khuếch tán ra. Giữa trời đất, nàng đứng thật lỗi lạc, xa xa nhìn lại dường như trở thành một thể với sắc trời, cảm giác xuất trần làm cho người ta hoảng hốt.

Hân nhìn nàng, thời gian lưu chuyển, hân giống như thấy được một nữ tử khác, nàng cũng từng đứng bên hồ như thế, sắc mặt lạnh nhạt. Lúc đó, hân còn dắt một cô bé bên cạnh, cô bé kia kéo nhẹ áo của hân, giọng điệu non nớt hỏi hân: “Thịnh Phong ca ca, mẫu phi không vui sao?” Khi đó cho dù còn bé, bé gái nhỏ thế cũng hiểu được tư thế đó tiết ra cô đơn cỡ nào. Hân khom lưng ôm ái ôm lấy nàng, an ủi: “Lam đi chỉ đang suy nghĩ một vài chuyện, chúng ta chớ quấy rầy bà.”

Bé gái lại quật cường xoay đầu, ánh mắt nhìn hân cực kỳ nghiêm túc, nói: “Mẫu phi là bởi vì phụ hoàng không có ở bên cạnh mà không vui sao?” Mộ Thịnh Phong ngẩn người một chút, đưa tay điểm chóp mũi

của nàng “Đừng đoán mò!” Bé gái đưa tay kéo cổ của hắn, đầu tựa vào vai hắn, nằm ở trong ngực của hắn rồi cuộc không nói gì nữa. Khi hắn cho là bé gái đã ngủ, đưa bé trong ngực hắn chợt quệt quệt khóe môi, đang ngủ lại mơ hồ lầu bầu một câu: “Nếu Thịnh Phong ca ca không có ở đây, Tiểu Thất cũng sẽ không vui đấy!” Khi đó hắn cũng không nói gì, nhưng nụ cười ở bờ môi lại càng dịu dàng hơn.

Lúc ấy hắn còn nhỏ, nhất định không ngờ tới việc đời khó đoán, có lúc mỗi người một nơi! Mà bé gái năm đó còn cần hắn ôm trong lòng an ủi hôm nay đã là mặt mày trong sáng, gió nổi mây phun vẫn hiên ngang mà đứng, đã có thể một mình đảm đương một phía rồi. Hắn nên cao hứng, vì trước khi chết mẫu thân hắn không yên tâm chỉ có Tiểu Thất đang ở trong cung. Hắn đến Kỳ quốc khảo thủ công danh, vào triều làm quan cũng chỉ vì để nàng ở trong thâm cung có chỗ dựa vào. Nhưng hôm nay hắn lại hoảng hốt thấy được trên người nàng toát ra vẻ cô đơn như Lam di năm đó.

Tay nắm dù của hắn dần dần dùng sức, bước chân bước về phía Yên Ba đình tựa hồ cũng nặng nề mấy phần.

Sau khi Tiểu Thất ở trong đình nghe được tiếng bước chân, xoay người lại, chậm rãi cười cười với hắn, nói: “Ca ca!”

Hắn vào đình khép dù lại, cũng cười nhạt lại với nàng, nói: “Chờ rất lâu rồi hả?”

Tiểu Thất nói: “Cũng không phải rất lâu! Vừa rồi ta một mực nghĩ về chuyện Hoàng Vũ.”

Mộ Thịnh Phong hơi suy nghĩ một chút, chậm rãi nói “Hoàng Vũ cứ trì hoãn thời gian, Đế Sư và Trần tướng quân cũng âm thầm động tay chân không ít, quân lương quan trọng nhất cư nhiên bị âm thầm khấu trừ! Xem ra suy đoán của chúng ta lúc trước là sự thật.”

Tiểu Thất nhíu lông mày, nói: “Điều kiện để Hoàng Vũ hợp tác với lão ta là gì? Cắt thành chia đất sao?”

Mộ Thịnh Phong lắc đầu, nói: “Sợ rằng không chỉ như vậy, Hoàng Vũ trì hoãn thời gian chỉ là vì để cho bọn họ chuẩn bị nguyên vẹn. Đến ngày đoạt quyền ở kinh đô, Hoàng Vũ không chỉ muốn Nam Lĩnh, mà còn cả mạng của Tiêu Dật. Tiêu Dật đối với Hoàng Vũ mà nói chính là chương ngại lớn nhất để thôn tóm Kỳ quốc sau này.”

Tiểu Thất rét trong lòng, lại sáng tỏ nói: “Thật ra thì Tiêu Dật đã đoán được từ lâu?”

Mộ Thịnh Phong hơi gật đầu, trong mắt toát ra tán thưởng: “Không tệ! Cuộc chiến tranh này hắn cư nhiên để mình làm mối cho bọn họ, trừ phi hắn tính trước kỹ càng, nếu không.”

“Vậy hắn có nói hắn có kế đẩy lùi địch chưa?” Tiểu Thất vội vàng hỏi.

“Trên chiến trường mưa gió khôn lường, hắn tự nhiên không thể nào tính toán được hết, nếu nói đến kế đẩy lùi địch thì cũng chỉ có thể đi từng bước tính từng bước.” Hắn khẽ dừng một chút, lại nói tiếp, “Hôm nay chúng ta có thể làm chỉ là ổn định triều cục không để cho bọn họ có thể lợi dụng cơ hội.”

Tiểu Thất nói: “Chỉ như vậy thì quá bị động rồi.”

Mộ Thịnh Phong gật đầu đồng ý nói: “Quả thật như thế!” Hắn ngẩng đầu nhìn về phía hồ sen kia, sắc mặt khó được lộ ra một tia nặng nề, “Kế hoạch hiện nay chỉ có điều Sở Trung Lâm hoặc Trần Vân Thiên rời đi kinh đô, hoặc là cục diện thay đổi khổng chế.”

Tiểu Thất nghe xong thì ánh mắt trầm xuống, chợt lại gần Mộ Thịnh Phong, nhẹ giọng nói ra: “Nói đến đây, ta lại có một tính toán. . . .” Thanh âm liền từ từ nhỏ lại, bốn phía chỉ còn lại có tiếng mưa bụi bay.

Mộ Thịnh Phong cúi đầu lắng nghe, thần sắc cũng càng ngày càng nghiêm túc. Cho đến khi Tiểu Thất nói xong, hắn mới nói: “Kế sách này quả thật không tệ! Hơn nữa còn có thể mượn việc này diệt trừ thế lực của lão hồ ly Trần Vân Thiên, nhưng ta lo lắng có thể nào làm vậy lại thành ra tự nuôi hổ không?”

Trong mắt Tiểu Thất cũng thoáng qua một chút không xác định, nhưng chỉ do dự một chút liền trầm giọng nói: “Bất kể như thế nào ta muốn hết sức thử một lần!”

Mộ Thịnh Phong nghe xong cười nhạt, che giấu ba phần nghi ngờ trong mắt, nói: “Nếu như thế chúng ta liều mạng một lần là được!”

Bên trong ngự thư phòng, im ắng yên tĩnh, mùi đàn hương nhàn nhạt từ trong lư hương tràn ra, có một loại tác dụng dẹp yên lòng người.

Tiểu Thất ngồi trên ghế vua hơi cúi người, tay cầm bút, đang trầm ngâm viết gì. Sau một khoảng thời gian thật dài, nàng thở nhẹ ra một hơi, cầm tờ giấy đã viết xong lên xem một lần, giống như nghĩ tới điều gì, cần nhẹ môi dưới, yên lặng nhìn tờ giấy kia, trong mắt cực nhanh lướt qua một chút lo lắng. Chỉ chốc lát sau, nàng thở dài, lấy ra một cái ống trúc nhỏ cẩn thận nhét mật thư vào, mới lên tiếng nói: “Ấm Linh!”

Một bóng đen cực nhanh lóe lên trong ngự thư phòng, nam tử mặc áo đen im hơi lặng tiếng xuất hiện bên cạnh Tiểu Thất.

Tiểu Thất đưa ống trúc nhỏ trong tay tới trước mặt hắn, nói: “Người có biện pháp đưa mật thư này đến tay hoàng tử Bắc Thiên Vũ của Bắc Liêu không?”

Ấm Linh chợt sửng sốt, trên mặt tăng thêm một phần cẩn thận, nói: “Nếu lợi dụng thế lực của Ẩn Tinh các ở hoàng cung Bắc Liêu, thuộc hạ có thể phải làm được!”

Tiểu Thất lập tức nói: “Ta bất kể người vận dụng bất kỳ thế lực nào, người chỉ cần giao phong mật thư này đến tay hắn là đủ.”

Ấm Linh lập tức quỳ một chân trên đất, trịnh trọng nói: “Thuộc hạ nhất định không phụ kỳ vọng!”

Tiểu Thất gật đầu nói: “Uh! Đi đi!”

Lúc này Ấm Linh mới đứng dậy, linh mệnh rời đi không có một tiếng động giống như lúc tới.

Tiểu Thất làm như không có chuyện gì, từ từ bước đi thong thả đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra. Gió lạnh lùa xen lẫn mưa bụi bay vào, mùi đàn hương trong phòng dần dần tan, từ từ lẫn vào mùi bùn đất mát mẻ. Nàng tham lam hít một hơi, giống như bị dụ hoặc, tay của nàng khoác lên trên bệ cửa sổ, đầu liền không tự chủ vươn ra ngoài cửa sổ. Ban đêm, mưa bụi càng lúc càng lớn, đôi mắt nhìn lại, nơi xa dần dần thành một màn mưa, cọ rửa xuống, mơ mơ hồ hồ giống như vải trắng. Nàng mất hồn nhìn, cho đến một đôi tay mảnh khảnh để ngang trước mắt nàng, mạnh mẽ kéo đầu nàng vào, nàng mới ngượng ngùng xoay người sang chỗ khác: “Bích Ngô!” Nàng gọi nữ tử trước mắt, cứ nhiên mang theo ý lấy lòng.

Nhưng Bích Ngô lại tựa như không linh tính, vội vàng đóng cửa sổ lại, lại nũng nịu trừng mắt nhìn nàng một cái, mới nói: “Công chúa phải tự chú ý sức khỏe của mình, nô tỳ đã nhắc nhở công chúa mấy lần, công chúa không thể bị lạnh, công chúa cũng không thể.”

Tiểu Thất không chờ nàng nói cho hết lời, vội vàng kéo vạt áo của nàng, hơi hơi làm nũng: “Bích Ngô tỷ tỷ, lần sau sẽ không như vậy nữa.”

Toàn thân Bích Ngô lại cứng đờ, nhỏ giọng nói: “Sao lại gọi nô tỳ là tỷ tỷ? Công chúa thân phận tôn quý, nô tỳ dám đương không nổi!”

Chẳng biết tại sao Tiểu Thất lại nghe ra một chút giễu cợt trong lời nói của Bích Ngô, trong lòng hơi không vui nói: “Bích Ngô, thế nào? Ta không dùng thân phận áp chế người, gọi người một tiếng tỷ tỷ cũng là thật tâm thật ý, người cho rằng ta đang lung lạc lòng người sao?”

Trong mắt Bích Ngô hơi lộ ra ảo não, nhẹ giọng nói: “Nô tỳ cũng không phải là ý đó, chỉ là trong cung phân chia tôn ti rất nghiêm khắc, nô tỳ không thể làm rối quy củ của tổ tông!”

Lúc này Tiểu Thất mới thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Bích Ngô người quá cẩn thận. Đúng rồi, chuyện ta bảo người tra ra sao.”

Bích Ngô tra xét bốn phía, lúc này mới nhỏ giọng nói: “Lương thái y là họ hàng xa của Dục thái phi, bình thường Dục thái phi cần xem mạch đều là Lương thái y phụ trách, cho nên theo lý thuyết cũng tra không ra cái gì, nhưng ngày hôm trước ông ta chợt cáo lão về quê rồi, nô tỳ đi theo chặn lại thì nửa đường bị một người khác vượt lên trước, Lương thái y liền mất tích.”

Ánh mắt Tiểu Thất tối lại, nói thật nhỏ: “Người của Ẩn Tinh các cũng không tra được sao?”

Bích Ngô nói: “Tra thì có thể tra được, nhưng phải phí nhân lực và thời gian, chỉ sợ hiện tại ông ta đã gặp bất trắc rồi!”

Tiểu Thất chợt lạnh, thật ra thì sau khi nàng nghe đoạn đối thoại trong rừng cây cũng đã đoán được xảy ra chuyện gì, mới vội vàng bảo Bích Ngô lập tức đi tra xét, không ngờ lại vẫn chậm một bước. Nhưng nếu tra ra Lương thái y thật đã bị ám sát, như vậy Dục thái phi thật không trốn khỏi liên quan rồi, đến lúc đó nàng nên làm như thế nào đây?

35. Q.3 - Chương 35: Núi Sông Mênh Mông Rút Quân Về

Bắc Liêu.

Trăng cong như lưỡi câu, sao sáng vây quanh, ánh trăng chiếu nghiêng vào trên hai con thương ưng vỗ cánh muốn bay lên ở góc điện, càng lộ ra vẻ hùng vĩ lạnh lạnh. Ngoại trừ tiếng đồng hồ nước truyền đến từ nơi xa, mọi nơi hoàn toàn yên tĩnh.

Ánh trăng ngoài cửa sổ chuồn êm vào, chậm rãi trượt vào dọc theo bậc cửa sổ, rơi vào trên thân người đứng bên cửa sổ. Ánh nến đèn đưa, một bóng người thoáng qua cực nhanh.

“Điện hạ!” Tuy là thanh âm đè nén cực nhỏ, nhưng vẫn khác thường rõ ràng ở đêm khuya không người.

“Không ngờ nàng cư nhiên phái người tới.” Bắc Thiên Vũ nói thật nhỏ.

“Công chúa phải thuộc hạ đưa tới một phong mật thư.” Người ẩn ở trong bóng tối cung kính đưa lên phong thư này.

“Oh. . .” Bắc Thiên Vũ hơi nhíu mày, nhận lấy thư trong tay hắn, nhờ ánh trăng đọc qua một lần, hỏi, “Nàng phái người tới là bởi vì biết thân phận của người?”

Thân thể Âm Linh rõ ràng cứng đờ, nói: “Thuộc hạ. . . Thuộc hạ không biết! Công chúa cũng không làm khó thuộc hạ, cho nên. . .”

Khóe miệng Bắc Thiên Vũ lại lộ ra một nụ cười bí ẩn: “Âm Linh, người ở bên cạnh nàng cũng gần hai năm rồi, người cảm thấy nàng là một người thế nào?”

Âm Linh hơi không hiểu ngẩng đầu nhìn về phía Bắc Thiên Vũ, lại chỉ thấy khóe miệng y chứa nụ cười, nhìn hắn giống như mang theo một loại khích lệ, lúc này hắn mới lên tiếng nói: “Lúc đầu thuộc hạ cho rằng công chúa suy nghĩ đơn giản, không ép hỏi chuyện của người khác, nếu không phải thuộc hạ từng thấy thủ đoạn của nàng sau khi tiên hoàng Kỳ quốc băng hà, thuộc hạ thật hoài nghi ánh mắt của tiên đế Kỳ quốc. Sau lại trải qua sự kiện cách chức Sở tướng, thuộc hạ phát hiện nhìn không thấu công chúa.”

Đuôi mắt Bắc Thiên Vũ chau lên, nụ cười càng thêm rõ ràng, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ lại trở nên thâm u khó dò: “Nàng có vẻ không để tâm, nhưng từ trước đến giờ đều không biến sắc, đợi đến người nhận biết được nàng, nàng đã sớm nhìn thấu người.”

Âm Linh thu lại vẻ mặt, chần chờ nói: “Vậy thuộc hạ có cần. . .”

Bắc Thiên Vũ cũng không để ý, đáp lại: “Người phải ở bên cạnh nàng, nếu có một ngày thật bị nàng phát hiện rồi. . .” Hắn đột nhiên cười vô lại, “Càng dễ làm rồi, người trực tiếp bắt cóc nàng tới là được.”

Âm Linh sửng sốt, khóe miệng hơi co giật, một hồi lâu mới đáp: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Bắc Thiên Vũ hắng giọng cười to, tâm tình tốt vô vô vai hắn mới nói: “Tốt lắm mau trở về phục mệnh với nàng đi!”

“Câu trả lời của điện hạ cho công chúa là?” Âm Linh hỏi.

Bắc Thiên Vũ lại không có lên tiếng, cất bước đến trước bàn, cầm bút cực nhanh viết mấy chữ, trở lại bên cửa sổ lần nữa, nhìn về phía phía chân trời, ngón trở cong lên đặt bên môi, một tiếng huýt sáo vang dội vang lên, một con thương ưng hình thể nhỏ, toàn thân màu nâu vàng đậu lên tay hắn. Hắn cột lá thư này vào chân của nó, đưa tay thân mật vuốt ve đầu của nó, ngẩng đầu nhìn về phía chân trời, trong mắt

chợt xuyên đầy ánh sao, tay nhẹ nhàng vỗ thương ưng trên cánh tay lần nữa, nói thật nhỏ: “Đi đi! Thuận tiện giúp ta thăm nàng.” Nó giống như nghe hiểu lời của hắn, giương cánh bay đi. Cho đến khi không nhìn thấy được bóng đen nho nhỏ trong ánh trăng nữa, hắn mới quay đầu lại nói với Âm Linh: “Sau khi người trở về, có thể nàng đã nhận được thư hồi âm của ta rồi, người chỉ cần nói cho nàng biết, chuyện này do nàng quyết định.”

Kỳ quốc năm Thụy Hòa thứ hai, mừng năm tháng năm, hai mươi vạn đại quân Kỳ quốc và 25 vạn đại quân của Hoàng Vũ đối đầu ở biên cương, ba ngày sau, đại quân Hoàng Vũ bí mật vào trong thâm cốc, trong cốc tràn ngập khí độc, đại quân Hoàng Vũ đã uống thuốc giải bình an vô sự, vì vậy chiến sự lập tức lọt vào cục diện bế tắc. Trong cốc giăng đầy khí độc thành lá chắn của Hoàng Vũ, hai mươi vạn đại quân Kỳ quốc canh giữ ở cửa động lại bó tay hết cách. Khi quân lương ngày càng giảm bớt và thường bị liên đội nhỏ mà Hoàng Vũ phái ra đánh bất ngờ, hai mươi vạn đại quân Kỳ quốc từ từ phập phồng không yên, lòng người ngày càng không yên.

Trong rừng rậm, bên ngoài quân trường rậm rạp chằng chịt, những đồng lửa hòa lẫn với chân trời đầy sao. Thỉnh thoảng lại có tướng sĩ tuần tra, tiếng bước chân trầm ổn vang sào sạt trong bụi cỏ. Chỗ cách lều chủ soái khá xa, một топ tướng sĩ đang ngồi trên chiếu nường thịt thú rừng vừa bắt được.

“Lão tử của hắn, Hoàng Vũ thật là con mẹ nó một đám tiểu quỷ nhất gan, núp ở trong cốc còn không bằng dứt khoát về nhà ôm nữ nhân sinh con nít đi!” Một tướng sĩ hung hăng gầy gầy đồng lửa, hận hận nhìn mặt đất mắng.

“Phi!” Một người khác lập tức tiếp lời nói: “Lão tử thật muốn vọt vào làm thịt những người đó!”

“Người biết cái gì! Bên trong đây khí độc, người đi vào nói không chừng còn chưa đụng phải người của Hoàng Vũ đã chết trước rồi.”

“Vậy cũng tốt hơn ở chỗ này mặc người chém giết. Ai yêu!” Người nọ đột nhiên nhảy dựng lên, tay che đầu, nổi giận dưng dưng nói với người phía sau, “Làm cái gì đánh lão tử!”

“Đầu húi cua, người mới mấy tuổi mà xưng lão tử cái gì, ta đây là giáo huấn người làm nhiều nói ít!” Người nọ trừng mắt liếc hắn một cái nói, “Cuộc chiến này tự nhiên sẽ để cho người đánh, Vương Gia của chúng ta cũng không phải chủ để bắt nạt.”

“Đúng vậy, Vương Gia chúng ta chính là ‘Chiến Thần’.”

Khi bọn họ đang bàn luận, một đội khoái mã phi thân mà qua, bụi đất cuộn cuộn nổi lên rơi vào trên đồng lửa lóe sáng.

“Gấp cái gì.” Đầu húi cua mới vừa bị mắng đang phiền não, đứng lên vừa định chửi mắng, nhưng thấy đội ngựa chạy qua thì nhất thời tắt tiếng vang, sững sờ nhìn bóng ngựa đi xa.

Người mới vừa dạy dỗ hắn đi tới, đẩy đầu của hắn một cái, cười mắng: “Bảo người bớt nói nhiều, nhìn, biết lợi hại chưa!”

Đầu húi cua bị hắn đẩy lão đảo đi về phía trước mấy bước, nhưng không có để ý tới động tác có chút thô lỗ của hắn, ngơ ngác nhìn nơi xa, lẩm bẩm nói: “Đó không phải là Vương Gia sao?”

Bên trong lều chủ soái, đèn dầu sáng rõ, toàn bộ chủ tướng đều tụ tập trong lều, lều lớn vốn là rộng rãi giờ phút này lại có vẻ chật chội vô cùng. Công Tôn Cảnh Thăng đứng lặng yên, sắc mặt bình tĩnh không nhìn ra vẻ bối rối, nhưng tay chấp sau lưng lại cầm thật chặt, gân xanh mờ mờ nổi lên trên cánh tay.

Hai năm trước khi Nam Man tộc bạo loạn, Hoàng Vũ thừa cơ gây chuyện, sớm đã bị bọn họ diệt uy phong nhiều lần, nếu không phải khi đó tình thế trên triều đình khẩn trương, Hoàng Vũ đã sớm không tồn tại. Vì vậy bọn họ tự nhiên biết thực lực của Hoàng Vũ, trận đánh này vốn tính tốc chiến tốc thắng, mà giờ khắc này bọn họ lại bị vây ở đây ôm cây đợi thỏ. Mà trên triều đình cũng ngày càng không yên, quân lương bị âm thầm khấu trừ, Đế Sư và Trần tướng quân mờ ám liên tiếp, không ngừng tảo loạn trong triều, ý đồ chiêu dụ người của bọn họ. Những tình huống này mặc dù rất nhiều người trong quân không biết, nhưng giờ phút này người trong lều đều rất rõ ràng, nếu trận đánh này vẫn không thể nhanh chóng giải quyết, trễ hơn nữa thì sợ bọn họ không thể quay về kinh đô, cho dù trở về cũng phải trả một cái giá thật là lớn. Trong lòng người người đều đã có chút lo lắng.

Tiếng vó ngựa dồn dập vang lên ngoài lều, trong lòng của mọi người chợt nhẹ, cùng nhau nhìn ra ngoài. Rèm lều bị vung mạnh lên, Tiêu Dật mặc nhung trang màu đen bước dài vào trong lều, mang vào hơi lạnh.

Chư tướng đều đứng xuôi tay, cùng nhau tránh ra một lối, cho đến khi Tiêu Dật vung chiến bào lên, ngồi vào ghế chính, bọn họ mới khom người nói: “Tham kiến Vương Gia!”

Tiêu Dật đưa tầm mắt nhìn qua, tầm mắt lạnh lạnh rơi vào phía trước, mới nhàn nhạt mở miệng nói: “Hoắc Đình Nghĩa!”

“Có mặt tướng!” Một người thân hình cao lớn nhanh chóng nhảy ra một bước nói.

Ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Dật liếc qua hắn, nói: “Đêm qua quân địch đánh bất ngờ, bọn người vốn nên chạy tới tức thì, vì sao muộn hồi lâu?”

Thân thể Hoắc Đình Nghĩa hơi cương, cung kính nói: “Lúc đó đêm đen, mặt tướng. . . . Lạc đường!”

Tiêu Dật hí mắt hẹp lại, lạnh lùng nói: “Đây là lý do?”

Toàn thân Hoắc Đình Nghĩa chấn động, lập tức quỳ một chân trên đất, nói: “Mặt tướng nguyên chịu phạt!”

Đôi mắt lạnh lạnh của Tiêu Dật nhìn hắn chốc lát, mới nói: “Lĩnh mười quân côn, cất chức Tướng quân.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người đều có sóng to gió lớn, ngay cả Công Tôn Cảnh Thăng cũng không tự giác nhăn mày lại.

Lại thấy Hoắc Đình Nghĩa không có bất kỳ nguy biện, chỉ trầm giọng lĩnh mệnh: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Lúc này Tiêu Dật mới lấy ra bản đồ trên bàn, chư tướng đều ăn ý xông tới. Hắn chỉ vào một chỗ núi lõm, nói: “Kể từ hôm nay chỗ này buông lỏng cảnh giới, âm thầm lưu ý.” Ngón tay hắn vừa động lại chỉ qua một chỗ khác nói. “Nơi này do Vệ Thanh Dương thủ vệ, nơi này. . . .”

Trong lều soái, ánh nến đung đưa, cả phòng lạnh lạnh, chỉ có mệnh lệnh có khí phách rõ ràng phát ra từ trong miệng của hắn, tỉnh táo tự động.

Sau một phen an bài, mặt trời đã lên, dần dần lộ ra một chút ửng đỏ ở phía chân trời, từ từ chiếu sáng doanh trường này.

Trước khi chư tướng ra khỏi lều soái, Tướng quân Vệ Thanh Dương bước chậm lại, cố ý rơi vào phía sau, chân bước ra quân trường hơi chậm lại, quay đầu lại tựa hồ muốn nói lại thôi, chỉ nhìn Công Tôn Cảnh Thăng. Công Tôn Cảnh Thăng khẽ gật đầu, hiểu rõ nên trấn an cười một tiếng với hắn, Vệ Thanh Dương mới cất bước ra lều soái.

“Người muốn hỏi ta về chuyện xử trí Hoắc Đình Nghĩa?” Còn chưa chờ Công Tôn Cảnh Thăng mở miệng, Tiêu Dật đã rảnh rang nói lên.

Công Tôn Cảnh Thăng cau mày nói: “Đối tượng khi ra trận là đại kỵ với nhà tướng, huống chi hiện tại lòng người trong quân đã bất ổn.”

Trong mắt của Tiêu Dật chớp lóe ánh sáng, lại nghe hắn mở miệng nói: “Còn chưa đủ loạn!”

Công Tôn Cảnh Thăng cúi đầu trầm ngâm chốc lát, ngẩng đầu nói: “Người muốn tạo ra cảnh loạn, cố ý để Hoàng Vũ có thể thừa cơ hội?”

Tiêu Dật lại không có lập tức trả lời hắn, ngón tay liên tiếp gõ lên bàn, dường như có chuyện cực kỳ khó có thể quyết định, một hồi lâu hắn nói sang chuyện khác: “Cảnh Thăng, ta muốn rời đi một đoạn thời gian.”

“Cái gì!” Công Tôn Cảnh Thăng hoảng hốt, bật thốt lên, “Tiêu Dật người giở trò quỷ gì?”

Đáy mắt Tiêu Dật thoáng qua hung dữ, giọng nói lại cực kỳ thông thả: “Ta muốn chế tạo một cơ hội cho bọn họ, không phải người chết chính là ta mất!”

“Người muốn tự làm mỗi?” Công Tôn Cảnh Thăng nói.

Tiêu Dật chậm rãi nói: “Chúng ta cần mau chóng đánh vỡ cục diện này, nếu không càng bất lợi với chúng ta hơn! Hơn nữa kéo dài tiếp, ta sợ. . . . Nàng sẽ chịu không được.”

Công Tôn Cảnh Thăng lại mắng nhỏ một câu: “Đáng chết! Muốn thắng cũng không thể lấy mệnh mình đi đánh cuộc!”

Tiêu Dật cũng không để ý cười cười, nói: “Cho nên mấy ngày nay trong quân phải dựa vào người.” Nói đến đây, giọng nói của hắn chợt chuyển thành nghiêm nghị, “Kể tiếp nếu có bất kỳ tin tức bất lợi về ta truyền đến, người đều không được để ý, chỉ cần chuyên tâm công địch.”

Công Tôn Cảnh Thăng không dám tin nhìn hắn, một hồi lâu mới thở ra một chữ: “Người. . . .”

Trong mắt Tiêu Dật đều là vẻ khắc nghiệt, nghiêm nghị nói: “Chuyện này Bồn vương ra lệnh.”

Công Tôn Cảnh Thăng hung hăng nhìn chằm chằm hắn, giằng co chốc lát, rốt cuộc khom người nói: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

36. Q.3 - Chương 36: Bên Trong Khó Bề Phân Biệt Được

Kỳ quốc Thụy Hòa năm thứ hai, mừng bảy tháng sáu, khi hai mươi vạn đại quân Kỳ quốc và 25 vạn đại quân Hoàng Vũ giằng co không dứt ở trong u cốc đầy ngập khí độc, Bắc Liêu đồng thời dẫn hai mươi vạn đại quân trú đóng ở giải đất giữa Kỳ quốc và Đại Yến, nhưng vẫn án binh bất động, trong khoảng thời gian ngắn cũng không có người nhìn ra ý đồ kia. Nhưng sau nửa tháng, một ngày gần tối, một thống lĩnh Bắc Liêu dẫn theo 1000 tên vệ binh công bố một tên binh lính trong quân trốn đến biên cảnh Kỳ quốc, vì vậy yêu cầu quá cảnh bắt binh sĩ trốn tránh kia, tướng sĩ Kỳ quốc tất nhiên không nghe lệnh, hai quân lôi kéo thì một binh lính Kỳ quốc lại không cẩn thận giết lầm một vệ binh Bắc Liêu, khiến ngàn tên vệ binh này công phần, cục diện nhất thời hỗn loạn không chịu nổi, khó có thể khống chế, rốt cuộc bộc phát xung đột quy mô nhỏ lần đầu.

Sau khi quân tình truyền tới kinh đô, lòng người Kỳ quốc càng thêm bàng hoàng. Trong triều đình cục diện chính trị không yên, biên cương nam bắc đều chịu uy hiếp, giang sơn Kỳ quốc lao đảo muốn ngã.

Mất thấy cuộc chiến với Hoàng Vũ chưa kết thúc, Bắc Liêu lại muốn xâm chiếm, một nửa quan viên trong triều đều rối rít khổ khuyên nên hòa bình giải quyết với Bắc Liêu, không tiếc cắt đất đổi lấy bình an vô sự. Mặc dù Tiểu Thất và Mộ Thịnh Phong đã thay hơn phân nửa thế lực của Sở Trung Lâm, nhưng dù sao người của bọn họ ở trong triều chưa lâu, căn cơ bất ổn, lời nói cử chỉ liền rơi hạ phong.

Khi bách quan trong triều tranh luận không nghỉ, rối rít can gián thì ở trên điện Quang Hoa, giữa những tiếng huyền não, vang lên một tiếng quen thuộc của nữ tử, mang theo sự lạnh lạnh, từ tốn nói một câu: “Định Nam Vương tới phía nam kháng địch, trong triều liền không còn tướng rồi hả?” Ánh mắt sắc bén rơi vào trên người Trần Vân Thiên đứng ngay dưới ghế vua thì lại chỉ êm ái hỏi, “Chẳng lẽ là Trần tướng quân chán nản chinh chiến sa trường muốn từ quan quy hương rồi hả?”

Một khắc kia, triều đình đột nhiên yên lặng lại, trong điện đường đông nghẹt nhất thời yên lặng như tờ. Trần Vân Thiên vẫn chưa nói một lời ngẩng đầu nhìn bờ môi cười như không cười của nữ tử ở trên ngự tọa thì rốt cuộc bị buộc bất đắc dĩ đứng dậy nói: “Thần nguyện ý mang binh xuất chinh!”

Đế Sư Sở Trung Lâm vẫn còn không cam lòng cố gắng đứng ra ngăn cản, mà cùng lúc đó, trong giọng nói của Mộ tướng luôn luôn ôn tồn nho nhã, lại mang theo ba phần hung dữ, không nặng không nhẹ thêm một câu: “Ranh giới nước ta, há lại cho nước hắn xâm phạm. Phạm người Kỳ quốc ta, xa đâu cũng giết!” Hắn quay đầu, nhìn Sở Trung Lâm giống như hỏi thăm, hòa nhã nói, “Sở đại nhân thấy thế nào?”

Lúc này Sở Trung Lâm mới không để lại dấu vết thu hồi bước chân bước ra, âm chí nói: “Mộ tướng nói rất đúng!”

Từ đó một phen tranh luận rốt cuộc kết thúc, ba ngày sau, thánh chỉ ban bố, Trần Vân Thiên dẫn 25 vạn đại quân từ Khánh Nguyên môn lên đường, đến bắc.

Trần tướng quân vừa đi, triều cục lại xảy ra biến hóa kỳ diệu lần nữa. Sở Trung Lâm thấy chuyện lớn sắp thành lại bởi vì Trần Văn Thiên rời kinh mà phải vội vã dừng tay, yên lặng theo dõi biến hóa, triều đình rối cuộc ổn định lần nữa.

Ở bên trong Tử Nhiễm cung, màn cửa lẳng lẳng rủ xuống, mùa hè thì khí trời lộ ra nóng bức. Chàng vạng tối gió mát thổi qua màn cửa nửa mở, giống như có dòng nước lạnh lạnh trượt vào cổ họng, xua tan phiền não trong lòng.

Nữ tử trên giường khép hờ cặp mắt, miễn cưỡng nửa dựa vào đệm, tựa hồ lọt vào trong giấc ngủ không sâu, trên mặt hơi mệt mỗi lúc ngủ lại hiện lên vẻ trẻ con.

Tay Bích Ngô cầm một cây quạt, nhẹ nhàng lắc lắc từng phát từng phát.

Ánh trời chiều dần dần lui, hình ảnh hồng hồng ở cửa sổ càng ngày càng nhỏ, cho đến khi bị bóng tối nuốt hết hoàn toàn.

Khi tiếng bước chân vội vã vào cửa nhận thấy được sự yên tĩnh trong phòng cũng cố ý thả chậm tiếng bước chân. Màn cửa bị nhẹ nhàng vén lên, một thanh âm thị nữ vang lên: “Bích Ngô cô cô, bên ngoài có Vạn công công cầu kiến công chúa.”

Bích Ngô buông tay cầm quạt giấy xuống, nhắc chân nhẹ nhàng đi ra ngoài, mới nhỏ giọng nói: “Công chúa còn đang ngủ, ta đi xem một chút, chớ quấy rầy công chúa!”

Thị nữ cúi đầu đáp một tiếng.

Bích Ngô ra khỏi tẩm cung, thấy trên hành lang ngoài điện có một tiểu thái giám đang nóng nảy đi tới đi lui.

Bích Ngô hơi cau mày, hỏi: “Tiểu Lý Tử, Vạn công công có việc gấp gì sao?”

Lúc này Tiểu Lý Tử mới thấy Bích Ngô đi lên trước, vội vàng khẽ khom người nói: “Vạn công công cử nô tài tới đây là bởi vì Ngự Thư Phòng có kẻ trộm.”

“Kẻ trộm?” Bích Ngô nghi ngờ nói, “Chỉ là một kẻ trộm mà thôi, nên làm thì làm, cần gì bẩm báo công chúa!”

Tiểu Lý Tử vội vàng nói: “Sau khi bị bắt kẻ trộm này liền uống thuốc độc tự tử. Vạn công công nói. . . . Nói chuyện này có nội tình, vì vậy đặc biệt bẩm báo với công chúa!”

Sắc mặt Bích Ngô biến hóa, lại tiếp tục hỏi: “Vạn công công đâu?”

Tiểu Lý Tử nói: “Vạn công công lo lắng còn có người, cho nên đang canh giữ ở Ngự Thư Phòng.”

Bích Ngô hơi suy nghĩ một chút, cuối cùng không dám tự tiện làm chủ, nói: “Vậy người trở về nói một tiếng với Vạn công công, công chúa sẽ đến đó ngay!”

Tiểu Lý Tử đáp một tiếng vội vàng lĩnh mệnh đi rồi.

Khi Bích Ngô bước vào tẩm cung, Tiểu Thất đã tỉnh rồi, rửa mặt xong đang định vén rèm đi, thấy Bích Ngô bước nhanh mà vào, không khỏi hỏi: “Bích Ngô, thế nào?”

Bích Ngô cúi đầu đi, tỉ mỉ thuật lại lời nói vừa rồi. Tiểu Thất lẳng lặng nghe, dọc theo đường đi cũng không phát một lời.

Khi họ đi tới Ngự Thư Phòng, thấy Âm Ảnh đang ngồi chồm hổm trên mặt đất tra xét thi thể. Vạn Đức Trung thần sắc đề phòng nhìn hẩn. Hai người thấy Tiểu Thất rồi liền chia ra chào một tiếng, Tiểu Thất ngẩng nhìn bốn phía, lúc này mới hỏi: “Âm Ảnh, sao người ở chỗ này?”

Âm Ảnh nói: “Lúc ấy thuộc hạ thấy trong Tử Nhiễm cung có bóng người thoáng qua, vì vậy thuộc hạ để lại Âm Linh tiếp tục thủ vệ Tử Nhiễm cung, còn mình một đường đi theo bóng người kia đến Ngự Thư Phòng.”

Tiểu Thất đi tới bên thi thể liếc mắt nhìn, hỏi: “Hẩn uống thuốc độc chết?”

Âm Ảnh đang muốn trả lời, lại nghe Vạn Đức Trung nói: “Khi lão nô chạy tới, hẩn đã chết, hơn nữa bên cạnh chỉ có thị vệ Âm Ảnh.”

Ám Ảnh nghe, thần sắc tự nhiên nói: “Lúc ấy thuộc hạ không biết hấn muốn làm gì, cho nên đang âm thầm quan sát, ai ngờ tiếng bước chân Vạn công công đi vào kinh động hấn, đang lúc thuộc hạ tính toán bắt hấn, hấn nhìn thấy thuộc hạ liền lập tức uống thuốc độc tự sát.”

Tiểu Thất nghe xong tự thuật của hai người, cúi đầu trầm tư một phen, thời điểm ngẩng đầu nhìn về Vạn Đức Trung lại đổi đề tài hỏi: “Bên trong ngự thư phòng có thiếu gì không?”

Vạn Đức Trung nói: “Cũng không thiếu bất kỳ vật gì!”

Tiểu Thất lại quay đầu nhìn về Ám Ảnh nói: “Lúc người ở chỗ tối thì nhìn thấy hấn tìm kiếm nơi nào?”

Ám Ảnh suy nghĩ chốc lát, mới nói: “Thuộc hạ cảm thấy hấn tựa hồ cũng không nóng lòng tìm cái gì, chỉ là đập mặt tường tựa hồ đang tìm phòng ngầm.”

Lời này vừa nói ra, trông mắt Tiểu Thất trong nháy mắt ảm đạm, thần sắc Vạn Đức Trung cũng đại biến, hai người âm thầm liếc mắt nhìn nhau, có cái gì rớt cuộc từ dưới đất chui lên, không thể tiếp tục che giấu.

Ám Ảnh tự nhiên cũng đã nhận ra bọn họ có chỗ khác, nhưng chỉ cúi đầu, không nói nữa.

Bích Ngô lại tựa như hồn nhiên không hay, khi ánh mắt quét qua một chỗ, đáy mắt lại cực nhanh thoáng qua một tia khác thường, chợt lóe rồi biến mất, không người nào phát hiện.

Tiểu Thất tựa hồ suy nghĩ cái gì, đi ra khỏi Ngự Thư Phòng cực nhanh, vội vàng phân phó: “Ám Linh đến Đế uyển bảo vệ hoàng thượng. Bích Ngô, người và Vạn công công ở lại chỗ này” vừa dứt lời, người đã bước nhanh tới Tử Nhiễm cung, lại còn dùng khinh công. Thân hình nhanh nhẹn của Ám Ảnh cử động, bước đi sát theo nàng.

Trong Tử Nhiễm cung vẫn tối đen. Bởi vì Tiểu Thất đã là Định Nam Vương phi, vì vậy Tử Nhiễm cung trên căn bản là để đó không dùng, nàng chỉ thỉnh thoảng tới trong cung nghỉ ngơi chốc lát, cho nên tới tỷ nữ ở Tử Nhiễm cung cực ít. Khi hai người bọn họ chạy tới Tử Nhiễm cung, chỉ có một thị nữ còn tần chức đứng ở trước cửa, một thái giám khác đang tựa vào ngưỡng cửa buồn ngủ.

Thị nữ kia thấy Tiểu Thất đi tới, không chút ngoài ý muốn, không chút hoang mang nghênh đón quỳ lạy.

Tiểu Thất nhìn nàng một cái, phân phó nàng đi đốt đèn, nàng liền cúi đầu đi theo sau lưng của bọn họ. Lúc bọn họ đi qua hành lang, trong bóng tối chỉ nghe một tiếng thét kinh hãi của nàng kia, Tiểu Thất còn chưa quay đầu đi, chỉ nhận thấy một tia sáng chợt lóe lên bên cạnh, một thanh chuỷ thủ sắc bén chạm mặt bổ tới. Ám Ảnh đi theo bên cạnh Tiểu Thất cũng sớm có phòng bị, xoay người, nhẹ nhàng sử dụng kiếm đỡ lại, thị nữ kia liền nặng nề bay ra ngoài. Vậy mà cũng không ai ngờ tới, tiếng kinh hô của thị nữ kia chỉ là một ám hiệu, chỉ thấy một bóng người nhanh chóng bay ra từ trong tấm cung, một thanh kiếm thẳng tắp đâm đến lưng Tiểu Thất, cự ly giữa hai người quá gần, mắt thấy kiếm kia liền sắp đâm vào Tiểu Thất, Ám Ảnh dùng hết toàn lực phi thân mà lên, ôm Tiểu Thất vào lòng, vị trí của hai người nhanh chóng đổi chỗ, Ám Ảnh thẳng tắp đưa lưng mình đối mặt thanh kiếm kia, “Roẹt” là thanh âm thân thể bị thủng, trong ban đêm tối đen sâu tĩnh có vẻ vô cùng quỷ dị.

Ám Ảnh lại không cảm thấy phần lưng truyền tới đau đớn như dự đoán, hấn kinh ngạc cúi đầu, lại nhìn thấy sắc mặt của Tiểu Thất trong ngực hấn tái nhợt khác thường, đôi môi giật giật, lẩm bẩm nói: “Ám Ảnh, hấn. . . Hấn đã chết?”

“Công chúa!” Ám Ảnh vịn thân thể mềm của Tiểu Thất, quay đầu lại nhìn người ngã trong vũng máu, cách bọn họ chưa tới một thước, hai mắt của thi thể trên đất mở trừng, khóe miệng không ngừng chảy ra vết máu, một cây trâm ngọc trai cắm giữa mi tâm, chính là cây trâm do Tiểu Thất rút ra, dùng nội lực đâm vào lúc tình thế cấp bách.

“Hấn. . . Chết!” cả người Tiểu Thất vô lực té ở trong khuỷu tay Ám Ảnh, ánh mắt lướt qua bờ vai của hấn nhìn thi thể trên đất, vô ý thức lặp lại.

Ám Ảnh nhìn gương mặt dữ tợn trên đất, dưới ánh trăng ảm đạm lại hết sức đáng sợ. Hấn không chú ý phân chia tôn ti nữa, đưa tay che mắt của nàng lại, thanh âm êm ái giống như dỗ đứa bé: “Ngoan! Đừng xem!”

Ám Ảnh chỉ cảm thấy bàn tay che mắt nàng hơi nhột vì bị lông mi lướt qua, sau đó hắn nghe thấy thanh âm hơi rung động lại mang chút từ tính của nàng: “Giết người. . . Chính là cảm giác này sao?” Có lẽ là hoảng sợ, có lẽ là vận dụng nội lực nên dẫn phát hàn độc trong cơ thể, sau một giây nàng liền hôn mê bất tỉnh.

Khi Ám Ảnh nghe câu nói kia thì toàn thân chấn động, lần đầu tiên giết người sao? Vì hắn? Hắn chợt nhớ tới lần đầu tiên mình giết người xong liền núp ở trong phòng suốt 3 ngày không bước khỏi phòng một bước.

Tay của hắn rút cuộc chậm rãi chạm tới mặt của nàng, tỉ mỉ vuốt ve, mang theo dịu dàng chưa bao giờ có.

Một khắc kia hắn chợt rất hi vọng một kiếm kia thật đâm vào trên lưng của hắn, chỉ vì giờ phút này, khi hắn thấy sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của nàng thì rõ ràng cảm thấy thanh kiếm kia đã đâm thật sâu vào trong lòng của hắn, đau đớn giống như khoét tim lan tràn ra từ chỗ sâu nhất thân thể, trải rộng toàn thân.

Hắn cúi đầu, lại gần bên tai của nàng, cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi, công chúa của ta.”

37. Q.3 - Chương 37: Việc Đời Khó Liệu Tình Đã Qua

Ở trong Tử Nhiễm cung, dưới ánh nến, vốn là đêm khuya yên tĩnh, chỉ có Tử Nhiễm cung có đèn dầu sáng rõ. Chỗ sáng loáng, y phục di động, xuyên toa hành lang và điện đường, bội kiếm bên hông lay động trên dưới theo bước chân, đến chỗ sáng thì ánh nến có vẻ yếu ớt lạnh lẽo hơn.

Lâm thái y bước nhanh đến, lau lau lớp mồ hôi mỏng trên trán, tiến lên cung kính ngồi chồm hổm ở trước giường, vươn tay bắt mạch của nữ tử đang nằm trên giường. Sắc mặt của Tiểu Thất đã có chuyển biến tốt hơn vừa rồi, chỉ là vẫn hôn mê bất tỉnh, mi tâm nhíu lại, giống như cả trong giấc mộng cũng cực kỳ lo lắng. Qua chốc lát, sắc mặt thái y biến hóa, tay đặt trên cổ tay nàng cũng khẽ run.

Bích Ngô đã nhận ra sự khác thường của thái y, đang muốn mở miệng hỏi thăm, Ám Ảnh lại nắm chặt lấy bả vai của thái y trước nàng, thanh âm trầm thấp hỏi: “Như thế nào?”

Lâm thái y cố nén ý đau trên bả vai rồi trả lời: “Dương khí không đủ, âm khí quá nhiều, vốn. . . Vốn là chứng bệnh âm hàn, chỉ là. . .” Lâm thái y nói tới chỗ này thì tựa hồ muốn nói lại thôi, “Chỉ là. . .”

“Chỉ là cái gì?” Ám Ảnh cực kỳ không nhịn được thúc giục, trong lòng mờ mờ ảo ảo cảm thấy lo lắng.

“Chỉ là theo cự thần thấy, mạch tượng của vương phi hỗn loạn, hơi thở không yên, giống như. . . Giống như trúng độc.”

“Trúng độc?” Ám Ảnh kinh sợ trong lòng, chất vấn, “Làm sao có thể? Lúc ấy ta luôn ở cùng công chúa, công chúa không bị trúng vết đao nào, làm sao vô duyên vô cớ trúng độc?”

“Thời gian công chúa trúng độc cũng không phải hôm nay, theo mạch tượng thì thần phỏng đoán thời gian vương phi trúng độc đã rất lâu rồi, vả lại luôn được áp chế, hôm nay bởi vì nội lực rối loạn, mới có thể độc phát lần nữa.”

Ám Ảnh trong nháy mắt sắc mặt chuyển thành hôi bại, kinh ngạc hỏi: “Chỗ trung gì độc?”

Lâm thái y đang muốn trả lời, lại chỉ nghe được một nữ nhân cúi đầu thở dài một tiếng nói: “Là Tuyết Phách Tinh.”

Tuyết Phách Tinh? Đó là —— đó là độc chí âm chí hàn trong tộc Nam Man.

“Có thuốc giải không?” Ám Ảnh không mang theo hy vọng hỏi.

Lâm thái y lay động đôi môi, mở miệng nói: “Tuyết Phách Tinh là kỳ độc trong thiên hạ, chí âm chí hàn, vả lại nó không phải dùng một loại dược phối ra, mà là hỗn hợp nhiều loại độc dược, thần. . . vô lực. . .”

Nghe giọng nói run rẩy của Lâm thái y lộ ý sợ hãi, hần chợt sinh ra một cảm giác vô lực trước nay chưa có, khẽ nhếch miệng, tựa hồ còn muốn hỏi cái gì, Bích Ngô lại giống như biết hần muốn hỏi cái gì, cắn môi một cái, cắn đầu cắn cổ nói tiếp: “Bốn năm trước, công chúa đi qua Nam Lĩnh, đã. . . 4 năm rồi, lúc ấy Thiên Cơ Tử cũng đã nói dù hàn độc chưa hoàn toàn tiêu trừ nhưng chỉ cần hơi thở của công chúa bình thân, tránh khí lạnh vào cơ thể thì không có gì đáng ngại, theo tâm tính của công chúa thì vốn có thể làm được, chỉ là. . . .” Lời chưa nói xong ẩn trong thở dài, tràn đầy buồn bã không thể làm gì.

Chỗ sâu trong tròng mắt Âm Ảnh dường như có sóng to gió lớn, cả người cứng đờ nhìn Bích Ngô, trong đầu lại mơ hồ nhớ lại một câu nói của tiên hoàng: “Âm Ảnh, vốn ta có ý cho người đi bảo vệ con bé, nhưng trầm cảm thấy thời điểm chưa đến, nhưng cuối cùng có một ngày người sẽ gặp được con bé, đến lúc đó con bé đã thành chủ nhân của Ấn Tinh các!” Đó là nhiệm vụ thứ nhất của mình sau khi được tiên hoàng an bài đến Ấn Tinh các, nhưng ngày hôm sau tiên hoàng lại nói cho hần biết nhiệm vụ này đổi người rồi, nhưng hần vẫn nhớ những lời này, không chỉ bởi vì tiên hoàng nói nàng sẽ là chủ nhân chân chính sau này của Ấn Tinh các, càng thêm bởi vì lúc ấy trên mặt tiên hoàng có lo lắng rõ ràng, lúc ấy hần nghĩ người nọ là thật khác, tuy nhiên hần chưa từng nghĩ tới sẽ là nàng. Thì ra từ lúc đầu, hần cũng đã bỏ lỡ sao? Nếu như lúc ấy là hần, nếu như lúc ấy hần ở cạnh nàng, có phải. . . Có lẽ nàng sẽ không chịu khổ sở như vậy? Nhưng hần thật có thể sao? Tựa như hôm nay, hần ở bên cạnh nàng, vẫn hại hàn độc của nàng tái phát!

Hần không có bảo vệ nàng tốt! Tựa hồ nhận rõ sự thật này, tay của hần nắm thành quyền thật chặt, móng tay đâm vào lòng bàn tay, càng bấu càng chặt giống như trừng phạt mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, bên trong tấm cung to lớn giống như lọt vào tĩnh mịch. Lâm thái y cúi người đứng ở bên giường, mặt lộ vẻ sợ hãi, tiến lùi không được, lại mất một tác vuông, do dự không biết nên dùng thuốc như thế nào.

Bích Ngô hít một hơi thật sâu, bình phục lại tâm tình, đưa tay sửa lại góc chăn cho Tiểu Thất, móc ra một toa thuốc từ trong ống tay áo, giao cho Lâm thái y nói: “Đây là phương thuốc Thiên Cơ Tử kê cho công chúa vào bốn năm trước, Lâm thái y xem có được hay không?”

Lâm thái y khẽ run tay nhận lấy phương thuốc, cẩn thận xem một lần, mới nói: “Thiên Cơ Tử quả nhiên là thần y mà người ta gọi! Phương thuốc này rất tốt, cụt thần phân phó Thái Y Viện đi nấu thuốc.”

Không lâu sau khi Lâm thái y nhận lấy phương thuốc lui nhanh đi, bên ngoài tấm cung chợt truyền đến tiếng bước chân dồn dập, người tới thăm cung này tựa hồ cực kỳ can đảm, bước chân không có chút trì hoãn, đi thẳng đến thăm cung, chỉ nghe Vạn Đức Trung ở cửa kêu một tiếng: “Mộ tướng.” Mộ Thịnh Phong đã sớm xốc rèm bước vào.

Bích Ngô và Âm Ảnh đều cả kinh, Mộ Thịnh Phong là ngoại thần, nếu không được truyền đòi, thì không được vào bên trong cung, hôm nay hần lại đường hoàng đi vào như thế. Bọn họ cũng đoán không ra lúc này Mộ Thịnh Phong đến tột cùng có ý gì, sắc mặt không khỏi cẩn thận hơn mấy phần. Bích Ngô và Âm Ảnh đều đứng dậy hành lễ, thân hình nhấp nhô kia cố ý ngăn trở tầm mắt của Mộ Thịnh Phong.

Mộ Thịnh Phong thấy Âm Ảnh bên trong phòng thì tựa hồ hơi ngẩn ra, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, ngay sau đó lại chuyển thành chợt hiểu, nhưng chớp lát lại không biến sắc che đi, ánh mắt rơi vào trên người Bích Ngô, hòa nhã nói: “Vương phi đâu? Nghe nói vương phi bị ám sát trong cung, có thật hay không?”

Bích Ngô do dự một hồi lâu, rốt cuộc tránh thân hình ra bên cạnh, nói: “Công chúa xác thực bị ám sát.”

Lúc này Mộ Thịnh Phong mới thấy Tiểu Thất trên giường, luống cuống bước nhanh lên trước, khẽ quát lên: “Trong cung làm sa sơ sót đến đây, nàng bị đâm à?”

“Không phải bị đâm, mà là. . .” Bích Ngô đang muốn nói lại ngừng, không biết nên nói việc này với Mộ Thịnh Phong không, Tiểu Thất trên giường chợt cúi đầu rên rỉ một tiếng, lông mi khẽ nhúc nhích, tựa hồ tỉnh dậy. Tầm mắt của mọi người liền lập tức bị dời đi.

“Tiểu Thất! Tiểu Thất!” thanh âm trầm thấp ôn hoà hiền hậu xuyên vào vành tai, khiến Tiểu Thất mới vừa tỉnh lại hơi hoảng hốt, ánh mắt mê mang nhìn bốn phía, lúc này mới cúi đầu trả lời: “Mộ tướng!”

Mộ Thịnh Phong tựa hồ ngẩn người một lát, lúc này mới phát giác mới vừa rồi mình không tự chủ gọi ra tên của nàng, là chuyện bao lâu trước kia rồi? Khi đó hần mới mười bốn tuổi, mà nàng nhỏ hơn, mới sáu

tuổi. Khi đó, nàng yêu ngủ nướng, hẳn cũng nhỏ giọng hô tên của nàng như thế, cũng không vội thúc giục nàng, chung quy chỉ gọi nàng từng tiếng, cho đến khi nàng mê mê mang mang ngồi dậy, giang hai tay, hẳn mới cứng chiều vuốt vuốt tóc của nàng, bắt đắc dĩ mặc quần áo tử tế cho nàng, sau đó ôm nàng đi ăn đồ ăn sáng. Có cái gì tróc ra chậm rãi rớt xuống từ tim, cách thời gian dài, cho dù cố gắng nhớ, lại vẫn bù không được thời gian. Đã không giống nhau, thật khác, hẳn đã sớm biết chuyện này từ lâu chỉ còn là ký ức của riêng hẳn.

Một khắc kia khoe miệng hẳn rất cuộc khê nhếch, nhẹ nhàng cười, nụ cười lạnh nhạt rồi lại làm cho người ta cảm thấy ôn hòa lại mơ hồ có một chút khổ sở: “Vương phi cảm thấy thế nào?”

Tiểu Thất lắc lắc đầu nói “Không có gì đáng ngại! Chỉ là bị kinh sợ hơn nữa hôm qua có thể lại bị lạnh thôi! Hôm nay huynh vào cung có chuyện gì?”

Mộ Thịnh Phong suy nghĩ, lập tức cũng không hoài nghi gì, chỉ lo âu nhìn sắc mặt của nàng nói: “Chuyện này vốn cũng không gấp. . . .”

“Không vội huynh cũng sẽ không vào cung lúc này.” Tiểu Thất cắt đứt lời của hẳn, ra hiệu với Bích Ngô.

Bích Ngô biết bọn họ muốn nghị sự rồi, mặc dù muốn ngăn cản, nhưng cũng biết tính khí Tiểu Thất, không thể làm gì khác hơn là âm thầm kéo Âm Ảnh, nhắc nhở hẳn đi ra ngoài. Âm Ảnh là người của Ấn Tinh các, từ trước đến nay có quy định người của Ấn Tinh các không thể tham dự chánh sự, nhưng nghĩ đến thân thể Tiểu Thất, bước chân của hẳn hơi kéo dài một chút, quay đầu lại vừa đứng nhìn vào tầm mắt của Mộ Thịnh Phong. Mộ Thịnh Phong cười nhạt với hẳn, ánh mắt kia thâm u như đầm, giấu giếm vài phần bí mật. Âm Ảnh rét trong lòng, quay đầu che giấu vẻ lo lắng trên mặt, cất bước đi ra ngoài.

Cho đến bên trong tấm cung chỉ còn lại hai người bọn họ, Tiểu Thất nỗ lực chống thân thể, mở miệng hỏi: “Có phải phía nam có chuyện rồi hay không?”

Mộ Thịnh Phong vội vàng tiến lên vịn nàng, để cho nàng ngồi tựa vào trên giường, lại kéo chăn tỉ mỉ đắp kín cho nàng, mới nói: “Một canh giờ trước ta nhận được mật thư, nói mừng tám tháng sáu, có người phát hiện Định Nam Vương Tiêu Dật không phải ở trong doanh trường.”

Tiểu Thất kinh ngạc nói: “Vậy hẳn ở nơi nào?”

Mộ Thịnh Phong châm chọc chốc lát, nói: “Có người thấy Tiêu Dật xuất hiện ở Nam Thục, hơn nữa bị người âm thầm theo dõi, cho đến cửa Hàm Giang, hai đội nhân mã đụng phải, cả hai có tổn thương riêng. Nhưng Tiêu Dật lại tựa hồ không vội trở về, lại trần trọc đến núi Diên Lâm, ở đó lại bị mai phục, đi về đâu thì không rõ.”

“Đi về đâu thì không rõ?” Tiểu Thất tỉnh táo nói, “Hẳn cũng không lỗ măng như thế!”

Trong mắt Mộ Thịnh Phong chợt lóe, gật đầu nói: “Có lẽ hẳn muốn chế tạo một cơ hội cho Hoàng Vũ. Hôm nay hẳn không có ở trong quân, chủ soái rời trường, lòng quân nhất định không yên. Đây là cơ hội tốt cho Hoàng Vũ tiến công.”

“Tiêu Dật là cố ý hay sao?” Tiểu Thất nói.

Mộ Thịnh Phong hơi suy nghĩ một chút, nói: “Cách lừa và tiết lộ hành tung là cố ý, nhưng bị mai phục không làm giả được, dù sao cơ hội đơn độc giết chết Tiêu Dật, Hoàng Vũ chắc sẽ không bỏ qua.”

“Vậy hẳn. . . .” Tiểu Thất chợt vận đôi mày thanh tú, nói, “Sẽ không có chuyện chứ?”

“Người như thế. . . .” Mộ Thịnh Phong lại tựa như vô tình cười cười, nói, “Không chết được.”

38. Q.3 - Chương 38: Sa Trường Điểm Binh Chiến Tranh Nổi Lên

Thụy Hòa năm thứ hai, mười lăm tháng sáu, khi Định Nam Vương rời doanh mấy ngày không về, hơn nữa còn không rõ đi đâu, Hoàng Vũ rốt cuộc không chờ được nữa, liền tiếp đánh ra, đánh lén rõ ràng liều lĩnh hơn trước kia, mà đồng thời Hoàng Vũ lại nhận được mật thám mật báo, tướng soái trong quân Kỳ quốc bất hòa, lòng quân càng lúc càng không yên. Mà Kỳ quốc tuy thắng hiểm đã mấy lần, nhưng đều mơ hồ để lộ ra một loại xu thế bại quân. Mà làm Hoàng Vũ cảm thấy thời cơ đã đến là lúc biết được ở phía bắc Kỳ quốc, Bắc Liêu đã chính thức khai chiến với Kỳ quốc, chiến hỏa tràn lan, Kỳ quốc nhất thời lâm vào khốn cảnh hai mặt giáp công. Hai mươi tháng sáu, Tam hoàng tử trong quân Hoàng Vũ chỉ vì lợi trước mắt, dùng danh phận chủ soái ra lệnh, chọn ngày đẹp dẫn mười lăm vạn đại quân tiến công, cuộc chiến giằng co hơn một tháng của Hoàng Vũ và Kỳ quốc giằng rút cuộc bộc phát.

Lòng người trên dưới Kỳ quốc bàng hoàng, nam bắc đều có chiến dịch, trong khoảng thời gian ngắn dân chúng đều không biết trốn hướng nào, tình hình binh hoang mã loạn như thế, không khỏi làm người hoài nghi Kỳ quốc có sắp bị tiêu diệt hay không?

Trong quân trưởng Kỳ quốc, Công Tôn Cảnh Thăng đứng chấp tay, ánh mắt rơi vào trên bản đồ Nam Cương, hung hăng nhìn chòng chọc chốt lát, trong mắt cực nhanh thoáng qua một tia do dự, ngón tay chậm rãi xẹt qua từng cứ điểm trên bản đồ, hơi dừng lại ở nơi nào đó, rốt cuộc trầm giọng kêu: “Người đâu!”

“Có thuộc hạ!” hai người nhanh chóng đi vào trong quân trưởng.

“Người đi ra ngoài điều tra trở lại rồi?” Công Tôn Cảnh Thăng hơi không kiên nhẫn hỏi.

“Còn chưa. . . . Trở lại.” Trong lòng hai người quỳ một chân trên đất biết giờ phút này chính là thời khắc mấu chốt, nhưng cũng không khỏi nhìn nhau, tối nay Công Tôn đại nhân đã hỏi không dưới ba lần rồi, huống chi nếu những người đó tới, làm sao có thể không tới hồi báo ngay?

Công Tôn Cảnh Thăng phiền não phát phát tay, hai người kia liền lui xuống.

Mùng tám tháng sáu tới bây giờ hai mươi tháng sáu, Tiêu Dật đã mất tích gần nửa tháng rồi, mặc dù tất cả đều nằm trong kế hoạch của họ, thậm chí còn tốt hơn mong đợi, chiến dịch phương bắc khiến cho Hoàng Vũ càng thêm tin chắc lòng quân Kỳ quốc đã không yên, vô lực xoay chuyển, Công Tôn Cảnh Thăng biết, Hoàng Vũ cũng sắp không nhịn được nữa. Nhưng, nghĩ đến việc Tiêu Dật không biết đi đâu, hần cảm thấy lo lắng, đại chiến sắp tới, nếu không có chủ soái trấn giữ, trong quân sợ rằng. . .

“Báo!” Trong lúc Công Tôn Cảnh Thăng suy tư, một lính trinh sát vội vàng vào quân trưởng, quỳ một chân trên đất, thở hơi hổn hển nói, “Quân Hoàng Vũ phân ba đường từ U Minh cốc vây công đến.”

Đến rồi! Đáy lòng Công Tôn Cảnh Thăng đột nhiên phấn chấn, bước dài ra khỏi lều quân của mình, nói với người của hai bên: “Truyền lệnh xuống, tam quân đề phòng, truyền các tướng quân đến trong lều chủ soái nghị sự.”

Qua chốt lát, các tướng quân đều đã đến đủ, trên gương mặt cẩn thận của chư tướng đều mang theo phần chấn, trận đánh này bọn họ đã phải ngồi chờ quá lâu, chờ đợi thêm nữa sợ rằng quân lương sẽ thành vấn đề rồi.

“Công Tôn đại nhân, Vương Gia có trở về hay không?” Vệ Thanh Dương là tướng quân có tư chất lâu nhất trong quân, bình thường lại thân cận với Công Tôn Cảnh Thăng, vừa vào lều chủ soái, không thấy Định Nam Vương Tiêu Dật, liền lập tức mở miệng hỏi ra.

Công Tôn Cảnh Thăng hơi trầm mặt, không nhanh không chậm nói: “Các vị Tướng quân đừng lo lắng, mặc dù Vương Gia còn chưa trở lại, nhưng mỗi chuyện xảy ra đều ở trong tính toán của vương gia, cho nên chúng ta chỉ cần làm việc theo như an bài lúc đầu là được.”

Chúng tướng quân lập tức thu lại suy nghĩ, đại chiến sắp tới, nếu không toàn lực ứng phó, chỉ sợ an bài lúc trước sẽ thất bại trong gang tấc rồi.

“Hoàng Vũ chia ra ba đường, vào từ cửa Tây Lĩnh, sông Ô Hán và cốc Mặc Hạp.” Công Tôn Cảnh Thăng chỉ vào bản đồ hành quân bố trận trên bàn, nói, “Ô cửa Tây Lĩnh, binh lực của bọn hắn nhiều nhất, Hoắc Đình Nghĩa!” Công Tôn Cảnh Thăng chợt lên tiếng kêu.

“Có mặt tướng!” Hoắc Đình Nghĩa lập tức lên tiếng nói.

“Trước khi đi Vương Gia đã phân phó, lệnh người làm tiên phong, lập công chuộc tội, người có bằng lòng hay không?”

“Thuộc hạ nguyện ý!”

“Tốt, người dẫn một vạn binh mã đi trước nghênh chiến!”

“Đại nhân?” Thẩm Chiêu giật mình lên tiếng ngăn lại, “Một vạn binh mã sao có thể chống cự sáu vạn binh mã của Hoàng Vũ?”

Công Tôn Cảnh Thăng vỗ nhẹ mặt bàn, nói: “Ta không có nói hấn phải thắng.”

Hoắc Đình Nghĩa đột nhiên ngẩn ra, lúc ngẩng đầu nhìn về Công Tôn Cảnh Thăng lại mang theo sự quyết tuyệt, nói: “Mặt tướng lĩnh mệnh!”

Công Tôn Cảnh Thăng tán thưởng gật gù đầu, tiếp tục nói: “Thẩm Chiêu lãnh mười vạn binh mai phục sông Ô Hán! Lần này chúng ta muốn Hoàng Vũ có đi mà không về ở sông Ô Hán!” Công Tôn Cảnh Thăng đánh mạnh mép bàn, trong giọng nói nghiêm nghị lộ ra hung dữ.

“Mặt tướng nhất định không phụ lệnh!” Chư tướng đều lĩnh mệnh đi.

Tối nay bầu trời ở Nam quận Kỳ quốc rất cuộc không còn bình tĩnh nữa, ánh lửa ngất trời chiếu sáng tấm màn bóng tối, tiếng ồn ào, tiếng đánh nhau như sóng biển, khiến Nam quận hoàn toàn thành một địa ngục.

“Báo! Một vạn binh mã của Hoắc tướng quân đụng phải quân Hoàng Vũ, Hoắc tướng quân đã kịch chiến hai canh giờ với địch, binh lực không đủ!” Một lính trinh sát nhanh chóng vào doanh báo cáo tình hình chiến tranh.

Công Tôn Cảnh Thăng ra lều, nhìn lên trời cao, nói thật nhỏ: “Hai canh giờ! Hoắc Đình Nghĩa đúng là Hoắc Đình Nghĩa.” Ngay sau đó hấn phân phó, “Tốt, bảo Hoắc Đình Nghĩa làm theo kế hoạch, rút lui về tây!”

“Lộp bộp” mấy tiếng, Vệ Thanh Dương đứng bên cạnh Công Tôn Cảnh Thăng chấn động, mặc dù vừa bắt đầu đã đoán được dụng ý của bố cục này, nhưng trong lòng rất cuộc dâng lên bi tráng, Hoắc Đình Nghĩa hiển nhiên là một con cờ bị bỏ!

“Chậm!” Lính trinh sát này đang muốn lĩnh mệnh đi, chợt nghe được thanh âm lạnh lẽo vang lên, hấn không tự chủ quỳ xuống lần nữa.

“Vương Gia!”

“Vương Gia!”

Công Tôn Cảnh Thăng và Vệ Thanh dương vừa quay đầu liền thấy Tiêu Dật mặc áo giáp màu đen, áo nhung màu đen đứng lù lù trước doanh trước, thì trong lòng bọn họ liền kích động, giống như rút cuộc nhẹ nhàng thổi phào nhẹ nhõm.

Tiêu Dật nhanh chóng tung người xuống ngựa, gật đầu với họ, lớn tiếng phân phó: “Bảo Hoắc Đình Nghĩa rút lui về Mặc Hạp cốc!”

“Dạ!” Lính trinh sát vội vàng lĩnh mệnh đi.

Lúc này Tiêu Dật mới cất bước đi vào soái trướng. Công Tôn Cảnh Thăng và Vệ Thanh Dương cũng theo hấn vào.

Tiêu Dật phất áo ngồi trên ghế chính rồi lạnh nhạt mở miệng nói: “Chiến hướng như thế nào?”

Mặc dù Công Tôn Cảnh Thăng muốn hỏi gì đó, nhưng là nghĩ đến chiến sự, cũng đành phải đặt nghi vấn của mình ở trong lòng, tỉ mỉ nói lại chiến hướng.

Tiêu Dật cầm lấy bản đồ trên bàn, nghĩ sâu xa chốc lát, nhẹ gõ bàn, lúc ngẩng đầu đầy mắt xẹt sóng lớn, trầm giọng nói: “Vệ Thanh Dương!”

“Có mặt tướng!”

“Người dẫn năm vạn nhân mã đến đầu ba đường này.” Tiêu Dật chỉ vào điểm giao nhau giữa cửa Tây Lĩnh, sông Ô Hán và Mặc Hạp cốc.

“Dạ!”

“Nhạc Khung!”

“Có mặt tướng!” Nhạc Khung luôn đi theo bên cạnh Tiêu Dật bước ra khỏi hàng núi.

”Người nhanh chóng dẫn 8000 quân Sách Lăng đến sông Ô Hán, hội ngộ với Thảm Chiêu! Sau đó bức Hoàng Vũ quân lui tới Mặc Hạp cốc.

“Mặt tướng linh mệnh!”

Đội hai người họ linh mệnh đi, Công Tôn Cảnh Thăng ngẩng đầu vừa đứng nhìn thấy sắc mặt hơi biến của Tiêu Dật, tay che ngực. Lúc này hắn mới vội vàng tiến lên vịn hắn, lên tiếng hỏi: “Người bị thương?”

Tiêu Dật khẽ nhắm mắt, cố nén vị ngai ngái ở cổ họng, nói: “Không sao! Chỉ là lúc trở lại hôm nay hơi gấp, thiếu chút nữa trúng mai phục!”

“Người thật là không muốn sống nữa!” Công Tôn Cảnh Thăng không nhịn được lại mắng một câu.

Tiêu Dật nhắm mắt điều khí chốc lát, mới mở miệng nói: “Chuyện này cũng hoàn toàn không có chỗ xấu, ta mới từ Mặc Hạp cốc trở lại, nơi đó địa thế hiểm trở, nhìn từ xa qua như có một đường lớn thẳng tắp, cho đến trước mắt mới có thể phát giác đó là một cốc chết.”

Đáy mắt Công Tôn Cảnh Thăng chớp lóe ánh sáng, sáng tỏ nói: “Thì ra là như vậy!”

39. Q.3 - Chương 39: Anh Hùng Khó Qua Ải Mỹ Nhân

Đại mạc mây mù dày đặc, cát vàng tràn qua đỉnh đầu che khuất bầu trời, liếc nhìn lại, mệnh mông vô biên, không thấy được nơi cuối cùng.

Trên một sườn đất cao, một nam tử mặc áo màu đen tuyền đứng chấp tay, áo dài bay lượn, hắn đứng lù lù, phong cảnh đại mạc vô tận sau lưng hắn cũng chỉ làm nền cho hắn.

Một người cưỡi ngựa chạy vút qua, vũng vàng dừng ở sau lưng người đứng, người cưỡi ngựa nhanh chóng xuống ngựa, quỳ một chân trên đất, nói: “Điện hạ, mười vạn binh mã Kỳ quốc đã bị vây hãm ở Lang Gia sơn, thuộc hạ đặc biệt tới xin phép.”

Bắc Thiên Vũ hí mắt, nhìn nơi xa yên lặng một lúc lâu, mới lên tiếng nói: “Ừ! Truyền lệnh xuống trước yên lặng theo dõi biến hóa, không thể hành động thiếu suy nghĩ.”

“Dạ!” Người nọ lại nhanh chóng cưỡi ngựa đi.

Trong lều cách đó không xa có một người từ từ bước đi thông thả ra khỏi, lúc thấy người đứng trên sườn đồi thì dừng bước chân, chần chờ một hồi, đang do dự, thì Bắc Thiên Vũ lại mở miệng nói chuyện trước: “Có chuyện gì sao?”

Lúc này người nọ mới đi tới, đứng ở bên cạnh hắn, nhưng cũng cố ý đứng sau mấy bước, tỏ vẻ tôn ti phân chia: “Vi thần thật có một chuyện không hiểu rõ lắm.”

Bắc Thiên Vũ thần nhiên cười, giống như nói đùa: “Chuyện gì mà bọn họ muốn Hách Liên thúc tới hỏi hả? Xem ra đích xác là thật khó khăn, chưa bao giờ từng thấy người nhăn nhó như thế.”

Hách Liên Việt Thanh lại tựa như yên lặng chốc lát vì tiếng gọi thân mật đó, nhìn đứa bé do hắn dạy dỗ từ nhỏ này, còn nhớ rõ hắn đã từng bởi vì y luyện công lười biếng mà nghiêm nghị trừng phạt y, vậy mà hôm nay nhìn y, ánh mắt cũng đã không tự chủ mang theo cung kính.

Thời gian giống như qua thật lâu, Hách Liên Việt Thanh mới phát hiện mình cứ nhiên mất hồn rồi, ngẩng đầu hơi lo lắng liếc nhìn người phía trước, lại thấy Bắc Thiên Vũ chỉ cười nhạt nhìn hắn, ánh mắt kia thâm thúy sắc bén, trong nháy mắt lại chuyển thành hàm súc kín kẽ, Hách Liên Việt Thanh chỉ cảm thấy cả người căng thẳng, đáy lòng cứ nhiên lộ ra một tia ý lạnh, giống như chỉ ở trong nháy mắt đã bị nhìn thấu toàn bộ, lúc này hắn mới hơi lo lắng sửa sang lại quần áo hơi nhăn, mở miệng nói: “Điện hạ vì sao không thừa cơ hội này đồng loạt đánh chiếm Kỳ quốc?”

Bắc Thiên Vũ chau mày kiếm lên, hỏi: “Hách Liên tướng quân cho rằng bây giờ là thời cơ tốt để đánh chiếm Kỳ quốc?”

Hách Liên Việt Thanh cũng không do dự trả lời: “Thần cho rằng hôm nay Kỳ quốc loạn trong giặc ngoài, chính là thời cơ tốt để Điện hạ tấn công, hướng chi. . . . Nếu không phải đại quân ta áp trận, bảo vệ không chừng Đại Yến cũng đã rục rịch rồi.”

”Ừ ~ đúng là hấp dẫn rất lớn

” trong giọng lưỡi biếng tựa hồ tiết lộ hứng thú thật lớn, nhưng đột nhiên lời nói xoay chuyển, lại tựa như trở nên cực kỳ bất đắc dĩ nói, “Chỉ là đáng tiếc. . . . Đáng tiếc. . . .”

Hách Liên Việt Thanh dừng lại, không dám suy đoán bậy bạ, chỉ đành phải muốn nói lại thôi, nói: “Điện hạ có ý tứ là.?”

Hách Liên Việt Thanh còn chưa nói xong, đã nhận thấy một bóng đen xẹt qua quanh thân, xông thẳng đến hắn, hắn theo bản năng vung tay lên, lại bị Bắc Thiên Vũ bên cạnh đưa tay ngăn trở, một tay vươn đi ra, đã vững vàng tiếp nhận Thương Ưng bay nhanh mà đến.

Hách Liên Việt Thanh cuống quýt xuống xin tội: “Thần lỗ mãng. . . .”

Bắc Thiên Vũ vung tay lên, cắt đứt lời của hắn nói: “Không trách người, chim này. . . .” Hắn tựa hồ hơi cảm thấy bất đắc dĩ vỗ vỗ con chim trên cánh tay, giọng nói lại tỏ vẻ cứng chùi khác thường, nói, “Nó càng ngày càng ngang ngược rồi, chỉ bằng ta cũng không có cách với nó.” Nói xong, đã là cúi xuống bức thư cột trên đuôi nó. Tỉ mỉ xem.

“Điện hạ.” Mặc dù Hách Liên Việt Thanh cảm thấy không hiểu, đang lúc này thấy ánh mắt hơi nghiêm túc của Bắc Thiên Vũ thì ngưng lời nói, không dám quấy rầy.

Nhưng lại chỉ là một giây, vẻ mặt nghiêm túc kia đột nhiên biến thành như có điều suy nghĩ, tiếp đó lại nhanh chóng biến thành vẻ mừng rỡ như điên. Hách Liên Việt Thanh cảm thấy khiếp sợ, cảm xúc lộ ra ngoài như thế, hắn đã nhiều năm chưa từng thấy được, giống như lại trở về nhiều năm trước kia, chỉ bởi vì y biểu hiện xuất chúng, hắn đã ở trước mắt bề hạ tán dương y, sau đó thiếu niên nho nhỏ đó cũng lộ ra bộ dạng vui mừng thế này. Hách Liên Việt Thanh bất tri bất giác to gan, lặng lẽ tới gần, muốn xem trên tờ giấy rốt cuộc nói những thứ gì, vậy mà vừa nhìn, lại trở nên khó hiểu hơn, vì trên tờ giấy viết thư kia chỉ có năm chữ ngắn gọn: mặc chàng chọn một lần.

Bắc Thiên Vũ lập tức nghiêng đầu, liền thấy được dáng vẻ Hách Liên Việt Thanh thò đầu ra nhìn thư, nhưng không hề giận, khóe miệng lại còn nhếch lên một nụ cười thực hiện được gian kế, ý vị sâu xa nói: “Hách Liên tướng quân có biết, Kỳ quốc ở nơi nào, nó vẫn vĩnh viễn ở nơi đó, mất đi một cơ hội cùng lắm thì còn có thể chế tạo thêm một cái cơ hội, nhưng vật mà ta muốn sẽ không chờ người.” Nói xong, hắn tựa hồ đột nhiên lại ý thức được cái gì, giọng nói chuyển thành hung ác, hung hăng tăng thêm một câu nói, “Bản Điện Hạ mất đi một cơ hội, lần này tuyệt sẽ không mất đi nữa.” Nói xong cũng không quản Hách Liên Việt Thanh nghe có hiểu hay không liền nghiêng ngang rời đi rồi.

Kỳ quốc Thụy Hòa năm thứ hai, hai mươi lăm tháng sáu, tin chiến thắng phía nam rốt cuộc truyền tới kinh đô Kỳ quốc, hai mươi vạn binh mã Hoàng Vũ bị diệt hết ở Mặc Hạp cốc, Kỳ quốc toàn thắng. Hoàng Vũ và Kỳ quốc ký kết hiệp ước, cắt thành bồi thường để cầu hòa. Làn sương mù đen bao phủ bầu trời Kỳ quốc rốt cuộc tản đi không ít, trên dưới Kỳ quốc đều vui vẻ. Vậy mà, dân chúng lại chỉ biết tin vui phía nam, mà không biết phía bắc cũng có tai họa liên tiếp, Trần Vân Thiên dẫn 25 vạn đại quân vừa tới phía bắc liền vội vã nghênh chiến, bởi vì Trần lão tướng quân sơ sót, bởi vì ông ta dẫn binh chưa từng nghe nói đến Bắc Liêu Cửu hoàng tử, lại vội vàng kết thúc chiến sự, hành quân đánh giặc phập phồng không yên, vì vậy mười vạn đại quân bị vây khốn ở Lang Gia sơn, có thể chạy ra khỏi chỉ có 8000 tướng lĩnh, mà Bắc Liêu

lại chỉ tổn thất 1000 binh mã liền dễ dàng đánh bại mười vạn nhân mã Kỳ quốc. Triều đình thả ra tin vui phía nam, lại phong tỏa tin bại phía bắc.

Ở trong Tử Nhiễm cung, đầu mùa hè mùi hoa Tử Hòe phiêu tán theo gió, những cánh hoa hình bán nguyệt vây quanh vào nhau tạo thành từng chuỗi từng chuỗi cánh hoa. Trong hương hoa nhẹ nhàng mang theo vị ngọt, xua tan mùi thuốc nồng nặc bên trong tẩm cung này.

“Khụ khụ khụ. . .” Tiếng ho khan thật nhỏ từ bên trong tẩm cung truyền đến, bước chân đã đi tới cửa tẩm cung của Âm Ảnh ngừng lại, tay bưng chén thuốc thật chặt mới vén rèm mà vào.

Tình cảnh tẩm cung lại làm cho hắn không khỏi cả kinh lần nữa, Vạn Đức Trung ở trong cung luôn rất được Tiểu Thất tôn trọng lúc này lại quỳ thẳng hai đầu gối trên đất, đầu rũ xuống, tay hơi phát run làm như vô lực chống đỡ, nghe được tiếng ho khan gấp rút của Tiểu Thất, cuống quýt nâng đầu, làm như lo lắng nên muốn vươn tay, rồi lại bận tâm cái gì, lập tức có vẻ tay chân luống cuống.

Âm Ảnh thấy tiểu Thất hơi gấp đứng người dậy, một tay che miệng, một tay đỡ bụng, bộ dạng tựa hồ hết sức nhịn xuống khổ sở, liền không để ý chuyện gì khác nữa, bước lên trước, thả ra chén thuốc trong tay, bưng bình trà trước mặt lên, rót nước nóng, đưa ly tới bên khóe miệng Tiểu Thất, nhẹ nhàng nói: “Uống ngụm nước nóng trước.”

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn hắn, khép hờ vào mắt, vươn tay đón lấy, uống xong nước nóng, hơi yên lặng điều khí chốc lát, mới khàn khàn nói: “Vạn công công, chuyện này nguyên cũng không trách người, lui đi.”

Vạn Đức Trung lại không có lập tức đứng dậy, áy náy nói: “Là lão nô không có bảo vệ tốt di chiếu, lão nô. . .” Lời vừa ra khỏi miệng, Vạn Đức Trung lập tức ý thức được giờ phút này bên trong tẩm cung đã có thêm một người, chuyện di chiếu bị trộm đã là tử tội rồi, hiện tại lại không cẩn thận nói lộ ra miệng —, ông cúi thấp thân thể, không dám nói gì.

Tiểu Thất thở dài, trong lời nói mang theo mấy phần trấn an: “Chuyện di chiếu sợ rằng người nên biết cũng đã biết, bằng không trong cung cũng sẽ không thái bình như thế, hơn nữa bọn họ đoạt di chiếu không phải là muốn ta ngồi lên cái vị trí kia, mà ta cho tới bây giờ cũng chưa từng có hứng thú, cho nên. . . Vạn công công, chuyện này vốn cũng không ảnh hưởng đại cục, ông cũng không cần phải lo lắng.” Tiểu Thất chuyển đề tài, nói, “Ông đi truyền Mộ tướng, Đế Sư, Binh Bộ Thượng Thư, Hộ bộ thượng thư, cùng với quan viên Nhất Phẩm trong triều tới phòng nghị sự nghị sự.”

“Dạ!” trong lòng Vạn Đức Trung biết có chuyện gấp gấp vô cùng rồi, rốt cuộc đứng lên, lui xuống.

Tiểu Thất vừa mới xoay đầu, liền nhìn thấy Âm Ảnh bưng chén thuốc đặt ở trước mặt nàng. Sắc mặt Âm Ảnh lạnh nhạt, sóng mắt bình tĩnh, cũng không hiện ra mảy may hứng thú đối với chuyện bọn họ đàm luận vừa rồi, chỉ trực tiếp bưng thuốc đến trước mặt Tiểu Thất.

Tiểu Thất không ngoài dự đoán của hắn, nhíu lông mày, miệng hơi chu, tỏ tính trẻ con nói: “Âm Ảnh, người không cần phải đưa thuốc tới mỗi ngày.”

Mặt Âm Ảnh lại nghiêm chỉnh nói: “Là thuộc hạ hại công chúa tái phát hàn độc, cho nên đây là chuyện thuộc bốn phận của thuộc hạ.”

Tiểu Thất hơi cảm thấy bất đắc dĩ bưng chén thuốc lên, một mùi thuốc nồng nặc xông vào mũi, nàng buồn nôn, vội vàng dùng tay nắm lỗ mũi, nhanh chóng uống thuốc, cơ hồ một mạch uống xong.

Âm Ảnh cũng nhanh chóng đưa một ly nước đổi đi chén thuốc trong tay nàng, sau đó nhìn nàng ừng ực uống vài ngụm nước, mới lại nghe nàng cúi đầu oán trách: “Thật là đáng chết rồi, tại sao không có bao con nhộng !”

Bao con nhộng là cái gì? Lần đầu tiên Âm Ảnh nghe được, cũng suy tư nửa ngày, sau đó nghe được nhiều rồi, ngược lại cũng không coi là quan trọng nữa.

Lúc hắn đi ra Tử Nhiễm cung, khóe miệng rốt cuộc cũng nhếch lên một đường cong: thật sự là rất trẻ con !

Đầu mùa hè ánh mặt trời chiếu vào mặt bên của hắn, trên mặt luôn luôn lạnh lùng kia lại lộ ra vẻ ngọt ngào như cây hòe ở trước cửa cung.

40. Q.3 - Chương 40: Sóng Gió Lại Nổi Tình Hình Đối

Đã vào hạ nên khí trời trở nên nóng bức hơn, trong phòng nghị sự lại còn nóng hơn ở ngoài mấy phần.

Mộ Thịnh Phong, Sở Trung Lâm gặp nhau ở cửa ra vào, hai người khen nhau một phen rồi dẫn từng người vào phòng nghị sự. Mới vừa đi vào, hai người tựa hồ ý thức được sự nóng bức trong phòng, đồng thời không hiểu nhú lông mày.

“Khụ khụ khụ. . .” Trong phòng nghị sự, Tiểu Thất nửa tựa vào trên ghế ngồi, cúi đầu ho khan.

Mộ Thịnh Phong mới vừa thấy cảnh này, không khỏi tiến lên vội hỏi: “Không có sao chứ? Bệnh thương hàn còn chưa khỏi à?”

Tiểu Thất bưng ly trà trên bàn, nhấp một ngụm, mới nói: “Không có việc gì!”

Mộ Thịnh Phong nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, trực giác cảm thấy bệnh này cũng không đơn giản như lời của nàng nói, nhưng nghĩ đến đồng đạo quan viên trong phòng nghị sự, nên không có hỏi tiếp.

Tiểu Thất đảo mắt phượng qua, thấy người nên đến đã đến đông đủ, cầm một quyển tấu chương trên bàn lên, nói: “Các vị đại nhân đã xem tấu chương từ phương nam gửi đến hôm nay chưa?”

“Thần đã xem!” mặc dù các vị đại nhân không biết ý nghĩa của câu hỏi này, nhưng vẫn kính cẩn trả lời.

Tiểu Thất lại không hài lòng, quay đầu hỏi Binh Bộ Thượng Thư ở bên phải: “Hứa đại nhân xem chưa?”

Hứa Minh Sơ ngẩng đầu nhanh chóng liếc nhìn, mới cố làm vẻ trấn định nói: “Thần đã xem, chính là. . . Tin chiến thắng!”

“Tin chiến thắng?” Tiểu Thất trực tiếp ném tấu chương cầm trong tay tới trước mặt Binh Bộ Thượng Thư Hứa Minh Sơ, trầm giọng nói, “Hứa đại nhân xác định là tin chiến thắng? Ta thấy Hứa đại nhân nên xem lại cẩn thận mới được!”

“Bịch” một tiếng, tấu chương này vừa đúng rơi vào bên chân của Hứa Minh Sơ.

Hứa Minh Sơ cả kinh trong bụng, cuống quýt quỳ xuống đất, tay run run rẩy rẩy nhặt tấu chương trên đất lên, mở ra xem tỉ mỉ, nói: “Vi thần. . . Không biết. . .” Ông hơi ngẩng đầu nhìn về Sở Trung Lâm phía trước, tựa hồ hạ quyết định gì, vẫn nói xạo, “Đúng là. . . Tin chiến thắng!”

Lời này vừa nói ra, Hộ bộ thượng thư Nhan Thanh Mai mới nhậm chức bên trái bước ra một bước muốn nói gì, nhưng thấy ánh mắt ngăn cản của Mộ Thịnh Phong lại không để lại dấu vết lui về sau một bước.

Mắt phượng của Tiểu Thất tối xuống, nhắc tay lên, ly trà trên bàn “xoảng” một tiếng rớt xuống, nước trà theo mép bàn nhỏ xuống từng giọt.

“Công chúa!” Bích Ngô đứng bên cạnh cầm khăn muốn lau giọt nước rơi trên tay áo Tiểu Thất.

Tiểu Thất hơi khoát tay, ngăn trở Bích Ngô, lạnh lùng nói: “Tin chiến thắng? Hứa đại nhân có thấy rõ quân ta chết năm vạn, vì sao mà chết, vì sao mà thương?”

“Đây là. . . đây là. . .” Hứa Minh Sơ cúi thấp thân thể, ăn nói không suôn, “Quân lương thiếu hụt, lòng binh lính không yên, đưa đến hỗn loạn, thần. . . Thần có tội!”

“Vì sao khấu trừ quân lương?” Tiểu Thất hết sức ngăn chặn lửa giận chất vấn.

Hứa Minh Sơ run rẩy nói: “Đầu năm tuyết tai. . . Quân lương không đủ. . .”

“Xoảng”, theo vảy dài vung lên, ly trà rơi ở trên bàn triệt triệt để để bể ở trên mặt đất, mảnh vụn văng khắp nơi, có lẽ mảnh vỡ rơi vào trên người Hứa Minh Sơ. Hứa Minh Sơ chống hai tay quỳ trên mặt đất, cả người hơi phát run, không dám di động mảy may, mặc cho những mảnh vụn kia nện vào trên mặt, kéo ra một vết thương nhạt.

“Quân lương không đủ!” Tiểu Thất hí mắt lại, giọng nói càng mang theo ý lạnh, “Nhan Thanh!”

Hộ bộ thượng thư Nhan Thanh, bởi vì mùa đông tuyết tai năm nay trực xuất Hộ bộ thượng thư Liễu Nguyên Lai mà mới vừa vinh thăng lên không lâu, vừa bắt đầu bởi vì tuổi còn nhỏ, bị chúng quan viên đốc hết sức chèn ép, nhưng bởi vì nhanh chóng an bài nạn dân đầu vào đấy, càng bởi vì kia cương trực công chính mà ổn định chỗ đứng trong triều. Lúc này hần bước ra, cảm bào quan phủ tôn thân hình của hần lạnh lạnh cao ngạo hơn, mơ hồ chán nhiep các quan viên ở đây: “Năm nay mặc dù tình hình tuyết tai nghiêm trọng, nhưng quốc khố cũng coi như tràn đầy, hơn nữa ngày 12 tháng 5 năm nay, thần bởi vì phía nam phía bắc đều có chiến sự mà đặc biệt phát 50 vạn gánh lương cho Binh bộ, mừng bảy tháng sáu, thần nghe nói Binh bộ không đủ lương, lại thêm mười vạn gánh.”

“Hứa Minh Sơ! Người có biết tội của người không?” Tiểu Thất nặng nề liếc Sở Trung Lâm chậm rãi mở miệng nói, trong giọng nói mang theo mấy phần bí hiểm.

“Thần. . . . Thần biết tội!” Hứa Minh Sơ đột nhiên thở dài một hơi, dường như thở phào nhẹ nhõm, “Chuyện này thần nguyện ý gánh chịu một mình.”

“Người.” Tiểu Thất đột nhiên vỗ bàn, hung ác nói, “Ngu xuẩn!”

Cả người Hứa Minh Sơ run lên, lại vẫn cố chấp nói: “Chuyện này là tội của mình thần, thần nhất thời tham lam lấy quân lương làm của riêng, thần tội đáng chết vạn lần!”

“Vương phi, chuyện này. . . .” Mộ Thịnh Phong đứng ra, lại bị Tiểu Thất ngăn lại, chỉ nghe một thanh âm lạnh hơn vang lên ở trong phòng nghị sự: “Người đã nguyện ý nhận tội, như vậy cách chức Binh Bộ Thượng Thư của Hứa Minh Sơ, giao do Thái Thường Tự xử lý. Người đầu — dẫn người đi xuống”

Lời này vừa nói ra, trong lòng mọi người đều rét, Thái Thường Tự? Đó là chỗ đến được mà về không được! Cho dù trở lại cũng chỉ còn lại nửa cái mệnh.

Tiểu Thất liếc mắt Sở Trung Lâm đang có sắc mặt khó coi hơn, mở miệng đã thông thả rất nhiều: “Chiến sự phía nam đã xong, phía bắc lại ném mùi thất bại, không biết các vị đại nhân có đề nghị gì tốt cho phía bắc?”

Tiếng nói vừa dứt, cũng là một mảnh tĩnh lặng, không người nào có thể đáp một câu, trận chiến sự này vốn Tiểu Thất và Mộ Thịnh Phong kiệt lực phản bác, kiên trì muốn đánh một trận chiến, hôm nay thua, mọi người tự nhiên cũng không dám nói thêm cái gì.

“Thần cho rằng trận chiến này không nên đánh tiếp nữa, phải nghị hòa!” Giác Đài Sử Tôn Hữu Vi đột nhiên đứng ra cất cao giọng nói.

Mọi người bất giác sửng sốt, ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Thất thì lại không thấy chút vẻ vui mừng, trong chốc lát liền có người hiểu ý nghĩa, lập tức phụ họa nói: “Thần cũng đồng ý nghị hòa!”

“Thần đồng ý nghị hòa!”

“Thần cũng đồng ý!”

Tiểu Thất gật đầu, lạnh nhạt nói: “Hôm nay quả thật Kỳ quốc không nên tái chiến, như vậy chuyện nghị hòa liền giao do —” Tiểu Thất nghiêng tay, nhìn về phía Sở Trung Lâm hỏi, “Sở đại nhân được không?”

Sở Trung Lâm ngẩng đầu hơi hặn hặn nhìn thoáng qua Tiểu Thất, ần nhẩn lửa giận trong lòng, mới mở miệng nói: “Thần nhất định làm xong!”

“Tốt!” Tiểu Thất đứng dậy cười nhạt, nói, “Hôm nay đã hết chuyện, mọi người giải tán đi!” Lúc đi ra ngoài cửa lại lơ đãng tăng thêm câu, “Giác Đài Sử Tôn Hữu Vi ở cạnh hỗ trợ đi!”

Mặc dù câu nói không có vẻ gấp gáp gì, nhưng trong lòng mọi người đều đã sáng tỏ, xem ra chiến sự kết thúc, hoàng tộc và quyền thần lại sẽ bắt đầu tranh giành quyền lợi.

Tiểu Thất đi khỏi phòng nghị sự rồi cũng không trở về Tử Nhiễm cung ngay, mà lại đi đến Hân Tinh lâu thật cao. Hân Tinh lâu có 99 bậc thang quanh quẩn lên, lần đầu tiên Tiểu Thất phát hiện nơi này rất kinh ngạc vì cấu tạo tự nhiên của nó giống mấy tòa nhà chọc trời ở hiện đại. Tầng cao nhất của Hân Tinh lâu là kiến trúc cao nhất trong cung, đứng ở chỗ cao có thể thấy cả hoàng thành.

Tiểu Thất hít một hơi thật sâu, nghe được tiếng bước chân vang lên thì cũng không thấy ngoài ý muốn, không quay đầu lại nói: “Chuyện ngày hôm nay, ta biết rõ huynh không tán thành!”

Mộ Thịnh Phong đi tới bên cạnh của nàng, đứng lại, nhưng cũng không nói chuyện, gió thổi nâng ống tay áo của hắn, mơ hồ như sương, hắn nhìn nơi xa, hồi lâu mới lên tiếng: “Vì sao gấp gáp như thế?”

“Có lẽ. . . Ta mệt mỏi.” Tiểu Thất chợt nở nụ cười, nụ cười kia ẩn ở chỗ tối, người không thể nào bắt được, chỉ cảm thấy mặt của nàng trong nháy mắt trở nên mờ mịt.

Mộ Thịnh Phong quay đầu nhìn nàng, đè nén cảm giác khác thường trong lòng, hỏi: “Nghị hòa phí bạc, muối có nắm chắc không? Nói thật, khi đó muối đề nghị thế, ta rất lo lắng. Bắc Liêu thuận lợi kéo lại Trần Vân Thiên, nhưng khó bảo toàn bọn họ sẽ không nhân cơ hội đánh vào Kỳ quốc. Hay là. . .” Hắn do dự chốc lát, rốt cuộc hỏi, “Cửu hoàng tử Bắc Liêu, muối biết?”

Tiểu Thất không quay đầu nhìn hắn, ánh mắt rơi vào nơi xa, ngón tay chỉ ra ngoài thành cung, hỏi một đằng đáp một nẻo: “Nơi đó, huynh biết có bao nhiêu người ở không?”

Mộ Thịnh Phong nghiêng đầu, cười nhạt nhìn nàng, tỏ vẻ không hiểu.

Tiểu Thất chậm rãi cười cười, tiếp tục nói: “Ở thành cung có bao nhiêu người? Bên ngoài cung lại có bao nhiêu người? Thật ra thì những dân chúng bên ngoài cung căn bản không quan tâm ai ở trong hoàng cung, bọn họ chỉ quan tâm hôm nay vì sao gạo lên giá, ngày mai có cần ra đồng nhổ cỏ không, con cái trong nhà có bị bệnh không. . . Đó mới là những điều họ quan tâm.” Tiểu Thất dừng lại chốc lát mới nói, “Cho nên khi đó ta chỉ nghĩ nếu có ngày hắn không chịu được hấp dẫn tấn công vào Kỳ quốc, như vậy ta liền tặng Kỳ quốc cho hắn thôi.”

Như vậy ta liền tặng Kỳ quốc cho hắn thôi!

Lời như vậy lại bị nàng nói ra thật nhẹ nhàng, giống như cảm giác vô lực đang xuyên thấu qua lời tự thuật, truyền vào trong lòng của Mộ Thịnh Phong từng chút, trong lòng hắn bỗng nhiên căng thẳng, cách khoảng cách gần như thế, lại cảm thấy nàng xa xôi đến mức khiến hắn mất đi trí nhớ cuối cùng: “Về sau muối. . . có tính toán gì? Kỳ quốc. . .” lần đầu tiên Mộ Thịnh Phong cảm thấy không xác định như thế, không xác định có nên hỏi “Kỳ quốc thật không giữ được muối sao” hay không? Không xác định được ý nghĩ như vậy rốt cuộc có trở nên vô căn cứ hay không.

Nhưng Tiểu Thất vẫn nhìn nơi xa, cho nên không nhìn thấy bị thương lóe rồi mất trên mặt hắn, thanh âm lạnh nhạt của nàng truyền đến: “Ta vẫn cảm thấy ta không thể làm một Hoàng đế tốt, làm một Hoàng đế tốt nhất định phải hiểu được hy sinh, hy sinh người khác, hy sinh mình, nhưng mặc kệ là hy sinh ai, ta đều cảm thấy. . . Rất khó làm được, nếu như cần hy sinh một người mới có thể cứu vớt quốc gia này, người kia thật rất khó chọn, nếu như chọn được, có lẽ ta lại rất không cam tâm, tại sao là ta, may mắn và bất hạnh của người khác có quan hệ gì với ta chứ, vì sao ta phải hy sinh hạnh phúc của mình đổi lấy của người khác, ta rất ích kỷ, cho nên nếu muốn ta hy sinh, ta sẽ rất khó quyết định, sẽ có cảm giác có tội, cho nên thật ra thì ta chỉ có thể nghĩ ỉn thôi.”

”Như vậy à

~~” Mộ Thịnh Phong cúi đầu lầm bầm nói, lời lầm nhảm này như bị gió nhẹ thổi tan, bay bổng chung quanh, trong hoảng hốt còn có thể nghe được tiếng vỡ vụn thừa thốt.

Tiểu Thất từ đầu chí cuối chưa từng quay đầu lại nhìn, cho nên nàng không có chú ý tới miệng Mộ Thịnh Phong hơi ngậm hơi mở, vô cùng nhẹ nhàng nói ra một câu: nhưng Tiểu Thất muối biết không? Có những sự hy sinh vẫn luôn là cam tâm tình nguyện.

41. Q.3 - Chương 41: Tình Sâu Vô Cùng Làm Sao Tổ

Đêm tới uống chưa mềm môi, tiếng đồng hồ nước vang lên, hai bên đường lớn đã không có một bóng người. Tiếng vang “cộp cộp cộp” của vòng sắt khi chạm vào cửa trở nên thật rõ ràng trong đêm khuya.

“Ai đó!” Bên trong truyền đến thanh âm oán trách của lão quản gia, “Hơn nửa đêm, lại không để cho người ta an giấc, tướng gia nhà chúng ta không phải làm bằng sắt, cũng cần nghỉ ngơi . . .” Lão quản gia oán hận thì oán hận, nhưng động tác lại không chút chậm trễ, hiển nhiên đã quen làm chuyện như vậy rồi.

“Ken két” theo tiếng vang nặng nề, cửa chỉ mở ra nửa bên, lão quản gia thò đầu ra, trước mắt bắt gặp ánh sáng lên, trước cửa có một nữ tử khoác áo choàng đang đứng, áo choàng màu trắng che phần nửa bên mặt của cô gái, chỉ lộ ra một đôi mắt trong suốt tĩnh mịch, ánh mắt lạnh lùng, có một khí chất lạnh nhạt có thể chế phục người khác. Lão quản gia nhìn ngây dại, trong lòng âm thầm cảm thán, thật là một vị tiên giáng trần!

“Quản gia! Ta muốn gặp Mộ tướng!” Nữ tử thấy ông cụ ở đối diện vẫn ngây ngẩn, bắt gặp ánh sáng lên giọng, kêu, “Quản gia! Quản gia!”

“A . . . Ah . . .” Lúc này lão quản gia mới phát hiện ra mình nhìn đến mất hồn, cuống quýt ho khan mấy tiếng đáp, “Xin hỏi ngài là ai?”

“Ta là . . .” Nữ tử tựa hồ dừng một lát, mới đáp, “Ta là biểu muội bà con xa của hần!”

“Oh . . . Bà con xa à!” Lão quản gia suy nghĩ một lát tựa hồ không nhớ ra được tướng gia có biểu muội bà con xa hay không, nhưng lại cảm thấy khí chất của cô gái này có vài phần giống tướng gia, vì vậy ông gãi gãi đầu, đáp, “Làm phiền ngài chờ chốc lát, lão nô phải đi thông báo một tiếng.” Lão quản gia đóng cửa lại lần nữa theo thói quen.

“Đợi đã nào...!” Chợt một cánh tay trắng kiệu đưa qua chống cánh cửa sắp đóng lại, không vui nói, “Tiểu thư sợ lạnh, chúng ta muốn đi vào chờ!”

Lúc này lão quản gia mới chú ý tới một nam tử áo choàng đen đứng sau lưng nữ tử, trong bóng đêm, ánh mắt của hần lạnh lùng nhìn ông, không mang theo một chút tình cảm.

Thấy ánh mắt áp bức như thế, lão quản gia kinh sợ ra đầy mồ hôi, nhưng tay chống cửa lại không chút lui bước: “Việc này. . . Theo như quy củ không thể như vậy, ngộ nhờ các người là. . .” Lão quản gia nhìn ánh mắt càng ngày càng lạnh ở đối diện, cảm thấy hơi co rúm, không nói nữa.

“Quản gia ông đi đi! Chúng tôi ở đây chờ cũng được!” Khi lão quản gia sắp không kiên trì nổi, nàng kia lạnh nhạt lại nhẹ nhàng nói, “Ám Ảnh! Cần gì làm khó một ông cụ!”

Ám Ảnh do dự chốc lát, mới không cam lòng thu hồi tay chống cửa.

Lúc này lão quản gia mới đóng cửa vội vã đi.

Cũng không lâu lắm, bên trong lại truyền tới tiếng bước chân vội vã, còn có thanh âm uất ức của lão quản gia: “Tướng gia, lão nô giữ cửa mười năm rồi, làm việc theo như quy củ, sao lại hờ dờ ! Tướng gia thương tiếc nữ tử kia, nhưng lão nô quả thật không có hồ đồ! Hơn nữa cũng không phải là lần đầu có nữ tử đến cửa tìm tướng gia, chưa từng thấy. . .”

“Dư lão cha!” Mộ Thịnh Phong bắt đầu dỗi thúc giục, “Tốt lắm! Tính ta nói sai rồi. Ông mau đi mở cửa đi.”

Lão quản gia lại càng không cam lòng nói thêm mấy tiếng, đi qua mở cửa chính ra.

Mộ Thịnh Phong thấy nữ tử ngoài cửa, vội vàng nghênh đón, nói: “Sao muội lại tới đây?”

Tiểu Thất sửa lại áo choàng trên người, mới nói thật nhỏ: “Tìm huynh thương lượng chút chuyện!”

Mộ Thịnh Phong hiểu ý gật đầu một cái, liếc nhìn Ám Ảnh sau lưng Tiểu Thất một cái, rồi mới lên tiếng: “Dư lão cha, không cần kêu mấy người đã nghỉ ngơi trong phủ đây! Ngoài ra, không có mệnh lệnh của ta ai cũng không được đến gần thư phòng!”

Lão quản gia đáp một tiếng, đóng cửa lại lần nữa, nhìn bóng người đi xa, nhẹ nhàng nỉ non một tiếng: “Tướng mạo này thật rất xứng đôi với tướng gia đó!”

Mộ Thịnh Phong dẫn Tiểu Thất vào thư phòng, Tiểu Thất tháo mũ trên đầu xuống. Dưới ánh nến mờ ảo, mái tóc đen nhánh làm sắc mặt của nàng có vẻ tái nhợt, bên trong lòng của Mộ Thịnh Phong xẹt qua chút khác thường, vừa định mở miệng hỏi thăm, Tiểu Thất lại gấp gáp nói: “Ta nhận được mật báo, Sở Trung Lâm bắt đầu hành động!”

Mộ Thịnh Phong vừa nghe, sắc mặt biến hóa, cũng không để ý cái khác, lập tức nói: “Muội nói là ông ta muốn phản?”

Tiểu Thất gạt đầu một cái, nói: “Đoán chừng ông ta thật sự đợi không kịp! Phía bắc thất bại, Trần Văn Thiên sẽ không trở về sớm! Nhưng Tiêu Dật sẽ lập tức thu quân hồi triều rồi, nếu vậy ông ta sẽ hoàn toàn cô độc trong triều. . . .”

“Hơn nữa muội lại phái ông ta đến phía bắc hòa đàm, lần này đi khó khăn nặng nề, chắc ông ta nghĩ muội muốn thừa cơ diệt trừ ông ta!” Mộ Thịnh Phong tiếp lời chậm rãi nói ra, “Xem ra ông ta không thể không phản rồi!”

Tiểu Thất nghĩ nghĩ, nói: “Chuyện này ta cũng vốn tính thế! Ta chỉ lo lắng đến lúc đó ông ta sẽ vây khốn bách quan trong triều trước! Như vậy, chúng ta khó bảo toàn sẽ không tự loạn trận cước!”

Mộ Thịnh Phong suy nghĩ chốc lát, mới nói: “Hay là chúng ta âm thầm để lộ chuyện này ra?”

Tiểu Thất nhíu mày trầm tư nói: “Để lộ ra? Nếu Sở Trung Lâm biết. . . .”

“Nếu ông ta biết mà không phản, vậy sau này ông ta tuyệt đối không có cơ hội! Nếu ông ta muốn phản, lúc này tuyệt đối là cơ hội tuyệt vời!” Mộ Thịnh Phong tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, nhắc nhở, “Định Nam Vương Tiêu Dật như thế nào?”

Tiểu Thất cũng yên lặng chốc lát mới nói: “Ta sớm đã truyền tin cho hắn rồi, hắn sẽ âm thầm trở lại!”

Mộ Thịnh Phong bưng ly trà, uống một ngụm trà, trầm mặc một lúc lâu, mới nhẹ nhàng thêm một câu: “Tiêu Dật cũng là một người có dã tâm!”

“Vậy huynh thì sao?” Tiểu Thất giật mình chốc lát, đột nhiên bật thốt lên.

Mộ Thịnh Phong liền ngừng đầu nhìn về phía nàng, ánh mắt kia làm như không dám tin, lại tựa như không vui, dần dần lại hóa thành trầm thống và đau thương, mơ hồ lại lộ ra một loại cảm giác vô lực y hệt tuyệt vọng.

Tiểu Thất khiếp sợ nhìn sự biến hóa trong mắt hắn, rốt cuộc vô lực chịu đựng, ảo não hất mặt nhìn ra cửa sổ.

Giống như qua một thế kỷ dài, mới nghe được thanh âm hơi khàn khàn của Mộ Thịnh Phong: “Tiểu Thất, muội đa nghi! Sao ta có thể tổn thương muội!”

“Ta. . . .” Tiểu Thất sần sùi môi, tay chân luống cuống nói, “Ta. . . . Chỉ là. . . .”

“Ta biết rồi!” Mộ Thịnh Phong chợt kéo nhẹ khóe miệng, cười nhạt, nói, “Muội có sự băn khoăn của muội! Ta tự nhiên hiểu!”

Tiểu Thất chợt hoảng hốt vì nụ cười lộ ra ở khóe miệng Mộ Thịnh Phong lại chứa đựng đau thương, nụ cười này chứa đựng quá nhiều tâm tình, giống như một ngôi sao cô độc phía chân trời, lặng lẽ đợi cái gì đó, có lẽ đã sớm không biết cái gì là tuyệt vọng, chỉ cố chấp chờ đợi niềm hy vọng của hắn. Tiểu Thất cảm thấy nàng không nên đụng vào, nhưng trong lòng lại mơ hồ cảm thấy không ổn: “Ta. . . . Ta phải đi!”

“Ừ!” Mộ Thịnh Phong nhẹ nhàng đáp một tiếng, cả thân hình dừng ở đó không di động chút nào, một hồi lâu hắn rốt cuộc chậm rãi khạc ra một câu, “Vương phi! Vương phi! Ta quên muội đã là vương phi của hắn rồi! Rốt cuộc không giống!”

Tiểu Thất cơ hồ chạy trời chết, nàng không biết cảm xúc xuất hiện trong mắt Mộ Thịnh Phong rốt cuộc có ý như thế nào, nàng chưa bao giờ tham dự vào quá khứ của Mộ Thịnh Phong, nhưng ở trong lòng của hắn lại có trí nhớ về nàng. Mà những trí nhớ đó, đối với Tiểu Thất bây giờ mà nói, đều không tồn tại. Trước kia nàng luôn cho rằng những ký ức đó chỉ là chuyện nhỏ, nhưng những kỷ niệm kia lại được Mộ Thịnh Phong trân quý đặt ở chỗ sâu trong trí nhớ.

Không nên là nàng! Tiểu Thất ngồi ở trong xe ngựa, đầu vô lực tựa vào cửa sổ xe, khép hờ mắt, lông mi khẽ lay động: quyến luyến sâu như vậy, nhưng người huynh lo lắng thật sự đã không còn tồn tại!

“Công chúa, cẩn thận!” Âm Ảnh vừa dứt lời, tay đã vươn ra tiếp nhận Tiểu Thất thiếu chút nữa rơi từ trên xe ngựa xuống.

Tiểu Thất ngẩng đầu mờ mịt nhìn Âm Ảnh một cái, ngơ ngác nói: “Ừm. . . Không có việc gì!”

“Công chúa, thế nào!” Âm Ảnh đỡ eo của nàng, lại gần nàng hỏi.

“Không có. . . Không có việc gì!” Tiểu Thất chợt ý thức được cái gì, đột nhiên đẩy hắn ra, lạnh nhạt nói, “Hồi cung đi!”

Thân hình Âm Ảnh cứng đờ, lui về phía sau một bước, chậm rãi nói: “Là thuộc hạ quá mức!”

Tiểu Thất không để ý đến hắn, chỉ vội vàng đi về phía trước, mãi cho đến cửa Tử Nhiễm cung, nàng mới bước chậm lại, nhưng vẫn không quay đầu lại nhìn về phía trước, đột nhiên lên tiếng nói: “Âm Ảnh, đợi chuyện này qua rồi, ta liền thả người tự do!”

Âm Ảnh sau lưng kinh ngạc nhìn Tiểu Thất, nói: “Thuộc hạ là người của Ân Tinh các, bảo vệ công chúa là thuộc hạ. . .”

“Âm Ảnh của Ân Tinh các bình thường chỉ làm bốn năm, người cũng sắp đủ 4 năm rồi!” Tiểu Thất ngăn lời nói của Âm Ảnh, nói tiếp, “Ta sẽ giải oan cho người, người lại được làm tướng quân ở phương bắc! Chắc thuộc hạ cũ ở đó của người vẫn chưa quên người!”

“Công chúa. Thuộc hạ.” Âm Ảnh đột nhiên quỳ một chân trên đất, vội vàng nói, “Thuộc hạ muốn. . .”

Tiểu Thất ngăn hắn lần nữa, không cho hắn chút cơ hội nào, nói: “Âm Ảnh, đến phía bắc đi! Nơi đó mới là chỗ thuộc về người, có thể kiến công lập nghiệp, có thể thi triển khát vọng! Mà không phải núp trong bóng tối như hiện tại!” Nàng khẽ cắn môi, dừng bước chân lại, tựa hồ suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc nhẹ giọng nói, “Lâm Thừa Ân, rời đi đi! Về sau đi đường nhiều, gặp nhiều người, thời gian dài, rất nhiều chuyện sẽ từ từ không nhớ rõ.”

Âm Ảnh vẫn duy trì tư thế quỳ một chân trên đất như cũ, nghe từng chữ từng câu nàng nói ra khỏi miệng, tay xuôi ở bên người từ từ càng nắm càng chặt, nghe được mấy câu nói cuối cùng thì hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng một cái, giống như đã hiểu ra cái gì, hắn nổi giận đứng dậy, nhìn bóng dáng vẫn nhìn phía trước của nàng, rốt cuộc nói thật nhỏ: “Thuộc hạ tuân lệnh!”

Trong quân trường, Tiêu Dật tựa vào trên giường da hổ, một cánh tay đặt trên bàn chống đầu, mắt khép hờ, một cái tay khác lại gõ bàn từng cái từng cái theo tiết tấu, giống như rơi vào trầm tư. Tiếng bước chân dồn dập từ ngoài lều đến trước mặt hắn, hắn mới mở mắt ra, trầm giọng hỏi: “Đều chuẩn bị thỏa đáng?”

Công Tôn Cảnh Thăng nói: “Uh! 4 vạn binh mã đều đã an bài xong! Trong quân có tướng quân Vệ Thanh Dương coi chừng, cũng sẽ không gặp chuyện không may!”

Tiêu Dật nhắm nghiền hai mắt lần nữa, nói: “Tốt! Vậy người đi xuống chuẩn bị một chút, trời sáng chúng ta sẽ xuất phát!”

Công Tôn Cảnh Thăng không có lập tức đi ngay, đứng ở trước bàn, tựa hồ có lời gì muốn nói.

Tiêu Dật nhận thấy hắn còn chưa đi, hơi mở mắt, có chút tò mò hỏi: “Còn có việc?”

Công Tôn Cảnh Thăng chần chừ đi vài bước trong lều, sau đó đứng lại giống như đã quyết định, hắn mở miệng nói: “Thuộc hạ không nghĩ vương gia nên hỏi kinh bây giờ.” Hắn ngẩng đầu theo dõi vẻ mặt của Tiêu Dật, thấy hắn không có ý ngăn cản, lại tiếp tục nói, “Vương phi tâm cơ thâm trầm, chỉ có hơn tiên hoàng năm đó chứ không kém, hôm nay Vương Gia giúp nàng, ngày sau nếu muốn. . .”

Tiêu Dật híp mắt lại, nháy mắt bắn ra một ánh lạnh, rồi lại lạnh nhạt nói: “Cảnh Thăng, chuyện này ta đã quyết định.”

“Vương Gia!” Công Tôn Cảnh Thăng chợt quỳ xuống khẩn cầu, “Tình thế hôm nay vương gia vốn nên đứng yên xem, hai hổ đánh nhau, Vương Gia lại từ giữa đắc lợi. Huống chi trong hoàng tộc vẫn luôn có thể lực ngầm, chúng ta vẫn luôn không cách nào xác định cùng đến có bao nhiêu, sau này khó bảo toàn vương phi có dùng họ đối phó vương gia không, hơn nữa trong tay vương phi còn có di. . . .”

Trông mắt Tiêu Dật âm trầm, không vui nói: “Cảnh Thăng! Chuyện này ta không muốn thảo luận nữa! Cứ làm như đã nói! Người đi xuống đi!”

“Vương Gia!” Công Tôn Cảnh Thăng vẫn không đứng dậy, đánh bạo tiếp tục nói, “Chẳng lẽ Vương Gia quên? Kinh đô đã truyền đến mật báo, nói là Tam công chúa.”

“Đủ rồi!” Tiêu Dật đột nhiên đứng lên từ trên chỗ ngồi, đi ra ngoài lều, cả giận nói với Công Tôn Cảnh Thăng bên trong, “Ngày mai lên đường đúng giờ! Không phải bàn lại!” Nói xong, người đã biến mất ở trong tấm màn đen.

“Vương Gia.” Bên ngoài lều, Vệ Thanh Dương vừa đứng đưng vào Tiêu Dật nổi giận dưng dưng, tông cửa xông ra, vốn còn muốn hỏi đôi câu, nhưng lời nói còn chưa nói ra miệng, người đã sớm không thấy bóng dáng. Hắn chỉ không hiểu xem xét bên trong lều, lại thấy Công Tôn Cảnh Thăng vẫn quỳ trên mặt đất, không khỏi kinh hô một tiếng, “Cảnh Thăng, đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?”

Công Tôn Cảnh Thăng từ từ đứng lên, đưa tay phủ bụi trên đầu gối, cười khổ một tiếng nói: “Một chữ tình, là khó giải nhất!”

Vệ Thanh Dương vuốt chòm râu, trầm ngâm, làm như hiểu rõ mấy phần, buồn bã lắc đầu nói: “Vương Gia là bá chủ một đời! Nhưng sợ rằng anh hùng khó qua ải mỹ nhân nhất!”

42. Q.3 - Chương 42: Họa Đến Đông Môn Lòng Người Biển

Bình Tâm điện, từ xưa tới nay là chỗ mà những nữ tử trong hậu cung Kỳ quốc muốn nhất. Trong điện bày trí một Phật Đường, cả ngày đều đốt đèn hương, có một loại cảm giác yên tĩnh trầm ngâm. Từ sau khi đương kim Thái hậu vào ở trong Bình Tâm điện, thì vẫn ăn chay niệm Phật, rất ít để ý tới chuyện trong triều.

Ngày hôm nay, phụng dưỡng sáng chiều xong, Thái hậu từ Phật Đường ra ngoài, tựa vào trên giường êm nhắm mắt dưỡng thần, chuỗi Phật châu đen như mực trong tay khẽ đung đưa, tâm thần có vẻ rất bất định.

Quế ma ma hầu hạ thái hậu vội vã chạy đến bên cạnh Thái hậu, nhỏ giọng mà nói ra: “Thái hậu, vương phi của Định Nam Vương đã ở ngoài điện rồi !”

Thái hậu đột nhiên mở mắt ra, tay khẽ lay động, Phật châu trong tay thiếu chút nữa rơi trên mặt đất. Nàng bưng ly trà trên bàn trà lên nhấp một ngụm, âm thầm định thần mới phân phó: “Gọi nàng vào đi!”

Quế ma ma nhẹ nhàng đi ra ngoài phòng, thấy nữ tử lặng yên đứng trong hành lang thì trong lòng chợt khiếp sợ một hồi, trên hành lang chín khúc, đèn cung đình chấp chờ, ánh nền chiếu sáng về thân nhiên của nữ tử, nàng hơi nghiêng đầu chăm chú nhìn vào cảnh phồn hoa nơi xa, sâu trong đáy mắt đều là tĩnh mịch, sóng nước chẳng xao, trong khí chất bình tĩnh lại mơ hồ lộ ra một cổ khí thế không giận tự uy.

Quế ma ma chợt hoảng hốt, giống như trước mắt đổi thành một người khác. Bà nhớ hôm đó hoàng hậu sinh trưởng tử, bà muốn đi báo cho hoàng thượng tin vui này, có lẽ bà vui mừng nên quên mất, hoặc là có người âm thầm thiết kế, bà cư nhiên rất “Thuận lợi” xông vào Ngự Thư Phòng của tiên hoàng, hôm đó tiên hoàng đứng trước một bức tranh khổng lồ, trên bức tranh là non nước bao la. Lúc ấy bà cảm thấy thật hốt hoảng, nhưng vẫn nhớ kỹ một màn làm lòng người kinh sợ kia.

Quế ma ma thu hồi tâm tư, mới đi lên, kính cẩn nói: “Vương phi! Thái hậu ời!”

Tiểu Thất tựa hồ không có nghe được, nhìn nơi xa không có bất kỳ chỉ thị. Qua hồi lâu, Quế ma ma đang muốn lặp lại lần nữa. Tiểu Thất lại thu hồi tầm mắt, nghiêng đầu, nhàn nhạt nhìn bà một cái, mới nói: “Uh! Đi thôi!”

Cái nhìn kia khiến Quế ma ma ra đầy mồ hôi, bà vội lấy lại bình tĩnh, đi theo sau lưng Tiểu Thất vào trong Bình Tâm điện.

Trong Bình Tâm điện, Thái hậu từ từ vờ về Phật châu, khép hờ cặp mắt, hết sức chăm chú đọc kinh Phật.

Tiểu Thất đi lên phía trước, nhẹ nhàng cúi người nói: “Không biết hoàng mẫu phi tìm Tiểu Thất vì chuyện gì?”

Thái hậu mở mắt ra, bỏ Phật châu trong tay lên bàn, nói: “Gần đây ai gia nghe nói hoàng thượng đã mấy ngày không vào triều sớm rồi, cho nên tìm người tới hỏi xem hoàng thượng khỏi bệnh chưa?”

Tiểu Thất nói: “Hoàng thượng chỉ thỉnh thoảng cảm thấy lạnh lẽo, hoàng mẫu phi không cần quan tâm!”

“Thỉnh thoảng cảm thấy lạnh lẽo?” Thái hậu không đồng ý nhíu mày lại, “Nghe nói người không cho phép bất luận kẻ nào đến thăm Hoàng đế, đây là vì sao?”

Tiểu Thất tự nhiên nói: “Thái y nói bệnh của hoàng thượng tuy là cảm lạnh, nhưng cực kỳ nặng, vì vậy không nên ra gió, Tiểu Thất nghĩ người lui tới nhiều, khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng đến bệnh tình của hoàng thượng, cho nên ta liền tự tiện làm chủ.”

Mặc dù Thái hậu không tìm ra bất kỳ lý do phản bác nào, lại vẫn cảm thấy chuyện này có vẻ quái dị, nghĩ đến chuyện ca ca mình giao phó, bất giác bật thốt lên: “Hoàng đế rốt cuộc là vua một nước, phải ọi người thăm, để xác định. . .” Vừa mới nói xong một nửa, Thái hậu liền lập tức sửa lời nói, “Ai gia không yên tâm!”

Tiểu Thất cũng không quá để ý câu nói chưa xong kia, vẫn bình tĩnh nói: “Nếu Hoàng mẫu phi không yên tâm, ngày mai có thể tự mình đi thăm hoàng thượng.”

Thái hậu liền đứng lên, cổ ra vẻ lo lắng nói: “Ai gia một khắc cũng không đợi được, bây giờ người liền dẫn ai gia đi thăm!”

Tiểu Thất bước lên trước, cố ý chặn đường Thái hậu, nói: “Hoàng mẫu phi, hôm nay quá muộn! Hoàng thượng đã nghỉ ngơi!”

Thái hậu dừng chân, lại vẫn kiên trì nói: “Ai gia thăm hoàng thượng một chút đã!”

Tiểu Thất đứng ở nơi đó, không thối lui chút nào, lập tức giữa hai người đạt đến trình độ giương cung bạt kiếm, Quế ma ma theo hầu ở bên, tự nhiên cũng nhìn thấu không khí không tầm thường đó thừa dịp nói: “Thái hậu, không bằng. . .”

“Công chúa!” thanh âm hơi kinh hoảng của Bích Ngô từ nơi cửa truyền đến.

Sắc mặt Tiểu Thất biến hóa, chuyện có thể khiến Bích Ngô kinh hoảng như thế, sợ rằng chỉ có. . .

Bích Ngô bước nhanh tới, ghé vào lỗ tai nói thật nhỏ: “Sở đại nhân dẫn theo mấy vị quan viên tụ tập tại Đông Hoa môn, yêu cầu yết kiến hoàng thượng!”

Tiểu Thất giương mắt, ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía Thái hậu trước mặt, lạnh lùng nói: “Xem ra hôm nay muốn gặp hoàng thượng không chỉ là một mình thái hậu!”

Thái hậu thấy ánh mắt kia hơi sững sờ, tiếp theo lại chú ý tới Tiểu Thất đã thay đổi tiếng gọi, hoảng hốt nói: “Người. . . Người muốn như thế nào? Tiểu Thất người chớ quên mất ta còn là hoàng mẫu phi của người!”

“Ta tự nhiên sẽ không quên!” mặt mày Tiểu Thất thâm trầm, giọng sắc bén nói, “Cũng xin hoàng mẫu phi chớ quên thân phận của mình! Người đâu!” Tiểu Thất hướng ra cửa kêu lên, lập tức có hơn mười người vọt vào trong Bình Tâm điện.

Thái hậu lão đạo lui ra sau một bước, không dám tin nói: “Ninh Tiểu Thất. . . Người. . . Không ngờ người quả nhiên lợi hại hơn mẫu phi người nhiều!”

Tiểu Thất đi mấy bước liền ra khỏi điện, vừa đi vừa trầm giọng phân phó: “Hôm nay phải bảo vệ ‘an nguy’ của thái hậu thật tốt, không cho Thái hậu đi ra Bình Tâm điện!”

Thái hậu nhìn bóng dáng từ từ đi xa, đột nhiên cả giận nói: “Lam Thanh Nhi! Lam Thanh Nhi! Trong quá khứ, Lam Thanh Nhi đối xử với ta như thế, hiện tại nữ nhi của ả ta lại đối với ta như vậy!” Thanh âm kia lại càng ngày càng vô lực, dần dần thấp không thành tiếng, “Nữ nhân kia có cái gì tốt. . .”

“Thái hậu!” Quế ma ma tiến lên vịn nàng, sắc mặt bị sợ đến trắng bệch, run giọng nói, “Thái hậu. . . Lão nô nhìn Thất công chúa, thần sắc kia. . . Cực kỳ giống tiên hoàng năm đó!”

“Người. . . Người cũng cảm thấy như vậy?” Thái hậu lẩm bẩm nói, “Rốt cuộc là người hẳn chọn. . .”

“Thái hậu, vậy chuyện này. . .” Quế ma ma đỡ Thái hậu ngồi vào trên giường, vẫn hoảng sợ hỏi.

Thái hậu cúi đầu thở dài, nhỏ giọng nói như chấp nhận: “Mặc cho số phận đi!”

Dục Lê cung.

Xuân Y bước nhanh tới, nói thật nhỏ: “Nương nương, Sở đại nhân phản!” Giọng nói kia lại mơ hồ dẫn theo một chút mong đợi!

Dục thái phi cũng tựa như thở phào nhẹ nhõm, đảo mắt lại trầm giọng nói: “Người chúng ta phải ra sao rồi?”

“Đã xử lý xong!” Xuân Y lập tức lên tiếng, trong giọng nói không có chút khiếp đảm nào! Giống như đã sớm làm quen chuyện như vậy rồi!

Dục thái phi trầm tư một lát, giống như nghĩ tới điều gì, gấp giọng hỏi: “Có tra ra hoàng thượng đã xảy ra chuyện gì không?”

Sắc mặt Xuân Y biến thành nặng nề, chần chờ nói: “Nô tỳ chỉ tra ra, hoàng thượng hình như đã không còn ở trong cung nữa.”

“Không còn ở trong cung nữa?” Dục thái phi nhíu lông mày, không hiểu nói, “Giờ phút này hoàng thượng không có ở trong cung, không phải càng cho người khác cơ hội sao? Tiểu Thất đang suy nghĩ gì?”

“Nô tỳ cũng không biết!” Xuân Y nói.

Dục thái phi chợt buông lỏng nói: “Không nghĩ ra thì không cần suy nghĩ.” Nàng đi tới bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, nhìn màn trời đen tối nơi xa, chợt nhẹ giọng nói: “Lam Thanh Nhi! Lam Thanh Nhi, ngày đó ta đấu thắng người, hôm nay nữ nhi của ta tự nhiên sẽ thắng người!”

Khi Tiểu Thất đi tới Đông Hoa môn, Ám Ảnh đang đứng ở trên thành cung nhìn chăm chăm nhất cử nhất động bên ngoài tường thành.

Bên ngoài Đông Hoa môn, Sở Trung Lâm dẫn theo mười mấy quan viên hô to muốn yết kiến Đường Kim Thánh Thượng, giọng nói rất là đông đặc.

Tiểu Thất đứng ở trên thành cung, áo trắng như tuyết, nghiêm nghị mà đứng, gió thổi ồng tay áo lên làm nổi bật bóng dáng kỳ ảo, lại thêm mấy phần khí lạnh lùng kiêu ngạo. Nàng nhàn nhạt quét mắt qua quan viên bên ngoài thành cung, thanh âm bình tĩnh như lúc ban đầu: “Các vị đại nhân có ý gì?”

Trong thanh âm lạnh lạnh lộ ra sự chất vấn, lại tựa như không vui, hơn mười vị đại nhân lập tức không có thanh âm, giống như trở lại trên Quang Hoa điện, trong tấm màn che bằng lụa mỏng, nữ tử kia vốn là như vậy, ánh mắt nhàn nhạt nhìn bọn họ, lúc không nhìn nàng thì cảm thấy ánh mắt sắc bén tựa như mũi tên xuyên thấu qua trái tim, nhìn nàng thì lại cảm thấy ánh mắt kia nhẹ nhàng giống như đã sớm nhìn thấu tất cả mà không để lại dấu vết gì!

Sở Trung Lâm thấy tình cảnh này, híp cặp mắt lại, rốt cuộc thiếu kiên nhẫn lên tiếng nói: “Hoàng thượng đã mấy ngày không lên triều, bọn thần nhất định phải yết kiến hoàng thượng!”

Mắt phượng của Tiểu Thất tối lại, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ Sở đại nhân không biết cửa cung đến giờ Tuất canh ba đã đóng lại. Nếu không được truyền thì không được đi vào cung à?”

Sở Trung Lâm trả lời lại một cách mỉa mai: “Hoàng thượng mấy ngày không thấy bóng dáng, vương phi lại ngăn trở bọn thần thăm hoàng thượng nhiều phen! Thần phỏng đoán vương phi chính là muốn giả thiên tử triệu tập chư hầu! Nên bọn thần chỉ có thể xông vào!” Vừa dứt lời, chỉ thấy cửa cung lập tức ánh lên nhiều ánh lửa, nơi ánh nến chiếu rọi đều là binh sĩ mặc khôi giáp, đông nghịt kéo dài đến chỗ xa.

Sắc mặt Âm Ảnh tối sầm lại, không khỏi đến gần Tiểu Thất mấy bước, cẩn thận che ở sau lưng không phòng bị của nàng.

Tiểu Thất nhìn nhân mã rục rịch chọn rộn phía dưới, hơi tức giận, trách mắng: “Sở đại nhân tính toán bức vua thoái vị hả?”

Sở Trung Lâm lập tức phản kích: “Bọn thần chính là hộ giá!”

Tiểu Thất ngưng mắt nhìn một lát, nhỏ giọng hỏi Âm Ảnh: “Bọn họ có bao nhiêu người?”

Âm Ảnh hơi suy tư một lát nói: “Tính cả nhân mã Sở Trung Lâm âm thầm bồi dưỡng tổng cộng đại khái 4 vạn!”

Ánh mắt Tiểu Thất tối lại, lại vẫn mang theo hi vọng hỏi: “Nhân mã của Tiêu Dật đến chưa?”

Âm Ảnh biến sắc, cực kỳ khó khăn mở miệng nói: “Vừa lấy được mật thư, mặc dù Định Nam Vương đã lên đường từ mấy ngày trước, nhưng vẫn còn ở trong Nam Tích. . . .” Âm Ảnh do dự chốc lát, mới nhẹ nhàng phun ra bốn chữ, “Án binh bất động!”

Nam Tích! Đến kinh cũng phải mất hai ngày! Lại còn dừng ở nơi đó án binh bất động! Án binh bất động! Nghe được bốn chữ này thì lòng của nàng cực nhanh thoáng qua sự bi thương khó có thể ức chế: quyền lực! Nàng luôn biết, quyền lực rất hấp dẫn lòng người, từ lúc bắt đầu nàng cũng không phải chưa từng nghĩ đến tình huống này, nhưng. . . . Nhưng vì sao nàng lại tin hắn? Có lẽ là do sự quan tâm như có như không của hắn gần một năm qua! Có lẽ là do đêm trước khi xuất chinh, nàng mở tiệc tiễn hắn thì hắn nắm tay nàng, nhẹ nhàng nói với nàng, chờ ta trở lại! Khi đó mặc dù nàng không nghĩ mình là thê tử của hắn, nhưng ít ra nàng xem hắn là bằng hữu. Vì vậy liền dễ dàng tin lời hứa kia. Nàng hiểu được ý tứ của hắn, hắn cũng biết câu cam kết của mình có ý gì! Nhưng người cuối cùng vẫn thay đổi! Tại trước mặt quyền lực, được làm vua thua làm giặc, vĩnh viễn đều chỉ nói thành bại không nói đúng sai!

43. Q.3 - Chương 43: Rồng Chiếm Thiên Hạ Phụng Múa Lên

Bên ngoài Đông Hoa môn, ánh lửa ngất trời, ở trong đêm khuya tối tăm lại sáng như ban ngày, ánh lửa chiếu sáng cung điện nguy nga giống như cầu vồng ở kinh đô Kỳ quốc.

Trong hoàng cung, bóng người di động, tiếng bước chân qua lại như con thoi giữa những hành lang chín khúc, tiếng “xoảng xoảng lộp cộp” của những món đồ không cẩn thận bị làm rớt, tiếng chửi rửa phiền não của ma ma, và tiếng cung nữ cúi đầu khóc lóc, giống như biểu thị sự bắt đầu của một cuộc hỗn loạn.

“Ầm ỹ gì thế!” Tiếng quát nhẹ có vẻ đột ngột khác thường trong những tiếng huyền não, tất cả mọi người không tự chủ yên lặng.

Lão ma ma ngẩng đầu nhìn Bích Ngô, cười cười đi qua: “Thì ra là Bích Ngô cô nương bên cạnh vương phi! Lão nô thất lễ! Xin hỏi cô nương, vương phi có gì phân phó?”

Bích Ngô nở nụ cười trấn an, hỏi một đằng đáp một nẻo: “Ma ma, muốn giáo huấn người thì giam lại rồi giáo huấn, trong hoàng cung nhiều quy củ!”

Lão ma ma vừa nghe, mặt liền trắng bệch đi mấy phần, cũng không có thượng vấn đề mới vừa rồi, vội vàng nói: “Cô nương nói phải! Lão nô nhất thời hồ đồ! Lão nô mang nha đầu này đi xuống ngay!” cung nữ quỳ trên mặt đất còn chưa có phản ứng kịp đã bị lão ma ma hoảng hốt kéo đi.

Lúc này Bích Ngô mới vội vàng cất bước tiếp tục đi về phía trước, còn chưa tới Đông Hoa môn, đã nhìn thấy Tiểu Thất mặc áo trắng chạy về phía nàng. Nàng vội nghênh đón nói: “Công chúa! Âm Linh đã về!”

Tiểu Thất nhẹ nhàng gật đầu nói: “Bây giờ hắn đang ở đâu?”

“Ồ Tử Nhiễm cung!”

Đáy mắt Tiểu Thất thoáng qua một tia phức tạp, bước chân hơi ngừng, lúc nhấc chân lại chạy về một hướng khác: “Gọi hắn tới Ngự Thư Phòng!”

Chỉ chốc lát, Âm Linh cũng đã đến Ngự Thư Phòng.

Tiểu Thất ngược mắt nhìn về phía hắn, lại yên lặng một lúc lâu, chỗ sâu trong ánh mắt che giấu tâm tình cực tốt, nhưng chỉ im lặng xem kỹ hắn.

Bích Ngô đứng ở bên cạnh Tiểu Thất tựa hồ cũng cảm thấy Tiểu Thất trầm mặc thật khác thường, không khỏi lặng lẽ ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

“Công chúa?” Âm Linh bị nhìn đến cả người run rẩy, chợt lo lắng kêu.

Lúc này Tiểu Thất mới không biến sắc thu hồi tầm mắt, trong lòng âm thầm suy nghĩ lòng vòng, hỏi: “Chuyện của hoàng thượng, người sắp xếp xong xuôi?”

Âm Linh cúi đầu, trả lời: “Dạ! Thuộc hạ đã đưa hoàng thượng đến núi Bắc Thương!”

“Ừ!” Tiểu Thất nhẹ nhàng đáp một tiếng, giống như không yên lòng hỏi, “Âm Linh, người đến Ân Tinh các bao lâu rồi?”

“Cái gì?” Âm Linh không hiểu, một hồi lâu mới hiểu rõ hàm nghĩa, vội vàng nói: “Đã sắp năm năm rồi!”

“Năm năm!” Tiểu Thất vô ý thức lặp lại một lần nữa, dừng chốc lát, chậm rãi nói ra, “Năm năm trước, ta nhớ là Nguyên Triệu năm thứ 17, khi đó. . . Âm Ảnh của Ân Tinh các còn chưa phải là Âm Ảnh bây giờ!” Lời kia nói cực kỳ chậm chạp, hơi hệt giống như chỉ nhắc tới trong lúc lơ đãng. Nhưng trong nháy mắt đó, Bích Ngô bên cạnh Tiểu Thất chợt tỉnh ngộ tròn cặp mắt nhìn thẳng Âm Linh.

Âm Linh bỗng nhiên ngớ ngẩn, đang suy tư nên trả lời như thế nào, lại nghe được Tiểu Thất nhỏ giọng hỏi: “Hiện tại Kinh đô như thế nào?”

Âm Linh không rảnh suy tư chuyện mới vừa rồi, lập tức trả lời: “Mười mấy phủ đệ của quan viên đã bị vây quanh.”

Mặc dù Tiểu Thất đã dự đoán được cảnh tượng như vậy, nhưng hôm nay Tiêu Dật án binh bất động, không khỏi hơi kinh hoàng: “Phủ đệ của Mộ tướng thì sao?”

Âm Linh đang muốn trả lời, cửa đột nhiên bị mãnh mẽ đẩy ra. Âm Linh cảnh giác, đánh một chưởng về phía cửa, nhưng khi nhìn thấy người đến liền giảm đi chưởng phong, kinh ngạc nói: “Âm Ảnh?”

Âm Ảnh đỡ lấy chưởng phong đã suy yếu của Âm Linh, quay người lại thì đã đứng ở bên cạnh Tiểu Thất, trầm giọng nói: “Công chúa! Tây Hoa môn đã sắp không chống nổi!”

“Cái gì!” Tiểu Thất bỗng nhiên đứng dậy, hỏi: “Chương Uy thống lĩnh Kinh Cơ Vệ như thế nào?”

“Hắn vẫn còn ở Tây Hoa môn, nhưng đã bị trọng thương!”

Tiểu Thất nhíu chặt lông mày, sắc mặt tái nhợt mơ hồ lộ ra lo lắng, Kinh Cơ Vệ có 9000 tinh binh, Ân Tinh các có 3000 ẩn vệ, tổng cộng mới 12000, là nàng đánh giá thấp thực lực của Sở Trung Lâm, lại quá tin tưởng Tiêu Dật! Lần này có lẽ nàng ra tay quá gấp, nhưng đã không có đường về rồi!

Bên trong phòng lọt vào trầm mặc, thời gian trôi qua từng giây từng phút, cho dù biết mỗi một phút đều có thể là một nguy cơ, nhưng lúc này không có bất kỳ biện pháp nào.

“Công chúa!” Bích Ngô cũng đột nhiên lên tiếng, đã suy nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn còn hơi do dự, nói, “Nô tỳ có một chuyện muốn nói!”

“Bích Ngô!” Tiểu Thất nhìn nàng một cái, hé miệng, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng chỉ nhếch môi, liếc qua một cái liền không nhìn nàng nữa, chỉ lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, im lặng.

“Công chúa!” Bích Ngô lại cúi đầu kêu một tiếng, giống như còn pha lẫn sự van xin.

Tiểu Thất rút cuộc chuyển tầm mắt qua, nhìn nàng, thở dài nhẹ vô cùng, nhẹ nhàng nói: “Nói đi!”

Bích Ngô không do dự nữa, từ trong lòng ngực móc ra một mảnh giấy bằng da dê, sau đó chuyển động nắn, điều động cự ly, đưa tấm giấy bằng da dê lại gần ánh nến, chỉ thấy trên tường đối diện lập tức hiện lên bóng đen của một hoa văn quái dị. Ánh nến rơi vào trên mặt Bích Ngô, một nửa mặt của nàng đỏ bừng, một nửa mặt ẩn ở trong bóng tối, có vẻ quỷ dị khó phân biệt, chỉ nghe nàng trầm thấp nói: “Thật ra thì Kỳ quốc còn có một thể lực bí ẩn hơn.” Tầm mắt của nàng không di động chút nào, nhìn chằm chằm đồ án càng ngày càng thấy rõ ràng trên tường, sau đó rút một cây trâm ngọc trên tóc xuống, mãnh liệt ném vào tâm điểm của cái bóng, chỉ nghe một tiếng “Cạch”, từ góc tường chậm rãi đưa ra một hộp sắt tinh xảo.

Tim của Âm Ảnh và Âm Linh đập mạnh và loạn nhịp trong một chốc, mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào sự đột biến trên tường, chột mở thần bí, phương thức khởi động cơ quan thật quái dị, ai mà nghĩ ra được! Khó trách lại nói là càng thêm bí ẩn!

Tiểu Thất đưa tầm mắt đến trên người Bích Ngô, từ khoảnh khắc vừa rồi chưa từng dời đi. Bích Ngô ngẩng đầu nhìn Tiểu Thất, tựa hồ biết nàng muốn hỏi cái gì, nàng giật giật môi, nhưng chỉ nhẹ nhàng nói một câu: “Cơ quan này chỉ có một mình ta biết được.” Sau đó nàng mới đi qua, đẩy cái hộp đó ra, trong cái hộp kia có một tấm vải vàng bao quanh một vật gì đó, Bích Ngô mở từng lớp ra, cuối cùng mới nhìn thấy, nằm ở trong hộp chính là một cái lệnh bài được điêu khắc từ cẩm thạch.

Tiểu Thất chớp mắt, bật thốt lên: “Bàn Long lệnh!”

Bích Ngô cầm lệnh bài màu trắng trong hộp lên, giao vào tay Tiểu Thất, lắc đầu nói: “Đây là Phượng Vũ ấn! Vốn là một thể với Bàn Long lệnh. Ròng vốn chiếm giữ bầu trời, còn phượng thì luôn múa theo. Đây là một bí mật quân đội của hoàng tộc!”

Tiểu Thất nhạy cảm bắt được hai chữ “Hoàng tộc”, như vậy chẳng lẽ Bích Ngô cũng là người trong hoàng tộc? Bích Ngô! Bích Ngô! Trong mắt Tiểu Thất cực nhanh thoáng qua một tia sáng, nhưng mà lại không tỏ vẻ gì ép xuống, chợt nói: “Nói như vậy, quân đội này phải có Bàn Long lệnh và Phượng Vũ ấn mới có thể điều động!”

“Dạ!” Bích Ngô nhỏ giọng lên tiếng, “Hơn nữa người đến phải là người trong hoàng tộc, mới có thể điều động binh mã!”

Tiểu Thất không hiểu nói: “Bọn họ làm sao xác định người đến chính là người trong hoàng tộc?”

Bích Ngô nói: “Mỗi một năm hoàng đế của Kỳ quốc đều đưa bức họa của con cháu trong hoàng tộc đến.”

Tiểu Thất sững sốt, sắc mặt biến hóa, đáy mắt hiếm khi trỗi lên một tia mỉa mai, rồi lại cực kỳ nhẫn nại che giấu đi, lại tiếp tục hỏi: “Quân đội bí ẩn ở nơi nào? Tổng cộng có bao nhiêu người?”

Bích Ngô đã nhận ra vẻ khác thường trên mặt Tiểu Thất, ánh mắt hơi đổi, làm như thương hại, lại tựa như đùa cợt, khước miệng hơi nhếch, lộ ra khổ sở, nói: “Trong cốc sâu ở phía tây, cách kinh đô mười dặm. Tổng cộng có ba vạn binh mã.” Ba vạn? Trong lòng mọi người bất giác lạnh xuống, ba vạn người nói như thể nào cũng không tính nhiều! Lại nghe được Bích Ngô tiếp tục nói, “Ba vạn người, nhưng mọi người có thể lấy một chọi mười.”

44. Q.3 - Chương 44: Ròng Chiếm Thiên Hạ Phượng Múa Lên (2)

Trong Dục Lê cung, đèn cung đình nhấp nháy. Trong rừng cây bên ngoài hành lang phát ra tiếng soàn soạt, ánh nến chiếu rơi xuống, bóng đen khổng lồ bay đến mạnh mẽ như sóng, tạo ra khí thế mãnh liệt vô cùng.

Mặc dù bên trong Dục Lê cung sáng rõ đèn dầu, tỳ nữ thái giám theo hầu trong cung lại lác đác lơ thơ. Dục thái phi còn chưa cởi cung trang trên người ra, chỉ hơi mệt mỏi, nằm nghiêng ở trên giường giống như đã ngủ.

Tiếng bước chân dồn dập còn chưa tới trước mắt, Dục thái phi đã nhanh chóng mở mắt ra, trong đôi mắt vừa có sự tính toán lại vừa mang theo lo lắng. Nàng chống thân thể lên, muốn đứng dậy, có lẽ là hơi gấp gáp, lúc đứng dậy, trước mắt chợt thoáng qua một bóng đen. Tay Dục thái phi run lên, thân thể thiếu chút nữa ngã ra phía sau. Cung nữ đứng ở bên cạnh giường phản ứng nhanh nhẹn đỡ Dục thái phi đang muốn đứng lên, nhẹ nhàng nói: “Nương nương cẩn thận!” Dục thái phi cúi đầu, kinh ngạc nhìn nhìn một cái tay khác khoác lên trên tay nàng, da trắng nõn, làn da như mỡ đông, mà tay của nàng lại có vẻ hơi vàng vọt rồi, nơi mu bàn tay cũng có nếp nhăn nhỏ nhỏ. Nàng đột nhiên phiền não đẩy cung nữ kia ra, nổi giận nói: “Cút ngay! Bốn cung còn chưa đến nỗi cần người ta đỡ!”

Trên mặt cung nữ thoáng qua kinh ngạc, không biết vì sao chủ tử đột nhiên tức giận, lập tức kinh hoảng nói: “Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!”

Dục thái phi không nói một lời, đứng ở cửa sổ, ngọn đèn dầu trên hành lang chín khúc lúc sáng lúc tối, cung điện cao cao đứng vững nơi xa là Quang Hoa điện. Nàng nhắm mắt lại, tựa hồ còn có thể thấy, từ Quang Hoa điện xuyên qua một hành lang, đi qua Ngự Hoa Viên là đến Đế Uyển, phía sau Đế Uyển có nhiều cung điện khác nhau dành cho phi tử. Người kia, đã từng ở giữa hoàng cung này, cúi người bề ngễ nhìn thiên hạ thuộc về hần. Hậu cung của hần, luôn có thật nhiều người chờ ơn mưa móc của hần, mà nàng cũng chỉ là một trong số đó. Khi đó, nàng cũng không oán hận, chỉ vì nàng sớm đã hiểu phu quân của nàng là Hoàng đế, tam cung lục viện, 72 tần phi, mọi người đều là nữ nhân thuộc về hần. Nàng cũng chỉ mong có thể lưu lại một góc nhỏ trong lòng của người ta. Nhưng, người mà! Đều có lòng tham, nếu như nàng chưa từng thấy vẻ dịu dàng đó, nếu như nàng chưa bao giờ từng thấy hần là đế vương cũng có thể nhu tình mật ý, đắm đuối đưa tình nhìn chăm chăm vào một nữ nhân như thế, nếu như nàng chưa từng thấy người luôn lạnh nhạt như hần cũng mừng rỡ như điên, cũng nóng nảy cuồng nộ. Nàng cũng sẽ luôn cung phụng vài giọt mưa không đáng kể mà hần cho nàng, có thể ngây ngốc xem là hần thật lòng. Nhưng nàng rốt cuộc vẫn tham, vì vậy đáy lòng bị tà ý ăn mòn, vì vậy nàng nhìn hần bỏ qua nữ tử yêu thích thì liền cho rằng nàng có thể thay thế, vậy mà đối lấy cũng là hai bên tổn hại!

Tay của nàng hung hăng níu bệ cửa sổ lại, đau đớn trong lòng chợt bộc phát vào thời khắc này, trái tim đang đập giống như bị người ta mạnh mẽ bóp chặt, lôi kéo, đau đớn không ngừng lan tràn ra, khắp mọi tế bào, ăn sâu thấu xương. Đã bao lâu rồi, nàng cho rằng sự đau đớn này sẽ cùng kết thúc sau khi người đó chết, thì ra chỉ là bị nàng chôn thật sâu vào đáy lòng. Nàng chợt nhục chí buông lỏng tay, kinh ngạc nhìn chăm chăm cổ tay đã có phần già nua của nàng, già rồi! Cả đời thanh xuân của nàng đã tiêu hao trong hoàng cung này rồi, đôi tay này sẽ không bao giờ bị ai nắm lên, tỉ mỉ vuốt ve nữa!

“Nương nương!” Xuân Y nhẹ nhàng kêu một tiếng nữa, nàng đã đến đây một nén nhang rồi, chỉ thấy chủ tử của nàng mãi lẳng lặng nhìn ngoài cửa sổ, giống như hoàn toàn tiến vào trong một cái thế giới khác. Mặc dù Xuân Y biết có lẽ giờ phút này nàng không nên quấy rầy chủ tử, nhưng nghĩ đến tin tức vừa nghe được, nên vẫn lên tiếng.

Dục thái phi phục hồi tinh thần lại, ánh mắt hơi mê mang: “Xuân Y?”

“Nương nương!” Xuân Y tiến lên, ánh mắt xẹt qua gương mặt hơi có vẻ lười nhác của Dục thái phi, hơi dừng lại, còn chưa an tâm nói: “Tây Hoa môn thất thủ!”

“Cái gì!” Dục thái phi rốt cuộc hoàn toàn thanh tỉnh lại, theo sát hỏi, “Tại sao có thể như vậy?”

Xuân Y nói: “Sở đại nhân hần. . . Âm thầm nuôi hai vạn người, vì vậy Ngự Lâm quân trong cung không đủ!”

“Không đủ người?” Dục thái phi đi vài bước trong tấm cung, chợt lắc đầu lẩm bẩm nói, “Không! Không! Xuân Y, lập tức đi đến Tử Nhiễm cung với ta.”

Xuân Y lập tức trả lời: “Nương nương, Thất công chúa ở Ngự Thư Phòng!”

Bốn người sắc mặt nặng nề đi ra từ Ngự Thư Phòng, giờ phút này mặc dù Bàn Long lệnh và Phượng Vũ ấn đều ở trong tay, nhưng bây giờ muốn từ trong hoàng cung đi ra ngoài lại là một việc cực kỳ khó khăn.

“Công chúa!” Còn chưa đi ra mấy bước thì Bích Ngô đột nhiên lên tiếng kêu Tiểu Thất ở trước mặt, cánh môi hoạt động, như có ngàn lời muốn nói, nhưng ra đến cửa thì chỉ nói ngắn gọn bốn chữ: “Tất cả cẩn thận!”

Tiểu Thất quay đầu lại nhìn nàng, ở trong đêm tối lơ mờ, mặc dù không thấy rõ dung mạo của nhau, nàng vẫn chậm rãi cười cười, nói: “Người cũng vậy!”

Đông Hoa môn rốt cuộc bị chậm rãi mở ra, binh khí của Ngự Lâm quân mặc áo giáp màu đen và binh sĩ mặc áo giáp màu đỏ giao tiếp, nơi đi qua máu tanh nổi lên bốn phía, đỏ và đen đấu nhau, một trận giết chóc đang diễn ra.

Bích Ngô cùng Âm Linh phụ trách ở Đông Hoa môn chủ động xuất kích, dời đi Sở Trung Lâm tầm mắt. Âm Ảnh cùng Tiểu Thất thừa loạn từ Đông Hoa môn đi ra ngoài.

Hai con ngựa chạy ra từ Đông Hoa môn nhanh như sấm sét, Tiểu Thất và Âm Ảnh mặc quần áo đen cúi thấp người ở trên ngựa, tay cầm roi ngựa, hươ đánh tuần mã phía dưới, xông qua chiến trường hỗn loạn. Âm Ảnh theo sát bên cạnh Tiểu Thất, tay nâng kiếm, đã chém không ít binh sĩ muốn đến gần ngựa.

Sở Trung Lâm ngồi ở trên ngựa, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm chiến trường, ánh mắt đảo qua, chợt thấy hai con ngựa nhanh chóng chạy ra Đông Hoa môn. Đôi mắt ông ta chợt co lại, ánh sáng khát máu lập tức vây quanh nữ tử, tay giơ lên cao cao, thanh âm mang theo mấy phần tàn khốc, ra lệnh: “Bắn tên!”

Một hàng cung tiễn thủ cùng nhau đứng bên ngoài Đông Hoa môn, theo thế tay kia, tên rời cung thẳng tắp hướng về phía người cưỡi ngựa như mưa phùn.

Âm Ảnh tung người lên khỏi ngựa, bội kiếm trong tay xẹt qua một hình cung, hàng tên thứ nhất đã bị hấn nhẹ nhàng ngăn lại. Hấn lật người lại rơi vào sau lưng Tiểu Thất. Thân thể Tiểu Thất hơi cứng lại, vốn định quay đầu lại xem tình huống, bên tai đã truyền đến hơi thở nóng nóng, và thanh âm hơi rên rỉ của Âm Ảnh: “Đi mau! Ngựa của ta trúng tên rồi!”

Tiểu Thất vội vàng đưa mắt nhìn phía trước, nâng roi ngựa lên, quất mạnh mấy cái, con ngựa lại cố gắng chạy về trước. Nhưng con ngựa phải cõng hai người, chạy một đoạn ngắn đã từ từ chậm lại. Mà tốp tên thứ hai đã vụt bay đến chỗ họ lần nữa. Âm Ảnh đang muốn đứng dậy ngăn trở những tên kia lần nữa, hai bóng đen chợt lóe lên, giành che ở trước hấn, hai người phối hợp ăn ý, nhanh chóng thay bọn họ giải quyết loạt tên dày đặc như lưới.

“Thuộc hạ A Hình (A Hâm), đặc biệt phụng lệnh Mộ tướng bảo vệ công chúa!” Hai người không quay đầu lại, vừa chuyên tâm đối phó những mũi tên bay đến, vừa giải thích.

Âm Ảnh không do dự nữa, một tay vươn ra ôm chặt hông của Tiểu Thất, một tay rút đao ngắn ra, trầm giọng nói: “Không chế dây cương!”

Tiểu Thất đã biết hấn muốn làm cái gì, thân thể hơi chấn động một cái, hít một hơi thật sâu, tay kéo chặt dây cương. Âm Ảnh đã nhận ra ý ở đáy lòng nàng, cúi thấp đầu, lại gần nàng, nhỏ giọng nói: “Đừng sợ! Có ta đây!” Đao kia liền nhanh chóng đâm vào trên đùi ngựa. Ngựa đột nhiên bị đau, lập tức mất đi khống chế, nổi điên xông về phía trước đi. Tay Âm Ảnh đưa qua, cầm tay đang kéo dây cương của Tiểu Thất. Lòng bàn tay chạm nhau, ấm áp xa lạ lại làm cho Tiểu Thất co rụt lại, tay Âm Ảnh lại càng thêm nắm chặt mấy phần.

Sau khi ngựa chạy ra kinh đô, rốt cuộc bởi vì tiêu hao thể lực mà ngã xuống ở nơi cách đích đến một hai dặm. Hai người đều dùng hết khinh công, chạy nhanh đến u cốc đó.

Ban đêm ở lối vào u cốc, rừng cây rậm rạp, che đầy ánh trăng lạnh lạnh, thêm mấy phần không khí âm trầm. Tiểu Thất và Âm Ảnh còn chưa đi tới mười bước, đột nhiên vô số tên bắn tới từ bốn phương tám hướng. Âm Ảnh vội vàng kéo Tiểu Thất nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, nói thật nhỏ: “Nơi này có cơ quan!”

Tiểu Thất thử thăm dò tiếp tục tiến về phía trước mấy bước, vuốt cằm nói: “Ừ! Quả thật có cơ quan! Hôm nay động cơ quan! Bọn họ chắc có phát giác rồi!” Tiểu Thất hơi ngừng một lát, hắng giọng hô vào chỗ sâu trong u cốc, “Ta là Thất công chúa Kỳ quốc!”

Rừng rậm u cốc truyền đến âm thanh sột sột soạt soạt, sau đó một thanh âm uy nghiêm hô lên: “Có mật chỉ của hoàng thượng không? Nếu không có mật chỉ không cho phép qua!”

Mật chỉ? Tiểu Thất nhíu đôi mày thanh tú, trầm tư một lát, đáp: “Không có mật chỉ! Nhưng có Bàn Long lệnh và Phượng Vũ ấn!”

Chỗ rừng sâu rớt cuộc vang lên tiếng bước chân rõ ràng, một đám người cầm cây đuốc bao vây bọn họ, dẫn đầu là người nói chuyện với họ lúc nãy: “Long lệnh và Phượng ấn đâu?”

Tiểu Thất lấy hai miếng lệnh bài ra từ trong ngực, giơ lên cao cao, để cho bọn họ thấy rõ, người dẫn đầu đi về phía trước mấy bước, ngừng mắt tỉ mỉ nhìn một phen, kính cẩn quỳ xuống đất nói: “Thần Phạm Trung ra mắt công chúa.” Người đi theo phía sau hần cũng đều rít quỳ xuống nói: “Thuộc hạ ra mắt công chúa!”

Mắt phượng của Tiểu Thất quét qua mấy người đang quỳ, lập tức ra lệnh: “Phạm tướng quân nghe lệnh, lập tức dẫn ba vạn người theo ta đi bắt quân phản loạn!”

“Thuộc hạ tuân lệnh!”

Tiểu Thất đi tới tự mình đỡ hần dậy, nói: “Nửa canh giờ đủ không?”

Phạm Trung cất giọng nói: “Công chúa cho thời gian một nén nhang là đủ rồi!”

Tiểu Thất nói: “Tốt! Lập tức đi an bài! Ta ở chỗ này chờ các người!”

Phạm Trung khê khom người dẫn theo những người đó bước nhanh đi, chưa đi ra mấy bước, Tiểu Thất chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên lên tiếng nói: “Phạm đại nhân!”

Phạm Trung xoay người lại, không hiểu nói: “Công chúa còn có chuyện gì?”

Ánh mắt Tiểu Thất chuyển động, hơi trầm ngâm một lát nói: “Phạm đại nhân có bức họa của tất cả các hoàng tử công chúa trong cung?”

Phạm Trung đột nhiên ngược mắt cảnh giác nhìn nàng một cái, do dự nói: “Thần. . .”

Tiểu Thất nhìn thấu sự đề phòng trong mắt của hần, cắt đứt lời của hần, nói: “Chẳng lẽ Phạm đại nhân chưa từng xem bức họa của ta?”

Phạm Trung khom người, cẩn thận nói: “Thần đã xem! Thần tự nhiên không dám hoài nghi thân phận của công chúa! Nhưng vì sao công chúa muốn bức chân dung này!” Kiếp sống trong quân nhiều năm khiến cho Phạm Trung nhanh chóng hồi ra nghi vấn.

Bởi vì thời gian gấp gáp, Tiểu Thất không có ý giải thích nhiều với họ, chỉ trầm giọng nói: “Phạm đại nhân, ta tự nhiên ta có đạo lý của ta! Người chỉ cần lấy bức họa ra là được!”

Tuy Phạm Trung có nghi ngờ, nhưng chỉ chốc lát, lại kính cẩn nói: “Dạ!”

Thời gian một nén nhang, Phạm Trung quả nhiên dẫn theo ba vạn người cùng nhau đứng ở trước mặt bọn họ.

Tiểu Thất nhận lấy bức họa trong tay Phạm Trung, quét sơ qua một lượt, rồi dừng lại trên một bức họa trong số đó. Ánh mắt của Âm Ảnh đứng phía sau cũng ngây ngốc, rồi lại lập tức lộ ra vẻ mặt chột hiểu. Tiểu Thất để bức họa trong tay xuống, nói với Âm Ảnh: “Lập tức lên đường!”

Âm Ảnh bước ra một bước, không cẩn thận lão đảo, thiếu chút nữa té trên đất, may nhờ Phạm Trung bên cạnh kịp thời đỡ hần.

Tiểu Thất quay đầu lại, thấy ánh mắt Phạm Trung quái dị, trong lòng chợt lo lắng, ân cần nói: “Âm Ảnh, thế nào?”

Âm Ảnh vịn tay Phạm Trung, như không có chuyện gì xảy ra nói: “Không sao! Có thể vừa rồi bị một tảng đá vấp một cái! Công chúa, thời gian gấp gáp, mau chóng lên đường đi!”

Tiểu Thất nhìn hần chốc lát, tựa hồ cũng không nhìn ra cái gì khác thường, vả lại dưới tình huống như thế cũng không nên làm trễ thời gian, nên cũng không kéo dài nữa, lập tức lên ngựa.

Trước khi Phạm Trung lên ngựa tựa hồ còn nhìn về phía Âm Ảnh một cái, lại thấy Âm Ảnh trầm ổn nhảy lên lưng ngựa, rồi cuộc cũng thu hồi ý định, bước lên bàn đạp, nhảy lên, trầm giọng phân phó: “Lên đường!”

45. Q.3 - Chương 45: Trăng Sáng Biển Xanh, Châu Đổ Lệ

Mặt trời hơi lộ ra, sao sáng ở chân trời âm đạm, phía đông nơi xa trắng đi, dần dần lộ ra ánh đỏ. Không khí vốn nên trong lành trong có mùi máu tươi nồng nặc, gió thổi qua Đông Hoa môn, mang theo cái mùi làm người ta nôn mửa.

Đông Hoa môn, Ngự Lâm quân mặc áo giáp màu đen đã dần dần lộ vẻ yếu thế, hàng loạt màu đỏ tràn vào Đông Hoa môn, chỉ một thoáng đã thành sóng mạnh.

“Làm thế nào?” Bích Ngô cầm kiếm chém một người lính, quay đầu lại nói với Âm Linh sau lưng, “Chúng ta còn có thể chống được bao lâu?”

Âm Linh nhìn chung quanh, người của Ân Tinh các vây quanh bọn họ, mặc dù võ lực của người Ân Tinh các cao cường hơn binh lính bình thường, nhưng bọn họ am hiểu là ám sát, là đánh gần người, hôm nay đối mặt với hàng loạt binh lính, rõ ràng có chút lực bất tòng tâm, nhân số còn dư lại đã càng ngày càng ít. Nhìn từng huynh đệ ngày xưa ngã trong vũng máu, trên mặt nguôi lạnh của Âm Linh càng băng lạnh, hần ngẩng đầu nhìn về phía chân trời lần nữa, bầu trời trắng bệch như bong bóng cá giống như có một tia chờ mong, hần dứt khoát trầm giọng ra lệnh: “Vứt bỏ Đông Hoa môn, rút lui vào trong!”

“Cái gì!” Bích Ngô không để ý nguy cơ trước mắt, xoay người hung hăng nhìn chằm chằm hần nói, “Không được! Không thể vứt bỏ! Vứt bỏ Đông Hoa môn rồi, bọn họ sẽ thế như chẻ tre!”

Âm Linh vung kiếm chém mấy người đến gần họ, cũng không ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Biết rõ là quân cờ chết, còn phải xông về phía trước sao? Huynh đệ của ta không thể chịu chết nữa! Rút lui!”

“Người. . . .” Bích Ngô vừa định mở miệng ngăn cản, trước mắt đã thoáng qua một bóng trắng, Âm Linh đã thay nàng giải quyết người đến gần phía sau lưng nàng.

“Huống chi nhìn thời gian, công chúa cũng sắp trở lại rồi ! Chúng ta nhất định phải giữ thực lực!” Âm Linh quay đầu lại giải thích.

Bích Ngô tựa lưng với hần bảo vệ sau lưng của đối phương lần nữa, ngưng mắt nhìn về phía chân trời hơi sáng, mặc dù đồng ý lời của hần, lại vẫn nhìn không được mở miệng hỏi: “Âm Linh người rốt cuộc là người phương nào?”

Thân thể Âm Linh dừng lại, tránh qua lưỡi đao xẹt đến, nhỏ giọng nói: “Ta dĩ nhiên là người của Ân Linh các!”

Bích Ngô cười nhạo một tiếng, liều mạng tại chiến trường nguy cơ, tiếp tục nói: “Người cho rằng ta không nhìn ra sao? Dù ta không nhìn ra người, ta cũng hiểu rõ công chúa, nàng sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới chuyện trước kia, hôm đó nàng nói thế rõ ràng là có ám hiệu!”

Tay Âm Linh động dữ dội, một chiêu hung dữ giết mấy người, mới nói: “Mặc kệ như thế nào, ta sẽ không thương tổn công chúa!” Giọng nói của hần chuyển đổi, từ từ sắc bén nói, “Còn có, tự chăm sóc tốt đi, bây giờ là ở trên chiến trường.”

Bích Ngô vốn còn muốn phản bác mấy câu, nhưng thấy càng ngày càng có nhiều người đến thì rốt cuộc yên lặng chuyên tâm đối địch.

Bên ngoài ngự thư phòng, bóng dáng của Dục thái phi không ngừng rục rịch, tiếng bước chân hỗn loạn lộ ra một loại lo lắng. Xuân Y bên cạnh nàng thò tay đưa một thỏi bạc cho tên thái giám đứng canh ngự thư phòng, hỏi: “Thất công chúa có nói đi đâu không?”

Thái giám giả vờ từ chối một hồi lâu, lại nịnh hót nhận lấy nói: “Xuân Y tỷ tỷ, nô tài loáng thoáng nghe được Thất công chúa nói gì Đông Hoa môn, xuất cung. . .” Những thái giám khôn khéo đều biết chỉ nên nói lộ một nửa, không cần nói rõ ràng, nhưng có thể khiến người đưa bạc nghe rõ, chỉ cần lộ ra nửa câu, đến lúc đó nếu chuyện gì xảy ra thì chối bỏ cũng dễ dàng hơn.

Dục thái phi sưng sốt, vẻ kinh hoảng lộ hết trên mặt, vội la lên: “Xuất cung? Là vì chuyện gì?”

Thái giám dứt tời bạc cầm trong tay vào tay áo, cười nói: “Việc này nô tài không biết rồi!”

Xuân Y lại lấy ngân phiếu ra lặng lẽ đưa cho hần lần nữa, tính tình dễ chịu hỏi: “Tiểu Lý Tử, Tại sao Thất công chúa lại xuất cung lúc này?”

Lần này Tiểu Lý Tử lại không có nhận lấy, trên mặt hiện lên vẻ cẩn thận, lại vẫn nịnh nọt nói: “Thái phi nương nương, chuyện của chủ tử, nô tài từ trước đến giờ đều không thể nghe, đây là quy củ trong cung, nô tài. . . .”

“Tiểu Lý Tử, đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt!” Dục thái phi nổi giận, khế quát lên, “Đám người các người đều là hầu tinh (yêu quái khỉ) rồi, lại không lưu ý nghe chuyện của chủ tử sao? Huống chi dưới tình huống này, mạng của mình còn chưa lo xong!”

Tiểu Lý Tử vừa nghe, đầu gối liền khụy xuống, cuống quýt quỳ gối trên đất, xin khoan dung: “Thái phi nương nương tha mạng, dù nô tài mượn thêm ba lá gan cũng không dám lừa gạt nương nương ngài, nô tài quả thật không biết.”

Sắc mặt Dục thái phi trầm xuống, đang định mở miệng, trên hành lang chín khúc lại có rất nhiều nha hoàn thái giám tràn vào, đang lão đảo chạy vào bên trong, không có ma ma dẫn đầu, hỗn loạn không ra đường lối gì. Xuân Y nhìn sắc mặt của Dục thái phi, vội vàng tiến lên quát: “Chuyện gì xảy ra, sáng sớm đã không có quy củ như vậy!”

Một đám tỳ nữ thái giám loạn thành một đồng, không có một ai dám lên trước đáp lời, chỉ lo chạy vào trong, sắc mặt hết hoảng. Dục thái phi không kiên nhẫn chỉ chỉ một cung nữ đang trước, nói: “Người đến nói!”

Cung nữ này run thân thể, sợ hãi nhìn ra sau một cái, run run rẩy rẩy nói: “Người của Sở đại nhân. . . . Sắp giết vào cung rồi! Đông Hoa môn. . . . Cũng không chịu nổi!”

Sắc mặt Dục thái phi trắng nhợt, lão đảo lui về sau một bước, vẫn còn không tin nói: “Làm sao nhanh như vậy?”

“Nương nương. . .” Cung nữ này đột nhiên quỳ xuống, khóc khê nói, “Nương nương, tui nô tỳ không biết. . . . Không biết nên làm thế nào? Có cần trốn hay không. . . .”

“Câm mồm!” Dục thái phi quát lớn, “Sở Trung Lâm chính là loạn thần tặc tử, hoàng thất há lại để ông ta làm xằng làm bậy, tự sẽ có người bắt ông, bọn người làm như thế, chẳng lẽ cũng muốn làm loạn từ trong?”

“Nô tỳ (nô tài) không dám! Nương nương thứ tội!” Một nhóm cung nữ thái giám ào ào quỳ đầy đất, mọi người liền không dám thở mạnh.

Dục thái phi chỉnh đốn tâm tình, nghiêm mặt nói: “Đều tự trở về cung của mình đi! Không được xông loạn cung đình!”

Đợi đến nhóm người kia tản đi, Xuân Y mới lên trước vịn Dục thái phi, nhỏ giọng nói: “Nương nương, người xem tình thế này. . . . Thất công chúa có phải đã. . . .” Dục thái phi lạnh nhạt nhìn Xuân Y một cái, ánh mắt kia lạnh đến xương cốt, lập tức khiến Xuân Y yên lặng, thưa dạ: “Nô tỳ chính là lo lắng, huống chi Tam công chúa còn. . . .”

“Xuân Y!” Dục thái phi ngắt lời nàng, lạnh lùng nói: “Bốn cung sẽ không đi! Dù là. . . . Bốn cung cũng sẽ không đi!” Nàng ngẩng đầu nhìn về cung điện cao vút phía trước, một câu nói cuối cùng giống như là tự lẩm bẩm, “Ta làm sao lại đi?”

“Nương nương!” Xuân Y cúi đầu nhẹ nhàng gọi nàng một câu.

Dục thái phi vô lực đưa tay day day huyết thái dương, một mỗi nói: “Xuân Y, người nói lần này có phải chúng ta đã sai! Nếu để cho Sở Trung Lâm thành công. . .” Nàng chợt tỉnh ngộ hỏi, “Định Nam Vương Tiêu Dật vẫn còn ở trong Nam Tích?”

Xuân Y cũng không dám khẳng định nói: “Nô tỳ cũng không rõ lắm.”

“Dao lại không rõ ràng lắm, phải người đi thăm dò đi!” Dục thái phi phiền não phát phát tay, nói, “Nhanh đi! Nếu. . . Nếu còn chưa tới, thì lập tức gửi tin qua!”

Con đường nổi thẳng từ Đông Hoa môn đến chánh điện hoàng cung bị trải thành một con đường máu đỏ bừng. Sở Trung Lâm chậm rãi đi trên con đường mà trước kia phải đi qua mỗi ngày, trong mắt lướt ánh sáng qua khát máu, giống như sư tử đang kiểm tra đo lường lãnh thổ thuộc về mình.

“Sở đại nhân!” Một quan viên đến gần ông ta, mặt lộ vẻ khó xử, muốn nói lại thôi, “Này. . . Vì sao tứ hoàng tử còn chưa đó, đến lúc đó sự nghiệp thống nhất đất nước. . .”

Sở Trung Lâm hí mắt quét mắt phía trước, chậm rãi nói: “Chuyện tốt như thế hẳn không tới sao?”

Quan viên bên cạnh vội vàng lên tiếng phụ họa nói: “Dạ! Dạ! Sở đại nhân nói rất đúng!”

Sở Trung Lâm tựa hồ còn muốn nói điều gì, ánh mắt lướt ra sau, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi, quan viên bên cạnh nghi ngờ nhìn theo tầm mắt của ông ta.

Mấy binh sĩ mặc giáp màu đỏ đang bước nhanh từ Đông Hoa môn đến, mấy người dừng lại ở trước mặt hai người, mặc dù cố giả bộ trấn định, nhưng vẻ căng thẳng trên mặt vẫn tiết lộ sợ hãi: “Sở đại nhân, bên ngoài Đông Hoa môn lại bị vây quanh. . . Vây quanh không ít đội ngũ.”

Trong mắt Sở Trung Lâm hiển thị rõ ý lạnh, quát hỏi: “Là người của Định Nam Vương đến?”

“Không. . . Không phải!” Thanh âm của người lính kia hơi rung động, “Là vương phi của Định Nam Vương!”

Trong mắt Sở Trung Lâm thoáng qua kinh ngạc, ngay sau đó khinh miệt nói: “Ta nghĩ nàng chạy! Sao nàng lại dẫn người trở về?”

Sắc mặt của binh lính kia lại xanh mấy phần, nói: “Sở đại nhân thuộc hạ chưa từng thấy đám người này, chỉ là. . . Chỉ là. . .”

“Chỉ là cái gì!” Sở Trung Lâm không nhịn được đi tới Đông Hoa môn, cười khẩy nói, “Chẳng lẽ có ba đầu sáu cánh tay rồi!”

“Báo ——” một binh sĩ từ Đông Hoa môn chạy như bay đến quỳ một chân trên đất, bẩm báo nói, “3000 người quân ta đã. . . Đã bị diệt toàn bộ ở Đông Hoa môn!”

Sắc mặt Sở Trung Lâm âm trầm xuống, nghi ngờ nói: “Người nói cái gì! Lặp lại lần nữa!”

“Thuộc hạ. . . .”

“Cửu cửu!” Một giọng ôn hòa đột nhiên vang lên ở thời khắc này, binh lính nghe vào trong tai giống như tiếng trời, mọi người lập tức xoay người lại bái kiến: “Tham kiến Tứ hoàng tử!”

Một nam tử mặc áo dài màu xanh da trời đứng ở trước mặt mọi người, trên mặt là vẻ nho nhã trước sau như một, trong mắt lại có vẻ sầu lo chưa từng có trong quá khứ, chợt nói thẳng với Sở Trung Lâm: “Cửu cửu, buông tay đi!”

Trong lòng mọi người cả kinh, cùng nhau đưa mắt nhìn về phía Sở Trung Lâm.

Sở Trung Lâm sững sờ chốc lát, tiếp theo giận không kềm được nói: “Người nói cái gì? Bây giờ người lại bảo ta buông tay!”

Tứ hoàng tử Ninh Huyền Hạo cũng không tức giận, vẫn khuyên nhủ: “Cửu cửu, từ đầu ta đã không tán thành làm như vậy! Nếu không ta cũng sẽ không chậm chạp không đến! Làm như thế rất cuộc là mưu nghịch, phản bội, cho dù làm Hoàng đế, tương lai cũng là một nét bút xấu trên sử sách, huống chi phụ hoàng cũng đã nói với ta, ta không thích hợp làm hoàng đế!”

Sở Trung Lâm lạnh lùng liếc hắt một cái, nổi giận mắg: “Thằng nhãi, mềm yếu vô năng, hôm nay ta muốn xem người được tiên hoàng xem trọng có bao nhiêu khả năng!”

“Cửu cửu ——” Ninh Huyền Hạo nhìn bóng người đi xa cúi đầu thở dài, đột nhiên cất giọng nói, “Thủ đoạn của thất muội, ngay từ lúc phụ hoàng băng hà cửu cửu đã sớm lĩnh giáo, hôm nay cũng chỉ là tăng thêm chém giết mà thôi!”

Thân hình Sở Trung Lâm dừng lại, lại vẫn bước nhanh về phía Đông Hoa môn!

Vậy mà ông ta vừa đến Đông Hoa môn liền bắt đầu hối hận. Tình thế ở Đông Hoa môn chưa tới một khắc đồng hồ đã hoàn toàn bị thay đổi, binh lính của ông ta cư nhiên không còn ai. Toàn quân bị diệt? Trong óc của ông ta đột nhiên nhớ tới tin tức binh lính vừa báo cáo. Quan viên binh lính đi theo sau lưng Sở Trung Lâm nhìn nhau, vẻ mặt tăng thêm vài phần kinh hoảng!

“Sở đại nhân!” Nữ tử nhìn hắt giống như quá khứ, giữa mặt mày có khí thế nghiêm nghị không thể mạo phạm, nói, “Còn có các vị đại nhân! Hôm nay nếu các người nguyện ý đầu hàng, ta nhất định xử lý nhẹ!”

“Xử lý nhẹ?” khẻ miệng Sở Trung Lâm lộ vẻ châm biếm, khích bác, “Xử lý nhẹ mà công chúa nói là gì? Không liên lụy cửu tộc? Đầy đi biên cương?”

Tiểu Thất ngược mắt trầm ngâm nhìn những binh sĩ mặc áo giáp đỏ cầm binh khí phía trước, trấn an: “Các người đều là tướng lĩnh Kỳ quốc, phải xung phong giết địch, đao kia, thương này, phải nhắm vào binh sĩ địch quốc, hôm nay trên đao các người lại dính máu của ai! Nếu ta là thất công chúa Kỳ quốc, tự nhiên phải bảo vệ tốt từng con dân Kỳ quốc! Tự nhiên không hi vọng hôm nay có nhiều hém giết và máu tanh hơn! Chỉ cần hôm nay các người bỏ vũ khí xuống đầu hàng, ta sẽ không truy cứu quá khứ.”

Binh lính lập tức trở nên im ắng yên tĩnh, một cảm giác lo lắng từ từ lan tràn trong đáy lòng mỗi người. Trước mặt của bọn họ là Thất công chúa Kỳ quốc, đi lên trước nữa là quân đội chuẩn bị sẵn sàng. Đã biết rõ vừa rồi toàn quân bị diệt thế nào, bọn họ làm sao còn chiến đấu được nữa?

“Keng!” Một món vũ khí rớt trên mặt đất, một người lính thừa dạ đứng ra, nói, “Ta. . . Ta không muốn đánh nhau với huynh đệ của chúng ta!”

“Ta cũng không muốn!”

“Chúng ta đầu hàng!”

?

?

?

“Leng keng. . .” Thanh âm vũ khí rơi xuống đất càng ngày càng nhiều.

Một quan viên cũng nhân cơ hội đứng dậy, quỳ xuống đất nói: “Thần biết tội! Thần nguyện ý chịu phạt!”

“Bọn thần biết tội! Thần nguyện ý chịu phạt!”

Người người quỳ đầy trên đường lớn Đông Hoa môn. Trên mặt Sở Trung Lâm rớt cuộc lộ ra hốt hoảng, vừa gật đầu, vừa lui về phía sau nói: “Tốt! Tốt! Ninh Tiểu Thất người quả nhiên lợi hại!”

Tiểu Thất cảm thấy có cái gì không đúng, vừa định hạ lệnh vây ông ta lại. Chớp mắt, sau lưng Sở Trung Lâm xuất hiện mấy chục người áo đen, bảo vệ chặt bốn phía của ông ta, ông ta chợt lộ ra nụ cười dữ tợn, ác độc nói: “Rút lui vào cung! Ninh Tiểu Thất, ta sẽ khiến người trả giá thật lớn!” Vừa dứt lời, mười mấy người áo đen đã dẫn theo ông ta trốn vào trong hoàng cung.

“Phạm Trung, lập tức. . .” Tiểu Thất còn chưa nói hết, chợt nghe Phạm Trung thét kinh hãi: “Công chúa. . .”

Tiểu Thất quay đầu lại, lo lắng vẫn cất giấu ở đáy lòng rốt cuộc mở rộng thành mờ mịt. Nàng kinh ngạc nhìn nhìn xem Âm Ảnh ngã xuống, sau một nửa độ cong vòng tròn, cả người liền té trên đất, tất cả giống như chỉ xảy ra trong nháy mắt. Nhưng Tiểu Thất cảm thấy một màn kia giống như là pha điện ảnh quay chậm cận kề hiện ra ở trước mắt nàng, đầu tiên là gương mặt tái nhợt không có chút máu của Âm Ảnh,

nữa là lúc nàng quay đầu lại nhìn hắt hắt miến cường nặn ra một nụ cười, sau đó là tư thế cứng ngắt ngã xuống đất của hắt, tiếp theo là thanh âm oạch vì ngã xuống đất, cuối cùng là lỗ thủng khổng lồ còn đang chảy máu trên vai hắt. Bên tai của nàng tựa hồ rót cuộc vang lên một câu nói: công chúa, ngựa của ta trúng tên rồi !

Nơi xa đột nhiên lại truyền đến một hồi tiếng vó ngựa, trùng trùng điệp điệp, loáng thoáng có thể thấy bóng dáng của một đôi người ngựa, Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn về hướng tiếng vó ngựa, sau đó nàng nhìn thấy bóng dáng càng ngày càng gần của Tiêu Dật, trên mặt căng thẳng không có chút vẻ mặt. Trong lòng của nàng tự dưng rỉ ra một loại oán hận, hận ý này đảo mắt lại từ từ trở nên vô lực, đáy lòng dần dần lan tràn ra đau đớn! Từ từ, nàng nhìn thấy gương mặt của Tiêu Dật lại càng ngày càng mờ hồ, rốt cuộc trước mắt của nàng biến thành một mảnh trắng xóa, cách một làn mưa bụi, đã không còn thấy rõ những thứ khác.

[1]Đây là câu thơ thứ năm trong bài thơ Cầm Sát của Lý Thương Ẩn. Câu thơ trên được dịch bởi Huỳnh Minh Đức. Câu gốc là: Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ.

46. Q.3 - Chương 46: Kiếp Này Vô Duyên Đành Hứa Hẹn

“Lâm Thừa Ân.”

Trong trời đất hỗn độn bóng tối đột nhiên nứt ra một vết nhỏ, có một dòng ánh sáng ấm áp theo thanh âm kia chiếu vào trên người hắt, hắt giống như đã đứng ngàn năm trong bóng tối, chỉ vì chờ đợi thanh âm êm ái của nữ tử này gọi tỉnh hắt. Hắt rút cuộc phẫn khởi giãy giụa, ánh mắt mờ lung hướng tới nữ tử bên cạnh.

“Lâm Thừa Ân.”

Lại thêm một tiếng kêu gọi nhẹ nhàng, trong thanh âm kia như có lo lắng, như có áy náy, như có sầu não không nói ra, tim của hắt không khỏi rung động, mắt chậm rãi mở ra, ánh mắt thăm thiết nhìn về nữ tử trước mắt, trong nháy mắt giống như xuyên qua vũ trụ hoang sơ, luân hồi mấy kiếp mấy đời. Phía sau của nàng là thiên quân vạn mã, nhưng, hắt chỉ thấy được nàng, trong ngàn vạn phồn hoa, trong mắt của hắt cũng chỉ chứa mỗi mình nàng. Chỉ trong nháy mắt, hắt cảm thấy mình đã đợi ở đây ba đời ba kiếp.

Kiếp thứ nhất, nàng đều đứng ngoài hồng trần, gió phát qua mặt, ống tay áo tung bay, nàng than nhẹ hát nhẹ, trông mắt uyển chuyển, tỏa ra tình duyên cả đời. Hắt bị nhốt trong xe tù, vẫn thản nhiên, vậy mà thoáng nhìn lướt qua, rốt cuộc cảm thấy nghèo túng, ánh mắt xẹt qua, lại để hụt hẫng dây tơ tung bay bên nàng.

Kiếp thứ hai, nàng đứng giữa vạn người, trời đất vừa hình thành, sấm sét vang dội, nàng tràn đầy kiêu ngạo, lạnh lẽo bức người, đi về phía số mạng đã định. Hắt quỳ trong nghìn vạn người, kính cẩn thông dong, ngửa mặt mà nhìn, bỗng nhiên linh ngộ tôn ti là gì, ánh mắt dây dưa, vòng qua nàng bóng dáng cô đơn lười ảng của nàng.

Kiếp thứ ba. Nàng rút cuộc rơi vào bên cạnh hắt, gơ tay đưa cho hắt một ly rượu, ánh mắt lạnh lạnh, nhàn nhạt hỏi, Lâm Thừa Ân, ngươi cam nguyện sao?

Lâm Thừa Ân, ta làm sao không biết !

Lâm Thừa Ân! Nếu có một ngày có thể, ta sẽ thả ngươi tự do!

Khi đó, hắt chưa từng nghĩ đến làm bạn bên cạnh nàng, cam tâm tình nguyện sao? Một nửa là bắt buộc dĩ, một nửa thì ngay cả chính hắt cũng không quá rõ ràng. Có lẽ đúng như lời của nàng, bởi vì nàng là công chúa cho nên không dám oán trách, hoặc là bởi vì chấp nhận! Nhưng vì sao nàng lại cứu hắt lần nữa. Một lần kia, trâm ngọc bay ra, hàn độc của nàng tái phát, trong lòng của hắt bỗng nhiên sinh ra rất nhiều ràng buộc, vì vậy tâm tư muốn bảo vệ nàng cả đời liền cắm vào trong lòng, nảy mầm mọc rễ, lớn thành một gốc cây đại thụ cao ngất, không thể tiếp tục rung chuyển.

Vậy mà bên ngoài Tử Nhiễm cung, nàng vội vàng đẩy hắn ra, mắt nhìn phía trước, nhẹ giọng chậm chậm nói, Lâm Thừa Ân, rời đi đi! Về sau đi đường nhiều, gặp nhiều người, thời gian dài, rất nhiều chuyện sẽ từ từ không nhớ rõ. Trong lòng của hắn cả kinh, trong nháy mắt kích thích ngàn tầng sóng lớn, lần đầu tiên hắn bực tức đứng dậy, tầm mắt nóng rực nhìn chằm chằm phía sau lưng của nàng, bỗng nhiên hiểu, tình ý trong lòng rốt cuộc bị nhìn thấu, đúng rồi, một nữ tử thông tuệ như thế, nàng làm sao không phát giác gì. Vì vậy nàng cho hắn đáp án, để hắn rời đi, nói cho hắn biết bất cứ chuyện gì chỉ cần thời gian là có thể quên.

Hắn đón nhận mệnh lệnh của nàng, chỉ vì trước khi hắn nói đến phong cảnh phương bắc với nàng thì nàng đã nói, Âm Ảnh, gương cung như trăng rằm, ngắm Tây Bắc, bắn sao Thiên Lang, cuộc sống như thế mới phóng túng. Có lẽ hắn thật có thể sống ở phía bắc, chăm sóc sa mạc rộng lớn, tham gia thương đội Lạc Đà, bay lượn giữa các vàng, lục lạc đính đương vang tận mây mù dày đặc, yên lặng nghe tiếng tiêu du dương của nữ tử, sau đó sẽ nhớ tới nữ tử thanh khiết như nước, vạt áo màu trắng ở trong kinh đô phồn hoa. Cả đời này hắn có thể sống thỏa mãn an nhàn, lấy vợ sinh con, thủ hộ biên cương cho nàng, thỉnh thoảng nhớ lại, thổi tiêu để giải tình tương tư. Đợi đến già thì nhớ tới tình yêu say đắm đời này, giống như một giấc mộng mà thôi.

Nhưng, ở trong khoảnh khắc rơi xuống đất, phút chốc mà hắn nhắm mắt lại, sâu trong đáy lòng xông lên không nổi, tương tư tận xương bao phủ toàn bộ tâm tư, phải qua bao lâu, đến tột cùng phải bao lâu mới có thể quên được như lời của nàng, nếu như rốt cuộc cả đời đều không thể quên, hắn có hối hận hay không.

Mà giờ khắc này hắn rốt cuộc không cần lo lắng có tương tư tận xương hay không, hắn cảm thấy có thứ gì đó đang từ từ từ rút lui khỏi thân thể của hắn. Tay của hắn chậm rãi đưa ra, ánh mắt lưu luyến triền miên, đó là lần đầu tiên hắn biểu đạt quyền luyến chôn sâu trong lòng hắn rõ ràng thế. Sáng mờ vạn tượng, mặt của hắn in ở trong ánh mặt trời, vô hạn tình thâm, đôi môi nhẹ nhàng giật giật, khắc ra một câu mơ hồ không rõ.

Trên mặt lo lắng của Tiểu Thất xẹt qua một tia mừng rỡ, vội vàng đứng lên nói: “Người đừng động! Ta đi gọi thái y!” Nàng đang muốn đứng dậy, tay lại trong nháy mắt bị Âm Ảnh bắt được.

Âm Ảnh cố gắng nâng thân thể lên, cánh môi đóng mở, tựa hồ đang nói ra lời rất quan trọng. Tiểu Thất hốt hoảng cúi thân mình xuống, lại gần mặt của hắn, Phạm Trung một mực bên cạnh cũng cố gắng kéo hắn lên. Hắn đột nhiên dùng sức dựa vào Tiểu Thất, môi lạnh lẽo dán lên môi anh đào mềm mại ấm áp của nàng, lại sát qua gương mặt của nàng, đầu nặng nề rũ ở cổ Tiểu Thất.

Tiểu Thất hơi sững sờ, cổ kỹ đến vết thương của hắn, không nhúc nhích mặc cho hắn dựa vào.

Hắn chợt thỏa mãn mà suy yếu giật giật khóe miệng, môi khẽ nhếch, rốt cuộc nói ra câu này. Lần này, hắn gần sát tai của nàng, mặc dù thanh âm yếu ớt lại truyền vào trong tai nàng rõ ràng: “Ninh Tiểu Thất, nếu có. . . . Nếu có kiếp sau, có nguyện cho ta ba kiếp?”

Trên mặt Phạm Trung ở bên cạnh xẹt qua một tia kinh ngạc, ngược mắt nhìn về phía hai người ôm nhau, rốt cuộc che giấu tâm tình, rũ mí mắt xuống, lặng lẽ chuyển xa một chút.

Tiêu Dật cách đó không xa nhìn tình cảnh này, trông mắt trong nháy mắt tỉnh mạch vài phần, nhưng cũng không đến gần nửa bước, nhưng hai tay xuôi ở bên người nắm chặt thành quyền, ánh mắt không hề chớp mà nhìn chằm chằm vào hai người thân mật tựa sát trước mặt.

Đáy lòng của Tiểu Thất dâng lên một tia đau đớn, nước mắt cố nén ở khóe mắt tràn ra từng giọt từng giọt, chậm rãi trượt xuống theo gương mặt. Nàng rốt cuộc không đành lòng, đưa tay từ từ ôm eo của hắn, ghé vào bên tai của hắn, nhẹ nhàng lẩm bẩm.

Trong mắt vốn âm đạm của Âm Ảnh cực nhanh xẹt qua chút hưng phấn, giống như ánh mặt trời đang lan tỏa phía đông, ngay lập tức, lại hóa thành đau thương vô cùng tận! Hắn chậm rãi nắn đầu đang đặt bên cổ Tiểu Thất lên nhìn về phía đông màu hồng, loáng thoáng nhớ tới lúc đó cũng là sáng sớm như thế, phút chốc nhắm mắt lại tựa hồ còn có thể nghe được tiếng hát từ bầu trời xa xôi truyền tới, loáng thoáng.

“ . . . Quyết biệt thi giữa ba quân, ai tới hát vì ta trên đường hoàng tuyền, nếu ta có thể chết ở bên cạnh nàng, Cũng không uổng cuộc đời này.”

“Hát. . . . Bài hát đó. . . .” Hắc cú ở đầu vai của nàng, chợt phát ra tiếng lẩm bẩm yếu đuối.

Tiểu Thất nghiêng đầu lắng nghe, ánh mắt rơi vào nơi xa hơi hoảng hốt, đôi môi cong lên, cúi đầu hát lên bên tai hắc: “Kiếm ra khỏi vỏ nổi sát khí. . . Một mình xông giữa thiên quân vạn mã, Nam nhi tốt cực kỳ gan góc, Tình nam nữ nợ từ kiếp trước. . . Quyết biệt thi giữa ba quân. . .”

Trong một khắc kia Đông Hoa môn chợt trở nên im ắng yên tĩnh, thiên quân vạn mã lẳng lặng đứng ngoài cửa, lưu động trong không khí là tiếng hát như có như không của nữ tử, đứt quãng truyền đến, sầu triền miên rung động đến tâm can.

“Công chúa, ngự y. . . .” Phạm Trung vươn người qua, nhẹ giọng nói ra.

Tiểu Thất ngược mắt nhìn hắc một cái, cúi đầu đáp một tiếng.

Thái y run run rẩy rẩy đi lên phía trước, ấn lên mạch bác hắc, chỉ là trong nháy mắt, lập tức quỳ xuống đất, dập đầu nói: “Thần. . . Thần vô năng, người này. . . Người này đã. . .”

Phạm Trung cả kinh, không chờ hắc nói hết lời, vội vàng đưa tay kéo qua Âm Ảnh còn tựa vào trên người Tiểu Thất, gơ tay lên dò hơi thở của hắc. Chỉ chốc lát, tay chán nản để xuống, Phạm Trung ngưng mắt nhìn Âm Ảnh, trên mặt tái nhợt không có chút máu lại có nụ cười vui mừng, khóe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, tỏa ra thần thái hài lòng. Trong lòng Phạm Trung xúc động, tự dưng bội phục người vừa gặp một lần này, toàn bộ ba canh giờ, hắc trúng tên, trong hỗn loạn lại tự rút tên ra, luôn ẩn nhẫn không phát ra một lời, khi đó chỉ cần hắc hơi lộ ra chút đau đớn, chỉ cần hắc thoáng buông tha nửa phần, như vậy hắc có thể không cần chết. Nhưng vì không làm trễ cuộc chiến, hắc dứt khoát kiên trì tới cuối cùng. Là cái gì có thể khiến cho tử vong trở nên thông dong như thế? Phạm Trung ngẩng đầu nhìn công chúa đối diện, tựa hồ rốt cuộc tìm được đáp án. Đáy lòng hắc vừa bội phục vừa bất giác dâng lên khổ sở.

47. Q.3 - Chương 47: Tình Này Còn Như Cảnh Năm Đó

Tiểu Thất chậm rãi đứng lên, tầm mắt yên lặng nhìn nơi xa trong phút chốc trở nên bén nhọn bắn về phía Tiêu Dật cách đó không xa.

Tiêu Dật đột nhiên ngẩn ra, theo bản năng đi về phía trước nửa bước, giống như ý thức được cái gì, lại bỗng nhiên dừng lại, con ngươi thâm trầm nhìn chăm chú đôi mắt ửng đỏ của nàng, tựa hồ đang ẩn nhẫn cảm xúc nào đó.

Chỉ trong chốc, ánh mắt bén nhọn này lại biến thành bình tĩnh không sóng, lạnh lùng, nhàn nhạt, tràn đầy khoảng cách như lúc mới gặp, cảnh giác và hờ hững.

Trong lòng Tiêu Dật tự nhiên dâng lên một sự khủng hoảng, ánh mắt như vậy khiến hắc không dám nhìn thẳng, giống như có cái gì rốt cuộc đi tới cuối, không thể tiếp tục thay đổi.

Tiểu Thất liếc mắt bình mã phía sau hắc, tầm mắt rơi vào trên người hắc lần nữa, đáy mắt hiện lên mỉa mai, chậm rãi nói: “Người rốt cuộc trở lại.”

Trong mắt của hắc nhanh chóng thoáng qua tức giận, tựa hồ không chịu nổi biểu tình, giọng nói này của nàng, rốt cuộc cất bước đi về phía nàng, lúc cúi đầu, đột nhiên thấy Âm Ảnh trong ngực Phạm Trung, sự không vui từ từ hóa thành cảm xúc phức tạp, vươn tay ra nắm lấy cổ tay của nàng, vô lực nói: “Ta ——”

Tay của nàng lại dùng sức rút ra khỏi tay hắc, lạnh nhạt nói: “Người rốt cuộc vẫn muộn.”

“Ninh Tiểu Thất ——” Tiêu Dật hung hăng kêu tên của nàng, khống chế tức giận cất giấu trong lòng, thất bại nói, “Lúc đó ta. . .”

“Báo ——” một người lính hốt hoảng chạy tới, lời nói không có mạch lạc, “Tam công chúa ở Dục Lê cung, bị Sở. . . Sở. . . Bắt!”

Tiểu Thất ngược mắt nhìn Tiêu Dật, không để ý tới chuyện khác nữa, vội vàng chạy về phía Dục Lê cung.

“Tiểu Thất ——” Tiêu Dật lại chạy tới cố chấp giữ nàng lại, trên mặt hiện vẻ luống cuống khác thường, ngập ngừng nói, “Nàng. . . Không nên đi. . .”

“Tiêu Dật! Lúc này ——” Tiểu Thất vội vàng mở miệng rồi đột nhiên dừng lại, trong ánh mắt nhìn về phía hắc lộ vẻ sáng tỏ, lạnh lùng nói, “Bây giờ, ta không qua sao có thể an tâm.” Nàng hất tay của hắc lộ ra, đi nhanh mấy bước lên trước, đột nhiên lại mở miệng nói, “Chuyện đó —— ta sớm đã biết!”

Tiêu Dật ngừng bước chân, trên mặt lướt qua vẻ lúng túng, nhìn bóng lưng nàng đi xa, trong lòng chợt trống không, không biết nên tức giận hay là nên thở phào một cái: thì ra nàng thật không quan tâm.

Bên ngoài Dục Lê cung, sắc mặt Dục thái phi tái nhợt, Tiểu Thất và Tiêu Dật từ xa đi tới, sắc mặt không nhẹ nhõm ngược lại càng thêm nặng nề mấy phần.

Tiểu Thất nghênh đón, dò xét bốn phía, hỏi: “Sao nương nương ở chỗ này? Tam tỷ đâu?”

Vẻ mặt Dục thái phi có chút hoảng hốt, đưa tay chỉ phía trước bên phải, giọng khùng hoảng nói: “Bổn cung nghe nói người đi ra ngoài, cho là người. . . . Lo lắng. . . . Vốn ở ngự thư phòng chờ người, sau đó nghe nói người và Tiêu Dật đều trở về, vì vậy liền trở về Dục Lê cung, ai biết vừa đến ngoài Dục Lê cung liền thấy Gia Nhi bị Sở Trung Lâm bắt, mang. . . . Mang tới Hãn Tinh lâu rồi!”

Tiểu Thất lạnh nhạt liếc mắt nhìn Xuân Y đỡ Dục thái phi, trấn an nói: “Nương nương về cung chờ đi, ta sẽ đến Hãn Tinh lâu!”

“Tiểu Thất ——” Dục thái phi kéo chặt tay của nàng, trong mắt mơ hồ có bất lực, vội vàng nói, “Con còn nhớ những gì đã đồng ý với ta không, huyết mạch của Ninh thị con nhất định bảo vệ chu toàn.”

Tiểu Thất hơi sững sờ, suy nghĩ một lát liền hiểu chuyện Dục thái phi lo lắng, trong lòng hơi buồn, mím môi bình tĩnh nói: “Nương nương chớ nghĩ quá nhiều! Lời ta đã nói tự nhiên đều nhớ!”

Dục thái phi ngớ ngẩn, ngẩn đầu nhìn Tiểu Thất, tựa hồ muốn theo dõi ra cái gì từ biểu tình lạnh nhạt này, cuối cùng lại đưa mắt nhìn sang Tiêu Dật, nhỏ giọng nói: “Vương Gia, xin nể tình chúng ta từng quen biết, hi vọng người có thể niệm tình cũ!”

Tiêu Dật ngược mắt nhìn Tiểu Thất, thần sắc lạnh nhạt ung dung này lại khiến hắc lộ cảm thấy hết sức chói mắt, trong lúc hoảng hốt đã bật thốt lên: “Nương nương không cần như thế! Chuyện của Tam công chúa thần tự nhiên hết sức!”

Dưới Hãn Tinh lâu, đã có mấy trăm tướng sĩ tụ tập, nhưng lại không có ai dám đi tới. Trên thành cung cao năm tầng, một tử sĩ áo đen bắt Kiêm Gia, lưỡi đao bén nhọn đặt trên cổ trắng của Kiêm Gia. Sở Trung Lâm đứng ở trên tường cao, ánh mắt khát máu điên cuồng nhìn chằm chằm người phía dưới, cho tới khi không ai dám tự tiện di động.

“Công chúa!” Bích Ngộ thấy Tiểu Thất đi tới, tâm tình thấp thỏm rất cuộc đã an tâm không ít, nhưng thấy Tiêu Dật bên cạnh Tiểu Thất thì ngây ngốc chốc lát mới phản ứng được, cuống quýt muốn hành lễ, lại bị Tiểu Thất nhẹ nhàng đẩy ra, kéo nàng lên. Bích Ngộ kinh ngạc nhìn về phía Tiểu Thất, lại chỉ thấy tiểu Thất Vi mím môi nhếch lên một đường cong bướng bỉnh, tay kéo nàng cũng không buông ra, nhìn thẳng nàng, dường như muốn nhìn thấu trong lòng nàng. Bích Ngộ sáng tỏ trong bụng, thỏa hiệp đứng qua một bên, rũ mí mắt, lông mi thật dài che đi sự mờ mịt ở đáy mắt nàng.

Tiêu Dật như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua các nàng, mặc dù mờ mờ ảo ảo cảm thấy không hiểu hành động của Bích Ngộ và Tiểu Thất, nhưng cũng không nói một lời.

“Ám Linh, tình hình phía trên như thế nào?” Tiểu Thất liếc mắt nhìn Bích Ngộ yên lặng ở một bên, lên tiếng hỏi thăm Ám Linh đang đến gần.

Ám Linh tiến lên một bước, kính cẩn nói: “Sở. . . . Trung Lâm bắt Tam công chúa, người của chúng ta cũng không dám đi lên, hơn nữa. . . . Hơn nữa. . .” Lời kia nói tới chỗ này thì không nói được nữa. Ám Linh vẫn cúi đầu, ho khan một tiếng để che giấu.

“Thế nào?” Tiểu Thất đột nhiên không cam lòng dò hỏi.

“À?” Ám Linh không ngờ Tiểu Thất còn hỏi tiếp, hoảng hốt vội nói, “Không có. . . . Không có gì.”

“Ta hỏi vết thương trên vai người thế nào?” Tiểu Thất lạnh nhạt lặp lại một lần nữa.

“Hắn vì cứu ta, cần một đao thay ta.” Bích Ngô vẫn không lên tiếng bên cạnh đột nhiên mở miệng giải thích thay Âm Linh.

Tiểu Thất vừa định mở miệng, lại nghe được thanh âm của Sở Trung Lâm từ thành cung thật cao truyền đến: “Vương phi, Vương gia đã tới, vậy lên đây đi! Chúng ta cùng nhau đàm luận!”

Tiêu Dật và Tiểu Thất cùng nhau nhìn lên trên, người bên cạnh Sở Trung Lâm chỉ còn lại một vị tử sĩ, đang cầm đao đặt ở cổ Kiêm Gia. Kiêm Gia cũng đang cúi đầu nhìn qua bọn họ, cự ly khá xa, không thấy rõ trên mặt nàng rốt cuộc có biểu tình gì. Tiêu Dật và Tiểu Thất liếc nhau một cái, cất bước đi vào bên trong.

“Công chúa!”

“Vương Gia!”

Thanh âm khác nhau nhưng đều mang theo lo lắng, Tiêu Dật biết là Công Tôn Cảnh Thăng chạy tới, nhưng vẫn không quay đầu lại, bước chân càng không ngừng đi vào bên trong.

Tiểu Thất quay đầu gật nhẹ đầu với Công Tôn Cảnh Thăng, trấn an cười với Bích Ngô một tiếng, mặc dù không nói một câu, lại khiến bọn họ an tâm một cách kỳ lạ, tựa hồ tất cả đều nắm giữ ở trong tay bọn họ.

Trên thành cung, Sở Trung Lâm hung hăng nhìn chằm chằm Tiểu Thất và Tiêu Dật càng lúc càng đến gần, đột nhiên lên tiếng ngăn cản: “Đừng đi nữa! Đứng ở đó đi!”

Giữa hai phe, chỉ cách nhau không tới năm bước. Tay Kiêm Gia vẫn vuốt bụng, nơi đó rõ ràng đã hơi nhô ra, ánh mắt của nàng từ sau khi Tiêu Dật xuất hiện, luôn hạ thấp, chưa từng nhìn hắn. Tình cảnh như thế khiến cho nàng nhớ tới một màn ở Nam Lĩnh trước kia, mình cũng từng bị bắt giữ để uy hiếp hắn. Nàng chợt hơi ghét mình, thì ra thứ nàng mang cho hắn vẫn luôn là phiền toái và gánh nặng. Khi đó nàng còn có dũng khí chết vì hắn, cho nên có thể không sợ hãi nhìn hắn, nhưng hôm nay —— nàng khẽ vuốt bụng, nơi đó có cốt nhục của người nàng yêu nhất, nàng thật có thể bỏ rơi đứa bé luôn sao?

“Vương phi!” Sở Trung Lâm ác độc liếc mắt bụng của Kiêm Gia một cái, đùa cợt nói, “Thì ra Vương Gia rất biết hưởng Tề nhân chi phúc[1]! Vương phi chính tông còn chưa có con cháu, Tam công chúa còn chưa xuất giá này đã có thai rồi.”

Trong mắt Tiểu Thất lại không có xuất hiện vẻ khổ sở như Sở Trung Lâm muốn xem, trong mắt chỉ lộ vẻ đã biết sớm, nhìn Kiêm Gia gần ngay trước mắt, lại ngẩng đầu nhìn về Tiêu Dật, tựa hồ đang chờ hắn nói chuyện.

Ánh mắt Tiêu Dật dừng lại ở bụng của Kiêm Gia, đưa mắt nhìn chốc lát, tầm mắt rơi vào trên người Sở Trung Lâm trở nên tỉnh mạch lắm liệt, lạnh lùng nói: “Sở Trung Lâm người muốn như thế nào?”

“Ta muốn như thế nào?” Sở Trung Lâm tự giễu cười cười, “Đại thế đã mất, ta tự nhiên đã hiểu, cho nên ta cũng chỉ muốn bảo vệ một cái mạng mà thôi! Chẳng qua ta còn muốn dùng đứa nhỏ trong bụng Tam công chúa trao đổi một vật.”

“Thứ gì?” Tiêu Dật trầm giọng hỏi.

Sở Trung Lâm quay đầu lại liếc mắt nhìn Kiêm Gia, tầm mắt rất khinh miệt lại rơi vào trên người của Tiểu Thất, châm chọc nói: “Tam công chúa! Vậy phải xem vương phi Đình Nam Vương có nguyện ý cứu người hay không! Ta chỉ muốn Bàn Long lệnh trên người vương phi.”

Lời này vừa nói ra, Kiêm Gia vẫn cúi đầu không nhìn họ đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt liếc Sở Trung Lâm, lúc quay đầu nhìn Tiểu Thất lại mang theo một tia cầu khẩn.

“Có thể!” Tiểu Thất giành lên tiếng nói trước Tiêu Dật, đón ánh mắt cầu khẩn của Kiêm Gia, nàng chậm rãi nói: “Như vậy đi! Bàn Long lệnh ở trên người ta, nếu như người muốn an toàn rồi đi, chắc hẳn sẽ không thả Tam tỷ ta nhanh thế, Tam tỷ dù sao cũng mang thai, không chịu nổi kinh sợ! Chẳng bằng để ta đổi với Tam tỷ, người vừa có thể lấy được Bàn Long lệnh lại có thể an toàn rồi đi!”

“Không thể!” Tiêu Dật bật thốt lên ngăn cản, trong ánh mắt nhìn Tiểu Thất mang theo một tia quyết tuyệt.

Kiểm Gia khiếp sợ nhìn Tiêu Dật và Tiểu Thất, trong mắt không hề dám tin, cũng có đau thương dày đặc, một hồi lâu rồi cuộc lại cúi đầu, không nhìn bọn họ một cái, cúi đầu lại xoa cái bụng hơi nhô lên.

Sở Trung Lâm không kiên nhẫn cả giận nói: “Rốt cuộc như thế nào? Vương Gia đừng quên, đứa bé trong bụng là của ai!”

“Đề nghị của ta, Sở đại nhân có tiếp nhận không?” Tiểu Thất âm thầm nháy mắt, Tiêu Dật hiểu ý, lời đến khóe miệng rồi cuộc ép xuống.

Sở Trung Lâm âm thầm ngẫm nghĩ một lát, mắt không hề chớp nhìn chăm chăm vào sắc mặt của Tiểu Thất, muốn nhìn ra một chút sơ hở, nhưng mà không thu hoạch được gì, ông ta cắn răng, chơi liêu nói: “Tốt, cứ làm theo người nói!”

“Tốt! Như vậy ta đi tới! Người thả Tam tỷ đi qua!” Tiểu Thất từ từ đến gần tử sĩ đang giữ Kiểm Gia, nhìn tử sĩ đó từ từ buông Kiểm Gia ra.

Ánh mắt Kiểm Gia nhìn Tiểu Thất lộ ra không hiểu và áy náy, hai người đi lướt qua nhau thì Kiểm Gia rốt cuộc không nhìn được, bật thốt lên hỏi “Tại sao muội. . .”

“Mau qua đó!” Tiểu Thất ngắt lời nàng, tay dùng sức đẩy lưng nàng, cả người bay thẳng về phía Tiêu Dật. Sở Trung Lâm ngăn ra, đã nhìn ra một chút đầu mối, cả giận nói: “Không ngờ tới Thất công chúa cư nhiên cũng là một cao thủ nội công, ta. . .” Còn chưa có nói xong, Bàn Long lệnh trong tay Tiểu Thất đã bị phóng ra như ám khí, mạnh mẽ đánh vào tay tử sĩ cầm đao, “Keng” một tiếng, đao kia rung lên, rơi trên mặt đất, Tiểu Thất nhanh chóng nghiêng người về phía trước muốn bắt lấy Bàn Long lệnh bay ra, nhưng từ chỗ tối ở thành cung lại có một tử sĩ khác bay ra, đánh ra một chưởng, trực tiếp đánh úp vào sau lưng của Tiểu Thất. Một màn kia nhanh như sấm sét, đợi đến khi Tiêu Dật ôm Kiểm Gia vào trong ngực ngăn đầu nhìn lại thì chỉ nhìn thấy một bóng dáng nhỏ nhắn như lá khô tan tác, vô lực bay ra ngoài thành cung.

Tiêu Dật chấn kinh, sự khủng hoảng trong lòng rồi cuộc mở rộng thành đau xót và đau thương sâu sắc, hắn đẩy Kiểm Gia vọt tới bên thành cung như nổi điên, muốn tung người bay ra tiếp lấy nàng, lại bị hai tử sĩ cuốn lấy không thoát thân được. Hắn ra chiêu hung dữ, chiêu chiêu trí mệnh, nhưng một chút hi vọng còn sót lại rồi cuộc cũng từ từ biến mất. Ở phía dưới còn có ai có thể tiếp được nàng sao? Duy nhất có thể làm được là Âm Linh, nhưng cánh tay hắn đã bị thương, nếu mạnh mẽ tiếp lấy chỉ có kết quả cùng nhau chết thôi.

Tim của hắn trong nháy mắt chìm đến đáy cốc, thế chưởng trong tay càng bén nhọn, khi hắn cho rằng đã không thể cứu được, một bóng dáng màu đen giống như thiên thần xuất hiện trên thành cung, hắn ôm thật chặt Tiểu Thất vừa bay xuống dưới trong ngực. Tiêu Dật rồi cuộc diệt được hai người, quay đầu kinh ngạc nhìn chăm chăm người ngoài ý muốn xuất hiện ở nơi này. Mà cùng lúc đó, một nhóm người tràn lên thành cung, chứng kiến Thất công chúa ngã xuống thành cung, có người đột nhiên bay ra tiếp được thì Công Tôn Cảnh Thăng đã đoán được đại khái sự tình, vội vàng dẫn người lên.

Nam tử mặc áo đen, khoác áo màu đen đứng trên thành cung nhếch nhẹ miệng nhìn một đám người kia, cười như không cười, cánh tay ôm Tiểu Thất lại không dãn ra nửa phần, cực kỳ tự nhiên chào hỏi: “Tiêu tướng quân, a, phải là Vương Gia, đã lâu không gặp!”

[1]Tề nhân chi phúc: mọi người gọi tổ hợp mỹ mãn một thê một thiếp là Tề nhân chi phúc, hiện chỉ cuộc sống phú quý một chồng một vợ nhiều thiếp

48. Q.3 - Chương 48: Quay Đầu Nhìn Lại Đã Hết Cách

“Khụ khụ khụ khụ.” tiếng ho khan dồn dập dứt quãng truyền đến từ trong ngực nam tử, tựa hồ đè nén khổ sở cực độ.

Bác Thiên Vũ không khỏi biến sắc, vội vàng cúi đầu lại gần bên tai Tiểu Thất nỉ non một câu. Tiểu Thất ngẩng đầu, cặp mắt hơi mê mang yên lặng nhìn hắn một lát, vì đã ho ra nước mắt nên trong mắt cũng óng

ánh trong suốt, dường như dẫn theo vô hạn mừng rỡ và kích động, giống như không dám tin, nàng nhắm mắt lại ho khan một hồi.

Cánh tay Bắc Thiên Vũ ôm nàng nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, không vui rồi lại bất đắc dĩ lườm nàng một cái, lại cúi đầu nói một câu nhỏ vô cùng, lúc này mới nhìn thấy cái đầu đầu chôn ở trước ngực hần nhẹ nhàng gật một cái.

“Công chúa. . . .” Bích Ngô liếc mắt nhìn hai người thân mật không coi ai ra gì, lại nhìn Tiêu Dật nắm chặt tay thành nắm đấm, lửa giận bùng bùng, rốt cuộc không nhịn được nhẹ nhàng kêu một tiếng, nhắc nhở hai người bọn họ.

Lúc này Tiểu Thất mới nghĩ tới mình còn ở trên Hân Tinh lâu, rốt cuộc từ chối, muốn thoát khỏi ngực của hần.

Cánh tay Bắc Thiên Vũ ôm nàng hơi nới lỏng, lại vẫn không có buông ra, trong thanh âm nửa là cường bách nửa là uy hiếp, trầm giọng nói: “Đừng động, ngoan ngoãn để cho ta ôm, bằng không. . . .” Thanh âm kia vừa bắt đầu không hề nhỏ, cho đến một câu cuối cùng mới dần dần nhỏ không thể nghe nổi, rồi lại mang theo chút mập mờ như có như không. Tiểu Thất tựa hồ cực kỳ sợ hãi câu nói kia của hần, lại nghĩ tới sự cường thế trước giờ của hần, và bản tính nói được là làm được, rốt cuộc tựa đầu vào trong khuỷu tay của hần lần nữa, chấp nhận để cho hần ôm. Hần hài lòng cười nhẹ, hoàn toàn không thêm để ý người xung quanh, từ trong lòng ngực móc ra một cái bình, đổ một viên thuốc ra, dụ dỗ nàng ăn, lúc này mới ngẩng đầu nhìn qua đoàn người đối diện, ánh mắt khiêu khích rơi vào trên người của Tiêu Dật, đuôi lông mày chau lên, liếc mắt Kiêm Gia đứng cạnh một cái, hứng thú dồi dào nói: “Một năm không thấy, xem ra Vương Gia trừ một bước lên mây ra, càng thêm vui mừng vì có nhi tử, tại hạ chúc mừng Vương Gia rồi!”

Trên mặt Tiêu Dật hiện ra một tia ảo não, trong mắt càng thêm mấy phần tức giận, đi về phía trước một bước, lạnh lùng nói: “Buông vương phi của Bồn vương ra.”

Bắc Thiên Vũ siết chặt cánh tay ôm Tiểu Thất, lạnh lùng nhìn lại hần, chê cười, châm chọc nói: “Buông ra? Vương Gia nói thật muộn, năm đó ở Nam Linh, người tiếp được chính là nữ nhân bên cạnh người, hôm nay ở chỗ này, người tiếp được vẫn là nữ nhân thay người sanh con dưỡng cái, nếu lúc nguy cấp người không bảo vệ được nàng, hiện tại vì sao người muốn ta buông nàng ra!”

Lời này vừa nói ra, Kiêm Gia vẫn ở bên cạnh lặng yên không lên tiếng đột nhiên ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn về người đối diện, sắc mặt thảm đạm, trong mắt càng nhiều hơn một chút áy náy.

“Chỉ bằng nàng là vương phi ta cưới hồi hoàng cung.” ánh mắt Tiêu Dật chuyên chú nhìn chằm chằm Tiểu Thất trong ngực Bắc Thiên Vũ, ẩn nhẫn tức giận nói.

“Cưới hồi hoàng cung?” Bắc Thiên Vũ chậm rãi khạc ra bốn chữ, tiếp theo lại “phì” nhẹ một tiếng: “Vương Gia tựa hồ quên mất ngày đó vào động phòng không phải là người, như vậy cũng coi là cưới hồi hoàng cung?”

“Người ——” Tiêu Dật sững lại, trong chốc lát tựa hồ nhớ lại quá khứ chưa từng chú ý chi tiết, ánh mắt lạnh lạnh lăm lăm trong phút chốc bắn về phía Bắc Thiên Vũ, vung tay lên, không mang theo do dự: “Người đâu! Người này xông loạn cung đình, thân phận không rõ, xử tử ngay tại chỗ!”

Một đội binh lính mới vừa đi lên lập tức vây quanh hần, bốn phía lập tức có mùi vị giường cung bạt kiếm, trong tĩnh mịch vắng ngắt lộ ra sự đè nén làm người ta hít thở không thông.

Kiêm Gia không khỏi tiến lên một bước, kéo lại vạt áo Tiêu Dật, nhỏ giọng nói: “Tiểu Thất vẫn còn ở trong tay hần!”

Công Tôn Cảnh Thăng khề nhếch miệng, muốn nói lại thôi, muốn khuyên can, tựa hồ lại băn khoăn đến cái gì, thủy chung không có nói ra.

Bích Ngô và Âm Linh đều không tỏ vẻ gì từ từ tới gần mấy bước, đến gần những binh lính kia, tay còn chưa để kiếm xuống càng nắm chặt mấy phần.

Bắc Thiên Vũ nhìn lướt qua những người vây quanh hần, cười lạnh nói: “Chỉ bằng những người này. . . .” Nhận thấy được người trong ngực hần hơi có động tác giãy giụa, hần lại không để ý cúi đầu, giả bộ tức giận nói, “Nàng không thể ở yên một lát, để cho ta giải quyết sao!” Người trong ngực khó chịu nói một câu, hần

rốt cuộc không cam lòng buông tay ra, nhưng chỉ đổi tư thế khác, một tay nâng cánh tay của nàng, một tay đặt ở bên hông của nàng, vẫn cực kỳ tự nhiên ôm nàng, tư thế rất là thân mật.

Tiểu Thất mới vừa trúng một chưởng, tựa hồ cũng cực kỳ suy yếu, hơn nữa người không tự chủ được tựa vào trước ngực của hắn, thở dốc một hơi, lạnh nhạt nói: “Cửu hoàng tử Bắc Liêu đường xa mà đến, chắc là vì chuyện nghị hòa phía bắc, vì không tổn thương giao tình hai nước, xin Vương Gia nghĩ lại!”

Binh lính vây quanh bọn họ không khỏi nhìn nhau, lại không dám đường đột tiến lên, nếu thật là hoàng tử Bắc Liêu, mà hắn lại chết ở trong Kỳ quốc, sợ rằng chiến tranh ở giữa Bắc Liêu và Kỳ quốc sẽ nhiều năm liên tục không ngừng!

Tiêu Dật cũng hơi nhíu mày, không nói lời nào nhìn Tiểu Thất, hai mắt tinh mịch như sao lạnh, một hồi lâu rốt cuộc chậm rãi khạc ra hai chữ: “Vậy sao?”

Tiểu Thất ngược mắt, nhìn vào ánh mắt tức giận của hắn, thần sắc tự nhiên nói: “Vương Gia không tin?”

“Tin! Lời Vương phi nói, Bổng vương tự nhiên tin!” Tiêu Dật đột nhiên vươn tay, hướng về phía của nàng, nhẹ nhàng nói, “Nếu hắn là Cửu hoàng tử Bắc Liêu, như vậy thì để Cảnh Thăng an bài hắn ở dịch quán đi! Nàng qua đây, chúng ta cũng nên trở về phủ!”

Tròng mắt Bắc Thiên Vũ trong nháy mắt trầm xuống, tay ôm eo của nàng lại chặt hơn, rất là bất đắc dĩ nói: “Vương Gia, thật là ngại quá, Bản Điện Hạ ở hoàng cung quen rồi, đột nhiên bắt ta ở chỗ không tốt như dịch quán, Bản Điện Hạ sợ ở không thoải mái.” Hắn lại rất có hăng hái nhìn chung quanh, hồi hợt nói, “Bản Điện Hạ thấy hoàng cung Kỳ quốc này thật không tệ.”

Tiêu Dật liếc nhìn bàn tay bên hông Tiểu Thất, ánh mắt chợt co rút nhanh, trầm giọng nói: “Nếu Bổng vương không đồng ý?”

Bắc Thiên Vũ hơi nhíu lông mày, ý vị rõ ràng nói: “Hiện tại Kỳ quốc loạn trong giặc ngoài, triều cương không yên, chắc hẳn Vương Gia cũng hi vọng nước ta và Kỳ quốc giao hảo! Chuyện nghị hòa còn đang được thương thảo, Bản Điện Hạ chỉ nói một yêu cầu nhỏ thế, Vương Gia sẽ không phản bác chứ!”

Tiêu Dật ngưng mắt nhìn hắn, trầm ngâm chốc lát, nói: “Tốt! Bổng vương đồng ý người! Cảnh Thăng, người lập tức đi an bài một chút!” Ánh mắt của hắn khóa lại Tiểu Thất, không quay đầu lại phân phó, tay đưa ra lần nữa, chậm rãi nói, “Tiểu Thất, nàng qua đây!”

Tiểu Thất nhìn bàn tay đưa ra, rồi lại rõ ràng cảm thấy bàn tay đặt trên eo nàng lại chặt hơn, nàng rốt cuộc mở miệng cúi đầu gọi: “Bích Ngô!”

“Công chúa!” Bích Ngô vội vàng tiến lên, muốn đưa tay đỡ Tiểu Thất, nhưng thấy được ánh mắt của Tiêu Dật và Bắc Thiên Vũ đồng thời bắn về phía nàng thì lại yên lặng dừng ở nơi đó.

“Bích Ngô, đỡ ta trở về Tử Nhiễm cung đi!” Tiểu Thất đưa tay kéo khuỷu tay Bích Ngô lại, kéo nàng gần mấy phần.

“Ninh Tiểu Thất!” Tiêu Dật đột nhiên nhỏ giọng rống giận một câu, đưa tay ra nhanh chóng đi lên trước, muốn lôi nàng về phía mình.

Bắc Thiên Vũ tay mắt lanh lẹ, tay đỡ eo nàng nhanh chóng buông ra, vươn tay ra, chặn lại khí thế bén nhọn của Tiêu Dật.

Tiểu Thất lão đảo một bước, thuận thế ngã xuống trong ngực Bích Ngô.

“Công chúa!” Bích Ngô vội vàng đỡ nàng, kinh hoảng nói.

“Tiểu Thất!” Tiêu Dật và Bắc Thiên Vũ đồng thời thu chưởng, nhìn nữ tử ngã trong ngực Bích Ngô, lại đồng thời vươn tay muốn kéo nàng đến trong ngực, rồi lại cùng lúc này đưa ra một cái tay khác cản tay đối phương.

“Ta không sao!” Tiểu Thất nắm tay Bích Ngô hơi đứng vững bước chân, lạnh nhạt nói, “Hôm nay Vương Gia cũng không thể trở về phủ. Hôm nay họa loạn, trong cung còn có thật nhiều chuyện phải xử lý, ta trúng một chưởng, sợ rằng không thể, những chuyện trong cung cứ giao cho Vương Gia xử lý! Bích Ngô, đỡ ta trở

về Tử Nhiễm cung!” Không chờ bất luận kẻ nào trả lời, Tiểu Thất đã vịn Bích Ngô từ từ đi về phía trước rồi!

Bắc Thiên Vũ thả tay đang đánh nhau xuống, vội vàng đi lên trước một bước, rồi lại bị Tiêu Dật giơ cánh tay chặn lại. Thanh âm Tiêu Dật hơi kỳ quái nhỏ giọng, ẩn tức giận nói: “Nếu cửu hoàng tử muốn ở trong cung, thì đi theo Cảnh Thăng, Cảnh Thăng tự nhiên sẽ an bài chỗ ở cho người, hi vọng cửu hoàng tử đừng đi loạn trong cung, nếu bị xem là thích khách, chỉ sợ ta không cách nào bảo đảm với hoàng đế quý quốc.”

Bắc Thiên Vũ tức giận hất tay của hắn ra, lạnh lùng nói: “Người ——” lời nói còn chưa ra miệng, lại thấy Tiêu Dật đột nhiên lão đảo một bước, tay đè ngực, lông mày nhíu lại, dáng vẻ khổ sở cực độ.

“Vương Gia!” Công Tôn Cảnh Thăng cất bước, nhanh chóng tới đây, đỡ hắn.

“Dật!” Kiêm Gia bên cạnh lên tiếng kinh hô, tay kéo chặt cánh tay của hắn.

“Cảnh Thăng, người tránh ra!” Tiêu Dật khép hờ cặp mắt, lạnh lùng nói với Công Tôn Cảnh Thăng đang vịn hắn.

“Vương Gia. . . .” đáy mắt Công Tôn Cảnh Thăng xẹt qua khổ sở, tay từ từ buông ra, ánh mắt xẹt qua Sở Trung Lâm đã bị bắt, kính cẩn nói, “Thuộc hạ xin phép Vương Gia, xử trí Sở Trung Lâm như thế nào?”

“Giao cho Hình bộ là được!” Tiêu Dật lim dim hai mắt, điều lý hơi thở rối loạn một lát, tránh thoát hai người, không nhìn bất luận kẻ nào, cất bước đi về phía trước.

Bắc Thiên Vũ đứng chấp tay, ánh mắt nhẹ nhàng quét qua bóng dáng càng đi càng xa của Tiêu Dật và vẻ khổ sở nhàn nhạt trên mặt Công Tôn Cảnh Thăng, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười.

“Ha. . . . Thì ra là Vương Giacao cao tại thượng cũng không nắm giữ được trái tim của một nữ nhân.” Sở Trung Lâm bị bắt đã thấy toàn bộ quá trình, đột nhiên ngửa người cười to, giọng ác độc châm chọc.

Bóng người từ từ đi xa rõ ràng cứng đờ, một tay lại đè xuống ngực, một tay vội vàng đỡ hành lang bên cạnh, hơi ngừng lại một lát, rồi cuộc chạm rã đi xuống cầu thang phía trước. Bóng người quẹo qua chẳng mấy chốc đã ẩn ở trong bóng tối u ám, ánh mặt trời ở phía sau hắn vãi đầy mặt đất, lại chỉ chiếu đến dưới chân của hắn, cả người của hắn bị bao vây trong bóng tối, thân hình lạnh lạnh dường như mang theo cô đơn ngàn năm.

49. Q.3 - Chương 49: Chỉ Oán Đế Vương Gia

Trời đã sáng hẳn, mới vừa vào đầu thu, đến gần buổi trưa mặt trời cũng ít đi mấy phần sắc bén, ánh mặt trời đầy đất, chiếu lên nền đất chỗ sáng chỗ tối khiến hoàng cung nguy nga như được cầu vồng bao phủ, máu tanh ẩn ở trong bóng tối rồi cuộc cũng bị chôn vùi trong ánh mặt trời lấp lánh.

Chắc do cuộc bức vua thoái vị hôm qua, trên hành lang chín khúc, cung nữ nội thị đều rất ít. Bích Ngô đỡ Tiểu Thất đi qua đình đài, cả đường trầm mặc trở lại Tử Nhiễm cung, đỡ Tiểu Thất ngồi lên giường xong, nàng lặng lẽ đứng ở một bên, không tính mở miệng đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Tiểu Thất lim dim hai mắt, điều lý hơi thở một lát, có thể thuốc Bắc Thiên Vũ mới vừa cho nàng uống phát huy được hiệu, nàng cảm thấy nơi ngực tựa hồ không còn khó chịu mấy, đã có chuyển biến tốt hơn vừa rồi nhiều. Nàng ngược mắt liếc nhìn Bích Ngô đứng bên cạnh, vẻ mặt hơi hoảng hốt, đột nhiên nhớ đến mình tới hoàng cung này vậy mà đã hơn bảy năm rồi, bảy năm thời gian nói ngắn cũng không ngắn, những ký ức ở hiện đại đều từ từ bị bao phủ rồi, ngay cả trong lúc ngủ mơ cũng chưa từng xuất hiện lại. Thật ra thì mình tới thời không này tựa hồ chưa từng nghĩ tới rồi cuộc phải sống tiếp thế nào, thiên hạ Thái Bình, dân chúng an vui, nàng từ trước đến giờ cảm thấy mình còn chưa vĩ đại, lao tâm lao lực như thế, có thể chăm sóc tốt mình đã là may mắn, nàng cũng chưa bao giờ muốn phụ trách hoặc cống hiến gì. Nhưng, có một ngày nàng thật ngồi lên vị trí này, vì giữ được thiên hạ này nhất thời bình yên, nàng thật bắt đầu hiểu được hy sinh thế nào, bỏ xe bảo vệ tướng thế nào, lấy đại cục làm trọng thế nào, lần lượt gặp nguy hiểm, lần lượt không còn cách khác, thì ra nàng cũng có thể tính toán từng bước như thế, nhưng rồi cuộc đã chán

nắn cực kỳ, khoảnh khắc bay ra khỏi Hân Tinh lâu, trong lòng trừ khủng hoảng ra cứ nhiên cảm thấy tất cả kết thúc như vậy cũng tốt. Cho đến một khắc hần ôm lấy nàng, trong giây lát đó trí nhớ lại trở về chiến trường Nam Lĩnh, dán vào lồng ngực của hần nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của hần, trong lòng lại ngoài ý muốn cảm thấy an bình bình thản. Có lẽ hần không biết vào thời khắc đó nàng đã tuyệt vọng như thế nào.

“Công chúa?” Bích Ngô thấy Tiểu Thất vẫn nhìn chăm chăm vào mình ngẩn người, rốt cuộc không nhin được mở miệng kêu.

Tiểu Thất hơi sững sờ, nhưng cũng không tránh tầm mắt của Bích Ngô, nhìn thẳng nàng: “Chuyện cho tới bây giờ, vì sao tỷ còn gọi ta như vậy?”

Bích Ngô không chút kinh ngạc, cúi đầu, lông mi có chút rung rung, nói thật nhỏ: “Muốn ta gọi thế nào?” Trong thanh âm có chút thê lương không tầm thường.

Tiểu Thất rốt cuộc không nhẫn nại được, không chơi đoán đố với nàng nữa, nói thẳng: “Chẳng lẽ tỷ không biết tỷ là trưởng công chúa Kỳ quốc!”

Bích Ngô ngẩng đầu thẳng tắp nhìn Tiểu Thất, trong mắt đột nhiên thoáng qua bức tức, kích động nói: “Không biết! Ta không biết! Ta cho tới bây giờ đều không biết Kỳ quốc có một trưởng công chúa!”

“Bích Ngô!” Tiểu Thất nín chặt cánh tay hơi kích động của nàng, một hồi lâu mới do dự nói, “Tỷ. . . Hận ông ấy?”

“Hận?” Bích Ngô ngẩn ngơ, mê mang lắc lắc đầu nói, “Hai mươi mấy năm qua, ta chưa bao giờ hận ông ấy, từ nhỏ ông ấy đã nhận ta làm đồ đệ, dạy ta võ công, dạy ta biết chữ, ta cũng không khác với mấy ám vệ trong Ấn Tinh các, ta cảm kích ông ấy, nếu không có ông ấy, chúng ta cũng chỉ là cô nhi lưu lạc bên ngoài, chúng ta tôn ông ấy làm sư, kính ông ấy như cha, chỉ là. . .” Bích Ngô lộ ra một nụ cười khổ sở, tiếp tục nói, “Chỉ là đột nhiên có một ngày ông ấy gọi ta vào Ngự Thư Phòng, nói cho ta biết cơ quan bí ẩn trong Ngự Thư Phòng, sau đó. . . Sau đó còn nói ta là nữ nhi của ông ấy, ta là trưởng công chúa Kỳ quốc, muốn ta bảo vệ bí mật, bảo vệ thể lực ngầm cuối cùng của Kỳ quốc, nếu có một ngày Tiêu Dật không còn lòng thần phục, cũng có thể. . . Cũng có thể. . .” thanh âm Bích Ngô nghẹn ngào, giọng nói càng chậm chạp, “Người biết đó là lúc nào không? Là hai năm trước, mãi cho đến hai năm trước, ông ấy cảm thấy ta hữu dụng rồi, ông ấy mới nói cho ta biết. Nếu lúc ông ấy nói có chút áy náy, có lẽ ta thật không hận nổi, dù sao ông ấy vẫn dưỡng dục ta hơn hai mươi năm, ông ấy chỉ quên nói cho ta biết, ông ấy là. . . Cha của ta, mà ta cũng chỉ không biết cách gọi đó thôi. Nhưng ông ấy lại không chút áy náy này, ông ấy nghĩ những chuyện đó đều nhỏ nhặt, một khắc kia ta thật sự vô cùng hận ông ấy, ta chạy ra, ta nói ta vĩnh viễn cũng sẽ không giúp ông ấy.” Nước mắt của nàng rốt cuộc chậm rãi rơi xuống, rơi vào trên hai bàn tay nắm lấy nhau của hai người, Bích Ngô khẽ dừng một lát, đột nhiên vô lực ngồi chồm hồm xuống, lẩm bẩm nói, “Nhưng hôm sau, ông ấy. . . ông ấy đã chết, ông ấy đã chết, vì vậy tất cả hận cũng không thể nào giữ lại, vì vậy trong đầu vĩnh viễn đều chỉ nhớ rõ hình ảnh nghiêm nghị lúc ông ấy dạy võ cho ta, hình ảnh kiên nhẫn lúc ông ấy nắm tay ta dạy ta viết chữ, vì vậy rốt cuộc hiểu được thật ra trong mấy ngàn người đó ta vẫn có chỗ khác biệt.”

“Bích Ngô!” Tiểu Thất từ từ ngồi chồm hồm ở bên cạnh nàng, nhẹ nhàng gọi tên của nàng, sâu xa nói, “Tử vong. . . Thật sự là một chuyện thật vĩ đại, nó có thể triệt tiêu toàn bộ chuyện khổ sở đau lòng, ta chỉ còn nhớ rõ ông ấy tốt thế nào.”

“Phải. . . Đúng vậy. . .” Bích Ngô rù rì nói, tay động động, đột nhiên u oán lên tiếng lần nữa, “Nhưng dù sao chúng ta đều là nữ nhi của ông ấy, không phải. . . Không phải công cụ để ông ấy bảo vệ thiên hạ.”

Tiểu Thất vô lực tựa đầu vào trên đầu gối cong lên, trầm mặc một thời gian, mới nói thật nhỏ: “Chỉ mong kiếp sau đừng tiếp tục sống ở nhà đế vương!”

Bích Ngô ngẩn ra, lẩm bẩm lặp lại: “Đừng tiếp tục sống ở nhà đế vương! Đừng tiếp tục sống ở nhà đế vương!”

Hai người cứ ngồi dựa vào lưng nhau, tâm thần hoảng hốt, vì vậy ai cũng không có chú ý, màn cửa nhẹ nhàng lắc lư, thị nữ ngoài cửa khẽ thở nhẹ, đã có một người nhanh chóng đi ra khỏi Tử Nhiễm cung.

Bên ngoài Tử Nhiễm cung, mặt Xuân Y kính cẩn chào Tiêu Dật, nói: “Vương Gia! Nương nương mời Vương Gia qua một lát!”

Tiêu Dật lạnh lùng liếc nàng một cái, cũng không có dừng lại, giống như không nghe được lời của nàng, tiếp tục đi lên trước vài bước mới ngừng lại, quẹo cua lách đến Dục Lê cung.

Trong ngoài Dục Lê cung, đều không giống như ngày thường, nha hoàn nội thị đứng đầy phòng, chỉ một mình Dục thái phi đứng ở cửa, xa xa thấy Xuân Y dẫn theo Tiêu Dật tới đây, lại cố trấn định ngồi xuống, tay không tự giác đưa ra, nâng chung trà lên nhấp một ngụm, lúc ngẩng đầu nữa, Tiêu Dật đã tiến bước tới. Dục thái phi để ly trà xuống, nói: “Mời Vương Gia ngồi!” Quay đầu rồi phân phó Xuân Y nói, “Bưng một ly Bích Loa Xuân thượng hạng cho Vương Gia !”

Xuân Y cúi cúi thân thể, đang muốn rời đi, lại nghe được thanh âm cực kỳ lạnh nhạt của Tiêu Dật: “Không cần! Bồn vương hỏi mấy câu liền đi!”

Trong bụng Dục thái phi chấn động, vốn nàng muốn mời Tiêu Dật tới, nhưng hắn nói mấy câu thế, lại đổi khách làm chủ rồi, nàng không biến sắc nháy mắt với Xuân Y, Xuân Y hiểu ý, lúc đi ra còn khép cửa lại.

Dục thái phi có mấy phần kiêng kỵ, tự biết ở trước người này cũng không giấu được bao nhiêu, nên cũng không vòng vo nữa, nói thẳng: “Vương Gia, hôm nay triều cực mới ổn định, tin tưởng Vương Gia sẽ không quên ước định ban đầu của chúng ta chứ?”

Tiêu Dật vừa nghe nói thế, ánh mắt lạnh lẽo bức người bắn thẳng về phía Dục thái phi, thần sắc tối tăm nói: “Bồn vương thấy không tuân theo ước định ban đầu là nương nương người chứ?”

Ánh mắt Dục thái phi lóe lên một cái, cố tỏ không hiểu nói: “Tại sao vương gia nói thế?”

Tiêu Dật hừ lạnh một tiếng, trong giọng nói tăng thêm vài phần ý lạnh: “Ngày đó ở Nam Tích, sợ rằng nương nương tự cho là thông minh nên đã khắc một chữ ‘Bắc’ trên đầu mỗi mũi tên, nhưng còn có một việc nương nương chưa từng biết, đó chính là Bắc Liêu tôn kính Thương Ưng, cho nên phạm là binh khí Bắc Liêu đều sẽ có khắc một hình đầu ưng. Mấy người ngày đó chỉ sợ là của nương nương phái đi!”

Dục thái phi hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, rồi lại cố gắng đứng vững bước chân, cố gắng trấn định nói: “Dù những ngừng người kia là ta phái đi, vậy ta cũng vì tốt cho Vương Gia, ta chưa bao giờ hạ lệnh bảo bọn họ đoạt mạng của người, cũng chỉ giữ người ở lại Nam Tích thôi, bây giờ Vương Gia thấy ba vạn nhân mã đột nhiên xuất hiện, chẳng lẽ không cảm thấy lúc đó ngồi yên xem hổ đấu mới là cử chỉ sáng suốt sao? Bằng không ba vạn nhân mã này không chừng là dùng để đối phó người đó!”

Tiêu Dật lạnh lùng cười một tiếng, cất bước đi về phía cửa, nói: “Chỉ tiếc Bồn vương luôn luôn không thích bị người mưu hại!”

“Tiêu Dật!” Dục thái phi đột nhiên đi về phía trước một bước, quát lên, “Người phản hận như thế cũng chỉ bởi vì Ninh Tiểu Thất oán người!”

Bước chân đi về phía cửa của Tiêu Dật chậm chạp chốc lát, chấp tay sau lưng, lạnh lùng nói: “Lúc đầu ta đã nói, ta có thể dùng phương thức người muốn bảo vệ Trần gia chu toàn, người cũng phải cho ta thứ ta muốn, nhưng mà chuyện giữa ta và nàng, không cho phép người nhúng tay! Là nương nương quên ước định ban đầu, hôm nay đừng trách ta!”

“Tiêu Dật, ta quyết không để cho nữ nhi ta bước theo gót ta, vĩnh viễn đi sau nàng, người cho rằng không có chuyện gì à, nha đầu Tiểu Thất này không oán người sao?” Lúc này Dục thái phi lại thật bình tĩnh, giọng mang ba phần khinh thường nói, “Nha đầu này, ta thấy nó lớn lên, đừng thấy nó bình thường không để ý gì cả, bộ dạng cực kỳ lạnh nhạt, nhưng nó giống y mẫu thân nó. Tâm tính cực cao, từ khi người đồng ý điều kiện đó, người và nó nhất định chỉ có thể như vậy. Hôm đó cho dù người chạy tới đúng lúc, nó nhìn thấy Kiêm Gia mang thai sao lại không oán, nếu không oán, đó là bởi vì nó chưa bao giờ để người ở trong lòng.”

Mấy chữ cuối cùng giống một thanh đao bén nhọn đâm vào ngực hắn, ác ý khuấy đảo, hắn đột nhiên che ngực, cúi đầu thổ hổn hển.

Dục thái phi đưa lưng về phía hắn, không phát giác gì, tiếp tục nói: “Nếu người muốn bồi thường, làm sao người bồi thường? Cũng chỉ là. . . . Nhưng lúc ấy tay nó cầm di chiếu, vốn có thể làm nữ hoàng, nhưng

cũng chẳng thèm ngó tới, người cho rằng nó sẽ quan tâm. . . .”

“Đủ rồi!” Tiêu Dật rút cuộc cúi đầu rống giận một câu, dùng sức kéo cửa ra, bất chấp tất cả xông ra ngoài.

“Dật!” Kiêm Gia ngoài cửa ngơ ngác hô tên của hắn, sắc mặt hơi biến thành tái nhợt, sững sờ hỏi, “Ước định giữa chàng và mẫu phi là gì?”

Dục thái phi hung hăng trừng mắt liếc Xuân Y, Xuân Y vội vàng quỳ xuống, hoảng sợ nói: “Nương nương, nô tỳ.”

“Dật!” Kiêm Gia đột nhiên kéo chặt cánh tay Tiêu Dật, đau thương nói, “Người nói cho ta biết giữa hai người rốt cuộc có ước định âm thầm gì?”

Tiêu Dật nhắm mắt lại, lúc mở ra lại mang theo một loại quyết tuyệt nói: “Người thật muốn biết?” Thấy Kiêm Gia gật đầu một cái, hắn rút cuộc chậm rãi nói, “Ta cho người có một đứa bé để bảo vệ Trần gia chu toàn, mà mẫu phi người thì thay ta lấy di chiếu.”

“Di chiếu?” Kiêm Gia không dám tin lắm bầm nói, “Là cho Tiểu Thất.”

“Uh!” Tiêu Dật lạnh nhạt nói.

Kiêm Gia buông tay của hắn, từ từ lui về phía sau mấy bước, không hiểu nói: “Vậy. . . . Vậy vì sao chàng không tự lấy?”

Tiêu Dật vừa định mở miệng, trong nháy mắt liếc cái bụng hơi nhô lên của Kiêm Gia, rốt cuộc nói thật nhỏ: “Nếu ta ra tay, mặc kệ là ngoài sáng trong tối ta cần phải xung đột với nàng, đến lúc đó. . . . Ta không thể mất đi. . . . Nàng.”

“Hoá ra là như vậy ! Chàng muốn ta là bởi vì thế!” Kiêm Gia lui về phía sau từng bước từng bước, ngược mắt thấy Dục thái phi khấn trương nhìn chăm chăm nàng, nàng chợt vừa khóc vừa cười, nước mắt chậm rãi từ gương mặt chảy xuống, nàng nức nở nói, “Thì ra đối với mẫu phi mà nói, ta cũng chẳng qua là công cụ để bảo vệ gia tộc người!”

“Không! Không phải vậy!” Dục thái phi hốt hoảng đi về phía nàng, cố gắng kéo nàng, làm dịu, “Mẫu phi biết con thích hắn, mẫu phi mới ra hạ sách này, Gia Nhi. . . .”

“Không! Không phải như thế!” Kiêm Gia hất tay Dục thái phi đưa qua, bi phẫn nói, “Cho dù ta thích hắn! Ta cũng không muốn bắt đầu thế! Mẫu phi, tại sao người phải làm như vậy! Tại sao?” Kiêm Gia vừa lắc đầu, vừa lui ra, quay người lại rút cuộc lao đảo chạy về phía trước rồi.

Nhìn bóng dáng của Kiêm Gia càng chạy thì càng xa, Dục thái phi cả giận nói với Xuân Y: “Còn không mau đuổi theo!”

Xuân Y vội vàng đáp một tiếng, bước nhanh đuổi theo hướng Kiêm Gia biến mất.

Dục thái phi nghiêng đầu đột nhiên liếc về ánh mắt từ đầu đến cuối tỉnh táo của Tiêu Dật, rốt cuộc bi thương nói: “Vương Gia cần gì phải nói cho Gia Nhi, người không lo lắng đứa bé trong bụng của nó sao?”

Tiêu Dật nhìn bóng dáng từ từ chạy xa, xoay người lại đi về hướng khác, chỉ để lại một câu ôn hoà lời nói: “Ngày đó ta đã nói tình hình có thể xảy ra hôm nay với nương nương, là nương nương nhất định phải cưỡng cầu, không chịu đổi phương thức khác! Huống chi chuyện này nàng sớm muộn gì cũng biết!”

50. Q.3 - Chương 50: Sông Uyển Chuyển Chảy Quanh Điện Hương

Ở trong Tử Nhiễm cung, bóng người chợt lóe, hơi thở từ từ tới gần đã nhanh chóng đến ngoài cửa, Bích Ngô cảnh giác lật người đứng dậy. Màn cửa vung lên, đã có một người vững bước đi vào. Một thoáng, ánh mặt trời chiếu qua tấm màn bị vén lên một nửa này, khiến bóng người quá sáng mờ hồ không rõ, không thấy rõ

diện mạo của người nọ. Bích Ngô theo bản năng lui về phía sau một bước, che lại Tiểu Thất vẫn ngồi trên đất.

Khoảnh khắc người tới tiến vào, thấy Tiểu Thất và Bích Ngô ngồi dưới đất tựa hồ cũng cực kỳ kinh ngạc, ngăn người, màn cửa vén lên cũng quên thả xuống. Chứng kiến động tác đề phòng theo bản năng của Bích Ngô thì hần mới buông màn cửa xuống, đến gần một bước, trầm giọng nói: “Là ta!”

Lúc này Bích Ngô mới thấy rõ người này, cúi đầu kinh hô một tiếng: “Cửu hoàng tử!”

Bắc Thiên Vũ đến gần mấy bước, ngừng mắt tỉ mỉ nhìn vẻ mặt của hai người, đột nhiên nhíu lông mày, không vui nói: “Thế nào?”

Bích Ngô cuống quýt cúi đầu, che giấu hốc mắt ửng đỏ, gơ tay lên cực nhanh lau đi nước mắt còn vướt trên mặt, nhỏ giọng nói: “Ta. . . . Nô tỳ đi ra cửa coi chừng!” Tiếng nói vừa dứt, người đã nhanh chóng lóe ra ngoài cửa.

Tiểu Thất ngược mắt nhìn hần, cũng không có lộ ra vẻ mặt bất ngờ, chống tay trên đất muốn đứng lên.

Mày kiếm của Bắc Thiên Vũ càng thêm xiết chặt vài phần, vẻ mặt tối tăm nhìn chằm chằm ánh mắt ửng đỏ của nàng, trong lòng tự dừng dâng lên chua xót, tựa hồ nhớ lại cái gì, duỗi bàn tay, rút cuộc nhanh chóng ôm nàng vào trong lòng. Hần khóa nàng vào trong ngực rồi, nhẹ nhàng nâng cằm của nàng lên, sắc mặt trầm ngâm dò xét một phen, mở miệng mang theo một chút ý giận: “Về sau không cho phép khóc vì người khác!”

Tiểu Thất sững sốt, ngay sau đó cười yếu ớt nói: “Được!”

Bắc Thiên Vũ vẫn còn không cam lòng, hừ mấy tiếng, không nhịn được giận nói: “Cũng không được cho người khác ôm!”

Ánh mắt Tiểu Thất hơi chậm lại, giống như rút cuộc hiểu rõ dụng ý câu nói đầu tiên của hần, sắc mặt bất giác tối xuống, cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Bắc Thiên Vũ lại ôm eo nàng chặt hơn, cắn răng oán hận nói: “Nhớ tới hần à!”

Tiểu Thất cúi đầu, nhẹ nhàng thở ra, nói tiếp: “Ta đã bảo Phạm Trung an táng hần đằng hoàng, lúc đó ta cảm thấy. . . .”

“Tiểu Thất! Nàng có nghĩ tới ta hay không!” Hần chợt mở miệng ngắt lời nàng, giống như nhất định phải có một đáp án, hần lại nâng nặng lặp lại lần nữa, “Một năm nay, nàng có nhớ ta hay không?”

Tiểu Thất chưa từng ngờ hần đột nhiên thay đổi đề tài như thế, suy nghĩ dừng lại một chốc, sững sờ nhìn hần, có chút luống cuống nói: “Ta. . . . Ta luôn rất bận. . . . Thời gian.”

Hần đột nhiên đến gần, ngậm môi của nàng, cố ý ngăn cản lời chưa nói ra của nàng, thì thầm nói: “Đáp án này, ta không thích, đổi cái khác!”

“Ừm. . . . Có. . . . Có chút. . . .” trên mặt Tiểu Thất xuất hiện đỏ ửng, đôi môi bị hần hôn lên, chỉ đành phải hàm hàm hồ hồ nói.

Hần vẫn không có buông nàng ra, vẫn chưa thỏa mãn mỗ cánh môi đỏ thắm của nàng, nhỏ giọng dụ dỗ lần nữa: “Đổi cái khác! Nhé!”

Tiểu Thất lại có chút không cam lòng khi bị hần định đoạt thế, tay chống trước ngực của hần khê dùng sức đẩy hần ra. Nhưng động tác này lại thành chất xúc tác, hần lại càng hôn sâu hơn, quấy nhiễu suy nghĩ của nàng hỗn loạn hơn, trầm trầm, giống như cái gì cũng không nghe ra, dần dần không thể làm gì, nàng rút cuộc phần nộ đầu hàng nói: “Có. . . . Thường. . . . Nhớ!”

Đáy mắt Bắc Thiên Vũ lóe sáng, ngậm môi của nàng thưởng thức tỉ mỉ một phen mới buông ra, trong con người sáng trong tràn đầy nụ cười vì thực hiện được gian kế, nói: “Đáp án này ta hài lòng!”

Tiểu Thất dần dần hồi hồn, nghĩ đến hần mới vừa “Uy bức lợi dụ”, trong bụng chỉ cảm thấy không cam lòng, ngược mắt hung hăng trừng hần một cái, bên má lại không đánh đã khai nổi lên hai đám mây đỏ, hần nhìn lại cảm thấy như đang nung nấu.

Lòng hần hơi động, cúi đầu nhìn dung nhan xinh đẹp của nàng, đột nhiên ranh mãnh nở nụ cười, hài lòng ôm nàng nói thật nhỏ: “Tiểu Thất, ta rất vui khi thấy vẻ mặt này của nàng, thì ra nàng cũng biết xấu hổ, biết tức, biết cười, biết giận, hỉ nộ ái ố đặt ở trên mặt, mà không phải luôn tỉnh táo đến không chân thật!”

Lúc Bích Ngô đi ra Tử Nhiễm cung, vừa hay nhìn thấy Âm Linh dựa vào một thân cây, cau mày, hai mắt lim dim, trên mặt có vẻ đau buồn. Nàng nắm chặt bình thuốc trị thương mình vừa cất công đi lấy, đi tới bên cạnh, nhẹ giọng nói: “Âm Linh!”

Âm Linh nhanh chóng mở mắt, thấy là Bích Ngô, kinh ngạc, không hiểu hỏi: “Bích Ngô cô nương có chuyện gì?”

Bích Ngô đưa thuốc trong tay cho hần: “Thuốc này người dùng đi! Rất hữu dụng với vết đao!”

Âm Linh chậm rãi nhận lấy thuốc trong tay nàng, động trúng vết thương, bất giác nhe răng âm thầm nuốt nói: “Đa tạ!”

Bích Ngô nghe được sự khác thường trong thanh âm của hần, lo âu ngó hần một cái, đột nhiên bật thốt lên: “Ta giúp người bôi thuốc!” Ý thức được mình quá mức đường đột, nàng vội bổ sung, “Vết đao này người cần giúp ta, ta sao có thể bỏ mặc! Hơn nữa vết thương của người ở trên vai, tự bôi thuốc không dễ dàng!”

“Việc này ——” mặc dù Âm Linh cho là không ổn, nhưng nghĩ nếu cự tuyệt lại ra vẻ mình khó chịu, vốn là giang hồ nhi nữ, hần thật cũng không quan tâm lễ nghĩa quan gia gì, do dự một lát vẫn thản nhiên lên tiếng, “Vậy làm phiền Bích Ngô cô nương!”

Bích Ngô dẫn hần đến ngoài Tử Nhiễm cung, người ở Tử Nhiễm cung vốn ít, bởi vì chuyện bức vua thoái vị hôm qua càng cơ hồ không có ai, trong không khí chỉ còn lại tiếng hít thở lúc nặng lúc nhẹ của hai người. Bích Ngô đổ thuốc ra, nhẹ nhàng ấn lên da thịt hơi nóng của hần, chỉ cảm thấy nhiệt độ trên mặt cũng theo bàn tay càng ngày càng nóng lên, có dòng khí nóng từ mặt chạy lên đỉnh đầu, nàng bất giác càng cúi thấp đầu, động tác cũng không dám dừng sức, dọc theo vết đao thật dài, bàn tay từ từ bôi thuốc đến chót nhất.

Lúc tay của nàng dính sát, sắc mặt Âm Linh không khỏi cứng đờ, cúi đầu thở dốc một hơi, mới ổn định tâm thần. Chỉ chốc lát sau, lại cảm thấy bả vai của mình truyền đến hơi thở nóng nóng, hơi thở ấm áp diễm tĩnh quần quanh, làm tâm thần hần không khỏi chấn động, bụng chợt bốc lên một luồng khí nóng. Hần không khống chế được, đột nhiên nghiêng đầu nhìn, thì ra là nàng cúi đầu, đang hết sức chăm chú giúp hần thoa thuốc lên vết thương. Hần tự mắng mình một tiếng trong lòng, cố gắng nghĩ tới những chuyện khác, phân tán tâm tình của mình. Giống như qua một thế kỷ, hần rốt cuộc nghe được thanh âm êm ái của nàng: “Tốt lắm!” Hần không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lại bỏ quên tâm tình giống hần ẩn chứa trong câu nói kia.

Âm Linh sửa sang lại quần áo xong, thời điểm đứng dậy, ánh mắt hai người chợt chạm nhau, rồi lại đồng thời né tránh, vừa trốn lẩn tránh, hai người nhất thời sinh ra vẻ lúng túng. Âm Linh giả vờ ho nhẹ một tiếng, đang định rời đi, vừa ngẩng đầu, lại phát hiện có một nam tử trung niên đang đứng ở cửa, ánh mắt sắc bén, trên mặt hiện ra uy nghiêm, như có điều suy nghĩ nhìn bọn họ, không biết đã đứng bao lâu. Hần lập tức cảnh giác bước lên trước, bảo vệ Bích Ngô ở phía sau, hung dữ hỏi: “Người là ai?”

Nam tử nơi cửa chợt cười trấn an họ, thoáng chốc ít đi mấy phần uy nghiêm, nhiều hơn một phần dung túng, cười nói: “Thần là Phạm Trung!”

“Phạm Trung!” Bích Ngô thở nhẹ một tiếng, tiến lên một bước xác nhận nói, “Người là —— Phạm Trung Phạm tướng quân công chúa mang về!”

Phạm Trung cũng ngây ngốc chốc lát, ánh mắt hơi khó hiểu quét qua gương mặt của Bích Ngô, ngập ngừng nói: “Thần nhớ.”

“Ta là nha hoàn cận thân của công chúa!” Bích Ngô lại gấp gấp cắt đứt lời của hần, ánh mắt nhìn thẳng hần, giống như đang chứng minh nàng không có nói dối, nhưng chỉ chốc lát lập tức lại nhận thấy mình lộ ra gấp gáp quá mức, lại nhanh chóng chuyển đề tài hỏi, “Phạm đại nhân hôm nay tìm công chúa làm gì?”

Phạm Trung tuy có nghi ngờ, nhưng hiểu chuyện hoàng gia mình tốt nhất là không nên nhúng tay, vì vậy lập tức không nói nữa, từ trong ngực lấy ra một cây trân ngọc: “Cây trân ngọc này rơi xuống từ trên người của Âm Ảnh, nhưng thần nhìn ra đây là vật hoàng tộc, cho nên mới muốn hỏi công chúa nên xử lý như thế nào?”

Bích Ngô nhận lấy trâm ngọc trai từ tay Phạm Trung, chỉ nhìn qua một lần liền biết vật này chính là trâm ngọc trai trước kia Tiểu Thất thường cài, nhưng Âm Ảnh? Cái này có quan hệ gì với Âm Ảnh? Nàng trâm tư chốc lát, đột nhiên nhớ tới sự kiện hành thích ở Tử Nhiễm cung, lúc ấy Tiểu Thất nói với nàng, mình đã dùng trâm ngọc trai làm vũ khí ném ra rồi. Nàng liền tưởng tiền nhân hậu quả một lát, trong bụng đã suy nghĩ mấy phen, ngẩng đầu lên quan sát bốn phía, đột nhiên cảm thấy có chút khó chịu, trực giác mở miệng hỏi: “Âm Ảnh đâu?”

Phạm Trung sửng sốt, bật thốt lên: “Các người không biết?”

Bích Ngô liếc mắt nhìn Âm Linh, Âm Linh cũng nghi hoặc lắc lắc đầu, lúc này mới nhận thấy từ khi công chúa xuất hiện tới nay vẫn chưa thấy Âm Ảnh, nhưng bình thường Âm Ảnh đều xuất quỷ nhập thần, cho nên lúc đó cũng không quá để ý, giờ phút này Phạm Trung hỏi như vậy, khiến bọn họ cảm thấy có cái gì không đúng. Hai người trâm mặt, lo lắng hỏi: “Âm Ảnh thế nào?”

Phạm Trung thở dài lắc lắc đầu nói: “Hắn mất máu quá nhiều, không kịp thời cứu chữa, hết ở Đông Hoa môn rồi!” Trên mặt Phạm Trung hiện ra vẻ kính nể, thở dài nói, “Người này cũng là một người rắn rỏi!”

Đáy mắt Âm Linh hiện lên bi thương, trâm mặt một hồi lâu mới thở dài nói rất nhỏ: “Có lẽ —— hắn cũng cam tâm tình nguyện!”

Bích Ngô cúi đầu rũ mắt, xoay xoay trâm ngọc trai mấy cái, lại chuyển nó cho Phạm Trung: “Cây trâm ngọc trai này —— nếu rơi xuống từ trên người Âm Ảnh, vậy thì chôn theo cho hắn đi! Hắn là thị vệ của công chúa, công chúa —— có thể cho hắn cũng không nhiều!”

51. Q.3 - Chương 51: Thiên Hạ Chia Ba Khó An Định

Thụy Hòa năm thứ hai, lần nội loạn đầu tiên lớn nhất Kỳ quốc rốt cuộc được bình định vào mùa thu! Trong triều đình, Tả Tướng Mộ Thịnh Phong kể hết tội trạng của Sở Trung Lâm, Gián Đài Sử Tôn Hữu Vi, liên hiệp Binh Bộ Thượng Thư Lăng Trữ vừa mới nhậm chức, tố cáo đảng của Sở Trung Lâm cấu kết Hoàng Vũ, khấu trừ quân lương, cậy quyền thiên vị, phạm thượng làm loạn, chữ chữ châu ngọc, cũng dâng chứng cứ âm thầm thu góp được lên! Đến đây, nội loạn khiến cho thế lực Sở Trung Lâm rốt cuộc bị triệt để quét hết ở trên triều đình. Tả Tướng đã từng quyền cao chức trọng, bây giờ làm Đề Sư lại chịu cực hình vì tội mưu nghịch, Sở Thái hậu bị giam cầm thâm cung, tứ tử của Thái hậu không trực tiếp tham dự chuyện này, nhưng bởi vì tộc mẹ có tội, nên ban cho đất phong Giao châu, nếu không có thánh chỉ truyền đòi, không được về kinh!

Tấm màn của án nội loạn trong vòng nửa tháng đã rơi xuống! Nhưng nửa tháng này lại làm bách quan càng thêm tâm thần bất định! Chỉ vì trong Quang Hoa điện, trên ngự tọa lạnh lẽo lóe lóe thắm gấm ở dưới, vẫn không thấy bóng dáng của Hoàng đế. Từ khi bắt đầu nội loạn hoàng thượng vẫn cáo ốm không vào triều sớm, đến nay đã sắp một tháng, nếu bệnh ít sớm nên khỏi rồi, nếu bệnh nặng. . . . Suy nghĩ này chuyển qua trong đầu mỗi người trong triều, không khỏi tự chôn vào đáy lòng! Nếu bệnh nặng, sợ rằng triều đình này lại không được an bình rồi !

“Bãi triều ——” thanh âm của nội thị vang khắp cả Quang Hoa điện, nhiều tiếng vang vọng chân trời xa xa!

Một bộ áo trắng xẹt qua tầm mắt của mọi người, bách quan còn chưa kịp phản ứng, chỉ thấy tay áo màu vàng chợt lóe, đi nhanh theo bộ áo trắng kia! Lòng của mọi người có mấy phần tò mò, càng nhiều hơn là lo lắng. Triều cục hiện có ba phần thế lực, Tả Tướng Mộ Thịnh Phong đã sớm thay thế Sở Trung Lâm, càng thêm dưới một người, trên vạn người trong các quan văn. Mà Định Nam Vương và Định Nam vương phi lại bị đồn là không hợp, nguyên nhân không hợp, trong lòng mọi người tất nhiên rõ, nhưng sự không hợp này lại khiến triều cục mơ hồ gợn sóng.

Ven hồ Thái Minh, bóng dáng một trắng một vàng làm như đang tranh chấp cái gì, lòng của bách quan càng kinh sợ nghi ngờ. Vậy mà chỉ là chốc lát, lại thấy bóng dáng màu trắng thuận theo theo sát phía sau bóng dáng màu vàng!

“Ai. . . Lãng đại nhân!” Binh Bộ Thượng Thư Lãng Trụ đang muốn bước ra Quang Hoa điện thì nghe được đồng liêu gọi ông, ngừng chân, rồi lại làm bộ như không nghe thấy, vội vàng đi lên trước mấy bước.

“Lãng đại nhân!” Người nọ đuổi sát theo, bắt giắc lên giọng, sắc mặt có chút vội vàng! Người còn chưa rời đi nghe được tiếng gọi này, không khỏi dừng bước, dựa sát tới đây, làm như cố ý cản trở bước chân của ông.

Lãng Trụ bắt đắc dĩ ngừng lại, trên mặt hiện lên nụ cười công thức hóa, quay đầu biết mà còn hỏi: “Trương đại nhân, có việc gì thế?”

Trương đại nhân chạy gấp mấy bước, vượt đến bên cạnh hắn, nhỏ giọng, suy nghĩ nói: “Hạ quan thật sự sợ hãi trong lòng, thật là lo lắng hoàng thượng, Lãng đại nhân chính là thái công của hoàng thượng, cho nên hạ quan chỉ đành phải tới hỏi Lãng đại nhân, này. . . Hoàng thượng rốt cuộc như thế nào?”

Lãng Trụ xem xét bốn phía, người bên cạnh nhìn như đều đang nói chuyện phiếm, nhưng ánh mắt mọi người đều không tự khống chế nhìn qua đây. Ông cố ý lui ra vài bước, cách ra một khoảng với Trương đại nhân này, cất cao giọng nói: “Hoàng thượng ——” lời vừa nói ra, đã thấy người bên hông ngừng nói chuyện, dựa hơn nửa người về phía bọn họ. Lãng Trụ không khỏi ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nói, “Hoàng thượng tự nhiên vẫn còn dưỡng bệnh!”

“Bệnh này —— rất nghiêm trọng? Hoàng thượng. . .” Trương đại nhân muốn nói lại thôi nhìn Lãng Trụ.

“Ha ha, không nghiêm trọng, không nghiêm trọng!” Lãng Trụ vuốt chòm râu vừa dài ra, sắc mặt thật là nhẹ nhõm, dềnh dặc nói.

“Nhưng, Lãng đại nhân. . .” Trương đại nhân còn muốn hỏi cho cẩn thận, lại thấy Lãng Trụ quay người lại, gấp giọng hô về phía Hộ bộ thượng thư Nhan Thanh mới ra Quang Hoa điện: “Nhan đại nhân! Nhan đại nhân! Đi chậm lại. . .”

Nhan Thanh dừng lại, quay đầu lại thấy Lãng Trụ thở hồng hộc chạy tới, không hiểu nói: “Lãng đại nhân, có gì việc gấp sao?”

“Có! Có! Tự nhiên có!” Lãng Trụ nín lại ống tay áo của hắn, có vẻ hơi tức giận, dứt quãng nói, “Này có. . . Hộ bộ. . . Rất quan trọng!”

Ánh mắt Nhan Thanh xẹt qua tay đang nắm ống tay áo của hắn, lại giống như hậu tri hậu giác nhìn lướt qua người xung quanh, chân mày hơi nhíu lại, lạnh nhạt nói: “Lãng đại nhân nói về chuyện lương thuế quân lương?”

“Đúng! Bỏ quan muốn nói chuyện đó!” Lãng Trụ lập tức nói, vừa ngẩng đầu, giống như lúc này mới đột nhiên nhớ đến người lúc này đang nói chuyện với ông, không khỏi vỗ đầu một cái, áy náy nói, “Ai —— Trương đại nhân, ngài xem ta thấy Nhan đại nhân đột nhiên nhớ tới một chuyện, lại bỏ quên mất lời ngài vừa nói, ngài mới vừa nói cái gì?”

Trương đại nhân vội khoát khoát tay, cười nói: “Hạ quan còn chưa kịp nói gì! Cũng chỉ là chút chuyện vụn vặt! Lãng đại nhân và Nhan đại nhân đã có chuyện quan trọng thương lượng! Vậy ngày khác hạ quan tìm Lãng đại nhân tán gẫu!”

Sắc mặt Nhan Thanh không tỏ vẻ gì kéo lại ống tay áo đang bị Lãng Trụ nín, chân mày nhíu nhíu, giống như chán ghét phỉ phỉ ống tay áo không nhiễm hạt bụi.

“Cổ quái!” Lãng Trụ liếc biểu tình nặng nề trên mặt hắn, đưa tay vỗ vỗ vai hắn, sáng lạng nói, “Tật xấu này của Nhan đại nhân. . .” Còn chưa nói xong, ông đột nhiên thấy Nhan Thanh hung hăng nhìn chằm chằm ông, tay của ông run lên, nhanh chóng rút lại cái tay còn khoắc trên vai hắn, trong lòng âm thầm nói, mặc dù Nhan Thanh này nhỏ hơn ông mười tuổi, nhưng lúc hung dữ thật làm người ta sợ hãi.

Lúc này Nhan Thanh mới chuyển tầm mắt, cầm đầu cầm cổ đi vài bước, đột nhiên nghĩ đến cái gì, quay đầu lại nói với Lãng Trụ còn đang đứng đó: “Chuyện cung cấp tiền an ủi cho cấp dưới của Lãng đại nhân, ta muốn Binh bộ tự giải quyết!”

Lãng Trụ ngẩn ra, đuổi theo hắn, giải thích: “Chuyện này không phải luôn luôn do hộ bộ đưa lương bổng xuống phát cho binh lính tàn tật và người thân sao?”

Nhan Thanh lạnh lùng nhìn ông một cái, ánh mắt trong nháy mắt tĩnh mịch tựa như biển, lại vẫn bình thản nói: “Bình bộ mang người khám xét nhà Sở Trung Lâm, tiền tài kia đủ dùng làm tiền an ủi cho binh lính!”

“Ai ——” mặt già của Lăng Trụ thoáng chốc hơi hồng, ngượng ngùng nói, “Đó không phải là. . . Không phải nộp lên rồi sao!”

Nhan Thanh cười nhẹ một tiếng, khinh thường nói: “Cũng chỉ là ổ sói đổi đến hổ ổ, chân chính có thể đi vào quốc khố lại có bao nhiêu!”

Lăng Trụ hơi không nhịn được, cười ha hả theo, nhưng không nói được gì.

Nhan Thanh lại nhíu nhíu mày, làm như áy náy vì lời nói châm chọc vừa rồi, trấn an nói: “Lăng đại nhân vừa nhậm chức, khó tránh khỏi sẽ bị người phía dưới kiểm chế, chỉ là ——” trong mắt của hắn đột nhiên bắn ra ánh sáng bén nhọn, bình tĩnh nói, “Với sài lang hổ báo, mình càng thối lui chúng càng hung ác, khi cần thiết cũng phải cho bọn chúng một kích, để chúng hiểu đạo sống sót là thế nào. Còn có —— lá chắn như bốn quan cũng không phải để chơi!”

Lăng Trụ đột nhiên chấn động, nhìn bóng dáng vững bước ở trước, khóe miệng nhếch nhẹ, làm như buồn cười, rồi lại không biết nên lộ ra biểu tình như thế nào, yên lặng đứng ở nơi đó. Ánh mắt của ông theo bóng người đi xa nhìn về chân trời, ông đột nhiên cảm thấy cuộc đời của ông rất giống về mặt lúc này, luôn hèn yếu nguy trang, giả dạng như không biết, giả dạng như không hiểu, khúm núm, chỉ là một quan chức nhỏ không có tiếng tăm gì, sau đó chỉ có thể trở mặt nhìn nữ nhi của mình chết ở Lăng Tiêu Cung, không giúp được gì, cuộc đời của ông vẫn luôn ẩn nhẫn như thế! Người trẻ tuổi kia, mặc dù nhỏ tuổi hơn ông, nhưng lời nói hôm nay lại thắng được cả đời làm người của ông. Lăng Trụ nhìn ánh sáng mong manh ở chân trời đang ngừng tụ lại với nhau thành vệt sáng rõ. Lắm nhảm nói: nguyện trời xanh cho tôn nhi (cháu) ta bình an cả đời!

52. Q.3 - Chương 52: Tung Bay Theo Ý Nguyện Của Mình

Ánh nắng sáng sớm cực tốt, mang theo hơi lạnh đầu mùa thu, chiếu nghiêng vào, trong âm áp khô mát lộ ra lạnh lẽo.

Trong đình đài lầu các, mơ hồ thoáng hiện một bóng dáng màu vàng.

Tiêu Dật mặc triều phục Thân Vương, chấp tay vững bước đi, con rồng bay bốn móng trên triều phục của hắn bay lên theo bước chân hắn, nghe răng múa vuốt, lộ ra cường thế độc tôn, thân hình tuần tú mơ hồ mang theo ý lạnh.

“Vương Gia!” Tiểu Thất dừng bước chân, cách hắn mấy bước, “Vương Gia có chuyện không ngại ở chỗ này nói đi.”

Tiêu Dật xoay người lại, ánh mắt dây dưa với nàng, sắc mặt có mấy phần nặng nề, chỉ hỏi một câu không quan hệ chút nào: “Khi nào nàng trở về phủ?”

Ánh mắt Tiểu Thất dừng lại, lông mi hơi vẽnh, nhìn ánh mắt của hắn, lạnh nhạt nói: “Vương Gia muốn hỏi chuyện này sao?” Nàng bất chợt dừng lại, trong giọng nói đã mang theo giễu cợt, “Tiêu Dật, có cái gì người cứ hỏi đi!”

Sự xem thường đó chợt kích thích ra ánh lửa ở đáy mắt Tiêu Dật, tầm mắt đụng nhau, đốm lửa giận chiếu vào trong mắt lạnh nhạt của nàng lại bị nhẹ nhàng bắn trở về, hắn chợt nhếch nhẹ khóe miệng, cũng mang theo mấy phần tự giễu: “Tiểu Thất, nàng có từng tin tưởng ta?”

“Ta tự nhiên từng tin người!” trong mắt Tiểu Thất xẹt qua ánh sáng phức tạp, “Nhưng ở trong cung đình này, tin tưởng một người cũng không thể tin tưởng hết sức, luôn luôn giữ lại ba phần dùng để tự vệ.” Một câu như vậy, lại làm cho tầm mắt hai người đều đổi hướng, Tiểu Thất hơi ngừng, nhìn con rồng bốn móng trên người hắn, mơ hồ có khí thế bức người. Con rồng bốn móng thêm một móng nữa sẽ là năm, đối với hắn thì đây cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Lòng của nàng bỗng nhiên có một chút phiền não, mở miệng lần

nữa, chậm rãi nói: “Huyền Phong đã bị ta đưa đi, trước khi Sở Trung Lâm làm phản, ta đã an bài cho nó rời đi. Mặc kệ lần làm phản này ai thắng ai thua, nó không thể làm hoàng đế nữa rồi. Tiêu Dật, có lẽ ta có thể tin người sẽ bảo vệ nó không chết, nhưng mà ta lại không thể tiếp nhận một đứa bé mười tuổi đã bị giam cầm. Năm đó ta bị buộc bắt đắc dĩ khiến nó đi lên ngôi vị hoàng đế, hôm nay ta Không thể bỏ mặc!”

Tiêu Dật không nói lời nào nhìn chăm chăm vào nàng, khóe môi mím thành một đường cong lạnh lùng, một hồi lâu mới nói: “Nếu chỉ là một nguyên nhân này, ta tiếp nhận!”

Ánh mắt Tiểu Thất hơi lóe, ánh mắt liếc về nơi xa, ý vị rõ ràng nói: “Như vậy người sớm chuẩn bị sẵn sàng đi!” Nàng đi tới bên hắt, nhưng chỉ nhẹ nhàng sát qua bên người hắt, bùi ngùi nói, “Thiên hạ này —— người rốt cuộc lấy được!”

“Người ——” Tiêu Dật đột nhiên bắt lấy cánh tay lướt qua nhau của nàng, trên mặt lộ vẻ khẩn cấp, “Như vậy nàng ——”

“Người tốt nhất đối xử Tam tỷ tử tế đi! Tỷ ấy đã mang thai con của người rồi!” Tiểu Thất chợt lên tiếng ngăn chặn lời hắt chưa nói xong.

Thân hình Tiêu Dật nhất thời cứng đờ, tay chán nản buông ra, để vạt áo của nàng phất qua hông mình, một màn như vậy giống như đã diễn vô số lần, tay của hắt luôn kém một bước, một bước là có thể đến gần nàng, nhưng một bước kia lại cách xa muôn sông nghìn núi, cuối cùng là xa tận chân trời! Trong đôi mắt hắt nhìn chăm chăm nàng nháy mắt thoáng qua một tia quyết tuyệt, trước khi nàng rời đi, nhẹ nhàng chậm chạp cổ chấp nói: “Tiểu Thất, mọi việc không thể như người mong muốn! Ta sẽ không buông tay!”

Ổng tay áo đã lướt qua góc hành lang, Tiểu Thất thủy chung không quay đầu lại, bóng dáng ẩn ở chỗ tối, rốt cuộc cũng hơi hoảng hốt, không nhìn được quay đầu lại nhìn người nọ, lại chỉ thấy y phục màu vàng kia đã xẹt qua góc tường, biến mất ở khúc quanh. Tròng mắt nàng mất đi tiêu điểm, tim tự nhiên đập nhanh, ngẩng đầu lên nhìn về nơi xa lần nữa, đáy mắt chợt thoáng qua vẻ kinh ngạc. Bên Yên Ba đình, một bóng dáng quen thuộc đang đối diện nàng, chạm mặt mà đứng, trong ngạo nghễ lại có vẻ hồn nhiên không câu chấp không kèm chế.

Trong lòng của nàng chợt nhẹ nhàng vô cùng, khóe môi giương nhẹ, đưa mắt long lanh, sóng nước dao động, đáy mắt tiết lộ nụ cười.

“Vương phi!” Tiểu Thất đang muốn nghênh đón, một tiếng gọi lại như bàn tay vô hình nắm lấy chân nàng. Nàng nghiêng đầu, đã thấy Công Tôn Cảnh Thăng đứng ở bên cạnh của nàng. Hắt nhìn bóng người đang đi tới cách đó không xa, hơi khom người khẩn thiết nói: “Vương phi, thần có chuyện quan trọng cho biết, vương phi có thể kiếm một chỗ nói chuyện hay không?”

Tiểu Thất lạnh nhạt liếc hắt một cái, ngược mắt nhìn về Bắc Thiên Vũ càng ngày càng gần, nhỏ giọng phủ quyết: “Công Tôn đại nhân, nếu ta không muốn nghe thì sao?”

Công Tôn Cảnh Thăng bỗng nhiên ngăn ra, trong nháy mắt xoay một bước, đứng ở trước người của Tiểu Thất, chặn lại đường đi của nàng, sắc mặt có mấy phần nghiêm nghị: “Vương phi, thần chỉ muốn báo chân tướng sự thực cho vương phi!”

Chân tướng sự thật? Tiểu Thất bùi ngùi thở dài, việc này thật rất quan trọng sao? Nếu lúc ấy Tiêu Dật kịp thời chạy tới, cục diện bế tắc với hắt hôm nay sẽ không xuất hiện à? Lúc đầu tất nhiên có oán hận, vì hắt đến trễ mà hại chết Âm Ảnh, hôm nay người cũng đã chết, biết được chân tướng thì có ích lợi gì! Tiểu Thất lắc đầu, ánh mắt vẫn rơi vào nơi xa, nhẹ nhàng bình tĩnh nói: “Ta không muốn biết!”

Ai ngờ Công Tôn Cảnh Thăng đột nhiên quỳ một chân trên đất, vội vàng nói: “Vương phi, ngày đó Vương Gia không phải cố ý tới trễ. . . .”

“Tiểu Thất!” Mà giờ khắc này Bắc Thiên Vũ chạy tới trước mặt bọn họ, đưa tay nhẹ nhàng kéo Tiểu Thất đến bên cạnh, tỏ vẻ không hiểu nói, “Công Tôn đại nhân có ý gì?”

“Vương Gia đến trễ đều do Dục thái phi thiết kế âm mưu!” Công Tôn Cảnh Thăng cầm đầu cầm cổ nói ra, “Thần ngày đó. . . Mặc dù đã ngờ được kế hoạch nhưng đã không ngăn cản. . .”

Bắc Thiên Vũ lạnh lùng quét mắt qua Công Tôn Cảnh Thăng đang quỳ, cầm tay Tiểu Thất, nhẹ nhàng kéo: “Đi thôi!”

“Vương phi!” Công Tôn Cảnh Thăng lù lù bất động quỳ trên mặt đất, trong giọng nói đã mang theo mấy phần cầu khẩn: “Xin vương phi ít nhất cho Vương Gia một cơ hội!”

“Được!” Tiểu Thất kéo lại Bắc Thiên Vũ đang kéo kéo nằng lên trước, ngược mắt chậm rãi cười cười với hắn, hơi nghiêng đầu, nói với Công Tôn Cảnh Thăng, “Người nói đi! Chỉ là cơ hội này không phải cho Vương Gia của ngươi! Là cho người!”

Bắc Thiên Vũ vốn còn muốn cứng rắn lời kéo Tiểu Thất đi nghe được câu này, bước chân hơi ngừng, tay vẫn kéo cổ tay của nàng, nhẹ nhàng hừ, nhưng rốt cuộc hết sức không cam lòng quay đầu chỗ khác.

Mặc dù Công Tôn Cảnh Thăng rất là không hiểu câu nói cuối cùng đó, nhưng vì không trễ thời gian, cũng không tra cứu: “Ngày đó quân ta tiến vào trong Nam Tích, vốn chỉ hai ngày là có thể đến kinh đô, nhưng đêm khuya hôm đó quân ta có cảm vệ quân từ kinh đô ra roi thúc ngựa truyền tin tức đến chỗ quân ta đang đóng, nói là Sở Trung Lâm đã mưu phản, mà vương phi ở hoàng cung thì mất tích! Vương Gia liền lập tức muốn về, nhưng ở trong rừng lại thoáng qua bóng dáng hai người, một người trong đó bị uy hiếp, thân hình rất giống vương phi, khi đó thần liền phỏng đoán rất có thể chỉ là một cái bẫy, mà Vương Gia lại không thể khẳng định, nhưng Vương Gia vẫn đi.” Nói tới chỗ này, Công Tôn Cảnh Thăng ngẩng đầu, ánh mắt xẹt qua hai bàn tay nắm nhau, hết sức ổn định lại cảm xúc nói, “Lúc ấy Vương Gia nói, nếu thật là vương phi, nếu như ngài không cứu, sẽ hối hận cả đời, cho nên Vương Gia chỉ dẫn mấy người đuổi theo, trước khi đi còn phân phó thuộc hạ nếu một lúc lâu sau ngài còn chưa trở lại, thì ta phải dẫn binh chạy về kinh đô ngay theo kế hoạch!” Thanh âm càng nói càng kích động, Bắc Thiên Vũ rốt cuộc không nhịn được quay đầu lại nhìn Tiểu Thất một cái, ánh mắt dừng lại ở trên mặt của nàng, hơi lo lắng dò xét vẻ mặt lúc này của nàng. Mà ánh mắt lạnh nhạt của Tiểu Thất chỉ vượt qua nơi xa, không thấy chút tâm tình nào dao động ở đáy mắt, phát giác hắn đang nhìn nàng thì mới chuyển tầm mắt lẳng lặng nhìn thẳng hắn. Đáy mắt Bắc Thiên Vũ dần dần ấm áp, lại chỉ cười cười với nàng.

“Chuyện sau đó, ta cũng biết rõ!” Bắc Thiên Vũ chợt tiếp lời, chậm rãi nói từng chữ từng câu, “Người Tiêu Dật dẫn theo trùng mai phục, mà Tiêu Dật cũng trùng Vô Ưu tán hoàng tộc ta đặc chế, Vô Ưu tán đối với người bình thường mà nói nhiều nhất hôn mê bất tỉnh, nhưng đối với người có võ công càng cao thì hiệu quả càng lớn. Những người đó không giết chết Tiêu Dật, ngược lại mang hắn đến trước mặt của Công Tôn đại nhân, bởi vì những người đó không phải người Bắc Liêu, mà là người Dục thái phi các người phái ra. Bà ta tự biết không thể gạt được người, cho nên đã thuyết phục người hợp tác với bà ta, cho đến khi tin tức Sở Trung Lâm mưu phản thật truyền đến, người mới cho Tiêu Dật uống thuốc giải!”

“Ta ——” Công Tôn Cảnh Thăng cúi đầu, thanh âm mang theo mấy phần ảo não, “Ta không có cách nào, thuốc giải trong tay họ. . .”

“Công Tôn đại nhân!” Bắc Thiên Vũ híp mắt lại, cười nhẹ một tiếng, lạnh lùng cắt đứt lời của hắn, “Người thật không có biện pháp sao?”

Công Tôn Cảnh Thăng giật mình chốc lát, cúi đầu thủy chung không có ngẩng lên, trầm mặc không nói được lời nào, đã không còn lễ thắng khí hùng vừa rồi.

Yên Ba đình nơi xa bình tĩnh không sóng, một vòng một vòng vẫn nước chậm rãi loang ra, lấm tấm, sóng gợn lăn tăn .

“Ừm!” Tiểu Thất chợt bừng tỉnh hiểu ra nói: “Chuyện này ta hiểu rõ rồi, Công Tôn đại nhân đứng lên đi!”

“Vương phi, ta. . .” Công Tôn Cảnh Thăng muốn nói gì đó, nhưng lời vừa ra khỏi miệng lại rất khó nói, làm như thật khó vươn đầu lưỡi ra, lại không cần thận đối mặt tâm mắt hơi khinh miệt của Bắc Thiên Vũ, trong lòng ngực giống như lập tức bị chặn tảng đá, chỉ cảm thấy hơi thở khó khăn. Hắn đứng dậy, ánh sáng sắc bén trong mắt tựa như tên, tức giận nói: “Vương phi, Cửu hoàng tử, các người vừa sanh ra đã có thân phận hoàng gia tôn quý, các người cao cao tại thượng nhìn xuống người dưới, nhưng các người có biết dân chúng sống như thế nào không? Khi còn bé ta với vương gia đã biết. Buồn cười nhất là chúng ta bởi vì giành một cái bánh màn thầu người khác ném xuống đất mà biết, quan bao che nhau, thể lớn đè người, cho dù chúng ta cố gắng, cũng không cách nào thoát khỏi số mạng đối khổ lạnh lẽo, cho nên chúng ta cùng nhau

tòng quân!” Công Tôn Cảnh Thăng chợt lộ ra một biểu tình thê thảm, lạnh lùng nói, “Khi đó đấu tranh anh dũng, phải giết người, làm gián điệp, chuyện liều mạng gì chúng ta cũng đã làm, nhưng chiến tranh thắng lợi, chúng ta lại được cái gì, công lao đều bị những người chỉ biết núp sau màn lụa đoạt đi, chúng ta chỉ lấy được một bữa cơm có thể lấp đầy bụng. Cho nên từ đó trở đi, chúng ta đã thề tuyệt sẽ không để cho người khác giẫm dưới lòng bàn chân. Vương phi. . .” Công Tôn Cảnh Thăng hít một hơi thật sâu, ổn định tâm tình, trầm giọng nói, “Có lẽ vương phi cho là ta tham quyền yêu thế, nhưng quyền lực có đôi khi giúp một người đạt được tự ái, kiêu ngạo, thậm chí là điều kiện tất yếu để sống sót.”

“Công Tôn đại nhân!” Tiểu Thất chợt thoải mái cười một tiếng với hắn, sáng tỏ nói, “Ta hiểu rõ mỗi người đều có thứ mình muốn theo đuổi, là một người qua đường ta xác thực không có tư cách trách các người, chỉ là. . .” Tiểu Thất dừng một lát, lời nói xoay chuyển, lạnh nhạt nói, “Thứ các người muốn, ta cho các người là được!”

Công Tôn Cảnh Thăng khiếp sợ nhìn nàng, không dám tin nói “Vương phi có ý tứ là. . .”

Bầu trời xanh thẳm, tường cao ngói đỏ nơi xa ẩn trong ánh mặt trời, khí thế hào hùng như núi, lộ ra một xu thế sừng sững không thể mạo phạm. Tiểu Thất quay đầu nhìn Bắc Thiên Vũ, hắn giống như biết nàng sẽ nhìn hắn, sửa bàn tay, mười ngón tay đan xen với nàng, yên lặng nhìn nàng. Tiểu Thất cúi mắt giống như mất hồn nhìn mười ngón tay quần quýt của họ, một hồi lâu, thanh âm của nàng rất cuộc nhẹ nhàng vang lên: “Công Tôn đại nhân, người về đi! Chuyển cáo Vương Gia, ta và hắn đều theo ý nguyện!”

Công Tôn Cảnh Thăng trầm tư một lát, thời điểm ngẩng đầu lại phát hiện Tiểu Thất và Bắc Thiên Vũ đã đi ra một khoảng cách, nơi xa truyền đến tiếng đối thoại nhỏ của hai người họ.

“Sao chàng biết những chuyện kia?”

“Kỳ quốc vừa xuất hiện sát thủ Bắc Liêu, vừa có độc được hoàng tộc ta, ta tự nhiên phải tra một chút!”

“Ừ! Tại sao không nói sớm cho ta biết chứ!” Giọng nói kia lại không có nửa phần không vui, tựa hồ còn có chút chế nhạo.

“Tại sao ta phải giúp hắn giải thích!”

“Chàng tới là bởi vì tra được tin tức Tiêu Dật chậm chạp chưa đến kinh đô!”

“Đúng vậy —— chẳng qua ta vừa đến đã nhìn thấy nàng ôm nam nhân khác!” Trong lời kia có không cam lòng, có kinh hãi, nhưng cũng có nhàn nhạt thoải mái.

Sau đó tất cả thanh âm đều trầm tĩnh, gió mát quét qua, mấy chiếc lá loáng thoáng rơi xuống, bay múa theo gió, lướt về nơi xa.

53. Q.3 - Chương 53: Mười Năm Tung Tích Mười Năm Tâm

“Phu ngũ đức canh thủy, tam chính diệt hưng, ngự vật tư hiền, đăng dong khai thánh, cố để tích sở dĩ đại xương, vương độ sở dĩ cải diệu, cách hồi dĩ minh, do lai thượng hĩ.” (#Ami: hoàn toàn bó tay)

Trong Quang Hoa điện, rồng điêu khắc từ vàng ròng vẫn quanh co nắn nắn trên hai hàng thang cuốn cạnh ngai vua, thảm gấm dọc theo bậc thang trải sát lên đến ngai vua, ngay chính giữa ngai vua có con rồng vàng năm móng lưỡi biêng nham, nhưng trên ngai vua lại không có một bóng người.

Bách quan cùng nhau quỳ gối dưới điện, nín thở tĩnh khí, mũ quan khể đưng đưa, vẫn kéo dài đến cửa! Thanh âm nội thị tuyên đọc chiếu thư rõ ràng mà trầm ổn, “Trẫm lên ngôi từ nhỏ, công không thể bằng võ tướng, văn không thể qua văn thần. Sợ tài đức không đủ, dẫn đến nguy cơ. Long Xương (vua Tề của Nam Triều vào năm 494) hung ác bạo ngược, thật trái trời đất. Phụ chính đại thần Định Nam Vương, được trời định sẵn, giáng xuống như thần, thiên địa hợp đức, hội đủ ánh sáng, cứu xã tắc khỏi nguy nan, cứu dân khỏi lầm than, nam giết dị tộc, Bắc bình phản nghịch, uy chấn tứ hải, từ ái bao dung. Trẫm dung mạo bình thường, lại thêm thơ yếu, muốn thay vua mới, nào có ai không muốn? Nay công cáo thiên hạ! Nhưng

trầm cũng có lòng riêng, hôm nay chúng thần ghi nhớ chỉ có con do Ninh thị sinh ra mới được phong làm thái tử!”

“Khâm thủ!”

Hai chữ cuối cùng được nội thị chậm rãi nói ra, trên đại điện, chợt vắng ngắt, chỉ có dư âm hơi bén nhọn vang vọng ở trong Quang Hoa điện.

“Bọn thần tuân chỉ!” Tuy có mấy người lập tức phản ứng lại, nhưng thanh âm chỉ lác đác lơ thơ.

Mà khi tất cả quan viên cơ hồ nhìn về Mộ tướng quỳ gối trước nhất thì lại chỉ thấy Mộ Thịnh Phong cúi đầu, rũ lông mi che lại suy nghĩ trong đáy mắt hắc. Ở thời khắc mấu chốt này, hắc lại đột nhiên như đã mất hồn, chỉ yên lặng nhìn chằm chằm mặt đất, tâm thần giống như đặt hết vào một điểm trên đất.

Tiêu Dật chậm rãi đứng lên, ánh mắt thâm u như đầm quét qua người đang quỳ, rơi xuống trên người Mộ Thịnh Phong còn quỳ nhưng không nói gì.

Tiểu Thất cũng cảm thấy không khí ngưng trệ và trầm lắng, khẽ ngẩng đầu, nháy mắt ra hiệu cho Tiểu Lý Tử tuyên đọc chiếu thư. Tiểu Lý Tử mặc dù không lớn tuổi lắm, cũng đã là đi theo Vạn Đức Trung nhiều năm, lập tức hiểu ý, cao giọng nói lần nữa: “Chúng đại thần lạy tân quân!”

Cho đến một câu kia vang lên, Mộ Thịnh Phong giống như mới phục hồi tinh thần lại, thời điểm ngẩng đầu, chạm vào tầm mắt Tiêu Dật, rồi lại nhẹ nhàng lướt qua, nhìn về Tiểu Thất một bên, trong mắt có nghi ngờ, không hiểu, càng nhiều hơn là lo lắng, nhưng chốc lát, hắc rốt cuộc chậm rãi nói ra: “Thần tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Thần tham kiến hoàng thượng, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Tuế!”

“Thần tham kiến hoàng thượng, Ngô Hoàng Vạn Tuế Vạn Tuế Vạn Vạn Vạn Tuế!”

Trên đại điện rốt cuộc vang lên tiếng la như sấm, mọi người đều cúi đầu chống đất, chỉ có Tiêu Dật đứng trong đại điện, nhưng không thấy chút sắc mặt vui mừng, ánh mắt nhìn xem những người đang quỳ, trong phút chốc trên mặt thoáng qua tối tăm, mắt không tự chủ híp lại, bắn ra ánh sáng bén nhọn!

“Tôn đại nhân!” Lăng Trữ mới vừa bước ra Quang Hoa điện, lại nhìn thấy Giác Đài Sử Tôn Hữu Vi đang ngăn người ở đối diện, ông hơi kinh ngạc một lát, nghĩ đến chuyện nhường ngôi hôm nay, liền hơi sáng tỏ, “Tôn đại nhân còn đang suy nghĩ chuyện trên triều đình hôm nay!”

“A —— không!” Tôn Hữu Vi ngăn người, thu hồi tầm mắt rơi vào nơi xa, lẩm bẩm nói, “Ta thấy Mộ tướng và —— vương phi rồi!”

“Vương phi ——” Lăng Trữ làm như vô ý nhắc lại xưng hô này, đột nhiên nói theo cảm xúc, “Vương phi tuy là nữ tử, nhưng tâm cơ —— khá sâu!”

Tôn Hữu Vi hơi mất hồn, cho nên không có có thấy vẻ mặt hối hận của Lăng Trữ sau khi nói ra câu đó, ngược lại tiếp lời, “Đúng vậy, hôm nay trong triều đình, nếu không có Mộ tướng gạt đầu, sợ rằng chuyện nhường ngôi chưa chắc sẽ thành công, Kỳ quốc một văn một võ kèm chế lẫn nhau, cục diện như thế không biết là cố ý hay là vô ý, nếu cố ý, vậy vương phi ——” cho tới giờ khắc này Tôn Hữu Vi mới đột nhiên ngăn ra, ý thức được mình đã bật thốt lên chuyện suy nghĩ này giờ, hắc không khỏi hơi hốt hoảng liếc mắt nhìn Lăng Trữ, cười khiếm tốn, “Hạ quan thật là múa rìu qua mắt thợ rồi, Lăng đại nhân chê cười, chê cười!”

Lăng Trữ nhanh hạ ánh mắt, nhẹ lên tiếng: “Không dám không dám! Lời nói của Tôn đại nhân giúp Bản quan học hỏi nhiều!”

Hai người lịch sự qua lại, không hẹn mà cùng dời đề tài đi, mấy câu nói như vậy nếu truyền tới tai người có lòng, thì sẽ thành chuyện lớn rồi, có thể giảm bớt thì đã rất may mắn!

“Tôn đại nhân! Lăng đại nhân!” Hai người đang chuẩn bị đi, đột nhiên có người sau lưng gọi họ lại. Hai người đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy Lý công công tuyên đọc chiếu thư trên đại điện lúc này, không hiểu nhưng cũng không dám sơ suất: “Thì ra là Lý công công!”

Mộ Thịnh Phong hốt hoảng, vẻ mặt có chút cô đơn: “Ta từng xem một sổ sách cấm ở Tây Long, bên trong phần nhiều là nói đến quỷ thần, vốn không tin” hắn bất chợt dừng lại, ánh mắt có chút mất hồn lại rơi vào trên người của nàng, “Muội — thật không phải là muội ấy?”

Giọng nói kia giống như vừa muốn biết đáp án, rồi lại sợ hãi, Tiểu Thất có phần không nhẫn tâm, chần chờ chốc lát, nàng vẫn nhẹ lắc đầu một cái: “Ta không phải!”

“Muội không phải!” Hắn cúi đầu lặp lại, ánh mắt lại sáng quắc nhìn nàng, giống như đang giãy giụa, hắn cố chấp lặp lại, “Sao muội lại không phải Tiểu Thất!” Tay của hắn chậm rãi đưa ra, làm như muốn chạm đến nàng, rồi lại chán nản để xuống, trong thanh âm như đưa đám có phần bàng hoàng, “Muội ấy thật — đã chết sao?” Sự sợ hãi trong lòng hắn rốt cuộc từ từ lan tràn tới toàn thân, giống như không muốn biết đáp án này, hắn kéo cửa cơ hồ luống cuống xông ra ngoài.

“Mộ tướng!” Lăng Trữ vẫn chờ ngoài thư phòng kinh ngạc nhìn Mộ Thịnh Phong từ trong vội vã ra ngoài, bật thốt lên. Ngay khi thấy ánh mắt hơi mê mang của Mộ Thịnh Phong nhìn sang thì ông chỉ có thể ngơ ngác đứng ở nơi đó, khiếp sợ nhìn bóng lưng kia càng chạy càng xa. Ông không thể tin được người trên triều đình luôn bình tĩnh thông dong, giống như rời khỏi nhân thế cũng sẽ có ánh mắt cơ hồ tuyệt vọng mờ mịt như thế, trong ánh mắt đó ông không thể tìm thấy được tiêu điểm chống đỡ sinh mạng.

“Lăng đại nhân!” Lăng Trữ phục hồi tinh thần lại, nhìn về người đi ra từ Ngự Thư Phòng, sắc mặt tựa hồ cũng không tốt lắm, ông thu hồi thần sắc kinh ngạc trong mắt, chỉ làm như không biết, “Vương phi!”

“Lăng đại nhân!” Tiểu Thất cũng không gọi ông đi vào, ngược lại tự đi ra ngoài, đi thẳng đến cạnh ông, mới nói thật nhỏ, “Chuyện tiền an ủi binh lính lần này, Lăng đại nhân chắc đã chịu không ít áp lực!”

Lăng Trữ hơi sững sờ, tựa hồ không ngờ Tiểu Thất sẽ nói đến chuyện này: “Trước kia hạ quan luôn hi vọng bình thường thanh thần, cả đời tầm thường tùy theo tự nhiên không có chí tiến thủ, cho tới. . . . Cho tới khi chỉ có thể nhìn tận mắt nữ nhi của mình chết đi, ngày đó Nhan đại nhân nói như thế, hạ quan. . . .”

“Năm đó lúc Lăng phi chết, ta đã ở bên cạnh nàng!” Tiểu Thất chợt chuyển đề tài, nhớ lại nói, “Nàng từng nói hi vọng Huyền Phong bình thường cả đời.” Tầm mắt tìm kiếm của nàng rơi vào trên người Lăng Trữ, không chút để ý hỏi, “Lăng đại nhân nghĩ sao?”

Lăng Trữ cả kinh trong lòng, vội cúi đầu khủng hoảng nói: “Tâm nguyện của Lăng phi chính là tâm nguyện của lão thần!”

“Ừ!” Tiểu Thất tùy ý gật đầu một cái, mãi cho đến cuối hành lang, nàng mới chậm rãi nói với Lăng Trữ, “Huyền Phong đã được ta đưa đến một chỗ an toàn, đợi đến triều cục yên bình rồi, ta tự sẽ cho hai người gặp mặt!”

“Thần Tạ vương phi!”

Cho đến bóng người kia không nhìn thấy nữa, Lăng Trữ mới giơ tay lên lau lau mồ hôi lạnh bên trán, mấy câu nói mà thôi, lại có đủ thứ dò xét trấn an, vừa thu lại vừa để xuống, ân uy có đủ, ông đột nhiên nhớ tới việc triều cục Tôn Hữu Vi nhắc đến vừa rồi, trong lòng nhất thời chấn động, sống lưng không tự chủ thẳng lại thẳng, bước nhanh dọc theo đường đến để đi về.

54. Q.3 - Chương 54: Loan Phượng Tranh Nhau Rơi Nhà Ai

Gió thu dần dần thổi, lá rơi tung bay, phóng mắt nhìn đi, cả vườn đã thưa thớt hoa xuân, nơi nơi tiêu điều khó khăn. Chỉ có đèn lồng đỏ lớn treo khắp cung đình, chập chờn theo gió, từ xa nhìn lại giống như mẫu đơn màu đỏ nở rộ vào tháng tư, nở ra từng cụm ở các nơi, thêm vào mấy phần đẹp đẽ, biểu thị niềm vui vua mới lên ngôi vào tháng sau.

Trên hành lang chín khúc, tỳ nữ nội thị bưng đồ lần lượt đi qua, bước chân mặc dù vội vàng nhưng cũng ngay ngắn rõ ràng.

Ở trên cây cầu bằng đá cẩm thạch bắc ngang qua ao Thái Dịch, một nữ tử mặc váy đỏ hồng đang đi nhanh về phía bên này, bởi vì đi quá mau, nên dừng phải thị nữ đang bưng đồ, chỉ nghe thị nữ kia “Ai nha” một tiếng, toàn bộ đồ trên khay lách ca lách rách rơi xuống đất, mà nữ tử áo đỏ lại không hề quay đầu lại, mà tiếp tục đi về trước.

“Ma ma!” thị nữ té xuống đất hơi uất ức nhìn ma ma thủ lĩnh đi trước, khiếp đảm lại cố chấp giải thích, “Vừa rồi có người đụng nô tỳ, nô tỳ mới. . .”

“Ai u!” Ma ma đó vội vàng cắt đứt lời nàng nói, nhỏ giọng nói, “Tiểu nha đầu này quá xúc động rồi, người biết vừa rồi đụng vào người là ai không? Là cận thân nha hoàn Xuân Y của Dục thái phi, mấy ma ma như chúng ta cũng phải nhìn sắc mặt nàng ta mấy phần, người dóm ngậm bồ hòn làm ngọt, tự nuốt đi!”

“Có gì đặc biệt hơn người, tối đa cũng là một nô tài hầu hạ người ta thôi!” Thị nữ kia thấy ma ma không giận nàng, lớn gan nói thảm vài câu.

Mặt ma ma này liền biến sắc, tay dùng sức điểm đầu nàng một cái, nhỏ giọng mắng: “Nha đầu chết tiệt này, muốn tìm chết cũng đừng kéo ta theo, hoàng triều thay đổi, trải qua ba đời, chỉ có Trần gia đứng vững không ngã, không có chút công phu nào làm sao lại được trọng dụng như thế, sợ rằng Trần gia không chỉ tôn quý như vậy. . .” Lời vừa ra khỏi miệng, ma ma này chợt cảm thấy không ổn, nhìn chung quanh một lần, mới nói thật nhỏ, “Ta thật sự là bị nha đầu như người hại chết, lại nói cho người nghe mấy chuyện này ở đây.” Bà ngẩng đầu mới liếc thấy thần sắc uất ức trên mặt thị nữ kia, giọng nói cũng trì hoãn, “Chuyện trong cung này, người còn phải học nhiều hơn nữa!”

Lúc này thị nữ kia mới xoắn tay, lo lắng hỏi: “Vậy —— y phục này. . . .”

“Làm lại!” Ma ma dứt lời, không quay đầu lại đi mất.

“Làm lại!” Thị nữ kia kéo quần áo trên đất qua, tức giận quăng đi, không cam lòng âm thầm thầm nói, “Chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, Trần gia gì, không phải đều nhìn sắc mặt của hoàng thượng sao, chờ ngày khác ta. . .” Nói đến một nửa, nàng mới nhớ tới cái gì, kinh hoảng thăm dò chung quanh, ôm một đồng quần áo trên đất xoay người lại.

“Nương nương!” Xuân Y vào Tử Nhiễm cung, trên mặt đã rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, chưa lau đi đã nói: “Các đại thần đang tranh cãi kịch liệt trên Quang Hoa điện. . .”

“Được rồi!” Dục thái phi khoát tay áo, người đã đi về phía trước, “Bổn cung tự mình đi xem một lát!”

“Nương nương ——” Xuân Y muốn tiến lên ngăn cản, lại bị Dục thái phi phất tay chặn lại, “Bổn cung chỉ ở hậu viện xem một lát, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Xuân Y cũng đành phải bước nhanh theo.

Trong Quang Hoa điện, trên ngự tọa khắc rồng năm móng, Tiêu Dật đã ngồi nghiêm nghị, ngày đó di chiếu vừa ra, bách quan cúi đầu, đều đã thừa nhận thân phận đế vương của hắn, lễ lên ngôi vào một tháng sau cũng chỉ là làm theo nghi thức thôi, mà lễ lập hậu mới là trọng điểm tranh chấp hôm nay.

Dưới điện rồng có mấy người đang quỳ, bên phải là Thái Úy đã cao tuổi, run rẩy vuốt chòm râu, khẩn thiết nói: “Trên chiếu thư thoái vị đã nói rõ, lập con cái nữ tử Ninh thị sinh làm thái tử, mẫu bằng tử quý, cưu thần cho là nên lập Tam công chúa làm hậu!”

“Cách nói này của Thái Úy có thiếu sót.” Ngự Sử đại phu ở dưới Tả Tướng Mộ Thịnh Phong đứng dậy, hơi khom người, chậm rãi nói tới: “Trên chiếu thư thoái vị chỉ viết là con cái Ninh thị, như vậy Thất công chúa cũng là con cái Ninh thị, hưởng chi Thất công chúa còn trẻ tuổi, chuyện con cháu tự nhiên không cần phải lo lắng, hưởng chi Thất công chúa đã là vương phi, chánh phi vợ cả dĩ nhiên là hoàng hậu!”

“Chuyện này tại sao không ổn!” Thái Úy hung hăng trợn mắt nhìn đứng Ngự Sử đại phu một cái, cất cao giọng nói, “Từ trước lập thái tử nghi lập trưởng không lập ấu, Trường Tử vừa là thái tử, dài như vậy tử mẫu thân dĩ nhiên là hoàng hậu!”

Trông mặt Ngự Sử đại phu lóe lên, cúi đầu, ánh mắt nhìn trên đất, vẫn nói: “Tam công chúa chưa gả cưới, tính theo thê thiếp, không phải là thê cũng không phải là thiếp, sao lại có thể phong làm tần phi, trên phi tần càng không thể, sao lại có thể làm hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ, thử hỏi Tam công chúa —— hành vi như thế, có thể là đại biểu của các nữ tử trong thiên hạ không?”

Mặt Thái Úy đỏ lên, hiềm khi thoáng qua vẻ lúng túng, giọng nói nghẹn lại, ngừng ở đó không thể nói câu nào nữa. Quan viên trầm giọng đứng bên cạnh đều đổi sắc mặt, ngẩng đầu âm thầm theo dõi người trên ngai vua một lát, lại thấy Tiêu Dật vẫn lạnh lạnh, sắc mặt chưa thay đổi, ngược lại trầm giọng hỏi một câu: “Thái Úy còn có gì để nói?”

Lời vừa nói ra lại rất có ý tán đồng, ngay cả Ngự Sử đại phu mới vừa ra nói thể cũng ngậy ngốc chốc lát, quay đầu không biến sắc liếc Mộ Thịnh Phong một cái, nhưng thấy ánh mắt dịu dàng của Mộ Thịnh Phong đưa tới, lại gật nhẹ đầu với hắn, hắn mới lui về phía sau một bước, đứng tại chỗ lần nữa.

“Cựu thần. . . Cựu thần. . .” Thái Úy hơi không nhịn được, nghẹn lời một hồi lâu, cũng không tìm được lời cãi lại, đang muốn lui về, chợt nghe một tiếng la khàn khàn vang lên ngoài Quang Hoa điện: “Hoàng thượng ——” đấy mắt Thái Úy nháy mắt thoáng qua một ánh sáng, thu hồi bước chân lui về phía sau, chỉ trầm giọng đứng ở nơi đó.

“Hoàng thượng ——” chỉ thấy một ông cụ đã rất già tập tễnh đi vào Quang Hoa điện, mọi người bất giác sửng sốt, chờ ông đến gần mới nhìn ra chính là thiếu phó dạy tiên hoàng khi còn là thái tử, đang lúc mọi người vẫn còn ngầy ngẩn, ông đã quỳ xuống đất dập đầu, nói, “Cựu thần tham kiến hoàng thượng, không ngờ cựu thần đã trải qua bốn đời, quả thật là chuyện may mắn của cựu thần.” Ông nói xong từng câu, thở dốc một hơi, Tiêu Dật sai người ban thưởng ghế cho ông ta ngồi lên, nhưng ông lại nhất định không chịu, chỉ cúi trên mặt đất, chậm rãi nói ra từng chữ từng câu: “Hôm nay cựu thần tới thực là vì chuyện lập thái tử, con cháu hoàng gia chính là căn bản quốc gia, sớm lập thái tử mới là thượng sách để củng cố nền tảng quốc gia, xin hoàng thượng lấy giang sơn xã tắc làm trọng, xin lập thái tử, giữ vững nền tảng lập quốc!” Mấy lời vang vang có lực, mấy câu đều lấy chuyện lập thái tử làm trọng, nhưng câu nào cũng có liên quan đến chuyện lập hậu, mặc kệ là đồng ý thật hay là đồng ý giả, dù sao quỳ gối trên triều đình giờ phút này chính là nguyên lão trải qua bốn đời, cho dù rất có phê bình kín đáo, cũng sẽ không nói ra.

Trong Quang Hoa điện, trong nháy mắt yên tĩnh, Dục thái phi sau tấm rèm nắm chặt lấy tấm rèm, tay hơi rung rung, mắt chăm chú khóa lấy bóng lưng trên ngai vua. Giờ phút này tất cả mọi người đang chờ một câu nói của Tiêu Dật trên ngai vua, đồng ý hoặc là không đồng ý, cũng liền quyết định việc lập hậu này!

Sau chốc lát trầm mặc, Tiêu Dật chỉ hơi điều chỉnh tư thế ngồi, thân thể hơi nghiêng tới trước, híp híp mắt, lạnh lạnh bình tĩnh hỏi: “Chúng đại nhân nghĩ sao?”

Khi bách quan đều cho rằng không ai muốn đứng ra, trong hàng chót lại có một người yên lặng đứng ra, quỳ xuống đất, cao giọng nói: “Thần chỉ muốn hỏi Thái Phó đại nhân một vấn đề!”

“Chuẩn!”

Một chữ khí phách này vừa dứt, lại nghe lời nói của người đó vang lên: “Thái tử còn ở trong bụng, vẫn còn chưa biết ngày sau thiên phú như thế nào, có thể làm một thái tử hay không? Thái Phó đại nhân khẩn cấp muốn hoàng thượng lập thái tử như thế, chẳng lẽ hoài nghi ngày sau hoàng thượng sẽ đổi ý, muốn đổi quốc hiệu, hoàn toàn. . .”

“Cần rõ!” Tiêu Dật vung tay lên, toàn bộ tấu chương trên bàn bị quét lên đất, có mấy cuốn lăn xuống kim loan điện, vô số ngã ở trên bậc thềm, chân của nội thị đứng bên cạnh hơi nhúc nhích như muốn khom lưng nhặt tấu chương rơi bên chân lên, lại thấy Tiêu Dật đứng dậy, hất cả kính, đùi mềm nhũn, thẳng tắp quỳ xuống.

“Hoàng thượng bớt giận!” Dưới điện loan, bách quan đều quỳ xuống. Người trên ngai vua đứng trên vịn người, đấy mắt trầm xuống, lạnh lùng nói, “Tông Chính Khanh nói năng lỗ mãng, chống đối Thái Phó, hạ quan xuống hai cấp, phạt bổng lộc một năm.”

“Thần —— tạ chủ long ân!”

Tiêu Dật vung tay lên, lạnh nhạt nói: “Đều đứng lên đi!”

Mọi người rôi rít đứng trở về chỗ, ngay cả Thái Phó lớn tuổi cũng bị nội thị dắt díu an trí ở trên ghế. Chuyện lập thái tử bị Tông Chính Khanh làm lắng xuống, không ai dám nói.

Ánh mắt Tiêu Dật đi xuống, rơi vào trên người Mộ Thịnh Phong vẫn tỏ vẻ không liên quan ta, đột nhiên mở miệng hỏi: “Mộ tướng cho tới nay không nói một câu, thất chúc Thừa Tướng, chuyện lập hậu hôm nay,

không bằng do Mộ tướng quyết định đi!”

Mộ Thịnh Phong hơi sững sờ, ung dung đứng ra, đứng trước điện, cúi thấp thân: “Chuyện lập hậu quan hệ triều cục, thái tử cũng quan hệ căn bản quốc gia, các vị đại nhân khó tránh khỏi lo lắng, nhưng chuyện hậu cung là chuyện nhà của hoàng thượng, đã là chuyện nhà, thì nên do hoàng thượng làm chủ! Thần không dám tự tiện chủ trương!”

Ánh mắt Tiêu Dật dò xét trên người của hần chốc lát, đột nhiên rất hài lòng cười một tiếng, bình tĩnh nói: “Nếu như thế, các khanh cứ chờ đến đại điển đăng cơ một tháng sau đi, ngày đó tự có kết quả.”

“Hoàng thượng ——” Thái Phó trên ghế ngồi đứng dậy muốn giải thích, lại bị Tiêu Dật trầm giọng cắt đứt: “Thái Phó đại nhân khẩn cấp chạy tới như thế, sức khỏe bị tổn hại, người đâu, đỡ Thái Phó đại nhân đến Hàm Quang điện nghỉ ngơi!”

Hai vị nội thị vẫn hầu hạ ở bên vừa nghe nói thế liền không để ý Thái Phó giãy giụa, hai người một trái một phải mạnh mẽ đỡ Thái Phó ra khỏi Quang Hoa điện. “Hoàng —— hoàng thượng” thanh âm khàn khàn không cam lòng của Thái Phó đại nhân dần dần đi xa, trên Quang Hoa điện không ai dám dị nghị nữa.

“Về chuyện lập hậu, trẫm có thể ở chỗ này thề!” Tiêu Dật chợt thu lại vẻ mặt, trong thanh âm hung dữ có đầy khí thế, “Hoàng hậu chỉ có chánh thê Ninh thị của ta mới làm được, bãi triều!”

“Bãi triều ——” chuyện lập hậu dần dần được khép từ sau tiếng nói này.

Đêm khuya trong tường phủ, tấm màn đen bao phủ, tiếng người yên tĩnh, chỉ có một chiếc đèn đỏ treo cao trong lương đình trên núi giả, đốt một cây nến chiếu sáng mảnh trời đất nhỏ hẹp này. Dưới ánh nến, trên bàn ngắn nhỏ đặt mấy đĩa thức ăn, hai bầu rượu, hai ly rượu. Mộ Thịnh Phong mặc áo bào trắng, cầm một ly rượu trên bàn lên, xoa tóc, hiện ra vẻ lười biếng khác ban ngày. Dưới ánh nến, bóng người đứng đưa, đã có một người đứng ở trước mặt của hần. Hần cũng không kinh hoảng, ngược lại cúi đầu nhấp một ngụm rượu mới miễn cưỡng mở miệng nói: “Người rất đúng giờ đấy!”

Người tới mặc áo đen đầy khí thế, không chờ hần kêu, đã tùy ý phất áo khoác, ngồi đối diện của hần, bưng ly rượu khác trên bàn lên, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, nặng nề để ly rượu xuống, khàn giọng hỏi: “Nàng như thế nào?”

Mộ Thịnh Phong nhìn hần một cái, lắc lắc ly rượu trong tay, nhỏ giọng nói: “Thống lĩnh Kinh Cơ Vệ Chương Uy bị thương nặng ở trong phản loạn, được ân chuẩn trở về phủ dưỡng thương, quân đội Tiêu Dật dẫn từ Nam Lĩnh tới liên tiếp quản phòng vệ hoàng cung, hôm nay Tử Nhiễm cung thủ vệ sâm nghiêm, ta cũng không lấy được bất cứ tin tức gì!”

Bắc Thiên Vũ hung hăng vỗ bàn nhỏ một cái, giọng căm hận nói: “Sớm biết hôm nay, ban đầu không nên đưa ngôi vị hoàng đế cho hần sớm thế!”

Mộ Thịnh Phong lại lắc đầu nói: “Kỳ quốc đã một tháng không thấy quân chủ rồi, nếu không lập tức giao cho hần, sợ rằng lòng quan và dân đều sẽ đại loạn!”

“Đại loạn thì đại loạn, cũng tốt hơn hiện tại, trong loạn cũng có thể mang năng đi!” Trong thanh âm kia có một chút phiến não.

Mộ Thịnh Phong lại không nhanh không chậm nói: “Như thế cố gắng trước kia của nàng chẳng phải là uống phí à, nàng sẽ không đồng ý!”

Bắc Thiên Vũ dừng lại, đưa tay lấy bầu rượu ở giữa ra, rót đầy ừng, lại ngửa đầu uống một ly: “Hôm nay làm thế vốn muốn bức hần vì tình thế tự động buông tha nàng, không ngờ bị một Tông Chính Khanh nhỏ làm hư chuyện!”

Mộ Thịnh Phong cúi đầu cũng nhấp một ngụm rượu, thân thể nghiêng về phía trước, cùi chỏ tựa vào trên bàn, lạnh nhạt nói: “Hần từ một tướng lãnh nghèo đi tới để vị trên vạn người hôm nay, tự nhiên không đơn giản, hai người chúng ta làm sao dễ dàng tính toán được!”

Bắc Thiên Vũ yên lặng một hồi lâu, thân thể chuyển một cái, nghiêng người tựa vào lan can đình nghỉ mát, nhỏ giọng hỏi: “Như vậy chỉ có thể thực hiện kế cuối!”

Bờ môi Mộ Thịnh Phong chợt chứa nụ cười, hơi gật đầu nói: “Tựa hồ chỉ có thể như thế!”

“Người ——” trong mắt Bắc Thiên Vũ chợt thoáng qua một ánh sáng phức tạp, ngoài ý muốn chần chờ, “Người sẽ không hối hận?”

Ánh mắt của hắn hơi chậm lại, ngẩng đầu nhìn về một vầng trăng sáng phía chân trời, nhẹ nhàng chậm chạp mà kiên định nói: “Sẽ không!”

“Tốt!” Bắc Thiên Vũ cũng không do dự nữa, trầm giọng nói, “Ta sẽ nhớ sự giúp đỡ của người hôm nay!”

Mộ Thịnh Phong chỉ nhẹ nhàng quét mắt nhìn hắn một cái, lạnh nhạt nói: “Không cần! Hôm nay nếu không phải nàng muốn đi, ta cũng sẽ không giúp người!”

Bắc Thiên Vũ cũng không thêm để ý, hào phóng cười một tiếng, nói: “Mặc kệ như thế nào, ta rút cuộc nợ người một nhân tình.” Giọng nói hắn dừng lại, ngược lại mang theo mấy phần nghiêm nghị, “Tiêu Dật xác thực không đơn giản, hung dữ quả quyết, sau này chỉ sợ người cũng sẽ không tốt được, dù sao hôm nay người cũng là trở ngại lớn nhất của hắn rồi ! Người có nghĩ tới rồi đi hay không?”

Ánh mắt của Mộ Thịnh Phong tối lại, ly rượu trong tay nổi lên vài tia gợn sóng, hắn kéo khóe miệng, lộ ra khổ sở: “Rời đi? Quá khó khăn, mỗi buổi sáng vào triều, muốn rời đi đâu phải chuyện dễ, huống chi ta đã ở đỉnh quyền lợi, rời đi càng thêm khó, trong thời thế này, ta chỉ có thể như thế! Hơn nữa. . . .” Hắn tựa hồ đã nghĩ tới điều gì, chợt không kiên nhẫn, đột nhiên bưng lên ly rượu trong tay uống một hơi cạn sạch, tựa hồ chưa thích ứng phương thức uống rượu như thế, chân mày hơi nhíu lại, cúi đầu ho khan một tiếng, mới tức cười nói, “Cõi đời này ta thật không biết trừ nơi này còn có thể đi đâu, trừ làm những chuyện này, ta còn chuyện gì có thể làm!”

Giọng nói này để lộ ra sự bi thương sâu sắc của hắn, Bắc Thiên Vũ quay đầu qua một bên, vuốt vuốt ly rượu rỗng trong tay, tựa hồ qua một thời gian rất dài, hắn mới mở miệng nói: “Xin lỗi!”

Mộ Thịnh Phong sững sốt, bưng bầu rượu lên rót đầy ỉnh, hắn uống một hơi cạn sạch lần nữa, lúc này mới không ho ra, lại vẫn khó chịu nhíu nhíu mày mới nói: “Không cần!” Hắn hơi nghiêng đầu, đã mang theo mấy phần cảm giác say, “Thật ra thì ta rất muốn tiếp nhận sự áy náy của người! Chỉ là. . . . Chỉ là. . . .” Hắn dùng tay chống đầu hơi mơ hồ, chợt nhỏ giọng ngâm lên, “Bướm cùng bay, qua biển trời. Nhận một mình, cách ruộng dâu. Nhớ lại cam kết thỏ nhỏ. Hận ban đầu, nhẹ biệt ly!” Hắn uống một ly tiếp một ly rượu, giọng nói đã từ từ mơ hồ, “Sống chết xa, khó quên được! Tình khó hết Rút cuộc tình khó hết. . . .”

Bắc Thiên Vũ chỉ miễn cưỡng tựa vào lan can, nhìn trời đầy sao mất hồn, làm như đang lắng nghe lời của hắn, lại tựa như hoàn toàn không để ý đến hắn, hai người đều chỉ chú ý uống rượu, tựa hồ quên mất bên cạnh còn có một người.

55. Q.3 - Chương 55: Vì Ai Đứng Giữa Sương Gió Nửa Đêm

Đêm đã khuya, mọi âm thanh đều không còn, phồn hoa ban ngày không còn dấu vết, màn đêm đen như mực cũng không giấu được sự cô đơn trong hoàng thành từ xưa đến nay, ở trong màn đêm dần dần hiện ra nguyên hình.

“Hoàng thượng!” Tiểu Lý Tử chần chờ chỉ chốc lát, vẫn tận trung cương vị công tác khuyên nhủ, “Thời tiết đã vào thu rồi, buổi tối dễ cảm lạnh, hoàng thượng cần thận sức khỏe!”

“Ừ!” Tiêu Dật chỉ lạnh nhạt hừ một tiếng, nhưng không có bất kỳ cử động, tay khoác lên tay vịn bằng cẩm thạch, nắm chặt lan can hơi lạnh.

Mặc dù Tiểu Lý Tử đi theo Tiêu Dật chưa được lâu, nhưng cũng đã chú ý tới mỗi khi Tiêu Dật có cử động này, phần lớn là có chuyện đang suy nghĩ, cho nên hắn cũng không dám lên tiếng nữa, lặng lẽ đứng hầu ở một bên, nhưng chỉ một hồi, vẫn nhin không được ngẩng đầu đưa ánh mắt liếc về phía địa phương trắng

sáng nơi xa. Tiểu Lý Tử ở trong hoàng cung nhiều năm, tự nhiên biết chỗ duy nhất vẫn chưa tắt đèn trong hoàng cung là Tử Nhiễm cung. Mấy ngày gần đây, mỗi lần hắn theo Tiêu Dật trở về Đế Uyển, luôn sẽ dừng lại trên cây cầu cẩm thạch này một lát, thời gian dài ngắn không chừng, có lúc chỉ đứng khoảng một chén trà, có đôi khi là một nén nhang, dài nhất là nửa canh giờ, nhưng ngày hôm nay đã vượt qua nửa canh giờ rồi.

“Lý Yến!” Thanh âm lạnh lùng trong nháy mắt gọi về Tiểu Lý Tử đang ngây người, hắn vội vàng thu hồi tầm mắt rơi vào nơi xa, cúi người yên lặng nghe, “Nội thị tổng quản Vạn Đức Trung là sư phụ của người?”

Tiểu Lý Tử hơi cúi đầu, đã nghe ra ba phần ý dò xét trong lời nói, hết sức lo sợ cúi người trả lời: “Là sư phụ của nô tài!”

“À!” Tiêu Dật làm như dừng một lát theo bản năng, lại hỏi, “Vạn Đức Trung cáo lão về quê, là ai cất nhắc người lên?”

Tiểu Lý Tử cả kinh, lập tức liền phát giác câu này mới là trọng điểm khiến Tiêu Dật mở miệng, lập tức cũng không dám giấu giếm: “Là —— Thất công chúa!”

Ngón tay đặt trên lan can hơi siết, Tiêu Dật hắt đầu, lạnh nhạt nhìn hắn một cái, lại đưa tầm mắt vào nơi xa, như có điều suy nghĩ nói: “Người là người của nàng!”

“Phịch” một tiếng, sắc mặt Tiểu Lý Tử khủng hoảng quỳ xuống, dập đầu rung giọng nói: “Nô tài. . . Lúc công chúa cho nô tài làm tổng quản từng nói với nô tài một câu, nói về sau nô tài đi theo người nào, người đó chính là chủ tử của nô tài, không được dựa vào ân cất nhắc mà vội lấp mình vào chỗ bất nghĩa!”

Không khí lạnh lùng lại ảm lên, gió mát phát qua, thổi lên vạt áo màu vàng sáng, ống tay áo tung bay, trong nháy mắt lại ẩn trong bóng tối. Vầng trăng sáng trên đỉnh đầu mỏng đến mức chỉ như một cái lưới câu, giống như lập tức sẽ đâm vào trong lòng người, khiến vết thương ở ngực đau đớn không thể đè nén.

Tiêu Dật chỉ thẳng nhìn ánh sáng sáng lên nơi xa, giống như nhìn đến ngây dại, lại quên mất muốn nói gì, qua một đoạn thời gian rất dài, mới nghe được thanh âm của hắn vang lên: “Nàng luôn có thể dễ dàng bỏ qua như thế, thật không biết nàng không coi trọng hay có thể làm vô cùng tự nhiên!”

Thanh âm của hắn nghe bình tĩnh không sóng, thậm chí mang theo sự lạnh lạnh, nhưng cảm giác thâm thiết vô lực trong lời nói lại khiến cho Tiểu Lý Tử đột nhiên chấn động, hắn luống cuống ngẩng đầu, trong bóng đêm đen nhánh như mực, làm cho long bào tượng trưng sự tôn quý của đế vương càng cô độc. Tiểu Lý Tử chợt nhớ tới khi còn bé mình ở trong núi, khi đó nửa đêm hắn lên chạy đến, thấy trên sườn núi có một con sói không ngừng hướng về phía một vầng trăng sáng gào khóc, khi đó hắn còn không hiểu là vì cái gì, chỉ cảm thấy hình ảnh kia đau lòng không dứt.

“Công chúa nàng ——” Tiểu Lý Tử không biết tại sao vào giờ khắc này mình còn muốn mở miệng, theo quy củ ở trong cung mấy năm qua, lúc này tốt nhất là cái gì cũng không nói, nhưng hắn giống như bị đầu độc, “Công chúa thật ra thì không muốn làm khó người khác nhất!”

Ánh mắt của Tiêu Dật trong nháy mắt nghiêm túc, ánh mắt lạnh lạnh lăm lăm rơi vào trên người người đang quỳ. Tiểu Lý Tử chỉ cảm thấy cả người giống như đang ở trong hầm băng, đáy lòng dâng lên một cảm giác khủng hoảng sâu đậm, tay run rẩy. Khi hắn nghĩ lần này thật chạy không khỏi kiếp này, đáy mắt thoáng một cái, bóng dáng màu vàng sáng đang không ngừng chạy về nơi xa, loáng thoáng còn mang theo một chút hốt hoảng. Tiểu Lý Tử ngây ngẩn chốc lát, lĩnh ngộ ra nên đột nhiên ngẩng đầu nhìn về nơi xa lần nữa, tìm kiếm ánh sáng kia, nhưng dưới màn đêm lại chỉ còn tối đen như mực.

“Tham kiến hoàng thượng!” Cẩm quân canh giữ ngoài cửa Tử Nhiễm cung thấy Tiêu Dật từ trong màn đêm đi tới đồng thời kinh ngạc rồi rít quỳ xuống.

Tiêu Dật không hề dừng lại nửa khắc, xuyên qua hành lang, vườn hoa, ngoại điện, cả đường vội vàng đi qua, bước chân hơi loạn. Phút chốc thấy ánh đèn tắt ngóm, trong đầu của hắn bỗng nhiên hỗn loạn, trái tim giống như lập tức chìm đến đáy cốc. Trong nháy mắt hốt hoảng không chịu nổi, làm hắn không kịp nghĩ bất cứ chuyện gì nữa, cứ liều mạng chạy tới. Cho tới giờ khắc này đứng ở cửa tam cung của nàng, hắn lại chỉ dừng ở nơi đó, không có dũng khí đi vào.

Sau khi hấn đánh một trận với Hoàng Vũ trở về, cơ hồ không gặp mặt nàng mấy lần. Hấn đương nhiên biết chuyện giữa nàng và cửu hoàng tử Bắc Liêu, nhưng hấn vẫn không biến sắc đứng nhìn. Hấn biết hấn không thể hành động thiếu suy nghĩ, nếu hấn ép nóng nẩy, nàng rất dễ dàng làm ra chuyện ngọc đá cùng vỡ, cho nên hấn đợi đến khi nàng đem ngôi vị hoàng đế cho hấn. Một ngày kia, hấn rút cuộc đi vào cung điện của nàng, dẫn theo hàng loạt cấm vệ quân, tầng tầng canh giữ Tử Nhiễm cung, không cho bọn họ gặp mặt nữa.

Tiêu Dật đưa tay ra vung màn cửa rủ xuống lên, hấn từ từ đi vào, trong phòng hơi đen, ánh trăng vô cùng nhạt. Hấn khép hờ mắt, tựa hồ còn có thể nhớ tới hôm đó khi hấn dẫn theo cấm vệ quân đến, nàng giận không kềm được nhìn chăm chăm hấn, một người lạnh lạnh bình tĩnh như thế rút cuộc cũng biết nổi giận, khi đó trong lòng của hấn lại cảm thấy ít nhất mình đã được coi trọng. Cho đến khi lửa giận trên mặt nàng chuyển thành chán ghét, hấn mới thất kinh trốn thoát, đã nghĩ kỹ sẽ bị nàng ghi hận, sẽ bị nàng tức giận, nhưng lại chưa tính đến cảm giác khác, chán ghét, chán ghét đến mức không muốn nhìn một cái. Nàng đã ghét hấn đến trình độ này rồi hả? Nàng không muốn làm khó người khác, cho nên hấn không thể làm khó nàng? Không làm khó dễ nàng, sau đó lại nhìn nàng nhào vào trong ngực một nam nhân khác? Hấn nắm chặt tay bên người thành quyền, không! Nàng đã là vợ của hấn! Hấn không làm được! Mặc kệ hấn có yêu nàng hay không, hấn đều không thể làm được!

Một cơn gió lạnh xuyên qua cửa sổ mở phân nửa thổi tới, màn cửa hơi đung đưa, “Ken két” một tiếng, cửa sổ không đóng kỹ phát ra tiếng va chạm nhỏ nhẹ. Tiêu Dật từ từ đi tới, nhẹ nhàng đóng chặt cửa sổ, sau đó lại bước từng bước đến gần cái giường kia. Tấm màn thật dày rủ xuống chặn lại tầm mắt của hấn, bên trong lẳng lẳng không có bất kỳ thanh âm. Hấn hoảng hốt, chợt bước nhanh tới, đột nhiên vén màn lên. Trên giường có một thân hình nho nhỏ nhô ra, mặt của nàng hướng ra ngoài ngủ, ít đi về lạnh nhạt thường ngày. Trái tim hoảng loạn rút cuộc cũng bình tĩnh lại, hấn mượn ánh trăng vô cùng mờ, cúi người lẳng lẳng nhìn nàng.

Trên dung nhan đang ngủ của Tiểu Thất là vẻ không màng danh lợi hiếm thấy. Vẻ mặt chán ghét làm sao có thể xuất hiện trên khuôn mặt này? Hấn vươn tay, dùng lòng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve môi của nàng, lắc đầu một cái, dáng vẻ giống như cực kỳ vô lực. Từ vừa bắt đầu hấn đã không có cách nào đối với nàng. Nàng ở trước mặt hấn luôn luôn ngụy trang rất tốt, tựa như lần đầu tiên gặp mặt. Tiêu Dật nhớ lần đầu tiên hấn gặp nàng không phải ở trong tân phòng, mà là ở bữa tiệc của hoàng gia. Trong ánh mắt trong suốt khi nàng nhìn hấn mang theo chút tìm tòi nghiên cứu, nhưng khi hấn quay đầu nhìn nàng thì lại trở thành vẻ ngượng ngùng của tiểu nữ nhi, lúc đó chỉ cười trào phúng, hấn tự nhiên biết nàng làm bộ! Nhưng hôm nay nghĩ đến, lại chỉ cảm thấy đau lòng, thì ra vừa bắt đầu nàng đã làm bộ với hấn rồi!

Hấn lại gần môi của nàng từng chút, bờ môi hơi nhếch tựa hồ đang dẫn dụ hấn. Hai người càng đến càng gần, hấn có thể cảm thấy hơi thở mềm mại của nàng phả vào trên mặt của hấn, hơi thở thơm như hoa lan! Giờ phút này hấn chợt nghĩ đến bốn từ này, cúi đầu, rút cuộc đụng phải hai mảnh môi mỏng mềm mại của nàng.

Tiểu Thất trên giường khó chịu quay đầu, hơi thở của Tiêu Dật phả vào trên mặt của nàng, làm nàng đang ngủ lại hơi ngứa ngáy. Nàng mơ hồ tỉnh lại, nhưng trong đầu vẫn còn có chút mơ hồ. Cho đến khi nàng cảm thấy có vật gì đó đè vào trên môi nàng, nàng đột nhiên mở mắt, bên trong gian phòng hơi đen, nàng không nhìn rõ người đến gần nàng là ai, chỉ cảm thấy hơi thở của người đó hơi quen thuộc, lại tựa hồ rất xa lạ. Tiểu Thất nhất thời tỉnh táo lại, trong mắt hơi kinh hoảng, đầu càng không ngừng chuyển động, muốn thoát khỏi khống chế của hấn. Vậy mà người nọ lại đưa một tay ra giữ cầm nàng, một tay vững vàng đè tay hướm múa lung tung của nàng, càng thêm xâm nhập sâu hơn, răng môi đụng nhau, trần trọc mút vào, loáng thoáng mang theo một loại quyết tuyệt được ăn cả ngã về không!

Trong không gian thu hẹp mờ tối, hấn giống như quên mất tất cả, chỉ hết sức chăm chú hôn nàng. Lưỡi của hấn bất chấp tất cả thăm dò vào trong miệng của nàng, hấp thu chất mật của nàng, trao đổi hơi thở cho nhau. Ánh trăng ảm đạm cho hấn lý do phóng túng, hấn không thấy sự hốt hoảng, giãy giụa, tức giận, thậm chí chán ghét của nàng, tất cả hấn đều không thấy rõ, cũng không muốn thấy rõ. Hấn chỉ muốn ình trằm luân một lần, lần này có lẽ là cơ hội tốt nhất để hấn lấy được nàng. Ý nghĩ như vậy xâm nhập đầu, hấn không thể khống chế dời tay xuống, cố gắng cỡi ra y phục mỏng manh trên người nàng. Khi hấn cơ hồ sắp đụng phải da thịt của nàng, trong miệng lại truyền đến mùi máu tanh, hấn chợt bị đau, theo bản năng rút lui ra ngoài.

Một nháy mắt kia, Tiểu Thất thừa dịp hấn ngậy ngấn, tay thoát khỏi sự khống chế của hấn đột nhiên đẩy mạnh, nhanh chóng đẩy hấn ra nửa bước. Nàng kéo cái mền lên bao lấy mình, lại lui về phía sau, đã đụng vào ván giường trong cùng rồi.

Tiểu Thất không nhúc nhích nhìn chằm chằm người đang dựa vào bên giường. Mà hấn cũng thẳng tắp nhìn chằm chằm vào nàng, thở hổn hển. Trong bóng tối, cả hai đều không nhìn rõ về mặt đối phương, không khí yên tĩnh làm người ta hốt hoảng, hai người nhìn thẳng vào mắt nhau giống hai con báo đang chờ hành động, chờ đợi đối phương lộ ra sơ hở trước. Một hồi lâu, Tiểu Thất rút cuộc lạnh lùng mở miệng: “Tiêu Dật!”

“Là ta!” Tiêu Dật giơ tay lên lau vết máu ở khóe miệng, khóe miệng kéo ra một nụ cười đùa cợt châm biếm, “Không ngờ nàng còn nhớ rõ mùi vị của ta!”

“Nơi này trừ người ra còn ai có thể vào!” Tiểu Thất mở to mắt, thanh âm lạnh lùng tăng thêm mấy phần chán ghét.

Tiêu Dật ngẩn ra, tiến tới gần nàng, mang theo mấy phần ẩn giận: “Ninh Tiểu Thất, nàng nói cho ta biết, từ lúc nàng gả cho ta, nàng có —— có từng có ý muốn qua cả đời với ta không? Hử!” Hấn nói mỗi một chữ liền tiến tới gần một phần, cho khi hấn hoàn toàn đối diện tầm mắt của nàng, hấn tự tay giữ chặt hai vai của nàng, cúi đầu giận dữ hét, “Nàng nói! Rốt cuộc có hay không! Dù là một chút xịu!”

Tiểu Thất không thể lui được nữa, nhìn vào ánh mắt hơi cuồng loạn của hấn, trong lòng nàng thêm mấy phần hốt hoảng, trong khoảng thời gian ngắn nàng chỉ ngẩn ngơ, trầm mặc không nói lời nào.

“Không có! Có đúng hay không!” Hấn càng giận không kềm được, tay giữ chặt hai vai nhất thời thêm sức.

Tiểu Thất bị đau hắt ra sự kiềm chế của hấn, đáy mắt thoáng qua tức giận, bật thốt lên chất vấn: “Tiêu Dật, tại sao ngươi không hỏi chính ngươi xem có hay không?” Nàng quay đầu sang chỗ khác, cố gắng trấn định trái tim đang hoảng loạn, cố gắng bình tĩnh nói, “Thật sự ta chưa từng có tâm tư đó! Tiêu Dật, chuyện tỷ muội chung một chồng, ta, Ninh Tiểu Thất làm không được! Nếu ngươi muốn ta mẫu nghi thiên hạ, đoạn trang hiền thực, sau đó khuyên người chia đều ân huệ, đến cuối cùng già đi, ngươi lại đến cạnh giường ta nói cho ta biết, ngươi phụ ta, nhưng ngươi cũng là không có cách nào. Xin lỗi, ta càng thể làm được!”

Ngực Tiêu Dật hơi phập phồng, thoáng lui về sau một chút, kinh ngạc nhìn nhìn nàng, đáy mắt giống như có cái gì muốn trào ra: “Nàng để tâm mấy chuyện này? Vậy vì sao nàng —— không sớm nói cho ta biết.”

“Không!” Tiểu Thất lắc đầu, nhẹ trào phúng, “Nếu ngươi làm được thì vốn không cần ta nói, nếu ngươi làm không được ta nói cũng vô dụng, có lẽ ngươi —— có ý nghĩ của ngươi, trong mắt ngươi một thể nhiều thiếp vốn là chuyện thường tình, đây là ý tưởng đã ăn sâu trong đầu ngươi, ta không có quyền yêu cầu ngươi thay đổi, cho nên ta không miễn cưỡng ngươi, thả ngươi tự do, mặc ngươi lựa chọn, nhưng vì sao ngươi không guyện thả ta?”

Từng chữ từng câu nhẹ nhàng từ trong miệng của nàng nói ra, lại nặng nề rơi vào trong lòng của hấn. Tiêu Dật cảm thấy lời của nàng giống như mang theo một loại ma lực, đọng vào máu của hấn từng chút từng chút, hấn chợt cười nhẹ, nói thật nhỏ: “Thả nàng? Sau đó để cho nàng và hấn cùng ở cùng bay?” Hấn không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào nàng, hung hăng nói, “Chuyện ta không làm được, hấn có thể làm được? Tiểu Thất, nàng đừng quên, hấn là Cửu hoàng tử Bắc Liêu, ngày sau cũng có cơ hội đăng cơ làm đế, hấn sẽ làm được vì nàng?”

Tiểu Thất thả mắt xuống, che giấu suy nghĩ ở đáy mắt, lạnh nhạt nói: “Ta không biết! Ta không biết tương lai sẽ như thế nào, nhưng —— tối thiểu hiện tại hấn làm được, ta không thể vì chuyện có thể xảy ra ở tương lai mà cự tuyệt tiếp nhận hiện tại, dù sao chuyện tương lai ai cũng không thể đoán được.”

“Cho nên? Nàng chắc chắn rồi đi?” Tiêu Dật tựa hồ hoàn toàn bình tĩnh lại, nghe được Tiểu Thất ám hiệu rõ ràng như thế, ngược lại không có tức giận như vừa rồi, hấn lạnh nhạt như thế lại làm cho Tiểu Thất lo lắng, chỉ nghe hấn chuyển đề tài, ý nghĩa không rõ nói, “Nàng có biết hôm nay Mộ Thịnh Phong dâng tấu sớ gì lên?” Tiểu Thất không hiểu nhìn về phía hấn, nhưng hấn lại từ bên giường đứng lên, trên cao nhìn xuống nàng, tiếp tục nói, “Hôm nay thỉnh cầu ta muốn lấy lục công chúa làm vợ, uá nàng thấy thế nào?”

Tiểu Thất hơi sững sờ, nhỏ giọng nói: “Nếu là người có tình, tự nhiên hi vọng bọn họ có thể sẽ thành thân thuộc.”

“Người có tình sẽ thành thân thuộc!” Hần cúi đầu khẽ cười một cái, trong bóng tối, Tiểu Thất không thấy rõ vẻ mặt của hần, lại nghe thấy thanh âm của hần càng có vẻ tối tăm, “Nếu nhân duyên này chỉ là một mưu kế thì sao?” Mưu kế? Tiểu Thất đột nhiên chấn động, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Dật, trong nháy mắt đó Tiêu Dật cũng xoay người đưa lưng về phía nàng, “Nếu nàng cho rằng đây là một việc chuyện tốt, như vậy ta không ngại nói cho nàng biết một tin tức tốt, ta quyết định phong Bích Ngô thị nữ cận thân của nàng làm trưởng công chúa Kỳ quốc.” Thanh âm của hần hơi dừng lại, tựa hồ do dự một lát, cuối cùng rốt cuộc vẫn bình tĩnh nói ra quyết định, “Gả cho Công Tôn Cảnh Thăng, ba ngày sau đồng thời tiến hành tiệc cưới với Mộ Thịnh Phong.”

“Không cho phép!” Tiểu Thất quả quyết phủ quyết, “Tiêu Dật ngươi không thể làm như vậy!”

“Tại sao?” Tiêu Dật thủy chung đưa lưng về phía nàng, sống lưng ưỡn thẳng tắp, nhưng trong giọng nói trầm xuống rõ rệt cuộc tiết lộ khổ sở và thất bại, “Tiểu Thất, trước kia ta luôn không làm khó dễ nàng, nàng không thể tiếp nhận thân phận phu thê của chúng ta, ta cũng không đụng nàng. Nàng không muốn trở về Định Nam Vương phủ, ta cũng tùy nàng. Nhưng là, lần này nàng muốn ta buông tay, ta không làm được! Từ ngày nàng gả cho ta, nàng chính là thê tử của ta, đời này cũng nhất định chỉ có thể là thê tử của ta!”

“Ngươi ——” Tiểu Thất than, “Tiêu Dật, ngươi giam lỏng ta như thế, cũng chỉ là dục vọng chinh phục của ngươi đang tác quái thôi!”

Sống lưng Tiêu Dật cứng đờ, không quay đầu lại giải thích, lại chậm rãi bước ra ngoài cửa, một chân vừa giẫm ra ngoài, hần lại chợt chậm rãi nói ra: “Coi như —— đúng!”

Bên ngoài Tử Nhiễm cung, dần dần tới nửa đêm nên gió thu càng thêm lạnh lẽo bức người, thổi trúng sợi tóc bên tai quăn lấy cổ, từng sợi tơ, lượn quanh bên má. Khi Tiêu Dật bước ra cửa, không khỏi lạnh run một cái.

“Hoàng thượng!” Tiểu Lý Tử kính cẩn đưa một cái áo choàng thật dày lên.

Tiêu Dật cũng không có phản đối, lấy qua khoác lên người, rồi sau đó chậm rãi đi về phía Đế Uyển, khi đi qua cây cầu cẩm thạch lần nữa, hần vẫn quen ngẩng đầu nhìn cung điện mỗi ngày đều phải nhìn một lần, nơi đó lại sáng lên ánh nến lần nữa, tuy là ánh sáng vô cùng mờ, lại thành vẻ đẹp duy nhất cho cả hoàng cung này. Hần cứ đứng ở giữa trời gió lạnh, lẳng lặng nhìn ánh sáng, không hề chớp mắt.

Trăng sáng rơi xuống, mặt trời nơi chân trời dần dần sáng lên, ánh sáng cuối cùng rốt cuộc chôn vùi ở trong ánh rạng đông dần dần sáng lên. Trong vẻ sáng mờ vạm vỡ đó, Đế Vương mặc hoàng bào đón gió mà đứng lại giống như mất đi toàn bộ sắc thái!

56. Q.3 - Chương 56: Cung Vàng Điện Ngọc Đều Trả Lại

“Cạch!” Một hộp phấn trên bàn trang điểm bị nặng nề quét xuống đất, bột phấn đầy hộp bị văng ra, rơi vãi hết trên mặt đất, giống như một vũng máu đỏ tươi.

“Công chúa thứ tội!” 2 - 3 tỷ nữ luôn hầu hạ Tiểu Thất trang điểm ăn mặc khủng hoảng quỳ xuống.

“Đi ra ngoài hết!” Tiểu Thất nhìn chằm chằm nữ tử son phấn đầy đặc trong gương đồng, nhẹ nhàng nhăn mày lại.

“Công chúa, nhưng ——”

“Đi ra ngoài!” Tiểu Thất lấy cái khăn trên bàn trang điểm tỉ mỉ lau sạch một tầng bột nước thật dày, vừa khó chịu vừa bức bối.

Nhưng những cung nữ diễn nghi này lại vẫn quỳ không nhúc nhích, hết sức lo sợ khuyên nhủ: “Hôm nay là ngày đại lễ của Mộ tướng và Công Tôn đại nhân, công chúa cần. . . . Cần trang điểm đẹp để ra ngoài, chúng nô tì vẫn chưa trang điểm tốt cho công chúa, vạ không dám tự tiện rời đi!”

Nhìn nữ tử hơi diêm dúa trong gương, Tiểu Thất đột nhiên sững sờ, tướng mạo hôm nay tựa hồ giống kiếp trước, nhưng cũng có chút không giống, mái tóc dài bóng mượt, lông mày đen mỏng, có vẻ hơi quyến rũ hơn kiếp trước, khóe miệng hơi nhếch lên, môi mỏng mà đỏ thắm. Có lẽ do đã và đang sống trong cung, nên phong cách của nàng có thêm một phần cao nhã, trang phục hơi diêm lệ hôm nay lại làm giảm đi vẻ lạnh nhạt bình thường. Trước kia chưa từng chú ý dung mạo của mình quá nhiều, hôm nay trong lúc vô tình nhìn kỹ, chợt cảm thấy dung mạo này lại là thượng đẳng.

“Thế nào?” Tiểu Thất nhìn đến hoảng hốt, không có phát hiện trong phòng đã thêm một người, đối với vấn đề kia cũng theo bản năng bật thốt lên: “Không giống ta!” Khóe miệng của nàng hạ xuống, người tới lại nhìn ra vẻ xinh đẹp và nghịch ngợm của một thiếu nữ.

“Không có! Ta cảm thấy rất đẹp mắt!” Hơi thở hơi quen thuộc phả vào trên mặt của nàng, Tiêu Dật hơi cúi người xuống, nhìn nàng trong kính, trong giọng nói lạnh lạnh không tự chủ mang theo cưng chiều.

Cho đến khi thấy trong kính đột nhiên có thêm một gương mặt, Tiểu Thất mới đột nhiên ngẩng ra, quay đầu vừa đúng nhìn vào trong một đôi mắt thâm thúy tĩnh mịch. Nàng theo bản năng lui về sau một chút, giọng nói nháy mắt lạnh xuống: “Là người!”

“Là ta!” đáy mắt Tiêu Dật cực nhanh quét qua một ánh lửa, tiến tới gần một bước, lạnh lùng hỏi, “Nếu không nàng nghĩ là ai? Hử?”

Tiểu Thất hơi ngây ngốc, ánh mắt liếc về đám cung nữ điển nghi còn quỳ trên mặt đất, trong bụng chợt cảm thấy phiền não, tiện tay ném cái khăn đã lau bẩn xuống đất, cúi đầu không vui nói: “Người bảo các nàng đi ra ngoài hết! Ta không muốn lấy những thứ này!”

Câu nói này mặc dù không lấy được đáp án, nhưng Tiêu Dật cũng không dây dưa thêm, chỉ phát phát tay, đám cung nữ đang quỳ đều lui ra ngoài.

“Đi thôi!” Hắn cực kỳ tự nhiên dắt tay của nàng, kéo nàng từ trên ghế ngồi lên. Tiểu Thất hơi nhíu mày đẹp, muốn phản bác. Nhưng Tiêu Dật lại không vui quay đầu nhìn nàng một cái, mới lạnh nhạt cung nữ hầu hạ nàng từ khi nàng bị giam lỏng tới nay, “Đi lấy cái áo khoác dày tới đây!”

Bây giờ Tiểu Thất mới nhận thấy được, nhiệt độ trên hai tay nắm nhau của họ chênh lệch rất lớn, tay của nàng cũng không coi là quá lạnh, nhưng bị hắn nắm trong lòng bàn tay ôn hoà hiền hậu có lực lại có vẻ lạnh lẽo khác thường.

Sau khi áo choàng đưa đến, Tiêu Dật tự mình nhận lấy, êm ái khoác áo lên người nàng. Hắn cúi thấp đầu, tay vòng qua cổ của nàng, đầu ngón tay đụng phải làn da mịn màng của nàng, tử mị cột lại. Động tác hơi vụng về, nhưng hắn làm rất nghiêm túc, gắng đầu bắt gặp vẻ mặt dụ dỗ của Tiểu Thất, đáy lòng của hắn đột nhiên tỏa lên một sự yên tĩnh từ lâu.

Trông mắt Tiểu Thất tối xuống, sụp mi thuận mắt thật là dịu ngoan. Nhưng lúc bọn họ đi ra cửa Tử Nhiễm cung, thân hình Tiểu Thất lại đột nhiên dừng lại, tầm mắt tìm kiếm của Tiêu Dật rơi vào trên người nàng. Nàng do dự chốc lát, cũng đưa mắt nhìn hắn: “Ta muốn gặp Bích Ngô!”

Lời kia giống như một lời nguyện, trong nháy mắt đánh tan hết tâm tình vui thích vừa rồi của hắn. Nguyên tưởng rằng nàng dịu ngoan là bởi vì hắn, không ngờ vẫn chưa từng thay đổi, nàng vẫn ngụy trang với hắn, bởi vì muốn cạnh hắn mà ngụy trang thành dịu ngoan.

Tiêu Dật đột nhiên níu chặt tay của nàng, nhẹ nhàng kéo nàng vào trong ngực, chỉ trầm giọng nói: “Tham gia hết tiệc mừng của Mộ Thịnh Phong, ta tự nhiên sẽ để cho nàng gặp nàng ta.”

Tiểu Thất hơi tức giận, nhưng cũng không có tránh thoát hắn, nàng tự nhiên biết lúc này phản kháng hắn chỉ là một việc phí công, nhưng trong lòng rốt cuộc chứa một phần không cam lòng, lạnh lùng nói: “Tiêu Dật, người giam lỏng ta, lại dùng phương thức như thế bức bách ta, vọng tưởng về sau ta sẽ cam tâm tình nguyện à!”

Ánh mắt Tiêu Dật nhất thời ám trầm, quay đầu không nói một lời, hung hăng nhìn chằm chằm nàng, không khí trong nháy mắt cứng ngắc, nội thị và tỷ nữ vẫn theo hầu ở một bên đều cúi đầu xuống, khóe mắt tiết lộ ra sợ hãi.

“Hoàng thượng!”

Hai người giăng co nghe được thanh âm, đồng thời quay mắt đi, thấy Dục thái phi và Tam công chúa Ninh Kiêm Gia đang từ xa đi đến.

Bụng của Kiêm Gia đã rất rõ ràng rồi, Tiểu Thất hơi tính một chốc, tựa hồ cũng sáu bảy tháng rồi. Nàng tránh ra, hơi cách xa Tiêu Dật, Tiêu Dật tựa hồ cũng không cường bách nàng, thấy nàng tránh thoát, cũng không biến sắc thả tay ra.

Dục thái phi tiến đến gần, hơi mê mang nhìn Tiểu Thất. Lúc này Tiểu Thất mới nhớ lại vẫn chưa hoàn toàn lau sạch phấn son, hơi khó chịu xoay đầu, lại thấy Dục thái phi hốt hoảng lui về sau một bước, thần trí thậm chí có chút thác loạn, chỉ nhìn nàng ngơ ngác nói: “Thanh nhi!”

Kiêm Gia tiến lên một bước, vịn nàng, không hiểu nói: “Mẫu phi, người làm sao vậy, muội ấy là Tiểu Thất!”

Tiểu Thất cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cúi đầu đáp một tiếng: “Nương nương!”

“A! Ta ——” lúc này Dục thái phi tựa hồ mới phục hồi tinh thần lại, cúi đầu sửa lại sợi tóc bị gió thổi loạn, nói, “Rốt cuộc là nữ nhi của Lam Thanh Nhi, ta đây nhìn thấy thậm chí có chín phần tương tự.” Nàng bất chợt dừng lại, nói tiếp, “Tiểu Thất, hôm nay ta có vài lời muốn hàn huyên với con một lát!”

Tiểu Thất nhàn nhạt cười một tiếng, ánh mắt như có như không xẹt qua Tiêu Dật, chỉ hàm hồ nói: “Sợ rằng hôm nay chính ta cũng không thể làm chủ!”

Dục thái phi ngẩn ra, sắc mặt rất khó coi, chỉ đành phải đưa mắt nhìn về phía Tiêu Dật: “Không biết ý của hoàng thượng như thế nào?”

Tiêu Dật như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Tiểu Thất sau lưng, giọng nói lạnh nhạt: “Trẫm thật đúng là không nghĩ ra Thái phi và Tiểu Thất có chuyện gì để nói, nếu thật có chuyện, hôm nay sợ rằng không được!”

Dục thái phi còn muốn nói gì, Tiêu Dật cũng đã dắt tay Tiểu Thất đỡ nàng vào xe vua. Lòng của Dục thái phi chấn động. Nội thị bên cạnh xe vua kêu nhỏ một tiếng ngăn cản, lại bị Tiêu Dật lạnh lùng trừng, cũng chỉ có thể cúi đầu.

Tiểu Thất tự nhiên biết bọn họ kêu lên vì cái gì, nhưng trước tình huống như thế, nàng cũng không muốn tranh chấp với Tiêu Dật cái gì. Huống chi nàng cũng không xem xe vua chuyên dụng của hoàng đế là thứ thần thánh không thể xâm phạm, nếu muốn nàng học Ban Cố (Ban tiếp dư) đòi Hán nói ra đạo lý sáo rỗng, nàng tình nguyện lặng lẽ ngồi lên, chỉ xem như không biết. Nhưng một khắc ngồi vào nàng vẫn nhịn không được quay đầu lại liếc mắt nhìn nữ tử đứng cạnh Dục thái phi, mà Kiêm Gia cũng nhìn sang, một khắc kia tầm mắt hai người giao nhau, rốt cuộc cảm thấy xa lạ. Tiểu Thất quay người lại, cười nhạt một tiếng, hai con đường từng giao nhau đang càng ngày càng xa, cuối cùng có một ngày đều tự tìm đến điểm dừng riêng, sau đó quên lãng âm thanh dung mạo của nhau. Nữ tử đã từng vô cùng xinh đẹp, sức sống động lòng người đoan trang hiền thực, cuối cùng lại thành một nữ tử trong hậu cung như mẫu phi nàng, buồn bã, chờ mong, một lần chờ đợi, chính là cả đời! Tiểu Thất chợt không muốn nghĩ tiếp Tam tỷ trước kia của nàng rốt cuộc sẽ có một kết cục như thế nào!

Có lẽ chuyện tình cảm rốt cuộc là như người uống nước, lạnh ấm tự biết! Chỉ cần là cam tâm tình nguyện, bất cứ chuyện gì đều sẽ trở nên đương nhiên! Không có ai thiếu ai, chỉ có nguyện ý hay không thôi.

57. Q.3 - Chương 57: Cung Vàng Điện Ngọc Đều Trả Lại (2)

Trong tường phủ giăng đèn kết hoa, hai cái đèn lồng đỏ lớn treo trên cao, một thảm gấm màu đỏ trải dài vào trong chính sảnh, trong chính sảnh treo một chữ “hỉ” thật to, trên bàn có một ngọn nến màu đỏ lẳng lặng cháy. Ngoài cửa xe ngựa đậu đầy, quan viên mặc thường phục còn chưa tới cửa đã chào hỏi nhau.

Mà giờ khắc này nam tử mặc y phục màu đỏ lại lặng lẽ không biến sắc lui ra khỏi đám người đang ồn ào, rẽ vào hành lang khúc khuỷu quen thuộc, đến một Thiên Điện yên lặng, đẩy cửa ra nhanh chóng đi vào, đóng cửa lại cách trở tất cả tiếng ồn bên ngoài.

“Nàng đến chưa?” Một nam tử mặc trang phục màu đen trong phòng nhỏ giọng hỏi.

“Vẫn chưa!” Mộ Thịnh Phong bưng ly trà trên bàn lên uống một hớp mới tiếp tục nói, “Thời khắc này, người nhớ không nên hành động tùy tiện!”

“Ta tự nhiên biết!” Lời tuy nói như thế, nhưng trong giọng nói lại mơ hồ có thể nghe ra gấp gáp.

Mộ Thịnh Phong không khuyên hấn nữa, hôm nay thời gian dư thừa của hấn cũng không nhiều, chỉ trầm giọng hỏi: “Bên Công Tôn Cảnh Thăng như thế nào?”

Bắc Thiên Vũ liếc mắt bóng người vội vàng qua lại ngoài cửa sổ, nói: “Ta đã phái Âm Linh đi rồi!”

“Tốt! Chuyện này cứ làm theo kế hoạch, ta sẽ dẫn nàng tới đây, trước khi ta đến, người không được tự tiện hành động!” Mộ Thịnh Phong nghe ra sự gấp gáp trong lời nói của hấn, không nhịn được nói một lần nữa.

Bắc Thiên Vũ cũng biết mình hơi gấp gáp nóng nảy, nhìn ra ngoài cửa sổ lần nữa, chỉ “Ừ” một tiếng thật nhỏ.

“Hoàng thượng giá lâm!” Thanh âm của nội thị vang lên ở ngoài cửa, chúng quan ngồi ở ngoài sảnh đều không hèn mà cùng đứng lên, đứng qua một bên, thanh âm kia hơi dừng lại, tiếp đó lại vang lên, “Công chúa đến!”

Trong lòng bách quan sững sốt, công chúa? Rốt cuộc là ai? Mấy nội thị này đều luyện thành tinh rồi, hôm nay hậu vị chưa định, trong cung đều gọi hai vị nữ tử có thể được lập làm hậu là “công chúa”, hai bên đều như nhau, ai cũng không đắc tội!

Mộ Thịnh Phong mặc áo đỏ, đứng ở trước mặt, dẫn theo bách quan cung nghênh Tiêu Dật! Tiêu Dật chỉ giơ nhẹ tay, đỡ Mộ Thịnh Phong dậy, nói: “Hôm nay là ngày vui của Mộ tướng, không cần đa lễ thế!”

Bờ môi Mộ Thịnh Phong mang một nụ cười nhạt như ngày thường, kính cẩn nói: “Lễ quân thần không thể không có!”

Bách quan đều đứng lên, hơi ngẩng đầu nhìn một cái, thấy nữ tử đứng thẳng kẻ bóng dáng màu vàng sáng, có người trong mắt thoáng qua một tia sáng tỏ, có người thì đáy mắt lướt qua một tia tối tăm, sau đó lại không biến sắc cúi đầu, che giấu tính toán ở đáy lòng!

Mộ Thịnh Phong hơi nghiêng đầu, khóe mắt xẹt qua bên ngoài, cúi đầu đứng ở bên cạnh Tiêu Dật nói: “Mời hoàng thượng lên ngôi!” Sau đó quay đầu nói với thị nữ đứng bên cạnh, “Dẫn công chúa đến chỗ nữ quyến!”

Thị nữ đang định tiến lên đây, lại thấy Tiêu Dật phất tay, một cái tay khác đã nắm tay mềm của Tiểu Thất, giống như tùy ý nói: “Không cần, Tiểu Thất đi theo trẫm là được!”

Hành vi như thế tỏ rõ khí thế của hoàng hậu, mặc dù trong lòng bách quan sớm có phỏng đoán, nhưng giờ phút này vẫn nhịn không được nhìn qua bên cạnh Tiêu Dật. Lại thấy nàng kia hơi nhú lông mày, tựa hồ hơi không vui, nhưng nháy mắt lại chậm rãi, bình tĩnh nhìn qua mọi người trong khắp đại sảnh, sắc mặt không mừng rỡ cũng không có nửa điểm sầu lo, chỉ còn lại một nụ cười thanh nhã ôn hòa.

“Tiểu Thất!” Đang lúc bách quan đã cam chịu an bài như thế thì một nữ nhân từ Thiên điện đại sảnh đi vào, thấy bóng dáng màu vàng sáng trước mặt thì hơi chần chừ, tay phải theo thói quen khoác lên cái bụng nhô lên, vẫn trực tiếp đi qua, kéo tay Tiểu Thất, trầm nhẹ nói, “Tiểu Thất, ta ở chỗ nữ quyến đợi một lúc lâu cũng không thấy muội tới, cho nên đến tìm muội.”

Hành động của Kiêm Gia có phần vô lễ, các quan viên mới vừa bước ra nửa bước đều dừng ở chỗ cũ, mỗi người đều cúi người, nhú lông mày, không dám dòm ngó, khóe mắt lại liên tiếp liếc qua đó. Trong sảnh to như vậy đột nhiên im ắng, tựa hồ hai nữ tử đó đã trở thành nhân vật chính hôm nay.

Ánh mắt Tiểu Thất nhìn từ bàn tay nắm nhau của hai người đến trên mặt Kiêm Gia, nụ cười ở bờ môi hơi xa cách: “Tam tỷ tìm ta có việc à?”

Thấy nụ cười như thế, vẻ mặt Kiêm Gia đột nhiên hơi ngây ngốc, tay lại càng nắm chặt Tiểu Thất: “Lục muội Vân nhi vẫn ở tại Tướng phủ, xuất giá hơi gấp, chúng ta vẫn chưa tán gẫu với muội ấy, cho nên hôm nay ta muốn cùng muội đi thăm muội ấy.” Nói tới chỗ này, Kiêm Gia lại quay đầu hỏi, “Không biết Mộ tướng có để ý không?”

Mộ Thịnh Phong tựa hồ rất là bất đắc dĩ cười một tiếng: “Vân nhi cũng luôn la hét muốn gặp các tỷ muội, thần sao dám ngăn trở!”

Ánh mắt dò xét của Tiểu Thất rơi vào trên người Mộ Thịnh Phong, hơi dừng lại, mới nói: “Cũng được!”

Kiêm Gia mới khẽ cúi người với Tiêu Dật: “Hoàng thượng có thể thả tỷ muội chúng ta tụ họp chút không?”

Tiêu Dật vẫn trầm giọng chưa từng nói, ánh mắt thăm tra quét qua người hai người họ, cúi đầu, đột nhiên tiến tới bên cổ Tiểu Thất, rí tai nói: “Vừa rồi Dục thái phi tìm nàng, có phải nàng không muốn đi nên lấy ta làm bia đỡ đạn, nhưng bây giờ lại gấp gấp đẩy ta ra!”

Tư thái của hai người thật là thân mật, vành tai Tiểu Thất ửng đỏ, nghe lời nói được một nửa, đang muốn trả lời, lại thấy Tiêu Dật buông lỏng tay, cười nhạt nói: “Nhớ đi sớm về sớm!”

Tiểu Thất ngược mắt còn muốn nói cái gì, nhưng tầm mắt nhìn đến Kiêm Gia, lại rút cuộc không muốn nói tiếp, cúi đầu nói với Kiêm Gia: “Đi thôi!” Xoay người đi vào nội điện, vài sợi tóc phát qua con rồng nằm móng trên long bào của Tiêu Dật, lộ vẻ quyết tuyệt, Tiêu Dật nhìn thấy nhất thời hốt hoảng. Cơ hồ là vô ý thức, hần cật bước muốn đuổi theo, lại thấy Mộ Thịnh Phong tùy ý nghiêng đầu qua, vô tình hay cố ý chặn lại tầm mắt của Tiêu Dật: “Hoàng thượng, các đại thần đều chờ đợi hoàng thượng ngồi lên ghế!”

Bước chân của Tiêu Dật hơi chậm lại, xoay người lại nhìn mọi người còn đứng nghiêm ở sau lưng, rút cuộc chậm rãi bước qua ngai ghế.

Từ đại sảnh quay về Thiên Điện, lại từ Thiên Điện vòng qua hành lang khúc khuỷu, Tiểu Thất và Kiêm Gia đã đến hậu viện yên lặng. Hôm nay người hầu hạ ở hậu viện ít hơn bình thường rất nhiều, hoa phù dung nở ra hai bên hành lang, mùi thơm thoang thoảng, có vẻ yên tĩnh thanh nhã hơn ở điện trước.

“Tiểu Thất!” Kiêm Gia dừng lại, cách xa Tiểu Thất một chút, “Muội muốn rời khỏi à?”

Ánh mắt Tiểu Thất dừng lại, mỉm cười nhìn về Kiêm Gia: “Rời khỏi hay không rời khỏi tựa hồ không phải do ta!”

Đáy mắt Kiêm Gia dần dần hiện lên chút ít bi thương, thở dài nói: “Giữa muội và ta, hôm nay đi tới tình trạng này, ta —— biết làm muội tổn thương! Hôm qua Mộ tướng tới tìm ta, muốn ta giúp một tay, nếu muội muốn rời đi, ta giúp muội. Nếu muội muốn ở lại, ta cũng sẽ không tranh với muội, đi tới hôm nay ta đã hiểu, ngày đó nếu không phải mình cố chấp, thì sẽ không vùi lấp ta và muội vào tình cảnh lúng túng như vậy, ta và muội đều là con cái Ninh thị, cũng có sự kiêu ngạo của mình. Nhưng, Tiểu Thất, ta dù sao còn có mẫu phi của ta, không thể tùy ý rời đi như muội!”

Tiểu Thất cúi đầu, tầm mắt chạm vào cái bụng càng ngày càng nhô lên của nàng, sâu trong đáy lòng rút cuộc cảm thấy lo lắng, ngây ngốc chốc lát nhưng thủy chung không tìm được lời thích hợp để an ủi Kiêm Gia. Số mạng như thế đối với Kiêm Gia, Tiểu Thất không biết rút cuộc là may mắn hay xui xẻo: “Tam tỷ, ta rời khỏi, tỷ phải保重!”

“Tốt!” Kiêm Gia chợt vươn tay, cách cái bụng thật to, nàng nhẹ nhàng kéo nàng đi, “Tiểu Thất!” Thanh âm kia hơi khàn khàn, “Muội có biết ta vẫn luôn hâm mộ muội, từ nhỏ đã bắt đầu, từ khi —— phụ hoàng ôm ta lên đời nói với ta phải chăm sóc muội thật tốt!”

“Tam tỷ!” Tiểu Thất nhẹ nhàng kêu.

“Đi thôi!” Kiêm Gia lại đột nhiên xoay người đi, nhỏ giọng nói, “Có lẽ ta cũng hi vọng muội rời đi!”

Hoàng hôn từ từ di chuyển về tây, đèn lồng thỏ thắm treo trên cửa lớn cũng sáng lên, thêm chút không khí vui vẻ. Ánh sáng trong đại sảnh lần lượt thay đổi, dần dần vang lên thanh âm ca múa.

Mộ Thịnh Phong mặc áo khoác màu đỏ chót ngồi dưới Tiêu Dật, hỉ phục đỏ tươi tạo thêm mấy phần thân cận. Bởi vì hôm nay hắn là tân lang, không ngừng có người đi lên mời rượu, sắc mặt của hắn hơi ửng đỏ,

ánh mắt nhìn mọi người hơi mê mang, đã có mấy phần say rượu.

Tiêu Dật nhìn sắc trời bên ngoài, tựa hồ hơi âm trầm, xoay người cúi đầu phân phó thị vệ bên cạnh mấy câu. Đang lúc thị vệ kia tính toán rồi đi thì một người chợt đi ra từ thiên điện, sắc mặt cực kỳ hốt hoảng đi tới bên cạnh Mộ Thịnh Phong, nhỏ giọng rỉ tai mấy câu. Mộ Thịnh Phong khẽ lắc đầu một cái. Tựa hồ không nghe rõ ràng, người nọ càng thêm vừa vội vừa sợ, giọng nói bất giác đề ột chút: “Có một người đột nhiên xông vào trong tân phòng, mang. . . . mang công chúa đi!”

Tiêu Dật gần bên cạnh bỗng nhiên đứng lên, trầm giọng hỏi: “Công chúa nào?”

Người nọ “Phịch” một tiếng quỳ xuống, khựng hoảng nói: “Là. . . Là Thất công chúa!”

“Rầm” một tiếng, lúc Tiêu Dật đứng dậy làm lật cả ghế, một tiếng vang kia làm thanh âm trong sảnh mất hết, trong đại sảnh lập tức im ắng yên tĩnh, mọi ánh mắt đều dời về ghế trên. Mà giờ khắc này Mộ Thịnh Phong mới hậu tri hậu giác đứng lên, hô một tiếng: “Cái gì! Thất công chúa bị cướp đi rồi!”

Quan viên đang ngồi nhất thời hoảng loạn lên, nữ tử ca múa đã lui xuống, không ít quan viên không nhin được cúi đầu nghị luận.

Ánh mắt Tiêu Dật trầm xuống, liếc nhìn Mộ Thịnh Phong hơi say đang luống cuống, vung tay lên, trong nháy mắt bên trong đại sảnh tràn vào hàng loạt binh sĩ mặc áo giáp, canh chặt cửa. Hắn lạnh giọng ra lệnh: “Nếu không có chỉ ý của trẫm, bất luận kẻ nào cũng không cho phép tự tiện rời đi!”

Thân thể Mộ Thịnh Phong hơi lắc lự, ánh mắt mê ly nhìn bóng dáng màu vàng sáng đi vào Thiên Điện, lúc này mới cúi mắt âm thầm nói gì đó với người quỳ bên cạnh, đầy mắt sáng tỏ mơ hồ thoáng qua ánh sáng.

Khi Tiêu Dật đi vào tân phòng, lại chỉ nhìn thấy Kiêm Gia ôm Lục Công Chúa núp ở giữa giường, sắc mặt Kiêm Gia hơi kinh hoảng, tay vuốt lưng Lục Công Chúa từng cái, nhỏ giọng an ủi: “Vân nhi đã không sao!” Lục Công Chúa núp ở trong ngực Kiêm Gia, trên đầu còn đang đắp khăn voan đỏ, không thấy rõ nét mặt của nàng, nhưng thân thể hơi phát run.

Ánh mắt bén nhọn của Tiêu Dật quét qua tất cả chung quanh, không có dấu vết giấy giũa nào, hắn không phải bị cướp đi, như vậy là nàng tự nguyện đi? Nghĩ đến khả năng này, lửa giận nổi lên nhìn chằm chằm người trên giường, giảm thấp tức giận xuống rồi hỏi: “Có thấy rõ người tới hay không?”

Kiêm Gia nói: “Người nọ tựa hồ chính là người xuất hiện ở Hạng Tinh lâu trước kia?”

Tiêu Dật nhàn nhạt nhìn thoáng qua các nàng: “Nếu biết là hắn, vì sao còn kinh hoảng như thế!”

“Ta —— ta không biết vì sao hắn phải cướp đi Tiểu Thất” Kiêm Gia định thần lại, “Vừa bắt đầu Tiểu Thất tựa hồ cũng rất không muốn, nhưng hắn nói nếu Tiểu Thất không đi, hắn sẽ giết chết chúng ta, cho nên. . . Cho nên. . .”

Ánh mắt của Tiêu Dật càng thêm trầm xuống, muốn xoay người rời đi, nhưng liếc thấy Lục Công Chúa còn núp ở trong ngực Kiêm Gia, đáy lòng chợt cảm thấy khác thường, bước chân ngừng lại một chút, lại quay lại bước từng bước tới bên giường họ.

Kiêm Gia càng ôm sát Lục Công Chúa trong ngực, bối rối không hiểu nói: “Ngài muốn làm gì?”

Tiêu Dật nhìn Kiêm Gia một cái thật sâu, tay chậm rãi đưa về phía cái khăn voan đỏ: “Trẫm muốn nhìn tân nương tử một chút!”

“Không ——” Kiêm Gia ngăn tay hắn lại, nói, “Vậy không hợp lễ nghĩa!”

Tiêu Dật hừ lạnh nói: “Không được sao?”

Kiêm Gia sửng sốt, trông thấy ý lạnh như tên trong mắt hắn, theo bản năng từ từ buông lỏng tay, tay Tiêu Dật cầm 1 góc khăn voan đỏ thâm này, Lục Công Chúa không khỏi co rụt lại, khăn voan đỏ chỉ khoác nhẹ ở trên, trượt xuống từng chút.

“Hoàng thượng!” Mộ Thịnh Phong bên ngoài tân phòng đột nhiên tập tễnh vọt tới bên giường, ôm tân nương, say sưa mông lung la âm lên, “Người hoàng thượng vén khăn voan đỏ là. . . là thê tử vừa qua

khỏi cửa của thần, khăn voan đỏ của thê tử thần sao có thể do hoàng thượng vén, đây là. . . Đây là sự vũ nhục. . . với thần”

Giờ phút này Binh Bộ Thượng Thư Lăng Trụ và Hộ bộ thượng thư Nhan Thanh ngoài tân phòng, hai người hơi khùng hoảng quỳ xuống đất nói: “Hoàng thượng thứ tội, tướng gia ngài ấy uống say rồi, nể tình tướng gia chỉ thương thê tử xin bỏ qua tội thất lễ của ngài ấy!”

Tiêu Dật chậm rãi thu tay lại, sắc mặt âm trầm nhìn chăm chăm Lục Công Chúa đang chôn cả gương mặt trong ngực Mộ Thịnh Phong, cảm thấy thân hình rất là tương tự, có lẽ vì họ là tỷ muội! Nhưng —— Tiêu Dật yên lặng nhìn về phía nữ tử kia, thật không phải là nàng sao? Nếu là nàng, chẳng phải là bỏ lỡ một cơ hội duy nhất sao! Hơn nữa hắn cũng biết tiếc mừng hôm nay ít nhiều là có mục đích gì.

“Hoàng thượng” tiếng khôi giáp đột nhiên vang lên bên ngoài tân phòng, một người quỳ ở cửa bẩm báo, “Phủ Công Tôn đại nhân gặp kẻ trộm!”

Gặp kẻ trộm? Lòng dạ người ở chỗ này đều biết rõ, nếu chỉ bị trộm bình thường, sao lại tới bẩm báo Hoàng đế.

Tiêu Dật rút cuộc xoay người đi, đi tới bên cạnh vệ binh kia, trầm giọng hỏi: “Bọn họ trốn nơi nào rồi?”

“Bỏ chạy về hướng bắc rồi!”

Tiêu Dật phát tay áo đi ra khỏi tân phòng, vừa đi vừa ra lệnh: “Bảo Công Tôn Cảnh Thăng dẫn người đuổi theo về phía bắc! Nhạc Khung người mang binh chia làm hai đường đuổi theo hướng đông tây!”

“Dạ!”

Cho đến một tiếng tiếp một tiếng ra lệnh dần dần vang xa, Mộ Thịnh Phong mới chậm rãi buông lỏng người trong ngực ra. Người nọ vén khăn voan lên, lộ ra gương mặt quen thuộc, chính là Tiểu Thất.

Tiểu Thất vừa cúi hỉ phục ra vừa nhỏ giọng nói: “Mộ tướng, cảm ơn huynh!”

Mộ Thịnh Phong ngồi dậy, trên mặt không còn vẻ mê loạn, hắn nhanh chóng kéo Tiểu Thất đi ra khỏi tân phòng, nhỏ giọng nói: “Ta dẫn muội đi tìm hắn!”

“Tướng gia! Công chúa!” Nhan Thanh và Lăng Trụ không hẹn mà cùng lên tiếng, “Công chúa thật muốn đi sao?”

Tiểu Thất xoay người lại, cười nhạt: “Hôm nay ta đi chắc rồi, Kỳ quốc làm phiền các vị rồi!”

“Thần —— nhất định hết sức!” Khi Nhan Thanh và Lăng Trụ nói xong ngẩng đầu, chỉ thấy bóng dáng mảnh khảnh đã ẩn ở trong màn đêm.

Màn đêm đen nhánh, Tiểu Thất nhìn nam tử mặc trang phục màu đen lẳng lặng đứng cách đó không xa, ánh mắt của hắn vẫn nhìn về nơi này, nhưng lại không có bất kỳ động tác, chỉ nhìn thẳng về nơi này không hề chớp mắt.

“Mộ tướng!” Tiểu Thất quay đầu lại nhìn đèn lồng đỏ lớn sáng phía xa, ngập ngừng nói, “Hôm nay huynh và Lục tỷ thành thân, nhưng ——”

“Tiểu Thất ——” Mộ Thịnh Phong chợt ngắt lời nàng, hơi dừng một chút, “Ta còn có thể gọi muội một tiếng Tiểu Thất không?” Thấy nàng gật đầu một cái, hắn mới tiếp tục nói, “Muội yên tâm, ta hật muốn thành thân với Vân nhi, ta sẽ không bỏ mặc mình bị vùi lấp trong quá khứ, Vân nhi đối với ta có lẽ sẽ là một hạnh phúc khác, ta không muốn bỏ qua lần nữa, bởi vì không thể quên mà khiến mình bỏ qua lần nữa!”

Tiểu Thất rút cuộc chậm rãi lộ ra nụ cười lúm đồng tiền với hắn, nói: “Mộ Thịnh Phong, gặp được huynh, ta nghĩ Lục tỷ nhất định sẽ hạnh phúc! Như vậy, bảo trọng!” Tiểu Thất nắm thật chặt áo choàng trên người, chậm rãi đi về phía người kia.

“Tiểu Thất!” Mộ Thịnh Phong chợt tiến lên một bước, giữ tay nàng lại, nói thật nhỏ, “Đồng ý với ta, phải thay thế nàng sống tốt!”

“Tốt!” Nàng không quay đầu nhìn hắn, chỉ hơi quay đầu, rút cuộc tăng nhanh bước chân đi về phía người đang đợi nàng trong màn đêm. Có lẽ hắn không chịu tiến lên chính là muốn cho bọn họ một chút thời gian! Người như vậy, có lẽ thật có thể ỉn hạnh phúc và ấm áp.

Có mấy vì sao hiện ra, lặng lẽ động trên bầu trời, bầu trời tựa hồ chỉ thừa thớt một vài ánh sao, có lẽ ngày mai thời tiết sẽ không tốt, nhưng nàng nghênh đón hắn, hắn tự tay cầm tay của nàng, lòng bàn tay ôn hoà hiền hậu có lực, hạnh phúc có thể nở hoa kết trái trong lòng bàn tay hắn!

Kỳ quốc năm Thụy Hòa thứ hai, mừng ba tháng chín, tân hoàng Tiêu Dật lên ngôi, đổi niên hiệu “Thiên Khải”, phong Ninh thị Thất công chúa làm hậu, Ninh thị Tam công chúa thành Hiền phi, nhưng ngày lên ngôi lại truyền ra tin hoàng hậu nhiễm bệnh nặng, sau đó ở trong Phượng Tường cung tĩnh dưỡng.

Năm Thiên Khải đầu tiên, mừng tám tháng mười, Kỳ quốc và Bắc Liêu thành công nghị hòa ở biên giới.

Mười ngày sau, quân đội Kỳ quốc trú đóng ở phía nam truyền đến tin chiến thắng, Hoàng Vũ chính thức bị Kỳ quốc đánh bại. Mà đồng thời, hoàng cung Bắc Liêu cũng nhận được tin chiến thắng, quân đội Bắc Liêu vẫn trú đóng ở biên cảnh Đại Yến và Kỳ quốc cũng công chiếm Đại Yến.

Kỳ quốc và Bắc Liêu đồng thời lấy nghị hòa làm ngụy trang, mỗi bên đều thu được thành công, từ đó cường quốc chỉ còn dư lại Bắc Liêu và Kỳ quốc.

Tiêu Dật chấp tay đứng trong Quang Hoa điện, mắt nhìn xuống thần tử của hắn dưới ghế vua. Mà khi đó Bắc Thiên Vũ cũng đứng ở thành cung Đại Yến, nhìn quân đội của hắn xâm chiếm mảnh đất Đại Yến từng chút.

Một cục diện mới đã chậm rãi triển khai!

58. Q.4 - Chương 58: Gió Thu Vạn Dặm Cuốn Cát Bụi

Bóng đêm như mực, dần dần lan tràn tới phía chân trời. Ánh sáng nhẹ từ xa chiếu nghiêng vào, rơi vào trên tường thành à vững chãi, chỗ sừng sững mơ hồ lộ ra sâm nghiêm không thể chạm tới. Trên tường thành có tiếng áo giáp di động đụng vào nhau, một đôi vệ binh đang tuần tra qua đầu tường, khôi giáp màu đen hơi sáng lên ở dưới ánh sao. Bóng đêm vô cùng đen, chỉ có vài ánh sao chiếu xuống, nơi xa vang lên tiếng động nhỏ, giống như tiếng đi lại, lại cũng giống tiếng vật nặng va chạm, ẩn trong màn đêm đen, lộ vẻ hơi quỷ dị.

Binh lính đi tuần tra nghe thanh âm đó lần nữa ở cùng một chỗ thì rút cuộc dừng bước lại, híp mắt lại, trầm ngâm nhìn chằm chằm địa phương phát ra âm thanh, nhưng nơi xa vẫn tối đen như mực. Tay nắm chuôi kiếm của hắn không tự chủ co chặt hơn, lại chậm rãi buông ra, trái tim trầm xuống, kinh nghiệm nhiều năm qua tựa hồ đang nhắc nhở hắn hôm nay khác với bình thường. Sắc mặt của hắn tự dưng nặng nề, chỉ cảm thấy nơi xa tựa hồ có một lực lượng khổng lồ không thể biết trước. Quan sát thêm hồi lâu vẫn không có phát hiện cái gì, hắn rút cuộc xoay đầu, đi về phía trước. Vậy mà, chỉ là dừng lại theo bản năng, hắn đột nhiên dừng chân ngoái đầu nhìn lại lần nữa, phía chân trời cách đó không xa đang dần dần có ánh đỏ sáng lên, hắn phản ứng nhanh chóng, bước tới trước ra một bước, hắn không có nhìn lắm, ánh đỏ nơi xa tựa hồ càng ngày càng sáng.

“Đốt lửa lên!” Hắn quay đầu lại vội vàng quát binh lính còn đang ngỡ ngàng bên cạnh. Vậy mà, tiếng hô gấp gáp đó vừa thoát ra khỏi miệng, những binh sĩ đứng thẳng kia đột nhiên cùng nhau ngã trên mặt đất.

Khi binh lính cuối cùng ngã xuống, trong màn đêm đen nhánh có một nam tử mặc áo dài màu đen thêu rồng đỏ vàng xuất hiện, cư nhiên lặng yên không một tiếng động đứng đối diện hắn. Thống lĩnh này nhanh chóng lui về phía sau mấy bước, tay nhắc bội kiếm bên hông lên, muốn rút ra, nhưng vừa cúi đầu nhìn thấy một cây kiếm dài tản ra ánh lạnh đang chia vào ngực của hắn. Cho dù bóng đêm tối như mực đen, ánh mắt sắc bén thâm thúy này lại vẫn hoàn toàn phóng thích ra hết khủng hoảng trong đầu hắn.

Người đối diện chỉ nhẹ nhàng liếc qua bàn tay cố gắng cầm kiếm của hắn, ánh mắt chuyển lên, xẹt qua vẻ mặt dờ dẩn của tên thống lĩnh, khóe môi hơi nhếch lên, trong giọng nói mang theo cường thế trước sau như một, ra lệnh: “Mở cửa thành!”

Thấy trên mặt người đối diện hiện lên vẻ khinh miệt và giễu cợt, thống lĩnh này lại cứng eo lên, trong cảm xúc hốt hoảng lại có phần kiên quyết thà chết chứ không chịu khuất phục: “Hôm nay rơi vào trong tay các ngươi, sớm muộn gì cũng chết, muốn chém giết muốn bóc lột, tự nhiên muốn làm gì cũng được, muốn ta bán nước cầu xin để sống, vọng tưởng!”

Nam tử cầm kiếm mím môi mỏng thành một đường cong, tầm mắt rơi vào bội kiếm đang rung rung ở bên hông vị thống lĩnh, cười nhẹ một tiếng: “A ——” âm phù đơn giản này vừa dứt, kiếm dài trong tay hắn đã đâm vào lồng ngực kia 3 phần, có máu đỏ tươi chậm rãi rỉ ra từ vết thương. Thống lĩnh này chỉ chau mày, rốt cuộc nhin không được khe rên rỉ, lại vẫn không có cầu xin tha thứ.

“Điện hạ!” Trong bốn năm người đứng phía sau nam tử có người đột nhiên ra tiếng, làm như muốn lên tiếng ngăn cản.

Tay Bắc Thiên Vũ ngăn lại phía sau, ngăn trở lời chưa nói xong của người nọ, khóe môi khẽ cong, trong vẻ lạnh lùng tăng thêm vài phần khát máu tàn nhẫn: “Ngươi muốn chết, ta cũng có thể thành toàn ngươi, chỉ là không biết vợ con của ngươi có nguyện ý chết với ngươi luôn không!”

“Ngươi ——” lời nói chưa hết, đã hoàn toàn phun ra một ngụm máu tươi, giống như là nhận rõ sự thực, hắn lại bình tĩnh lại, giơ tay lên lau đi vết máu bên môi, “Hèn hạ!”

Bắc Thiên Vũ giận quá hóa cười, nụ cười bên môi mơ hồ sâu hơn, giễu cợt lên tiếng: “Mưu lược nhà binh là phải âm hiểm xảo trá, tự nhiên không thể làm chính nhân quân tử! Chính nhân quân tử thì như thế nào?”

Thống lĩnh này bỗng nhiên sững sốt, ngẩng đầu lên trông thấy vẻ mặt mỉa mai cười như không cười ở đối diện, hắn rốt cuộc thỏa hiệp nói: “Nếu ta hạ lệnh mở cửa thành, ngươi cam kết sẽ bỏ qua cho họ?”

“Nếu ngươi hạ lệnh mở cửa thành rồi, mạng của vợ con ngươi không có ý nghĩa gì với ta cả! Ta tự nhiên cũng không phải là một người giết người như điên!”

Tay đặt trên bội kiếm bên hông chán nản rũ xuống, hắn chậm rãi đi đầu tường thành, lên tiếng ra lệnh, trước mắt của hắn bỗng nhiên lóe ánh lửa, biển lửa ngay ngắn có trật tự từ bốn phương tám hướng ào ạt đi vào Tần châu kinh đô Đại Yển, dưới thành tường vang lên tiếng vó ngựa giẫm đạp, đao kiếm chém giết, thậm chí cả tiếng binh lính ầm ầm ngã xuống đất, khổ sở kinh ngạc rên rỉ, hắn cũng có thể nghe được rõ ràng. Hắn cứ ngỡ ngác nhìn như vậy, biển lửa kia gọi vào đáy mắt hắn, rốt cuộc dần dần thành sự bi thương trọn đời khó quên. Cho tới giờ khắc này hắn mới rõ ràng ý thức được, vì vợ con của hắn, hắn từ bỏ đất nước của mình, nhà của mình, niềm tin của mình, một cái giá quá thê thảm, cả đời này hắn làm sao đối mặt? Hai mắt hắn đỏ bừng, đột nhiên liếc nhìn người đứng bên cạnh. Trong ánh lửa đó, người nọ đứng chấp tay, ánh lửa lúc sáng lúc tối chiếu vào trên gương mặt kiên quyết anh tuấn của hắn. Hắn chỉ dùng ánh mắt sắc bén bình tĩnh nhìn binh sĩ của mình nghiền nát mảnh thổ địa này, giống như hắn đã sớm trở thành người chủ của lãnh thổ này.

“Điện hạ, cẩn thận!” Thanh âm kêu lên còn chưa hết, người đứng ở bên cạnh Bắc Thiên Vũ đã giơ tay chém xuống, nhanh chóng chém xuống thủ cấp người đó. Cái đầu đứt ra kia chậm rãi lăn trên mặt đất. Mấy người đứng ở đầu tường đều cả kinh trong lòng, người bị giết chết dưới tình huống không kịp ứng phó này vốn nên trợn tròn hai mắt, nhưng cái đầu lăn ra xa kia lại nhắm nghiền hai mắt.

“Hậu táng hắn! Mặc dù chưa đủ dũng khí, nhưng tấm lòng son cũng có thể tán thưởng!” Bắc Thiên Vũ lạnh nhạt lên tiếng nói. Hắn thủy chung không quay đầu nhìn một cái, ánh mắt xẹt qua biển lửa kia rơi vào một góc tầm thường dưới tường thành.

Nơi đó có một chiếc xe ngựa lẳng lặng ngừng bên tường, địa thế hơi cao khéo léo che giấu chiếc xe ngựa. Trên tấm vải cửa sổ của xe ngựa có một vết rách nhỏ. Người trên xe xuyên qua khe hẹp nhìn về phía nam tử kiêu ngạo đứng trên đầu tường thành. Một khắc kia, tầm mắt hai người tựa hồ chạm vào nhau, ánh mắt nhẹ như nước chạm vào tròng mắt nóng rực thâm thúy của hắn, thì tầm mắt trong trẻo giống như dừng lại theo bản năng, trái tim hơi loạn nên nhìn chỗ khác. Cách một biển lửa chém giết kia, cả hai căn bản không

nhìn rõ vẻ mặt của đối phương, nhưng cơ hồ là ở cùng thời khắc đó, chỗ sâu trong đáy mắt Bắc Thiên Vũ chợt co rút thành một ánh sáng bén nhọn bắn về phía người trên xe.

Tấm màn trên xe vào lúc đó cũng bị để xuống, làm như cố ý cản trở ánh mắt tinh chuẩn lại cô đơn kia. Vẻ mặt của Tiểu Thất thoáng hốt hoảng, đáy mắt hiện lên vẻ mờ mịt. Nàng giơ tay lên sửa lại mấy sợi tóc rối, rồi cuộc nói thật nhỏ với người bên ngoài: “Chúng ta về khách điểm trước!”

“Cô nương, nhưng Điện hạ ——” người bên ngoài xe ngựa sợ hãi, kinh sợ nói, “Điện hạ nói muốn cùng trở về với cô nương!”

“Vậy sao?” Tiểu Thất giơ tay lên tựa hồ muốn vén tấm màn rủ xuống lên nữa, nhưng một hồi lâu, tay đặt trên bệ cửa sổ lại vẫn không nhúc nhích, nàng hơi cúi đầu trầm mặc chốc lát, rồi mới lên tiếng nói, “Chúng ta đi về trước đi, nếu hấn trách tội xuống, tự nhiên có ta tha thứ!”

“Nhưng ——” người bên ngoài muốn nói lại thôi, chợt lập tức không còn thanh âm, sau một lúc lâu, chỉ nghe một tiếng kinh ngạc, “Điện hạ!” Màn đột nhiên bị nhấc lên, ánh lửa ngoài xe ngựa lập tức vọt vào, chiếu bên trong xe sáng lên. Tiểu Thất lập tức không thích ứng được ánh lửa sáng chói, hơi cúi đầu. Sau một khắc, bên trong xe lại khôi phục bóng tối lần nữa. Nàng có thể nghe thấy được bên người có hương vị chiến lửa.

Bắc Thiên Vũ ngồi xuống bên cạnh nàng, vươn tay ra, ôm eo của nàng, nhẹ nhàng kéo, đã kéo nàng vào trong ngực của mình. Hấn đặt nàng ở trên đùi, đầu đặt trên vai nàng, thì thầm nói: “Thế nào? Hả?”

Hơi thở nóng phả vào trên má nàng, Tiểu Thất có chút không thích, đầu nghiêng nghiêng, không tự giác lộ ra phần cổ trắng như tuyết, nhưng hấn lại càng được vui đòi tiên, hôn lên da thịt mềm mại của nàng từng cái. Ngoài xe ngựa, thỉnh thoảng truyền đến tiếng chiến mã hí vang, cách một tấm màn nhỏ, giống như ngăn cách cả thế giới hỗn loạn. Giờ khắc này, lồng ngực hấn thật yên tĩnh an toàn, khiến nàng say mê trong đó.

“Ta hơi mệt mỏi, muốn đi về!” Tiểu Thất đưa tay ngăn lại đôi môi đang lấn lên của hấn, thở gấp nói.

Bắc Thiên Vũ ngược mắt nhìn nàng một cái, thân thể lui về phía sau, tựa vào ván xe, hơi khép hai mắt, miễn cưỡng nói: “Ừ! Chúng ta không trở về khách điểm, trực tiếp trở về Thượng Kinh (kinh đô Bắc Liêu).”

Tiểu Thất hơi ngần ra: “Chuyện nơi đây chàng đã xử lý xong?”

Thân thể trong ngực đột nhiên hơi cứng ngắc, Bắc Thiên Vũ nâng tầm mắt, nhìn nàng một cái, đột nhiên nở nụ cười lười nhác cầu thả: “Đã an bài ngay từ lúc đến Kỳ quốc, ta đều đã sắp xếp xong xuôi, chuyện còn lại thì giao cho Hách Liên Việt Thanh là được!”

“Ta. . . . Ta muốn. . . .”

“Tiểu Thất!” Hấn chợt lên tiếng chặn nàng lại, đưa tay ấn đầu nàng vào trong ngực của hấn, lại nhắm nghiền hai mắt, bại hoại nói, “Ta đã vài ngày chưa được ngủ ngon! Nàng ngủ với ta một lát!”

Nàng dừng một chốc, sau đó cực kỳ dục ngoạn tựa vào trong ngực của hấn. Xe ngựa từ từ đi xa, tiếng ồn ào cũng càng ngày càng mờ hồ. Bên trong xe lập tức trở nên im ắng yên tĩnh, chỉ có thanh âm bánh xe chuyển động và tiếng vó ngựa của hơn mười người đi theo ngoài xe.

Tay Tiểu Thất kéo ống tay áo của hấn, vô ý thức vuốt vuốt tay áo của hấn, sau khi bọn họ rời đi Kỳ quốc, cứ luôn chạy về phía đông, theo đường mòn đến Đại Yến, nguyên tưởng rằng chỉ là vì tránh né người của Tiêu Dật, thì ra hấn sớm có an bài. Nàng hơi ngẩng đầu, tỉ mỉ nhìn dung nhan ngủ của hấn, đầu tiên đập vào tầm mắt chính là cái cằm cương nghị của hấn, sau đó là môi mỏng mím nhẹ, sống mũi cao, lông mi dày đen nhánh, góc cạnh cả khuôn mặt rõ ràng, rất khó làm cho người ta quên dễ dàng. Nàng chợt cúi đầu, tựa vào trong ngực của hấn, nhẹ nhàng nói: “Ta muốn lên núi Bắc Thương!” Vừa dứt lời, thân thể của nàng chợt bị ôm chặt, cảm giác hơi đau, nàng không khỏi tăng thêm một câu nữa, “Ta muốn đi thăm Huyền Phong trước!”

“Nếu ta không chịu?!”

Nàng hạ mắt, không hề lên tiếng nữa, cắn cắn môi dưới, gương mặt quật cường!

“Chuẩn bị ngựa!” Hấn đứng dậy, nhấc tấm màn gấm lên, đè ép lửa giận sôi trào trong ngực, gầm nhẹ với bên ngoài xe ngựa.

“Điện —— Điện hạ!” sắc mặt âm trầm tối tăm của Bắc Thiên Vũ làm thị vệ không tự chủ run lên.

Hấn không nói một lời, xoay người ẵm Tiểu Thất lên, bước xuống xe ngựa, đi qua vài bước, an trí nàng ở trên ngựa, động tác thô bạo, nhưng vẫn cẩn thận không có thương tổn nàng. Sắc mặt Tiểu Thất hơi quần bách và cứng ngắc, nhìn hấn nhanh chóng nhảy lên ngựa. Nàng nghiêng tới trước, hấn chợt nổi giận dùng lực kéo nàng vào trong ngực, tay từ hông của nàng đưa qua, nắm dây cương, kẹp mõng ngựa, tựa hồ tuôn hết tức giận lên ngựa, con ngựa kia hí một tiếng, bị đau nên chạy ra như gió.

“Điện hạ!” người đi theo phía sau kinh hoảng hét to, nâng roi ngựa lên, quát con ngựa kia mấy cái, một nhóm người rút cuộc nhanh chóng chạy lên.

Tiểu Thất vùi ở trong ngực của hấn, ngựa điên rất lợi hại, nàng chỉ có thể dán chặt lồng ngực của hấn, bên tai có thể nghe được tiếng vó ngựa theo sát sau lưng, có vẻ hơi xốc xếch! Nàng không biết hấn muốn làm cái gì, cũng không muốn hỏi. Khi nàng nhìn thấy hấn ngạo nghễ mà đứng ở trên tường thành thì đáy lòng của nàng bỗng nhiên cảm thấy mê loạn và hoảng hốt, một khắc kia, nàng rút cuộc có chút không xác định. Nàng không phải không gì làm không được, nàng cũng không phải là mọi sự đều có thể ngờ tới, nàng cũng biết sợ, lo lắng, mờ mịt. Có lẽ trong mấy năm ở thời đại này, nàng dần dần hiểu được cha mẹ của kiếp trước, bọn họ không phải không thương nàng, chỉ là sự nghiệp của họ quan trọng hơn nàng. Cho nên bọn họ dạy nàng cái gì là độc lập! Chỉ là khi đó nàng còn chưa lão luyện đến mức có thể lý giải tình yêu đó, có thể cường đại đến thoát khỏi sự ám áp của họ! Nhưng hôm nay? Hấn ở bên cạnh thì thế nào?

Chân trời đã lộ ra một vết nhỏ, có ánh trắng tuôn ra từ trong khe đó, bóng đêm dần dần thối lui, đỉnh núi cách đó không xa có vẻ mơ hồ. Núi Bắc Thương đã gần ngay trước mắt rồi, nàng hơi kinh ngạc, không ngờ hấn lại đưa nàng đến.

Bắc Thiên Vũ kéo dây cương, ngựa đạp mấy bước tại chỗ liền ngừng lại. Nàng ngồi ở trên ngựa không nhúc nhích, tầm mắt rơi vào trên thảo nguyên cách đó không xa, ngày còn chưa sáng hết, đã có người bắt đầu bận rộn, có nam tử vội vàng lừa dê, có nữ tử bận rộn trong lều như con thoi, có đứa trẻ ngồi trên lưng ngựa đùa bỡn. Trong nháy mắt, Tiểu Thất chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, người đã bị hấn vưng vàng đặt ở trên đất.

“Ninh Tiểu Thất! Nàng có thể thỏa mãn!” Hấn ngồi trên cao nhìn xuống nàng, thanh âm hơi lạnh giống nhiệt độ thời tiết vào lúc này, “Ta thật sự không biết những cố gắng ta bỏ ra trước kia là vì cái gì?”

Sống lưng Tiểu Thất cứng đờ, chân vô ý thức bước về trước một bước, sau lưng đột nhiên truyền đến tiếng vó ngựa giẫm đạp lần nữa. Nàng rút cuộc không nhịn được xoay người sang chỗ khác, trước mắt bụi đất tung bay, vạt áo màu đen của hấn bay lên theo gió, kị binh khoái mã, chạy nhanh như lúc tới. Trước mắt của nàng dần dần mơ hồ, có một giọt nước mắt rút cuộc chậm rãi lăn xuống trong bùn đất.

59. Q.4 - Chương 59: Chịu Đựng Sóng Gió Bắt Đầu Mới

“Lão Quân Tu, Ô Liêm Thảo, Tử Tham, Cù Mạch. . .” trên bàn vuông lớn bày đầy thảo dược phong phú, một bóng người nho nhỏ nhào vào phía trên, chôn ở trong một đồng thảo dược, hết sức chăm chú lật sách trong tay để xem, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu tìm thảo dược trên bàn, miệng lẩm bẩm.

Cửa bị nhẹ nhàng đẩy ra, có ánh sáng chiếu vào trong phòng, bóng người nhỏ này làm như dự cảm được cái gì, đột nhiên ngừng đầu nhìn về cạnh cửa. Khi thấy người đứng ở cửa thì hấn lập tức nhảy xuống từ trên chỗ ngồi, chạy tới vui vẻ nói: “Thất tỷ! Tỷ đã tỉnh!”

Tiểu Thất đưa tay khuôn mặt nhỏ nhắn mướt mà hơn trước của hấn, quay đầu lại cười nói với một người khác ở cửa: “Huyền Phong ở núi Bắc Thương mập lên nhiều!”

Thiên Cơ Tử vừa đi tới cửa, chậm rãi vuốt râu, cười tán gẫu nói: “Tiểu tử này, kể từ sau khi ngươi đến liền quên mất sư phụ như ta!”

“Sư phụ!” Huyền Phong xấu hổ, khuôn mặt tuần tú ửng đỏ, một hồi lâu rồi cuộc làm nũng kêu một tiếng.

Tiểu Thất khom lưng cười yếu ớt xoa đầu của hắn: “Huyền Phong thích cuộc sống ở nơi này không?”

“Thích!” hắn chưa nghĩ đã trả lời ngay.

Thiên Cơ Tử rất có thâm ý nhìn Tiểu Thất một cái, hơi không hiểu nói: “Lão phu thật không ngờ công chúa đưa —— đứa nhỏ này đến đây!”

Tiểu Thất ngừng vuốt Huyền Phong, đứng lên, đối mặt Thiên Cơ Tử nói: “Thật ra thì ta là bởi vì thật không biết nên đưa Huyền Phong đến nơi nào mới tốt, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có nơi này của tiền bối là tốt nhất!”

Ánh mắt Thiên Cơ Tử lóe lên, tầm mắt đột nhiên chuyển ra, nhìn về Huyền Phong vẫn lôi kéo ống tay áo của Tiểu Thất ở cửa: “Đứa nhỏ này có thiên phú học y rất cao, nếu lão phu không phải thu nó làm đồ đệ cũng cảm thấy đáng tiếc!” Ông bất chợt dừng lại, thanh âm chợt trở nên hoảng hốt, “Người hãy yên tâm đi, lão phu là người trong giang hồ, chuyện triều đình, luôn luôn không quan tâm lắm.”

“Tiền bối.”

Thiên Cơ Tử khoát tay áo, chòm râu ở cằm hơi đung đưa: “Lão phu thật nghe không quen từ nho nhã như ‘tiền bối’, tiểu tử thú kia là đồ đệ của ta, con cũng gọi ta là sư phụ giống nó đi! Lão phu vẫn muốn gọi con một tiếng ‘Tiểu Thất’!”

Mặt Tiểu Thất chợt ửng đỏ, thừa dịp một tiếng, sau một lúc lâu mới nó tiếp: “Người sư phụ nói là Bắc Thiên Vũ?”

“Ha ha ——” Thiên Cơ Tử sảng lãng cười ra tiếng, nếp nhăn trên mặt từ từ giãn ra, trong thanh âm có chút hài hước, “Ngày đó tiểu tử thú kia tới nơi này cũng không chịu đi vào thăm ông già này, giữa con và nó ——” lời nói đến một nửa, ông lại chuyển hướng, đột nhiên thở dài nói, “Lão phu đã từng thu hai đồ đệ, một người là ta chọn trúng, một người —— là được người ta nhờ vả!” trong mắt ông chợt lóe ánh sáng kỳ dị, “Năm đó, mẹ của nó nhờ ta thu nó làm đồ đệ, ở tại chỗ này của ta! Vũ nhi rất là thông tuệ, thiên phú cũng cao” ông hơi tiếc nuối thở dài, “Nguyên tưởng rằng nó sẽ thành đồ đệ ta tự hào nhất, nhưng sau đó chí hướng của nó đã không còn ở đây.”

“Thiên Vũ! Thiên Vũ!” Tiểu Thất tỉ mỉ ngâm cái tên này, “Tên này khiến người ta nghĩ đến ý ‘bao gồm vũ trụ, bao quát bốn biển’!”

“Bao gồm vũ trụ, bao quát bốn biển!” Thiên Cơ Tử cúi đầu lặp lại một lần nữa, chợt Ngẩng đầu yên lặng nhìn về phía nàng, ánh mắt trong phút chốc trở nên tối tăm khó hiểu, chỉ là thần sắc nghiêm túc khác thường: “Tiểu Thất, xem ra con tới đây là vì nguyên nhân này. Thật ra thì —— con còn chưa hiểu nó. Thật ra tâm tính của Vũ nhi rất là không cầu nệ, Làm việc luôn luôn tùy ý! Nhưng là người hoàng tộc, nên thân bất do kỷ, tâm tính như vậy ngược lại hại nó.”

Tiểu Thất dừng lại, trên mặt mơ hồ hiện ra vẻ chợt hiểu, nhưng suy nghĩ lại hơi loạn, loáng thoáng giống như chỉ thấy được một chút ánh rạng đông mong manh.

“Lão gia!” Ngoài cửa có thanh âm, “Nơi cửa chính có một người cầu kiến, nói là người của đại ca Vũ thiếu gia phái tới!”

Thiên Cơ Tử nghe xong, chòm râu nhếch lên, ánh mắt nhìn Tiểu Thất lộ vẻ sáng tỏ: “Tiểu tử kia không phải một người dễ dàng bỏ cuộc, nhìn công sức nó bỏ ra cho con là biết, rốt cuộc vẫn nhịn không được đến rồi! Đi —— đi xem một chút đi!”

“Thất tỷ!” Tiểu Thất lại ngây ngẩn chốc lát, cho đến khi Huyền Phong nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay của nàng, nàng mới phục hồi tinh thần lại. Trên mặt non nớt của Huyền Phong có vẻ nặng nề không phù hợp số tuổi, muốn nói lại thôi, “Thất tỷ, vừa rồi ta nhầm chán, tiện tay bắt mạch cho tỷ, phát hiện mạch của tỷ không khá lắm. . . .”

Tiểu Thất ngẩng đầu nhìn Thiên Cơ Tử một cái. Sắc mặt Thiên Cơ Tử biến hóa, nhanh chóng bắt cổ tay của nàng, chỉ qua chốc lát, ông chau mày, trầm giọng hỏi: “Hàn độc của con từng tái phát?”

Tiểu Thất gật đầu một cái.

Sắc mặt của Thiên Cơ Tử tối sầm lại, chậm rãi nói: “Vốn số độc còn dư cũng không nhiều, đạ bị áp chế ở trong bụng, lần đầu tiên độc tái phát thì vẫn có thể ngăn được, chỉ là con liên tiếp vận dụng nội lực, dòng khí rối loạn, sau này chắc chắn sẽ xâm nhập tim phổi, sợ rằng. . .”

“Thất tỷ!” Huyền Phong làm như đã hiểu ra cái gì, mặt khẩn trương giữ tay nàng lại, hoảng loạn nói, “Ta không muốn tỷ giống mẫu phi. . .”

Tiểu Thất vỗ nhẹ tay của hắn một cái, trấn an nói: “Sẽ không, Huyền Phong, sư phụ của đệ chính là một Thần y, bệnh của thất tỷ ông tự nhiên có thể trị hết!”

Huyền Phong không có lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, mặt hoài nghi nhìn về Thiên Cơ Tử.

Thiên Cơ Tử giả bộ tức giận vỗ đầu của hắn một cái: “Cả sư phụ cũng không tin!”

“Không có!” Huyền Phong uất ức quệt quệt khóe môi, cắn cắn môi, rốt cuộc trả lời, “Người lớn cứ thích nói láo.” Mới nói xong, hắn giống như đã cảm thấy mình không nên như vậy, nghiêng đầu chạy vào trong phòng, “Tự ta xem sách thuốc!”

Ngoài cổng chạm trổ bằng gỗ, một nam tử áo đen thấy hai bóng người đi tới thì vẻ mặt nóng nảy luống cuống nháy mắt thoáng qua một tia mừng rỡ, vội vàng chạy tới quỳ một chân trên đất nói: “Thuộc hạ tham kiến Vương đại nhân!”

Tiểu Thất sững sốt, lại thấy Thiên Cơ Tử bên cạnh hồ hững nói: “Ta sớm đã không phải là ngự y trong cung nữa!”

Người quỳ trên đất giống như đã sớm liệu đến tình huống như thế, thần sắc không thay đổi, ngược lại cười đùa, nói: “Vương đại nhân đã cứu bao nhiêu huynh đệ chúng ta, cho dù Vương đại nhân không còn là ngự y nữa, nhưng vẫn là Vương đại nhân của huynh đệ chúng ta!”

Thiên Cơ Tử vẫn lạnh lùng hừ một tiếng, vẻ mặt lại hơi thay đổi, giọng nói không tự chủ mềm đi: “Nói đi, hôm nay tới đây là vì chuyện gì?”

Nam tử kia cười lưu manh, đến gần Thiên Cơ Tử, than vãn: “Vương đại nhân chắc đã sớm biết, Cửu điện hạ tự tiện không tuân theo hoàng mệnh, bị hoàng thượng xử phạt rồi, hiện tại đang náo loạn, cả Đại hoàng tử cũng không có biện pháp, huynh đệ chúng ta cũng sống không dễ dàng!”

“Đi! Đi! Đừng lại gần ta thế! Đã lớn vậy rồi, còn giống đứa trẻ.” Thiên Cơ Tử “Ghét” đẩy ra nam tử đang dựa lên trước, khóe mắt đuôi mày đã sớm mơ hồ mang theo nụ cười, ánh mắt xem xét Tiểu Thất bên cạnh, “Tiểu tử kia muốn cho ta biết rồi khuyên con trở về, lão già ta chả là gì!”

Nam tử áo đen kia thoáng lui ra một bước, nhưng mà trên mặt lại hiện ra vẻ uất ức như đứa bé, lầu bầu nói nhỏ: “Vương đại nhân, ngài đi thăm Cửu điện hạ là biết, ngài ấy mới như đứa trẻ!” Thanh âm của hắn vốn rất nhỏ rất nhẹ, nhưng đột nhiên lại gia tăng âm lượng nói, “Cửu điện hạ đã nhốt mình ở trong phòng hai ngày rồi, không ăn uống bao nhiêu, đồ đưa vào đều bị điện hạ ném vỡ, vết thương cũng không có xúc thuốc!”

Thiên Cơ Tử nghe đến đó liền nhíu nhíu mày: “Tiểu tử kia bị thương?”

Nam tử áo đen kia lập tức lên tiếng: “Đúng! Bị hoàng thượng đánh 30 quân côn, sau lưng đều là vết thương.”

“Vây ——” Thiên Cơ Tử rất là bất đắc dĩ lắc đầu một cái, nói, “Bệnh nhân không chịu hợp tác, lão già này đi cũng vô dụng!”

“Ai bảo ngài đi, vết thương này trong cung tự nhiên không dám làm phiền ngài! Lần này thuộc hạ đến chủ yếu là —— là vì ——” nam tử kia dùng ánh mắt âm thầm liếc liếc về hướng Tiểu Thất, lại thấy vẻ mặt Thiên Cơ Tử không thay đổi, rốt cuộc quay đầu lại cười nói với Tiểu Thất, “Chắc hẳn vị này chính là Ninh Cô Nương mà Đại điện hạ và Cửu điện hạ nhắc —— không biết Ninh Cô Nương có nguyện ý đi theo thuộc hạ một chuyến hay không!”

Tiểu Thất rất là buồn cười nhìn hai người trước mặt, Thiên Cơ Tử nhìn như vô tội, dáng vẻ không đồng ý, nhưng câu nào cũng hướng dẫn nam tử kia nói lộ ra chuyện, không phải là muốn nàng biết được rồi sẽ không nhịn được đi thăm hắn sao?

Hắn bị xử phạt? Có phải vì chuyện này không! Lúc ấy Kỳ quốc loạn trong giặc ngoài, Bhai mười vạn đại quân ắc Liêu trú đóng ở biên cảnh lại không nhúc nhích, không chỉ giữ chặt Đại Yến, càng giúp Kỳ quốc tranh thủ thời gian ở phía nam. Không tuân theo hoàng mệnh? Nàng chưa bao giờ nghĩ tới lúc đó hắn rốt cuộc chịu bao nhiêu nguy hiểm để giữ vững cam kết không đánh Kỳ quốc với nàng, chỉ vì lúc nàng viết thơ hồi âm đã cho hắn biết, Kỳ quốc và nàng mặc hắn chọn một. Hôm đó hắn chọn nàng, trong lúc bất lực đó, nàng lại tin hắn. Nhưng hôm nay khi tất cả đều có khả năng, nàng lại rút lui. Nàng không phải thật quá ích kỷ và mềm yếu sao. Nếu thời điểm bất lực nhất cũng lựa chọn tin tưởng hắn, như vậy trong cuộc sống sau này, nàng cũng có thể tiếp tục tin tưởng hắn chứ? Về mặt tức giận khác thường của hắn hôm đó chợt nổi lên trong đầu Tiểu Thất, sự nỗ lực tranh thủ, lại bị bóp chết mất trong sự yếu đuối và hoài nghi của mình, khó trách hắn sẽ tức giận như thế!

Tiểu Thất ngẩng đầu, rốt cuộc lộ ra nụ cười thoải mái, bốn ngày rồi, hắn rời đi nàng bốn ngày rồi. Nàng thừa nhận, nàng đã bắt đầu nhớ nhung hắn. Nàng cũng không có bởi vì rời đi hắn mà cảm thấy nhẹ nhõm, ngược lại trong lòng càng không xác định! Một người đi vào trong lòng một người khác cũng cần nhiều thời gian ở chung, mỗi lần hắn xuất hiện cạnh nàng đều là lúc nàng yếu ớt nhất, tựa như lúc hắn xả thân cứu giúp ở chiến trường Nam Lĩnh. Trong Tử Nhiễm cung ở Kỳ quốc, hắn thủ thủ thù thù dụ dỗ nàng. Trên Tinh Hân lâu, hắn chợt hiện thân cho nàng cái ôm an toàn. Tình yêu, có lẽ thật sự là một chuyện cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa, không sớm không muộn, mà phải gặp hắn đúng thời khắc.

“Được! Ta đi với người!” Nàng biết hắn muốn ép nàng trở về, nếu mình không muốn gặp hắn, vậy “bẫy rập” hắn an bài cho nàng phải để làm gì?

“À?” Nam tử áo đen kia cũng sửng sốt, hiển nhiên không ngờ Tiểu Thất dễ nói chuyện như thế, vẻ mặt kinh ngạc lúc này làm Tiểu Thất phải bật cười. Nam tử kia gãi gãi đầu, bật thốt lên, “Xem ra không cần trối về!” Sau khi nói xong mới nhận thấy được mình đã tiết lộ, vội hơi hốt hoảng ngẩng lên đầu liếc mắt nhìn Tiểu Thất, lại thấy Tiểu Thất chỉ cười nhạt nhìn hắn. Nhưng hắn lại cảm thấy ánh mắt này tựa hồ có một loại áp lực vô hình, tầm mắt nhờ giúp đỡ chuyển qua trên người Thiên Cơ Tử! Thiên Cơ Tử cười nhạt không nói, trông mắt khẽ nâng lặng lẽ báo cho biết, nam tử kia rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói: “Cô nương mời lên xe ngựa, chúng ta lập tức lên đường!”

Tiểu Thất cúi đầu nhẹ nhàng cười, tựa hồ có ý vui đùa, cười nói với Thiên Cơ Tử: “Sợ ta đổi ý hay sao!”

Thiên Cơ Tử thản nhiên cười một tiếng, giơ tay lên vuốt vuốt chòm râu, nói trêu: “Chính là tiểu tử đó không kiên nhẫn đợi nữa!”

Tiểu Thất cúi đầu, lỗ tai hơi ửng hồng, nhẹ nhàng nói: “Vậy Huyền Phong phải phiền —— sư phụ!”

“Yên tâm!”

Đã gần trước, ánh mặt trời sau giờ Ngọ ngày thu rất tốt, ánh mặt trời trên đầu chiếu nghiêng, xua tan ý lạnh cuối mùa thu, một chiếc xe ngựa cấp tốc chạy vào Thượng Kinh Đô thành Bắc Liêu.

60. Q.4 - Chương 60: Gió Vàng Sương Ngọc Rốt Cuộc Gặp Nhau

Đô thành Bắc Liêu —— Thượng Kinh.

Trên đường cái nhộn nhạo, có nhiều nữ tử mặc quần áo nhẹ nhàng, người bán hàng hò hét chung quanh, thật là ồn ào thịnh thế.

Giữa đường quan, có một chiếc xe ngựa chạy qua, trên xe ngựa có một nam tử anh tuấn, xe chạy làm bụi đất hơi bay lên, chọc cho người hai bên đường ghé mắt. Chợt nghe nam tử trên xe thét lên, xe kia đã vững vàng dừng ở trước một vương phủ.

Sư tử bằng đá hai bên vương phủ uy vũ đứng, oai hùng to lớn tôn lên sự cao quý ung dung của chủ nhà. Cửa lớn màu đỏ sáng tỏ, tấm bằng bằng đồng có chữ mạ vàng, hiện ra khí thế phi phàm. Thềm đá cẩm thạch trước cửa đã được quét sạch bụi. Mà giờ khắc này trên hành lang chín khúc trong vương phủ, một thị nữ dẫn đầu ba bốn nữ tử, tay nâng khay đồng, đang chậm rãi đi về phía trước.

“Thu Văn tỷ tỷ!” Nữ tử đi ở vị trí thứ hai đột nhiên đến gần nữ tử đứng đầu, nhỏ giọng, sợ hãi hỏi, “Tỷ nói hôm nay Cửu điện hạ còn đập vỡ đồ nữa không?”

Thu Văn đi đầu hơi sững sờ, đáy mắt hiện lên vẻ đau buồn âm thầm: “Chắc —— sẽ không!”

“Thật à!” Nàng chột kêu lên xác thực.

Thu Văn cau mày, ngập ngừng nói: “Ta cũng chỉ nghe Đại Điện hạ nói, nhưng Cửu điện hạ. . . . Muội cũng biết. . . . Cửu điện hạ luôn luôn. . . .”

“Ai ——” nàng nhẹ nhàng thở dài, giữa lông mày càng thêm vài tia hốt hoảng, cuối đầu âm thầm thầm nói, “Nếu có cửu hoàng phi thì tốt!”

Thu Văn ngẩn ra, ngược mắt nhìn về một viện nơi xa, làm như có chút buồn bã nói thật nhỏ: “Nghe Đại Điện hạ nói, gần đây sẽ có một nữ nhân tới đây, không biết. . . .”

“A!” Thị nữ kia đột nhiên đến gần nàng hơn, “Thu Văn tỷ, tỷ nói thật à!”

Thu Văn đỏ mặt, cúi đầu, đi gấp vài bước, mới giả bộ hơi cau lên trách mắng: “Thu Nguyệt, chuyện của chủ tử, làm nô tỳ không được tùy tiện hỏi thăm!”

Lúc này người tên Thu Nguyệt mới nhú lông mày, im lặng, nhắm mắt theo đuôi theo sát ở phía sau không nói thêm gì nữa.

Dọc theo con đường cao cao, mấy thị nữ đi nhanh ra Đông Ninh viện ở nhà chính. Mấy thị nữ hai mặt nhìn nhau một lát, ai cũng không dám tiến lên gõ cửa.

Thu Nguyệt đi lên kéo ống tay áo của nàng: “Thu Văn tỷ!”

Thu Văn âm thầm lườm nàng một cái, mấy ngày nay, nàng tựa hồ luôn bị họ đẩy ra ngoài làm người đứng mũi chịu sào, trong bụng không khỏi hơi tức. Nhưng nàng không đi gõ, chẳng lẽ họ đứng ở chỗ này một ngày sao? Nàng cúi đầu cắn cắn môi, rốt cuộc đi lên, gõ tay lên chuẩn bị gõ cửa.

Cửa lại tự động mở ra khi đó, từ bên trong có một nam tử rảnh rang mà đi ra, ánh mắt của chúng thị nữ không hẹn mà cùng sáng lên, khom người một cái: “Đại Điện hạ!”

Bắc Thiên Thụy quét qua mấy thị nữ túm tụm ở trước cửa, ánh mắt lại xẹt qua dụng cụ những thị nữ kia bưng, hơi suy nghĩ một lát, bên môi hiện lên một nụ cười, nói: “Hôm nay không cần đưa cơm canh vào sớm!”

Trong lúc nhất thời Thu Văn không kịp phản ứng, kinh ngạc nói: “Cửu điện hạ đã sắp ba ngày không ăn gì rồi, hôm nay ——”

Bắc Thiên Thụy ngược mắt xem xét bên trong phòng, nụ cười bên bờ môi mơ hồ sâu hơn: “Yên tâm, hôm nay Điện hạ các người nhất định sẽ ăn!”

Thu Văn dừng lại, thời điểm ngẩng đầu liếc thấy bóng dáng Bắc Thiên Thụy từ từ đi xa, tròn mắt uyển chuyển, làm như có điều suy nghĩ cúi đầu phân phó nói: “Chúng ta trước tiên đợi ở nơi này đã!”

Bắc Thiên Thụy đi qua một núi giả, đứng một lát bên cạnh ao liền thấy Liễu Lạc Kỳ hần phách đi đang dẫn theo một nữ tử trang điểm nhạt y phục trắng đi về phía bên này. Hắn khẽ nheo mắt, không để lại dấu vết quan sát nữ tử nơi xa, trang phục thanh lịch yên tĩnh, vừa đi vừa hơi liếc qua cảnh vật chung quanh, tầm mắt cũng không cố ý dừng lại tại nơi nào, chỉ liếc qua chung quanh, rồi lại giống như đã thu hết vào đáy mắt.

Tính tình tĩnh lặng như nước ngược lại có thể giữ chặt khí phách cường thế của đệ ý. Bắc Thiên Thụy nghĩ tới đây chợt phiên muộn thở dài, nhưng nghĩ đến thân phận của nữ tử này, trong lòng của hắn rốt cuộc hiện lên một tia lo lắng! Hơi hốt hoảng, chờ hắn ngẩng đầu nhìn lại, thì vừa đúng đụng phải tầm mắt Tiểu

Thất nhìn sang, cũng không phải ánh mắt gây sự trong tưởng tượng của hắn, ngược lại là lạnh nhạt, chỉ cảm thấy như một vũng nước mùa thu bình tĩnh không sóng, không nhìn ra một chút tâm tình. Bắc Thiên Thụy không khỏi nhần nhẹ lông mày, lại nhanh chóng che giấu, chân đã đi về phía Tiểu Thất.

Thật ra thì Tiểu Thất đã sớm thấy nam tử đứng ở bên hồ bơi âm thầm quan sát nàng, chỉ suy tư chốc lát cũng đã đoán được thân phận của người này, người có thể tự do trong vương phủ này, trừ Đại hoàng tử quan hệ mật thiết nhất với Bắc Thiên Vũ ra, không còn ai khác! Tình thế trong hoàng cung Bắc Liêu, nàng thông qua Ẩn Tinh các trước kia tự nhiên cũng có thể theo dõi một chút, nhìn thấy hắn dời bước đi tới phía nàng, nàng cũng ngừng bước.

“Ninh cô nương!” Bắc Thiên Thụy đi đến gần lại quan sát bốn phía nàng một phen, mới mở miệng nói, “Từ nhiều lần nghe Cửu đệ nhắc đến cô nương, hôm nay cuối cùng có thể thấy diện mạo chân thật! Chỉ là cô nương lại có chút ngoài dự đoán của ta!”

Một câu nói đơn giản đã âm thầm nói rõ thân phận của nhau, biết hắn vô ý vòng vo nói chuyện với nàng, Tiểu Thất nhẹ nhàng cười một tiếng, cứ nói: “Vốn chỉ là một nữ tử, khiến Điện hạ mong đợi quá nhiều rồi!”

Bắc Thiên Thụy nhếch mày: “Lúc nghe Cửu đệ nói tới người chỉ cảm thấy người là một nữ tử hiền ngoan mạnh mẽ, hôm nay gặp lại có mấy phần nhu nhược!”

Tiểu Thất bĩu môi, đáy mắt thoáng qua một tia giảo hoạt: “Điện hạ không cảm thấy nữ tử đối phó nam tử phải hiểu được lấy nhu thắng cương sao?”

Bắc Thiên Thụy hơi dừng lại, ngay sau đó rất là đồng ý cười mở đường: “Có đạo lý!” Ánh mắt liếc qua bóng người một bên thì Liêu Lạc Kỳ liền thông minh lui xuống, hắn vừa phát phát tay báo cho Tiểu Thất biết, vừa đi về phía trước tùy ý hỏi, “Ninh Cô Nương, nghe Cửu đệ nói người vốn dĩ đi theo đệ ấy đến Bắc Liêu, lại không biết vì sao trên đường thay đổi chủ ý đến núi Bắc Thương?”

Tiểu Thất ngây ngẩn chốc lát, mới cúi đầu hàm hồ nói: “Ta đến núi Bắc Thương thăm một người!”

“Người có biết vì sao Cửu đệ bị phạt?” Bắc Thiên Thụy lại giống như không thèm để ý đáp án của nàng, cầm đầu cầm cổ nói, “Ngày đó Bắc Liêu đóng hai mươi vạn quân ở biên cảnh của ba nước, vốn là một thời cơ thật tốt bắt lấy Kỳ quốc, cho dù không thể lập tức đánh được Kỳ quốc, cũng có thể khiến cho Kỳ quốc hai mặt thụ địch bị thương nặng!” Hắn hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Tiểu Thất cúi đầu đi, chợt thấy không vui nói, “Nhưng hôm đó phụ hoàng phát liền ba ý chỉ muốn hắn tấn công về phía nam, nhưng đệ ấy lại trả lời một câu, tướng ở bên ngoài, không nhận quân lệnh!” Tiểu Thất ngừng chân, gió thổi nâng tóc mai, trúng vào trong mắt, hơi đau nhói, thanh âm của Bắc Thiên Thụy vẫn nhất quyết không tha vâng lên ở bên tai nàng, “Hôm nay nếu không phải đệ ấy đánh được Đại Yến, sợ rằng trừng phạt như vậy căn bản không đủ!”

Đánh Đại Yến thì ra là vì mục đích này, ngày đó mình yêu cầu vậy với chàng thật sự là quá mức tùy hứng! Tiểu Thất rút cuộc ngẩng đầu, tầm mắt rơi vào trên mặt hơi không vui của Bắc Thiên Thụy, vẻ mặt hơi hòa hoãn, hơi khó chịu dời đầu đi chỗ khác, mắt thấy bốn năm thị nữ nâng khay thức ăn đứng trước cửa viện thì hơi trên mặt thoáng qua vẻ khác thường: “Ta —— ta biết rồi!” Nàng hạ mắt chỉ nhẹ nhàng phun ra mấy chữ, giống như không biết làm sao, nàng bỗng nhiên lại ngẩng đầu nhìn thẳng Bắc Thiên Thụy, chậm rãi nói, “Ta biết rõ là ta quá mức hèn nhát rồi!”

“Ninh Cô Nương!” Bắc Thiên Thụy đi tới bên cửa lớn, từ từ đẩy cửa ra, vẻ mặt hơi thu lại, trong giọng nói có sầu lo, “Thật ra thì lúc ta vừa biết thân phận của người đã không đồng ý, chỉ là chuyện Cửu đệ muốn làm, đại ca như ta luôn luôn không có cách nào thuyết phục hắn, nếu thuyết phục không được cũng chỉ hết sức giúp, hai người các người. . .” Lời kia còn chưa nói xong, hắn liền ngừng lại, làm như nghĩ tới điều gì, chỉ xoay đầu phân phó Thu Văn bên cạnh, “Thu Văn người dẫn vị cô nương này đi vào chung!” Giọng điệu của hắn biến đổi, hơi nâng lên, có ý ranh mãnh, “Bảo đảm các người sẽ không bị mắc lừa!”

Khay thức ăn trong tay Thu Văn hơi nhúc nhích, nghe được thanh âm Bắc Thiên Thụy mới thu hồi tầm mắt còn trên người Tiểu Thất, cúi thấp người: “Cô nương theo nô tỳ!” Thu Nguyệt bên cạnh len lén ngẩng đầu liếc một cái, vừa đứng rơi vào trong mắt Tiểu Thất, nàng lại cuống quýt cúi đầu, giống như cảm thấy

không thấy rõ Tiểu Thất, lại lớn gan ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bóng người màu trắng kia đã đi vào rồi, nàng có chút nghịch ngợm le lưỡi một cái, bước nhanh đi theo.

Trong sân là mùi thơm quen thuộc, Tiểu Thất hơi kinh ngạc nhìn chung quanh một lần, mới phát giác nơi này trồng rất nhiều cây hòe, hơn nữa tựa hồ là hòe non màu nâu, thời điểm ngẩng đầu có thể nhìn thấy mấy đóa hoa màu tím tím tùm tùm cùng nhau. Nàng không nhớ rõ mình có từng nói với hắn, nàng thích mùi hoa đó, thoang thoang, có một cảm giác an tâm kỳ dị. Cửa phòng đối diện cây hòe khép chặt, bên trong tựa hồ không có chút tiếng vang, Tiểu Thất đứng ở cửa, trong khoảnh khắc giơ tay lên gõ cửa, trong lòng nàng chợt có cái gì chậm rãi đập vào, lòng bàn tay hơi nóng, giống như rốt cuộc cảm giác được cái gì đó! Trong phòng vẫn không có truyền ra bất kỳ thanh âm gì, ngay cả tiếng vang rất nhỏ cũng không có.

“Cô nương! Chắc điện hạ đang ngủ!” Thu Văn nhỏ giọng trả lời.

Tiểu Thất hơi do dự, vẫn đưa tay đẩy ra cửa phòng đóng chặt này.

“Cô nương! Đây ——” Thu Văn tựa hồ muốn ngăn cản, Tiểu Thất đã đi vào, nhẹ giọng nói nhỏ: “Không có gì đáng ngại!”

Trong phòng có một bình phong chặn lại tầm mắt, thanh âm cửa mở ra hơi vang, tựa hồ là đánh thức người đang ngủ bên trong, chỉ nghe có một giọng nói không vui mang theo buồn ngủ mơ hồ vang lên: “Người nào?” Chỉ một chữ đơn giản, lại có thể nghe ra tâm tình mơ hồ.

“Điện hạ! Nô tỳ Thu Văn đưa đồ ăn tới cho Điện hạ!”

Thanh âm bên trong ngừng chốc lát, thời điểm vang lên lần nữa mang theo sự tức giận: “Cầm ra!”

“Nhưng Điện hạ ——”

“Bản Điện Hạ nói nghe không hiểu à? Ta nói ta không ăn!” Trong câu nói cuối cùng, Tiểu Thất lại nghe được sự giận dữ như đứa bé, nàng hơi cúi đầu buồn cười quệt quệt khóe môi, cố ý nói: “Vậy chúng ta đi ra ngoài đi!”

Một tiếng kia giống như mang theo một loại ma lực, chỉ trong nháy mắt, trong bình phong lập tức vang lên thanh âm vô cùng giận: “Ninh Tiểu Thất! Nàng tiến đến cho ta!” Vừa dứt lời, trước mặt của hắn liền xuất hiện gương mặt đã nhớ nhung bốn ngày, trên mặt mộc mạc tràn đầy ý cười, khóe miệng hơi vênh, rất là nhạo báng nhìn hắn, trong nháy mắt hòa tan sự tức giận của hắn.

Bắc Thiên Vũ không nhúc nhích ngồi ở trên giường, chỉ trầm mặt: “Nàng nguyện ý tới rồi!”

Tiểu Thất đứng yên ở nơi đó, chỉ lẳng lặng nhìn thẳng hắn, một hồi lâu, nàng rốt cuộc nói thật nhỏ: “Thật xin lỗi!”

Sắc mặt hắn chưa thay đổi, chỉ không hề chớp mắt nhìn chằm chằm vào nàng, chậm rãi mở miệng: “Nàng muốn đứng ở đó hoài à, còn muốn người bị thương như ta đi đến mời à!”

Tiểu Thất trừng mắt nhìn, tựa hồ đang nghiên cứu hắn rốt cuộc bị thương chỗ nào.

Bắc Thiên Vũ nghiêng dựa vào trên giường, giọng nói chợt mềm xuống mấy phần, tỏ vẻ dụ dỗ: “Muốn biết ta bị thương nơi nào?” Thấy nàng hơi ngưng mắt, hắn lại lạnh nhạt nói, “Vậy nàng tới đây!”

Tiểu Thất đến gần bên người hắn từng bước từng bước, cách hắn chỉ có một cánh tay thì nàng cảm thấy tầm mắt hắn nhìn chằm chằm càng trở nên nóng rực. Nàng theo bản năng ngừng lại, vậy mà rốt cuộc vẫn hắn vẫn phản ứng nhanh hơn nàng nhiều, chỉ chớp mắt, chờ lúc Tiểu Thất phản ứng kịp, đã bị hắn ôm chặt ở trong ngực.

Hơi thở mạnh mẽ quen thuộc của hắn tới bên tai của nàng, mang theo cảm giác tê liệt. Cánh tay của hắn siết chặt, nàng hơi khó chịu giật giật ở trong ngực hắn, lại chỉ nghe được thanh âm tức giận và phẫn hận của hắn vang lên: “Ninh Tiểu Thất, lần này nàng chủ động tới, thì đừng hòng đi nữa!”

61. Q.4 - Chương 61: Hương Loan Thoang Thoảng Nghe Thở Gấp

Rạng sáng vào thu, ánh nắng còn chưa lộ ra, hơi hơi lạnh. Bắc Liêu ở phía Bắc, chỉ là mới vào cuối mùa thu, cũng đã có khí lạnh đầu mùa đông.

Người trên giường bỗng nhúc nhích, tay theo ý thức buộc chặt vài phần, giống như hơi có bất mãn, hân miễm cường mở mắt ra. Ánh sáng ảm đạm, đầu tiên đập vào hân chính là một mái tóc đen nhánh rơi tán loạn trên cổ hân, lan tràn đến trước ngực của hân, hơi hơi nhột. Ánh mắt của hân rõ ràng rất nhiều, vươn tay thăm dò, chậm rãi xoa xoa từng lọn tóc của nàng. Bờ môi cũng chậm chậm vênh lên, lại gần bên tai của nàng, thủ thủ thì thì dụ dỗ: “Tiểu Thất, xoay người lại!” Trong giấc mộng Tiểu Thất thì thầm một tiếng, vẫn không nhúc nhích đưa lưng về phía hân. Đôi mắt Bắc Thiên Vũ nhìn nàng lóe lên ánh sáng, khoe miệng chợt lộ ra một nụ cười gian trá, tay ôm eo nàng dưới ra trước, nhẹ nhàng vung một góc chăn lên, môi liếm láp vành tai mịn màng nhỏ nhắn của nàng, lẩm bẩm nói: “Ngoan! Quay tới! Đừng đưa lưng về phía ta ngủ!”

Một góc chăn bị vén lên, khí lạnh chui vào, trong nháy mắt tản đi ầm ập trong chăn, Tiểu Thất luôn luôn nhạy cảm với lạnh lẽo, đang ngủ cũng thấy lạnh lạnh, khó chịu nhíu lông mày, hồ hồ mê mê sảng một tiếng, cơ hồ là theo bản năng nghe lời nói bên tai, lật người, dán vào nơi có nguồn nhiệt, vùi đầu vào trước ngực của hân, cọ xát vô cùng thoải mái, sau đó nhẹ nhàng ừ một tiếng chìm vào trong giấc mộng lần nữa.

Mà Bắc Thiên Vũ bên người nàng đã sớm tỉnh, ánh mắt sáng quắc mà chăm chăm vào dung nhan vô ý thức đang ngủ của nàng, khoe miệng khẽ nhếch, nhét lại chăn đã vén lên, vũng vàng ôm chặt nàng lần nữa, hài lòng ôm thân thể mềm mại dán chặt tới.

Nếu đổi thành bình thường, Tiểu Thất tất nhiên cũng sẽ không mất cảnh giác thế, chỉ là ——

Bắc Thiên Vũ khẽ nâng tóc của nàng, nơi cổ mịn màng trắng nõn có vết hôn dày đặc, từng điểm từng điểm nhàn nhạt trải rộng đến trước ngực của nàng. Hân nhẹ nhàng vạch ra sợi tóc quấn quanh nơi cổ nàng, tham lam nhìn chăm chăm vào mặt đẹp khi ngủ của nàng, trí nhớ trở lại bộ dáng uyển chuyển thừa nhận của nàng tối hôm qua, ánh mắt sắc bén sâu hơn, môi đã không tự chủ che ở trên mấy vết hôn này lần nữa. Biết tối hôm qua nàng đã vô cùng mệt mỏi, cho nên hân cũng không dám có động tĩnh quá lớn, chỉ men theo vết hôn nhàn nhạt trên người nàng, nhẹ nhàng mút vào. Tròng mắt đen tĩnh mịch như mực thỉnh thoảng lại nhìn nàng một cái, thấy nàng vẫn không có phản ứng, động tác dần dần gia tăng. Hân từng bước từng bước hôn xuống, tựa hồ làm không biết mệt, cho đến khi thấy vết hôn màu nhạt trên thân thể mềm mại trở nên đỏ tươi ửng ửng lần nữa, hân mới thở nhẹ ra, hài lòng thưởng thức ấn ký thuộc về hân trải rộng trên người của nàng, quệt quệt khoe môi, lộ ra vẻ hài lòng như đứa bé! Một hồi lâu, hân thấy nàng không phát giác gì lại cảm thấy bất mãn, đột nhiên lại gần mặt của nàng, ác ý cắn chóp mũi nàng, tựa hồ trừng phạt lúc này nàng bỏ rơi hân. Nhưng khi nghe được tiếng râm rì bất mãn của người trong ngực thì hân hơi sững sờ, lại đành phải ảo não khẽ vuốt ve lưng của nàng, nhỏ nhẹ dụ dỗ nàng ngủ lần nữa.

Ánh sáng ngoài cửa sổ càng ngày càng sáng, ngoài cửa có người nhẹ nhàng gõ cửa một cái. Bắc Thiên Vũ quay đầu nhìn ánh sáng bên ngoài một lát, lại nhẹ nhàng hoạt động một chút, vết thương trên lưng tựa hồ tốt hơn phân nửa, chỉ mơ hồ có chút đau đớn. Hân từ từ đứng lên, người ngoài cửa phòng tựa hồ nghe được thanh âm rời giường trong phòng, nhẹ giọng nói: “Điện hạ, hôm nay ngài nên vào triều sớm rồi!”

Bắc Thiên Vũ bước xuống giường, nhỏ giọng: “Ừ, biết, chờ bên ngoài!” Hân từ từ áo lông vào, lúc xoay người liếc về người nhỏ nhỏ nằm trên giường, cả người càng co rúc chặt hơn! Hân nhíu nhẹ lông mày, cúi người xuống tỉ mỉ nhét chặt chăn bông bên người nàng. Lúc ngược mắt, thấy môi Tiểu Thất hơi vênh lên, giống như là một lời mời không ra tiếng, hân rốt cuộc không thể nhịn được, cúi đầu dán lên đôi môi mềm mại kia. Vừa bắt đầu hân chỉ muốn lướt qua rồi dừng, nhưng dần dần, sự hấp dẫn của ôn hương nhuyễn ngọc càng lúc càng lớn, hân khẽ nhắm mắt, từ từ đưa lưỡi vào vào, cố gắng lấy được nhiều mềm mại hơn.

Hân dần dần trầm mê ở trong đó, đầu lưỡi đột nhiên truyền đến đau nhói rất nhỏ, rốt cuộc khiến cho hân mở mắt ra.

Trong chăn gương mặt Tiểu Thất ửng đỏ, lông mi hơi nhỏ bỗng nhúc nhích lên xuống, không có mở mắt ra, chỉ đột nhiên vùi đầu vào trong góc chăn.

Bắc Thiên Vũ cúi đầu cười khê một tiếng, đầu đặt trên vai của nàng, đôi môi gần sát tai của nàng, cười trêu: "Xấu hổ! Ủ"

~~~"

Tiểu Thất nhắm hai mắt thủy chung không nhìn hấn, trốn vào trong, cả khuôn mặt cơ hồ đều chôn vào trong chăn.

Bắc Thiên Vũ lại ngẩng lên, nụ cười bên bờ môi lộ ra một tia xảo trá. Hấn đột nhiên giơ tay lên kéo gương mặt vui sâu trong chăn của Tiểu Thất ra, cúi đầu, đôi môi chỉ nhẹ nhàng hôn vào trên trán của nàng.

Ý lạnh đột nhiên truyền tới từ tay hấn rút cuộc khiến cho Tiểu Thất hơi mở mở rộng tầm mắt: "Ừm ——! Lạnh!"

"Tiểu Thất! Tiểu Thất! Tiểu Thất!" Hấn buông lỏng tay, trán tựa trán, chỉ cúi đầu gọi nàng từng tiếng.

Tiểu Thất tựa hồ nghe ra sự không tầm thường trong thanh âm tia, mắt sáng miến cưỡng mở ra: "Thế nào?"

"Tiểu Thất, ta vào triều trước!"

"Ừ!" Nàng không cưỡng được cơn buồn ngủ đánh úp tới, lại nhắm mắt, nói, "Vay mau đi đi!"

"Tiểu Thất!" thanh âm Bắc Thiên Vũ dừng một chút, mới vang lên, "Ta không nỡ xa nàng, nàng cùng đi với ta!"

Tiểu Thất đột nhiên sững sốt, vẻ mặt rút cuộc tỉnh táo mấy phần. Nàng nghiêng đầu, rất là buồn cười mở mắt ra nhìn hấn: "Ừm! Bệnh của chàng là ngoại thương mà!"

Bắc Thiên Vũ ngẩn ra, phản ứng kịp liền tức giận nắm lại gương mặt của nàng, hung hăng nói: "Ninh Tiểu Thất, ta trở về nhất định phải gặp lại nàng ở chỗ này, biết chưa!"

Ánh mắt Tiểu Thất lóe lóe, thì ra giọng nói này, biểu tình này là chúng tỏ hấn đang sợ sao? Nàng thăm dò vươn tay cầm bàn tay hơi lạnh đang lộ ra ngoài của hấn, nhẹ nhàng chậm rãi nói: "Ừ! Ta chờ chàng ở đây!"

Tròng mắt đen của hấn yên lặng nhìn nàng, tỉ mỉ vuốt ve bàn tay mềm mại thơm thơm của nàng. Hai người đều không có nói chuyện, làm như đang hưởng thụ yên tĩnh khó được giờ khắc này.

"Điện hạ!" Người ngoài cửa gõ nhẹ cánh cửa, lại cúi đầu kêu một tiếng.

Ánh mắt Bắc Thiên Vũ căng thẳng, tay mơn trớn tóc rơi trên trán nàng, cúi đầu hôn nhẹ ở khóe miệng nàng, dịu dàng nói: "Ngủ tiếp một lát đi!" Lúc đứng dậy lại tăng thêm một câu, "Chờ ta trở lại!"

"Ừ!" Tiểu Thất nhắm mắt, gật đầu một cái.

Cửa mở ra, lại khép lại, nàng nghe được thanh âm phân phó nho nhỏ của hấn bên ngoài: "Thêm một lò lửa nữa vào phòng!" Sau đó là tiếng trả lời nhẹ nhàng của thị nữ, sau một hồi tiếng bước chân, tất cả lại khôi phục yên tĩnh.

Tiểu Thất chậm rãi mở mắt ra, bị hấn quây thế, nàng hiển nhiên cũng ngủ không được nữa. Trời bên ngoài còn chưa sáng lên, chỉ có một chút ánh sáng nhàn nhạt. Nàng quán chẩn, từ trên giường ngồi dậy, nhìn ngày dần dần sáng lên. Từ phút chốc rời đi núi Bắc Thương, nàng liền biết dù là đi đến đầm rồng hang hổ thì nàng cũng không thoát được nữa rồi. Nàng đã từng do dự, mờ mịt, khiếp đảm, không biết theo hấn đến Thượng Kinh Bắc Liêu rồi, có phải chỉ là từ một nhà tù này chuyển đến một nhà tù khác không. Nhưng nếu thật sự sống cuộc sống du lịch khắp nơi, hưởng thụ cảnh đẹp, thì lại không có chút hấp dẫn gì với nàng.

Nàng không phải chưa từng sống cuộc sống như thế, chỉ là trong những ngày như thế luôn có cảm giác thiên hạ lớn hơn nữa, cũng không có nơi khiến mình an tâm. Trên thế gian luôn khó thể lường toàn mọi chuyện, nàng không tin chỉ cần có lòng tham là có thể tìm được hạnh phúc mình muốn! Hạnh phúc cần phải có thời gian để chứng minh, không tới cuối cùng cũng không ai biết tương lai đến tốt cùng như thế nào? Hấn muốn giữ nàng lại, nàng nguyện ý tin tưởng hấn, như vậy thì để cho bọn họ cùng nhau xem bọn họ kiên trì tới cùng thì sẽ có một tương lai thế nào?

62. Q.4 - Chương 63: Trên Trời Dưới Đất Tình Đã Hứa

Tiểu Thất nhẹ nhàng khoác một cái áo lông, chậm rãi đi tới cửa sổ, đẩy cửa sổ nhìn về nơi xa.

Lúc này ánh mặt trời đã lên, chiếu rọi trên những mảnh ngói lưu ly liên miên chập chùng phản xạ ra ánh sáng chói mắt. Hương Tử Hòe thoang thoang xen lẫn ở trong không khí trong lành, không khí lạnh lùng tựa hồ thêm một phần nhu hòa, nơi xa có một cái hồ trong xanh đang gợn sóng, trời sáng mây nhạt.

Khẽ nhắm mắt, nàng hơi vươn ra cửa sổ, hít một hơi thật sâu, đầu ngón tay chạm vào những cánh hoa rơi tán loạn trên bệ cửa sổ, nhẹ nhàng bóp một cái, bột vụn dính lên ngón tay, để lại hương thơm.

Nếu vẫn có thể dương dương tự đắc, thanh thản thoải mái như vậy, mặc kệ ở nơi nào, thật ra thì cũng không có gì đáng ngại! Nhưng hắn có thể bảo vệ nàng đến khi nào? Nàng có nguyện ý không để hắn che chở? Nhưng làm tơ hồng[1] quấn cây mà sống thì có thể được bao lâu? Nếu nàng không muốn làm tơ hồng, thì đã chuẩn bị tất cả chưa? Nàng không thích triều đình phân tranh, nhưng cũng không đại biểu hắn không thích, có thể bỏ hết triều đình quy ẩn lánh đời với nàng. Trước khác nay khác, nếu có một ngày hắn oán nàng, nàng phải làm thế nào?

Thật là một vấn đề phức tạp! Thật là một câu trả lời không thể vẹn toàn đôi đường, xưa nay chuyện vẹn toàn đôi bên luôn khó càng thêm khó! Tiểu Thất không tự chủ lắc đầu một cái, lòng bàn tay thu hẹp, vô ý thức bóp chặt mấy cánh hoa trong tay, đã không đáp án, thì cứ chờ đi! Chờ một ngày nào đó, hoặc ở hoặc đi, sau một phen cố gắng, rốt cuộc cũng không có oán hận!

“Ừm! Đang suy nghĩ gì?” Sau lưng có thân thể ấm áp dính sát, cánh tay thu hẹp, nàng đã bị vây ở trong một mảnh trời đất.

Bắt đầu từ lúc nào lại tham luyến sự an toàn trong lòng chàng rồi? Tiểu Thất tìm một vị trí thoải mái tựa vào trong ngực của hắn mới mở miệng nói: “Ta đang suy nghĩ ——” nàng hơi ngừng, đột nhiên chuyển đề tài, chỉ miên cưỡng nói, “Tại sao trong phủ của chàng không có ý phục cho nữ quyến?”

Bắc Thiên Vũ hơi sững sờ, hơi buông tay, cúi đầu nhìn người trong ngực, lúc này mới phát hiện ra dưới cái áo lông chính là y phục nam tử rộng rãi của hắn đang bọc quanh người Tiểu Thất. Mũi hắn ngửi được mùi thơm ngát sau khi tắm của nàng, ngọt ngào mềm dịu, lẫn vào trong hơi thở của hắn, chậm rãi chảy vào lồng ngực. Hắn bỗng cảm thấy thỏa mãn khác thường, cảm đặt trên đỉnh đầu của nàng nói từng chữ: “Nha đầu tỷ nữ trong phủ đều có y phục của mình, ta mua y phục nữ nhân làm gì?”

Tiểu Thất buồn cười mở miệng nói: “Ta không có ý này ——”

“Vậy nàng có ý gì?” Bắc Thiên Vũ chợt xoay người nàng lại, một đôi mắt sáng trong thẳng tắp nhìn nàng.

Xoay người không hề phòng bị, khiến cho cái áo khoác trên vai Tiểu Thất nhanh chóng tuột xuống, nàng vội vàng cúi đầu kéo áo trở về trên vai, ngược mắt tức giận trừng hắn một cái, nhìn thấy “nụ cười gian” mơ hồ trong mắt hắn, nàng mới biết bị hắn đùa bỡn: “Không nói coi như xong!”

Bắc Thiên Vũ quệt quệt khóe môi, tiện tay cầm một cái khăn đặt trên bàn lên, vừa lau mái tóc hơi ướt của nàng, vừa không chút để ý nói: “Nàng có biết, ta trừ là Cửu điện hạ Bắc Liêu, còn có một thân phận?”

Tiểu Thất vén sợi tóc bị hắn lau loạn trên tóc, hơi trầm ngâm: “Bắc Liêu lấy hướng đông làm chủ, chia làm hai viện nam bắc, chàng là Bắc Viện . . .” Nàng hơi nghiêng tay, hoài nghi nhìn hắn.

Bắc Thiên Vũ hung hăng trợn mắt nhìn nàng, giơ tay lên ác ý vò rối tóc nàng: “Thế nào? Không tin năng lực của ta?” Hắn dừng lại, lại nói, “Chẳng qua ta không phải Bắc Viện.”

Tiểu Thất lui ra vài bước, liếc hắn một cái: “Chàng là Nam Viện sao?” Nhìn thấy hắn gật đầu một cái, nàng lại không hiểu, “Nam Viện phần lớn là bộ tộc quy thuận Bắc Liêu, theo quy định thì phải chọn một người trong bộ lạc làm thủ lĩnh, mà không phải ——”

Bắc Thiên Vũ hơi nhướn mày: “Nàng có biết bộ lạc lớn nhất quy thuận Bắc Liêu là bộ lạc gì không?”

Tiểu Thất lắc đầu một cái, những chuyện này đều do nàng trông coi Ẩn Tinh các mới biết được, Bắc Liêu vốn ở phía bắc Kỳ quốc, muốn dò thám biết một chút chuyện nội bộ cũng cực kỳ khó khăn.

“Là Hồi Hột!” Bắc Thiên Vũ kéo nàng gần lại, tiếp tục lau tóc của nàng, chậm rãi nói, “Mẫu hậu của ta là người Hồi Hột, năm Hồi Hột quy thuận, ta đồng thời được phong làm Nam Viện Đại Vương.” Tay hắn dừng lại, thanh âm nhẹ nhàng rất nhiều, làm như hơi có ý giấu cợt, “Có lẽ là phụ hoàng ấy nảy với mẫu hậu thôi.”

Trong thanh âm giấu cợt dường như có một chút cảm giác khổ sở thê lương khó nén. Tiểu Thất kéo tay của hắn xuống, môi hé mở tựa hồ muốn hỏi cái gì. Bắc Thiên Vũ lại kéo nàng, lồng ngực rộng rãi ngăn chặn lời nàng muốn nói: “Tiểu Thất, từ khi được phong vương, ta liền rời khỏi Thượng Kinh, lên núi Bắc Thương học võ rồi đến Ẩn Tinh các ở Kỳ quốc làm sát thủ. Con cháu hoàng gia sinh ra liền nhất định phải bị sàng lọc để chọn ra vương giả thích hợp, ta cũng không cho là ta có thể thoát khỏi vận mệnh này, nhưng ta lại không dự đoán được sẽ gặp nàng. Đối với ngôi vị hoàng đế, ta không hề chấp nhất, trước kia cho là nếu không cách nào thoát khỏi, tranh một chuyện có lẽ cũng là một chuyện lý thú. Chỉ có nàng, là mục tiêu kiếp này ta muốn được!”

“Chàng ——” Tiểu Thất tựa đầu vào trước ngực của hắn, tay từ từ leo lên hông của hắn, ngoài dự đoán, nhưng lại mang theo bức bách, chiếm cứ lòng của nàng từng chút, nàng cho tới bây giờ cũng biết hắn không phải là một người biết bỏ ra, nếu hắn nói ra lời này, chính là muốn nhận lấy cam kết của nàng, “Chàng không hối hận chứ?”

“Tiểu Thất!” bên môi Bắc Thiên Vũ chợt nhếch ra một nụ cười khó lường, cúi đầu, nhẹ giọng nói, “Có quyền thế không nhất định phải làm Hoàng đế, làm Hoàng đế có quá nhiều cố kỵ, nói thí dụ như vì con cháu, phải nạp vào 3000 phi tần, ân huệ cùng hưởng, cho dù là nữ tử không thích, cũng phải triệu vào hậu cung để lấy quyền thế trên triều đình và quyền cầm quân, hoặc là vì làm tốt quan hệ ngoại giao, mà phải bán thân thể của mình, nàng cảm thấy ta sẽ lựa chọn sống như vậy sao?”

Tiểu Thất hơi sững sờ ở trong lòng hắn, cười một tiếng: “Chàng thật sự không phải người mặc cho người khác định đoạt!”

“Cho nên Tiểu Thất ——” hắn khẽ nâng cằm của nàng, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, nói từng chữ từng câu ở bên tai nàng, “Nàng phải tin ta, cả đời này, mặc kệ như thế nào, ta đều muốn nàng ở bên, được không?”

Được không? Hai chữ cuối cùng, chứa đựng ba phần chờ đợi, bốn phần hỏi ý, còn có nửa phần lấy lòng! Vừa dấm vừa xoa như nàng, chỉ vì khiến nàng cam kết!

Tiểu Thất ngược mắt nhìn vào tầm mắt nóng rực của hắn, nam nhân này đã dùng một phong thư thỉnh cầu nàng rời khỏi Kỳ quốc! Cùng hắn rời khỏi Kỳ quốc rồi, lại bỏ chạy nửa đường, trốn đến núi Bắc Thương, trốn tránh không gặp hắn! Hắn lại nói hết chuyện nàng ở núi Bắc Thương cho đại ca hắn biết, còn cố ý huyền não dọa nạt người trong vương phủ, dĩ nhiên chính là âm thầm buộc đại ca hắn phải người tới tìm nàng trở về. Hôm nay nàng đứng ở phía trước cửa sổ, xem ra hắn cũng đã hiểu được lòng nàng, bằng không cũng sẽ không hao tổn tâm cơ từng bước từng bước theo lời của nàng, nói ra hết lời. Mỗi một bước, hắn tựa hồ đều không cố ý, chỉ mượn tất cả chuyện có thể lợi dụng để đến gần tim nàng từng chút. Người này thật là! Hôm đó từ đỉnh núi Bắc Thương, hắn chậm chạp mà kiên định khắc ra “Dong ruối tứ hải” thì đã định trước nàng không thể trốn thoát!

Tiểu Thất thở nhẹ, sóng mắt lưu chuyển, rốt cuộc đúng như hắn mong muốn: “Kiếp này may mắn, nhất định cùng nhau!”

[1]Tơ hồng: là loài thực vật sống ăn bám (ký sinh) có màu vàng, da cam hay đỏ (ít khi thấy loài có màu xanh lục). Chi này được tìm thấy khắp vùng ôn đới và nhiệt đới của Trái Đất, với các loài chủ yếu phân bố ở khu vực nhiệt đới và cận nhiệt đới.

63. Q.4 - Chương 64: Trời Đất Có Tình Ngọc Vạn Gia

Trên hành lang điêu khắc từ ngọc, dọc theo lan can để vịn tay đã có một lớp tuyết mỏng, một tầng trắng trắng, tựa hồ càng ngày càng dày.

Một thị nữ cúi đầu, trong lòng ôm thứ gì đó như quần áo, đang sải bước trên hành lang bước nhanh qua đê trắng. Trên con đường dốc cao thấp không bằng nhau, có từng cụm từng cụm tuyết mỏng rải rác. Nàng có phần không yên lòng, vẻ mặt hơi hoảng hốt, chân trượt, cả người liền ngã xuống đất, đồ trong ngực cũng bị văng ra rơi vãi trên hành lang. Thị nữ kia cúi đầu kêu đau một tiếng, chống người lên vuốt vuốt vết trầy đỏ trên tay do mới vừa bị ngã. Một trận gió thổi qua khiến đồ rơi cạnh chân nàng bay lên, cái chăn màu đỏ thẫm bị gió thổi bay lên một góc, lại chậm rãi rơi xuống, một vết máu màu đỏ tươi in ở góc đỏ, mơ hồ không rõ.

“Thu Nguyệt!” Trên hành lang, có một thị nữ khác chạy tới, vừa nhặt quần áo rơi vãi đầy đất lên, vừa ân cần hỏi, “Muội không sao chứ?”

Thu Nguyệt kinh ngạc nhìn nhìn vết máu nhạt trên cái mền bên chân trái, chợt cúi đầu nhỏ giọng nói: “Thu Văn tỷ tỷ, làm thế nào? Vừa rồi cô nương trong phòng lại nôn ra máu. . .”

“Thu Nguyệt!” Thu Văn quát khẽ một tiếng, theo tầm mắt của nàng nhìn sang, bỗng nhiên ngẩn ngơ, dùng cả tay chân bò đi, tỉ mỉ cuốn cái mền trên đất lại, cất vào trong ngực, mới nhíu mày nhỏ giọng nói, “Điện hạ! Tay Thu Nguyệt bị thương, để nô tỳ giặt số quần áo này đi!”

Thu Nguyệt kinh hoảng, tầm mắt hơi hướng lên, mới nhìn đến nơi cách mấy bước, Bắc Thiên Vũ đang chống tay đứng đó, cảm hơi cương, tầm mắt liếc qua quần áo trong ngực Thu Văn, lộ ra ánh sáng lạnh lẽo. Thu Nguyệt nhất thời sửng sốt, luống cuống khàn khàn nói: “Điện. . . Điện hạ!”

Ở ngoài hành lang, tuyết bay đầy trời, dường như mang theo thanh âm bén nhọn, gào thét mà đến, quyết tuyệt mà hung mãnh.

Bắc Thiên Vũ khoác một tay lên trên lan can, nhẹ nhàng nắm chặt, bóp lấy mớ tuyết rơi xuống: “Đi xuống!” Trong không khí lạnh lẽo là thanh âm cực lạnh của hắn, đè nén sự trầm thống phát ra từ tim, đau đớn này luôn có liên quan với nàng, hắn tự dưng nhớ tới khoảnh khắc ở trên chiến trường nàng té vào trong ngực hắn, cảm giác sợ hãi đó không hề tiêu tán theo thời gian, ngược lại càng ngày càng kinh hãi.

Thu Văn lặng lẽ kéo Thu Nguyệt một cái, Thu Nguyệt mới chợt hiểu lão đảo theo sát sau lưng Thu Văn! Cho đến khi đi tới cái đình cuối hành lang, Thu Nguyệt mới không nhận được quay đầu lại nhìn, một chỗ khác trên hành lang thật dài trống trải này, Cử điện hạ của họ vẫn chấp tay đứng, sống lưng thẳng, thân hình vững chãi như tượng đá.

Nhà chính trong Đông Ninh viện càng ấm hơn bình thường mấy lần, mấy lò lửa đồng thời cháy lên, khí nóng xèo xèo lan tỏa trong không khí yên tĩnh.

Cửa bị đẩy ra, vài cơn lạnh nhân cơ hội chui vào. Trong cái chén để trên bàn toát ra một luồng khí nóng, mùi thuốc đắng tràn ngập cả căn phòng.

Nghe được tiếng cửa mở, Tiểu Thất từ phía trước cửa sổ quay đầu lại, mái tóc đen nhánh suông dài búi ở sau ót: “Chàng về rồi!” Nàng hơi khựng lại, đột nhiên nhẹ giọng mỉm cười nói, “Hôm nay nghe hai nhà đầu kia nói Tây Sơn có một rừng hoa đào rất là đẹp, khi nào chàng rảnh rồi hãy dẫn ta tới đó xem!”

Bắc Thiên Vũ mỉm cười, đến gần nàng, buồn cười nhìn ra cửa sổ chép miệng nói: “Mùa đông ngắm hoa đào, cũng chỉ có nàng thích thế!”

Tiểu Thất hơi kinh ngạc, rớt cuộc hiểu, bật cười nói xạo: “Hoa đào mùa đông, chỉ có hai ba cành cây, thật là cảnh tượng khác biệt!”

Bắc Thiên Vũ giơ tay lên vén vén tóc mai bên tai nàng, hơi thở ấm áp thổi tới bên tai của nàng: “Cũng chỉ là cành cây trơ trọi, nàng đừng nguy biện! Thật muốn xem, đầu mùa xuân sang năm sẽ dẫn nàng đi.”

“Sang năm?” Tiểu Thất nhỏ giọng lặp lại, ngược mắt cười một tiếng, đầu ngón tay chợt chạm vào cái áo hơi ướt của hắn, kinh ngạc nói, “Y phục của chàng. . .”

Lúc này Bắc Thiên Vũ lại nhẹ nhàng kéo nàng đến trước bàn, một tay bưng chén thuốc, dịu dàng nói: “Thuốc nguội hại thân, uống nhanh đi!”

Vị đắng chát xông vào chóp mũi, dạ dày dâng lên cảm giác buồn nôn, Tiểu Thất nhận lấy chén thuốc, đôi mày thanh tú nhăn nhẹ, tầm mắt xẹt qua nơi nào đó, trong lòng bỗng nhiên hiểu mấy phần, nhẹ giọng nói: “Đứng bên ngoài thật lâu rồi?”

“Nàng quan tâm sao?” Hắn chợt mạnh mẽ bắt lấy cổ tay của nàng, một đôi tròng mắt đen nhìn chằm chằm vào nàng không hề chớp.

“Ta ——” Tiểu Thất cầm chén thuốc đặt nhẹ lại trên bàn, thoáng mở to mắt, “Chết sống có số ——”

“Ninh Tiểu Thất!” Hắn hung hăng ngắt lời nàng, đáy mắt bỗng nhiên dâng lên vẻ tức giận mỏng manh, “Nàng biết ta không thích nàng chỗ nào nhất không? Chính là chỗ này, có phải nàng tính nói cho ta biết nàng đã nhìn rõ sống chết, cho nên cái gì cũng không để ý nữa phải không?”

Nhìn rõ sống chết sao? Nếu thật không để ý gì nữa, nàng cần gì một miễn cưỡng mình hết lần này đến lần khác, chịu đựng cơn khó chịu uống thuốc hai tháng qua. “Có!” Tiểu Thất ngược mắt nhìn thẳng hắn, thời không này rốt cuộc cũng khiến trong lòng nàng sinh ra tham luyến, “Sao lại không để ý gì hết?”

“Là gì?” Ánh mắt Bắc Thiên Vũ chợt lóe, bật thốt lên hỏi theo bản năng.

“Chàng!”

Một âm tiết đơn giản, lại khiến băng hàn trong tròng mắt đen nhánh rốt cuộc từ từ biến mất, lộ ra ấm áp: “Tiểu Thất!” Bắc Thiên Vũ vịn mặt của nàng, cúi người trán tựa trán, “Tin ta! Cõi đời này thứ ta muốn không có ai có thể cướp đi. Ta đã nói muốn nàng theo ta, thì sẽ không tặng nàng cho bất luận kẻ nào, cho dù là ông trời cũng không được!”

Thật bá đạo! Tiểu Thất nhẹ nhàng thở dài trong lòng, chỉ cười không nói, trong mắt uyển chuyển nước, đột nhiên nhích lại gần, khoe môi êm ái đặt lên đôi môi hơi lạnh của hắn, đưa cái lưỡi mềm mại ra thăm dò, nhẹ nhàng liếm qua khoe miệng của hắn.

Trong nháy mắt Bắc Thiên Vũ có phản ứng phó không kịp, cho đến khi nàng vụng đưa lưỡi thăm dò vào trong miệng hắn, hắn mới chợt tỉnh ngộ, tay dần dần dời xuống tới bên eo của nàng, ôm nàng vào lồng ngực, cũng không vội vã đáp lại, chỉ hưởng thụ “Ôm ấp yêu thương” khó được của nàng vào lúc này.

“Điện hạ!” Ngoài cửa có người gõ nhẹ cửa, có phản hơi gấp gáp.

“Ừm ——” Tiểu Thất phản ứng kịp, hơi dời xuống, hai mắt liếc qua, ánh mắt mê ly nhìn hắn, nói giọng khàn khàn, “Có người!”

Bắc Thiên Vũ duỗi cánh tay dài, ôm nàng vào ngực lần nữa, cúi đầu tìm đôi môi đỏ tươi của nàng, rốt cuộc đổi bị động làm chủ động, nhanh chóng xâm nhập lưỡi vào trong miệng nàng, trêu đùa bờ môi, nhẹ giọng dụ dỗ: “Mặc kệ hắn!”

“Điện hạ!” Người ngoài cửa lại kiên nhẫn lên tiếng lần nữa.

Thần trí mới vừa trầm mê của Tiểu Thất lại bị kéo về lần nữa, nàng đẩy nhẹ hắn, áp ứng nói: “Có lẽ. . . Rất gấp!”

“Đáng ghét!” Bắc Thiên Vũ cúi đầu mắng một tiếng, ngẩng đầu liếc thấy tròng mắt trong suốt nước của nàng, lại đi đến gần chạm nhẹ khoe môi nàng, mới vội vàng thối lui đến cửa, mở cửa, gương mặt không kiên nhẫn, “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Tiểu Thất đưa lưng về phía bọn họ, vỗ nhẹ gò má ửng đỏ của mình, hít một hơi thật sâu, dần dần bình ổn trái tim rộn ràng mới nghe được thanh âm như có như không nơi cửa. Nàng hơi ngẩn ra, lúc này mới nghe ra thanh âm kia có phần hơi quen thuộc.

Nàng xoay người nhìn sang, chỉ thấy một thân hình như ẩn như hiện, không khí giữa hai người nặng nề khác thường, Tiểu Thất bất giác đưa mắt tìm kiếm lần nữa. Mà lúc này Bắc Thiên Vũ cũng chợt xoay người đi về phía nàng. Tiểu Thất mới thấy rõ người kia, người ở cửa cũng nhìn thấy nàng, hơi gật đầu với nàng.

Là hân! Nam tử đón nàng lên kinh từ núi Bắc Thương.

“Đại diện hạ đã xảy ra chuyện gì sao?” Tiểu Thất theo bản năng mở miệng hỏi.

“Đại ca không có việc gì!” Bắc Thiên Vũ hơi dừng lại, mới nói tiếp, “Chỉ là Nam Viện có một số việc ta phải đi xử lý.” Hân tựa hồ hơi không yên lòng, lại tăng thêm một câu nói, “Ta sẽ về nhanh thôi!”

Tiểu Thất gạt đầu một cái, ánh mắt cực nhanh xẹt qua người nơi cửa, vạt áo theo gió bay lên mơ hồ mang theo hoa văn màu nâu đỏ, trong lòng nàng nhanh chóng thoáng qua chút lo lắng, lại chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Bắc Thiên Vũ bưng cái chén trên bàn lên: “Thuốc nguội rồi, ta phân phó phòng bếp bảo họ nấu chén khác đưa tới!” Lúc hân xoay người đi thì bất gặp vẻ mặt hơi hoảng hốt của Tiểu Thất, vuốt nhẹ gò má của nàng, nói thật nhỏ, “Đừng có đoán mò!”

“Ừ!” Tiểu Thất nhìn bóng lưng xoay đi của hân, trong đầu mơ hồ thoáng qua hiểu lầm, tay không tự giác kéo ống tay áo của hân, vội hỏi, “Có phải có tin tức của Bích Ngộ và Âm Linh hay không?”

“Tạm thời còn chưa có ——” Bắc Thiên Vũ hơi chần chừ, lao ra cửa, mới nói, “Đã tăng thêm người đi tìm!”

Cửa bị nhẹ nhàng đóng lại, cản trở khí lạnh phía ngoài. Một tay của Tiểu Thất chậm rãi trượt tới nơi cổ tay, trầm ngâm một lát mới chán nản để xuống, rồi lại giơ tay lên hơi phiền não đẩy cửa sổ ra, trời đất mênh mông, trên ngói lưu ly đều là tuyết trắng phau phau, thế giới trắng thuần, trong lúc nhất thời tất cả ánh sáng giống như lắng đọng.

64. Q.4 - Chương 65: Trời Tuyết Mây Nhạt Ánh Nắng Lạnh

Bóng mây thâm thấp, tuyết mới vừa ngừng nửa ngày, đã đến gần tối, mây đen giăng đầy, gió bắc thổi mạnh, thời tiết càng phát ra mờ mịt.

Trước cánh cửa màu đỏ lớn của vương phủ, có hai ngọn đèn cung đình bốn góc và hai con sư tử bằng đá nằm rạp trên bậc thềm cẩm thạch, trên đường, ánh tuyết phản xạ, ánh sáng lạnh lạnh chiếu nghiêng xuống.

Một chiếc xe ngựa dừng ở trước vương phủ, màn xe được vén lên, xuống trước là Tiểu Thất khoác áo lông chồn. Mấy người theo sát sau xe lập tức nhảy xuống, hộ vệ Đỗ Vệ thống lĩnh Nam Viện ở bên phải vội vàng chạy đến trước xe ngựa, đưa tay, nhỏ giọng nói: “Điện hạ!”

Trong xe có thanh âm kêu rên truyền đến, một đôi tay đưa ra đánh cái bốp vào cánh tay Đỗ Vệ, Đỗ Vệ đau xót, cánh tay theo ý thức thu hồi mấy phần, ngược mắt dòm bên trong xe, ngượng ngùng nói: “Vết thương của điện hạ. .a . .”

“Để ta!” Một bàn tay trắng trẻo nhẹ nhàng gạt ra, bóng dáng màu trắng đã hơi nghiêng vào bên trong xe, “Nên đi xuống!” Thanh âm mềm mại dường như rất là cam chịu.

Nhìn thấy Cửu điện hạ của bọn họ túm nhẹ bàn tay ngọc này đi xuống, Đỗ Vệ mới hiểu được, nên lui ra vài bước.

“Giận thật?” Bắc Thiên Vũ mới vừa xuống xe lại gần nàng mấy phần, véo nhẹ tay nàng, “Đừng tức giận, ta không có chuyện gì mà?”

Sắc mặt Tiểu Thất như nước, bình tĩnh liếc hân một cái, chậm rãi nói: “Ý của chàng là đợi đến lúc chàng đã xảy ra chuyện, ta tức cũng không muộn à!”

Tất cả nữ tử tức giận lên luôn có “chân lý” phong phú, Bắc Thiên Vũ khẽ nhếch môi, nhất thời bị ngăn ở nơi đó, một hồi lâu chỉ đành phải ngượng ngùng khắc ra hai chữ: “Ngụy biện!”

Tả hữu thống lĩnh Nam Viện theo sát ở phía sau nhìn nhau cười một tiếng, đều thúc thời đi sau mấy bước.

Trước cửa có thị vệ chào đón, cửa lớn màu đỏ mở ra, hai người còn chưa bước vào nửa bước, đã nghe được một thanh âm truyền đến: “Cửu đệ!” Quay đầu lại thấy Đại hoàng tử mặc áo lông, vẻ mặt đau buồn âm thầm, gấp rút chạy tới, đến trước mặt bọn họ mới nhỏ giọng dò hỏi, “Nghe thị vệ hồi báo giữa ban ngày hai người bị hành thích?”

Bắc Thiên Vũ tựa hồ hơi mệt mỏi tựa vào trên người Tiểu Thất nói: “Buổi trưa thấy tuyết ngừng rồi, có hăng hái liền dẫn Tiểu Thất ra ngoài đi lòng vòng, ai ngờ đụng phải mấy đạo tặc!”

Ánh nền âm đạm, lại gần phía trước nhìn kỹ, Đại hoàng tử Bắc Thiên Thụy mới thấy rõ sắc mặt Bắc Thiên Vũ hơi tái nhợt, trên cánh tay có vết băng đỏ thẫm, chau mày, trầm mặt nói: “Lại là hắn!” Con người hơi co lại, vẻ mặt luôn luôn ôn hòa cũng có mấy phần hung dữ.

Bắc Thiên Vũ cúi đầu nhìn Tiểu Thất một cái, Tiểu Thất chỉ lạnh nhạt hạ mí mắt, hơi quay đầu đi, một đôi mắt trong veo không biết đưa tới nơi nào, trong lòng đột nhiên phiền não lo lắng hơn, thanh âm lạnh đi nói: “Đúng vậy!”

Bắc Thiên Thụy cắn răng một cái, hung ác nói: “Hạ độc! Phái sát thủ! Hắn thật không thể chờ đợi!”

“Làm như thế nhưng phụ hoàng luôn luôn dung túng, nhị ca có gì không làm được!” Bắc Thiên Vũ lạnh lùng nhũ mày, giọng mang châm chọc, “Người chết ta còn sống, chính là người thừa kế phụ hoàng hài lòng nhất!”

“Cửu đệ!” Bắc Thiên Thụy theo bản năng mở miệng muốn phản bác, cuối cùng lại im lặng, từ nhỏ lớn lên trong bầu trời rộng lớn, phụ hoàng cao cao tại thượng đó có từng che chở bọn họ sao.

Gió thổi qua, ống tay áo cuộn cuộn tung bay, gió lạnh tận xương, lạnh lẽo vô cùng. Trên thềm đá trước cửa, gió mạnh thổi lá bay lên khắp nơi.

“Đau ——” sau một hồi trầm mặc, Bắc Thiên Vũ chợt kêu đau thành tiếng, gương mặt cương nghị nhăn lại, biểu tình khoa trương như thế ngược lại tiết lộ ba phần giả vờ.

“Ta biết rõ!” Tiểu Thất thu hồi tầm mắt, bất mãn trừng hắn một cái, tay cũng không tự giác thả nhẹ, quay đầu lại nói với Bắc Thiên Thụy, “Đại Điện hạ hay là đi vào rồi bàn tiếp!”

“Có cái gì để nói!” Bắc Thiên Vũ đưa tay không có bị thương ra, ôm hông của nàng, quay đầu đi, dím vào trên người của nàng như ăn vạ, nhẹ mà lạnh lùng nói, “Hạ độc, mưu sát, nhị ca rốt cuộc vẫn ngoan cố, và nóng nảy!”

Bắc Thiên Thụy sững sốt, nhìn hắn hơi khép hai mắt, nhàn nhã dựa vào Tiểu Thất, nhắm mắt dưỡng thần, đã biết hắn tất nhiên nắm chặt gì đó, vì vậy hơi gật đầu với Tiểu Thất một cái: “Quả thật cũng không có gì để nói, ta không vào đâu.”

“Đại ca!” Lúc này Bắc Thiên Vũ chợt nâng mắt, hướng về bóng lưng muốn rời đi của Bắc Thiên Thụy, trầm giọng nói, “Ánh sáng tốt cùng trên vạn tượng! Nếu nhị ca thích cứ để cho hắn đứng đó!”

Một câu ánh sáng tốt cùng trên vạn tượng thật là hay, chỉ là núi cao vút tận tầng mây cao hơn, chỉ có một mảnh đất, cũng chỉ có thể chứa được một người. Bắc Thiên Thụy hơi dừng bước chân, bỗng nhiên quay đầu lại, một đôi bóng hình xinh đẹp đã sớm ẩn sau cánh cửa đó. Để vương gia vô cùng vô tình, hắn ngẩng đầu đưa tầm mắt lên chân trời đen như mực, bụi ngùi thổi dài, Cửu đệ, chúng ta đã sớm ở giữa đó, lui là vực sâu vạn tượng, vào là đao kiếm máu tanh, giữa tiền lùi cũng đã không còn cách nào rồi.

Mấy ngày sau, ánh mây nhàn nhạt tuyết giảm bớt, nhưng đất tuyết dày đặc vẫn phát ra khí lạnh. Trên mảnh ngói lưu ly, nước tuyết tan rã dọc theo mái hiên góc hành lang chảy xuống, một giọt rơi xuống rất thật có tiết tấu.

Ngừng bút, Tiểu Thất thở phào một hơi, ngọn bút lông sồi trong tay khẽ chuyển động, vốn định luyện chữ tinh khí, lại không biết nên viết gì. Mất hơi ngược lên, Bắc Thiên Vũ bên kia lại đang tập trung toàn bộ tinh thần chú ý xử lý tấu chương, nàng nhũ nhẹ đôi mày thanh tú, tầm mắt lướt qua khe cửa rộng mở, hướng ra ngoài cửa.

Bên ngoài cửa, giọt nước rơi xuống nước, giống như nước mưa mịn mịn, cách mấy bước, là một nữ tử khoác áo choàng màu đỏ, trên trán lộ vẻ đau buồn và khẩn cấp. Từ kho nhị hoàng tử bị nhốt đến giờ đã ba ngày

rồi, Nhị Hoàng phi mỗi ngày đều tới đây.

Nửa tháng trước, tả hữu Tể Tướng Bắc phủ, Thái Sư Thái Bảo Nam Viện, và tả hữu Trung Thừa Bắc Xu Mật Viện cùng trình lên tấu chương, đều là thỉnh cầu Hoàng đế lập thái tử cũng cố nền tảng quốc gia. Mà Đại hoàng tử lại trình lên một tờ tấu chương, nói rõ mình trúng độc sau này không thể có con cháu. Trong khoảng thời gian ngắn, người của nhị hoàng tử tưởng như nắm chắc chức vị thái tử, làm việc trên triều đình càng vênh mặt hất hàm sai khiến, mà nhị hoàng tử lại càng âm thầm chiêu dụ nhân mã, kết đảng kết bè, cuối cùng xúc phạm đại kỵ của Hoàng đế, bởi vì sự kiện tham ô ở Trác Châu mà thừa cơ đoạt đi binh quyền ở Kinh châu của hắn. Nhị hoàng tử bất ngờ, một lòng muốn thay thế, nên bí quá hoá liều, chiêu binh gây chuyện. Nhưng đêm trước khi gây chiến, một vận cận vệ của Hoàng đế đã đến vây bắt nhị hoàng tử trước, cho nên đến giờ nhị hoàng tử không thể nào bước ra ngoài phủ nữa bước.

“Viết cái gì?” Đôi cánh tay vòng qua bên eo của nàng, ôm chặt nàng nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Thất bỗng nhiên hồi hồn, ngẩng đầu nhìn vào trong con ngươi đen như mực, chỉ cảm thấy nơi đó tản ra tình yêu thâm hậu, khóa chặt con tim của nàng, đã sớm không tránh được. Cho dù đáy mắt có phần hơi chán nản, nhưng trong lòng lại bởi vì sự ràng buộc này mà quán quýt vào nhau.

“Sao lại nhìn ta như thế!” Hắn thấy nàng mất hồn, duỗi ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên, cúi người hỏi.

Tiểu Thất thản nhiên cười nói: “Muốn nhìn chàng cho rõ!”

“Vậy thì không cho phép nhìn nữa!” Bắc Thiên Vũ kéo hông của nàng, đặt nhẹ đầu của nàng trước ngực, “Sợ nàng thấy rõ sẽ chán ghét!”

Ôm nhau mấy đời, luân hồi mấy phen, nàng rút cuộc cam tâm tình nguyện bị hắn vây ở trong ngực: “Nhị Hoàng phi nàng ——” Tiểu Thất chần chờ một chút, vẫn mở miệng nói, “Nàng vẫn là nhị tẩu của chàng, nam tử các ngươi đấu tranh cũng nên chừa đường cho nàng, đừng khiến nàng tuyệt vọng mới bỏ qua.”

Bắc Thiên Vũ hơi nghiêng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, quay đầu lại, lại chỉ tay về bên cạnh Tiểu Thất, tầm mắt ở trên giấy ngừng mấy giây, mới cúi đầu ngậm nga, “Nấu đậu đun canh đậu, Đậu ở trong nồi khóc. Sinh ra từ một gốc, Sao nở đọt thiêu nhau[1]!” Hắn ngược mắt nhìn nàng một cái, quơ quơ tờ giấy trong tay, “Đây là ý tưởng của nàng à!”

“Đề nghị vì chàng!” Tiểu Thất mím môi nhẹ nhàng thở dài, “Quyền thế hoàng gia, nhẫn nhịn hoặc từng bước từng bước ép sát đều là không thể làm!”

“Sinh ra từ một gốc, Sao nở đọt thiêu nhau!” Bắc Thiên Vũ nhỏ giọng đọc lại một câu, ánh mắt nhìn mấy dòng thơ thật lâu.

Sau nửa ngày im lặng, Tiểu Thất xoay người đẩy cửa ra ngoài, khẽ gật đầu với Nhị Hoàng phi, nhẹ giọng nói: “Vào đi thôi.”

Nhị Hoàng phi đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía nàng, ngây ngốc chớp mắt, mới phản ứng được, lúc lướt qua nhau thì nói thật nhỏ: “Cám ơn người!”

Tiểu Thất cười nhạt với nàng, cất bước đi phía trước, cuối cùng không có đi vào thư phòng nữa.

Cổ ý men theo đạp lên nơi có tuyết, Tiểu Thất cúi đầu nhìn từng dấu chân rõ ràng để lại trên tuyết, giống như trở lại lúc mới vừa mới tới thời không này, khi đó nhìn dấu chân nhỏ của mình luôn không thể thích ứng, mong đợi lúc nào mới có thể khôi phục lại bộ dáng lúc trước, đến hôm nay mới chợt hiểu được này ba năm đó ở Tử Nhiễm cung là nàng mấy năm bình yên nhất của nàng. Mà cuộc sống thoải mái này thì có thể đến khi nào?

Bất tri bất giác đã đi tới bên cạnh hồ, bên hồ có một người đang đứng, bước chân Tiểu Thất hơi chậm lại, theo bản năng muốn xoay người rời đi, nhưng đã muộn một bước, đã nghe được thanh âm bên hồ truyền ra: “Cô nương thật hăng hái!”

Mặt hồ đóng băng, trên mặt còn bốc lên khí lạnh, Tiểu Thất lui ra mấy bước, mới nói: “Tứ diện hạ cũng thật hăng hái!”

Tứ diện hạ Bắc Thiên Trần giương nhẹ lông mày, chậm rãi bước đến, một góc áo khoác trắng trên người theo gió bay lên, mắt dài nhỏ đưa lên, nhìn nàng, chậm rãi nói từng chữ: “Mùa đông ngấm cảnh, Bản Điện Hạ còn chưa có nhã hứng tốt thế!” Hắn dừng lại, trong mắt lộ ra ý cười quyến rũ, môi mỏng mím lại, tăng thêm vẻ gian tà, “Bản Điện Hạ đặc biệt ở chỗ này chờ người!”

Sắc mặt Tiểu Thất sắc mặt như thường, lại lui về phía sau mấy bước, lạnh nhạt nói: “Tứ diện hạ là vì nói chuyện lần trước với ta!”

Bắc Thiên Trần sững sốt, đáy mắt chuyển thành ảo não: “Bản Điện Hạ tốt bụng, muốn thông báo người một chuyện!”

Tiểu Thất không nhịn được kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thẳng hắn, chạm phải đôi mắt giấu giếm chuyện, lại khiến nàng mơ hồ lo lắng: “Điện hạ xác định, biết quá nhiều đối với ta là chuyện tốt sao?”

“Những chuyện khác ta không dám khẳng định, nhưng chuyện này ngươi nhất định muốn biết!” Khóe miệng Bắc Thiên Trần lộ ra nụ cười ý vị sâu xa, lại gần nàng, nhỏ giọng nói, “Là công chúa Kỳ quốc, hoặc là —— hoàng hậu, chẳng lẽ ngươi thật không muốn biết sao?” Bắc Thiên Trần lại gần nàng mấy phần, nhỏ giọng nói ở bên tai của nàng mấy câu.

Hài lòng nhìn bóng dáng màu trắng mảnh khảnh biến mất ở cuối lâu tạ, Bắc Thiên Trần mới thu hồi tầm mắt, hừ lạnh một tiếng nói với nơi nào đó: “Tam ca, xem xong kịch hay cũng nên đi ra rồi!”

Sau buổi rậm có một người thông thả đi ra, ánh mắt sáng lên rồi tắt, lại lạnh nhạt nói: “Tứ đệ thật dám chọc người của Cửu đệ!”

“Đây không phải là chuyện Tam ca muốn làm nhưng vẫn không dám làm sao?” Bắc Thiên Trần nhú mày, nhẹ cười một tiếng nói, “Tam ca cứ chờ ngồi thu ngư ông đắc lợi đi!”

Dưới rừng cây người nọ đứng chấp tay, nhìn bóng người phía xa, chỉ mím môi cười nhạt.

~~[1] Bài Thất bộ thi (thơ bảy bước) của Tào Thực, người dịch không rõ. Bản gốc là:

Chữ đậu nhiên đậu cơ,

Đậu tại phủ trung khắp.

Bản thị đồng căn sinh,

Tương tiến hà thái cấp.

65. Q.4 - Chương 66: Giang Sơn Thiên Cổ Nhẹ Vì Nàng

Lòng bàn chân đặt lên lớp tuyết mới bắt đầu hòa tan, lạnh lẽo xuyên qua đôi giày ướt đầm xông vào, lòng bàn chân lạnh lạnh, một cơn lạnh xuyên thẳng lên. Tiểu Thất hạ mí mắt nhú nhẹ đôi mày thanh tú, vốn định đi dọc theo đường trực tiếp trở lại Đông Ninh viện, nhưng càng đi về phía trước càng cảm thấy hoảng loạn, đáy lòng có một ngọn lửa nóng bị đè ép.

Cuối cùng không thể nhịn được, trong lòng nổi lên lo lắng, nàng dậm chân trong cái đình, xoay người liền đi về ngự thư phòng lần nữa.

Còn chưa đi được mấy bước, xa xa đã thấy Bắc Thiên Vũ từ bậc thềm trắng đi tới, một góc áo màu đen bị gió nâng lên, quanh người làm như bị bao phủ ánh sáng mờ nhạt, mơ mơ hồ hồ, nàng hoảng hốt trong lòng, chợt dâng lên một cảm giác xa lạ khác thường.

Hình ảnh nửa chung trà trước rồi lại hiện ra trong đầu, bên tai quanh quẩn một câu không nhẹ không nặng, trưởng công chúa Kỳ quốc và Hữu Tướng Công Tôn Cảnh Thăng hi kết lương duyên lần nữa. Tứ diện hạ Bắc Thiên Trần nhếch khóe miệng, không chút để ý nói ra, lại thành công nâng lên sự đau buồn âm thầm một thời gian dài trong lòng nàng. Xem ra Tiêu Dật vì áp chế thế lực của Mộ Thịnh Phong, đã phong Công

Tôn Cảnh Thăng thành Hữu Tướng rồi. Nhưng Bích Ngô —— sao Bích Ngô lại đến Kỳ quốc? Âm Linh đâu? Âm Linh đã đi đâu? Bắc Thiên Trần cũng biết sự thực, vậy sao Bắc Thiên Vũ lại không biết?

Nhưng nàng thật muốn biết sao? Biết thì như thế nào? Tiểu Thất bỗng nhiên dừng chân, một tay nhẹ nhàng khoác lên trên cổ tay, mắt đột nhiên chua chát, nơi tầm mắt có thể đạt đến, chỉ cảm thấy như có đám sương chậm rãi đè xuống, khủng hoảng, lo lắng, cùng với sự tham luyến hồng trần quần lầy nàng như hình với bóng, giờ khắc này, nàng chợt không biết mình có thể dừng lại bao lâu? Bốn phía đình đài lâu tạ, giang sơn thiên cổ, trường tồn vạn thế, mà nàng chỉ là một hạt kê trong biển xanh bao la, số mạng như thế, đến tột cùng có thể làm bạn với hãn bao lâu?

“Thế nào?” Lòng ngực ấm áp áp vào sau lưng nàng, cánh tay ôm chặt nàng vào trong ngực.

Khí lạnh từ lòng bàn chân đột nhiên vọt lên, trong nháy mắt xâm nhập tứ chi bách hài, tâm mạch phổi thận, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng quanh người, Tiểu Thất bỗng nhiên cúi thấp người, kịch liệt ho khan.

Bắc Thiên Vũ thấy thế, vội ấm áp ở khoe miệng trong nháy mắt ngưng tụ thành sương lạnh, ấm nàng lên, chạy về Đông Ninh viện.

“Điện hạ!” Thu Văn bên ngoài nhà chính Đông Ninh viện cuống quýt chạy tới, “Cô nương ——”

Bắc Thiên Vũ đã vắng cửa phòng, thả Tiểu Thất vào trên giường, vội vàng phân phó: “Lập tức đốt thêm lò sưởi trong phòng!” Thu Văn vừa nghe, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài, “Lấy chén thuốc tới đây trước!” Thanh âm kia dường như hơi luống cuống, xen lẫn mấy phần sợ hãi. Thu Văn sững sốt, liếc nữ tử sắc mặt trắng bệch trên giường, vội vàng chạy ra ngoài lần nữa.

Trong giấc mộng loáng thoáng qua cảnh vật quen thuộc, nhà cao tầng, xe chạy như nước, tựa như thật lại không phải là thật, mộng ảo mê ly, nàng bị kẹp trong một nhóm người đang vội vàng, nhìn người quen từ từ đi xa, người xa lạ chung quanh càng tới càng nhiều, bị người đẩy về phía trước, ngã xuống rồi, sau đó trở mắt nhìn thân thể của mình bị rất nhiều người bước qua, đau đớn trong nháy mắt xâm nhập đầu.

“Tiểu Thất! Tiểu Thất!” Thanh âm trầm thấp từ phía xa xuyên qua đám người mà truyền tới, dần dần có tri giác, chỉ cảm thấy khoe miệng tràn đầy mùi thuốc đắng chát làm người ta nôn mửa. “Ngoan, uống vào!” Lại một muỗng thuốc bị chuốc vào.

“Khụ khụ khụ khụ ——” Tiểu Thất nửa mở mắt sáng, ánh mắt mê ly nhìn người bên giường, mày kiếm nhíu chặt, trên mặt luôn khí định thần nhàn hiển lộ vẻ bối rối, “Ta ——” nàng tóm nhẹ ống tay áo của hắn, ngáp ngừng thời gian rất lâu, chợt tựa đầu vào trong bàn tay hắn.

Nơi lòng bàn tay dần dần ươn ướt, từng giọt nước mắt của nàng trực tiếp chảy vào lòng bàn tay của hắn “Tại sao khóc?” Bắc Thiên Vũ đưa tay vén tóc dài của nàng lên, hôn tai của nàng, thì thầm nói, “Sợ à?”

Tựa vào trong lòng bàn tay của hắn khẽ gạt đầu một cái, thanh âm rất nhẹ: “Sợ, rất sợ, ta. . . . Ta sẽ không biến mất khỏi thế giới này.” Không phải tử vong, là biến mất, có lẽ tử vong cũng không đáng sợ, đáng sợ là từ này về sau ở một thế giới khác sẽ thiếu mất một người. Lúc đó có lẽ nàng chỉ là đã từng du lịch đến thế giới này, nhưng khi trở về bên cạnh sẽ không bao giờ có hắn nữa.

“Không đâu!” Trên gương mặt hơi tiều tụy vạm vỡ kinh người, Bắc Thiên Vũ cuộn nàng vào chần, rồi ôm chặt nàng vào ngực, cầm đặt trên đỉnh đầu của nàng, “Ta sẽ không để nàng chết, nàng là thuộc về ta, ta tuyệt không cho nàng rời khỏi ta.”

“Nhưng ——” Tiểu Thất chỉ mềm mại tựa vào trong ngực của hắn không nói, sau khi hàn độc dần dần bình phục, thân thể cũng kiệt sức, trong đầu nhớ lại chuyện lúc trước, lại chợt nổi lên sự quật cường, “Nhưng ta muốn rời đi.”

“Nàng nói cái gì?” Bắc Thiên Vũ thoáng đẩy nàng ra, tầm mắt chợt lạnh lẽo, mặt âm trầm nhìn về phía nàng.

Tiểu Thất cúi đầu nói: “Âm Linh ở đâu?”

Thân thể của người đang ôm lấy nàng hơi cứng đờ: “Người biết?”

Tiểu Thất gạt đầu một cái, “Vì sao không nói với ta?”

“Nói cho nàng biết?” cánh tay Bắc Thiên Vũ căng thẳng, “Ninh Tiểu Thất, nàng có biết Tiêu Dật giống trống khua chiêng, không tiếc hy sinh danh dự của Công Tôn Cảnh Thăng, chẳng qua là muốn nàng ‘tự chui đầu vào lưới’ hay không?”

Tiểu Thất mím môi không nói, sự thật có lẽ là như thế, nhưng nàng thật sự có thể vứt bỏ Bích Ngô không để ý sao: “Nhưng ta không thể bỏ Bích Ngô.”

Bắc Thiên Vũ đưa ra một tay khoác lên trên cổ tay nàng, Tiểu Thất theo bản năng tránh ra, lại bị hấn giữ chặt cổ tay, sau một lúc lâu, đáy mắt hấn thoáng qua vẻ tức giận, nhỏ giọng nói: “Tiểu Thất, nàng không thể ích kỷ một chút sao? Tối thiểu Bích Ngô ở Kỳ quốc sẽ không có nguy hiểm tánh mạng, nhưng nàng thì sao? Nàng có biết tình trạng của nàng không!” Bắc Thiên Vũ dừng một chút, lại tăng thêm một câu nói, “Huống chi, Bích Ngô là tự nguyện trở về Kỳ quốc.”

Tiểu Thất kinh ngạc nhìn hấn, bật thốt lên: “Làm sao có thể!”

“Ta đã xem thư nàng ta nhờ Âm Linh gửi cho nàng.” Bắc Thiên Vũ nói, “Ý đại khái trong thư là nói Bắc Liêu rốt cuộc xa nhà vạn dặm, nàng ta không muốn xa xứ!”

Tiểu Thất ngây ngốc chớp mắt, vẫn còn hơi hoài nghi: “Âm Linh đâu? Ta muốn gặp hấn.”

“Âm Linh bị thương, đang dưỡng thương ở Nam Viện.” Bắc Thiên Vũ nhìn nàng, mới nói, “Chờ hấn khỏe, nàng hãy đi gặp hấn.” Hấn tựa hồ do dự một lát, lại nói tiếp, “Lúc tiểu tử kia té ở cửa Nam Viện, hôn mê mà vẫn kêu tên Bích Ngô, sau đó tỉnh lại không nói câu nào, ngay cả ta cũng không hỏi ra chuyện gì.”

Tiểu Thất dừng lại, như có điều suy nghĩ nói: “Nếu như thế, Bích Ngô càng không có lý do gì trở về Kỳ quốc.”

“Mặc kệ như thế nào” Bắc Thiên Vũ véo nhẹ cằm của nàng, ngưng mắt lườm nàng một cái, “Mặc kệ Bích Ngô có phải tự nguyện hay không, Tiểu Thất, nàng phải nhớ kỹ lời ta đã từng nói, nàng đã đến đây rồi thì đừng hòng rời đi.” Hấn bỗng nhiên nhớ ra cái gì đó, nhíu lông mày không vui hỏi, “Những chuyện kia có phải Tứ ca nói với nàng không?”

Tiểu Thất gạt đầu một cái.

Bắc Thiên Vũ hừ lạnh một tiếng: “Xem ra chuyện hấn biết thật đúng là không ít!”

Tiểu Thất sững sốt, tiếp theo chợt hiểu, Tứ điện hạ Bắc Thiên Trần làm như thế, là vì dẫn nàng đi Kỳ quốc, sau đó ép Bắc Thiên Vũ đồng thời rời đi: “Tứ điện hạ hấn —— cũng tính toán vì vị trí đó sao?”

“Tứ ca là người trong giang hồ!” Bắc Thiên Vũ lại lắc đầu phủ nhận, “Vị trí kia hấn từ trước đến giờ không có hứng thú! Chỉ là, ta với hấn cũng là sư huynh đệ, năm đó hai chúng ta đồng thời bá Thiên Cơ Tử làm sư, ta nhìn ra hấn không phải một người tình nguyện bình thường.”

“Chàng là đồ đệ Thiên Cơ Tử chọn trúng?” Tiểu Thất nhớ mang máng ngày đó Thiên Cơ Tử tựa hồ cũng nhắc tới chuyện này.

“Không phải!” ánh mắt Bắc Thiên Vũ tối lại, “Sư phụ và mẫu hậu ta đều là người Hồi Hột, năm đó là mẫu hậu dẫn ta đến núi Bắc Thương đấy!”

Tiểu Thất từ trong lời nói này nghe ra sự khác thường, hơi ngượng đầu, nhìn hấn một cái, lại thấy hấn chuyển tâm mắt, biết có vài chuyện là cấm kỵ trong hoàng tộc, nàng liền thông minh không có tiếp lời.

“Có lẽ chỉ có nàng đoán ra ý ở bên trong!” Bắc Thiên Vũ đột nhiên ôm chặt nàng, nói thật nhỏ, “Lúc nhỏ đã cảm thấy ánh mắt sư phụ nhìn mẫu hậu là lạ, sau đó mới hiểu ra sao, sư phụ từng nói, mẫu hậu là một con Thương Ưng ở thảo nguyên lớn, kiêu ngạo bất khuất. Trước khi chết Mẫu hậu đã từng nói phụ hoàng là Thương Ưng đại mặc, chỉ ở bốn phương, cho nên một vùng trời nhỏ nhỏ không giữ được ông ta. Mà bà thì càng không giữ được phụ hoàng. Lúc đầu ta không hiểu rõ nếu hai người bọn họ đều giống nhau, vì sao mẫu hậu không giữ được phụ hoàng. Cho tới giờ ta mới hiểu được, Thương Ưng sư phụ nói là hướng tới tự do, mà Thương Ưng trong lòng phụ hoàng lại có dã tâm, chiếm đoạt. Tiểu Thất!” Hấn ngược mắt nhìn

thật sâu vào đáy mắt nàng, “Quyền thế thiên hạ trong tay, lại không giữ được người mình muốn, ta không cho rằng thiên hạ này sẽ có bao nhiêu lực hút!”

Tròng mắt đen như mực, giống như ẩn sâu vô số ánh sáng, Tiểu Thất ngược mắt chìm vào trong ánh sáng sáng chói kia, say đắm, mọc rễ trong đó, không rung chuyển được. Nhắm mắt lại, hoảng hốt nhớ tới cảnh trong mộng, nước mắt chợt rơi xuống lần nữa.

66. Q.4 - Chương 67: Sáng Sớm Ai Nhuộm Rừng Sương Say

Bắc Bộ Kỳ quốc nhiều núi, núi cao đứng thẳng đến mây, dãy núi liên miên chập chùng, cao thấp không đều, từ Bắc đến Nam, bao gồm mấy chục ngọn núi như núi Kỳ Liên, núi Đại Tuyết Sơn, núi Thác Lai, núi Sơ Lặc Nam, núi Đẳng Hà Nam và núi Thổ Nhĩ Căn Đạt Phần, cùng được xưng là mạch núi Kỳ Liên. Dãy núi Bắc Bộ gấp có lưng sông Đại Thông, thung lũng Hoàng Thủy. Ở giữa có một con sông Bắc Đại chảy từ tây sang đông, bị núi Sơ Lặc Nam chia cắt thành vài nhánh sông, chảy về phía Mạc Hải. Sông Bắc Đại bị kẹp ở giữa mạch núi Kỳ Liên và dãy núi Bắc Thương, hai đại quốc Kỳ Liên lấy sông lấy phía bắc làm ranh giới, sông Hoa chính là chỗ ngăn cách.

Sơn Dụ quan ở phía nam mạch núi Kỳ Liên được xưng là “Đệ nhất thiên hạ quan”. Có Nội thành, Ứng thành, La Thành, ba tòa ba tầng ba đình đài lầu các và sông bảo vệ quanh thành, thành dài ở Sơn Dục quan kể núi gần sông, công thủ nhiều mặt, cho nên trở thành căn cứ quân sự quan trọng nhất.

Hôm nay trong phủ tướng quân kiểu tứ hợp viện hôm hai viện ha sảnh ở Sơn Dụ quan c thêm mấy chục nữ tử quần áo xinh đẹp, ống tay áo nhẹ nhàng, dung đưa trong hậu viện. Sơn Dụ quan vốn hùng vĩ đồ sộ nhưng có phần đơn điệu lập tức trở nên như đóa hoa kiều diễm, hiện ra mấy phần thù mỹ ở giữa trời chiều.

Trời chiều phai đi, âm áp ban ngày tiêu tán, gió bụi chợt nổi lên, đại mạc cát bay, nhiệt độ ban đêm chênh lệch rất lớn với ban ngày, mới đến gần tối, nhiệt độ đã giảm tới ba độ. Trong sương phòng ở hậu viện phía tây, đang đốt nến, bốn góc trên bàn bát tiên bày đầy thức ăn đủ sắc hương vị, mặc dù không có thịt cá, lại thanh nhã khác biệt, cũng coi là đồ ăn ngon nhất nơi này, mùi thơm thức ăn mang theo khí nóng quanh quẩn ở bốn phía, truyền vào trong mũi, thành một loại hấp dẫn cực lớn.

Nữ tử ngồi ở bên cạnh bàn xoa xoa đôi bàn tay, hà hơi nóng vào trong lòng bàn tay, liếc ra ngoài cửa một cái, cuối cùng không thể nhịn được, nhặt đôi đũa trên bàn lên gấp một món ăn ở gần bên cạnh.

“Phu nhân!” Tỳ nữ Tiểu Man đứng ở một bên hầu hạ ngập ngừng lên tiếng, “Phu nhân vậy. . . .”

Nữ tử không nhanh không chậm gấp một đũa thức ăn bỏ vào trong miệng, mới mở miệng hỏi: “Thế nào?”

“Tướng gia còn chưa trở về. . .” Tiểu Man giương mắt dò xét, trên mặt nữ tử vẫn là vẻ không nóng không lạnh thì mới lớn gan tiếp tục nói, “Phu nhân không thể. . . Không thể dùng cơm!”

“Ừm ——” khi nói chuyện nữ tử lại nhanh chóng gấp một đũa thức ăn nuốt vào trong miệng, lại như không có chuyện gì lau khô miệng một cái, mới dùng tư thái đoan trang tao nhã để đũa xuống, vẫn là giọng ôn hòa, “Biết!”

Tiểu Man không khỏi ngẩng đầu nhìn sang nữ tử ngồi ở trước bàn lần nữa, dưới ánh nến là gương mặt dịu dàng nhu hòa, tính tình như nước, ở chung mấy ngày luôn không nóng không lạnh, dường như không có tính tình. Tiểu Man vốn hầu hạ ở thư phòng, lượng công việc trong thư phòng nhẹ nhàng, chỉ có một mình nàng, không có lực đực đầu đá giữa các tỳ nữ, nàng thích công việc này vô cùng, đây là công việc do nàng an phận thủ thường ở trong phủ Công Tôn sáu năm mới được cho làm, không ngờ mới một năm đã bị phái đến nội viện hầu hạ trưởng công chúa vừa gả tới. Nội viện vẫn là địa phương rất nhiều tỳ nữ muốn đi vào, bởi vì khó tránh một ngày kia có thể phát lên thành Phụng Hoàng, trong phủ có quyền thế không thiếu chuyện như vậy. Nhưng chỗ đó đối với Tiểu Man mà nói, lại là một đầm rỗng hang hổ. Tiểu Man biết đám thiếp tỳ kia bị chánh thê chinh sửa dữ dội cỡ nào, nàng có thể nhẫn nhịn khúm núm, nhưng không cách nào chịu được lừa gạt thủ đoạn, càng không cách nào dễ dàng tha thứ mình có một ngày cũng sẽ biến thành

người kéo dài hơi tàn như vậy, cho nên nàng luôn thông minh tránh đi đất thị phi đó, lúc ấy nghe được tin tức này, Tiểu Man từng tìm tổng quản đại nhân cầu xin, cũng đã khóc, nhưng nàng chưa bao giờ có thể nắm giữ số mạng trong tay, vì vậy giữa việc đến nội viện hay ở lại, nàng vẫn lựa chọn tuân lệnh.

Nàng còn nhớ rõ ngày vui hôm đó, nàng đỡ trưởng công chúa từ trong kiệu ra, nhưng không biết vì sao lại luống cuống, khi bước lên nấc thang không ngờ bị vấp. Lúc ấy đầu óc nàng trống rỗng, mình ngã thì thôi, nhưng làm liên lụy trưởng công chúa ngã xuống vào ngày này, thì chín cái mạng của nàng cũng không đủ trả. Nhưng chuyện kế tiếp không hề xảy ra, đợi nàng tỉnh hồn lại, chỉ nghe được bên tai có thanh âm nhu hòa mà lại nhẹ vô cùng: “Yên tâm, không có ngã xuống!” Thanh âm mềm mại của nữ tử như chứa đựng an ủi. Tiểu Man cúi đầu thoáng quay qua, chỉ thấy khoắn voan đỏ chớp chớp, trong lòng hốt hoảng: “Trưởng công chúa. . . . Thật. . . . Thật xin lỗi. . . .”

“Suyt, đừng nói chuyện, chúng ta phải đi nhanh lên!” Bàn tay mặc hỉ phục đỏ thắm nhẹ nhàng khoác lên trên tay nàng, Tiểu Man mới nhận thấy được bàn tay kia không phải mềm mại như trong tưởng tượng, hơi thô ráp, lòng bàn tay hình như có vết chai nho nhỏ, lúc ấy nàng kinh ngạc một chút, nhưng không có thời gian nghĩ tiếp, mà phải vội vàng đi vào hỉ đường.

Ngày đó là ngày nàng luống cuống ứng phó không kịp, vốn tưởng rằng đến hỉ phòng rồi, nàng rốt cuộc có thể bình an hưởng thụ hết ngày, nhưng khi tiệc mừng vừa kết thúc, một đạo thánh chỉ chợt tới, trên thánh chỉ lại yêu cầu tướng gia và trưởng công chúa mới vừa tân hôn lập tức đến Sơn Dụ quan ở Định Châu biên cảnh Kỳ quốc. Trong phủ nhất thời rối ren, khăn voan đỏ trên đầu trưởng công chúa còn chưa vén, Tiểu Man ngây ngốc nhất thời cũng mất chú ý, thời khắc rối ren, nàng tự nhiên không dám đi xin tướng gia tới giúp trưởng công chúa vén khăn voan. Khi nàng rơi vào tình thế khó xử, cửa phòng đột nhiên mở ra, tiến vào chính là tướng gia của nàng, Tiểu Man không khỏi vui mừng trong bụng, không tự chủ được vui vẻ giùm trưởng công chúa còn chưa gặp mặt, dù sao thời khắc bối rối như vậy, tướng gia của họ còn có thể bắn khoản đến thê tử tân hôn trong phòng, chứng tỏ ngài ít nhiều cũng có để ý đến trưởng công chúa. Tiểu Man lập tức quay đầu muốn báo cho trưởng công chúa biết ai đi vào, không ngờ phát hiện khăn voan trước mặt nữ tử đã sớm bị lấy xuống, đặt ở trên giường lụa đỏ tơ gấm. “A ——” Tiểu Man bất giác đã là lên tiếng kinh hô, cuống quýt xuống đất nói, “Trưởng công chúa. . . . Không. . . . Tướng. . . . Tướng gia. . . .” Nàng chỉ biết mình làm sai, lại không biết nên cáo lỗi với ai mới phải.

“Tiểu Man! Tiểu Man!”

“À?” Tiểu Man từ trong hồi ức tỉnh hồn lại, cúi đầu liền nhìn thấy một đôi con ngươi êm đềm như nước, vẫn là ánh mắt dịu dàng giống như lần chủ nhân kéo nàng, Tiểu Man kỳ dị cảm thấy trong đó không hề có cảm giác tôn ti, nàng nhớ lại sự miêu tả trong kịch, công chúa luôn rất phô trương, khi nhìn tỷ nữ bên cạnh thì vẻ mặt đều lạnh lẽo và ngạo mạn đến mức tận cùng, nhưng trong đôi mắt nhìn nàng lại luôn có nụ cười thân cận tự nhiên, “Phu. . . . Phu nhân, nô tỳ. . . .” Tiểu Man cúi đầu, bởi vì không nghe rõ ràng câu hỏi vừa rồi, nên gương mặt sưng đỏ.

“Tướng gia có từng nói khi nào trở về không?”

“Có. . . Có nói.” Tiểu Man đang muốn trả lời, ngẩng đầu lại thấy nữ tử đối diện khoát tay áo với nàng, tỷ nữ đứng bốn phía đều cúi thấp người, Tiểu Man hiểu ý nghiêng người sang, kính cẩn cùng nói: “Tướng gia!”

Công Tôn Cảnh Thăng mặc áo giáp đứng ngoài cửa không nhúc nhích, tầm mắt quét qua từng món trên bàn, lần nữa trở lại trên người Bích Ngô thì trong ánh mắt cô đơn hình như có một loại tâm tình không nói rõ.

Sau khi thay áo giáp dày cộm ra, Công Tôn Cảnh Thăng hơi xắn ống tay áo lên, thấy người đối diện chỉ dùng cái muỗng từ từ múc canh uống, không khỏi nhíu lông mày khẽ hỏi: “Không thích đồ ăn nơi này sao?”

Bích Ngô không ngẩng đầu nói: “Ăn canh nóng người.”

“À!” Công Tôn Cảnh Thăng gấp một đũa thức ăn, một lát sau hình như nhớ tới cái gì, lại nói, “Nghe Lý Hạ nói phủ tướng quân này mặc dù ở biên cảnh, nhưng Văn Cảnh các bên trong và sân khấu cũng đáng xem, nếu như nàng thích cũng có thể đi xem một chút.”

“Được!” Người cúi đầu đồng ý lại không có bao nhiêu hăng hái cũng không phản bác chút nào.

Trong phòng yên lặng một hồi, trong bữa ăn chỉ nghe tiếng cái muỗng chạm nhẹ chén sứ. Qua chốc lát nữa, thanh âm Công Tôn Cảnh Thăng vang lên lần nữa: “Nơi này ở có quen không?”

“Ừ!” Bích Ngô vẫn chỉ cúi đầu lạnh nhạt đáp một tiếng, một hồi lâu ngẩng đầu nhìn thấy Công Tôn Cảnh Thăng yên lặng nhìn nàng, nàng mới theo bản năng tăng thêm một câu, “Ta đã từng ở phía bắc một năm.” Mới vừa nói xong, trên mặt đột nhiên khựng lại, lộ ra ảo não.

“Hà?” Công Tôn Cảnh Thăng nhíu mày, sự ảo não rõ ràng trên mặt người đối diện khiến hắn chợt không vui, “Xem ra thần quá lo lắng, thành thân vội vàng như thế, thật uất ức công chúa, thần còn lo lắng công chúa sẽ trách tội thần!”

Bích Ngô sững sốt, mấp máy môi: “Tướng gia cũng chỉ tuân theo thánh mệnh thôi, ta há có thể trách tội!”

“Có thể lấy được một công chúa hiểu rõ lí lẽ thế, thật là may mắn của thần.”

“Có thể gả cho Công Tôn đại nhân được hoàng thượng thưởng thức như thế cũng là may mắn của tiểu nữ tử.”

“Như thế, chúng ta thật là một đôi ông trời tác hợp!”

Lời này vừa nói ra, trong nhà lập tức lâm vào sự yên lặng quái dị, Tiểu Man sững sờ ngây ngô, mặc dù nàng nghe hiểu, nhưng lại tựa như không có nghe hiểu gì hết, từng chữ từng câu đều mơ hồ cất giấu ý đối chọi gay gắt. Rõ ràng hai chủ tử đều có bộ dáng nhẹ nhõm thanh thản, nhưng tim của Tiểu Man lại đập thình thịch không ngừng, giống như lần đó ở trong hỉ phòng tân hôn, nàng cũng hốt hoảng muốn chết, nhưng hai người kia chỉ dùng mấy câu nói thật đơn giản liền vượt qua, chỉ một mình nàng còn sợ hãi.

Qua một hồi lâu, mới nghe được một thanh âm khác vang lên: “Đế là thiên tử, dĩ nhiên là ông trời tác hợp cho!”

“Người ——” thanh âm kia trầm mấy phần, “Tâm bất cam tình bất nguyện như thế, vì sao phải gả cho ta, lúc ấy ta rõ ràng đã cho người cơ hội, nếu người không muốn, ta tự nhiên có biện pháp từ hôn!”

“Không cam không nguyện?” Bích Ngô đặt nhẹ đôi đũa lên bàn, chậm rãi nói ra, “Làm sao biết chứ? Tướng gia, người biết rõ lúc ấy ta cam tâm tình nguyện thế nào mà, không có người mình muốn, không có nhà để về, ta làm sao không cam không nguyện? Hay là ta còn phải nói với tướng gia một câu, đa tạ người nguyện ý lấy ta, người mới cho là ta cam tâm tình nguyện à?”

Tiểu Man chấn động trong lòng, khóe mắt liếc qua liếc lại, tỳ nữ đứng bốn phía đều cúi đầu không dám thở ra, con nai con trong đầu càng chạy nhanh.

“Hà ——” Công Tôn Cảnh Thăng lại đột ngột cười khê một tiếng, “Vấn cho là người không biết tức giận, hôm nay ta thấy, người và nàng rốt cuộc là thân tỷ muội, trong lòng nàng ta lạnh nhạt, người cũng lạnh không kém.”

Bích Ngô ngẩng ra chốc lát, chợt đứng dậy, hình như không muốn nói chuyện nhiều, lấy khăn lau khóe miệng một cái: “Ta ăn xong rồi, tướng gia dùng từ từ.”

“Muốn gặp nàng ấy không?” Một cánh tay để ngang trước mặt nàng cản đường đi của nàng.

“Không muốn!”

“Người cho rằng ta nói tới ai?” Cánh tay kia đột nhiên xoay thân thể của nàng qua, trong mắt thoáng qua một ánh lửa, trước ngực nhấp nhô bất định, “Ta nói là Thất công chúa của người.”

Đôi mắt nhìn xuống bỗng nhiên ngược lên nhìn về Công Tôn Cảnh Thăng, chỉ một hồi lại chậm rãi rũ mí mắt xuống: “Không muốn.”

“Ba ngày sau là cung yến mỗi năm một lần của Bắc Liêu.” Công Tôn Cảnh Thăng tự động bỏ qua câu trả lời của nàng, cảm đầu cảm cổ nói, “Nếu nàng muốn đi, ta có thể. . . . .”

“Vì sao các người vẫn không chịu buông tha muội ấy!” Bích Ngô chán ghét cắt đứt lời của hắn, “Muốn quyền muốn thế, muội ấy đều đã cho các người rồi, vì sao các người không chịu uội ấy bình an yên lặng sống qua ngày.”

“Bắc Liêu là địa phương nào? Nếu ở lại Bắc Liêu mà bình an, nàng làm sao biết trở về Kỳ quốc lại không bình an? Huống chi dù sao Kỳ quốc cũng là nhà của Thất công chúa.”

“Trở về Kỳ quốc?” Bích Ngô lạnh lùng nhìn về phía hắn, “Công Tôn đại nhân cho là trở về Kỳ quốc, cúi đầu uyển chuyển chịu đựng với người cướp lấy quốc gia mình, tranh thủ tình cảm với tỷ tỷ mình, đùa bỡn hết thủ đoạn mới là cuộc sống bình yên sao. Huống chi. . .” Bích Ngô dừng lại, mở to mắt, lạnh lùng nói, “Kỳ quốc đã có hai người như các người mong muốn rồi, không cần có thêm muội ấy nữa.”

“Người ——” Công Tôn Cảnh Thăng không biết nói gì, nói không tử tử, “Người để ý. . . . Nhưng quốc hiệu Kỳ quốc không hề sửa đổi, tại sao. . . . Tại sao. . . .”

“Tại sao còn nói đoạt vị? Vì sao Công Tôn đại nhân không dám lên thẳng khí hùng nói tiếp.” Bích Ngô ngược mắt đột nhiên liếc mấy người cúi mắt đứng khắp chung quanh, rốt cuộc chậm rãi nói, “Tướng gia, chuyện này đã thành định cục, nhiều lời cũng vô ích, ta mệt mỏi. . . .”

“Nàng ở nơi này đi, nơi này ấm áp.” Công Tôn Cảnh Thăng ngắt lời nàng, kéo nhẹ cánh tay của nàng, hòa nhã nói, “Không muốn gặp ta, ta rời khỏi là được, sẽ không để nàng cúi đầu chịu nhục.”

Trong lời nói có mấy phần xin khoan dung, tim Bích Ngô đập mạnh và loạn nhịp, cúi đầu, không biến sắc tránh ra mấy bước.

Thu tay lại, Công Tôn Cảnh Thăng cũng lui về phía sau mấy bước, nghiêng đầu lại chỉ thấy trâm ngọc trai khê đung đưa trước mắt, cách không gần không xa: “Đi đường cả ngày, cũng mệt rồi, sớm nghỉ ngơi đi!” Hắn rất nhanh xoay người lại, kéo cửa ra. Ngoài phòng tuyết bay đầy trời, một khắc kia giống như nhớ lại cái gì, hắn nhíu mày, nhíu mày cho đến một nửa lại nhanh chóng nghiêm túc.

Cửa mở ra đóng lại, Bích Ngô nghe được tiếng bước chân kia đi xa, chỉ kinh ngạc đứng tại chỗ. Trong phòng cực tĩnh, hình như có thể nghe được tiếng tuyết rơi ngoài phòng, nàng chợt không biết làm sao, chỉ chậm rãi ngồi xổm xuống.

“Phu nhân!” Một đám người chung quanh cuồng quật xuống đất, Tiểu Man cũng kinh hoảng quỳ gối bên cạnh nàng, “Phu nhân. . . . Phu nhân!”

Vội đầu vào trong khuỷu tay, nàng nói nhỏ: “Tiểu Man, người dẫn họ đi ra ngoài đi.”

Tiểu Man sững sờ, lúc đầu cho là nàng khóc, nhưng thanh âm kia lại không chút ghen ngào, mặc dù cực nhỏ, lại rõ ràng như thường: “Vây. . . . . Nô tỳ. . . . .”

“Ta rốt cuộc biết tại sao có lúc muội ấy nhìn ta, trên mặt luôn có vẻ không kiên nhẫn rồi.” Giống như là lẩm bẩm lâu lâu, hơi nâng giọng lên khiến Tiểu Man kinh ngạc, “Các người quỳ như vậy, đúng là không thoải mái.” Nàng ngừng đầu nhíu mày, nở nụ cười yếu ớt, “Tiểu Man. . . Ta chỉ là muốn một mình yên lặng một lát.”

Vì có chút không yên lòng, nên Tiểu Man do dự nhìn nàng một cái, rốt cuộc nhẹ vung tay lên, “Nô tỳ cáo lui!” Lúc chậm rãi lui ra khỏi phòng, Tiểu Man không nhìn được nhìn về bóng dáng trong phòng. Dưới ánh đèn, bóng dáng gầy gò chiếu vào trên đất, chỉ loáng thoáng mơ hồ.

67. Q.4 - Chương 68: Lần Này Từ Biệt Sơn Thủy Tận (thượng)

Gần cuối năm, thời tiết lại càng lạnh hơn, gió bắc rít gào, bão tuyết đóng băng cả thành, cho dù như thế, không khí lễ mừng năm mới cũng không giảm chút nào. Đèn cung đình bốn cạnh bình thường đã sớm đổi thành đèn lồng đỏ lớn, trong Đông Ninh viện, thu vẫn đang dẫn theo một đám nha hoàn đổi cái chăn trắng trong thuần khiết thành chăn thêu hoa mẫu đơn phú quý.

Bên trong thư phòng đốt lửa ấm, song cửa sổ vang động hơi nhỏ, càng khiến cho trời đất yên tĩnh hơn.

Tiểu Thất dựa vào trên giường một lát, không nhịn được bỏ quyển sách trên tay xuống, chạy đến bên cạnh lò lửa, đưa tay đặt ở trên mặt để sưởi ấm. Nghĩ đến đạo thánh chỉ buổi trưa, nàng đột nhiên lại nhần mày, theo bản năng quay đầu nhìn về người ngồi cạnh bàn.

“Thế nào?” Hình như đã nhận ra tầm mắt của nàng, Bắc Thiên Vũ nhìn mấy quyển sổ đặt trước bàn, nhần nhặt hỏi.

“Ừ ——” Tiểu Thất lại quay đầu, nhìn khí nóng từ trong Đồng Lô dần dần dâng lên xuyên qua giữa ngón tay của mình, do dự một lát mới lên tiếng. “Cung yến ngày mai, ta nhất định phải đi sao?”

Bắc Thiên Vũ cầm bút viết xuống vài nét trên cuốn sổ, mới ngẩng đầu nhìn về phía nàng: “Phụ hoàng trịnh trọng hạ chủ như thế, không muốn đi cũng không từ chối được.”

“A ——” có chút hào hứng đáp một tiếng.

“Không muốn đi?” Vừa viết mấy nét ở trên cuốn sổ, vừa tiếp tục hỏi.

Đẩy than đã chảy đến đỏ bừng trong đồng lô[1], Tiểu Thất quệt quệt môi: “Rất nhàn chán!”

Bắc Thiên Vũ ngẩng đầu liếc nàng một cái, để bút xuống, thấy công việc đã xử lý sắp xong rồi, liền đẩy mấy quyển sổ trước bàn qua một bên, vỗ nhẹ vị trí bên người mình: “Tới đây.”

Tiểu Thất nghiêng đầu quan sát hần một lát mới chậm rãi đi về phía hần, vừa tới bên cạnh hần liền bị hần kéo vào trong ngực. Trong phòng hơi nóng, hần chỉ mặc một cái áo đơn màu sáng, trước ngực ấm áp nhẹ nhàng. Tiểu Thất tham ấm áp, liền thuận thế miễn cưỡng núp ở trong ngực của hần: “Xử lý xong?” Ánh mắt lướt qua bờ vai của hần, nhìn mấy quyển sổ trên bàn.

Bàn tay ấm áp bọc lấy đôi tay hơi lạnh của nàng, Bắc Thiên Vũ một tay ôm eo nhỏ nhắn của nàng, an trí nàng ở trên đùi, cầm đặt trên vai của nàng, hài lòng hừ khê một tiếng: “Ừ!”

Mấy quyển sổ chồng chất lên nhau tán loạn trên bàn, mấy hàng chữ đập vào mắt, Tiểu Thất chấn động trong lòng, tay tránh khỏi lòng bàn tay hần, đưa tay cầm văn thư trên bàn lên.

Hình như không ngoài ý muốn vì hành động của nàng, Bắc Thiên Vũ cũng không vội ngăn cản nàng, ngược lại nhẹ nhắm mắt, đổi thành đôi tay ôm nàng, ôm chặt nàng vào trước ngực mình.

“Công Tôn Cảnh Thăng đã đến Sơn Dụ quan?”

“Ừ!”

“Còn có Bích Ngô?”

“Ừ!”

Đặt văn thư về trên bàn lần nữa, hé môi lại không thể hỏi tiếp. Nhớ lại bộ dạng ngậm miệng không nói của Âm Linh ba ngày trước, cho dù có một phong thư, nhưng trong lòng Tiểu Thất thủy chung không bỏ được, đã quyết định sau khi qua cuối năm, vô luận như thế nào cũng muốn đến Kỳ quốc xem một chút, nhưng không ngờ bọn họ cứ nhiên tới Bắc Liêu trước.

“Tiểu Thất!” Bắc Thiên Vũ nhận thấy người trong ngực khác thường, xoay đầu, đưa tay phủ trên khuôn mặt mịn màng nõn nà của nàng, tỉ mỉ vuốt ve lưu luyến không rời, con ngươi đen nhánh lộ vẻ phức tạp chốc lát, cuối cùng cũng chỉ than nhẹ một tiếng, lại kéo nàng vào trong ngực lần nữa, “Muốn nàng ‘ chỉ lo thân mình ’ thật khó khăn như vậy sao?”

Chỉ lo thân mình? Nàng làm sao không muốn đây? Nhưng trong hoàn cảnh đó nàng toàn thân mà lui, lại không thể vứt bỏ người khác không để ý, huống chi người nọ là Bích Ngô. Tựa đầu vào lồng ngực của hần, Tiểu Thất cười nhặt hỏi hần: “Nếu muốn chàng lập tức vứt bỏ Bắc Liêu không để ý, chàng cam nguyện sao?”

Mây kiếm hơi nhú, Bắc Thiên Vũ không mấy đồng ý trừng mắt nhìn nàng một cái nói: “Không giống nhau!”

“Sao không giống nhau?” Tiểu Thất giùng giàng chống nửa người lên, ngửa đầu nhìn hần, ánh mắt trong sáng như trăng, trong vẻ lạnh nhạt lộ ra bất khuất cố chấp.

Không phải khéo cười tươi đẹp làm sao, cũng không phải là mắt xinh sáng ngời, chỉ là một đôi mắt lạnh lạnh, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào hắn, lại có thể quyến rũ hắn, khiến hắn đình trệ trong đó, cảm giác tức giận trong lòng cũng hóa thành tình cảm dịu dàng. Tay của hắn chậm rãi xuống phía dưới, dọc theo cái cổ trắng nõn của nàng, chạm tới sợi dây trên cổ nàng, ngón tay móc nhẹ, một khối huyết ngọc rơi ra ngoài. Trong nháy mắt, vẻ mặt Bắc Thiên Vũ đột nhiên hiện ra tối tăm, rồi lại lạng lẹ che giấu, chỉ cầm khối ngọc lên, chuyển đề tài nói: “Vẫn luôn mang theo sao?”

Tiểu Thất cúi đầu: “Ừ!” Ánh mắt rơi vào trên khối ngọc kia, kinh ngạc bật thốt lên một tiếng.

“Thế nào?” Bắc Thiên Vũ vuốt vuốt mảnh ngọc trước ngực nàng, ngẩng đầu hỏi.

“Miếng ngọc này hình như biến thành đen, hơn nữa còn nhỏ rất nhiều!” Tiểu Thất muốn cầm lại miếng ngọc từ tay hắn, nhưng lại bị hắn tránh, miếng ngọc từ cổ áo nàng chui vào trong áo hắn.

“Là nàng nhìn lầm rồi!” Bắc Thiên Vũ kéo tay của nàng xuống.

“Sao lại nhìn lầm?” Nàng không cam lòng, muốn nhìn cho rõ. Nhưng hắn lại nhân cơ hội lần lên, một tay ôm hông của nàng, nghiêng đầu tỉ mỉ gặm trên cổ của nàng, “Ừm. . .” Nàng đẩy hắn ra, lại bị một tay của hắn cầm lấy đôi tay dễ dàng.

Nụ hôn vụn vặt, mềm mại rơi xuống đầy đặc, từ trên cổ dọc theo xương quai xanh từ từ đến hàm, khe cắn môi dưới của nàng một cái, gò má hơi hồng và tiếng rên rỉ không tự chủ được của nàng trở thành hấp dẫn trí mạng với hắn, hắn hôn lên đôi môi khẽ nhếch, trên chốc, mút vào, dần dần sâu hơn. Hương thơm thoang thoang từ người Tiểu Thất truyền qua, thoảng qua chớp mũi của hắn, khơi lên dục vọng nguyên thủy nhất của hắn. Bận tâm thân thể của nàng, trước kia đều rất ít muốn nàng, nụ hôn vốn không muốn kéo dài đã từ từ hóa thành ngọn lửa giữa hai người.

“Tiểu Thất. . . Tiểu Thất. . .” Giờ khắc này ôn hương nhuyển ngọc trong ngực, trong lòng lại càng khúng hoảng hơn, cảm xúc trống rỗng chợt xông tới, cuộc sống thế này không biết có thể bao lâu, vì vậy không tự chủ ra tiếng, khẽ gọi tên của nàng một lần lại một lần.

“Ừ. . .” Mơ mơ màng màng nửa mở mắt, Tiểu Thất mới phát hiện ra mình chẳng biết lúc nào đã bị hắn ẵm lên giường êm, vai nửa lộ, áo khoác mỏng manh đã bị cởi, nghe được thanh âm khẩn cầu nàng, trầm thấp, tràn đầy luống cuống, mê loạn, còn có sợ hãi, trong lòng chợt đau nhói, nàng nhắm mắt lại, chỉ dán chặt vào cơ thể nóng bỏng của hắn.

Cởi ra dây cột yếm trên cổ nàng, cảnh xuân đẹp dễ hiện ở trước mắt, ánh mắt Bắc Thiên Vũ sâu như biển, che người lên, giống như có hơi khúng hoảng, hắn xoa nhẹ thân thể nàng như nhặt được trân bảo, bàn tay vuốt ve trên cái hông không đầy nắm tay của nàng, hôn lên mắt của nàng, trong phút chốc hai người hoàn toàn dung hợp, hắn lầm bầm đọc lên bên tai nàng: “Đừng. . . Rời đi!”

Áo rơi xuống đất, thân thể trần trụi trên giường triền miên không nghỉ, hô hấp nóng rực, rên rỉ vụn vặt, cảnh xuân khắp phòng, ngăn cách tất cả bụi bặm, tuy là nam nhi sắt đá, nhưng lúc lưu luyến, thì bỏ hết vạn vật, giang sơn cũng quên lãng.

*****

Mặt trời tảng sáng, sương mù tan, dãy núi liên miên, mây mù phập phồng trên đỉnh.

“Thật không đi sao?” Nghiêng nghiêng người, Công Tôn Cảnh Thăng nhìn nữ tử đứng ở cửa chính nhàn nhạt hỏi.

“Ừ!” Bích Ngộ nắm chặt áo lông trên người, “Rất lạnh, không đi được!”

Trầm mặc một hồi, đồ muốn mang theo đều để lên xe ngựa, Công Tôn Cảnh Thăng mới lên tiếng hỏi nữa: “Cả nàng cũng không muốn gặp?”

Trên mặt mơ hồ hiện lên vẻ xúc động và do dự, trong nháy mắt lại đổi thành cười khê tùy ý, Bích Ngộ nhìn về dãy núi nơi xa, như có điều suy nghĩ hỏi: “Cần gì gặp lại đây? Biết nàng đều tốt là được rồi.”

“Vậy sao?” bước chân bước tới trước của Công Tôn Cảnh Thăng ngừng lại một chốc, quay đầu lại đột nhiên hỏi, “Nếu nàng. . .” Muốn nói mà lại thôi, nửa khắc sau lại tiếp tục đi tới trước ngựa, cười lên lưng ngựa,

chỉ trả lời một tiếng, “Nếu nàng không muốn đi, cũng tốt!”

Bích Ngô sững sốt, nhìn vó ngựa nâng lên, trong lòng nhất thời lo lắng: “Tướng gia!” Mau chóng đuổi theo mấy bước, lại chỉ bị sắc vài hóp bùn cát, cũng không quản người phía trước rút cuộc có nghe hay không, nàng chợt cất cao giọng, liều hết toàn lực kêu một câu, “Công Tôn Cảnh Thăng, xin. . . . đừng quấy rầy nàng.”

Người ngựa ở ngoài xa, cát bay nâng lên, rất nhanh ẩn ở trong sương mù, nàng kinh ngạc nhìn nhìn, lại chưa hề đụng tới.

“Phu nhân. . . .” Tiểu Man đi tới bên cạnh nàng, nói thật nhỏ, “Mùa đông khí lạnh nặng, thương thân, phu nhân. . . . .”

Không chờ Tiểu Man nói xong, Bích Ngô đột nhiên xoay người, vội vàng đi tới phòng khách.

“Rầm rầm!” Văn thư rút đầy đất, ở chỗ rẽ, vệ binh mới vừa không cẩn thận đụng vào Bích Ngô vội vàng quỳ xuống đất nói, “Phu nhân thứ tội!”

Bích Ngô có chuyện trong lòng, không muốn nhiều lời, nhàn nhạt trả lời: “Không có việc gì.” Cúi đầu vòng qua những văn thư tán loạn trên mặt đất.

“Chờ một chút!” Vệ binh nhặt lên từng quyển văn thư rơi trên đất, đang định rời đi, lại bị thanh âm của nữ tử chặn lại.

“Phu nhân?”

“Những thứ này là cái gì?” Bích Ngô chỉ chỉ đồ trong tay hắn.

“Là văn thư mấy ngày nay tướng gia xử lý.”

“Oh. . . .” Bích Ngô đến gần mấy bước, cầm lấy vài văn thư trong tay vệ binh.

“Phu nhân. . . . Vậy. . . .” Vệ binh muốn ngăn cản, nhưng lại bận tâm đến cái gì, cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Liếc nhìn từng cái từng cái, ánh mắt Bích Ngô rơi vào một phong thư trên đó thì sắc mặt nháy mắt chuyển thành trắng xám, ngẩng đầu nhìn về nơi xa, sương trắng lượn lờ trên đỉnh núi, làn khói mỏng bốc lên, xuyên qua làn mây, khí lạnh bức người.

68. Q.4 - Chương 69: Làn Này Từ Biệt Sơn Thủy Tận (hạ)

Vĩnh Hòa cung Bắc Liêu.

Đền cung đình bốn bằng ngọc lưu ly trong điện chiếu sáng, thảm gấm đỏ thẫm trải sát dưới ngự tọa. Hai bên sắp xếp mấy cái bàn nhỏ ngay ngắn. Cung nữ mặc y phục cổ tròn bưng món ăn trên tay, lướt qua lại như con thoi.

Vẫn còn một thời gian nữa mới bắt đầu cung yến, các đại thần cầm ly rượu trong tay, nhàn rãi phân tán ra, hàn huyên tới lui, thật là náo nhiệt.

“Triệu đại nhân!” Hách Liên Việt Thanh mặc áo hẹp tay bó sát người, tay cầm hai ly rượu, đưa một ly trong đó cho Triệu Diên Thọ đứng ở ngoài cửa đại điện này giờ, cười hỏi, “Bên trong rượu ngon món ngon, Triệu đại nhân hà cố gì lại nhìn trắng rầm than thở?”

Triệu Diên Thọ nhận ly rượu, vẻ u sầu trên mặt phai đi, cúi đầu nhấp một ngụm rượu, thời điểm ngẩng đầu cũng không tự giác nhíu mày một cái, một tiếng than nhẹ ẩn vào tiếng người trong đại điện.

“Triệu đại nhân buồn chuyện gì?” Tiếng than thở khiến Hách Liên Việt Thanh nghi ngờ, Triệu Diên Thọ là Túc Vệ Tư, đáng lẽ là người vô cùng để ý trường hợp, vô cớ sẽ không than thở trong trường hợp này.

“Hách Liên đại nhân có điều không biết. . . .” Triệu Diên Thọ dừng một lát, suy tư liên tục, mới lại gần hẳn nói nhỏ nhỏ, “Giờ Mùi hôm nay hạ quan quan sát được nhật thực.”

Ly rượu trong tay đột nhiên nghiêng qua, vài giọt rượu bắn vào áo khoác, Hách Liên Việt Thanh theo bản năng nắm thật chặt ly rượu trong tay, yên lặng nhìn Triệu Diên Thọ: “Chuyện này là thật?”

“Hiện tượng thiên văn này có thời gian quá ngắn, thoáng qua rồi biến mất. . . .” Triệu Diên Thọ híp híp mắt, nhìn về nơi xa lần nữa, vẻ ưu sầu giữa hai lông mày không giảm mà lại tăng, “Nhưng hôm nay khí trắng che mặt trời, cả ngày không tiêu tan, bầu trời không rõ, chỉ. . . chỉ sợ có chuyện xấu!”

Nghe được lời kia, Hách Liên Việt Thanh ngẩng đầu theo tầm mắt Triệu Diên Thọ nhìn lại, quả thấy một ánh sáng màu bạc trắng hồ từ nam trượt qua bắc, ánh sáng nhẹ nhàng chỉ như một bó tơ.

“Hiện tượng thiên văn thay đổi, quả thật có kiếp số sao?” Cho dù chinh chiến sa trường mấy năm, trên mặt Hách Liên Việt Thanh cũng hiện lên vẻ đau buồn âm thầm.

“Hách Liên đại nhân! Hách Liên đại nhân!” Tim hai người đập mạnh và loạn nhịp, trong đám người đột nhiên có một người áo xanh chạy ra, thở hổn hển chạy tới bên cạnh họ.

Quay đầu lại nhìn rõ người này, Hách Liên Việt Thanh kinh ngạc nhíu mày: “Lang thị từ?”

“Hách Liên đại nhân!” Trên trán rịn ra mồ hôi mỏng, thị vệ áo xanh cũng không đoái hoài lau đi, thanh âm nóng nảy nói, “Hoàng thượng muốn triệu kiến đại nhân!”

Hách Liên Việt Thanh không khỏi sửng sốt, tầm mắt chạm vào ánh mắt kinh ngạc của Triệu Diên Thọ thì trong lòng hơi cảm thấy lo lắng, thử dò xét hỏi: “Sau nửa canh giờ, cung yến lại bắt đầu, hoàng thượng cho đòi hạ thân có gì gấp.”

Người hầu áo xanh thu lại vẻ mặt, hơi cúi người: “Hách Liên đại nhân không phải làm khó nô tài sao, làm nô tài sao dám tùy ý suy đoán tâm tư của bệ hạ.”

Thấy người hầu áo xanh như thế, trong bụng Hách Liên Việt Thanh càng cảm thấy bất an, trong cung này nếu nói là biết lòng hoàng đế, chỉ sợ cũng chỉ có vị Lang Nhĩ Mộc Nhã trước mắt này thôi, nếu chuyện tâm thường Hoàng đế chỉ cần phái một cung nữ tới, nhưng hôm nay lại đem hết tâm phúc ra, Hách Liên Việt Thanh cảm thấy có chỗ không tầm thường, nhưng lại không từ chối được, chỉ đành phải đáp một tiếng: “Vậy Lang thị từ liền dẫn đường trước mặt.”

Đi dọc theo hành lang, chưa được mấy bước, liền nhìn thấy Cửu hoàng tử Bắc Thiên Vũ dẫn theo một nữ tử đi về phía này. Hai người đều thả chậm bước chân, hơi cúi người.

Bước chân của Bắc Thiên Vũ cách đó không xa rõ ràng dừng một lát, hơi kéo Tiểu Thất vào bên người mình. Nhận thấy động tác rất nhỏ của hắn, Tiểu Thất cúi đầu hỏi: “Thế nào?”

“Ừ, thấy người phía trước không?” Bắc Thiên Vũ cúi đầu, hạ thấp giọng nói ở bên tai nàng.

Mắt phượng nhanh chóng nhấc lên, liếc về phía trước một cái, Tiểu Thất lập tức hiểu dụng ý của hắn, người phía trước chính là Sứ giả dùng một bộ Thiên Tâm Vũ Y yêu cầu kết thân ở hoàng cung Kỳ quốc năm đó, bây giờ đối mặt nhau, cũng không biết hắn còn nhớ rõ nàng mấy phần. Làm bộ tựa vào trên người của Bắc Thiên Vũ, Tiểu Thất hơi nũng nịu trách mắng một câu: “Hậu quả của làm việc lỗ mãng!”

Bắc Thiên Vũ cũng không trả lời, kéo hông của nàng, khoe miệng chứa một nụ cười, hơi gật đầu với hai người kia, liền ôm người vợ đi.

“Lang thị từ! Lang thị từ!” Hách Liên Việt Thanh gọi vài tiếng

“Hử. . . Hách Liên đại nhân!” Lang Nhĩ Mộc Nhã thu hồi tầm mắt nhìn nơi xa, nhận thấy được sự thất lễ của mình, ho nhẹ một cái che giấu, nhỏ giọng nói, “Đại nhân mời bên này, bây giờ hoàng thượng không có ở trong tầm cung.”

*****

Giờ Tuất canh ba, quốc nhạc tấu vang, cung yến chính thức bắt đầu. Bắc đế mặc áo bào đen của đế vương ngồi vững vàng trên ngự tọa. Dưới bậc thềm ngọc, hai bên theo thứ tự là con cháu hoàng gia, tiếp sau đó là văn thần võ tướng theo thứ tự.

Bắc Liêu trọng võ khinh văn, trên điện đa số võ thần, cũng ít đi mấy phần thư sinh nho nhã thận trọng, mời rượu, đọc tửu lệnh, vì Đế Vương cố ý nên rất nhanh mọi người đã hơi say.

Rượu uống chưa đủ độ, ca múa lui đi hết, một thị vệ cúi người báo lại tin tức với tam hoàng tử, Tam hoàng tử mừng thêm lần nhì. Chợt nghe tin tức này, bách quan rối rít nâng ly ăn mừng. Bắc đế trên ngự tọa lại đột nhiên nheo mắt, ánh mắt âm trầm quét về phía vị trí thứ ba dưới bậc thềm ngọc. Không khí trong điện nháy mắt lặng đi, bách quan xôn xao trong lòng, nhất thời cứng đờ, cũng không biết nên như thế nào.

“Nhị thần chúc mừng phụ hoàng mừng có tôn tử đầu tiên!” Lúc này chỉ có Tứ hoàng tử Bắc Thiên Trần chấp ly rượu, hướng lên cạn sạch, làm như không thấy chúng đại thần trước mắt đang nhìn nhau, cầm đầu cầm cổ nói, “Nhị thần suy đoán, qua không bao lâu, phụ hoàng sẽ có song hỉ lâm môn rồi.”

Ánh mắt Bắc đế tối như biển sâu, nghe được lời ấy, hơi thu lại vẻ sắc bén, cực nhanh quét qua mấy người con của ông, dựa người về sau, âm thanh nhàn nhạt hỏi: “Oh. Một chuyện vui khác là gì?”

“Không phải là Cửu đệ của chúng ta sao” Trên mặt Bắc Thiên Trần mang theo nụ cười hơi say, cánh tay chống cằm, hồn nhiên không hay, “Con nghe nói cửu đệ dẫn một nữ nhân về, yêu thương như có được trân bảo hiếm thấy. . . .”

“Ầm” một tiếng, bầu rượu trên bàn rồng vàng chậm rãi lăn xuống đất dọc theo bậc thềm ngọc màu trắng, rượu văng khắp nơi, dơ bẩn đầy thảm đỏ. Về mặt Lang Nhĩ Mộc Nhã bên ngự tọa thảm bại, sợ run một hồi lâu mới quỳ hai đầu gối xuống đất, sợ hãi nói: “Hoàng. . . Hoàng thượng thứ tội!”

“Chuyện gì xảy ra?” Bắc đế không vui quát nhẹ một tiếng.

“Nô. . . Nô tài. . .” Lời nói ấp a ấp úng. Bắc đế không nhịn được, tng8 âm lượng, “Vội cái gì?”

“Nô tài. . . Là bởi vì nhìn thấy nữ tử bên cạnh Cửu điện hạ. . . Thật là nhìn quen mắt!” Lang Nhĩ Mộc Nhã cố gắng hòa hoãn cảm xúc một chút, mới chậm rãi nói, “Lúc ấy nàng kia đã là vương phi của Định Nam Vương rồi, lúc này vốn hẳn nên. . .”

Nên tới vẫn tránh không khỏi, Tiểu Thất thầm than một tiếng, trong lòng ngược lại không quá hốt hoảng, lúc vừa thấy người hầu áo xanh này đã định rời đi, nhưng lúc bọn họ tới có rất nhiều người thấy được, bây giờ lại hốt hoảng trở về, có vẻ quá mức đột ngột, huống chi còn có một đạo thánh chỉ ở đó, muốn lui cũng đã không còn kịp rồi. Tay hơi lạnh được nhẹ nhàng cầm lấy, Tiểu Thất quay đầu nhìn về phía người bên cạnh, Bắc Thiên Vũ bưng ly rượu nhấp một ngụm rượu, khí định thần nhàn nhíu mày với nàng.

“Phụ hoàng, thần tức thấy Lang thị từ chỉ sợ là nhận lầm rồi!” Nhị Hoàng phi ở bàn khác đột nhiên đứng dậy, nhẹ nhàng cúi đầu với người ngồi trên ngự tọa, “Nữ tử cửu đệ dẫn về thần tức đã gặp được ở phía bắc, vật có tương đồng, người có hình dáng tương tự, Lang thị từ nhìn lầm cũng có nguyên do!”

Tiểu Thất sững sốt, không ngờ thời khắc này Nhị Hoàng phi lại đột nhiên mở miệng giúp nàng, quay đầu thấy Nhị Hoàng phi hơi cong khóe môi với nàng, tỏ ra quen thuộc, mới chợt hiểu ra, lúc ấy lơ đãng giúp đỡ, ngược lại lấy được hồi báo vào lúc này.

“Nhị tẩu nói cũng không phải vô lý.” Tam hoàng tử Bắc Thiên Thanh đứng dậy, ngẩng nhìn bốn phía, đưa mắt vào nơi nào đó, khóe miệng cong lên, trên mặt lộ ra nếp nhăn khi cười, trầm giọng nói, “Hữu Tướng Kỳ quốc không phải đứng lúc đến đây vì chuyện nghị hòa lần trước của hai nước sao, chắc hẳn tướng gia sẽ không nhận lầm người.”

Cách mấy bàn, có một người chậm rãi đứng lên, tầm mắt Công Tôn Cảnh Thăng lướt qua mọi người, rơi xuống trên người của Tiểu Thất, chạm vào con người lạnh nhạt kia thì hơi thất thần, trong đầu chợt hiện ra một đôi con người, chứa vài phần ấm áp, luôn cách hẳn mấy bước, ôn nhu kêu hần, tướng gia. Con người của nàng không có lạnh lẽo tĩnh lặng như nữ tử trước mắt, tính tình lạnh nhạt như nước, trên người giống như có ánh sáng mềm mại, cũng không biết tại sao, vào thời khắc như vậy lại đột nhiên nhớ đến nàng. Khi đó chính nàng xốc khăn voan đỏ, lại dùng vẻ mặt vô tội nhìn hần, dịu dàng nhỏ nhẹ nói một câu, chắc hẳn tướng gia sẽ không để ý chứ? Cũng chỉ là giọng nói nhỏ nhẹ, lại khiến trong lòng hần buồn bực một hơi,

không thể tức, cũng không thể dữ. Sao lại không ngại? Nhìn thấy thê tử mình có thể rộng lượng như thế, hẳn làm sao để ý, vì vậy hẳn cũng đành phải dùng nụ cười hơi xa cách để che đậy.

“Công Tôn đại nhân?” Bên cạnh có người kéo nhẹ ống tay áo của hắn.

Bình tĩnh, mới phát hiện ánh mắt tất cả mọi người trên điện đều tập trung vào trên người của hắn: “Khụ. . .” Ho nhẹ một tiếng, nhìn vào ánh mắt của người trên ngự tọa, “Lang thị từ nói là Thất công chúa triều ta.” Hơi ngừng lại, nhìn tầm mắt vẫn lạnh lạnh, bình tĩnh thong dong ở đối diện, người kia luôn có ánh mắt sắc bén, ba phần kiêu ngạo, thêm mấy phần quật cường, khó trách Tiêu Dật hồ hững hờ thế lại lọt vào trong đôi con ngươi này, còn bó tay hết cách với nàng, liếc về bàn tay có ý chiếm đoạt trên eo của nàng thì Công Tôn Cảnh Thăng chợt than nhẹ một tiếng, “Hoàng hậu triều ta dĩ nhiên là ở trong cung, làm sao lại vô cớ xuất hiện tại nơi này, đích xác là Lang thị từ nhận lầm.”

Đôi mắt lạnh lạnh đột nhiên nâng lên, thoáng qua kinh ngạc, Công Tôn Cảnh Thăng bưng ly rượu, không biến sắc nhấp nhẹ, nhớ lại một đôi mắt lạnh lẽo lại thấu hiểu ngày càng lạnh trên ngự tọa, rốt cuộc hơi cam chịu khẽ lắc đầu.

“Xem ra thật là chúng ta nghĩ sai rồi! Trong lòng cứ dè sợ rằng không vui!” Tứ hoàng tử Bắc Thiên Trần gạt đầu, nhẹ nhàng mỉm cười một cái, “Không bằng phụ hoàng cho Cửu đệ và nàng kia kính phụ hoàng một ly rượu, cũng coi là nhận cửu hoàng phi này, để Cửu đệ yên tâm.”

Bắc đế trên ngự tọa hơi dè dặt, ánh mắt lạnh lẽo chuyển thành lạnh nhạt, ngoài ý muốn đáp một tiếng: “Cũng tốt!”

“Phụ hoàng. . .” Bắc Thiên Vũ nhíu lông mày, tay ôm hông Tiểu Thất không thả ra mà còn chặt hơn. Tiểu Thất hơi ngược mắt, trông thấy đáy mắt hắn lóe lên tối tăm, trong lòng dần dần nổi lên lo lắng.

“Vũ nhi, con dẫn nàng ấy lên cho phụ hoàng nhìn một lát xem người mà con lựa chọn như thế nào?” Ít đi mấy phần uy nghiêm, ngược lại thêm mấy phần hiền lành của người làm cha.

Bắc Thiên Vũ chợt định ánh mắt trên người của Tiểu Thất, đáy mắt thăm lặng không thấy sâu cạn, tựa như một tảng đá, vững vàng hấp thụ nàng trong đó. Giống như bị cảm xúc nồng đậm trong mắt hắn làm chấn động, đợi đến khi Tiểu Thất bình tĩnh thì nàng đang bị hắn nắm tay, bước từng bước trên bậc thềm ngọc.

Lang Nhĩ Mộc Nhã bên ngự tọa đứng dậy nhận lấy bầu rượu một người hầu khác đưa tới, từ từ rót đầy vào 3 ly rượu, cúi thấp người đưa khay ngọc tới trước mặt hai người.

Trong 3 ly rượu chậm rãi tỏa ra làn sóng nhẹ, trên đại điện chợt yên tĩnh khác thường, Bắc Thiên Vũ đưa tay ra ngăn lại, bưng ly rượu ở giữa lên, chuyển nó cho Tiểu Thất, trông mắt màu đen lộ ra vẻ khác thường, thoáng qua rồi biến mất. Tiểu Thất nhận lấy, ánh mắt bình tĩnh, hơi nâng lên, dưới ánh đèn lưu ly hắn đứng thẳng thân thể.

“Tốt!” Bắc đế nhận lấy ly rượu, một đôi mắt sắc bén nhìn Tiểu Thất trầm giọng hỏi, “Tên là gì?”

“Ninh Tiểu Thất!” Ánh mắt nhanh chóng xẹt qua Bắc Thiên Vũ, Tiểu Thất đột nhiên ngẩng đầu thấy được trong mắt Bắc đế thoáng qua vẻ chợt hiểu.

“A ——” tay Bắc đế khoác lên trên ngự tọa, nhẹ nhàng bốp, “Uống hết rượu cũng xem là trầm nhận người làm con dâu ở trước mặt mọi người.”

“Nhi thần cảm ơn phụ hoàng.” Bắc Thiên Vũ tiếp lời, trong con ngươi nhìn về Tiểu Thất có ánh sáng đung đưa, cuối cùng chỉ nhàn nhạt che đi.

Tay nắm ly rượu thật chặt, vừa buông ra, Tiểu Thất rốt cuộc giơ tay lên đưa ly rượu lại gần khóe miệng.

“Đừng Uống...uồ...ng!”

“Cạch. . .” ly rượu đã đến bên môi bị một viên đá đánh rớt xuống đất, giọt rượu rơi xuống nước đến trên mặt thăm đỏ phát ra thanh âm xèo xèo, đi vào lòng người giống như một con rắn độc.

Không để ý tới vẻ mặt người đối diện như thế nào, Tiểu Thất đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về bên ngoài điện Thái Hòa. Bích Ngô sắc mặt trắng bệch đứng ở bên ngoài Thái Hòa môn, sau lưng có mấy người cầm kiếm, đều là người của Ân Tinh các trước kia.

“Cần rồi! Có ai không. . . .” Tam hoàng tử Bắc Thiên Thanh chợt quát lớn, mấy trăm cung vệ vây mấy người Bích Ngô, “Bắt lại mấy người tự tiện xông vào cung đình.”

“Tam đệ, phụ hoàng ở đây, cần người tự tiện làm chủ sao?” Đại hoàng tử Bắc Thiên Thụy đứng dậy quở nhẹ.

Bắc đế trên ngự tọa chỉ trầm mặt sắc, ánh mắt lạnh lạnh lăm lăm xẹt qua hai người kế ngự tọa, lại chậm rãi dời về dưới thềm đá.

“Trong rượu có độc. . . . Nhi thần cũng chỉ là lo lắng phụ hoàng. . . .”

“Ai nha. . . .” Tứ hoàng tử Bắc Thiên Trần đứng lên, đỡ bàn, cúi đầu làm như mơ hồ một tiếng, “Ai xông vào đây?”

“Là thê tử của ta!” Giờ phút này Công Tôn Cảnh Thăng cũng đột nhiên đứng lên, đi xuống dưới, cung vệ chỉ lo để ý phản ứng của Bắc đế, nhất thời không tỉnh lại, đã để Công Tôn Cảnh Thăng dễ dàng lướt qua mọi người, đến trước mặt Bích Ngô.

“Đây là chuyện gì xảy ra?” Tứ hoàng tử tựa như say không phải là say, mở to tròn mắt, bỗng nhiên lại vỗ nhẹ bàn một cái, “Đúng rồi, thê tử của ngươi là trưởng công chúa Kỳ quốc, chẳng lẽ ngươi nọ. . . .” Liếc trên ngự tọa một cái, Tứ hoàng tử chỉ cúi đầu hàm hồ nói, “Lúc này Công Tôn đại nhân còn phủ nhận, hôm nay lại xảy ra chuyện rượu độc. . . .”

“Phụ hoàng. . . .” Tam hoàng tử tiếp lời, quỳ xuống đất lạnh lùng nói, “Người của Kỳ quốc bụng dạ khó lường, Cữu đệ hẩn. . . . .”

“Tam đệ chớ có nói bậy!” Đại hoàng tử cắt đứt lời của hẩn, tức giận quát lớn, “Ly rượu độc, cũng không phải là ly trong tay phụ hoàng. . . . Cữu đệ quá mức hiểu ý lý, làm sao không nghĩ ra rượu độc, nếu ly rượu kia. . . .”

“Đủ rồi!” thân hình Bắc Thiên Vũ lạnh như băng tuyết, đáy mắt chợt phát ra ánh lạnh, đùng sức ném ly rượu ra, quay đầu lại, ánh mắt thâm thúy, chỉ lẳng lặng nhìn Tiểu Thất. Gương mặt vốn trắng nõn càng thêm tái nhợt như tuyết, hẩn nhìn mà căng thẳng trong lòng, theo bản năng duỗi tay muốn ôm nàng.

Tiểu Thất nhích người, lặng lẽ tránh ra. Bên ngoài điện Thái Hòa, cung vệ cũng đã nhận ra nguy cơ, càng ép càng gần, mấy người bên ngoài Thái Hòa môn đã thành cá ở trong lưới, bị vây chung quanh.

Đáy mắt Bắc Thiên Vũ nhất thời có sóng lớn, gấp xoay một bước về phía nàng, đưa tay muốn kéo nàng vào trong ngực.

Ánh mắt nhẹ nhàng chợt lạnh như sương lạnh, Tiểu Thất chợt phát lực, một tay đẩy bàn tay hẩn ra, một tay đột nhiên cầm lên chủ thủ dùng để cắt thịt dê trên bàn, nhẹ quay người, dao đã đặt trên cổ Bắc Thiên Vũ.

“Hoàng thượng ——” quần thần lớn tiếng kinh hô.

“Phụ hoàng ——”

“Ninh Tiểu Thất!”

“Đế. . . . Chúng ta rời đi!” Quạt cường ngẩng đầu nhìn thẳng hẩn, ý lạnh ở đáy mắt chưa giảm.

Hẩn cúi đầu, thấy tay cầm dao của nàng hơi run rẩy, nhưng mà trên mặt lại lộ ra vẻ hồ hững quyết tuyệt. Đang sợ sao? Hẩn chợt chậm giọng nói, nuông chiều giống như ngày thường nàng lười nhác tựa vào ngực hẩn, “Nàng muốn đi đâu?”

Tiểu Thất mím môi, bờ môi cứng ngắt, khe cắn môi dưới không đáp lời.

“Trẫm còn muốn sống tiếp, đi theo ngươi là được!” Từ khi chuyện xảy ra tới nay, Bắc đế mới mở miệng lần đầu, bị một con dao kề vào vẫn khí định thần nhàn. Ngay từ đầu chẳng quan tâm, sau đó lại hồ hững cho

phép, đến cuối cùng nộ khí giới đầu hàng, trong mắt Tiểu Thất thoáng qua ánh tối, kết quả như thế giống như là vị hoàng đế trên ngự tọa này cố ý dung túng ra, đối tượng của cục diện này là ai, là nàng hay là ông ta? Không còn kịp suy tư tỉ mỉ nữa, nàng chỉ kéo Bắc đế chậm rãi bước xuống bậc thềm ngọc.

Dần dần lui tới bên ngoài Thái Hòa môn, trong hành lang cung điện, chỉ thấp mấy cây đèn cung đình nhỏ, dưới ánh đèn mờ, ánh mắt Tiểu Thất đối diện tầm mắt Bích Ngô, đôi môi giật giật, Bích Ngô làm như có lời muốn nói, Tiểu Thất nhẹ lắc đầu, chỉ hiệp Bắc đế lui về phía sau. Sau lưng chỉ có mấy hoàng tử đi theo, Đại hoàng tử đi theo phía trước nhất, Bắc Thiên Vũ rơi ở phía sau một bước, cố ý chặn lại bước chân mọi người.

Sau canh ba đã lui đến cửa cung, tuyết tan trời vừa sáng, ánh trăng chiếu trên tám con sư tử đá ngoài cửa cung, phát ra ánh lạnh yếu ớt. Mấy chục thủ vệ tụ lại đây.

“Người ông ta chọn quả nhiên khác biệt!” Trong màn đêm ảm đạm, Bắc đế đột nhiên mở miệng nói nhỏ.

Tiểu Thất ngẩn ra, thấy gương mặt đỏ lộ ra mấy phần quen thuộc dưới ánh trăng, rốt cuộc là phụ tử, bây giờ nhìn kỹ quả nhiên giống.

“Ninh cô nương, cần gì kích động như thế?” Bắc Thiên Thụy cách nàng mấy bước, trầm giọng nói.

Kích động? Hôm nay nàng đích xác là quá mức kích động quá rối loạn, tất cả xảy ra quá đột ngột, cũng quá nhanh rồi. Nàng vốn không nên kích động như thế, nhưng ly rượu kia, ly rượu độc đó do chính hắc đưa đến, một khắc kia, tín nhiệm với hắc đột nhiên ầm ầm sụp đổ toàn bộ. Nàng chưa bao giờ biết phá hủy một vật lại có thể nhanh mà quyết tuyệt như vậy: “Ta. . .” Nàng dừng lại, nhìn vào trong mắt như mực của Bắc Thiên Vũ, “Ta chỉ muốn Bích Ngô an toàn rồi đi, về phần rượu độc kia, người. . .”

“Cẩn thận ——”

“Tiểu Thất ——”

Cái gì? Là cẩn thận hay là Tiểu Thất? Nàng theo bản năng quay đầu lại, một thoáng đó, trước mắt đột nhiên thoáng qua sắc mặt vừa đau vừa giận của Bắc Thiên Vũ, mơ hồ lộ ra vẻ tuyệt vọng, cuối cùng chạm vào ánh mắt trống rỗng vô hồn của Bích Ngô, ánh mắt sợ hãi đến mức tận cùng, trái tim chợt lạnh lẽo, rét lạnh kỳ dị đem chợt xâm lấn đã biến tất cả thành tối tăm.

Bắc Liêu tháng giêng năm Thiên Hiến thứ sáu, mặt trời bị ăn. Chiêm tinh viết “Vua băng hà, thiên hạ đổi chủ. Có đại thần chết”, sử sách Bắc Liêu xưng là “Loạn rượu độc”..

69. Q.4 - Chương 70: Người Như Quân Cờ Mộng Như Thật

Năm Thiên Hiến thứ sáu, Sử Bắc Liêu ghi chép đầu đuôi “Loạn rượu độc” như sau: Bắc đế bị bắt tới thành cung Tây Nam, bị bắn lên liên băng hạ! Ngự Trưởng thân quân bắt được hơn mười người, chết hơn một nửa, truy cứu thân phận, bách quan xôn xao, mấy người đều ra tù trong phủ Đại hoàng tử. Bắc Viện Đại Vương tam hoàng tử chợt làm khó dễ, nói hắc cấu kết với Kỳ quốc làm phản, muốn lập tức chém Đại hoàng tử ở Điện Đình, bách quan im lặng. Chỉ có Nam Viện Đại Vương Cửu hoàng tử đột nhiên chống lại, hai viện nam bắc nhất thời đầu nhau, tranh nhau không ngừng. Để vị bị treo lơ lửng, hai viện tranh giành lại mơ hồ chuyển thành tranh giành để vị. Ba ngày sau khi hoàng đế băng hà, người hầu bên cạnh hoàng đế ban ra di chiếu, truyện ngôi cho Cửu hoàng tử Vũ. Bắc Viện nghi ngờ di chiếu giả, cự lạy tân quân. Nhưng trên chánh điện, Bắc Viện Xu Mật Sứ Hách Liên Việt Thanh xưng, lúc tiên đế lập di chiếu, mình đều ở ngay bên cạnh. Đến đây, tất cả hoàng tử, Tể Tướng Bắc phủ, khu mật phó sứ Bắc Viện đều biết chuyện, bèn truyền ra ngoài, thị về rồi rút quỳ lạy.

Năm Thiên Hiến thứ sáu vừa qua tháng giêng, điện chầu vua được thiết lập ở chánh điện thành Bắc, ghế vua được đặt quay mặt về phía nam. Quan văn lục phẩm trở lên ngồi ngang phía nam, từ đông sang tây; võ quan ngũ phẩm trở lên cũng ngồi ở phía nam, từ tây sang đông, tất cả tướng sĩ thuộc sáu quân tượng đều tụ về, Kim Ngô tượng, Hoàng Huy tượng được xếp đặt ở Điện Đình. Thái Thường Bác Sĩ dẫn Thái

Thường Khanh, Thái Thường Khanh dẫn đi. Các ti đều có mặt, cùng nhau giương cờ, Thái Nhạc Lệnh đánh Hoàng Chung (chuông vàng), năm tiếng chuông vang xa, công nhân đánh trống xức (nhạc khí cổ, làm bằng gỗ như cái tráp chuông), vui mừng lan tỏa; Hoàng đế ngồi trên ngai vàng, tuyên dương khen thưởng, nhạc mới ngừng. Ngày Tân Đế lên ngôi, trên chánh điện, quan của Nghi Huy Trượng chưa thối lui, bách quan cùng nhau quỳ xuống, lời nói rành rành, thề cùng Kỳ quốc là địch, nhằm báo quốc thù. Đế Vương mặc áo long cổn màu đen nam vàng, dung nhan lạnh lùng, trên mặt lại không hề có niềm vui lên ngôi, trầm mặc chốc lát, nhẹ phất bút son, bác bỏ ý chỉ đại xá, khác tăng mười vạn binh ở biên giới phía bắc Kỳ quốc, chưa rõ ý gì, nhưng hòa ước giữa Bắc Liêu và Kỳ quốc tan vỡ toàn bộ.

*****

Trời đông giá rét, trăng lạnh, bóng đêm thâm sâu như nước sơn đen.

“Tứ điện hạ, mời bên này!” Thị vệ áo xanh quơ quơ đèn trong tay. Hành lang mờ mờ khá dài, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết thông về nơi nào, trong bóng đêm giống như không thể nhìn thấy cuối.

Nơi xa dần dần sáng lên ánh lửa, vô số mà đèn lồng đỏ lớn lộ ra, Bắc Thiên Trần đứng đó, neho mắt: “Đốt đèn rồi hả?”

Trong năm ngày sau khi đế băng hà, trong cung vốn không cho phép đốt đèn đỏ, thị vệ áo xanh cũng không hốt hoảng nhắm mắt hành lễ nói, “Hoàng thượng nói hôm nay chính là Tết Nguyên Tiêu, nên đốt mấy lồng đèn đỏ cho có không khí Tết.”

“Tết Nguyên Tiêu?” Trong cặp mắt phượng hẹp lộ ra kinh ngạc, nhẹ nhàng nhìn mấy cây đèn cung đình đỏ thắm nơi xa thì lại dâng lên bi thương và rung động.

“Tứ điện hạ!”

Bởi vì vừa mới mất hồn chốc lát nên hần theo bản năng nhú nhú lông mày, ngẩng đầu liếc lên đỉnh đầu, Hưng Thánh cung, ba chữ mạnh mẽ tự nhiên, trong thiết họa ngân câu (vừa mạnh mẽ vừa ôn nhu) lộ ra khí phách của đế vương, năm đó Thái tổ hoàng đế nhất thời vui mừng nên đề chữ cho cung điện này, lại không ngờ sau đó trở thành tấm cung của Hoàng Đế các đời.

Trên bậc thang cẩm thạch phiếm ánh sáng lạnh, Bắc Thiên Trần chậm rãi đi lên, thị vệ nơi cửa mở cửa, đột nhiên ánh sáng từ trong cung bắn ra, làm lóa mắt hần, trong ánh sáng trắng, hần chỉ thấy người mặc áo long cổn màu đen nam vàng tượng trưng cho thân phận đế vương cao ngạo, thân hình như ngọn núi, đứng vững vàng, hai ánh sáng sắc bén xông tới cực kỳ giống người đã từng cao cao tại thượng ở đó, cuối cùng cảm thấy chói mắt, hần chậm rãi cúi đầu: “Thần tham kiến hoàng thượng!”

“Tứ ca!” Cửa bị ầm ầm đóng lại, thanh âm trầm dài dần dần nhạt đi, Đế Vương mặc áo long cổn màu đen mới chậm rãi đến gần, vững bước đến bên cạnh bàn ngồi vào chỗ của mình, cũng không gọi người dậy, chỉ bưng ly rượu lạnh nhạt nói: “Huynh có biết hôm nay là Tết Nguyên Tiêu?”

“Đúng là tết Nguyên Tiêu rồi!” Bắc Thiên Trần cường điệu lặp lại, do dự một chút, cảm đầu cảm cổ đứng lên, đi tới bên cạnh bàn, phất nhẹ vạt áo, vung áo khoác lên, ngồi ở đối diện Đế Vương.

“Lúc còn sống mẫu hậu rất thích ngày lễ này.” Bắc Thiên Vũ chợt cười nhạt ra tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, nhìn người đối diện, một tay chống cằm, một tay khẽ chạm ly rượu đối diện, “Khi đó ta cũng vậy luôn mong đợi ngày lễ này, bởi vì có thể được ăn thức ăn mẫu hậu tự làm.”

“Khi đó ba huynh đệ chúng ta ai không mong đợi, mẫu hậu luôn nói lễ mừng năm mới đón giao thừa, cung yến, nhiều người lại nhiều hạn chế, chỉ có tết Nguyên Tiêu, tuy là ngày lễ nhỏ, nhưng lại có thể trôi qua nhàn nhã thanh thản nhất.” Bắc Thiên Trần tiếp lời, cũng bưng ly rượu lên, liếc mắt nhìn thức ăn trên bàn, giống như nhớ lại cái gì, khóe miệng hơi cong, “Khi đó đệ vẫn còn rất nhỏ, lại có thể nhớ tỉ mỉ như vậy!”

“Thời gian đó sống hài lòng nhất, làm sao lại quên!” Gấp một đũa thức ăn bỏ vào trong miệng, Bắc Thiên Vũ chợt nhăn nhẹ lông mày: “Mặc dù nhìn giống, nhưng rốt cuộc không bằng tay nghề mẫu hậu. Khó ăn quá xá!”

“A. . .” Bắc Thiên Trần chợt cười khẽ một tiếng, lại gấp một món khác trong mâm, nhai vài cái, “Mẫu hậu là một người luôn không chịu ngồi yên” gõ nhẹ cạnh bàn, “Bà ấy làm thức ăn còn đảm bảo hai chúng

ta làm trợ thủ, nhưng làm ra thật sự là khó ăn hết sức!”

“Đó là ta cố ý!” Nụ cười xấu xa hiện lên đầy mắt, mơ hồ có chút hài lòng như trẻ con, “Tránh khỏi về sau mẫu hậu lại kéo ta giúp, vừa bắn vừa mết!”

“Kết quả lại là ta đội nồi đen” Bắc Thiên Trần vỗ nhẹ bàn, nụ cười càng sâu, “Đệ luôn có biện pháp đẩy chuyện tới trên người người khác.”

“Tứ ca chỉ nhớ rõ những chuyện này?” Bắc Thiên Vũ nhướn mày kiếm, “Tai họa ta ôm giúp người cũng không ít.”

“Đó là tự nhiên!” Bắc Thiên Trần nhấp ngụm rượu, nụ cười thu lại mấy phần, “Đệ ôm không hết, không phải tự có mẫu hậu cản cho đệ à?”

“Vậy sao?” Bắc Thiên Vũ như có điều suy nghĩ lật qua lật lại ly rượu rỗng trong tay, vẻ mặt hơi vui vẻ, “Cho nên Tứ ca liền cố ý đến gần mẫu hậu, biết mẫu hậu thích làm âm ỉ, liền cả ngày tỏ vẻ bất cần đời.”

Về mặt Bắc Thiên Trần khựng lại, ngược mắt vừa vặn nhìn thấy nụ cười như có như không ở đầy mắt Bắc Thiên Vũ, tựa như thật không phải là thật, nửa phần hài hước, lại mơ hồ hàm chứa mấy phần dò xét. Đặt ly rượu lên bàn, hần ép nhẹ khóe miệng: “Người không vì mình trời tru đất diệt, huống chi trong hoàng cung này càng phải như vậy. Nhưng ta với đại ca thuở nhỏ mất mẹ, trong hoàng cung này chỉ có mẫu hậu thân thiết nhất với chúng ta, ta cũng không phải hoàn toàn không thật lòng.” Nói hần giả bộ sao? Trong hoàng cung này, có ai từng thật thật lòng? Cũng chỉ là đạo sinh tồn thôi, nên cứ hào phóng thừa nhận.

“Tâm cơ của tứ ca khá sâu!” Bắc Thiên Vũ ngửa về phía sau, thanh thân tựa lưng vào ghế ngồi, bàn tay đặt trên bàn, nụ cười ở đầy mắt cổ quái khác thường.

Nghe lời này, đầy lòng đột nhiên cảm thấy buồn cười, bàn đến tâm cơ, mình làm sao so được với người đối diện, khi đó hần mới chỉ tám chín tuổi, đã nhìn thấu mục đích của mình, một người như vậy, cũng khó trách vị trí kia không thể không có hần, cúi đầu: “Ta làm sao cũng không bằng cửu. . . Hoàng thượng.”

“Vậy cũng chưa chắc!” Bắc Thiên Vũ nhếch nhẹ khóe miệng, đầy mắt u tối không thể dò, “Tính hết cơ quan, luôn có một lần trong đời, Tứ ca, huynh nói phải không?”

“Có lẽ!” Cười cười, gật đầu.

“Nói ví dụ lần này!”

Cúi thấp đầu, tránh ánh sáng sắc bén ở đầy mắt hần: “Lời hoàng thượng nói, thần không quá rõ. . .”

“Cạch ——” một tiếng, một cái lệnh bài bị vút lên, cản trở lời hần chưa nói xong, “Tứ ca, đừng nói thể quá sớm, hay là xem vật này trước đi?”

Lúc này Bắc Thiên Trần mới ngẩng đầu, tầm mắt rơi vào trên bàn, ít dám tin, con người hần chợt co rút, vẻ thông dong trên mặt lộ ra vết nứt: “Người ——”

“Lệnh bài Dự Lung sơn trang!” Bắc Thiên Vũ cầm lấy tấm lệnh bài kia lần nữa, tùy ý vuốt vuốt, “Ta luôn tò mò, Tứ ca mặc dù ở giang hồ, nhưng chỉ du lịch sông núi, làm sao lại biết rõ chuyện trên giang hồ như thế, thậm chí ngay cả lễ thành thân của Hữu Tướng Kỳ quốc cũng sáng tỏ.”

“Người —— lần đó đã bắt đầu hoài nghi ta rồi hả?”

“Ta một mực truy xét Lam Điền Ngọc, tra được Dự Lung Sơn Trang, trên giang hồ đồn đãi Dự Lung Sơn Trang không gì không biết, mà chủ nhân càng thêm thần bí, Tứ Đại Hộ Pháp Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ có lệnh bài riêng đại biểu thân phận. . .”

“Người giết nàng?”

“Thế nào? Tứ ca lo lắng nàng ta?” Bắc Thiên Vũ chợt lại gần hần, đầy mắt đột nhiên bắn ra ánh sáng lạnh, “Chuyện giết cha cũng làm ra được, Tứ ca lại lo lắng ột nữ nhân sao?”

“Câm mồm!” Giống như chạm đến nỗi khổ riêng lớn nhất trong lòng hần, Bắc Thiên Trần đứng dậy, lại chợt nhịn xuống, mắt nhìn ánh nến gần bên, ánh lửa ánh xạ đến đầy mắt hần, lập lòe bất định, “Người cho rằng phụ hoàng không biết kế hoạch này sao? Kế hoạch của tam ca và ta vụng về như thế, ông làm sao không

biết, ông ấy cái gì cũng biết. Từ khi bên cạnh người có thêm một nữ nhân, ông ấy liền rõ ràng tất cả, người vì nàng buông tha tấn công Kỳ quốc, thậm chí không ngại mạo hiểm, đánh bại Đại Yến. Một nữ nhân ngăn cản bước chân người như thế, phụ hoàng làm sao dễ dàng cho nàng ở bên cạnh người. . .”

“Người thấy phụ hoàng cố ý dụng túng, cho nên tạm thời thay đổi kế hoạch!” Bắc Thiên Vũ từng bước từng bước ép sát, “Nữ tử xuất hiện bên ngoài Thái Hòa môn chẳng lẽ không phải người dẫn tới sao?”

“Ta chưa từng ngờ tới phụ hoàng sẽ đỡ mũi tên kia!” Bắc Thiên Trần nhìn chăm chăm hắn, đáy mắt chiếu ra ánh lửa yếu ớt.

Một cơn gió thổi vào góc cửa sổ, “Rầm” một tiếng thổi ra cửa sổ, gió thổi tấm màn bay lên, bóng dáng chiếu lên đất như kiếm ra khỏi vỏ, bộc lộ tất cả. “Ha ha. . . .” Trong căn phòng u ám vắng ngắt, Bắc Thiên Trần chợt cất tiếng cười to, đáy mắt dần dần hiện ra mĩa mai, “Hiện tại cửu đệ chất vấn ta như thế, thật sự là vì phụ hoàng, hay là vì ở một khắc cuối cùng người mang Ninh Tiểu Thất đi lại chính là Hoàng đế Kỳ quốc —— Tiêu Dật!”

Hai chữ cuối cùng vừa vang lên, ánh sáng sâu trong con ngươi Bắc Thiên Vũ chợt chuyển sắc bén như đao nhọn, ném lệnh bài cầm trong tay đến dưới chân hắn “Cạch” một tiếng: “Tin tức của tứ ca quả nhiên linh thông.” Ngừng chốc lát, khóe miệng lại chợt nở nụ cười ý vị sâu xa, “Trẫm có phải nên may mắn có được một chủ soái phạt Kỳ tốt như tứ ca không?”

Bắc Thiên Trần cả kinh nói: “Phạt Kỳ? Người —— sao có thể?”

“Tứ ca sẽ không cho rằng tăng mười vạn binh chỉ để làm cảnh chứ!” Hắn cười nhẹ, “Mấy lão thất phu đó muốn chiến, liền cho bọn họ chiến. Tam ca muốn dùng phương thức như thế lấy được binh quyền, chẳng lẽ Tứ ca không muốn chia chén canh sao?”

“Người ——” ngẩng đầu chạm vào vẻ khát máu tàn nhẫn vụt sáng qua trong mắt người đối diện, đáy lòng bỗng nhiên lạnh lẽo, “Người rốt cuộc chuẩn bị như thế nào?”

“Tứ ca, người cảm thấy trẫm sẽ như thế nào?” Bắc Thiên Vũ chợt cười như không cười nhìn chăm chú vào hắn, mười vạn đại quân trong mắt hắn chỉ đổi thành một nụ cười bất cần đời, “Tin tưởng cho dù mười vạn đại quân bị diệt hết, Tứ ca cũng có thể bình an trở về, trẫm cũng không hoài nghi năng lực của Tứ ca.”

Bắc Thiên Trần lão đảo lui về phía sau mấy bước, vẫn còn không dám tin nhìn chăm chăm hắn.

Bắc Thiên Vũ xoay người, đưa lưng về phía hắn, chấp tay đứng gần cửa sổ: “Tối nay tứ ca liền chuẩn bị đi đi.”

Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy vạt áo long cổn màu đen nạm vàng của Đế Vương bay lên theo gió nâng lên, siết chặt lòng người: “Thần cáo lui!” Đi được mấy bước, rốt cuộc vẫn xoay người lại, thanh âm có phần chấp nhận vang ở trong điện: “Nếu thần may mắn còn sống, hoàng thượng dự định xử trí thần như thế nào?”

“Mặc kệ kết quả như thế nào” bóng dáng kia cũng không quay đầu lại, nhìn phía chân trời sâu vô biên, lạnh lùng nói, “Trẫm cũng sẽ chiêu cáo thiên hạ, Tứ hoàng tử Bắc Thiên Trần đã mất trong chiến dịch phạt Kỳ!”

Như vậy nói cách khác, sau chiến dịch lần này hắn vĩnh viễn không còn là Tứ hoàng tử Bắc Liêu, hoặc là người chết hoặc là chỉ có thể làm Trang chủ Dự Lung Sơn Trang. Kết quả như thế, hắn tiếp nhận: “Thần đa tạ hoàng thượng!”

“Lam Điền Ngọc, trẫm đã lấy được, sau khi chiến tranh kết thúc, tự sẽ thả nàng ta, cũng coi như trả tứ ca một nhân tình”

Bóng dáng bước ra cửa chính dừng lại, chợt quyết tuyệt nói: “Không cần!”

“A ——” thanh âm khẽ nâng, hơi kinh ngạc.

“Một người có nhược điểm sẽ khiến kẻ địch thừa cơ lợi dụng, trừ phi người trở nên rất mạnh, mạnh đến mức có thể khiến tất cả mọi người sợ sệt người, bằng không nhược điểm của người sớm muộn sẽ trở thành vết thương chí mạng của người.” Bắc Thiên Trần xoay người nhìn vào ánh mắt như có điều suy nghĩ của người

đối diện, “Cửu đệ, ngươi đã có nhược điểm, hôm nay không phải Tứ ca ra tay, về sau cũng sẽ có những người khác.”

Tay đang khoác lên góc cửa sổ chốt chặt lại, ánh sáng trong mắt như đuốc: “Đa tạ Tứ ca nhắc nhở!”

“Như vậy —— không hẹn gặp lại!” Lần này hoàn toàn xoay người, lui phía sau phát phát tay lên, nghênh ngang rời đi.

70. Q.4 - Chương 71: Cửu Trọng Lầu Canh Mặc Quân Chờ

Gió mạnh mưa to, đánh vào trên mái hiên lớp lớp, bọt nước văng khắp nơi, dưới hành lang, mấy chục thầy thuốc vác cái hòm thuốc được một người thị vệ dẫn vội vã đi qua góc hành lang vào nội viện.

Mới vừa vào nội viện, liền thấy mấy thị nữ bưng chậu đồng từ trong sương phòng sau viện tây đang nói đùa ra, trong chậu đều là máu đen đậm như mực. Thị vệ đi ở trước nhất cả kinh, tăng nhanh mấy bước, bước đến cửa phòng, lau nước mưa trên mặt mới đi vào trong.

Trong phòng đèn dầu sáng rõ, bóng người trùng điệp, mấy chục thị nữ khép mi buông mắt, bước chân hốt hoảng, tới tới lui lui giữa bình phong như con thoi, tiền lùi không tiếng động, chỉ có sau rèm mơ hồ truyền đến tiếng rên rỉ khổ sở của nữ tử. Nơi gần rèm, Tiêu Dật chấp tay dạo bước, giống như con thú bị vây khốn, trước người đã có hơn mười người quỳ, sắc mặt mọi người trắng bệch.

Thống lĩnh Lý Hạ ở phủ tướng quân đứng gần cửa tinh mắt nhìn thấy nhóm người đứng ở cửa, hơi do dự, không biến sắc dịch mấy bước, lui ra ngoài cửa.

“Lý đại nhân. . .” Người nọ nói nhỏ, lại gần mấy bước, “Đại phu nổi danh trong thành Thương Châu đều ở đây hết.”

Lý Hạ giương mắt nhìn nhóm người đứng ở dưới mái nhà cong, mày nhíu lại càng sâu, nữ tử trong phòng là ai, người khác không ai biết, nhưng hẳn lại biết rất rõ ràng. Nếu như hoàng hậu Kỳ quốc chết ở chỗ này, sợ rằng Thương châu này sẽ không thể thái bình.

“Đại nhân. . .” Người nọ thấy Lý Hạ không nói, lại nhỏ giọng dò hỏi, “Đã ba ngày rồi. . . Nữ tử trong phòng còn có thể sống không?”

Lý Hạ bị lời kia làm sợ hãi, neho mắt đang muốn trách cứ, bên trong phòng lại ồn ào, hẳn theo bản năng nhanh chóng xoay người nhìn sang.

Mấy người vốn tụ trước giường chẩn bệnh cùng nhau quỳ xuống, giọng nói run rẩy: “Bọn thần. . . Nghiên cứu ra mấy phương thuốc, nhưng. . . Nhưng. . .”

“Nhưng cái gì?” Tiêu Dật lạnh lùng quát.

Mấy người đang quỳ đều cúi đầu thấp hơn, trán đụng vào đất mặt, tay khẽ run, Lâm Hiển cầm đầu Thái Y Viện run giọng trả lời: “Nhưng loại độc Tuyệt Phách Tinh rất là phức tạp, dùng thuốc không chắc chắn lắm, cũng có thể sẽ bỏ mạng vì thuốc, bọn thần. . . không dám dùng thuốc.”

Tiêu Dật mỉm môi thành đường cong lạnh lùng, tức giận chất vấn: “Người nói thuốc giải cũng có thể trở thành thuốc độc?”

Lâm Hiển lạnh run một cái, tiếp tục trả lời: “Phải. . . Là như thế.”

Một tia chớp xẹt qua phía chân trời, chiếu vào trên sắc mặt căng thẳng của Đế Vương. Giày màu vàng chậm rãi dời qua trước mặt đám người đang quỳ, bước tới trước giường hẹp, lạnh giọng ra lệnh: “Gọi người thử thuốc.”

“Phương pháp này không thể được” Lâm Hiển dập đầu lần nữa, dè xuống sự sợ hãi ở đáy lòng, “Mỗi người. . . Thể chất khác nhau, được tính cũng sẽ theo thay đổi. . .”

“Phương thuốc của Thiên Cơ Tử ngày đó đâu? Vì sao không thử?” Trong yên lặng thanh âm của một nữ tử vội vàng vang lên.

Lâm Hiến kinh ngạc ngược mắt nhìn lại, thấy Tiêu Dật không lên tiếng mới trả lời: “Độc của hoàng hậu nương nương đã công vào nội tạng, phương thuốc này đã không thể dùng.”

Gian phòng trong nháy mắt yên tĩnh như chết, sấm sét rền vang, xen lẫn thanh âm của nước mưa từ đỉnh núi nơi xa chảy xuống, giống như dần dần áp đảo tiếng rên nhẹ đau đến vô lực này. Thân hình Tiêu Dật cứng ngắc như sắt, một hồi lâu mới chậm rãi cúi người, đưa tay từ từ chạm đến gương mặt trắng như tuyết của nàng. Đã từng hận đôi mắt lạnh nhạt này đến mức tận cùng, nhưng bây giờ hẳn lại rất hi vọng có thể gặp lại, cho dù cách thiên sơn vạn thủy cũng tốt hơn hiện tại.

“Hoàng thượng! Xin đưa muối ấy về Bắc Liêu, danh y Thiên Cơ Tử nơi đó nhất định sẽ có biện pháp.” Bích Ngô đột nhiên quỳ gối trong đám người, gấp giọng khẩn cầu.

Ánh mắt bén nhọn như kiếm bắn về phía nữ tử quỳ xuống đất, ý lạnh trong mắt đột nhiên tăng, lạnh như băng sương.

“Hoàng thượng muốn mở to mắt nhìn muối ấy chết đi hay là dùng mạng của muối ấy thử một lần?” Bích Ngô không tránh, nhìn lại ánh mắt của hắn, nhiều tiếng ép hỏi.

Mắt lạnh chợt nheo lại, ánh mắt sắc bén như kiếm.

“Hoàng thượng. . .” Công Tôn Cảnh Thăng theo sát Bích Ngô quỳ xuống, gấp giọng biện hộ, “Bích Ngô chỉ là. . .”

“Ừm. . .” tiếng rên rỉ bề tan tành giống như là đè nén tới cực điểm rồi cuộc bộc phát vào giờ khắc này, nữ tử trên giường đột nhiên níu chặt chân bên người, thân thể co rúc, tiếng ho không ngừng, nơi khóe miệng chảy ra rất nhiều máu màu đen như mực.

“Tiểu Thất!” sắc mặt Bích Ngô thảm bại như bụi, lão đảo mấy bước, muốn tiến lên. Công Tôn Cảnh Thăng đột nhiên kéo tay của nàng, kéo nàng tới trong ngực, đè lại nàng, nhỏ giọng nói: “Bích Ngô, tỉnh táo một chút, nàng kích động như thế, không có chỗ tốt nào cho nàng ấy đâu.”

“Không!” Bích Ngô điên cuồng giùng giàng ở trong lòng hắn, tay dùng sức đẩy hắn, “Muối ấy không thể chết được! Muối ấy không thể chết!” Giống như đột nhiên ý thức được cái gì, lại quỳ gối trên đất, cầu khẩn liên tục, “Tiêu Dật, hoàng thượng. . . . . Hoàng thượng. . . . . Van cầu người, thả muối ấy đi! Thả muối ấy đi!”

Gương mặt của Tiêu Dật bên cạnh giường cứng ngắc như sắt, trong mắt lạnh nhạt rồi cuộc từ từ hiện lên nhất đau đớn, giống như đau đến cực điểm, dần dần lại hóa thành đau thương vô lực. Tay đưa ra dừng một chút, nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí ôm Tiểu Thất trên giường vào trong ngực, một người nhỏ thế này, lại co rúc thật chặt ở trong ngực của hắn, nhưng vì cái gì lại không giữ được: “Tiểu Thất! Tiểu Thất!” Trước ngực Đế Vương tôn quý bị dính vào vết máu làm cho người kinh hãi, Tiêu Dật cúi đầu, hô nhỏ ở bên tai nàng, “Ninh Tiểu Thất, nàng cố ý có phải không, cho là như vậy ta sẽ thả nàng, ta. . . . nàng chính là ý vào ta không có cách nào với nàng, nhưng nàng thắng, ta thật không có biện pháp. . .”

“Công Tôn Cảnh Thăng. . .” Hắn chậm rãi đứng lên, hất đầu nhìn về màn mưa mịt mờ, tay nắm chặt trắng bệnh, thanh âm trầm thấp vang dội giữa sấm sét, “Người đưa. . .”

“Ken két!” Cửa chính hậu viện mở rộng ra, thanh âm Tiêu Dật dừng lại, đáy mắt mơ hồ hiện lên vẻ phức tạp, quay đầu lại trông thấy trong màn mưa, người kia mặc bào phục màu đen bước nhanh tới, kiểm dài cầm trong tay dính đầy nước mưa, phát ra ánh lạnh yếu ớt.

Lý Hạ phản ứng trước, rút kiếm trong tay nghênh đón.

“Lui ra!” Tiêu Dật lại lên tiếng ngăn cản, nhìn vẻ khủng hoảng và nóng lòng trên mặt người kia, “Người rồi cuộc vẫn tới.”

“Ta không thua nổi!” Tùy ý ném kiếm lên đất, Bắc Thiên Vũ bước mấy bước vào trong phòng, đối mặt với Tiêu Dật nói, “Để cho ta. . .” Trong rèm che truyền đến tiếng rên rỉ đứt quãng, ánh mắt Bắc Thiên Vũ chợt căng thẳng, sắc mặt thay đổi, không để ý tới cái gì, giành chạy lên.

Tiêu Dật đứng ở nơi đó, nhìn bóng người kia chợt lóe lên, khoe miệng lộ ra nụ cười khổ sở, hẳn biết hẳn sẽ đến. Hẳn thắng, hẳn thắng thì thế nào, thứ hẳn muốn thắng được đã sớm mất đi.

*****

Kinh trập tháng ba (vào ngày 5 hoặc 6 tháng ba), vạn vật đều tỉnh, phong cảnh âm áp.

Ánh nắng âm áp đầu tiên sau rời đông chậm rãi dâng lên từ mạch núi Kỳ Liên, ánh mặt trời bắn ra bốn phía, tán lạc trên đồi núi nhấp nhô chập chùng, tuyết đọng dần tan, phản xạ ra ánh trắng sáng ngời.

Buổi trưa mặt trời càng lúc càng nóng, ánh mặt trời xuyên qua cành cây thưa thớt chiếu xuống đất, âm áp nhẹ nhàng. Hành lang dưới tầng cây có sắp đặt một cái giường mềm, trên giường có một nữ nhân yên tĩnh nằm, khép hờ mắt, lông mi khẽ lay động, khuôn mặt thanh tú ở dưới ánh mặt trời khiến da thịt trắng nõn lộ ra một chút ửng đỏ.

Có một bóng người chấp tay từ từ đi tới, hình như không muốn quấy nhiễu nên tiếng bước chân nhẹ vô cùng, giẫm trên cỏ xốp nhẹ không thể nghe nổi. Bóng người tới gần, thân thể cao lớn rắn rỏi liền chạm một nửa ánh mặt trời. Lúc này người trên giường mới phát hiện, nửa hé mắt, muốn nhìn rõ người bên cạnh, có lẽ ánh mặt trời quá mạnh, nằng lại nhắm một lúc, nên hơi nghiêng người, rồi mới híp mắt, nhìn qua bên cạnh lần nữa.

“Đã tỉnh rồi hả ?” Hẳn cúi người, để nằng hoàn toàn ở trong bóng râm của mình, tay xẹt qua gò má của nằng, thanh âm nhẹ như nỉ non, “Ừ, mặt phơi hồng hồng.”

Đôi mắt đang híp chợt mở ra, đầu nhanh chóng ngẩng lên, vẻ vui vẻ ở đáy mắt rút cuộc rút đi khi đối diện trông mắt thâm thúy, không nói được rút cuộc là khổ sở, hay là thất vọng, giọng nói cũng không tự chủ được nhỏ đi: “Là người!”

Là người! Hai chữ này rơi vào trong lòng của Tiêu Dật, giống như là một hòn đá nhỏ nện vào đáy hồ, không đau không đớn, nhưng vẫn ở trong đó làm người ta buồn buồn, vô cùng không thoải mái. Là người? Là ta, nếu như không phải là ta, nằng lại hy vọng là ai?

“Tiêu Dật. . .” Nữ tử đối diện chậm rãi ngồi dậy, cúi đầu, không nhìn hẳn, lại do dự một hồi lâu, sau tiếng kêu kia thì không thể nào nói nổi nữa.

Gương mặt bị mặt trời phơi đỏ nhưng hẳn lại nhìn thành vẻ thẹn thùng, Tiêu Dật hoảng hốt một hồi mới phát hiện ra mình đã hỏi ra miệng, giữa bọn họ giống như một mực tránh né rất nhiều chuyện, lúc đầu mơ hồ đối địch, sau đó hẳn bỏ qua mà tin tưởng nằng, đến cuối cùng nằng rời đi. Cuộc nhân duyên này đến tốt cùng đã sai lầm hay hẳn chỉ luôn bỏ lỡ, ngày đó người kia không mang theo người nào một mình xông vào Gia Dự quan, ngay cả hẳn cũng bội phục dũng khí và mưu lược của người kia.

“Tiểu Thất. . .” Tiêu Dật từ từ thu hồi tay muốn xoa má nằng, đứng lên, chậm rãi tựa vào trên thân cây bên cạnh, trên mặt lại có vẻ uể oải, “Nằng có biết. . . Ta đã tuyên bố hoàng hậu Ninh thị Kỳ quốc hoảng thệ (chết).”

Hoảng thệ? Như vậy — Tiểu Thất đột nhiên ngẩng đầu, dưới ánh mặt trời, mặt của Tiêu Dật mơ hồ không rõ, nằng theo bản năng hỏi tới: “Tại sao?”

“Tại sao?” Lưng dựa vào cây, hẳn khẽ ngửa đầu, nhìn về dãy núi trùng điệp nơi xa, qua nửa khắc, mới nói, “Có lẽ hẳn nói đúng, ta vẫn không thể cho nằng cái gì, có lúc, ta thậm chí không biết nên cho nằng cái gì.” Hẳn thừa nhận người kia nói trúng tim đen của hẳn, nằng sống chết không chừng, thế mà nhưng hẳn lại chỉ có thể trở mặt nhìn nằng khổ sở, có thiên hạ trong tay thì thế nào, hẳn cũng không làm được gì cả, “Ta đồng ý hẳn tuyên bố nằng hoảng thệ, còn hẳn đồng ý giải độc rồi vẫn để nằng ở đây, Tiểu Thất, ta với hẳn đều muốn cho nằng tự do, nằng thì sao? Nằng quyết định đi đâu?”

“Ta. . .” Ngồi yên ở trên giường, Tiểu Thất đảo trông mắt, lông mi thật dài ánh ra bóng mờ. Hẳn chợt cúi đầu, thấy nằng hé mở môi liền chậm rãi khắc ra một từ: “Tiểu Thất!” Hẳn đột nhiên gọi nằng, ngồi xổm xuống, tay chống đỡ hai bên giường, đáy mắt lộ vẻ gấp gáp, mong đợi, rồi lại có vẻ luống cuống ần ần, khủng hoảng, và không xác định, hẳn chăm chú nhìn nằng, môi mấp máy, rút cuộc chậm rãi mở miệng, “Hôm nay cửu hoàng tử Bắc Liêu đã là Hoàng đế Bắc Liêu mới lên ngôi.” Lông mi nằng run rẩy dưới ánh mặt trời, cổ họng Tiêu Dật chợt căng thẳng, tay nhẹ nâng cằm của nằng lên, ép nằng nhìn thẳng hẳn,

“Nam bộ Kỳ quốc mới vừa đánh bại Hoàng Vũ, ba ngày sau, ta phải trở về Đô thành.” Hấn dừng lại, trông mắt dần dần tỉnh mạch, “Tiểu Thất, nếu như. . . . Nếu như mà ta trả Kỳ quốc lại cho nàng. . . .”

“Tiêu Dật!” Tiểu Thất hô lên, đáy mắt ngang nhiên hiện lên vẻ kinh sợ, không dám tin nhìn chằm chằm hấn, mắt sáng trong dần dần hiện lên vẻ sáng tỏ, nàng quay đầu, giật giật khóe miệng, “Không! Ta không có một chút hứng thú nào với thiên hạ này.” Giống như không muốn tiếp tục đề tài này, nàng đứng dậy muốn đi.

Tiêu Dật đè lại nàng, ẵm nàng lên.

“Người. . . .” Tiểu Thất khó chịu nhúc nhích.

Tiêu Dật nắm tay thật chặt, cúi đầu nhìn qua nàng một cái: “Nàng mới vừa giải hết độc, chỉ sợ ngay cả đứng cũng không vững.”

Nghĩ đến lúc này đến đây còn phải nhờ Bích Ngô đỡ, cả người không thăng bằng, Tiểu Thất cũng không cựa mạnh nữa, cúi đầu ở trong lòng hấn, mặc cho hấn ẵm trở về phòng.

Ánh mặt trời chiếu nghiêng xuống, tán lác đầy đất, bóng người trên đất dần dần thả chậm bước chân, khóe miệng không tự chủ nhếch lên, lộ ra một nụ cười thần nhiên.

71. Q.4 - Chương 72: Hết Nhạc Cùng Chàng Bay Bên Nhau

Trên đỉnh núi Bắc Thương, tuyết đọng mới vừa tan, ánh sáng phản xạ, vạn vật đều tận, trong một mảnh mênh mông, chỉ có một người đứng chấp tay trong gió, gió thổi bay cồn long bào màu đen của đế vương, vạt áo tung bay, giống như đang đứng giữa trời.

Thanh âm ngựa chạy cấp tốc lướt qua dưới chân núi, rồi thoáng chốc dừng lại.

Bắc Thiên Thụy như có điều suy nghĩ nhìn lên trên, sương trắng lượn quanh núi, trong sương mù, chỉ mơ hồ nhìn thấy một bóng người, ông tay áo xoay tròn, như ẩn như hiện, ẩn ở đó trong sương mù trắng, lại giống như đã đứng ngàn năm. Giống như nghĩ tới điều gì, cách một màn sương trắng, ánh mắt hấn hơi do dự, tay nắm dây cương khẽ run.

“Điện hạ!” Liều Lạc Kỳ bên cạnh mở miệng nhắc nhở, “Hoàng thượng ở bên trên, thuộc hạ đợi. . . .”

“Các người đợi ở chỗ này!” Tung người xuống ngựa, Bắc Thiên Thụy chậm rãi đi lên đỉnh núi, trong đầu thoáng qua một bóng người. Hơn nhiều năm trước kia, ở chỗ này, hấn cũng đã thấy tình cảnh tương tự, tâm tình kia hình như cũng tương tự thế này. Nhưng lúc đó hấn chỉ đứng ở dưới chân núi xa xa, vẫn nhìn người kia đứng suốt cả ngày cả đêm. Lúc đó, hấn không biết loại tâm tình này rốt cuộc đại biểu cái gì, cho tới bây giờ hấn mới hiểu rõ ràng đó là lần duy nhất hấn thấy người cao cao tại thượng đó mềm yếu.

Càng đến đỉnh núi, đường càng cong, dọc theo đường đi, cục đá lăn lộn rơi xuống, phát ra thanh âm “Răng rắc”. Khi tới đỉnh núi, Bắc Thiên Thụy thở nhẹ, bước mấy bước tới gần, lại thoáng lui về sau một bước, mới nói: “Hoàng thượng. . . .” Vốn đã chuẩn bị xong rồi nhưng lại thay đổi ý định lúc này, do dự một hồi lâu, cũng không nghĩ ra nói gì mới phải, khẽ ngước mắt nhìn lại, bóng lưng người kia lù lù như núi, vẫn đứng yên không nhúc nhích.

“Đại ca.” ước chừng qua thời gian uống cạn nửa chung trà, Bắc Thiên Vũ mới quay đầu lại, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên, cười nói, “Huynh không cho rằng ta sẽ một mình đi ngăn trở quân đội Kỳ quốc chứ?”

Bắc Thiên Thụy sững sốt, liếc xuống dưới, ở dưới chân núi có khoảng một ngàn thiết kỵ đứng dày đặc, lúc này hấn mới nhớ tới mục đích mình tới nơi này, sáng nay hạ triều, hấn đến thư phòng vì muốn thương lượng chuyện Kỳ quốc với đệ đệ, nhưng không ngờ đệ đệ đã không còn ở trong cung rồi, trong lòng nhất thời cả kinh, nghĩ đến mấy ngày trước đây hấn không dẫn theo người nào một mình xông vào đại doanh Kỳ quốc, lập tức triệu tập một ngàn người ngựa đuổi theo: “Hoàng thượng làm việc luôn luôn không suy tính đúng mực, luôn ngoài suy nghĩ và dự đoán của thần, thần. . . . Cũng không dám mạo hiểm.”

Trong lời nói có ba phần trách cứ, thật khiến Bắc Thiên Vũ sững sốt một chốc: “Đại ca, đã nhiều năm rồi huynh chưa từng nói với ta như thế.” Hắn khẽ nghiêng đầu, suy nghĩ một chốc, rồi nói, “Hình như là từ sau khi mẫu hậu chết huynh luôn dung túng ta làm bất cứ chuyện gì !”

“Hoàng thượng. . . . .”

“Đại ca. . . . . Đừng kỳ vọng ta sẽ giống phụ hoàng” Bắc Thiên Thụy chấn động, đột nhiên ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này Bắc Thiên Vũ cũng xoay người đi qua, thanh âm truyền tới trong tai của hắn vô cùng rõ ràng, “Trẫm. . . . . Sợ rằng không làm được !”

“Hoàng thượng, thần luôn suy tư một vấn đề. . . . .” Bắc Thiên Thụy chợt đến gần mấy bước, đứng bên cạnh Bắc Thiên Vũ, hơi dừng lại, rồi chậm rãi mở miệng nói, “Ta luôn nghĩ tại sao lúc đó phụ hoàng lại đưa người đỡ mũi tên kia!” Thân thể bên cạnh rõ ràng giật giật, “Ngài cũng nghĩ đến phải không?” Hắn nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, “Tình cảnh lúc ấy, cực kỳ giống năm đó, có lẽ khi đó phụ hoàng nghĩ tới mẫu hậu. . . . .”

“Vậy thì thế nào?” thanh âm lạnh lùng của Bắc Thiên Vũ vang dội ở đỉnh núi, “Ông ta muốn chuộc tội. . . . . Không cảm thấy quá muộn sao? Năm đó lúc ông ta lợi dụng mẫu hậu không phải yên tâm thoải mái à, hiện tại ông ta muốn chuộc tội rồi. . . . .”

“Phụ hoàng đã chết!” Bắc Thiên Thụy đột nhiên nói to, trong mắt thoáng qua vẻ buồn bã, thở dài yếu ớt, thanh âm nhỏ lại, “Đệ có biết, năm đó phụ hoàng đã từng như đệ, đứng ở chỗ này tròn một ngày một đêm.”

“Vậy sao?” Bắc Thiên Vũ chỉ nhếch nhẹ khóe miệng, lạnh nhạt nói, “Dù vậy, mẫu hậu cũng sẽ không sống lại. . . . .”

“Hoàng thượng. . . . .” Khẽ châm chọc, Bắc Thiên Thụy chuyển ánh mắt đến nơi xa, nhỏ giọng nói, “Ly rượu độc lúc đó, người không phải cũng chuẩn bị cho nàng ấy uống vào vì Bắc Liêu sao!”

“Vì Bắc Liêu?” Bắc Thiên Vũ chợt cười nhẹ, nhướn nhẹ mày kiếm, có vẻ châm chọc nồng nặc, “Đại ca nghĩ ta quá vĩ đại rồi, nếu không phải lúc ấy mỗi người các người đều ép quá gấp, ta cũng sẽ không muốn thuận nước đẩy thuyền, để cho nàng giả chết. Trên người của nàng có khối ngọc Phượng Huyết, có thể phòng bách độc.”

Một cơn gió thổi mạnh qua, thấm vào xương cốt, lạnh lẽo truyền khắp, kích thích từng cơn lạnh run. Áo cong cổn màu đen của đế vương mơ hồ như sương, trong mắt dần dần lộ ra khí thế bức người, giống như còn lạnh hơn cơn gió kia mấy phần, lúc này Bắc Thiên Thụy mới nhìn rõ hắn, rút cuộc từ từ cúi đầu: “Hoàng thượng cho là giang sơn mỹ nhân, bên nào nặng bên nào nhẹ?”

“Giang sơn mỹ nhân sao?” Nơi xa núi non dày đặc, mây mù lượn quanh, ở dưới chân núi, thiết kỵ khôi giáp phản xạ ra ánh sáng chói mắt, non sông thật đẹp, xòe tay nắm lấy giống như có thể thu hết vào trong lòng bàn tay, ánh mắt hắn xuyên qua tầng tầng sương mù, lại chỉ rơi xuống nơi khác, trông mắt dần dần thâm thúy như biển: “Lúc trước ta vẫn cho là chỉ cần tránh chỗ nguy hiểm, là có thể không bị nguy hiểm, cho đến khi lời nói kia của Tứ ca nhắc nhở ta, tránh ra không bằng trực tiếp trừ đi, càng thêm hoàn toàn, cũng chỉ có như thế mới có thể chân chính yên tĩnh.” Thanh âm tuyên thệ dần dần vang vọng ở giữa núi rừng, “Giang sơn quyền thế ở trong lòng bàn tay, mà nàng thì để xuống trong lòng.”

Ở dưới chân núi, dần dần vang lên tiếng chân ngựa, Rừng trúc đung đưa, vang dội sào sạt.

“Nếu hai người có một ngày xung đột thì sao?”

Trong rừng mơ hồ hiện ra một bộ áo trắng, trong sương mù, ống tay áo tung bay như tiên, con người Bắc Thiên Vũ chợt co rút nhanh, phát tay áo phi thân ra, chỉ để lại bốn chữ: “Làm việc theo tim.”

Nhìn áo long cổn màu đen của Đế Vương cấp tốc xuyên qua giữa rừng như con thoi, lộ ra khăn cấp và nóng nẩy dày đặc, Bắc Thiên Thụy chợt như có điều suy nghĩ cong khóe môi lên, đến gần vách đá mấy bước lần nữa, ánh mắt đi xuống, chỉ thấy một bộ áo trắng nhẹ nhàng lướt qua trong sương mù như con thoi, cách rừng cây, hai bóng dáng một đen một trắng giống như hai điểm đã định trong số mạng.

Mây mù từ từ tiêu tán, một ánh đỏ xẹt ngang phía chân trời, từ từ lan tràn khắp núi cao trùng điệp, sáng mờ đầy trời, đỉnh núi như được trải sát một lớp gấm đỏ trong suốt. Cũng không biết đứng như vậy bao lâu,

đáy lòng Bắc Thiên Thụy chợt dâng lên một cảm giác điều hiêu, ngắm nhìn bốn phía, đỉnh núi trông trải không có gì, ở dưới chân núi là vách đá vụn trượng, ánh nắng chiếu sáng quanh người, gió mạnh thổi qua tràn đầy khí lạnh, hai bóng dáng một đen một trắng nơi xa đã sớm cùng nhau rời đi.

*****

Kỳ quốc mừng mười tháng ba năm Thiên Khải thứ hai, Ninh thị hoàng hậu Kỳ quốc mất, Thụy Hào Duệ, đời xưng Duệ Vũ hoàng hậu. Sách sử ghi lại, Duệ Vũ hoàng hậu không được sủng ái. Phong hậu một năm, chưa từng ra dự tiệc, chỉ có Hiền phi bên cạnh để là thứ nhất. Gả cho để bốn năm, không hề sinh con là thứ hai. Sau khi mất, để vào triều nghe báo cáo và quyết định sự việc cũng không hề buồn bã là thứ ba. Nhưng, 1 năm sau, để đổi niên hiệu Duệ Vũ. Đến đây. Đời sau đều xưng hai người là Duệ Vũ đế hậu, nhiều lần truyền lại đời sau, người hậu thế lấy lý do trong hai năm Duệ Vũ hậu còn sống Duệ Vũ Đế chưa từng nạp phi tần nào, từ từ truyền ra một đoạn giai thoại anh hùng mỹ nhân, đây chính là nói sau rồi.

Mười lăm tháng ba năm Thiên Khải thứ hai, chiến tranh Kỳ Bắc bộc phát, hiệp ước hòa bình tan vỡ. Nước nhỏ ở biên cảnh đang định ngồi thu ngư ông thủ lợi thì chiến tranh mới ngắn ngủn hai ngày mười vạn đại quân Bắc Liêu đã bị diệt toàn quân nên kết thúc. Trận đánh này, bộc phát nhanh chóng, kết thúc cũng nhanh, trước nay chưa từng có.

Sách sử ghi lại: “Sứ thần Bắc Liêu ở trên điện Quang Hoa nhắc lại chuyện Thiên Tầm Vũ Y năm đó, sắc mặt để chợt âm trầm lạnh lẽo, muốn không đồng ý. Nhưng Tả Tướng bước ra gạt lực can gián. Để chất vấn, trong cung chỉ có một công chúa chưa đủ một tuổi do Hiền phi sinh ra, làm sao hòa thân? Tả Tướng quỳ, nói rằng muội muội của thần có thể. Để không vui, Tả Tướng lại can gián, phía nam Kỳ quốc vẫn còn họa hoạn, phía bắc thực không nên sinh mầm tai vạ nữa, nên ra sức bảo vệ kia hòa bình, dốc toàn lực bình ổn phía Nam. Để im lặng không nói, chúng thần đều quỳ, để chợt phát tay áo bãi triều. Dân chúng nghe thấy đều khen Tả Tướng đại nghĩa.”

Trong Tương tương liệt truyện cũng ghi lại chuyện này để biểu hiện Tả Tướng Đại Nhân Đại Nghĩa, nhưng các sử học gia sau đó tra cứu chuyện này lại không thể thông; Bắc Liêu là quốc gia thua trận làm sao dám nói lên yêu cầu này? Không phải nữ nhi của đế hòa thân, để vì sao mà giận? Suy đoán rồi rít đều không phải, sau đó tra từ muội muội của Tả Tướng cũng chỉ được chút chuyện.

*****

Tả Tướng Phủ.

Tháng ba đầu xuân, cây cối nảy mầm, hoa đào rực rỡ, trong rừng đào ở vườn sau đã có những nụ hồng mới chớm, phía trên còn có vài cái lá chằng chịt. Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, rơi vào rừng đào ven hồ, bóng cây nghiêng nghiêng trong nước, mặt nước trong veo bị một cơn gió thổi qua tạo nên từng gợn sóng.

Người đứng bên hồ nhìn mà ngây dại, chỉ mặc áo đơn, lại không cảm thấy lạnh.

“Thịnh Phong ca ca!” Sau lưng có thanh âm dịu dàng của nữ tử kêu hân.

Người ven hồ trầm ngâm quay đầu lại, thấy nàng chỉ mặc một cái áo đơn, đi qua vài bước ôm nhẹ nàng, quả nhẹ: “Đầu xuân se lạnh, đã sắp làm mẫu thân rồi, sao qua loa như thế!”

“Thịnh Phong ca ca!” Nàng thuận thế tựa vào trong ngực của hân, nửa dựa vào trên người của hân, nhẹ nhàng làm nũng.

“Trở về đi thôi!” Mộ Thịnh Phong điểm nhẹ cái trán của nàng, bên môi chứa một nụ cười, kéo nàng đi vào trong phòng.

Trong đình nhỏ giữa hồ nơi xa, chợt mơ hồ truyền đến tiếng đàn, lúc liên lúc đứt, giống như chỉ tùy ý gảy nhẹ, khúc nhạc không đều.

Hân hơi khựng lại.

Ninh Huyền Vân từ trong ngực của hân ngẩng mặt nhìn hân, dưới ánh mặt trời không thể nào thấy rõ, nàng không khỏi ôm sát hân. Buổi tối ba ngày trước, Hồ Tâm Tiểu Trúc vẫn trông không lại có một người vào ở, không ai biết người kia hình dáng thế nào, chỉ biết là một nữ tử.

“Nàng ấy. . .” Ninh Huyền Vân cuối cùng không nhin được mở miệng nói, “Thịnh Phong ca ca chuẩn bị. . . Chuẩn bị. . .” Mặt ửng đỏ, câu tiếp theo làm thế nào cũng hỏi không được.

“Nghĩ đi đâu!” Mộ Thịnh Phong vỗ cái trán của nàng lần nữa, “Không phải đã nói với nàng sao, muội ấy chỉ là biểu muội bà con xa của ta.”

“Nhưng. . .” Ninh Huyền Vân muốn nói lại thôi, rõ ràng không chỉ đơn giản như vậy mà, mấy ngày nay tinh thần chàng vẫn luôn hoảng hốt, nàng nhẹ nhàng nói thầm ở trong lòng, lại không có nói ra.

“Vân nhi” Mộ Thịnh Phong giống như nghe được lời trong lòng nàng, từ từ ôm sát nàng, “Trên đời có vô số nữ tử, cọt nhả đối đãi mấy người, không bằng hết lòng hết dạ với một người.”

Tiếng đàn nơi xa chợt nâng lên, giống như là hòa vào cảnh xuân ấm áp lúc này.

Giữa hồ lá sen tiêu điều, trong lương đình, một nữ tử áo trắng áp nhẹ tay lên dây đàn, chậm rãi thả ra dư âm cuối cùng.

Dư âm tan hết, lúc này người đứng trong đình mới xoay người, lắc đầu mỉm cười nói: “Khúc không đều, bảo nàng đàn tùy ý, nàng quả thật tùy ý!”

Tiểu Thất đẩy nhẹ dây đàn, bữu môi cười nhạt nói: “Vốn cũng không rành, là người nhất định muốn ta đàn.”

Mặc dù vẫn là mỉm cười nhưng lại có thêm phần thanh thản nhẹ nhàng, Tiêu Dật chợt nghiêng đầu nhìn vào trong hồ: “Nàng chắc chắn ta sẽ theo mong muốn của nàng sao?”

Nơi xa non sông tươi đẹp, trời ây trôi.

“Tiêu Dật, người không phải đã sớm ngờ tới sẽ kết cục như vậy sao?”

Đã biết trước kết cục, nhưng vẫn không ngờ mình còn bàng hoàng như thế, bước đầu tiên cũng đã bước ra, chỉ cần gạt đầu nhẹ lần nữa, nàng sẽ hoàn toàn rút khỏi đời hắn.

“Tiểu Thất, vì sao nàng có thể khẳng định như thế.” hắn quay đầu lại nhìn nàng chăm chăm, sắc mặt không có vẻ gì, nhưng trong đó lại mơ hồ lộ ra một chút cô đơn, “Vì sao ta không thể?”

Vấn đề này hắn đã hỏi mấy lần, Tiểu Thất từ từ đứng dậy từ trên chỗ ngồi, cúi đầu vén tóc mái hơi dài trên trán qua, thanh âm nhẹ nhàng mà khẳng định: “Ta chỉ đi theo trái tim.”

Đi theo trái tim! Chỉ vì hắn không có ở trong lòng của nàng, đúng vậy a, đáp án thật ra chỉ đơn giản như vậy, hắn đến tận cùng mong đợi nàng nói gì nữa đây.

“Tiểu Thất” hắn nhẹ mang dờ dề tài, kéo nàng đứng ở bên người, Hồ Tâm Tiểu Trúc vốn chính là kiến trúc cao nhất trong tướng phủ, lúc này đứng ở trên đỉnh núi giả trong lương đình, lại có thể đem nhìn hết cả thành đô, ngón tay của hắn chỉ nơi xa nói, “Nàng có tin hay không trăm sẽ luôn mạnh thêm?”

Mạnh thêm? Hướng đó là nước nhỏ ở phía nam! “Tin” Tiểu Thất mím môi than nhẹ, “Nhưng bá nghiệp một đời cuối cùng đều do máu tươi nhuộm thành.”

“Vậy thì như thế nào” đáy mắt hắn càng sáng, “Thế gian vạn vật cuối cùng sẽ biến mất, có thể làm vua một đời, cũng không uống được cuộc đời này. Có lẽ. . .” Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, loáng thoáng có tia hi vọng, “Có lẽ Kỳ quốc sẽ rất mau biến mất.”

“Từ sớm đã định, không phải sao?” Nàng cười nhạt, đáp lại.

“Thì ra đây chính là tính toán của nàng, dùng Kỳ quốc đổi tự do cho nàng.”

Tiểu Thất cười nhạt không nói.

“Ninh Tiểu Thất” Tiêu Dật chợt xoay vai của nàng qua, khi nàng không kịp phòng ngự, hôn lên đôi môi của nàng, chỉ ngăn ngắn mấy giây lại nhanh chóng buông ra. Nụ hôn không có chút dục vọng, lại mang theo một tâm tình phức tạp khó hiểu. Tiểu Thất đột nhiên lui về phía sau mấy bước, trừng mắt nhìn hắn.

“Tiểu Thất, điều kiện trao đổi này, ta chấp nhận.” Tiêu Dật nở nụ cười, chưa đạt đáy mắt đã tiêu tán, “Chuyện nàng nợ ta, đời sau nhất định phải trả lại, xem đây là chứng cứ.”

Ông tay áo màu vàng sáng đi xa, bên đình Hồ Tâm Tiểu Trúc, chỉ còn lại một bộ áo trắng đứng nghiêm thật lâu.

Ba ngày sau, để đồng ý hòa thân với sứ thần Bắc Liêu, phong muội muội Tả Tướng công chúa Thiên vũ, mồng một tháng tư đi đến Bắc Liêu hòa thân. Bởi vì cổ kỵ hoàng hậu vừa mất không quá nửa tháng, khánh điển cũng không long trọng. Nhưng đáng cho dân chúng vui mừng là, Bắc đế tới biên cảnh phía bắc nghênh đón công chúa, ôm từ trong kiệu hoa ra ngoài, cùng cười một con ngựa, việc này cũng bắt đầu một đoạn giai thoại khác.

Chỉ là lúc đó, Tiểu Thất dựa vào trong ngực hắn, một tay hắn cầm dây cương, một tay vững vàng bao quanh hông của nàng, đầu đặt trên vai của nàng, hơi thở ấm áp phả vào trên mặt của nàng, khoe mắt đuôi lông mày của nàng đều hiện ra nụ cười. Ngựa của bọn họ chậm rãi đi về phía trước, bên cạnh là núi cao trùng điệp, phía sau là thiên quân vạn mã. Nàng chợt nhớ tới thời niên thiếu đã từng vô cùng cảm động vì một bài thơ cổ, vì vậy liền không tự chủ ngâm ra: “Non xanh nước biếc chàng và ta lưu luyến, ưu sầu trong lòng dùng gió đưa đi, xin ở bên cạnh ta cho đến khi bạc đầu.”

Một đêm trước khi đi, Tam tỷ nàng ẵm đứa bé đến thăm nàng, cung trang duyên dáng sang trọng, nhưng không còn tìm được vẻ anh tư bộc phát và dí dỏm năm xưa. Nàng biết đêm đó Tiêu Dật trở về đã sung hạnh một cung nữ, phong thành tần. Bích Ngô ở bên cạnh nàng than nhẹ. Nàng với tỷ tỷ bèn nhìn nhau cười, thấy đáy mắt tỷ tỷ dần dần nổi lên sương mù, nhưng lúc đi lại vẫn dứt khoát kiên quyết. Trang Tử không phải cá, làm sao biết cá có vui không! Nàng rút cuộc cũng chỉ cười nhạt nhìn Tam tỷ nàng đi về số mạng nặng ấy đã lựa chọn.

“Nghe thấy chuyện cũ ngày xưa, gió không ngừng không nghỉ. Nhớ về những nỗi buồn, trước kia mơ người xa mà xót, nay người trước mắt sẽ không buông tay!”

Nhưng nàng rút cuộc vẫn không nhận được hỏi Bích Ngô chuyện về Âm Linh. Bích Ngô trả lời là, phụ hoàng họ năm đó lên ngôi, từng là thời kỳ cường thịnh của Tô gia, sau đó Hoàng đế liên hiệp hai nhà Trần, Sở, một tờ chiếu thư xử tội tư thông với địch phản quốc, cả nhà Tô gia bị tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, chỉ có một người chạy trốn. Mà Âm Linh vừa vặn là con cá lọt lưới.

“Đứng trên núi nửa ngày, khe suối lượn quanh thôn, tiếc chỉ là vô danh, hôm nay lại bắt đầu. Dưới ánh trăng gầy dần, thêm bóng nữa là ba, như ngàn năm đã qua, tỉnh mộng người gầy đi, trên chiếc thuyền xanh lá, trôi nổi theo làn sóng, cứ tùy theo dòng nước, không nhớ về năm châu.”

Trước kia nàng luôn cho rằng mình rất nhỏ bé, nhưng không ngờ lại bị liên lụy vào quốc thù gia hận, gánh chịu yêu hận tình thù của một nước, một nhà, không thể chấp nhận, yêu không phải, buông không xong, đi cũng không đúng. Nàng nhìn thấy nam tử kia ẩn trong đại đội nhân mã, ngũ quan cứng rắn ẩn nhẫn rút cuộc mơ hồ không rõ.

“Xin ở bên cạnh ta cho đến khi bạc đầu, ưu sầu trong lòng dùng gió đưa đi, nghe thấy chuyện cũ ngày xưa, trước kia mơ người xa mà xót, nay người trước mắt sẽ không bao giờ buông tay!”

Vượt qua một thời không, cuối cùng nàng đã quên nước, quên nhà vì hắn, mà hắn để ười vạn đại quân toàn quân bị diệt có phải chỉ vì giúp họ sống chết không rời? Nếu thật là như thế, bầu trời ngàn vạn thần tiên chắc cũng không trừng phạt bọn họ chứ?

“Dòng suối chảy vòng qua, ba tuổi như ba thu, gió bắc rét lạnh, bắn khoảo dằng dặc, nắm tay đến già, sống chết không rời, ngàn năm đã qua, tỉnh mộng người gầy đi.”

Lời cuối sách:

Bắc Liêu năm Thiên Thông thứ nhất, để cưới công chúa Thiên Vũ Kỳ quốc làm hậu, cưng chiều nàng quá mức. Một năm sau, sinh ra một trai một gái, ban tên là Kinh Thương, Kinh Thương. Sau đó, cảm tình của Đế hậu càng thân. Nhưng tám năm sau Đế hậu song song mất, Bắc Liêu bạo loạn, tất cả nước nhỏ rục rịch ngóc đầu dậy. Thụy vương gia Bắc Liêu nâng đỡ Đại hoàng tử lên ngôi, trấn áp bạo loạn đến hơn mười năm.

Năm Thiên Bảo thứ mười Bắc Liêu, thiếu niên Bắc đế cố ý mở lăng mộ tiên đế ra, Nhiếp Chính vương Thụy vương gia ngăn trở không được. Đế vào lăng mộ, sau đó trở về, ba ngày không ăn gì. Ngày đế băng

hà, đã tiết lộ, trong lăng mộ chỉ có trang phục đặt ngăn nắp.

72. Q.4 - Chương 73: Ngoại Truyện 1: Mộ Thịnh Phong

Giờ Mèo ánh mặt trời còn chưa chiếu ra, làn gió thổi qua mang theo sự lạnh lẽo của mùa thu. Nơi xa giống như nổi lên đám sương, mơ hồ nhìn không rõ sự vật khá xa, chỉ có phía đông nổi lên một vệt đỏ bừng, nhàn nhạt, nhàn nhạt khảm trong chân trời trắng xóa, giống như vẽ lên một vết hồng nhạt trên giấy Tuyên Thành màu trắng.

Mộ Thịnh Phong đi ra từ trong phủ, ngẩng đầu nhìn về phía đông, ánh mắt dừng ở nơi đó, trong lòng chợt buồn buồn, hít thở không thông! Những hình ảnh từ rất xưa xuyên qua từng tầng sương bao phủ xuống. Hắn nhớ hôm đó mẫu thân dẫn hắn rời khỏi hoàng cung cũng là vào lúc này, sương mù tựa hồ còn dày hơn, ngay cả sự vật bên cạnh đều phải neho mắt lại nhìn thật lâu mới có thể phân biệt ra.

Hắn ngồi ở trên xe ngựa, vén rèm xe lên, nhìn thành cung màu xanh lá như ngọc lưu ly này thối lui khỏi tầm mắt hắn từng chút, kể cả bóng người nho nhỏ màu đỏ trên thành cung và tiếng la nũng nịu đó. Hình như nhớ hôm đó nàng mặc một cái váy rộng nách màu đỏ, tựa hồ cả áo khoác cũng chưa mặc đã chạy ra.

Hôm đó hắn một mực yên lặng theo sát phía sau mẫu thân, sửa sang lại hành trang, dần xếp lên xe ngựa, có rất nhiều chuyện hạn chế. Chỉ có trong lòng hắn biết, hắn rất muốn những chuyện hạn chế kia có thêm thật nhiều. Hắn vốn cũng không có hi vọng có thể gặp nàng, vì nàng tuổi nhỏ, rất ưa thích ngủ nướng, thời gian sớm vậy, hắn không nghĩ đến nàng sẽ chạy ra, lại còn chạy lên thành cung, không ngừng kêu chiếc xe ngựa kia: “Thịnh Phong ca ca! Thịnh Phong ca ca!” Hắn mới vừa bước lên xe ngựa liền ngừng lại, quay đầu lại nhưng chỉ thấy màu trắng xóa, không có gì cả. Trong lòng hắn nhất thời luống cuống, giống như không còn tìm được nàng nữa, hắn cảm thấy mình rất độc ác, vì đã vứt bỏ mình nàng lại trong đó. Hắn vẫn nhớ bóng dáng màu đỏ vô cùng nhạt trong màn sương trắng đó, khi xe ngựa đi xa ngoài màn sương trắng hắn còn nghe được những thanh âm non nớt uất ức nghẹn ngào rất là nhỏ.

Hắn nhớ lại lúc nàng vẫn còn ở trong ngực hắn, trong ánh trăng mờ, buồn ngủ nhưng vẫn nhẹ nhàng ní non: “Nếu là có một ngày Thịnh Phong ca ca không có ở đây, Tiểu Thất cũng sẽ khổ sở đấy!” Hắn khấp hờ mắt, tựa hồ còn có thể nhớ lại tay của nàng nhẹ nhàng nắm ống tay áo của hắn, đầu ngoẹo qua, đáng vẻ khả ái tựa vào đầu vai hắn! Cho tới một màn kia cứ thường thường xuất hiện trong giấc mộng của hắn trong những năm tháng sau này, hắn luôn đứng ở đằng xa, nhìn bóng dáng màu đỏ nho nhỏ không ngừng kêu tên của hắn: “Thịnh Phong ca ca! Thịnh Phong ca ca!” Một tiếng lại một tiếng, kiên trì không ngừng kêu tên của hắn, từ làm nũng đến uất ức, cuối cùng hơi nghẹn ngào. Mà hắn chỉ có thể nhìn ra trước, cách qua mảng sương mù dày đặc, hắn thủy chung không tìm được nàng. Cho đến sau này, hắn rốt cuộc hiểu rõ đó là một sự báo trước, một năm kia hắn xoay người rời đi, nàng rốt cuộc không chịu gặp hắn nữa.

Khi đó hắn đã là mười lăm tuổi, hiểu sơ tình hình, vì vậy không tự chủ đã khắc nàng vào trong lòng, mà nàng mới bảy tuổi, chỉ biết lệ thuộc vào hắn, chỉ biết hắn rời đi nàng sẽ khó chịu, nhưng không biết nguyên nhân. Ở tuổi dậy thì, ai hứa hẹn với ai vĩnh viễn bên nhau; tuổi trẻ khinh cuồng, ai hứa hẹn với ai mãi không chia lìa.

“Thịnh Phong ca ca! Thịnh Phong ca ca!” Gần đây hắn luôn xuất hiện ảo giác như vậy, kể từ khi biết chuyện này, hắn luôn lừa mình dối người mà nghĩ có lẽ nàng chưa chết, chỉ là đang sống ở một thế giới mà hắn không biết. Hắn lắc lắc đầu, chuẩn bị bước lên trên xe ngựa. Nhưng thanh âm kia lại càng ngày càng gần hắn, gần đến cơ hồ đã đến bên cạnh. Hắn giống như bị dụ hoặc, đột nhiên nghiêng đầu. Khoảnh khắc kia, ánh mắt của hắn sáng như ngôi sao, một ngôi sao sáng nhất ở chân trời. Hắn cảm thấy trên thế giới thật sự có kỳ tích, trong màn sương mù trắng xóa này thật xuất hiện một bóng dáng đỏ, đến gần hắn từng chút từng chút. Hắn đứng yên không dám động, không nháy mắt nhìn chằm chằm vào nàng, tựa hồ trong giấc mộng mỗi lần hắn động một cái, bóng người kia liền cách hắn xa một phần, cho nên lần này hắn cố gắng khống chế mình, hắn chỉ biết không thể động, hắn không thể để cho nàng đi. Sau đó, từ từ càng ngày càng rõ ràng, trong sương mù trắng xóa chợt chiếu ra gương mặt quen thuộc, bởi vì chạy tới đây, sắc mặt

đỏ bừng, trong tròng mắt sáng trong của nàng chứa đầy sự vội vàng, trong tay còn cầm một cái áo ngoài dày, nhìn thấy hấn thì trong mắt có mừng rỡ không che giấu được: “Thịnh Phong ca ca, cuối cùng cũng đuổi kịp huynh, Dư lão cha nói, hôm nay sương mù dày, buổi sáng thì thời tiết sẽ rất lạnh, nên ta đưa áo đến cho huynh!”

Một khắc kia, hấn rốt cuộc thấy rõ không phải nàng, nhưng tại sao cả thanh âm cũng tương tự, mềm mại, âm âm, luôn không đành lòng cự tuyệt. Hấn theo bản năng nhận lấy cái áo choàng, ngón tay lạnh lẽo chạm vào lòng bàn tay ấm áp của nàng, thì ra nàng chạy tới được, nơi lòng bàn tay đã toát ra mồ hôi mỏng. Hấn giống như không thể khống chế, đưa tay vuốt vuốt tóc của nàng, giống như đang nhìn “nàng” trong trí nhớ, nhẹ nhàng nói: “Mau vào đi thôi! Coi chừng bị lạnh !”

Nàng vui sướng cười cười với hấn: “Ta nào có mảnh mai như vậy!” Khi nói chuyện tay còn lắc lắc với hấn, cũng rất nghe lời xoay người lại.

Nhưng hấn lại vẫn không nhúc nhích, đứng ở nơi đó, nhìn bóng lưng của nàng dần biến mất trong màn sương trắng đó, dần dần thành một điểm màu đỏ. Một thoáng đó, hấn chợt mở miệng hô với bóng người đang đi xa: “Vân nhi, muội nguyện ý gả cho ta không?”

Điểm màu đỏ tựa hồ dừng một lát, chỉ chớp lát sau lại dùng tốc độ nhanh hơn vừa rồi chạy đi. Mộ Thịnh Phong hơi nhíu mày, nhưng không có thành công lộ ra một nụ cười. Hấn chỉ cảm thấy đáy lòng trống trải, giống như có cái gì rốt cuộc rút khỏi cuộc đời hấn, nhưng hấn lại vô lực ngăn cản.

“Thịnh Phong ca ca! Ta nguyện ý gả cho huynh!”

Là ai đang trả lời hấn? Hấn kinh ngạc nhìn nhìn về nơi xa, không hề chớp mắt, nhưng nơi đó chỉ còn lại một bóng dáng đỏ nhạt, rốt cuộc bị chôn vùi ở trong màn sương trắng đó. Trong trời đất mịt mờ, bên tai của hấn tựa hồ vẫn vang vọng câu nói đó của nàng: “Thịnh Phong ca ca! Muội nguyện ý gả cho huynh!”

“Tiểu Thất, con luôn kề cận Thịnh Phong ca ca của con, về sau gả cho Thịnh Phong có được hay không?”

“Cái gì là gả?”

“Gả chính là sau này con có thể sống chung với Thịnh Phong ca ca!”

“Về sau sẽ luôn luôn ở chung sao?”

“Đúng vậy ——”

“Ừ! Tốt! Con nguyện ý gả cho Thịnh Phong ca ca!”

“Ai nha, nói với dì cũng vô dụng —— Thịnh Phong ca ca của con ở bên đó, cứ nói với nó!”

“Thịnh Phong ca ca, muội nguyện ý gả cho huynh!”

”Ha ha

, tiểu nha đầu này làm cho Thịnh Phong của chúng ta đỏ mặt !”

“Thịnh Phong đã mười bốn tuổi rồi, tỷ tỷ đừng chọc nó nữa, nó đó, không chừng đã coi trọng những cô nương khác rồi!”

“Đến đây, Thịnh Phong, nói ẹ và Lam di biết, con có thích cô nương nào khác không?”

“Cái gì là thích cô nương khác?”

“Thích cô nương khác chính là —— Tiểu Thất không thể gả cho Thịnh Phong ca ca của con nữa!”

“Không chịu! Thịnh Phong ca ca, muội nguyện ý gả cho huynh! Huynh có nguyện ý gả ội không?”

”Ha ha

~~ tiểu nha đầu này ——”

“Thật xin lỗi!” Hấn chợt cúi đầu nỉ non, “Dù là quên lãng hay nhớ lại thì đều là một chuyện ệt mỗi!”

Nàng không phải nàng! Mộ Thịnh Phong đứng ở nơi đó, cứ nhìn nam tử mặc trang phục màu đen đó kéo nàng đi, sau đó dần dần biến mất trước mắt hắn! Nàng không phải! Nàng không phải Tiểu Thất! Nhưng tại sao lúc thấy nàng đứng bên bờ Yên Ba đình, tim của hắn chợt chua xót! Thấy sắc mặt nàng tái nhợt nằm ở trên giường, hắn lại đột nhiên cảm thấy khủng hoảng, tựa như lần đó nàng chợt nói với hắn, Mộ Thịnh Phong, thật xin lỗi, ta không phải Ninh Tiểu Thất trong trí nhớ của huynh!

Như vậy rồi cuộc ai mới phải? Ai mới là Tiểu Thất trong trí nhớ? Là bởi vì trái tim đã động lòng thời niên thiếu vẫn còn ở trên cơ thể nàng, cho nên hắn mới có cảm giác quen thuộc sao?

“Tướng gia, hy sinh như thế, người thật cam nguyện sao?” Trong thiên điện yên tĩnh, nam tử mặc áo dài màu xanh chợt lên tiếng hỏi.

“Không có hy sinh!” Mộ Thịnh Phong không quay đầu lại, cũng đã đoán được thân phận của người đến, “Nhan Thanh, tây loan chỉ còn lại người, ta, và nàng! Ta không thể để cho nàng gặp chuyện không may!”

Nhan Thanh nhíu lông mày, không hiểu nói: “Không phải ngài nói là, nàng ấy không phải sao?”

Mộ Thịnh Phong lại cười nhạt: “Không, nàng ấy phải! Trong máu của nàng chảy máu của người Tây Loan!”

“Vậy vì sao không giữ nàng lại?”

“Ta cũng chỉ khuất phục thực tế! Giữ lại chưa chắc nàng được hạnh phúc, để nàng rời đi chưa chắc là bất hạnh!”

Nhan Thanh nhìn bóng dáng từ từ đi xa. Bóng dáng cao lớn dần dần biến mất giữa trời chiều, hôm nay là ngày hắn thành thân, cũng là ngày hắn đưa một nữ nhân khác rời đi. Hắn nhẹ nhàng hừ một tiếng, khạc ra một câu nhẹ vô cùng: “Vậy bức họa treo trong thư phòng là cái gì!”

Sau đó, khi Nhan Thanh thấy Mộ Thịnh Phong ôm ái ôm nữ tử bên cạnh, khi hắn thấy đáy mắt Mộ Thịnh Phong tỏa ra ánh sáng khi nhìn đứa bé ra đời đầu tiên của mình, hắn chợt rất muốn hiểu rõ, trong cuộc đời này một người đến tột cùng có thể yêu mấy người?

Cho đến cực kỳ lâu về sau, hắn rốt cuộc hiểu được câu nói sảng khoái ngày đó của Mộ Thịnh Phong, buông tay cũng là để mình tự do, trong cuộc đời con người luôn gặp qua nhiều người, có yêu một vài người, thương một vài người, phụ một vài người, sau đó từ từ hiểu được quý trọng.

73. Q.4 - Chương 74: Ngoại Truyện 2: Tiêu Dật

Mùa hè sau giữa trưa, ánh mặt trời sáng loáng chiếu vào khoảng sân yên tĩnh, chiếu vào trên đám dây leo xanh biếc tươi tốt đang quấn quanh cảnh mạn gai nổi thẳng đến cửa sổ. Tấm màn che màu tím rũ xuống bên cạnh cửa sổ cản lại ánh mặt trời sáng rỡ.

Trong thư phòng yên tĩnh, tỏa ra hương sách thoang thoảng. Trên bàn sách còn có một cây bút chưa cất đi, nước mực ở đầu ngọn bút văng lên giấy Tuyên Thành trắng, nở ra, từ từ hóa thành một đốm đen kịt. Một dáng người nhỏ nhắn nằm trên cái giường kế bàn sách. Một nữ nhân ngồi trên giường, một tay khoác lên trên lưng đứa bé, một cái tay khác nhẹ nhàng lay động quạt hương bồ trong tay. Tiếng ve ngoài cửa sổ một lát vang lên một lát lại yên lặng, quấy nhiễu lòng người hơi phiền muộn. Đứa bé trên giường bỗng nhúc nhích, cọ sát vào ngực nữ tử. Nữ tử cúi đầu nhìn qua đứa bé kia một cái, tay nhẹ vỗ lưng của hắn, quạt hương bồ trong tay cũng tăng nhanh tốc độ.

“Ken két” một tiếng, cửa phòng hơi mở ra, một nam tử mặc áo dài màu xanh đi vào. Nữ tử quay đầu nhìn hắn làm một động tác im lặng, nam tử kia rõ ràng thả chậm bước chân nửa nhịp, cho đến khi đi tới bên cạnh cửa nàng, mới nhỏ giọng nói: “Dật nhi ngủ?”

“Ừ!” Nữ tử không muốn nói nhiều, chỉ nhẹ nhàng đáp một tiếng.

“Tiểu tử này ——” nam tử tựa hồ còn muốn nói gì, lại bị nữ tử trừng mắt liếc, hắn chỉ có thể yên lặng cười cười lấy lòng nàng.

“Đi ra ngoài nói!” Nàng kia lôi kéo nam tử kia đi tới cửa mới nói nhỏ một câu.

Nam tử kia nhẹ nhàng đóng cửa lại, mới mở miệng nói: “Nàng đó, quá cứng chiều nó! Tiểu tử này cũng không biết giống ai, chỉ thích múa đao múa thương, vừa đến thư phòng liền ngủ!”

Nữ tử nũng nịu trừng mắt nhìn hắn: “Mấy ngày nay buổi tối trời nóng, Dật nhi khó có thể ngủ, sáng nay thật vất vả nó mới ngủ thiếp đi, chớ gọi nó dậy.”

“Không phải bởi vì trời nóng không ngủ được, trước đó vài ngày, có một người tự xưng đạo trưởng tới đây, nó liền quần lấy đạo trưởng đó đòi ông ta dạy võ, ta thấy nó là quá hưng phấn!”

Giọng nói dần dần không nghe được nữa, đứa bé trên giường mới một trở mình bò dậy, dán người vào cổng lắng lắng nghe một lát, mới chậm rãi mở ra một đường, híp mắt nhìn ra bên ngoài, con người vòng vo chung quanh, một cái nháy mắt, người đã nhanh chóng trốn khỏi thư phòng, chạy ra sân sau. Hắn nhớ ở sân sau có một bức tường rất thấp, hắn chỉ hẹ nhàng ung người là có thể lên rồi, sau đó. . . . Hắn có chút hả hê nghĩ, bước chân càng thêm tăng nhanh.

“Dật nhi! Dật nhi! Dật nhi!”

Hồngбет! Luyện công luyện đến quên thời gian, mẫu thân đang tìm hắn, mau trở về thôi! Bằng không lại phải bị mắng! Hắn có vẻ hơi hốt hoảng, vội vàng muốn cáo từ sư phụ, nhưng sư phụ đâu? Sao lại không thấy rồi? Hắn muốn đi vào trong nhà, nhưng tại sao hắn không động được?

“Nghe nói tiểu thiếp thứ tám của Tri Phủ Thực châu lại chết!”

“À? Lại chết? Tri Phủ phu nhân thật đúng là lợi hại! Tri Phủ đại nhân cưới một người thì chết một người!”

“Ai không phải! Nghe nói tiểu thiếp thứ tám đó là phu nhân tự kiếm về!”

“Tự kiếm về? Nói thế nào?”

“Chính là —— phu nhân kia không phải là muốn con trai sao, nên đến miếu Tống Tử Quan Âm xin xăm, trên thẻ tre nói bà ta đi ra gặp người nào đầu tiên thì đó chính là quý nhân của bà ta, vậy mà phu nhân kia vừa ra khỏi cửa liền đụng phải một nữ nhân, chính là tiểu thiếp thứ tám đó!”

“Lại có chuyện như vậy! Thật là kỳ! Không có tìm được con trai trở về mà lại gặp phải một nữ nhân của trưởng phu!”

“Ai nói không có tìm được con trai trở về! Có!”

“Có? Vậy thật là linh!”

“Có là có, nhưng, bụng bự cũng không phải phu nhân kia, đó là tiểu thiếp thứ tám! Nghe nói đã ba tháng rồi!”

“Ba tháng? Mới cưới vào cửa chưa tới hai tháng mà?”

“Ai biết được? Có lẽ là do tiểu thiếp đó và Tri Phủ đại nhân đã thiết kế tốt, tiểu thiếp có thai muốn vào cửa, sợ là phu nhân kia không chịu rơi vào cái bẫy này!”

“Nữ nhân trên đời này, thật là từng bước từng bước còn lợi hại hơn hồ ly tinh, nam nhân nhà ngươi. . . .”

Hắn đứng yên không động dậy, không nhìn người nói chuyện, nhưng mấy câu nói kia lại truyền vào trong tai hắn không sót một chữ. Hắn nghĩ, hôm đó mẫu thân nói về sau hắn sẽ có thêm một muội muội, cho nên mẫu thân đến miếu tạ lễ. Nhưng sau đó mẫu thân lại không có trở về, hắn và phụ thân dò thăm thật lâu mới biết thì ra mẫu thân đụng phải phu nhân Tri Phủ Đại Nhân, bị mang về phủ Tri Phủ rồi. Nhưng Tri Phủ phu nhân cũng không có gặp chuyện không may, tại sao mẫu thân không trở về chứ? Sau đó, phụ thân bán gia sản lấy tiền, dẫn theo hắn bốn ba chung quanh, đưa hết một tờ lại một tờ cáo trạng, nhưng phụ thân lại bị đánh cho càng ngày càng thảm.

“Dật nhi!” Tay tràn đầy vết máu của phụ thân nắm chặt lấy cánh tay hắn, dứt quãng nói, “Chuyện đoạt thể nhục nhã hôm nay, phụ thân đến chết khó có thể quên được, chết không nhắm mắt! Một ngày nào đó Dật nhi phải nắm quyền lớn, báo. . . Báo mối hận đoạt mẫu này, để an ủi phụ thân trên trời có linh thiêng!”

“Phụ thân! Phụ thân!” Bàn tay nho nhỏ của hắn không ngừng lau máu từ miệng phụ thân chảy ra, nhưng lau thế nào cũng không khô sạch được, máu càng chảy càng nhiều.

“Phụ thân! Phụ thân!” Trên Loạn Thạch Cương một thân thể gầy yếu co rúc bên cạnh một phần mộ không có mộ bia. Tuyết lớn rơi đầy trời, nhẹ nhàng bao trùm lên quần áo mỏng manh trên người hắn. Môi của hắn cong đến tím bầm, ý lạnh khiến cho thân thể hắn không tự chủ run lên, lại ôm chặt mình, lẩm bẩm nói, “Mẫu thân cũng đã chết, nhưng bọn họ vẫn không cho con gặp mẫu thân, mẫu thân chết bọn họ cũng không cho con, phụ thân! Phụ thân! Dật nhi. . . Dật nhi sợ. . . Dật nhi lạnh quá. . . Phụ thân. . .”

Hắn cảm thấy rất lạnh, bốn phía đều đen kịt, bông tuyết rơi trên người hắn hòa tan thành giọt nước lạnh lẽo, chảy vào trong cơ thể hắn từng chút, đông kết huyết mạch của hắn.

“Vương Gia! Vương Gia!” Bên tai dần dần vang lên âm thanh, từ từ đẩy hắn ra khỏi bóng tối. Hắn tựa hồ có chút hơi sức, lao đảo đứng lên từ trong bóng tối.

“Vương Gia, đoàn tụ sum vầy, có nhã hứng cùng nhau thưởng thức một ly hay không?”

Hắn nghe thanh âm từ phía sau hắn truyền đến, giọng nói thanh thanh đậm đậm, lại giống như một lời nguyện, hắn quay đầu nhìn lại, dưới ánh trăng sáng trong, nữ tử bưng ly rượu híp mắt cười với hắn, mặt mày thanh tú, thật là quen thuộc.

“Tiểu Thất!” Hắn giống như bị đầu độc, đi từng bước từng bước về phía nàng.

Nhưng bóng người kia thoáng một cái, đột nhiên biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, hắn bước một bước dài xông lên, trước mặt đột nhiên biến thành một vách đá, hắn hụt chân, thẳng tắp rơi xuống.

“Tiêu Dật!” Thanh âm kia lại vang lên lần nữa, là nàng! Cõi đời này chỉ có một người gọi hắn như vậy, cả tên cả họ, nghe vào cảm thấy hơi xa cách. Hắn phục hồi tinh thần lại, cúi đầu xem xét, lại phát hiện mình đang đứng ở ngoài cửa phòng, mặc khôi giáp xuất chinh. Tay của nàng nhẹ nhàng kéo vạt áo giáp của hắn, trên mặt có vẻ đau buồn âm thầm nhàn nhạt, “Lần Nam chinh này, hắn là hung hiểm cực kỳ, người bảo trọng nhiều hơn!”

Tim hắn hơi động, nhẹ nhàng nắm tay của nàng, nói thật nhỏ: “Tiểu Thất, chờ ta trở lại!”

“Vương Gia! Vương Gia!” Có người kiên trì không ngừng gọi hắn, nhưng hắn nắm tay của nàng, trong lòng bàn tay có ôn hương nhụy ngọc, không nỡ buông tay. Nhưng bóng người trước mặt lại biến mất như bóng người lúc này!

“Tiểu Thất!” Hắn đột nhiên ngồi dậy, nơi ngực có đau đớn truyền đến, hắn theo bản năng che ngực, lòng ngực phập phồng, thở hổn hển.

“Vương Gia! Người rất cuộc tỉnh!” Trước mắt là gương mặt thoải mái của Công Tôn Cảnh Thăng, Tiêu Dật ngớ ngẩn, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy sắc trời đen thui, bên ngoài lều có thanh âm đi lại, đóm lửa tối dần, hắn từ trên giường ngồi dậy, hỏi, “Sao ta về được?” Hắn dừng một lát, giống như nhớ lại một vấn đề quan trọng hơn, lại hỏi tiếp, “Ta đã ngủ bao lâu?”

Công Tôn Cảnh Thăng cúi đầu nói: “Đã hai ngày rồi!”

“Hai ngày?” Tiêu Dật chấn kinh, khẩn cấp hỏi, “Tại sao có thể đến hai ngày? Kinh đô như thế nào rồi?”

“Vương Gia trúng độc!” Công Tôn Cảnh Thăng lại chần chờ chốc lát, mới nói, “Ở kinh đô, Sở Trung Lâm đã mưu phản rồi!”

Tiêu Dật đi nhanh mấy bước, bước chân lững thững đi ra khỏi lều, mơ hồ mang theo chút tức giận: “Vì sao không làm như lúc trước ta an bài?”

“Vương Gia thứ tội!” Công Tôn Cảnh Thăng bỗng nhiên quỳ xuống đất nói, “Thuộc hạ cho là. . .”

“Công Tôn Cảnh Thăng!” Sắc mặt Tiêu Dật trầm xuống, đã hiểu mấy phần, “Lập tức truyền lệnh xuống, toàn quân chuẩn bị lập tức lên đường!”

Tiêu Dật cầm dây cương trong tay, nhìn chằm chằm phía trước. Phi ngựa như bay về kinh đô, phía sau là thanh âm 4 vạn binh mã đạp đất. Lộ trình vốn cần hai ngày, nhưng hắn lại chỉ dùng thời gian một buổi tối. Nhưng càng đến gần kinh đô, tim của hắn lại càng hốt hoảng lo lắng, nơi ngực mơ hồ đau đớn. Cho đến khi hắn tới Đông Hoa môn, thấy bóng dáng nàng ngồi xa xa, hắn mới thoáng yên tâm. Nhưng khi hắn nhanh chóng xuống ngựa, nhìn thấy vẻ mặt nàng nhìn sang thì lại giật mình ngay tại chỗ, cái nhìn kia không có mừng rỡ, không có thoải mái, không có kích động, chỉ có tràn đầy oán hận, và thất vọng thật sâu. Hắn không thể làm gì cả, chỉ có thể ngơ ngác nhìn nàng đi về phía một nam nhân khác, nhìn nàng ôm hắn vào trong ngực, nhìn nàng ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng rỉ tai, những động tác đó hắn làm thì nàng thấy ghét, nhưng hôm nay nàng lại tự nhiên dành ột nam nhân khác ở trước mặt hắn.

*****

“Giá ——” trong đêm tối yên tĩnh, một con ngựa cấp tốc xông vào cánh rừng, gió lạnh phớt qua tai hắn, áo choàng trên người theo gió bay lên, chiếu ra một thân hình lạnh lạnh dưới ánh trăng.

“Chuyện đoạt thê nhục nhả hôm nay, phụ thân đến chết khó có thể quên được, chết không nhắm mắt! Một ngày nào đó Dật nhi phải nắm quyền lớn, báo. . . Báo mối hận đoạt mẫu này, để an ủi phụ thân trên trời có linh thiêng!”

“Năm đó ở Nam Linh, người tiếp được chính là nữ nhân bên cạnh người, hôm nay ở chỗ này, người tiếp được vẫn là nữ nhân thay người sanh con dưỡng cái, nếu lúc nguy cấp người không bảo vệ được nàng, hiện tại vì sao người muốn ta buông nàng ra!”

“Tiêu Dật, tỷ muội cùng chung một chồng, ta, Ninh Tiểu Thất làm không được! Nếu người muốn ta mẫu nghi thiên hạ, đoan trang hiền thực, sau đó khuyên người chia đều ân huệ, đến cuối cùng già đi, người lại đến cạnh giường ta nói cho ta biết, người phụ ta, nhưng người cũng là không có cách nào. Xin lỗi, ta càng thể làm được!”

Cả đời này, hắn đến tốt cùng lấy được cái gì? Mất đi cái gì? Hắn không hiểu nàng, hắn cũng không biết nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì, nàng rốt cuộc quan tâm cái gì? Nàng không nói, hắn không hỏi, cũng chưa bao giờ nghĩ đến. Một ngày kia, ở trong tân phòng, hắn đứng nghiêm ở bên giường nhìn nàng, vóc người nhỏ nhắn, nữ tử mới vừa vận cập kê có thể có bao nhiêu khả năng, hắn lơ đãng. Sau đó, tiên hoàng băng hà, nàng đứng ở giữa vạn người, vẻ mặt lạnh lạnh bình tĩnh, khí thế lâm nguy không loạn làm hắn xoa mắt mà nhìn. Hắn liền nổi lên hứng thú với nàng! Bắt đầu là thưởng thức nàng, là muốn chinh phục nàng, nhưng đến cuối cùng hắn vì không cam lòng mà khuất phục với nàng nhiều lần. Nàng không muốn có quan hệ xác thịt với hắn, hắn không miễn cưỡng nàng. Nàng không muốn trở về phủ, hắn cũng tùy nàng. Nàng âm thầm tương trợ Mộ Thịnh Phong, hắn chỉ xem như không biết, cho dù đến cuối cùng những thế lực này thành công khiến nàng rời đi hắn.

Con ngựa kia dần dần chậm lại, Tiêu Dật mặc áo bào bằng gấm thêu rồng đứng ở trước hai tấm mộ bia. Ngày đó ở Loạn Thạch Cương, từ khi hắn lên làm tướng quân trở đi, nơi này liền bị hắn sửa lại, đã là thành một khu mộ rồi. Tùng bách xanh thẫm hai bên chia thẳng vào bầu trời, hắn khẽ ngẩng đầu, nhìn về phía chân trời. Trong màn đêm có ánh sáng lờ mờ, hắn nhớ mang máng lúc đó hắn núp ở trong ngực mẫu thân thì mẹ ruột của hắn từng nói, một ngôi sao đại biểu một hy vọng, ánh sáng mặc dù yếu, nhưng tụ tập lại cũng có thể chiếu sáng đêm tối, cho nên đêm đen mà Dật nhi lạc đường tài nhớ ngẩng đầu nhìn bầu trời một cái, bởi vì hi vọng vĩnh viễn ở đó. Khi đó hắn nghe mà hồ đồ lơ mơ, không biết ý nghĩa. Nhưng hôm nay hắn rất muốn hỏi một câu, hi vọng của hắn đến tốt cùng ở nơi nào?

Hôm nay quần lâm thiên hạ, hắn rốt cuộc nắm đại quyền, lời của phụ thân đã thực hiện được! Nhưng phồn hoa hắn nắm được trong tay đã mất đi màu sắc ban đầu.

Đương thời quần quýt ngàn sợi tơ hồng

Một ý nghĩ sai lầm việc tổn công.

Trăng sáng chiếu sáng chân trời

Cuối cùng là ai đoạt nàng về được!
Giang sơn chiến mã hí vang
Trắng chí trong lòng lại phải cô đơn
Gió qua trời đất khắc nghiệt
Hoa phù dung cự tuyệt sau khi quần lâm thiên hạ
Đi lên bảo tháp chín tầng
Ngắm ánh sao trời đêm lướt qua.

74. Q.4 - Chương 75: Ngoại Truyện 3: Giang Sơn Mỹ Nhân

Ninh Tiểu Thất!

Ta cho tới bây giờ chưa từng ngờ ba chữ đơn giản này, lại khắc sâu vào trong lòng, không thể phai mờ.

Lần đầu tiên gặp nàng, chính là một tình huống bất ngờ.

Hoàng đế Kỳ quốc bảo ta đi cướp một tù nhân, sẽ có người âm thầm tương trợ. Ta bất giác buồn cười, âm thầm tương trợ, cần thế à? Chắc là có mục đích khác rồi! Ta liền âm thầm sinh phòng bị, Đế Vương cho tới bây giờ đều có chừa chiêu sau, giống như Phụ hoàng ta.

Nhưng, ta không ngờ, lại gặp phải nàng vào lần hành động đó.

Cách đám sương nhàn nhạt, ở trong hỗn loạn, vẻ mặt nàng tự nhiên đứng ở nơi đó gảy dây đàn, giọng hát nhẹ nhàng, ngàn vạn phồn hoa giống như đều thành nhà chồng của nàng. Nhưng nàng lại không trang điểm mặt áo trắng, hình thể nhỏ nhắn đến mức thậm chí không thể xưng là nữ tử.

Lúc đó chỉ nghĩ đó là ca cơ hoàng đế an bài, ta thừa nhận khi đó từng rung động, một nữ nhân, lạnh lạnh như nước, thanh nhã như đóa hoa sen, rồi lại mê hoặc lòng người như thế, cho dù ai cũng sẽ kinh ngạc trong khoảnh khắc! Nhưng tuyệt đại phương hoa, tài nghệ trấn áp hoa thơm cỏ lạ thì như thế nào, cũng chỉ là vẻ đẹp thoáng qua, rốt cuộc có một ngày sẽ quên, ta chưa bao giờ nghĩ tới còn có thể gặp nàng lần nữa.

Cho đến thật lâu về sau, ta mới biết sự kiện lần đó cũng là một bố cục của hoàng đế Kỳ quốc, thật ra thì nàng căn bản không cần xuất hiện ở đó, nhưng đó chính là một kế hoạch, lại không ai chạy trốn. Hoàng đế Kỳ quốc chỉ dùng một mỹ nhân kế đơn giản, lại có thể trói buộc một Lâm Thừa Ân!

Trên đường đến Nam Lĩnh, nàng tùy cơ ứng biến.

Trong quân doanh Nam Man, nàng túc trí đa mưu.

Trong chiến trường, nàng phấn đấu quên mình.

Ta vẫn luôn suy nghĩ, nàng đến tốt cùng là một nữ tử như thế nào? Rõ ràng là một người nhàn nhạt lạnh lùng, giống như cái gì đều không thể khiến nàng lộ vẻ xúc động, nhưng có thể không chút do dự đưa hai con ngựa mình có ấy nạn dân kia! Lại còn có thể bỏ mạng vì tam tỷ của mình!

Rõ ràng là một người rất thông minh, biết không biến sắc, nhưng có lúc, lại quá mức ngốc nghếch ngây thơ. Ta đã từng chẳng thềm ngó tới chuyện này. Cho đến thật lâu về sau, nhận được lá thư của nàng, ta mới bắt đầu dần dần hiểu sự ngây thơ của nàng là thứ ta muốn nhất.

Khoảnh khắc nàng té ở trong lòng ta, ta bỗng nhiên cảm thấy khủng hoảng, tâm tình hốt hoảng này, ta cho rằng vĩnh viễn sẽ không xuất hiện nữa. Khi đó ta chỉ biết ta phải ôm nàng cảm thụ nàng dính vào lồng ngực chứa trái tim đập thình thịch của ta, ta mới có thể cố gắng ngăn mình nổi điên.

Mang nàng đến núi Bắc Thương là quyết định trong khoảnh khắc của ta, không kịp suy tư như vậy có bại lộ thân phận của ta hay không, càng không kịp suy tư như vậy có khiến cố gắng nhiều năm của ta hóa thành bọt nước không, một khắc kia ta chỉ biết ta không thể để nàng chết ở trước mặt của ta.

Trong một năm trên núi Bắc Thương, ta với nàng gần trong gang tấc, nhưng không có cố gắng đến gần nàng. Ta biết rõ nàng tránh né, thật ra thì ngay cả ta cũng chưa chuẩn bị đi vào trong sinh mệnh của nàng. Nàng không biết thân phận của ta, nhưng thông minh như nàng, chắc đã sớm đã nhận ra sự khác biệt của ta! Cho nên nàng tránh ta, ta cũng không có lý do gì đi dây dưa nàng, quốc gia thiên hạ, giang sơn mỹ nhân, vắt ngang ở giữa ta và nàng, bởi vì ta không thể nào buông tha Bắc Liêu vì nàng, mà nàng — từ lúc mỹ nhân kế kia bắt đầu, ta nghĩ ta đã hiểu tất cả!

Chỉ là chưa bao giờ biết có vài chuyện không phải cần thận là có thể tránh khỏi .

Lúc nàng ở núi Bắc Thương, ta cho là nàng chẳng qua như thế, cả ngày lẫn đêm đối nghịch, ta dần dần cho rằng sự hốt hoảng của mình khi đó chỉ là một lúc ứng phó không kịp. Nhưng khi Hoàng đế hạ ý chỉ xuống, bảo ta trở về kinh đô Kỳ quốc, ta đột nhiên nghĩ nếu ta đi rồi không còn gặp lại nàng thì sao? Khi vấn đề này xuất hiện trong đầu ta, ta bỗng nhiên khẩn cấp muốn gặp được nàng.

Thì ra trầm luân có lúc thực sự chỉ cần tình cờ thoáng gặp vẻ đẹp một lần là được rồi.

Ta muốn mang nàng đi! Ý nghĩ này từ sau lần đầu tiên hàn độc của nàng phát tác chưa từng dứt đoạn! Ta nói cho tỷ nữ của nàng — Bích Ngô biết chỉ có ở bên ngoài hoàng cung ta mới có thể cho nàng thuốc, bảo tỷ nữ của nàng an bài nội tuyến ở trong cung phối hợp dẫn nàng ra khỏi hoàng cung!

Ta ôm thân thể mềm mại của nàng, chợt mở miệng: “Đi theo ta!” Lời vừa ra khỏi miệng, ta liền giật mình, từ lúc nào ta liều mạng thế này rồi?

Nhưng nàng quá thông suốt, thế gian tại sao có thể có nữ tử thông tuệ thế! Nàng hỏi ta, ta có thể dẫn nàng đi đâu? Đến Bắc Liêu sao? Nàng có thể bỏ qua Kỳ quốc, thậm chí về sau là địch với Kỳ quốc không? Dẫn nàng đến quốc gia khác sao? Như vậy ta có nguyện ý vì nàng buông tha tất cả dễ dàng đạt được không?

Nàng đã sớm nhìn hiểu tất cả! Mà ta cũng cho phép tất cả xảy ra! Nhưng ta không cách nào thuyết phục mình buông tay!

Đêm động phòng hoa chúc, ta rõ cuộc không cách nào làm cho nàng thuộc về ta! Ngày tốt cảnh đẹp, nên đỏ giai nhân, đều không phải thuộc về ta, ta biết rõ trong lòng nàng lo lắng và không xác định, ta không muốn dưới tình huống như thế lấy được nàng.

Nhưng, ta thật sự sẽ không hối hận sao?

*****

“Tiểu Cửu, người quả nhiên độc ác.” Tam ca từ từ từ dưới đất đứng lên, buồn bã trong mắt đã sớm hóa thành tuyệt vọng lạnh lẽo thấu xương, “Mười vạn đại quân trong mắt người lại kém một nữ nhân!”

Mười vạn đại quân! Mười vạn đại quân! Tay của ta nắm thật chặt thành quyền, từng bước từng bước tiến tới gần Tam ca, hung hăng nói: “Mười vạn đại quân coi là cái gì, ta không muốn vứt đi như vứt giày, thứ ta muốn không ai có thể cướp đi.”

“Ha ha!” Tam ca chợt cất tiếng cười to, “Tốt, người quả nhiên là cực kỳ giống phụ hoàng, năm đó phụ hoàng yêu giang sơn vứt bỏ mỹ nhân, còn người. . .” Tam ca liếc nhẹ ta một cái, nhẹ trào phúng, “Người lại vì mỹ nhân mà không cần giang sơn.”

Ta xoay người lại, từ từ đi về phía ngự tọa, từ trên cao nhìn xuống hắn: “Giang sơn? Tam ca, người cảm thấy ta mất đi giang sơn sao?” Có chút dừng lại, ngồi lên ngự tọa, lạnh nhạt nói, “Mười vạn đại quân là mười vạn đại quân của Tam ca, cũng không phải của ta, mượn tay người khác trừ đi, chẳng phải là tốt hơn.”

Tam ca sững sốt, rốt cuộc dần dần hiểu được, không để ý chạy lên: “Bắc Thiên Vũ! Người lợi hại! Người quả nhiên ác độc. . .”

Ngự lâm cung vệ lập tức dâng lên, đoàn đoàn giữ chặt hắn.

Ta phát phát tay, lạnh nhạt nói: “Dẫn đi đi, nói thế nào đều là Tam ca của ta, thua trận thì ở nhà tu dưỡng cho khỏe.”

Thanh âm cuồng loạn rốt cuộc từ từ đi xa, ta khẽ híp híp mắt, một tay vừa gõ nhẹ bàn, vừa tùy ý mở miệng hỏi: “Tứ ca đã hy sinh?”

Võ sĩ áo đen dưới ngự tọa cúi đầu, kính cẩn nói: “Vâng”

Ta khẽ gật đầu: “Ừ, người đi xuống đi.”

Người nọ sững sốt, cực nhanh ngẩng đầu lên, mới lên tiếng: “Vâng”

“Phái người đi theo” nhìn bóng người đi xa, ta nhàn nhạt phân phó với người bên cạnh, dừng một chỗ, lại đổi chủ ý, chậm rãi nói, “Vẫn nên giết đi.” Tứ ca, mặc kệ người có chết hay không, coi như là ta cho người một nhân tình. Lam Điền Ngọc, dù sao cũng cứu mạng của nàng.

Ám Linh bên cạnh không nói một từ, gật đầu một cái liền rời đi.

“Ám Linh. . .” Ta hơi do dự gọi lại hần, hần từ nhỏ đã theo ta, mấy ngày nay mắt hần lạc phách ta tự nhiên nhìn thấy, chỉ là. . . Dù sao chuyện tình cảm, ta luôn không muốn nhúng tay cho lắm, Ám Linh lựa chọn vậy cũng là tự nhiên, dừng lại liền chuyển đề tài, “Người đến Kỳ quốc một chuyến, thuận tiện báo cho Tiêu Dật, trẫm và Trần tướng quân Kỳ quốc hợp tác cực kỳ hài lòng, nhưng dù sao bây giờ trẫm đã là Hoàng đế, hợp tác nữa khó tránh khỏi xa cách vài phần, hỏi hần có ý hợp tác hay không?”

Khóe miệng Ám Linh khẽ co giật, lặng yên một hồi lâu, mới đáp: “Vâng”

Ta phát tay cho hần lui ra, chậm rãi đi tới bên cửa sổ, gió nhẹ ầm, ánh trăng không rõ, ngày mai lại là một ngày thời tiết tốt, cách ngày nàng trở lại bên cạnh ta lại gần một ngày.

Ánh trăng như nước, bóng lặng yên tĩnh, ánh hoa như lụa, chậm rãi vươn tay, cả tay đều tràn đầy ánh trăng lạnh, giống như chạm tới mặt của nàng.

Ninh Tiểu Thất, nàng rời đi hai tháng, ta đã bắt đầu không thể đè nén nỗi nhớ dành cho nàng.

Ta từ từ nhếch khóe môi, giang sơn mỹ nhân, Tiêu Dật, người lựa chọn thế nào?

Nhưng, nàng, ta nhất định là sẽ không nhường cho người.

75. Q.4 - Chương 76: Ngoại Truyện 4: Phu Thê Như Lạ Như Quen - Kiêm Gia

Lúc nàng từ trong mộng tỉnh lại thì thấy trên mặt lạnh lạnh, theo bản năng giơ tay lên lau mặt một cái, tay lại dính đầy nước mắt. Nằm mơ? Nằm mơ thấy cái gì? Nàng chậm rãi đắp chăn ngồi dậy, suy nghĩ một chút, trong hoảng hốt nhớ lại trong mộng có một nam tử mặc giáp sắt màu bạc, đưa lưng về phía nàng, đứng ở chỗ cách nàng không xa, nàng muốn đến rõ ràng, nhưng mỗi khi đi một bước, người nọ lại cách nàng xa hơn một chút, nàng muốn chạy lên, nhưng người nọ cũng chạy theo. Nàng chỉ cảm thấy bất lực, muốn kêu lại không kêu ra tiếng.

Trong vườn hoa ngoài cửa sổ vang lên thanh âm y y a a của đứa bé, nàng giương mắt nhìn lên, ánh mặt trời chiếu rọi bên cửa sổ, xem chừng đã là giờ Mùi rồi.

“Sao chút việc nhỏ này cũng làm không xong. . .” Tiếng khiển trách nhỏ từ bên ngoài tẩm cung vọng đến.

“Lục tỷ tỷ, nô tỳ. . . Nô tỳ sáng sớm đã sắp xếp xong xuôi, ai biết. . . .”

“Hành sự bất lực còn có nhiều lý do. . .”

“Lục tỷ tỷ. . . Thật sự là. . .”

“Lục Nhi. . .” Nàng vén màn lụa kêu.

“Nương nương đã tỉnh rồi hả ?” Một nữ tử áo đỏ thắm vén màn cửa đi vào, nha hoàn phía sau cúi đầu, đi theo không nói tiếng nào.

“Chuyện gì xảy ra?” Nàng xoa xoa trán, cau mày hỏi.

“Nương nương” Lục Nhi vén màn giùm nàng, nói nho nhỏ, “Cháo tổ yến này còn chưa nấu xong.”

“Đó cũng không phải là chuyện gì quá đáng” nàng ngồi ở trước bàn trang điểm, tùy Lục Nhi búi tóc cho nàng, “Bổn cung chờ một lát là được.”

“Ai!” Lục Nhi đáp một tiếng, tỉ mỉ chải sợi tóc trước trán cho nàng.

“Không phải vậy, nương nương, nô tỳ rõ ràng đã an bài tốt hết rồi, là do thị nữ của Tĩnh tần kéo người trong ngự thiện phòng đi làm canh năm tuyết. . .” nha hoàn đi theo ở đằng sau còn muốn nói điều gì nhưng thấy Lục Nhi trừng mắt nhìn nàng thì rút cuộc tĩnh ngộ im miệng.

Tĩnh tần? Vừa nghe tên này tim nàng đã đập mạnh và loạn nhịp trong nháy mắt, qua nửa khắc mới nhớ tới đây là phi tần đầu tiên hần phong, vào năm ngày trước, lúc sắc mặt hần tối tăm từ bên ngoài cung trở về. Nghe người phía dưới hồi báo, ba ngày kể hần đều sủng hạnh nự tử này. Nàng suy nghĩ một lát, hình như nữ tử kia chỉ là một cung nữ ở cung giặt quần áo, không ngờ nhanh vậy đã bắt đầu ý sủng mà kiêu rồi.

“Được rồi” nàng có chút phiền não tháo búi tóc mới bới được một nửa xuống, khoát tay nói, “Mấy chuyện dùng vẽ đẹp tranh thủ tình cảm này có thể tránh liền tránh, đều đi ra ngoài đi.”

“Vâng” tỳ nữ sau lưng nổi đuôi ra, nàng hơi sững sờ ngồi ở trước gương đồng, thấy sắc mặt hơi trắng bệch trong kính, mái tóc đen xõa xuống, che lại hốc mắt đang đỏ lên, sao lại đi tới bước này? Nhớ lại tình cảnh trong mộng, nàng chợt bưng kín mặt, bả vai khẽ lay động.

Canh ba giờ Mùi, trời mới chạng vạng, nàng đã ôm đứa bé vào trong ngực, tay cầm trống bỏi, lắc bang bang đùa với bé. Đứa bé rất âm ỉ, y y a a không có lúc nào an tĩnh, nàng lại rất hưởng thụ, mỗi lúc thế này nàng lại hơi cảm kích hần, dù sao hần cho nàng một đứa bé, tối thiểu trong Trường Nhạc cung còn có chút không khí vui mừng. Sau một lúc lâu, Lục Nhi lại gấp gấp chạy vào, hơi hốt hoảng, còn hơi hưng phấn: “Nương nương, Lý công công bên cạnh hoàng thượng nói lát nữa hoàng thượng muốn đến đây.”

“Bạch” một tiếng, cái trống nhỏ đang chơi với đứa bé rơi trên mặt đất, nàng nhìn chăm chăm mặt đất sừng sốt chốc lát, miệng vênh lên, giống như mĩ mai: “Hần. . . . Còn tới làm gì?”

“Nương nương!” Lục Nhi khom người đến gần mấy bước, nói thật nhỏ, “Nô tỳ trang điểm cho nương nương!”

Đứa bé trong lòng y y a a muốn lật người đi nhặt cái trống, nàng ôm lại đứa bé, lạnh nhạt nói: “Cứ như vậy đi, không cần làm gì.”

“Nương nương. . . .” Lục Nhi chợt quỳ xuống, gấp giọng nói, “Tiểu công chúa sắp một tuổi rồi, nhưng hoàng thượng. . . . Hoàng thượng còn chưa bao giờ. . . . , nương nương không vì mình, cũng phải suy nghĩ vì tiểu công chúa. . . .”

Nàng đột nhiên chấn động, trợn to hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Lục Nhi trên đất.

“Nương nương, nô tỳ. . . . . Nô tỳ. . . . .”

“Người. . . . Người nói đúng. . . .” Nàng ôm lấy đứa bé thật chặt, vùi đầu vào thân thể nho nhỏ, lại có chút phát run, “Ta. . . . Bổn cung. . . . Bổn cung thực sự nghĩ quá ngây thơ rồi, sai một ly, đi một dặm, không bằng sai đến cùng đi. . . .” Nàng và hần rút cuộc cũng phải đi tới mức này, hoàng cung cấm y ngọc tư lựa tô son trát phấn, nàng tính toán hần, hần đề phòng nàng, cuối cùng đã tới nông nổi phu thê như quen như lạ.

*****

Nói là lát nữa tới đây, nhưng nàng đợi chừng một canh giờ, bóng dáng màu vàng sáng mới xuất hiện trong Trường Nhạc cung. Trong phòng khách, trước mặt sau lưng đều có một đám người cùng nhau quỳ xuống, nàng đứng ở nơi đó, ôm đứa bé nhìn hần, hít mạnh một hơi. Không khí có phần đè nén, đứa bé trong ngực đột nhiên khóc “Oa oa”. Nàng rút cuộc nhận ra mình không có một chút tư cách, chậm rãi cúi người. Hần đu tới kéo nàng, buông tiếng thở dài nhẹ vô cùng: “Kiêm Gia!”

“Hoàng. . . Dật!” Nàng ôm đứa bé, đầu chôn rất thấp, mặt bên nhìn sang, giống như rơi vào trong ngực hắn, hốc mắt dần dần mơ hồ, thanh âm không cầm được nhỏ đi, có lẽ là một lần cuối cùng, một lần cuối cùng phóng túng mình gọi tên của hắn ở trước mặt hắn, đây là cái tên đã từng thuộc về nàng, có lẽ tương lai về sau cũng sẽ không thuộc về người khác, nhưng nó không bao giờ thuộc về nàng nữa rồi.

Đứa bé trong ngực bị ôm chặt, rầm rì giùng giàng, miếng ngọc bội đeo trước ngực rớt xuống. Hắn đứng rất gần, thuận tay cầm lên nhìn một chốc, cảm thấy hơi xa lạ, giống như là vật phẩm trong cung, lại giống như chưa từng thấy, liền hỏi: “Miếng ngọc này ở đâu ra?”

Nàng lau nước mắt thật nhanh, nhẹ nhàng nói: “Là của Tiểu Thất.”

Hắn ngơ ngẩn, ngón trở nhẹ nhàng mài lên.

“Trước kia khi phụ hoàng còn tại thế, mỗi hoàng tử hoàng nữ trong cung đều có một miếng ngọc bội đại biểu ỳnh.” Nàng lại nhẹ nhàng tăng thêm một câu.

“Vây. . . Tại sao ở nơi này?”

“Trước hôm đó một ngày ta có đến thăm muội ấy, đại tỷ, chính là Bích Ngô, ở bên cạnh nói dáng dấp tiểu nha đầu rất giống Tiểu Thất lúc nhỏ, vì vậy Tiểu Thất liền tặng ngọc bội cho nha đầu này.”

“A, vậy sao?” Tiêu Dật rất hứng thú đưa tay sờ nhẹ gương mặt đứa bé.

“Ta cũng không biết, chỉ là đại tỷ thuận miệng nói một chút, chỉ là. . .” Nàng hơi dừng lại, cười cười tán gẫu, “Mẫu phi cũng có đề cập tới chuyện này, rất thích ôm tiểu nha đầu này, nói là giống như trở lại lúc còn trẻ, có lẽ đứa bé lớn lên giống tiểu di (dì nhỏ) sẽ có phúc.”

Đứa bé y y a a đưa tay đi giật miếng ngọc trong tay Tiêu Dật, Tiêu Dật vuốt nhẹ mái tóc còn thừa thớt của bé, mỉm cười nói: “Nó cũng thật khấn trương iếng ngọc này.” Dừng một lát, lại hỏi, “Còn chưa chính thức đặt tên à?”

“Ừ!” Nàng cúi đầu đáp một tiếng, “Còn chờ hoàng thượng đặt tên cho nó.”

Tiêu Dật cầm ngọc đùa với đứa bé, chỉ chốc lát, lại nói với đứa bé: “Nếu là trưởng công chúa Kỳ quốc, liền gọi Phượng Nhi đi.”

“Phượng Nhi!” Nàng cúi đầu lặp lại một lần nữa, ngẩng đầu nhìn về phía bóng dáng màu vàng sáng, trên mặt chỉ có nụ cười lạnh nhạt, một khắc kia nàng chợt muốn phản bác.

“Há. . . Phúc (phụ) vương (hoàng)!” Đứa bé trong ngực nàng chớp cặp mắt đen lúng liếng, chợt toét miệng với người mặc áo màu vàng sáng này, mơ hồ không rõ nói ra.

Tiêu Dật sững sốt. Kiêm Gia đột nhiên nhìn về phía Lục Nhi bên cạnh.

“Phụ vương (hoàng)” đứa bé chợt duỗi tay về phía hắn, tiếp tục nói, “Ấm. . . Ấm. . .”

Lúc đầu Tiêu Dật hơi kinh ngạc, cũng không tự chủ được duỗi tay, đứa bé thuận thế nhào tới trong ngực của hắn.

“Ta. . . Trẫm bế nó đi một lát!” Lần đầu tiên hắn hơi khó khăn, tay chân luống cuống ầm đứa bé đi ra khỏi Trường Nhạc cung.

“Nương nương.” Lục Nhi có chút kích động đến gần bên cạnh nàng.

“Lục Nhi, là. . . Là người dạy nó à?” Nàng kéo cánh tay Lục Nhi hỏi.

“Không. . . . Không phải, là Xuân Y cô cô dạy.”

Nàng chán nản ngồi xuống, tay che mặt. Tất cả, tất cả không phải đều rất thuận lợi sao? Nhưng, tại sao nàng cảm thấy mệt mỏi như vậy.

“Nương nương. . . . Đây là một triệu chứng tốt.”

Người nào? Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, thấy là Lý công công bên cạnh Hoàng đế, trong khoảng thời gian ngắn hơi sững sốt: “Người. . . . Tại sao. . . .”

“Nương nương, sau này tiểu công chúa nhất định sẽ là một người có phúc, nương nương yên tâm đi.” Lý công công khẽ khom người, không đợi gọi dậy, đã chậm rãi lui ra ngoài.

Người có phúc, nàng thật không ngờ bốn chữ như vậy thật sự là một lời trở thành sự thật. Trong hoàng cung, nha đầu ngày xưa lại thành người được cưng chiều nhất trong hoàng cung, cho dù sau này không ngừng có hoàng tử hoàng nữ, địa vị của nàng ở trong lòng hoàng đế vẫn vững như đá, mà trở thành sự thật còn có câu nói kia của nàng, nữ nhi của nàng thật sự càng lúc càng giống người kia.

Duệ Vũ mười năm, hẳn rồi cuộc phong nàng làm hậu.

Khi nàng bước từng bước lên đài Bạch Ngọc, bên tai loáng thoáng truyền đến một câu nói rất xưa, nữ nhi nhà trời, nhất định là bậc cân quốc không thua đấng mày râu. Lúc trước vì một câu kia, nàng đi xa vạn dặm, cùng hắn chinh chiến sa trường, rồi cuộc thắng được cái gì? Hôm nay bách quan quỳ bái, vạn dân kính ngưỡng, mẫu nghi thiên hạ, nhưng nào được như nguyện? Nếu có thể đoán được kết cục, nàng tình nguyện khoảnh khắc kia, ngoái đầu nhìn lại cười một tiếng, sau đó tất cả tự tìm hạnh phúc. Lau sậy xanh tươi và rậm rạp, ở vùng nước biếc cách với một phương, lúc đó, hẳn vẫn là Chiến thần người người tán tụng kính ngưỡng, mà nàng đã không còn là công chúa Kỳ quốc, chỉ nguyện làm một cây lau sậy bên bờ, dùng sương che lại, chờ một nam tử áo trắng ngược dòng mà lên, nhẹ nhàng búi tóc cho nàng.

Chỉ là. . . Chỉ là, đá giấu bình phong ánh đuốc sâu, biển biếc trời xanh đêm vẫn sâu! Không thể quay về không chỉ là những năm tháng đó, còn có trái tim sớm đã tan nát của nàng.

76. Q.4 - Chương 77: Ngoại Truyện 5: Phu Thê Như Lạ Như Thân - Bích Ngô

Dãy núi liên miên chập chùng nơi xa ngăn cách tầm mắt của nàng, bụi đất bay lên theo gió, không biết bay về hướng nào. Nàng kinh ngạc đứng ở trên sườn đất cao, mắt nhìn đại đội nhân mã dần dần ẩn sau dãy núi, bao gồm người kia.

“Bích Ngô, tỷ. . . Nếu có thể lựa chọn, tỷ muốn đi đâu?” Trước khi đi, Tiểu Thất kéo tay của nàng khẽ hỏi.

Nàng sửng sốt, khẽ ngẩng đầu, gương mặt kiên nghị như đao khắc của người kia ẩn ở trong một hàng tướng lĩnh giáp đen, ngũ quan cường tráng lộ ra vẻ ẩn nhẫn. Khoảnh khắc tầm mắt chạm vào nhau, nàng nhìn thấy hắn hoảng sợ né tránh ánh mắt. Nàng chợt nhếch môi cười, nhẹ nhàng dời tầm mắt: “Ta sẽ ở lại chỗ này.”

“Thật không muốn tranh thủ sao?”

Tranh thủ? Chẳng lẽ nàng chưa từng tranh thủ? Đêm đó, trong rừng cây rậm rạp, nàng kéo tay áo của hắn, nhỏ giọng hỏi hắn: “Chàng có nguyện ý dẫn ta đi?”

Hắn lui về phía sau một bước, tay nàng chậm rãi tuột xuống khỏi tay hắn, nàng vẫn cúi đầu, cắn môi, nghe được thanh âm trầm trầm phía trên: “Công chúa bảo trọng.”

Nàng không cam lòng, nhìn vết nước đọng trên đất, thanh âm trầm thấp, nói: “Nếu. . . Nếu chàng hận ta. . . .”

“Ta không hận, ta chỉ cầu xin sau này không còn liên quan chút nào đến Kỳ quốc. . . . Ninh thị các người. . .” Hắn hất tay của nàng ra, thanh âm lạnh lẽo mà quyết tuyệt, tay cầm bội kiếm lộ ra khớp xương trắng bệch.

Nàng chán nản lui về phía sau mấy bước, lặng lẽ nhìn hắn, trong mắt hơi nước mờ lung, người kia đưa lưng về phía nàng, chỉ còn lại một bóng lưng mơ hồ không rõ. Nàng không nhớ rõ mình chạy hướng nào, chỉ nhớ rõ mình lao đảo đi về phía trước, lúc chạy ngang qua hắn, rồi cuộc không nhin được nói một câu: “Ám Linh, nếu người nghĩ thế, như vậy từ nay về sau tất cả đều sẽ như người mong muốn.”

Một ngày kia, nàng đã dùng hết kiêu ngạo của mình, hèn mọn đến đây, vắn vẹo một lần cũng đủ rồi. Quốc thù gia hận nằm ngang nơi đó, hấn không làm được, nàng cũng không có quyền oán hấn, nhưng những lý do hấn không thể mang nàng đi chung quy cũng là vì tình yêu của hấn không đủ sâu, cần gì phải cưỡng cầu, có lẽ vốn chính là tình cạn duyên cũng cạn.

“Phu nhân, bây giờ chúng ta đi đâu?” Tiểu Man ở bên cạnh nàng nhẹ nhàng kêu.

Nàng xoay người: “Dĩ nhiên là đi về.”

“Trở về?” Tiểu Man cũng hơi kinh ngạc.

“Thế nào?” Nàng quay đầu lại, ngạc nhiên nói, “Tiểu Man còn có chuyện gì chưa làm sao?”

“Không. . . . Không phải, ” Tiểu Man ấp a ấp úng nói, “Bởi vì lúc đi ra tướng gia nói. . . . Nói phu nhân sẽ không về, về sau tiểu nhân phải đi theo phu nhân thật tốt.”

Nàng sửng sốt, bước chân dừng lại nơi đó, một hồi lâu không có di động, hấn là chẳng biết đi đâu nơi nào.

“Phu nhân. . . . .”

“Như vậy à. . . .” Nàng giơ tay lên vuốt ve sợi tóc rối bên má, gương mặt nhìn lên, phía chân trời mịt mờ, bốn phía núi cao liên miên chập chùng, giống như chỉ còn lại có một mình nàng, nàng chậm rãi đi về phía trước, chợt hơi bực mình nói, “Vậy thì không trở về.”

“Hử? Phu nhân. . . . .” Tiểu Man vội vàng đuổi theo.

Nàng từ từ đi, tìm một sườn núi nhỏ, tùy ý ngồi lên, ôm đầu gối, nhìn phía trước, sửng sờ mất hồn.

Nàng nhớ tới ngày nàng theo Tiểu Thất trở về Kỳ quốc, lúc hấn nhìn thấy nàng trong mắt chợt có vẻ mừng như điên, cả nàng cũng bất giác cười ra tiếng. Một đêm kia, hấn ôm nàng, nhẹ nhàng cởi quần áo, tỉ mỉ hôn lên cái trán, khoe mắt, bờ môi, hai vú của nàng, nhẹ nhàng ngậm ra một câu nói: “Bích Ngô, ta không muốn chúng ta đi đến mức như bọn họ, cho nên ta muốn ra tay trước thì chiếm được lợi thế.” Nàng chấn động, lặng lẽ mở mắt, hơi mê ly nhìn hấn. Hấn than nhẹ một tiếng, đưa tay xoa tóc của nàng: “Ta cho là nàng sẽ không trở lại nữa.” Hơi thở của nam tử phả vào bên cổ nàng, nàng mềm mại dựa vào trong ngực hấn, mặc kệ hấn ta cần ta cứ lấy, cả người mềm yếu vô lực.

Lúc đó, lời nói hùng hồn tràn đầy, nhưng sau khi ăn sạch sành sanh, lại nói nhẹ nhàng buông tay, nam tử thế gian thật không thể tin, nàng tức giận nghĩ, duỗi chân một cái, đá đồng đất cao rơi xuống, cát đá cuộn cuộn, phát ra thanh âm răng rắc.

“Phu nhân! Phu nhân! . . . . .” Tiểu Man ở sau lưng nàng vội vàng kêu nàng.

Nàng không có quay đầu lại, chỉ có chút sửng sờ nhìn cát đá lăn xuống.

“Phu nhân. . . . .”

Tiểu Man đưa tay kéo ống tay áo của nàng, nàng mới quay đầu lại.

Hấn đứng cách đó không xa, con ngựa dưới người đang không ngừng thở, phía sau có mấy chục cung vệ đi theo.

Nàng chậm rãi từ trên sườn núi đứng lên, nhưng cũng không đến gần, chỉ đứng ở nơi đó, không nhúc nhích.

Hấn tung người xuống ngựa, đi về phía nàng, con người sáng trong yên lặng nhìn nàng, hình như dần dần có nụ cười, đầu tiên khoe miệng khẽ mỉm lại, sau đó bờ môi dần dần nhếch lên, càng gương càng cao, trong mắt tràn đầy kích động.

Nụ cười kia nhìn thế nào cũng khiến nàng phần hận, lui về phía sau một bước, nàng liếc xéo hấn, cũng không cho hấn sắc mặt tốt: “Người đến đưa tiễn sao?”

Hấn sửng sốt, bước chân dừng lại, chỉ chốc lát, nụ cười trở lại trên mặt một lần nữa: “Không, ta tới chuẩn bị cướp người.”

Nàng khẽ quay đầu đi, thanh âm cũng không tự chủ hơi giận dỗi: “Quân tử nhất ngôn, vừa nói buông tay, cần gì trở lại.”

“Ta nói buông tay lúc nào chứ.” Hấn lại đến gần mấy bước, nhẹ nhàng nói, “Bích Ngô, ta vẫn quên nói với nàng một câu.”

Nàng khẽ ngược mắt nhìn hấn.

“Nếu nàng đã trao thân cho ta, liền giao cả trái tim cho ta đi.” Hấn chậm rãi vươn tay, thả vào trước mắt của nàng, “Bích Ngô, ta không nhớ rõ lần đầu tiên gặp nàng có cảm giác gì, cũng không nhớ mình động lòng từ lúc nào, nhưng ta vẫn nhớ, hôm đó ở trong rừng rậm, nàng một thân một mình ôm đầu gối ngồi ở chỗ đó, khi ta ôm lấy toàn thân lạnh lẽo của nàng thì tự nhủ, nữ tử này sau này sẽ là vợ của ta rồi. Ta luôn quên hỏi nàng, nàng có nguyện ý không?”

Nguyện ý không? Nguyện ý không? Nàng tự hỏi ở đáy lòng mình, đầu ngón tay hơi lạnh, có lẽ cái tay kia là sự ấm áp, là sự ấm áp mà mình chờ đợi cả đời này, sao không thử một chút? Đầu ngón tay của nàng khoác lên lòng bàn tay của hấn, hấn thu tay lại giữ lấy ngón tay nàng trong lòng bàn tay.

“Công Tôn Cảnh Thăng, mặc dù bắt đầu không hoàn toàn phù hợp ý nguyện, nhưng mà ta vẫn nguyện ý thử xem.”

Hấn kéo nàng vào trong ngực, ôm nàng hông của, nhìn dãy núi nơi xa liên miên chập chùng, khẽ cười nói: “Tốt, chúng ta cùng nhau thử, chỉ mong kết quả có thể như ý nàng.”

Nàng thuận tầm mắt của hấn nhìn lại, địa thế chỗ cao, cư nhiên mơ hồ còn có thể nhìn thấy đội ngũ rước dâu chậm rãi di động ở giữa núi rừng. Nàng chợt mím môi bật cười: “Nàng rất cuộc đi như nguyện.”

Thân thể hấn cứng đờ, tay khoác lên trên eo nàng buộc chặt mấy phần, đầu cọ tóc của nàng, hừ nhẹ nói: “Ừ. . . . . Thật may là nàng ở lại.”

Hơi thở ấm áp từ gáy chui vào, mặt của nàng hơi đỏ lên, nằm ở trong ngực của hấn, chợt nhỏ giọng nói: “Mấy ngày nay, luôn nghe Tiểu Thất đàn một ca khúc, cảm thấy dễ nghe, cầu xin mấy lần, nàng mới nguyện ý hát cho ta nghe, ta. . . . Ta hiện tại chợt nhớ tới. . . .”

“Ừ. . . . . Là ca khúc gì?”

Nàng thoáng ngẩng đầu, thấy Tiểu Man đã sớm xuống núi, giờ phút này trên sườn núi chỉ có hai người họ, liền to gan dần dần ngâm nga ra: “Non xanh nước biếc chàng và ta lưu luyến, ưu sầu trong lòng dùng gió đưa đi, xin ở bên cạnh ta cho đến khi bạc đầu. Nghe thấy chuyện cũ ngày xưa, gió không ngừng không nghỉ. Nhớ về những nỗi buồn, trước kia mơ người xa mà xót, nay người trước mắt sẽ không buông tay. . . .”

Hấn nghe dần dần lộ vẻ xúc động, một đôi mắt đen không hề chớp nhìn nàng, đáy mắt dần dần sáng như ngôi sao, hơi cúi người hôn nàng, tiếng hát còn sót lại, bị hấn nuốt vào bụng toàn bộ.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gan-nhau-luc-phon-hoa-tan-mat>